ΘΗΣΑΥΡΟΣ

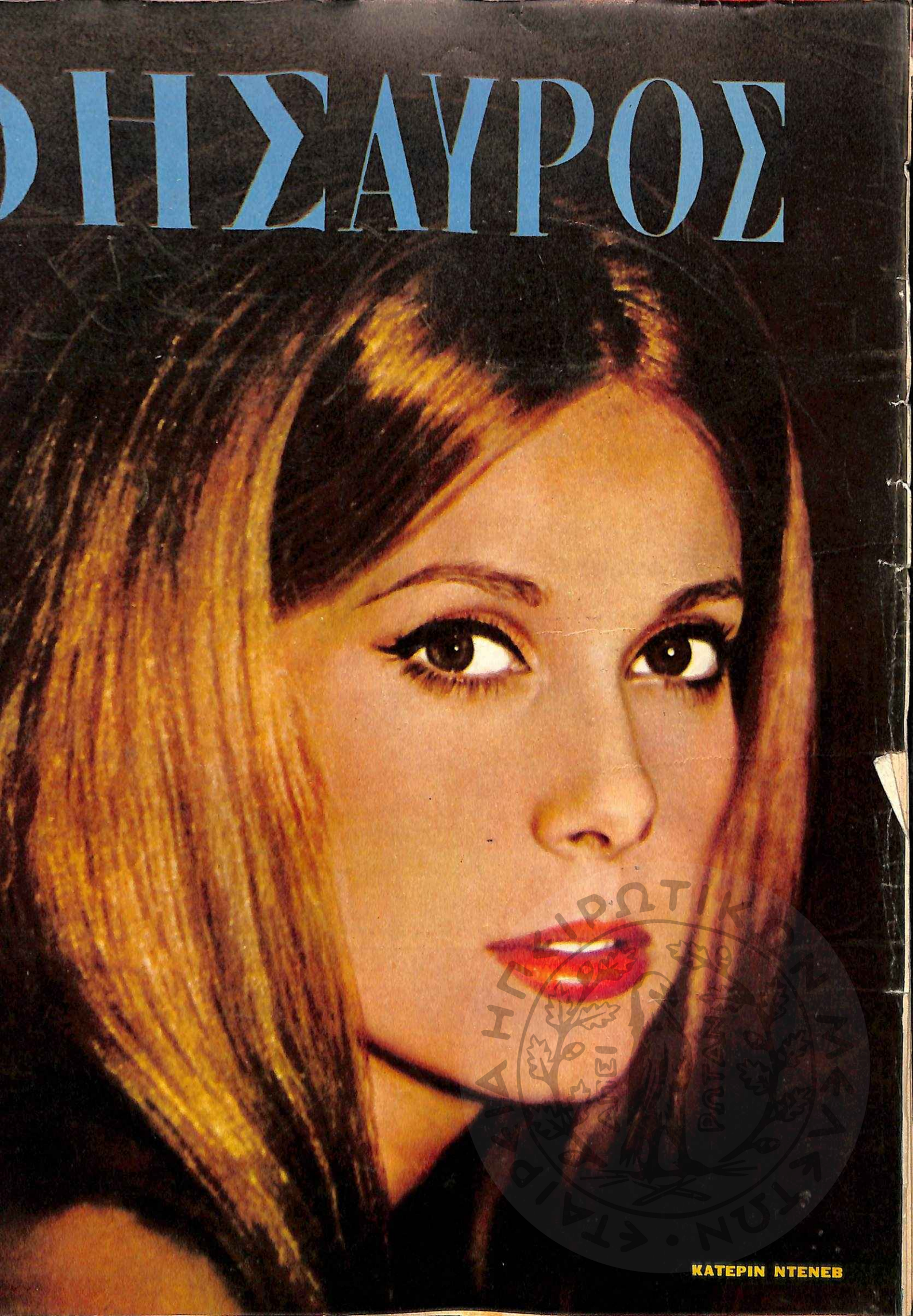

ΚΑΤΕΡΙΝ ΝΤΕΝΕΒ

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

«Ἄς εἶχες τὸ νοῦ σου. Ἔτσι ποὺ τὰ κατάφερες, τι μπορῶ νὰ σοῦ κάνω;...».

ΓΟΝΕΙΣ ΠΟΥ ΛΙΘΟΒΟΛΟΥΝ

ΕΠΕΙΔΗ μιὰ ἱστορία εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες δὲν παύει νὰ διατηρῇ τὸ δραματικό της στοιχεῖο καὶ νὰ εἶναι ἐνδιαφέρουσα.

Εἰδύλλιο, ποὺ δὲν εὐδοκίμησε. Ἐκείνη, ἐργαζόμενη καὶ κάπου στὰ τριάντα της. Ἡ ἐργασία της ἦταν ἱκανοποιητική, τὸ πρόσωπο ὅμως ποὺ μ' αὐτὸ συνδεόταν, δὲν ἦταν ἄξιο τῆς ἀγάπης της. Περιωρισμένη ἡ μόρφωσί του καὶ χωρὶς δουλειά. Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο εἶναι κάτι, ποὺ ντροπιάζει τὸν ἄνθρωπο. Ἄλλα εἶναι τὰ ἀδύνατα σημεῖα. Ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ στεριώσῃ σὲ δουλειά. Σὲ δυὸ γραφεῖα τὸν συνέστησε ἡ κόρη. Ὕστερ' ἀπὸ λίγων μηνῶν δοκιμή, τὸν ἀπέλυαν ἀπὸ παντοῦ. Πουθενὰ δὲ μποροῦσε νὰ στεριώσῃ. Τεμπέλης, ἀγαπρόκοπος καὶ αὐθάδης, ἤθελε νὰ γίνεται προϊστάμενος τῶν προϊσταμένων του καί, φυσικά, τοῦ ἔδειχναν τὴν πόρτα.

Ἀλλὰ δὲν ἔδειχνε καὶ μεγάλο ζῆλο νὰ βρῇ δουλειά. Πιὸ πολὺ φρόντιζε τὸ κορίτσι, παρὰ αὐτὸ ὁ ἴδιος. Κουτὸς ἦταν νὰ ἐργάζεται ὅταν, τὸ χαρτζιλίκι του τὸ εἶχε ἀπὸ τὴν κοπέλλα; Δικά της τὰ μικροέξοδά του, ἡ ἴδια πλήρωνε, ὅταν ἔβγαιναν ἔξω. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν σχεδὸν μνηστευμένοι, συχνὰ - πυκνὰ ἔτρωγε στὸ σπίτι τῆς μνηστῆς.

Οἱ γονεῖς δὲν ἔδειχναν ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ σύνδεσμο, ἀλλὰ δὲν εἶχαν καὶ ἀντιρρήσεις. Οὔτε, ἄλλωστε, μποροῦσαν νὰ ἐπέμβουν κατὰ τρόπο ἀποτελεσματικό, μιὰ ποὺ ἡ κόρη τους εἶχε οἰκονομικὴ ἐπάρκεια.

Οἱ σχέσεις παρατείνονταν. Ὁ πατέρας δὲ μιλοῦσε. Ἡ μητέρα κάπου - κάπου τὴ ρωτοῦσε, ποῦ θὰ πήγαινε αὐτὴ ἡ κατάστασι. Μήπως ἤξερε κι' ἐκείνη; Τὸ μόνο, ποὺ ἤξερε ἦταν ὅτι τὸν ἀγαποῦσε καὶ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν χωρισθῇ. Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς λιγόστευαν οἱ ἐλπίδες, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ στρωθῇ σὲ μιὰ δουλειά. Κανένα ἐφόδιο, καμμιὰ εἰδικότητα, καμμιὰ γλῶσσα. Μαζὶ δὲ μ' αὐτὸ καὶ ἡ ἔλλειψι φιλότιμου καὶ ἡ ἀδιαφορία του γιὰ κάθε προσπάθεια.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, οἱ σχέσεις προχωροῦσαν καὶ συνέβη νὰ δημιουργηθῇ ἡ κατάστασι ἐκείνη, ποὺ ὀνομάζεται «ἐνδιαφέρουσα». Ἀπὸ δῶ ἀρχίζει ἡ δραματικὴ πλοκή.

Ὅσο χειραφετημένη κι' ἂν εἶναι ἡ κοπέλλα, αἰσθάνθηκε δυσάρεστα, ὅταν βρέθηκε μητέρα — κόρη καί, φυσικά, ἡ πρώτη ἀντίδρασί της ἦταν ν' ἀναγγείλῃ τὸ γεγονὸς στὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της. Τοῦ τὸ εἶπε καὶ πρόσθεσε ὅτι ὁ γάμος ἦταν ἡ μόνη λύσι, ποὺ ἐπιβαλλόταν ἀπὸ τὰ πράγματα.

Διαφορετικὴ ἦταν ἡ δική του ἄποψι. «Μὲ πῆρε καὶ πήγαμε σὲ γιατρό. Ὁ γιατρὸς βρῆκε ὅτι ἡ ἐγκυμοσύνη μου ἦταν πολὺ προχωρημένη καὶ δὲν ἀναλάμβανε ὁποιαδήποτε ἐπέμβασι. Τότε τοῦ ἐπανέλαβα τὴν πρότασί μου γιὰ γάμο. Μοῦ ἀπάντησε σκληρὰ καὶ τὸ ἀπόκλεισε. Καὶ ξέρετε τί μοῦ εἶπε; «Ἄς εἶχες τὸ νοῦ σου. Ἔτσι ποὺ τὰ κατάφερες, τί μπορῶ νὰ σοῦ κάνω;» Ὅταν εἶδα αὐτὴ τὴ συμπεριφορά του τὸν ἔδιωξα. Σὰ νὰ τὸ περίμενε. Ἔφυγε, χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ μείνῃ κοντά μου. Σὰ νὰ τοῦ ἦρθε ἡ λύσι ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἔχανε, βέβαια, τὰ γεύματα καὶ τὸ χαρτζιλίκι του, εἶχε ὅμως τὸ κέρδος ὅτι γλύτωνε ἀπὸ μπλεξιμο μὲ τὴν ἐγκυμοσύνη μου καὶ τὸ γάμο ποὺ τοῦ πρότεινα...».

Δὲν τῆς στοίχισε ὁ χωρισμός. Ὅταν μάλιστα ἔμεινε μόνη καὶ σκέφτηκε ψύχραιμα, κατάλαβε πόσο ἀνάξιος ἦταν τῆς ἀγάπης της.

Ἀλλὰ τὸ δρᾶμα δὲ σταματάει ἐδῶ. Ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς μητέρας. Κάπου ἔπρεπε νὰ τὸ πῇ. Σὲ ποιὸν νὰ προσφύγῃ, ἂν δὲν προσέφευγε στὴ μητέρα της; Τὴν ἤξερε τόσο ἁπαλή, τόσο στοργική, τόσο τρυφερὴ ἀπέναντί της. Ἂν δίσταζε νὰ τῆς ἐξομολογηθῇ τὸ ἀτύχημά της, εἶναι ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι θὰ τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ. Ἦταν ὅμως τόσο βέβαιη ὅτι θὰ τὴν καταλάβαινε, ὅτι θὰ στεκόταν στὸ πλευρό της κατὰ τὶς δύσκολες ὧρες, ποὺ τὴν περίμεναν.

Δύσκολες, ἐπειδὴ στὸν τόπο μας τέτοιες καταστάσεις εἶναι ἱκανὲς νὰ καταστρέψουν τὸ δρόμο μιᾶς νέας. Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ συνθῆκες ἀνάλογες μ' ἐκεῖνες, ποὺ ἐκδηλώνονται σὲ ἄλλες χῶρες, ὅπου οἱ κοινωνικὲς ἀντιδράσεις δὲν εἶναι τόσο σκληρὲς ἀπέναντι τῶν κοριτσιῶν, ποὺ παραστρατοῦν. Ἐμεῖς, ἔχουμε μερικὰ ἱδρύματα, ποὺ δέχονται τοὺς καρποὺς τῶν παράνομων ἐρώτων καὶ ἀπαλλάσσουν τὶς μητέρες ἀπὸ τὸ βάρος τους.

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Πρόκειται γιὰ τὴ στάσι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Ἡ στάσι τῆς δικῆς μας κοινωνίας εἶναι σκληρή. Σφάζουν οἱ πατέρες καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς ὑπαίθρου, ἀναθεματίζουν οἱ μητέρες. Ὅσες γλυτώσουν τὴ θανάτωσι διώχνονται ἀπὸ τὸ σπίτι, δὲ μποροῦνε νὰ σταθοῦνε στὸ χωριό.

Ἀλλὰ καὶ στὶς πόλεις δὲν εἶναι ἡ κατάστασι περισσότερο εὐνοϊκή. Συχνὲς οἱ περιπτώσεις, ποὺ οἱ γονεῖς δείχνουν τὴν πόρτα στὶς κόρες τους, ποὺ ἁμάρτησαν. Ἡ ἀνύμφευτη νύφη θεωρεῖται σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα στίγματα.

Πόσο διαφορετικὰ εἶναι τὰ πράγματα σ' ἄλλες χῶρες, ἰδίως στὶς Σκανδιναβικές, ὅπου οἱ γονεῖς, μόλις ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ πνοὴ τοῦ ἔρωτα ἀναπτύσσεται στὰ σπλάχνα τοῦ κοριτσιοῦ τους, ὄχι μόνο δὲν ἐξαγριώνονται, ἀλλὰ καταβάλλουν κάθε προσπάθεια, ὥστε ἡ «παθοῦσα» νὰ μὴ νιώσῃ κανένα ψυχικὸ τραυματισμό. Πλούσιες οἱ περιποιήσεις καὶ τὰ χάδια. Ὅ,τι θέλει, ὅπως τὸ θέλει ἡ μέλλουσα μητέρα. Θέλει νὰ κρατήσῃ τὸ παιδί; Θέλει νὰ τὸ παραδώσῃ σὲ ἵδρυμα, ὅπου θὰ τὸ μεγαλώσουν μ' ὅλους τοὺς παιδαγωγικοὺς κανόνες; Ἕνα παιδὶ ποὺ δὲ θὰ εἶναι μειωμένο. Ἰσότιμο μὲ τ' ἄλλα παιδιά, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ νόμιμους δρόμους, χωρὶς τὴ σφραγίδα τοῦ νόθου. Ἐξασφαλισμένη ἡ ἀρωγὴ τῆς πολιτείας. Νομίζω, μάλιστα, ὅτι περισσότερη μέριμνα ἐκδηλώνεται στὰ παιδιά, ποὺ προέρχονται ἀπὸ παράνομες ἑνώσεις παρὰ στὰ ἄλλα.

Δὲν εἴπαμε νὰ τὸ πᾶμε ὡς ἐκεῖ. Χρειάζονται αἰῶνες γιὰ νὰ φθάσουμε σὲ τέτοιο σημεῖο. Οὔτε εἶναι δυνατὸ ἡ μιὰ χώρα ν' ἀντιγράφῃ τὴν ἄλλη. Διαφορετικὸ τὸ κλῖμα, διαφορετικὲς οἱ παραδόσεις, διαφορετικὲς οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς. Κάθε τόπος μὲ τὸ δικό του χρῶμα. Κανεὶς δὲν εἶπε νὰ βαδίσουμε στὰ ἴχνη τῶν ἄλλων. Θὰ μπορούσαμε ὅμως νὰ βάλουμε τὴ μάχαιρα στὴ θήκη. Νὰ μὴ σφάζῃ τὸ χωριὸ τὴν ἀνύμφευτη νύφη, νὰ μὴ λιθοβολῇ ἡ πολιτεία. Προπάντων ὅμως οἱ γονεῖς. Πῶς μπορεῖ ὁ γονιὸς νὰ γίνεται τόσο ἀπάνθρωπος, ὥστε νὰ δείχνῃ τὴν πόρτα στὸ παιδί του, ἐπειδὴ ἔχει κι' αὐτὸ παιδὶ στὰ δικά του σπλάχνα; Πῶς μπορεῖ ἡ μητέρα ἰδίως, ποὺ θεωρεῖται περισσότερο εὐαίσθητη ἀπὸ τὸν ἄντρα, νὰ διώχνῃ τὴν κόρη της;

Αὐτὸ ὅμως ἔγινε στὴν περίπτωσι τῆς κοπέλλας, ποὺ δίνει τὸ σημερινὸ θέμα. «... Ἡ μητέρα μου εἶναι μιὰ ἥσυχη γυναικούλα. Ἔτσι, τοὐλάχιστον, τὴν εἶχα γνωρίσει. Δὲν περίμενα καμμιὰ λύσι ἀπ' αὐτήν. Τοὐλάχιστον ὅμως νὰ μὲ νιώσῃ, νὰ σταθῇ κοντά μου, νὰ καταλάβῃ τὴν ἀπελπισία μου. Ἐγὼ ξέρω πῶς τῆς τὸ εἶπα. Καὶ τότε εἶδα ξαφνικὰ τὴ μεταμόρφωσι. Τὸ ἀρνάκι ποὺ ἤξερα ἔγινε θηρίο. Μόνο ποὺ δὲ μὲ ξέσχισε μὲ τὰ νύχια της. Δὲν μὲ ξέσχισε, ἀλλὰ μ' ἔδιωξε. Τότε κι' ἐγώ, πάνω στὴν ἀπελπισία μου πῆρα ἕνα δυνατὸ φάρμακο γιὰ νὰ σκοτωθῶ. Δὲν ἤμουν τυχερή. Μὲ μετέφεραν σὲ νοσοκομεῖο ὅπου χρειάστηκαν δυὸ ἑβδομάδες γιὰ νὰ συνέλθω. Στὸ διάστημα αὐτὸ οὔτε ὁ πατέρας μου, οὔτε ἡ μητέρα μου πέρασαν νὰ μὲ δοῦνε. Δὲν ἦρθαν παρὰ κάτι μακρυνοὶ συγγενεῖς...»

Εὐτυχῶς —ἂν ὑπάρχῃ εὐτυχῶς σὲ τέτοιες τραγικὲς καταστάσεις— τὰ οἰκονομικά της τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ζήσῃ μόνη της. Νοίκιασε σὲ ἀπόμερη συνοικία ἕνα μικρὸ διαμέρισμα. Ἕνα ἀγοράκι ἦρθε στὴ ζωή. Ἄφαντος ὁ πατέρας του, δὲν ἐνδιαφέρθηκε νὰ τὸ γνωρίσῃ. «Ἀγωνίζομαι μόνη νὰ τὸ μεγαλώσω. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μου βάρος ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη συντροφιὰ καὶ παρηγοριά. Αὐτὸ μὲ κρατᾶ στὴ ζωή, αὐτὸ μοῦ δίνει φτερά. Ἂν δὲν ἦταν τὸ παιδὶ θὰ σκοτωνόμουν. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἔπαιρνα τὸν κακὸ δρόμο. Εὐχηθῆτε μου νὰ γίνω ἡ καλύτερη μητέρα στὸ παιδί μου παρ' ὅσο ἡ μητέρα μου φάνηκε στὸ δικό της παιδί».

Μητέρα πιὰ ἡ ἀνύμφευτη. Δυὸ φορὲς ἐπεχείρησε νὰ προσεγγίσῃ τοὺς γονεῖς της. Ἄκαμπτοι ὅμως αὐτοί, δὲν θέλουν οὔτε νὰ τὴ δοῦν, οὔτε νὰ τὴν ἀκούσουν. Τὸ ἐγγονάκι δὲν τοὺς συγκινεῖ. Τοὺς διεμήνυσε νὰ τοὺς τὸ στείλῃ, χωρὶς νὰ τὸ συνοδεύῃ ἡ ἴδια. Τὸ ἀρνήθηκαν κι' αὐτό.

Τόσο πάθος... Ἴσως νὰ μὴ εἶναι ἡ κακία. Εἶναι ὅμως ὁ ἐμποτισμός τους ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ κλῖμα μέσα στὸ ὁποῖο βρίσκονται καὶ ποὺ τὸ δημιουργοῦν καὶ οἱ ἴδιοι. Κοινωνία ἀμείλικτη. Αὐτὴ ποὺ ἐνέπνευσε στὸ Σολωμὸ τὴ «Φαρμακωμένη» του, τὴν κόρη πού, συκοφαντημένη ἀπὸ τὸν κόσμο, πῆρε δηλητήριο καὶ πέθανε.

Δὲν εἶναι θῦμα συκοφαντίας τὸ κορίτσι, ποὺ γράφει σήμερα. Ἡ κατηγορία ποὺ διατυπώνεται ἐναντίον της εἶναι σωστή. Ἀποτελεῖ ὅμως σκληρότητα ἀπαράδεκτη, πρῶτοι κατήγοροι νὰ γίνωνται οἱ γονεῖς της. Εἶναι τόσοι οἱ ἄλλοι γιὰ νὰ λιθοβολήσουν, ἂν χρειάζεται λιθοβολισμός.. Τελευταῖοι στὴ σειρὰ ἔπρεπε νὰ μείνουν οἱ γονεῖς. Περισσότερο δὲ ἡ μητέρα.

Ἀπαραίτητη κάποια λείανσι τῶν ἠθῶν μας. Κάποια ἡμερότητα. Ἡ τραχύτητα, ποὺ ἐκδηλώνουμε στὰ ὀλισθήματα τῆς νεότητας δὲν συντελεῖ στὸ νὰ γίνουν καλύτεροι οἱ νέοι. Παραστράτησε ἡ κοπέλλα. Ποιὸς τῆς εἶπε μπράβο; Μήπως ὅμως θὰ μπῇ στὴν εὐθεῖα, ὅταν τὴ διώξῃς ἀπ' τὸ σπίτι, ὅταν τὴν διαπομπεύσῃς, ὅταν δὲν τῆς ἀφίσῃς χλωρὸ κλαρί; Μὴν κυττάζετε τὴ σημερινή, ποὺ καὶ ἡλικία ἔχει καὶ ἀξιοπρέπεια. Σκεφθῆτε, ἂν ἦταν καμμιὰ ἄλλη, νεώτερη, πιὸ ἄμυαλη καὶ μὲ λιγώτερο σοβαρὸ χαρακτῆρα. Ποιὰ θὰ ἦταν ἡ τύχη της, ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ θὰ τὴν πετοῦσε στὸ δρόμο ἡ [illegible] τῶν γονέων; Ἄστεγη, ἄεργη, μ' ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά.

Τὸ πεζοδρόμιο θὰ ἦταν τὸ προχειρότερο καταφύγιό της. Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ τὴν ὠθοῦν σ' αὐτό, εἶναι οἱ γονεῖς.

Καὶ ἀναρωτιέται κανεὶς ποιὸς στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ὁ περισσότερο ἀνήθικος; Ἐκείνη ποὺ σὲ στιγμὴ ἀδυναμίας χάνει τὸν ἔλεγχό της καὶ παραστρατεῖ, ἢ οἱ γονεῖς ποὺ, ἀντὶ νὰ παρασταθοῦν τὴν ἁμαρτωλή τους, γίνονται οἱ δήμιοί της καὶ τῆς περνοῦν τὴ θηλειὰ στὸ λαιμό; Γονεῖς ποὺ χάνονται ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ παρουσία τους. Γονεῖς ποὺ παύουν νὰ εἶναι γονεῖς. Ὄχι ὅλοι. Ἀλλοίμονο, ἂν ἦσαν ὅλοι. Οὔτε ἴσως οἱ περισσότεροι. Ἀρκετοὶ ὅμως γιὰ νὰ δίνουν πλούσια δείγματα ἀστοργίας, ποὺ δὲν βγαίνει ἀπὸ μέσα τους, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν κακὴ παράδοσι, ποὺ ὁδηγεῖ σὲ ἐκδηλώσεις θηριωδίας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

✪✪

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΡΝΗΣΙ

Σ' ἕνα ὀρεινὸ χωριὸ τῆς Γιουγκοσλαυΐας ὁ βοσκὸς Ντιμίτρι Μεμάρεβιτς ἀρρώστησε, μὰ παρ' ὅλες τὶς συμβουλὲς τῶν γνωστῶν του καὶ τῶν συγγενῶν του ἀρνιόταν ἐπίμονα νὰ καλέσῃ γιατρό: «Δὲν μὲ ἔχει ἐπισκεφτῆ γιατρὸς πρὶν ἀπὸ ἕνα αἰῶνα, εἶπε. Γιατί πρέπει νὰ μὲ ἐπισκεφτῆ τώρα;» Ἔτσι, ὅμως, ἡ κατάστασί του ἐπιδεινώθηκε καὶ ὁ Ντιμίτρι πέθανε σὲ ἡλικία ἑκατὸν εἴκοσι χρόνων!

ΑΘΗΝΑΙ, 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1964—ΕΤΟΣ ΚΣΤ' ΑΡ. ΦΥΛΛ. 1315. ΔΡ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ – Δραγατσανίου 4 – Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐποχῆς μας, σὲ σύγκρισι μὲ τὶς παλιότερες, εἶναι πῶς «σέβεται» τὴν ἐργασία, σὲ σημεῖο νὰ τὴν ἔχῃ σχεδὸν θεοποιήσει. Ἄλλοτε, ὅσοι μποροῦσαν νὰ μὴν ἐργάζωνται, ἦταν ὑπερήφανοι γιὰ τὴν ἀεργία τους. Καὶ δὲν ἦταν μόνο οἱ ἴδιοι ὑπερήφανοι, ἀλλὰ τοὺς τιμοῦσε καὶ ἡ κοινωνία, ἐπειδὴ κατάφερναν νὰ ἀποζοῦν ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά τους, χωρὶς νὰ ὑποβάλλωνται σ' ἄλλο μόχθο ἀπὸ ἐκεῖνον, ποὺ ἀπαιτοῦσαν οἱ συναλλαγὲς μὲ τὴν τράπεζά τους. Ἄν, καμμιὰ φορά, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς εὐνοημένους τῆς μοίρας, ἔχανε, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, τὴν περιουσία του (καὶ ἤξεραν, ὅλοι αὐτοί, ἀρκετοὺς τρόπους γιὰ νὰ τὴ χάνουν) οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι λέγανε γιὰ τὸν ἄτυχο, μὲ ντροπὴ καὶ μὲ θλῖψι:

—Ἀναγκάστηκε νὰ ἐργαστῇ γιὰ νὰ ζήσῃ...

Μερικοὶ «προοδευτικοὶ» ἄνθρωποι, «ἀνοιχτὰ μυαλὰ» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐξακολουθοῦσαν νὰ διατηροῦν κοινωνικὲς σχέσεις μὲ τὸν πρώην εἰσοδηματία, ποὺ ὑποχρεώθηκε νὰ ἐργάζεται. Οἱ ἄλλοι τοῦ κλείνανε τὴν πόρτα τους. Τὸ θεωροῦσαν σὰ σοβαρὴ κοινωνικὴ μείωσι νὰ συναναστρέφωνται μὲ ἄνθρωπο ἐργαζόμενο. Στὴ συνείδησί τους, οἱ ἰδιότητες τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ «κυρίου» ἦταν κατηγορηματικὰ ἀσυμβίβαστες.

Ἄς μὴν κατηγορήσωμε, ὅμως, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γιὰ σνομπισμό. Τὸν ἴδιο σνομπισμὸ δείχνει, κατ' ἀντίστροφη, ὅμως, κατεύθυνσι, πρὸς ἐκείνους ποὺ δὲν ἐργάζονται, ἡ δική μας. Σέβεται τὸν πλοῦτο, ἴσως ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη, ἀλλ' ἀπαιτεῖ καὶ ἀπὸ τὸν πλούσιο νὰ ἐργάζεται, ὅπως τὸ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ταπεινὸ μισθοδίαιτο.

Ἀνυπόφορος, στοὺς καιροὺς μας, δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει μεγάλα εἰσοδήματα, μὰ ἐκεῖνος ποὺ ἐπαναπαύεται στὰ εἰσοδήματά του. Ἂν ὁ σύγχρονος πλούσιος εἶναι ἐπιχειρηματίας, ὀφείλει νὰ μὴν ἀρκῆται στὰ θετικὰ καὶ σίγουρα κέρδη ποὺ τοῦ ἀποδίδει ἡ ἐπιχείρησί του, ἀλλὰ νὰ ἐργάζεται νύχτα καὶ μέρα γιὰ νὰ τὴν ἐπεκτείνῃ, ἢ νὰ ἱδρύσῃ καὶ ἄλλες ἐπιχειρήσεις, γιὰ ν' αὐξήσῃ τὰ κέρδη του. Ἄλλοτε, τὸν ἐπιχειρηματία αὐτὸν θὰ τὸν ἀποκαλοῦσαν ἄπληστο. Σήμερα, τὸν ἀποκαλοῦμε ἐργατικὸ καὶ τὸν θαυμάζομε γιὰ τὴν ἀκούραστη ἐργατικότητα ποὺ δείχνει.

Ἂν πάλι, ὁ σύγχρονος πλούσιος δὲν εἶναι ἐπιχειρηματίας, ἀλλ' ἔχει κτήματα, μετοχές, καταθέσεις, ἀπαιτοῦμε ἀπ' αὐτὸν νὰ διεκδικήσῃ μιὰ θέσι μισθωτοῦ — ἀνάλογη, βέβαια, μὲ τὴν κοινωνική του θέσι: λ. χ. διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου ὀργανισμοῦ — ἢ νὰ πολιτευθῇ ἤ, τοὐλάχιστον, ν' ἀναμιχθῇ δραστήρια σ' ἕνα ἀπὸ τ' ἀπειράριθμα ἀγαθοεργὰ ἱδρύματα, ποὺ ὁ πραγματικὸς σκοπός τους δὲν εἶναι ν' ἀνακουφίζουν τοὺς πάσχοντες, ἀλλὰ νὰ προσφέρουν ἕνα πρόσχημα «ἐργασίας» στοὺς ἀέργους κυρίους καὶ τὶς ἄεργες κυρίες μὲ τὰ ὑψηλὰ εἰσοδήματα.

Δὲν ἔχομε, βέβαια, ἄδικο ν' ἀντιπαθοῦμε τὸν παλιὸ πλούσιο, ποὺ ὑπερηφανευόταν γιὰ τὴν ἀεργία του καὶ ἀντιμετώπιζε σὰ φοβερὴ ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ μείωσι τὴν ἐνδεχόμενη ἀνάγκη νὰ ἐργαστῇ. Ἀλλὰ ὀφείλομε, πάντως, νὰ παραδεχτοῦμε, πὼς ἦταν πιὸ εἰλικρινὴς ἀπὸ τοὺς σημερινούς, ποὺ χτίζουν πύργους στὴν ἄμμο γιὰ νὰ μᾶς δείξουν ὅτι ἐργάζονται — κι' ἀξιώνουν νὰ πάρωμε στὰ σοβαρὰ τὴν «ἐργασία» τους αὐτή.

★

Ἐκεῖνο, ποὺ πρέπει ν' ἀναγνωριστῇ σὰν ἐλαφρυντικὸ αὐτῆς τῆς ἀνειλικρίνειας, εἶναι πὼς δύσκολα θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀνεκτὸς στοὺς καιροὺς μας ἕνας ἄεργος εἰσοδηματίας, ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ πῇ: «Μοῦ ἀρκοῦν ὅσα ἔχω, δὲν ἔχω καμμιὰ φιλοδοξία νὰ κερδίσω περισσότερα καὶ κανένα ζῆλο νὰ ὑπηρετήσω τὸ σύνολο. Ἐπὶ πλέον, δὲ μὲ κουράζει καθόλου νὰ κάθωμαι, γιατὶ βρίσκω χίλια - δυὸ πράγματα γιὰ νὰ σκοτώσω τὴν ὥρα μου».

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ σὲ μιὰ τόσο εἰλικρινὴ γλῶσσα πρὸς τοὺς συγχρόνους του, θὰ γινόταν στόχος τῆς γενικῆς ἀποδοκιμασίας. Θὰ τοῦ κολλοῦσαν τὴ ρετσινιὰ τοῦ ἀκαμάτη καὶ τοῦ τεμπέλη, θὰ λέγανε γι' αὐτὸν πὼς εἶναι ἕνα μεγάλο μηδενικό, θὰ ἐλεεινολογοῦσαν τὴ γυναῖκα του, ποὺ δέχτηκε νὰ πάρῃ ἕναν ἄντρα, ποὺ «δὲν κάνει τίποτα» στὴ ζωή του.

Οἱ κρίσεις, ὅμως, γιὰ τὸ ἄτομό του θ' ἄλλαζαν μονομιᾶς, ἄν, ἀντὶ νὰ μὴν κάνῃ τίποτα, ἔκανε κάτι, ποὺ θὰ ἰσοδυναμοῦσε πρακτικὰ μὲ τὸ τίποτα! Ἄν, γιὰ παράδειγμα, γινόταν ἕνα δραστήριο μέλος τοῦ «Ὀργανισμοῦ Προλήψεως Ἀτυχημάτων» — ποὺ δὲν προλαβαίνει κανένα ἀτύχημα — ἢ τοῦ «Ὀργανισμοῦ Προλήψεως Ἐγκλήματος» — ποὺ δὲν πείθει, βέβαια, κανέναν ἐγκληματία νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃ τὸ ἔγκλημά του — ἢ ἂν πολιτευόταν, χωρίς, ἔστω, νὰ βγαίνῃ βουλευτής, ἀλλ' ἀποκτῶντας ἔτσι τὸ δικαίωμα νὰ δηλώνῃ τὴν ἰδιότητα τοῦ πολιτευτοῦ σὰν ἐπάγγελμα, στὶς κάρτες του καὶ στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο, ἡ σύγχρονη κοινωνία θὰ ἦταν πρόθυμη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν πρώην ἄεργο εἰσοδηματία σὰν ἐργαζόμενο ἄτομο, ποὺ καίγεται ἀπὸ τὸ ζῆλο νὰ δράσῃ καὶ νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίες στὸν τόπο!

Ἂν εἶναι στοιχειωδῶς ἔξυπνος, ὁ ἄνθρωπός μας καταλαβαίνει, φυσικά, πὼς κοροϊδεύει καὶ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους μὲ τὴ δῆθεν «ἐργασία», ποὺ κάνει. Δὲν εὐθύνεται, ὅμως, αὐτός, γιὰ τὴν ἀνειλικρίνεια τῆς συμπεριφορᾶς του. Τὰ ἄτομα, ἐκτὸς ἀπὸ σπάνιες ἐξαιρέσεις — τὶς ἐξαιρέσεις ἐκείνων, ποὺ ἔχουν «προσωπικότητα» — συμπεριφέρονται ὅπως τοὺς ἐπιβάλλει ὁ κοινωνικός τους περίγυρος. Ὑποτάσσονται στοὺς νόμους του, συμμορφώνονται στοὺς κανόνες του. Στοὺς κανόνες τοῦ κοινωνικοῦ του περίγυρου ὑποτασσόταν ὁ παλιὸς πλούσιος, ποὺ διακήρυσσε τὴν περιφρόνησί του στὴν ἐργασία καὶ στοὺς ἐργαζομένους. Στοὺς ἴδιους κανόνες ὑποτάσσεται καὶ ὁ σύγχρονος, ποὺ χτίζει, μὲ τὸ κουβαδάκι καὶ μὲ τὸ φτυάρι, πύργους στὴν ἄμμο, γιὰ νὰ μὴν τὸν κατηγορήσουν πὼς δὲν «ἐργάζεται».

Θεοποιῶντας τὴν ἐργασία ἡ ἐποχή μας, θεοποίησε καὶ τὴν παρεξήγησί της. Ἀντὶ νὰ σεβόμαστε μόνο τὴν ἐργασία ποὺ ἀνταποκρίνεται σὲ μιὰ ἀνάγκη — ὑγιεινὴ ἢ πνευματικὴ — καὶ τὴν ἐργασία ποὺ ἀποδίδει, σεβόμαστε, μαζὶ μ' αὐτή, κι' ἐκείνην ποὺ δὲν ἐξυπηρετεῖ καμμιὰ ἀνάγκη καὶ ποὺ ἡ ἀπόδοσί της ἐξισώνεται πρὸς τὸ μηδέν.

Κι' ἀντὶ νὰ χαμογελάσωμε, ἀκοῦμε μὲ πολλὴ κατανόησι καὶ πολλὴ σοβαρότητα τὸν ἀξιοπρεπῆ κι' εὔπορο κύριο, ποὺ ἀφοῦ ἔλαβε μέρος σὲ ἄσκοπα «συμβούλια», σὲ περιττὲς «συσκέψεις» καὶ σὲ συνεδριάσεις περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων, δηλώνει τὸ βράδυ, μὲ ὕφος κατάκοπο:

— Σκοτώθηκα στὴ δουλειά, σήμερα!...

Ἂν τολμοῦσε, ἂς μὴ «σκοτωνόταν»...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

—Ἄδικα ψάχνεις, Ζαχαρία. Σοῦ εἶπα πὼς δὲν τἄχω ἐγὼ τὰ κλειδιά σου!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΙΑΤΙ ΧΩΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ Περίεργες περιπτώσεις διαζυγίων.	ΣΕΛ. 5
ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ : ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΙ ΔΡΟΜΟΙ Μετὰ τὸ συνέδριο τοῦ Καΐρου.	» 6
Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ Στερεὸν θεμέλιον οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως.	» 16
ΤΕΡΗΣ ΧΡΥΣΟΣ Ὁ μοντέρνος τραγουδιστής.	» 32
ΑΝΝΑ ΓΑΛΑΝΗ Μιὰ χορεύτρια μὲ τριανταφυλλένια μάγουλα καὶ ὄνειρα.	» 33
ΤΙ ΘΑ ΠΑΡΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΝΟ; Τὰ κυριώτερα ἀναλγητικὰ καὶ οἱ παρενέργειές τους.	» 36
Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΜΒΡΥΟΥ Πῶς γίνεται ἡ ἀνάπτυξί του.	» 37
ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΜΑΣΙΝΑ Ἡ διάσημη Ἰταλίδα στὰρ μιλάει γιὰ τὴ ζωή της μὲ τὸν Φελλίνι.	» 44
Η ΚΙΡΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ Πῶς ἡ ἐπιστήμη εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴ δαμάσῃ.	» 46
ΟΧΤΩ ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΡΩΤΩΝ ΒΟΗΘΕΙΩΝ Για τὰ θύματα τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων.	» 52
3,000 ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΝ ΜΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ Ἔχουν ἱδρύσει καὶ σωματεῖο!...	» 56
ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΟΧΛΟ Ἡ ψυχραιμία καὶ τὸ χιοῦμορ σώζουν τὴν κατάστασι.	» 57
ΤΑ ΖΩΑ ΜΑΣ ΜΙΛΟΥΝ Ἐκπληκτικὰ πειράματα μὲ μέλισσες, πιθήκους καὶ δελφίνια.	» 60
ΓΟΥΝΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΑΙΖΟΝ Ἀδιάβροχα γιὰ κάθε ὥρα. — Παλτὰ σὲ νέα γραμμή. — Φοῦστες γιὰ κάθε εὐκαιρία. — Πρωϊνὲς καὶ ἀπογευματινὲς μπλοῦζες. — Ἡ παιδικὴ μόδα.	» 63
Η ΕΦΙΑΛΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤ Κι' ἕνας ἀπίστευτος ἡρωϊσμός.	» 72
ΑΓΑΠΩ ΟΠΟΙΑ [illegible] Ἔτσι εἶχε γράψει μὲ τατουὰζ στὸ στῆθος του ὁ Σαντίνο [illegible]	» 80

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΝΙΤΣΑ... ΠΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Πέρασαν δυὸ χρόνια...

ΕΙΧΑΝ περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε. Στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει. Προχώρησα στὴ λεωφόρο, ἐκεῖ ποὺ τόσα βράδια περπατούσαμε, ἀγκαλιασμένοι κι' εὐτυχισμένοι, ἡ Ἀλεξάνδρα κι' ἐγώ.

Δίχως νὰ τὸ θέλω, ἔφτασα στὸ σπίτι ποὺ κατοικοῦσε. Εἶχα ἀκόμα στὴν τσέπη μου τὸ κλειδὶ τοῦ διαμερίσματος, ὅπου περάσαμε ἀξέχαστες βραδιές. Ἦταν τὸ μόνο ἐνθύμιο ποὺ μοῦ εἶχε ἀπομείνει ἀπ' αὐτήν... Μὰ ὄχι, μοῦ εἶχε ἀπομείνει καὶ κάποιο γράμμα, κάποιο λουλοῦδι μαραμένο, μερικὲς πικρὲς ἀναμνήσεις...

Νά ἡ πόρτα της. Ἀριθμὸς 11... Προχωρῶ, στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Τί ν' ἀπόγινε ἡ Ἀλεξάνδρα;

Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, εἶχα φύγει μὲ μιὰ ἄλλη γυναίκα, μιὰ ξανθειὰ μπαλλαρίνα.

Τὴν εἶχα συναντήσει κάποιο βράδυ, βγαίνοντας ἀπ' τὸ γραφεῖο μου. Τὴν παρακολούθησα, τῆς μίλησα. Τὸ ἴδιο βράδυ, φάγαμε μαζί. Μείναμε ὡς τὰ χαράματα. Κι' οἱ ὧρες ἐκεῖνες μ' ἔκαναν νὰ ξεχάσω τὴν Ἀλεξάνδρα...

«Ἔλα κοντά μου — μοῦ εἶπε ἡ μπαλλαρίνα. Ἄφισε τὴ ζωὴ τῆς ἐπαρχίας, ποὺ μαραζώνει».

Φύγαμε. Πήγαμε στὴν πρωτεύουσα. Περάσαμε μιὰ ζωὴ ξένοιαστη, τρελλή, μὲ γλέντια, χορούς, ξενύχτια. Ὥσπου τέλειωσαν κι' αὐτά, κάποια μέρα. Πέρασαν δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε. Καὶ νὰ ποὺ ξαναγύρισα...

★

Πλησίασα στὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ θυρωρὸς δὲν εἶναι πιὰ ἐκείνη ποὺ ἤξερα. Εἶναι μιὰ χοντρὴ γυναίκα, ποὺ κάθεται στὸ τραπεζάκι της καὶ τρώει τὸ λιτό της δεῖπνο.

Ἀνεβαίνω στὸ πρῶτο πάτωμα. Νά ἡ πόρτα της. Τίποτα δὲν ἔχει ἀλλάξει ἀπὸ τότε.

Τί νὰ κάνη τάχα τώρα ἡ Ἀλεξάνδρα; Θἆναι μόνη στὸ σπίτι... Δὲ μὲ γύρεψε, οὔτε κι' ἐγὼ ζήτησα νὰ μάθω γι' αὐτήν, στὰ δυὸ χρόνια ποὺ πέρασαν. Ἴσως νἄκλαιγε πολύ, νἄζησε σὰν πρίν, ὅπως πάντα, κλεισμένη στὴ λύπη της, στὴν πίκρα τῆς ἀπογοητεύσεως, μέσα στὸ μικρὸ διαμέρισμά της, ὅπου μιὰ ἐποχὴ ἦταν εὐτυχισμένη.

Θἆναι στὸ σπίτι; Θἆναι ἀκόμα ξαπλωμένη στὴ γωνία τοῦ σαλονιοῦ της, στὸ κόκκινο ντιβάνι, διαβάζοντας τὰ ἀγαπημένα της ρομάντσα; Θὰ βρίσκεται ἀκόμα κοντὰ στὸ ἀμπαζούρ, ποὺ σκόρπιζε ἕνα μελαγχολικὸ φῶς μέσα στὴν κάμαρα; Κι' ἡ πέτσινη πολυθρόνα μου θἆναι ἀκόμα στὴ θέσι της;

Μένω ἀναποφάσιστος γιὰ μιὰ στιγμή. Βγάζω ὕστερα τὸ κλειδί. Ἀνοίγω τὴν πόρτα σιγὰ-σιγά... Μπαίνω, τὴν ξανακλείνω. Σκοτάδι. Σιωπή.

Προχωρῶ στὸ διάδρομο. Τίποτα δὲν ἄλλαξε. Ὅλα στὴ θέσι τους.

Μήπως δὲν εἶναι στὸ σπίτι; Ἢ κοιμᾶται;

Ἡ πόρτα τῆς κουζίνας εἶναι μισόκλειστη. Ὅλα ἐκεῖ μέσα εἶναι καθαρά.

Προχωρῶ μὲ προσοχή. Φτάνω στὴν κρεβατοκάμαρα. Κυττάζω. Κανείς.

Σίγουρα, θὰ λείπη. Εἶναι Σάββατο σήμερα. Ἴσως νὰ πῆγε στὸ συνοικιακὸ σινεμὰ καὶ νὰ κάθεται στὶς τελευταῖες καρέκλες.

Τὸ κρεβάτι της εἶναι ἀνέπαφο. Ὁ καθρέφτης δείχνει τὸ πρόσωπό μου, χλωμό, ἀνήσυχο.

— Πέρασαν δυὸ χρόνια... μουρμουρίζω.

Βγαίνω στὸ διάδρομο. Μπαίνω στὸ σαλονάκι. Ὅλα ὅπως ἄλλοτε.

Μιὰ παράξενη συγκίνησι μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά. Ἡ πέτσινη πολυθρόνα μου βρίσκεται πάντα στὴν ἴδια θέσι. Καὶ τὸ ντιβάνι, τὸ ἀμπαζούρ...

Κάποιος ἀνεβαίνει τὴ σκάλα. Ἐκείνη θἆναι! Τὰ βήματα σταματᾶνε κοντὰ στὴν πόρτα. Μ' ἕνα πήδημα, βρίσκομαι στὴν κουζίνα. Κρύβομαι σὲ μιὰ ἀποθηκούλα. Θὰ μείνω ἐκεῖ, ὥσπου νὰ βρῶ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ βγῶ... Καὶ θὰ τῆς παρουσιαστῶ ξαφνικά. Θὰ τῆς ζητήσω συγγνώμη. Θὰ μὲ καταλάβη... γιατὶ πάντα μὲ κατάλαβε καὶ μὲ συχωρεσε.

Ἡ πορτα ἀνοίγει. Μπαίνει ἐκείνη, γελῶντας. Μὰ δὲν εἶναι μόνη! Ἀκούω κι' ἕνα ἀντρικὸ γέλιο.

Κάποιος ἄλλος κάθησε στὴν πολυθρόνα μου... Περασαν δυὸ χρόνια. Με ξέχασε, συνάντησε ἕναν αλλον, πιστεψε στὰ λόγια του. Μὲ ξεχασε τελειως!

Ἀκουω τὰ μουρμουρητά τους, τὰ φιλιά τους. Κι' ὕστερα τίποτα πιά.

Ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ κλείνει. Ποῦ βρισκονται; Ἴσως στὴν κρεβατοκαμαρα. Μιλᾶνε. Ἐξακολουθοῦν νὰ μιλᾶνε... κι' ἀργότερα σωπαίνουν...

Περνάει μισὴ ὥρα, μία... Ὅλο τὸ σπίτι κοιμαται. Ἴσως νἆναι μεσάνυχτα.

Μιὰ ἀκατανίκητη λύπη γεμίζει τὴν καρδιά μου. Ἡ εὐτυχία μου ἔχει τελειώσει. Ἡ Ἀλεξάνδρα εἶναι εὐτυχισμένη. Κι' ὅμως αὐτὴ ὅλη ἡ εὐτυχία ηταν κάποτε δική μου! Ἡ μονότονη ἀλλὰ γαλήνια ζωή της καταστράφηκε ἐξ αἰτίας μου, ξαφνικά... γιὰ μιὰ μπαλλαρίνα!

Θὰ ξαναφύγω ἀμέσως. Ὅλα, σ' αὐτὴ τὴν πόλι, μοῦ μιλᾶνε γιὰ κείνη. Τὸ κάθε τι ἀποτελεῖ μιὰ ἀνάμνησι, ἕνα χαμόγελο...

Βγαίνω σιγὰ-σιγά. Περνάω τὸ διάδρομο. Πλησιάζω στὴν ἐξώπορτα, κρατῶντας τὴν ἀνάσα μου. Ἀνοίγω. Κανένας θόρυβος...

Φτάνω στὸ ἰσόγειο. Κυττάζω τὸ ρολόϊ μου. Μία μετὰ τὴ μεσάνυχτα.

Βγαίνω στὸ δρόμο. Προχωρῶ. Φτάνω στὸ παγκάκι ποὺ καθόμαστε ἄλλοτε.

Κάθομαι. Ἡ νύχτα εἶναι ἥρεμη. Ἡ σκέψι μου τρέχει στὰ περασμένα. Ἡ σκιὰ τῆς Ἀλεξάνδρας εἶναι κοντά μου. Μοῦ χαϊδεύει πάλι τὰ μάτια καὶ τὰ μάγουλα, ὅπως μιὰ φορά. Ὅπως τότε, νοιώθω τὸ ἄρωμά της, βλέπω τὸ χρῶμα τῶν γκρίζων ματιῶν της, τὰ πυκνὰ καὶ κατάμαυρα μαλλιά της. Ἀκούω ἀκόμα τὴν παιδιάστικη φωνή της. Δὲ μοῦ παραπονιέται. Μὲ κυττάζει μόνο στὰ μάτια σὰν νὰ μοῦ λέη: «Γιατί;» Ναί, γιατί;...

★

Ξημερώματα· Ἕξη ἡ ὥρα.... Θὰ φύγω μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο, στὶς 8 καὶ 40'. Ποῦ θὰ πάω; Δὲν ξέρω...

Μιὰ σκέψι μοῦ σφίγγει ὅμως τὸ μυαλό: Ποιός εἶν' ἐκεῖνος ποὺ πῆρε τὴ θέσι μου; Μήπως κάποιος ποὺ τὸν ξέρω; Κανένας φίλος μου, ποὺ μίλησε στὴν Ἀλεξάνδρα γιὰ μένα δῆθεν κι' ἔκλεψε τὴν ἀγάπη της λέγοντάς της ψεύτικα λόγια;

Ἑφτὰ ἡ ὥρα. Ἡ ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἀλεξάνδρας εἶναι ἔρημη ἀκόμα. Ἡ θυρωρὸς ἀνάβει τὴ φωτιά της. Πλησιάζω.

— Τί θέλετε;

Κάθομαι γιατὶ εἶμαι κατακουρασμένος.

— Θἄθελα νὰ μάθω... Μὲ ποιὸν ζῆ τώρα ἡ δεσποινὶς Ἀλεξάνδρα;

— Ἀλεξάνδρα;...

— Ναί, ἡ Ἀλεξάνδρα Μομίνι.

— Ὤ, δὲν ξέρετε λοιπόν;...

— Ὄχι, δὲν ξέρω. Πέστε μου!

— Τὸ διαμέρισμα ἔμεινε ὅπως ἦταν καὶ πρίν. Τὸ νοίκιασαν δυὸ νειόπαντροι, ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρό.

— Κι' ἡ Ἀλεξάνδρα;... ρωτάω, μ' ἕνα ἴχνος ἐλπίδας στὴ φωνή, ξαναβλέποντας γιὰ μιὰ στιγμὴ μπροστὰ στὰ μάτια μου τὴ χαμένη μας εὐτυχία. Κι' ἡ Ἀλεξάνδρα; Ποῦ ἔπιασε σπίτι;

— Ἡ καϋμένη! Μὰ ἐσεῖς δὲν ξέρετε τίποτα... Ἕνα βράδυ, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια πάνω-κάτω, πέρασε μιὰ ὁλόκληρη νύχτα καθισμένη σ' ἕνα παγκάκι τῆς λεωφόρου, κοντὰ στὸν κῆπο. Τί τρέλλα! Σὲ δυὸ μέρες ἔπεσε στὸ κρεβάτι, βαρειὰ ἄρρωστη. Πνευμονία! Ὁ γιατρὸς δὲ μπόρεσε νὰ τὴ σώση. Σὲ ἑφτὰ μέρες, ὁ Θεὸς τὴν πῆρε γιὰ πάντα κοντά του...

Π. ΝΤ' ΕΜΙΛΙΟ

«ΤΡΙΟ ΜΠΑΜΠΙΝΙ»

Σὲ μιὰ κοσμικὴ ἀθηναϊκὴ ταβέρνα ἐμφανίζεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἕνα παιδικὸ ἀκροβατικὸ — χορευτικὸ τρίο, ποὺ προκαλεῖ κάθε βράδυ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα. Πρόκειται γιὰ τὸ «Τρίο Μπαμπίνι», τὸ ὁποῖο ἀποτελοῦν τρία καλογυμνασμένα ἀδελφάκια, ὁ Γιάννης 19 χρόνων, ὁ Σούλης 12 καὶ ἡ Βούλα 10 χρόνων. Ὁ πατέρας τῶν τριῶν παιδιῶν, Μιχαὴλ Κουκούλης, πρώην ἀκροβάτης, τοὺς δίδαξε τὴν ἀκροβατικὴ τέχνη, ὁ δὲ χορευτὴς Τζίμυ Χριστιάνο ὑπῆρξε ὁ δάσκαλός τους στὶς κλακέττες. Καλλιτεχνικὸς νονός τους ἦταν ὁ Ὅμηρος Ἀθηναῖος, ὁ ὁποῖος βάφτισε τὸ τρίο «Τρίο Μπαμπίνι», ὅταν ὁ ἴδιος τὸ πρωτοπαρουσίασε, πρὶν ἀπὸ 8 χρόνια, στὸ Γκρὴν Πάρκ. Ἡ Βούλα ἦταν τότε μωρὸ καὶ στὴ θέσι της ἐμφανιζόταν ἕνα ἄλλο κοριτσάκι. Τώρα τὸ τρίο ἑτοιμάζεται νὰ φύγη γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ Βεγγάζη, μιὰ μεγάλη καλλιτεχνικὴ περιοδεία στὶς μεγαλουπόλεις τῆς Β. Ἀφρικῆς.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΑΣΠΡΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ἐν ὄψει νέων ἐκλογῶν καὶ τῆς ψηφοφορίας
ἐσκέφθην πεπονηρωδῶς, δοθείσης εὐκαιρίας,
ὡς πρόσωπον δημοφιλὲς πολὺ γνωστοῦ ὀνόματος
νὰ καταστῶ ὁ ἀρχηγὸς πολιτικώδους κόμματος.
Τουτέστιν εἰς τὴν αἴγλην μου εὐρέως πεποιθὼς
«Ζήθι ἐμοῦ!» ἀνέκραξον τετράκις εὐπειθῶς
καὶ ἀρχηγεὺς ἐγέγονα, ὦ Δία! μὲ τὸ πρῶτον
τοῦ «κόμματος τῶν ἀσπασμῶν καὶ τῶν τρελλῶν ἐρώτων»
εὐελπιστῶν πασιφανῶς κι' ἐγκύρως ἐπὶ πλέον
νὰ λάβω ἀποκλειστικῶς τὰς ψήφους τῶν θηλέων.
Ἐφ' ᾧ εὐθὺς ἀνήγγειλον πρὸς πάσας τὰς γυνάς:
«Ἐγὼ ὁ λαῦρος Δὸν Ζουὰν καὶ μέγας ταρνανᾶς
νὰ ἀγνοήσουν ἐγκαλῶ συλλήβδην τὰς Ἀτθίδας,
τοὺς ἀρχηγίσκους τοὺς λοιποὺς ὡς καὶ τὰς ἀρχηγίδας
καὶ γὰρ εἰσὶν κατάλληλοι αἱ προσεχεῖς στιγμαί,
μαυρίσατε συνάπαντας κι' ἀσπρίσατε ἐμέ!»
Καὶ πρὸ τοιαύτης κλήσεως ἢ μᾶλλον προσταγῆς
ὄγκος θηλέων παρευθὺς προσῆλθεν συμπαγὴς
κι' ἐβόησον: «Μαυρίσατε πᾶν ἕτερον ἀνήλεα
κι' ἀσπρίσατε ἐμὲ αὐτὸν τὸν γόητα, ὦ
(θήλεα!»
Κι' ὦ Δία, ὤ, τί ἔκπληξις σπουδαία μὰ
(τὸ ναί!
τοῖς μετρητοῖς τὴν ἔκκλησιν λαβοῦσαι αἱ
(γυναῖ,
καὶ γὰρ ἠτούμην ἀσπρισμοῦ νὰ θέσωσιν
(τὰς βούλας
αὐτίκα μὲ γιαούρτιον μὲ ἤλειψον... σακ-
(κούλας,
κἀγὼ ὁ μέγας ἀρχηγὸς καὶ τῶν γυνῶν ἐκ-
(πρόσωπος,
προτοῦ νὰ γίνουν ἐκλογαί, ἐξῆλθον.. ἀ-
(σπρόσωπος.

ΓΙΑΤΙ ΧΩΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ

Περίεργες περιπτώσεις διαζυγίων

ΤΟ δρᾶμα τῶν διαζυγίων αὐξάνεται στὴν Ἑλλάδα. Μὲ τὴν εὐκολία, ποὺ παντρεύονται σήμερα οἱ ἄνθρωποι, μὲ τὴν ἴδια προχειρότητα καὶ χωρίζουν. Τὸ ποσοστὸ τῶν διαζυγίων ἔναντι τῶν γάμων εἶναι τόσο σημαντικό, ποὺ ἡ ἐκκλησία κι' ἡ πολιτεία σύντομα πρόκειται νὰ λάβουν ὡρισμένα μέτρα. Δὲν εἶναι παιγνίδι τὸ μυστήριο τοῦ γάμου. Καὶ δὲν εἶναι τόσο εὔκολη ὑπόθεσι ἡ ρῆξι ἑνὸς δεσμοῦ. Δημιουργοῦνται πολλὰ κοινωνικὰ προβλήματα, ποὺ μοιραῖα θίγουν τὸ σύνολο καὶ ἐπηρεάζουν κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴν κανονικὴ λειτουργία τῆς πολιτείας.

Ἀλλὰ γιὰ ποιούς λόγους χωρίζουν σήμερα τὰ ἀντρόγυνα; Τί προβλήματα ἀνατρέπουν τὴ νέα μορφὴ τῆς ζωῆς τους, διαλύουν τὰ εὐτυχῆ ὄνειρα της συμβιώσεως καὶ ὁδηγοῦν στὸ χωρισμό; Πῶς ἀντιμετωπίζουν τὸ νέο δρᾶμα τους;

Ἂς ρίξουμε, λοιπόν, ἕνα βλέμμα σ' αὐτὲς τὶς ἀστικὲς ὑποθέσεις, ποὺ συσσωρεύονται στὰ δικαστικὰ γραφεῖα καὶ ποὺ ἀπασχολοῦν ἕνα πλῆθος δικηγόρων εἰδικευμένων στὰ διαζύγια.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι κάθε περίπτωσι διαζυγίου ἔχει τὴν ἰδιομορφία της. Δὲ μπορει νὰ τὴν τοποθετήση κανεὶς σ' ἕνα γενικὸ πλαίσιο καὶ νὰ δηλώση:

—Ἡ διάλυσι τῶν γάμων ὀφείλεται στὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς ἢ στὸ πνεῦμα τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς. Στὴν ἀθέτησι τῶν συμφωνηθέντων ἢ στὸν τρόπο τῆς ζωῆς τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς συζύγους ἢ ἀκόμη καὶ στὴν... πατροπαράδοτη φαγωμάρα τῆς πεθερᾶς.

Σημειῶστε ὅτι ἡ τελευταία περίπτωσι περιλαμβάνει ἕνα σωρὸ ἀδικημένες ἀπὸ τοὺς χιουμορίστες γυναῖκες, ποὺ ἀφοῦ ἀγωνίστηκαν νὰ μεγαλώσουν καὶ νὰ μορφώσουν τὰ παιδιά τους, φροντίζουν νὰ τὰ προστατέψουν καὶ στὰ πρῶτα βήματά τους στὴ συζυγικὴ ζωή, δημιουργῶντας ἔτσι πλῆθος παρεξηγήσεων.

Ἀλλ' ἂς κυττάξουμε ἀπὸ κοντὰ μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις διαζυγίων.

Δὲν εἶναι πολὺ μακρυὰ ἡ ἐποχή, ποὺ γιὰ νὰ γίνη ἕνας γάμος, χρειαζόταν νὰ περάσουν πρῶτα οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπὸ τὸ δοκιμαστικὸ στάδιο τῆς μνηστείας. Ὁ νέος κι' ἡ νέα ζοῦσαν μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῶν συγγενῶν τους, ἐρχόντουσαν σ' ἐπαφὴ μαζί τους, γνωρίζονταν καλλίτερα κι' εἶχαν τὴν ἄνεσι νὰ σταθμίσουν: 1) Τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον τῶν πεθερικῶν. 2) Τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ τους. 3) Τὶς ἰδιορρυθμίες καὶ τὶς παραξενιὲς τῶν στενῶν συγγενῶν. 4) Τὴν κοινωνικὴ ὑπόστασί τους. 5) Τὸ χαρακτῆρα τους. 6) Τὴν ἱκανότητα τῆς νύφης γιὰ τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὴν ἐργατικότητα καὶ τὴν ἐπίγνωσι τῆς εὐθύνης τοῦ γαμπροῦ. 7) Τέλος, νὰ ἀνακαλύψουν τὰ κοινὰ γνωρίσματα, συνήθειες, προτιμήσεις, ἐλαττώματα, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ εἶναι ὁ συντελεστὴς τῆς μελλοντικῆς εὐτυχίας τους.

Ὕστερα, ὅμως, ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο, τὴν κρίσι τῆς δουλειᾶς, τὴν αὔξησι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν, τὴν ἀβεβαιότητα ἑνὸς μέλλοντος γιὰ τὴ γυναῖκα, ὁ γαμπρὸς εἶναι τὸ πιὸ πολύτιμο θήραμα. Μόλις τὸ βρῆ ἡ νέα, δὲ διστάζει νὰ τὸ παγιδέψη καὶ νὰ καταβάλη κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὸ ὁδηγήση στὸ στεφάνωμα. Σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια πολλὲς φορὲς βοηθοῦν κι' οἱ στενοὶ συγγενεῖς, γιατὶ ἕνας καλὸς γαμπρὸς εἶναι ὅ,τι θὰ μποροῦσαν νὰ ὀνειρευτοῦν γιὰ τὸ κορίτσι τους.

Αὐτὴ βέβαια εἶναι ἡ ὀρθόδοξη μορφὴ ἑνὸς γάμου. Ὑπάρχουν ὅμως κι' οἱ περιπτώσεις (κι' εἶναι στ' ἀλήθεια πάρα πολλές), ποὺ οἱ νέοι ρυθμίζουν μόνοι τους τὴ μελλοντικὴ ζωή τους μὲ τὴν πεῖρα τῶν εἴκοσι χρόνων τους καὶ τὶς διαθέσεις τῆς καρδιᾶς τους. Κι' αὐτό, βέβαια, σπάνια εἶναι συντελεστὴς τῆς μελλοντικῆς εὐτυχίας τους. Μὲ θολωμένο πνεῦμα ἀπὸ τὸν ἔρωτα, δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῆ οὔτε τὰ ἐλαττώματα ἢ ἀκόμη καὶ τὰ προτερήματα τῆς συντρόφου του. Ἔτσι μοιραῖα κι' ἡ Ἑλλάδα ἄρχισε νὰ παρουσιάζη τὶς πιὸ παράδοξες περιπτώσεις διαζυγίων, ὅπως στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερική: Γάμους, ποὺ ἡ εὐτυχία τους διαρκεῖ ὅσο κι' ὁ μήνας τοῦ μέλιτος καὶ περιπτώσεις διαζυγίων ἀπίθανες.

Ἡ νέα λάτρευε τὸ ποδόσφαιρο. Εἴδωλά της ἦταν τὰ «χρυσᾶ» πόδια τοῦ γηπέδου. Δὲν ἄφινε ἀγῶνα, ποὺ νὰ μὴ σπεύση ἀπὸ τοὺς πρώτους νὰ στηθῆ στὶς κερκίδες. Ξεφώνιζε καὶ φανατιζόταν μὲ τὴν ὁμάδα της. Καί, φυσικά, δὲν ἄργησε νὰ ἔχη τὴν προτίμησί της. Στὴν τσάντα τοῦ σχολείου, στὸ σπίτι της, μέσα στὸ δωμάτιό της εἶχε πλῆθος φωτογραφίες τοῦ εἰδώλου της. Μὰ ὁ ποδοσφαιριστὴς ἦταν ἀπλησίαστος. Ἔτυχε ὅμως μιὰ κοινὴ φίλη νὰ τοὺς φέρη τυχαῖα σ' ἐπαφή. Ὁ ποδοσφαιριστὴς δέχτηκε πρόθυμα τὴν περιπέτεια. Μὰ ἡ περιπέτεια εἶχε συνέπειες. Ἔπρεπε νὰ γίνη ὁ γάμος. Μεταξὺ τῆς φυλακῆς καὶ τοῦ γάμου, ὁ ποδοσφαιριστὴς προτίμησε, φυσικά, τὸ δεύτερο. Ἡ ἐλευθερία ὅμως εἶναι πολύτιμο ἀγαθό. Ἡ νέα ἦταν ἄπειρη στὶς δοκιμασίες τῆς συζυγικῆς ζωῆς.

Ἡ ὄμορφη γυναῖκα δὲν ἦταν πλασμένη γιὰ μιὰ ἤρεμη οἰκογενειακὴ ζωή...

Οἱ συγγενεῖς τοῦ εἰδώλου της τὴν εἶδαν σὰν παρείσακτη αὐτὴ τὴ νέα. Εἶχαν ἐντελῶς διαφορετικὲς ἀντιλήψεις. Ἀδυναμία, λοιπόν, προσαρμογῆς τῆς ἀλεξιπτωτίστριας. Μουρντάρης ἐπὶ πλέον ὁ ποδοσφαιριστής. Δὲν ἦταν ἀπὸ τὴ στόφα τοῦ οἰκογενειάρχη. Ἄρχισαν οἱ γκρίνιες τῶν πεθερικῶν, οἱ καυγάδες τοῦ νεαροῦ ἀντρόγυνου. Ἔπεσε καὶ τ' ἀπαραίτητο ξύλο.

Καὶ ἡ ὑπόθεσι κατέληξε στὸ δικαστήριο. Ἡ νέα γύρισε στὴ μητέρα της. Τὸ εἰδύλλιο κι' ὁ εὐτυχὴς γάμος πῆγαν περίπατο. Ἔτσι δυὸ ἄλλα δυστυχισμένα πλάσματα προστέθηκαν στὴ ζωή. Μιὰ νέα, ζωντοχήρα στὰ εἴκοσι χρόνια της κι' ἕνας νέος, ποὺ φέρει κι' ὅλας τὸ βάρος τῶν ὑποχρεώσεων διατροφῆς καὶ τὸ τραῦμα ἑνὸς πρώτου ἀταίριαστου γάμου. Ἡ κοινωνικὴ ἀποκατάστασι εἶναι σχῆμα λόγου. Μᾶλλον σὲ τέτοιες περιπτώσεις πρόκειται γιὰ ἕνα χρεωκοπημένο γάμο.

Δεύτερη περίπτωσι: Εἶχαν γνωριστῆ σ' ἕνα κλάμπ. Αὐτὸς παιδὶ καλῆς οἰκογενείας, χαϊδεμένο καὶ μονάκριβο. Ἐκείνη ἀπὸ κάποιο λαϊκὸ σπίτι, στὰ κράσπεδα τῆς Ἀθήνας. Ὄμορφη, κομψή, ἀπίθανη. Οἱ γονεῖς της βιοπαλαιστές. Τὸ κορίτσι ἐργάστηκε σκληρά, στραβοπάτησε, παρασύρθηκε καὶ συνήθισε τὴ ζωὴ τῆς νύχτας καὶ τὸν ἔρωτα. Μέσα στὰ νυκτερινὰ κλάμπς περνοῦσε τὴ ζωή της. Ἐρωτικοὶ συνδυασμοὶ καὶ σκληρὴ βιοπάλη. Αὐταπάτες κομψῆς ἐμφανίσεως καὶ γοητείας. Ὁ νέος ἄμυαλος κι' ἀφελής, δόθηκε στὴν περιπέτεια, χωρὶς νὰ σκεφτῆ τὴν εὐθύνη τοῦ γάμου. Καί, ξαφνικά, ὀρθώθηκε μπροστά του τὸ πρόβλημα ἑνὸς παιδιοῦ.

Οἱ γονεῖς τοῦ νέου, λοιπόν, γιὰ νὰ προστατέψουν τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ τους, προτίμησαν τὸ γάμο.

— Τὸν παντρεύομε καὶ τὸν χωρίζουμε... εἶπαν.

Ὄμορφα τὰ λόγια. Μὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ ἡ ζωή. Ὁ γάμος ἔγινε κι' ἦρθε στὸν κόσμο τὸ παιδί. Τὸ ἀντρόγυνο δέθηκε περισσότερο. Οἱ γονεῖς ὑποχρεώθηκαν ν' ἀναθεωρήσουν τὴν ἀπόφασί τους. Μὰ τὸ παιδί τους, ὅταν ξεμέθυσε ἀπὸ τὸν ἔρωτα, εἶδε ὅτι ἡ γυναῖκα του δὲν ταίριαζε μὲ τὸ περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ του. Τὴν ἀποτράβηξε κι' ἕνα καιρὸ ἔζησαν μόνοι τους. Μὰ ἡ ὄμορφη γυναῖκα δὲν ἦταν πλασμένη γιὰ μιὰ ἤρεμη οἰκογενειακὴ ζωή. Ἄρχισε νὰ νοσταλγῆ τὴν ἐλευθερία τῶν εὔθυμων νυχτερινῶν κέντρων, τὶς τρελλὲς συντροφιές, τοὺς πλαϊὸ — μπόϋς. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος εἶχε ἀφοσιωθῆ στὴ δουλειά του, ἐκείνη εὕρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ διασκεδάζη μὲ τοὺς παλιούς της φίλους. Ἔτσι, ἕνα χρόνο μετὰ τὸ γάμο τους ὑποβλήθηκε ἡ αἴτησι διαζυγίου. Κι' ὅλη ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ ἔρωτα, κατέληξε στὸ δικαστήριο.

Τρίτη περιπτωσι: Ὁ νέος εἶχε τὴν ἁμαρτία μέσα στὸ αἷμα του. Κανεὶς δὲν ἤξερε ὅτι, ἐνῶ διασκέδαζε καὶ κυκλοφοροῦσε μὲ πλῆθος γυναῖκες, εἶχε τὸ ἀκατονόμαστο πάθος τῆς διαστροφῆς. Ὡστόσο, ἦταν καλὸς χορευτής, κομψός, κοσμικός, πραγματικὸς γόης. Ἡ νέα τὸν ξεχώρισε καὶ τὸν ἐρωτεύτηκε παράφορα. Κάτι πῆγαν νὰ τῆς παρατηρήσουν οἱ φίλες της...

— Μὲ ζηλεύετε! τοὺς ἀπάντησε. Δὲ θέλετε νὰ εὐτυχήσω...

Καὶ ὁ γάμος ἔγινε. Καὶ τὰ δυὸ σπίτια ἦταν πλούσια. Ἡ στέψι θεωρήθηκε κοσμικὸ γεγονός. Τὸ ζευγάρι ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο τῆς Κηφισιᾶς. Μὰ τὸ ἴδιο κι' ὅλας βράδυ, ὁ γαμπρὸς χάθηκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Μάταια τὸν ἀνεζήτησαν παντοῦ. Εἰδοποιήθηκε ἡ ἀστυνομία, γιατὶ νόμισαν ὅτι τοῦ εἶχε συμβῆ κανένα ἀτύχημα. Τὰ ξημερώματα, τέλος, τὸν βρῆκαν μεθυσμένο νὰ διασκεδάζη μὲ μιὰ συντροφιὰ ναυτικῶν.

— Ξεχάσατε τὴ γυναῖκα σας στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἀνησυχεῖ, τοῦ παρετήρησαν μ' εὐγένεια.

—Ἀφῖστε την νὰ πάη νὰ πνιγῆ! ἀπάντησε. Δὲν εἶμαι ἐγὼ γιὰ παντρειές. Μετάνιωσα...

Καὶ τὴν ἑπομένη ἡ νύφη κατέφυγε στὸ διαζύγιο.

Παρόμοιες περιπτώσεις ὑπάρχουν πολλὲς στὴ μεταπολεμικὴ ζωή. Πλῆθος γυναῖκες ἔχουν ξεγελαστῆ κι' ἔχουν κάνει γάμους μὲ νέους, ποὺ παρασύρονται ἀπὸ τ' ἀχαλίνωτα πάθη τους. Ὅσες τὸ ἀνακαλύπτουν ἐγκαίρως γλυτώνουν νωρὶς ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ τὴ ντροπή. Μὰ εἶναι κι' ἄλλες, ποὺ κρύβουν τὸ μαρτύριό τους καὶ συνεχίζουν μιὰ μαρτυρικὴ ζωή, χωρὶς τὴ χαρὰ ἑνὸς συζυγικοῦ δεσμοῦ. Τέλος, ξεγελασμένες, ἐξευτελισμένες, νευροπαθεῖς, ζητοῦν τὴν ἀπολύτρωσι στὸ διαζύγιο.

Ἄλλη περίπτωσι: Ὁ ἀδιόρθωτος κοσμικὸς νέος, ὁ γόης, ὁ μοιραῖος, ὁ ἐπικίνδυνος, ποὺ παίρνει τὰ μυαλὰ τοῦ ὄμορφου κοριτσιοῦ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει ὅλα τὰ προσόντα τῆς κοσμικῆς ζωῆς, ἀλλὰ εἶναι οὐσιαστικὰ ἀνίκανος νὰ κρατήση ἕνα σπίτι. Καὶ μοιραῖα ἡ λογικὴ νέα συνέρχεται καὶ καταφεύγει στὸ διαζύγιο.

Τὰ ἴδια ὅμως ἰσχύουν καὶ γιὰ πολλοὺς νέους. Πολλὰ κορίτσια σήμερα, ἀσχολούμενα μὲ τὴ μοντέρνα ζωή, δὲν καταρτίζονται, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ κρατήσουν μόνα τους ἕνα σπίτι. Δὲν ξέρουν νὰ διατηρήσουν τὸ νοικοκυριό. Μὲ τὴν κουζίνα, τὴ βελόνα καὶ τὴν εὐπρέπεια ἑνὸς σπιτιοῦ ἔχουν πάρει διαζύγιο. Ἔτσι ὁ νέος, ποὺ νοσταλγεῖ ἕνα πραγματικὸ νοικοκυριό, μοιραῖα γίνεται δυστυχισμένος καὶ θεωρεῖ ἀπολύτρωσι τὸ διαζύγιο.

Μά, ὅπως ἀναφέραμε, κάθε χωρισμὸς ἔχει τὴν ἰδιομορφία του. Οἱ λεπτομέρειες ἀναφέρονται στὶς προτάσεις τῶν δικηγόρων. Πολλὲς εἶναι ἐκπληκτικὲς κι' ἀπίθανες. Κι' οἱ δικαστὲς τραβᾶνε κυριολεκτικὰ τὰ μαλλιά τους. Κι' ἔτσι αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων στὴν Ἑλλάδα: Ἀπὸ ἔλλειψι νοικοκυρωσύνης, ἀπὸ τρελλὴ κι' ἀσυμβίβαστη ζωή, ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς περιπέτειας, ἀπὸ τ' ἀχαλίνωτα πάθη τῆς ἐποχῆς μας. Βασικὸ στοιχεῖο: Ἡ γυναῖκα δὲν ἔμαθε νὰ συγκρατῆ τὸν ἄντρα στὸ σπίτι. Μὲ τὴ ζωή της τὸν διώχνει ἀπ' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος συνηθίζει ν' ἀναζητῆ τὴν ἐλευθερία του...

Θ. ΔΡ.ΚΟΣ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Το βράδυ, στους φωτισμένους από πολύχρωμες ηλεκτρικές γιρλάντες δρόμους του Καΐρου ένα πυκνό πλήθος γεμάτο ὑπερηφάνεια, κυττάζει τὴν τηλεόραση. ἀκούει τὸ ραδιόφωνο καὶ συζητάει τὰ τελευταῖα νέα... Τὸ ἱστορικὸ γεγονὸς τῆς διασκέψεως ὅλων τῶν 'Αραβικῶν Κρατῶν, στὴν πρωτεύουσα τῆς 'Ηνωμένης 'Αραβικῆς Δημοκρατίας, ξεπερνάει σίγουρα τὰ σύνορα μιᾶς διασκέψεως μικρῶν δυνάμεων.

Οἱ "Αραβες ἡγέτες: "Ανω, ὁ Πρόεδρος τῆς 'Ηνωμένης 'Αραβικῆς Δημοκρατίας Νασὲρ. Πρώτη σειρά: 'Ο βασιλιᾶς τοῦ Μαρόκου Χασσάν. 'Ο Πρόεδρος τῆς Τυνησίας Μπουργκιμπά. 'Ο διάδοχος τῆς Λιβύης Ρίτα. 'Ο Πρόεδρος τοῦ Σουδὰν στρατηγὸς 'Αμπούντ. Δεύτερη σειρά: 'Ο βασιλιᾶς τῆς 'Αραβίας Σαούντ, ὁ βασιλιᾶς τῆς 'Ιορδανίας Χουσεΐν, ὁ 'Εμίρης τοῦ Κουβαΐτ 'Αμπντουλλάχ. 'Ο Πρόεδρος τοῦ 'Υεμὲν, 'Αράφ. 'Ο Πρόεδρος τῆς Συρίας Χαφέζ. 'Ο Πρωθυπουργὸς τοῦ Λιβάνου, Καραμέχ.

«ΑΡΑΒΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ»! ΕΔΩ ΚΑΙ 15 ΧΡΟΝΙΑ

Γιὰ πρώτη φορά, ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ «'Αραβικοῦ Συνδέσμου», ἐδῶ καὶ 15 χρόνια, συγκεντρώθηκαν οἱ ἡγέτες ὅλων τῶν 'Αραβικῶν Κρατῶν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό τους καθεστώς, γιὰ νὰ προχωρήσουν σὲ μιὰ κοινὴ πολιτική.

Τεράστια πανὼ στὰ σταυροδρόμια τοῦ Καΐρου χαιρετίζουν τὴν «'Αραβικὴ 'Ενότητα».

Τὸ Κάϊρο δεσπόζει σὰν τὸ κέντρο τοῦ παναραβικοῦ κόσμου.

Βασιλιάδες καὶ Πρόεδροι Δημοκρατίας, συνοδεύονται ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς τῶν 'Εξωτερικῶν καὶ 'Εθνικῆς 'Αμύνης καὶ ἀπὸ πλῆθος συμβούλων.

"Ολη ἡ περίμετρος γύρω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον Χίλτον, ὅπου μένουν οἱ ἀντιπροσωπεῖες, τὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο, τὸ ὑπουργεῖο τῶν 'Εξωτερικῶν καὶ τὴν ἕδρα τοῦ 'Αραβικοῦ Συνδέσμου, ἀπομονώθηκε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ προστατευθῆ ἔτσι ἡ ἀσφάλεια τῶν 'Αράβων ἡγετῶν, ποὺ ὁ καθένας τους ἔχει πολλοὺς καὶ διαφόρους ἐχθρούς.

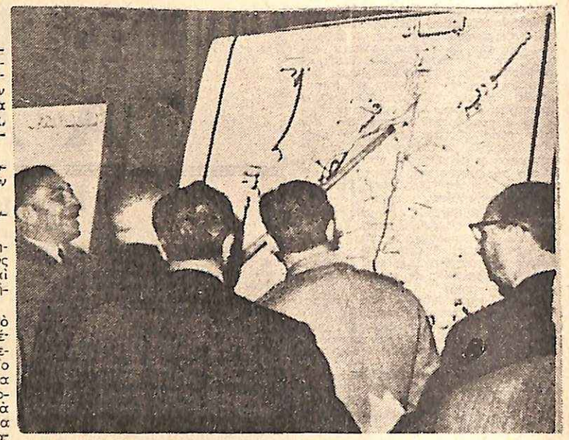

Στὸ ἀραβικὸ συνέδριο κορυφῆς τοῦ Καΐρου: Μελέτη τοῦ χάρτη μὲ ἐπίκεντρο τὸ Κράτος τοῦ 'Ισραὴλ.

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ:

Μετὰ τὸ συνέδριο τοῦ Καΐρου

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΗ

Μιὰ κρεμαστὴ γέφυρα συνδέει τὸ «Χίλτον» μὲ τὴν ἕδρα τοῦ 'Αραβικοῦ Συνδέσμου, ὅπου γίνονται οἱ περισσότερες συσκέψεις τῶν 'Αράβων ἡγετῶν.

Δεκατρεῖς ἡγέτες «ἀγανακτισμένοι» συγκεντρώθηκαν γιὰ νὰ πάρουν ἀποφάσεις, γύρω ἀπὸ τὸ ζωτικὸ πρόβλημα τοῦ ποταμοῦ 'Ιορδάνη, ποὺ τὸ Κράτος τοῦ 'Ισραὴλ θέλει ν' ἀλλάξη τὴν πορεία του, πρὸς ὄφελός του. Γιατὶ ὁ ποταμὸς 'Ιορδάνης ἔγινε, ξαφνικὰ νευραλγικὸ ἐπίκεντρο.

'Ο Πάπας 6ος βούτηξε τὰ χέρια του στὰ νερά του, κι' αὐτό, βέβαια, ἦτανε μιὰ χειρονομία εἰρήνης. 'Αλλὰ στὴ συμβολικὴ αὐτὴ χειρονομία, θὰ ἀπαντήσουν οἱ κλαγγὲς τῶν ὅπλων;

Η ΩΡΙΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑΣΕΡ

'Η ὡριμότητα, ὁ ρεαλισμός, τὸ πολιτικὸ αἰσθητήριο τοῦ Προέδρου Νασὲρ ἔδωσαν, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, μιὰ ἀρνητικὴ ἀπάντηση στοὺς κινδύνους μιᾶς τοπικῆς πολεμικῆς ἀναμετρήσεως.

"Αλλωστε, τὸ διεθνὲς κλίμα δὲν ἐπιτρέπει εὔκολα τοὺς τοπικοὺς πολέμους.

Οἱ δυὸ ὑπερδυνάμεις — 'Ηνωμένες Πολιτεῖες καὶ Σοβιετικὴ "Ενωσι — παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴ τὴν κατάστασι καὶ ξέρουν, ὅτι δύσκολα μιὰ τοπικὴ σύρραξι, ὅταν ἀρχίση, μπορεῖ νὰ περιορισθῆ.

Η ἱστορία μὲ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ 'Ιορδάνη ἀρχίζει οὐσιαστικὰ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια.

'Απὸ τότε τὸ Κράτος τοῦ 'Ισραήλ, προσπαθεῖ νὰ «ὁδηγήση» τὰ νερὰ τοῦ 'Ιορδάνη πρὸς τὴν ἔρημο Νεγκέμπ. κι' ἔτσι νὰ τὴν ἀνοικοποιήση.

'Αλλὰ ὁ 'Ιορδάνης «ἀνήκει» στὴ Συρία καὶ στὴν 'Ιορδανία καὶ χύνεται στὴ λίμνη Τιβεριάδα. Τὸ ἰσραηλινὸ σχέδιο προβλέπει τὴ μεταφορὰ τεραστίων ποσοτήτων νεροῦ ἀπὸ τὴν Τιβεριάδα στὴν ἔρημο.

Τὰ ἔργα τοῦ Κράτους τοῦ 'Ισραήλ, γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ νεροῦ, προχώρησαν καὶ ὑπολογίζεται, ὅτι θὰ τελειώσουν μέχρι τὸ καλοκαίρι.

"Ηδη, ἀπὸ τὸ 1955, τὰ 'Ηνωμένα "Εθνη καὶ ὁ προσωπικὸς σύμβουλος τοῦ Προέδρου Αἰζενχάουερ, "Ερικ Τζόνστον, μελέτησαν τὸ πρόβλημα τοῦ 'Ιορδάνη, χωρὶς νὰ φτάσουν σὲ μιὰ πρακτικὴ λύσι, ποὺ θὰ ἱκανοποιοῦσε "Αραβες καὶ 'Ισραηλίτες. "Αλλωστε, τὸ πρόβλημα τοῦ 'Ιορδάνη δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ὄψεις τοῦ γενικωτέρου προβλήματος τῶν σχέσεων τῶν 'Αραβικῶν Κρατῶν μὲ τὸ 'Ισραήλ.

'Ο Νασὲρ ἐπιμένει κυρίως στὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀποφάσεως τῶν 'Ηνωμένων "Εθνῶν, γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ στὶς ἑστίες τους τῶν 'Αράβων προσφύγων, ἀπόφασι, ποὺ ἀρνεῖται νὰ ἐκτελέση τὸ Κράτος τοῦ 'Ισραήλ. Στὸ πρόβλημα αὐτό, ἄλλωστε, ὅλες οἱ δυτικὲς χῶρες ὑποστήριξαν τὴν ἀραβικὴ ἄποψι.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΣ

Πάντως, ὅπως φαίνεται, ὁ κίνδυνος τῆς συγκρούσεως 'Αράβων καὶ 'Ισραηλινῶν, γιὰ τὰ νερὰ τοῦ 'Ιορδάνη, ἀπομακρύνθηκε.

Πρὶν ἀπὸ τὴ διάσκεψι τοῦ Καΐρου, ὁ Τύπος πολλῶν ἀραβικῶν χωρῶν κατηγορούσε τὴν 'Ηνωμένη 'Αραβικὴ Δημοκρατία, γιὰ τὴν παθητικότητά της στὸ πρόβλημα τοῦ 'Ιορδάνη.

'Η ἀπόφασι τοῦ Προέδρου Νασὲρ νὰ συγκαλέση τὴ διάσκεψι ὅλων τῶν ἀραβικῶν δυνάμεων, ἦτανε πολὺ ἐπιτυχημένη, γιατὶ οἱ 'Αραβες ἡγέτες θὰ ἦτανε ὑποχρεωμένοι νὰ ξεπεράσουν τὸ εὔκολο δημαγωγικὸ στάδιο καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν πραγματικότητα.

Καὶ ἡ πραγματικότητα δὲν ἐπιτρέπει πολεμικὲς περιπέτειες. 'Αλλά, μὲ τὴν «πρόφασι» τῆς ἐξετάσεως τοῦ προβλήματος τοῦ 'Ιορδάνη, ἡ ἀραβικὴ ἑνότητα προχώρησε σὲ καινούργιους γόνιμους δρόμους.

ΒΟΥΛΗΣΙ ΕΝΟΤΗΤΟΣ

'Η βούλησι, ἡ πραγματική, ἡ εἰλικρινὴς βούλησι τῆς ἑνότητας, φάνηκε ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές. Καί, ἀπ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ βούλησι, ξεπετάχτηκε ἕνας ἡγέτης τοῦ παναραβικοῦ κόσμου: ὁ Νασέρ.

Χάρις στὸν Πρόεδρο τῆς 'Ηνωμένης 'Αραβικῆς Δημοκρατίας, οἱ συνομιλίες τῆς παναραβικῆς διασκέψεως ξέφυγαν ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς ἀσκοπης καὶ συχνὰ ἐπικίνδυνης φρασεολογίας, καὶ πῆρανε μορφὴ ρεαλιστική.

Βέβαια, τεράστιες διαφορὲς χωρίζουν τὰ ἐσωτερικὰ καθεστῶτα τῶν διαφόρων ἀραβικῶν χωρῶν.

'Αλλά, πέρα ἀπ' αὐτές, γιὰ πρώτη φορά, ἡ ἀραβικὴ ἑνότητα προχώρησε μὲ ἀποφασιστικὰ βήματα.

'Ο ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος Μπάαθ τῆς Συρίας, στρατηγὸς 'Αμὶν "Ελ Χαφέζ, ἔγινε ὁ εἰσηγητὴς μιᾶς ἄμεσης πολεμικῆς δράσεως ἐναντίον τοῦ Κράτους τοῦ 'Ισραήλ.

'Αλλὰ εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι οἱ ἐμπρηστικὲς προτάσεις του δὲν εἶχανε καμμιὰ εὐνοϊκὴ ἀπήχηση, ἐνῶ, ἀντίθετα, προκάλεσαν τὴ ζωηρὴ ἀντίδρασι πολλῶν 'Αράβων ἡγετῶν καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Προέδρου τῆς Τυνησίας Μπουργκιμπά.

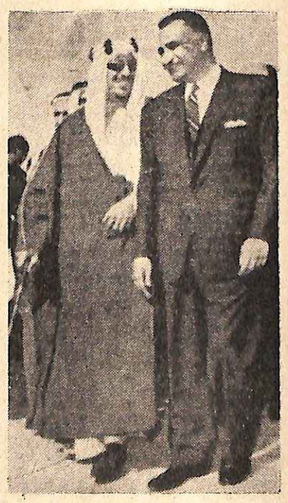

'Ο βασιλιᾶς Σαοὺντ μὲ τὸν Πρόεδρο Νασέρ: Βασιλεία καὶ σοσιαλισμός...

ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ «ΙΕΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ»

Τελικά, οἱ «εἰρηνόφιλοι» κέρδισαν τὸ παιχνίδι γιατὶ ἔλαβαν κυρίως ὑπ' ὄψι τους καὶ τὴ διεθνὴ κοινὴ γνώμη.

Βέβαια, ὁ συμφιλιωτικὸς τόνος δὲν ἀποκλείει καὶ τὶς καιομφλαρισμένες ἀπειλές. Τὸ σύνθημα τοῦ «ντζιχάμπ» — τοῦ ἱεροῦ πολέμου — γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Παλαιστίνης, παραμένει.

'Αλλὰ εἶναι μονο ἕνα σύνθημα γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωσι.

Πάντως, τὰ 'Αραβικὰ Κράτη ἀποφάσισαν τὴν ἀνάληψι μιᾶς ἐκτεταμένης διπλωματικῆς ἐπιθέσεως πρὸς τὶς ξένες δυνάμεις καὶ τὴν παγκόσμια κοινὴ γνώμη, γιὰ τὸ πρόβλημα τοῦ 'Ιορδάνη.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο, ὅτι τὸ πρόβλημα τῶν σχέσεων τοῦ 'Αραβικοῦ κόσμου μὲ τὸ Κράτος τοῦ 'Ισραήλ, μετατέθηκε στὸ διπλωματικὸ ἐπίπεδο.

Κατὰ βάθος, πάντως, ὁ Νασὲρ — γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον — δὲν ἐπιζητεῖ οὔτε τὸν πόλεμο, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴν ἀπόλυτη εἰρήνη μὲ τὸ Κράτος τοῦ 'Ισραήλ.

Τὸ πρόβλημα περνάει μιὰ μεταβατικὴ φάσι, ὅπου οἱ παράγοντες καὶ οἱ ἐπιδράσεις τῆς «εἰρήνης» εἶναι ἰσχυρότερες. Γι' αὐτὸ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία ἡ δημιουργία μιᾶς κοινῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως τῶν 'Αραβικῶν Κρατῶν.

ΠΑΝΑΡΑΒΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙ

'Αλλὰ τὸ κυριώτερο ἴσως ἀποτέλεσμα τῆς διασκέψεως κορυφῆς τῶν 'Αραβικῶν Κρατῶν, εἶναι, ὅτι ὁ «'Αραβικὸς Σύνδεσμος» ξαναγενήθηκε ἀπὸ τὶς στάχτες του.

Γιὰ τὴν Παναραβικὴ 'Οργάνωσι ἀρχίζει μιὰ καινούργια ἐποχή, καὶ ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ 'Αραβικοῦ Συνδέσμου, Χασσούνα, δὲ δίστασε νὰ μιλήση γιὰ «ἕνα καινούργιο ὁμοσπονδιακὸ ἀραβικὸ Κράτος».

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ — ἀποτέλεσμα βαρυσήμαντο καὶ ἄνευ προηγουμένου γιὰ τὸν 'Αραβικὸ κόσμο, ποὺ οἱ ἐσωτερικὲς του διαμάχες ἦτανε πάντα ζωηρότατες καὶ συχνὰ βαθύτατα ἐχθρικές — ὀφείλεται κυρίως στὴ ριζικὴ μεταβολὴ τῆς πολιτικῆς τοῦ Προέδρου Νασέρ.

ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ

'Ο «Ραΐς» ἐγκατέλειψε — γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον — τὴν προηγούμενη πολιτικὴ τοῦ γραμμὴ γιὰ τὴν ἀναγκαιότητα νὰ στηριχθῆ ἡ ἀραβικὴ ἑνότητα στὸ «σοσιαλισμό», στὶς ἀραβικὲς χῶρες, ποὺ θὰ πετύχαιναν τὴν «ἀνεξαρτησία» τους.

'Η νασερικὴ ἐπανάστασι δὲν εἶναι πιὰ «προϊόν» γιὰ ἐξαγωγή.

'Η νέα πολιτικὴ στηρίζεται στὴν «ἑνότητα» Κρατῶν μὲ διάφορα πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ συστήματα. Μὲ τὴν παναραβικὴ διάσκεψι γεννήθηκε ἔτσι τὸ πνεῦμα τοῦ Καΐρου, ποὺ φουσκώνει τὰ πανιὰ τοῦ ἀραβικοῦ σκαφους.

'Αλλὰ καὶ οἱ ἀντίθετες δυνάμεις δὲν πρέπει νὰ ὑποτιμῶνται. Σίγουρα, οἱ διαφορὲς συμφερόντων καὶ οἱ προσωπικὲς φιλοδοξίες κρατῶν καὶ ἡγετῶν δὲν ἐξαφανίζονται ἀριστικὰ ἔτσι ἁπλῶς.

Μπορεῖ νέα γεγονότα νὰ δδηγήσουν πάλι στὸ ἀδιέξοδο. Τὸ βασικὸ ὅμως εἶναι, ὅτι, γιὰ τὴν ὥρα, ὁ τόνος καὶ τὸ στυλ τῆς ἀραβικῆς πολιτικῆς ἄλλαξαν ριζικά.

ΟΙ ΝΕΕΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

'Ο ἀραβικὸς κόσμος δὲ μποροῦσε νὰ μείνη ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὶς ἐξελίξεις τῶν διεθνῶν σχέσεων.

Γι' αὐτό, ἡ κατηγορηματικὴ βεβαίωσι καὶ ἡ ἔκφρασι τῆς πίστεως, ἀπὸ τὰ 'Αραβικὰ Κράτη, ὅτι ὅλα τὰ διεθνῆ προβλήματα μποροῦν νὰ λυθοῦν μὲ εἰρηνικὰ μέσα, σύμφωνα μὲ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τῶν 'Ηνωμένων "Εθνῶν καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς συνυπάρξεως μεταξὺ τῶν κρατῶν, ἔχει πραγματικὰ σημασία πολὺ βασική, προεχόμενη ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐμπρηστικὲς περιοχὲς τοῦ πλανήτη μας.

Κι' αὐτό, βέβαια, ἔγινε δυνατό, χάρις στὶς συστηματικὲς προσπάθειες στὴ διάσκεψι τοῦ Καΐρου γιὰ ξεπεραστοῦν οἱ διαφορὲς τῶν 'Αραβικῶν Κρατῶν μεταξύ τους.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΥΠΟΑΝΑΠΤΥΚΤΩΝ

'Η ἀτμόσφαιρα στὶς σχέσεις τῶν ἀραβικῶν χωρῶν ξεκαθαρίστηκε.

'Η ἀραβικὴ ἑνότητα ἀποτελεῖ πραγματικότητα καὶ ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ ἀνάπτυξι τῶν ὑποανάπτυκτων αὐτῶν κρατῶν μπαίνει στὴν πρώτη γραμμή.

Βέβαια, ἡ Συρία, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῆ ἕνα ἀπὸ τὰ δυσχερέστερα ἐσωτερικὰ προβλήματα τοῦ ἀραβικοῦ κόσμου.

Σὲ μία διακοπὴ τοῦ συνεδρίου τοῦ Καΐρου: 'Ο βασιλιᾶς τοῦ Μαρόκου Χασσὰν μὲ τὸν Πρόεδρο Νασέρ.

Καινούργιοι δρόμοι

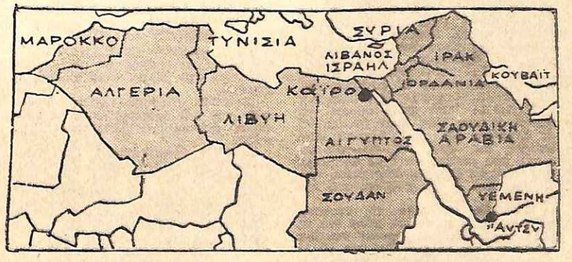

Χάρτης τῶν 'Αραβικῶν χωρῶν καὶ τῆς Μέσης 'Ανατολῆς: Οἱ κίνδυνοι τοπικῶν συγκρούσεων ἀπομακρύνονται.

'Η Ἱστορικὴ «χειραψία» τοῦ Προέδρου Νασὲρ μὲ τὸ Σύρο στρατάρχη Χαφὲζ δὲν ἔγινε.

'Η Συρία μὲ τὴν πολεμική της ἐξαψι, ἔμεινε ἀπομονωμένη. 'Αλλὰ τὸ γενικώτερο κλίμα τῆς εὐφορίας, τῆς πραγματικῆς καλῆς διαθέσεως τῆς διασκέψεως, ἐπέτρεψε τὴ δημιουργία καὶ τῶν μόνιμων ἐκείνων ὀργανισμῶν, ποὺ θὰ ἐξασφαλίσουν καὶ θὰ ἀναπτύξουν τὴν ἀραβικὴ ἑνότητα.

'Ο ἐμφύλιος πόλεμος τῆς 'Υεμένης βρίσκεται στὸ τέλος του.

'Ο Βασιλιὰς Σαούντ δέχεται πλάϊ στὰ σύνορά του μιὰ καινούργια δημοκρατία.

Τὰ ταξίδια τῶν 'Αράβων ἡγετῶν στὶς χῶρες τοῦ ἀραβικοῦ κόσμου θὰ πολλαπλασιασθοῦν.

Τὸ δράμα, βέβαια, τῶν 'Αράβων προσφύγων τῆς Παλαιστίνης παραμένει, ἐνῶ καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ 'Ιορδάνη δὲ βρῆκε ἀκόμα τὴν ὀρθολογική του λύσι, πέρα ἀπὸ τὰ πολιτικὰ καὶ θρησκευτικὰ πάθη.

'Η συνειδητοποίησι πάντως ἀπ' ὅλα τὰ 'Αραβικὰ Κράτη — ἀκόμη καὶ μὲ τὰ πιὸ «ἀντιδραστικὰ» καθεστῶτα — ὅτι οἱ χῶρες τους εἶναι βασικὰ ὑποανάπτυκτες, καὶ ὅτι οἱ σωβινιστικὲς ἐξάψεις δὲ μποροῦν συνεχῶς νὰ σκεπάζουν αὐτὴ τὴν πραγματικότητα, εἶναι ἕνα ἀκόμη ἀποφασιστικὸ βῆμα προόδου.

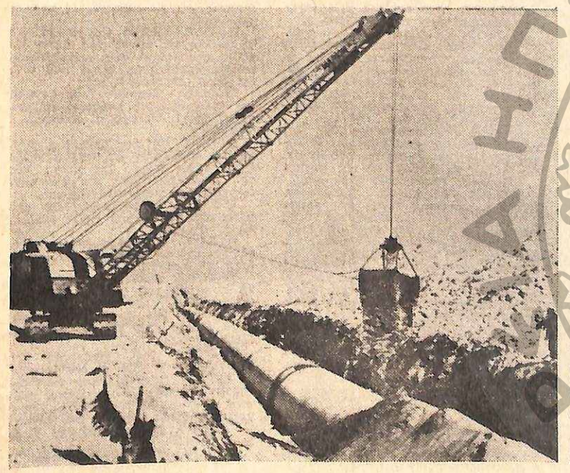

Τὰ ἔργα τῶν 'Ισραηλινῶν γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ νεροῦ τοῦ ποταμοῦ 'Ιορδάνη, ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος: "Ενα πολύπλοκο πρόβλημα.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ

Οἱ φωτεινὲς γιρλάντες στὸ Κάϊρο ἔσβυσαν. 'Η διάσκεψι τοῦ ἀραβικοῦ κόσμου τελείωσε.

Αλλά, γιὰ πρώτη φορά, μιὰ ἀραβικὴ διάσκεψι ξέφυγε ἀπὸ τὴν παγίδα τῆς ἀνευθυνης δημαγωγίας καὶ κύτταξε μὲ ἀπάρασχο βλέμμα τὴν πραγματικότητα.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Τὸ διαζύγιο εἶναι τῆς μόδας

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΖΟΥΛΙΑ: Μελαχρινή, νόστιμη, κομψή, 30 χρόνων.
ΝΙΚΟΣ: Ἄντρας της, ἀκόμα ἀρκετὰ ἑλκυστικός, παρὰ τὰ σαράντα του χρόνια καὶ τὴν προχωρημένη φαλακρίτσα του.
ΜΑΙΡΗ: Κοινὴ φίλη τοῦ ζευγαριοῦ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

('Η Τζούλια βρίσκεται στὸ κομψὸ σαλονάκι της καὶ περπατάει πάνω - κάτω ἐκνευρισμένη).

ΤΖΟΥΛΙΑ (μονολογεῖ): Αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ συνεχιστῆ! (Σβύνει τὸ τσιγάρο της μισοκαπνισμένο μὲ μιὰ νευρικὴ κίνησι). Ἀπόψε κι' ὅλας θὰ τοῦ τὸ πῶ! Ἄ, νάτος, ἔφτασε! (Ἀκούγεται τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα. Μπαίνει ὁ Νῖκος μὲ ὕφος εὐτυχισμένου ἀνθρώπου καὶ πηγαίνει ν' ἀγκαλιάση τὴν Τζούλια).

ΝΙΚΟΣ: Καλησπέρα, ἀγάπη μου. Χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα.

ΤΖΟΥΛΙΑ (ψυχρά): Τὸ θυμήθηκες;

ΝΙΚΟΣ: Ὅτι ἔχεις σήμερα τὰ γενέθλιά σου; Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ τὸ ξεχάσω; Δὲν τὸ ξέχασα οὔτε στιγμή, μὰ ἄφισα νὰ σοῦ πῶ τὶς εὐχές μου ἀπόψε, μαζὶ μὲ τὴ μικρή μου ἔκπληξι. (Ψάχνει στὴν τσέπη του. Βγάζει ἕνα μικρὸ κουτάκι καὶ τῆς τὸ δίνει).

ΤΖΟΥΛΙΑ (παίρνει τὸ κουτάκι, τὸ ἀνοίγει, βγάζει ἀπὸ μέσα ἕνα ὡραῖο δαχτυλίδι, τὸ περνάει στὸ δάχτυλό της καὶ τὸ κυττάζει στὸ φῶς): Ὡραῖο εἶναι, εὐχαριστῶ! Θὰ τὸ κρατήσω σὰν τελευταία ἀνάμνησι τῆς συζυγικῆς μας ζωῆς.

ΝΙΚΟΣ (ἀναπηδῶντας κατάπληκτος): Τζούλια!... Τί θέλεις νὰ πῆς;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως. Ἀποφάσισα νὰ χωρίσουμε!

ΝΙΚΟΣ (σὰ νάχη δεχτῆ ἕνα κεραυνὸ κατακέφαλα): Τζούλια... ἀσφαλῶς... ἀσφαλῶς... θ' ἀστειεύεσαι.

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἐνῶ κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ σταυρώνει τὰ πόδια της): Μιλῶ πολὺ σοβαρά.

ΝΙΚΟΣ (πέφτοντας σ' ἕνα κάθισμα μὲ ὕφος ἀπελπισμένο): Θέλεις νὰ πῆς πὼς ἀγαπᾶς ἄλλον;

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο καὶ ρουφῶντας τὸν καπνὸ μὲ μισόκλειστα μάτια): Κάθε ἄλλο! Ἡ καρδιά μου εἶναι ἐντελῶς ἐλεύθερη.

ΝΙΚΟΣ (μὲ κάποια ἐλπίδα): Μὰ τότε;...

ΤΖΟΥΛΙΑ: Δὲν κατάλαβες αὐτὸ ποὺ ἐννοῶ. Εἶπα ὅτι ἡ καρδιά μου εἶναι ἐλεύθερη, δηλαδὴ ὅτι δὲν ἀγαπῶ κανένα, οὔτε ἐσένα...

ΝΙΚΟΣ (σαστισμένος, κατάχλωμος): Τζούλια, δὲ νομίζεις ὅτι κράτησε ἀρκετὰ αὐτὸ τὸ ἀστεῖο;

ΤΖΟΥΛΙΑ (εἰρωνικά): Πόσο ἀφελεῖς εἶστε ἐσεῖς οἱ ἄντρες! Δὲν κατορθώνετε νὰ ξεχωρίσετε τὸ ἀστεῖο ἀπὸ τὸ σοβαρό.

ΝΙΚΟΣ (μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει): Ὥστε.. μιλᾶς σοβαρά; Μπορῶ τοὐλάχιστον νὰ μάθω τὴν αἰτία;

ΤΖΟΥΛΙΑ (μὲ ψυχρὴ ἠρεμία): Τὴν αἰτία σοῦ τὴν εἶπα κι' ὅλας. Δὲ σ' ἀγαπῶ πιά. Ἡ ζωὴ κοντά σου ἔγινε μιὰ ἀνυπόφορη ρουτίνα. Σοῦ ἔδωσα πέντε χρόνια ἀπὸ τὴ ζωή μου, φτάνει πιά. Σήμερα ἔγινα τριάντα χρόνων, μὰ νομίζω πὼς εἶμαι ἀκόμη ἀρκετὰ νέα, γιὰ νὰ ἐπιθυμήσω κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωή.

ΝΙΚΟΣ (σφίγγοντας τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του): Θὰ τρελλαθῶ!

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ὤ, δὲν ὑπάρχει λόγος, δὲ σοῦ ζητῶ κάτι τὸ ἐξωφρενικό. Σήμερα τὸ διαζύγιο εἶναι τῆς μόδας. Φτάνει νὰ σκεφτῆς ὅτι ὅλες σχεδὸν οἱ φίλες μου ἔχουν χωρίσει τοὐλάχιστον μιὰ φορά.

ΝΙΚΟΣ (σηκώνοντας ζωηρὰ τὸ κεφάλι μὲ ὕφος θυμωμένο): Κι' ἐσὺ ἀκολουθεῖς τὸ παράδειγμά τους;

ΤΖΟΥΛΙΑ (ψυχρά): Ἐγὼ ἀκολουθῶ τὴν ἐπιθυμία μου!

ΝΙΚΟΣ (χτυπῶντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι): Καὶ ἂν ἐγὼ ἀρνηθῶ νὰ σοῦ δώσω διαζύγιο;

ΤΖΟΥΛΙΑ (ψυχρά): Θ' ἀναγκαστῆς. Ἄλλωστε μιὰ γυναῖκα χωρισμένη, χωρὶς ἐπίσημο διαζύγιο, μπορεῖ, φαντάζομαι, νὰ ζήση τὴ ζωή της. Πάντως ἐγὼ αὔριο θὰ ἐπισκεφτῶ τὸ δικηγόρο μου.

ΝΙΚΟΣ (μὲ πρόσωπο χλωμὸ καὶ χαρακτηριστικὰ συσπασμένα): Ἐν τάξει! Κι' ἐγὼ θὰ μιλήσω μὲ τὸν δικό μου! (Σηκώνεται καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Στὸ γραφεῖο τοῦ Νίκου. Ὁ Νῖκος εἶναι σκυμμένος μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια, ὅταν χτυπάη ἡ πόρτα).

ΝΙΚΟΣ (ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι του καὶ προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὸ ἀπελπισμένο ὕφος του): Ἐμπρός.

ΜΑΙΡΗ (μπαίνοντας): Γειά σου, Νῖκο.

ΝΙΚΟΣ (μ' ἔκπληξι): Ἄ, ἐσὺ Μαίρη; Ἔλα, κάθησε. Πῶς ἀπὸ δῶ;

ΜΑΙΡΗ (ἐνῶ κάθεται ἀντίκρυ του): Πρὶν ἀπὸ λίγο τηλεφώνησα στὴν Τζούλια, γιὰ νὰ τῆς πῶ χρόνια πολλὰ γιὰ τὰ γενέθλιά της ἐπειδὴ χτὲς βρισκόμουν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κι' ἐκείνη μοῦ ἀνάγγειλε ὅτι... χωρίζετε.

ΝΙΚΟΣ (μελαγχολικά): Δυστυχῶς, εἶναι ἀλήθεια.

ΜΑΙΡΗ (ζωηρά): Ἐλπίζω, Νῖκο μου, νὰ μὴν παρεξηγήσης τὴν ἐπίσκεψί μου. Ξέρεις πόσο σᾶς ἀγαπῶ καὶ τοὺς δυὸ καὶ πόσο μ' ἐνδιαφέρει ἡ εὐτυχία σας. Γι' αὐτό, μόλις ἡ Τζούλια μοῦ εἶπε αὐτὸ τό... καταπληκτικὸ νέο, σκέφτηκα νὰ ἔρθω σὲ σένα, γιατὶ ξέρω ὅτι ἐσεῖς οἱ ἄντρες εἶστε πιὸ εἰλικρινεῖς...

ΝΙΚΟΣ: Ἡ Τζούλια δὲ σοῦ ἐξήγησε τὴν αἰτία;...

ΜΑΙΡΗ: Ὄχι, μοῦ εἶπε μόνο (προσποιεῖται τὴ φωνὴ τῆς Τζούλιας): «Ξέρεις, Μαίρη, χωρίζω. Ἔλα στὸ σπίτι νὰ σοῦ τὰ πῶ».

ΝΙΚΟΣ: Καὶ τώρα, φεύγοντας ἀπὸ ἐδῶ, θὰ πᾶς ἐκεῖ;

ΜΑΙΡΗ: Ναί, θὰ πάω ἐκεῖ. Μά, ἐπὶ τέλους, ἐσὺ θ' ἀποφασίσης νὰ μοῦ πῆς, γιατί χωρίζετε;

ΝΙΚΟΣ (σηκώνοντας τοὺς ὤμους μὲ ὕφος ἀποθαρρημένο): Μήπως τὴν ξέρω κι' ἐγὼ τὴν αἰτία, Μαίρη μου;

ΜΑΙΡΗ (διστακτικά): Δηλαδή... ἡ αἰτία δὲν εἶναι ἀπὸ σένα; Θέλω νὰ πῶ κανένα παραστρατηματάκι, καμμιὰ μικρὴ ἀπιστία...

ΝΙΚΟΣ: Ἀστειεύεσαι; Ἐγὼ ν' ἀπατήσω τὴν Τζούλια; Μὰ ἐγὼ τὴ λατρεύω! Χτὲς τὸ βράδυ πῆγα στὸ σπίτι χαρούμενος, μὲ μιὰ ὄμορφη ἔκπληξι γιὰ τὰ γενέθλιά της κι' ἐκείνη... μοῦ ἀνάγγειλε, χωρὶς πολλὲς εἰσαγωγές, ὅτι θέλει νὰ χωρίσουμε, ἐπειδὴ λέει ἔπαψε νὰ μ' ἀγαπάη κι' ἐπιθυμεῖ νὰ ζήση τὴ ζωή της.

ΜΑΙΡΗ (χαμογελῶντας): Ἄ, κατάλαβα.

ΝΙΚΟΣ (κατάπληκτος): Κατάλαβες; Μὰ ἐγὼ σπάω τὸ κεφάλι μου ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ καὶ δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτα!

ΜΑΙΡΗ: Μὰ ἐσὺ εἶσαι ἄντρας, ἀγαπητέ μου, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι γυναῖκα καὶ μάλιστα παντρεμένη!

ΝΙΚΟΣ (νευρικά): Τότε θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ ἐξηγήσης καὶ μένα;

ΜΑΙΡΗ (ἐνῶ σηκώνεται): Θὰ χρειαζόταν πολλὴ ὥρα καὶ ἴσως καὶ πάλι νὰ μὴν καταλάβης τίποτα. (Ἀναστενάζει, ἐξακολουθῶντας νὰ χαμογελάη) Ἄχ, καϋμένοι ἄντρες, ποὺ λατρεύετε τὴ γαλήνη καὶ σᾶς ἀρέσει νὰ ὁδηγῆτε τὸ συζυγικὸ καράβι στὶς ἤρεμες θάλασσες, χωρὶς νὰ μπορῆτε νὰ ὑποψιαστῆτε ὅτι ἐμεῖς οἱ γυναῖκες εἴμαστε παράξενα πλάσματα καὶ λαχταρᾶμε, ποῦ καὶ ποῦ λίγη φουρτούνα, ὥσπου, μιὰ ὡραία μέρα, χάνουμε τὴν ὑπομονή μας, ἀνοίγουμε μιὰ τρύπα στὰ ὕφαλα καὶ βουλιάζουμε ὁλόκληρο τὸ καράβι!

ΝΙΚΟΣ (παραξενεμένος): Τί εἶναι αὐτὴ ἡ ρητορική;

ΜΑΙΡΗ: Ἄ, τίποτα, μονολογοῦσα. Μὰ τώρα πηγαίνω γιὰ νὰ διορθώσω τὰ πράγματα.

ΝΙΚΟΣ (κατάπληκτος): Θέλεις νὰ πῆς πὼς θὰ πείσης τὴν Τζούλια ν' ἀλλάξη γνώμη;

ΜΑΙΡΗ (μὲ σιγουριά): Ἔχω πολλὲς ἐλπίδες ὅτι θὰ τὸ κατορθώσω. Ὅταν θὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου, θὰ σοῦ τηλεφωνήσω τὰ ἀποτελέσματα καί... τὶς ὁδηγίες μου. (Βγαίνει).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Ἡ Τζούλια βρίσκεται καὶ πάλι στὸ σαλονάκι της. Κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ πλέκει ἕνα πουλόβερ μὲ νευρικὲς κινήσεις. Χτυπάει τὸ κουδοῦνι).

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἐνῶ σηκώνεται γιὰ ν' ἀνοίξη): Ἐπὶ τέλους, ἡ Μαίρη!

ΜΑΙΡΗ (μπαίνοντας): Γειά σου, χρυσή μου. Ὅπως βλέπεις, ἔτρεξα ἀμέσως. (Τὴν τραβάει νὰ καθήσουν στὸ ντιβάνι) Λοιπόν; Λέγε γρήγορα!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ καὶ πολλὰ πράγματα. Ἀποφάσισα νὰ χωρίσω. (Μὲ ξαφνικὸ ξέσπασμα) Βαρέθηκα, Μαίρη μου, βαρέθηκα, κουράστηκα νὰ ζῶ σ' αὐτὴ τὴ ρουτίνα, ποὺ ἔχει καταντήσει νὰ γίνη πλῆξι. Κι' ὕστερα κατάλαβα ξαφνικὰ ὅτι δὲν ἀγαπῶ πιὰ τὸν ἄντρα μου!

ΜΑΙΡΗ (συνοφρυωμένα): Καλά, ἐσὺ τὰ κατάλαβες ὅλ' αὐτά. Κι' ἐκεῖνος;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Τί ἐκεῖνος;

ΜΑΙΡΗ: Θέλω νὰ πῶ... ἐκεῖνος δέχτηκε νὰ χωρίσετε;

ΤΖΟΥΛΙΑ (σηκώνοντας τοὺς ὤμους): Καὶ τί ἤθελες νὰ κάνη; Στὴν ἀρχὴ ἔμεινε κατάπληκτος, μὰ στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήση.

ΜΑΙΡΗ (πάντα συνοφρυωμένα): Χμ, ὕποπτο αὐτό!

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἔκπληκτη): Ποιό βρίσκεις ὕποπτο;

ΜΑΙΡΗ: Τὸ ὅτι ὁ Νῖκος ὑπεχώρησε στὴν πρότασί σου, σχεδὸν χωρὶς ἀντίρρησι.

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἀνήσυχη): Μὰ σοῦ εἶπα ὅτι ἔφερε τὶς ἀντιρρήσεις του...

ΜΑΙΡΗ: Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω. Τὶς ἀντιρρήσεις σκοπιμότητος. Χμ, κάποιο λάκκο ἔχει ἡ φάβα!

ΤΖΟΥΛΙΑ (ὅλο καὶ πιὸ ἀνήσυχη): Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς.

ΜΑΙΡΗ (ζωηρά): Ἄκουσε, χρυσή μου. Ὅταν ἕνας ἄντρας ἀγαπάη πραγματικὰ τὴ γυναῖκα του κι' ἐκείνη τοῦ ἀναγγείλη στὰ καλὰ καθούμενα, ὅτι θέλει νὰ χωρίσουν, δὲν ἀρκεῖται σέ... μερικὲς ἀντιρρήσεις. Ἐπαναστατεῖ, δημιουργεῖ σκηνές...

ΤΖΟΥΛΙΑ (Χαμένα): Μά...

ΜΑΙΡΗ (τὴ διακόπτει): Δὲν ἔχει μά. Τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερό. Ὁ Νῖκος δέχτηκε νὰ χωρίσετε, ἐπειδὴ κατὰ βάθος τὸ ἐπιθυμοῦσε κι' αὐτός!

ΤΖΟΥΛΙΑ (χλωμιάζοντας): Λές;

ΜΑΙΡΗ: Δὲ χωράει ἀμφιβολία. Κάποια... παρδαλὴ εἶναι στὴ μέση.

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἐνῶ τινάζεται σὰ νὰ τὴ δάγκωσε φίδι): Δὲν εἶναι δυνατό!

ΜΑΙΡΗ (σοβαρά): Εἶναι καὶ παραεῖναι. Καὶ τώρα μάλιστα, ποὺ θυμᾶμαι, ἔτυχε νὰ τὸν συναντήσω δυὸ - τρεῖς φορὲς μὲ μιὰ ξανθειά. Μὰ ποῦ νὰ πάη ὁ νοῦς μου στὸ κακό; Δικηγόρος σκέφτηκα εἶναι ὁ Νῖκος, πελάτισσά του θἆναι...

ΤΖΟΥΛΙΑ (κατακίτρινη ἀπὸ θυμὸ καὶ ταραχή): Τὸν ἄθλιο!

ΜΑΙΡΗ (ἔκπληκτη): Τί ἔπαθες τώρα; Λίγο πιὸ πρὶν δὲ μοὔλεγες, ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶς κι' ὅτι θέλεις νὰ τὸν χωρίσης; Τί σ' ἐνδιαφέρει, λοιπόν, ἄν...

ΤΖΟΥΛΙΑ (τὴ διακόπτει μὲ μιὰ θυμωμένη χειρονομία): Ἄ, τώρα τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει! Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε, νὰ φύγω ἐγὼ ἀπὸ τὴ μέση γιὰ νὰ παραχωρήσω τὴ θέσι μου στὴ φιλενάδα του!

ΜΑΙΡΗ (δῆθεν κατάπληκτη): Θέλεις νὰ πῆς... ὅτι δὲ σκοπεύεις πιὰ νὰ τοῦ δώσης διαζύγιο;..

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἔξω φρενῶν): Ἐγώ; Ὕστερ' ἀπ' αὐτό ποὺ ἔμαθα; (Ξεσπάει σὲ λυγμούς.) Ἄχ! Μαίρη μου, ποιός τὸ φανταζότανε αὐτὸ γιὰ τὸ Νῖκο; Αὐτός, ποὺ ἔδειχνε πὼς μὲ λατρεύει!

ΜΑΙΡΗ: Τζούλια, σὲ παρακαλῶ, μὴν κάνης ἔτσι. Στὸ κάτω-κάτω μπορεῖ νὰ ἔκανα λάθος. Μπορεῖ ὁ Νῖκος νὰ δέχτηκε νὰ χωρίσετε ἐπειδὴ πληγώθηκε ὁ ἐγωισμός του.

ΤΖΟΥΛΙΑ (σηκώνοντας τὸ κεφάλι καὶ σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της): Λές; Μά, τότε, ἐκείνη ἡ ξανθιά;

ΜΑΙΡΗ: Μπορεῖ νὰ ἦταν μιὰ πελάτισσά του Μὴν ξεχνᾶς ὅτι ὁ Νῖκος εἶναι δικηγόρος...

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἀναστενάζοντας): Μπορεῖ νἆνται κι' ἔτσι, μά... (Μὲ ξαφνικὸ ξέσπασμα.) Ὅταν θἄρθη τὸ βράδυ θὰ τὰ ποῦμε!

ΜΑΙΡΗ: Ἄ, ὄχι! Ἂν θέλης νὰ μὴ χειροτερέψης τὰ πράγματα, δὲν πρέπει γιὰ κανένα λόγο νὰ τοῦ κάνης σκηνὴ ζηλοτυπίας!

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἀποθαρρημένη): Καὶ τότε, τί πρέπει νὰ κάνω;

ΜΑΙΡΗ (ἀφοῦ σκέπτεται λίγο): Ναί. Νομίζω πὼς τὸ καλύτερο θἆναι αὐτό! Ὅταν θἄρθη τὸ βράδυ, θὰ προσποιηθῆς πὼς δὲ θυμᾶσαι τίποτα ἀπὸ τὸ χτεσινὸ ἐπεισόδιο. Θὰ τὸν ὑποδεχτῆς γελαστὴ καὶ τρυφερὴ καί... θὰ δῆς τὶς ἀντιδράσεις του. Κατάλαβες;

ΤΖΟΥΛΙΑ (σκουπίζοντας ἕνα δάκρυ): Ναί, κατάλαβα...

ΜΑΙΡΗ (κυττάζοντας τὸ ρολόι της): Πώ! πώ! ἄργησα πολύ! Σ' ἀφίνω, Τζούλια μου καὶ περιμένω αὔριο τηλεφώνημά σου. (Τὴ φιλάει καὶ φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Στὸ ἴδιο σαλονάκι μερικὲς ὧρες ἀργότερα, ἡ Τζούλια βηματίζει ἀνήσυχα, κυτταζοντας ἀνυπόμονα πρὸς τὴν πόρτα. Ἐπὶ τέλους ἀκούγεται τὸ κλειδὶ καὶ μπαίνει ὁ Νῖκος μὲ ὕφος σκοτεινό, εἰδικὰ δασκαλεμένος ἀπὸ τὴ Μαίρη).

ΤΖΟΥΛΙΑ (προχωρώντας γελαστὴ πρὸς τὸ μέρος του): Καλησπέρα, ἀγάπη μου.

ΝΙΚΟΣ (μὲ ἔκπληξι, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψη τὸ σκοτεινὸ ὕφος): Τί σημαίνει αὐτὸ τό... «ἀγάπη μου»;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Τί παράξενο βλέπεις; Δὲ μπορῶ νὰ λέω «ἀγάπη μου» στὸ σύζυγό μου;

ΝΙΚΟΣ (αὐστηρά): Δὲ μοῦ λές Τζούλια, παιδιὰ εἴμαστε τώρα; Χτὲς τὸ βράδυ δὲ μοῦ ἀνήγγειλες πὼς ἀποφάσισες νὰ χωρίσουμε;

ΤΖΟΥΛΙΑ (πεισμωμένη): Ναί, ναὶ σοῦ τὸ εἶπα. Μὰ τόκανα... γιὰ νὰ δοκιμάσω τὴν ἀγάπη σου.

ΝΙΚΟΣ (ψυχρά): Ἄ, ναί; Καί, λοιπόν, τί ἀνεκάλυψες;

ΤΖΟΥΛΙΑ (μὲ παράπονο): Ὅτι... δὲ μ' ἀγαπᾶς ἢ τουλάχιστον δὲ μ' ἀγαπᾶς ἀρκετά.

ΝΙΚΟΣ (εἰρωνικά): Μπᾶ; Καὶ πῶς ἔβγαλες αὐτὸ τὸ συμπέρασμα;

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἕτοιμη νὰ κλάψη): Ἐσὺ δέχτηκες τὴν πρότασί μου σχεδὸν ἀμέσως, σὰ νὰ ἐπιθυμοῦσες αὐτὸ τὸ χωρισμό!

ΝΙΚΟΣ (πάντα εἰρωνικά): Καὶ τί ἤθελες νὰ κάνω; Νὰ πέσω στὰ πόδια σου καὶ νὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μείνης κοντά μου, ἀφοῦ μοῦ εἶπες ὅτι δὲ μ' ἀγαποῦσες πιά;

ΤΖΟΥΛΙΑ (ξεσπῶντας σὲ λυγμοὺς καὶ κρύβοντας τὸ πρόσωπο στὰ χέρια της): Μὰ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ! σ' ἀγαπῶ!

ΝΙΚΟΣ (Μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο τὴν πλησιάζει καὶ τὴν ἀγκαλιάζει): Ἔλα τώρα, μὴν κλαῖς γι' αὐτό. Ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ χωρίσουμε, ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι.

ΤΖΟΥΛΙΑ (κυττάζοντάς τον ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της): Μά... ἐσὺ μ' ἀγαπᾶς;

ΝΙΚΟΣ (μὲ ὕφος ἀνάμεσα στὸ εὔθυμο καὶ τὸ σοβαρό): Μὰ καὶ βέβαια σ' ἀγαπῶ!

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἐνῶ τὸν κυττάζει, σὰ νὰ προσπαθῆ νὰ μαντέψη τὴν ἀλήθεια): Καί... δὲν ἀγαπᾶς καμμιὰ ἄλλη;

ΝΙΚΟΣ (μὲ τὸ ἴδιο σοβαρο-εὔθυμο ὕφος): Καὶ βέβαια δὲν ἀγαπῶ καμμιὰ ἄλλη.

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἐνῶ σφίγγεται στὴν ἀγκαλιά του): Μοῦ τ' ὁρκίζεσαι;

ΝΙΚΟΣ (μ' ἕνα μικρὸ μυστηριώδες χαμόγελο): Ἂς ἀφήσουμε τώρα τοὺς ὅρκους. Στὴ συζυγικὴ ζωὴ δὲ χρειάζεται καὶ μεγάλη μπουνάτσα.

ΤΖΟΥΛΙΑ (παραξενεμένη): Τί θέλεις νὰ πῆς;

ΝΙΚΟΣ: Ὤ, τίποτα, τίποτα. Ἔλα νὰ φιληθοῦμε. (Τὴ τραβάει πιὸ κοντά του καὶ τὰ χείλη τους ἑνώνονται, ἐνῶ κλείνει ἡ...)

ΑΥΛΑΙΑ

Σ. ΜΠΟΥΡΛΕΣΗΣ

ΤΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ «ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ»

Ὁ Δημήτρης Χὸρν ἐξηγεῖ τὸν «Ἔρωτα ποὺ δὲν τελειώνει ποτὲ»

ΣΤΟ τρίτο ἔργο του μέσα στὴν φετεινὴ σαιζὸν πέρασε τὴν περασμένη βδομάδα ὁ Δημήτρης Χόρν. Ὕστερα ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο ἑνὸς τρελλοῦ», ποὺ ἀποτέλεσε ξεχωριστὴ προσωπική του ἐπιτυχία (76 παραστάσεις καὶ 40.000 θεατὲς) καὶ τὸν ποιητικὸ «Δικέφαλο ἀετό», ποὺ κράτησε λίγο (πρᾶγμα παράξενο γιὰ ἕναν ἠθοποιὸ τοῦ ἀναστήματος τοῦ Χόρν), ὁ διαλεχτὸς ἠθοποιὸς ἀνέβασε τὴ βουλεβαρδιέρικη κωμωδία τοῦ Γάλλου συγγραφέως Ἀντρὲ Ρουσέν, «Ἕνας ἔρωτας ποὺ δὲν τελειώνει ποτέ».

Ἡ κωμωδιούλα αὐτὴ ἀνήκει στὴν ἀνεξάντλητη γαλλικὴ ἀποθήκη πνεύματος, ποὺ ἀφοῦ κατέκτησε τὸ Παρίσι καὶ τὴ Γαλλία, βγῆκε νὰ περπατήση, στὰ θέατρα τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ κατακτήση τὸ κοινό τους, μὲ τὴ δημιουργία κωμικῶν καταστάσεων ἀρκετὰ ἐξεζητημένων, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ «ἀνθρώπινων».

Μὲ τούτη τὴ διαφορά: Ὅτι γιὰ νὰ σταθοῦν καὶ νὰ «πιάσουν τὰ ἔργα αὐτά, σὰν τὸν «Ἔρωτα ποὺ δὲν τελειώνει» χρειάζονται ἀριστοτεχνικὴ ἑρμηνεία. Σ' αὐτὴ βασίζουν τὸ «μυστικὸ» τῆς ἐπιτυχίας τους, ἀφοῦ οὔτε ὁ σκηνικὸς διάκοσμος εἶναι πλούσιος, γιὰ νὰ ἐντυπωσιάση, οὔτε οἱ ἠθοποιοὶ εἶναι ἀρκετοί, γιὰ νὰ «γεμίσουν» τὴ σκηνὴ καὶ νὰ θαμπώσουν μὲ τὴν πολυπρόσωπη κίνησι καὶ τὴν θεαματικότητά τους.

Ὁ Δημήτρης Χόρν, «πολυπρόσωπος» ὁ ἴδιος χάρις στὴ δύναμι τοῦ ταλέντου του καὶ πολυσύνθετος, ἦταν ὁ μόνος κατάλληλος καὶ ἱκανὸς νὰ ἑρμηνεύση ἕνα τέτοιο ἔργο.

Στὸ παρελθὸν τοὐλάχιστον ἀπέδειξε πὼς τὸ ταμπεραμέντο του ἦταν ἀρκετὰ εὐρύ, ὥστε ν' ἀποδειχθῆ ἔξοχος ἐκφραστὴς τοῦ γαλλικοῦ (γιατὶ ὄχι καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ;) βουλεβάρτου.

★

Ἂς ἔλθουμε ὅμως στὸ ψητὸ ἢ καλύτερα στὴν οὐσία.

Τί ἀκριβῶς εἶναι «Ὁ ἔρωτας ποὺ δὲν τελειώνει»;

Μιὰ κι' ὁ συγγραφέας δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ δώση ἐξήγησι τοῦ ἔργου του καὶ ν' ἀναλύση τὶς καταστάσεις του καταφύγαμε στὸν θιασάρχη καὶ πρωταγωνιστὴ τῆς κωμωδίας, γιὰ νὰ μᾶς δώση τὰ φῶτα του.

Ὁ Δημήτρης Χόρν, μ' ὅλο ποὺ τελευταῖα ἀποφεύγει τὶς δηλώσεις, προθυμοποιήθηκε γιά... κουβέντα μὲ τοὺς ἀναγνῶστες μας καὶ τὶς ἀναγνώστριές μας.

— Ξέρετε, δὲν μοῦ ἀρέσει συνήθως, μᾶς εἶπε σὰν εἶδος προλόγου, νὰ «ἑρμηνεύω» ἕνα ἔργο ἐκτὸς σκηνῆς. Ὅ,τι ἔχω νὰ πῶ, τὸ λέω παίζοντας.

— Σύμφωνοι. Ἐλᾶτε ὅμως ποὺ τὸ κοινό μας, τουλάχιστον ὁλόκληρο τὸ κοινό μας, δὲ μπορεῖ, γιὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς του νάρθη νὰ σᾶς δῆ!

Παραδέχτηκε τὸ δίκιο μας καὶ μπῆκε ἀμέσως στὸ ρόλο τοῦ... ξεναγοῦ στὶς σκέψεις καὶ στὰ εὑρήματα τοῦ Ἀντρὲ Ρουσέν.

— «Ὁ ἔρωτας ποὺ δὲν τελειώνει» ἄρχισε, εἶναι ἕνας ἔρωτας... ποὺ τελειώνει μὲ πολὺ πρωτότυπο τρόπο.

— Τότε, πῶς δὲν τελειώνει, ἀφοῦ τελειώνει;

Χαμογέλασε.

— Νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ἡ σημασία τοῦ ρήματος εἶναι δυνητικὴ καὶ εὐκτική. Μ' ἄλλα λόγια ὁ ἥρωας τῆς κωμωδίας, θέλει νὰ μπλεχτῆ σ' ἕναν ἔρωτα ποὺ νὰ μὴν τελειώνη ποτέ.

— Καὶ μπλέκεται;

— Μάλιστα.

— Νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε, νὰ ἔχουμε μιὰ μικρὴ ἀντίρρησι. Δὲν ὑπάρχουν, νομίζουμε, ἔρωτες ποὺ νὰ μὴν τελειώνουν ποτέ. Δὲ συμφωνεῖτε;

— Συμφωνῶ. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ διαλευκάνω τὰ πράγματα. Ὁ ἥρωας τοῦ Ἀντρὲ Ρουσὲν πέτυχε τὸ «ἀδύνατον», γιατὶ ἔζησε τὸν ἔρωτά του δι' ἀλληλογραφίας καὶ ὄχι ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἀνῆκε στὴν κατηγορία τῶν περισσότερων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς μας.

— Ὄχι, δά!

— Ἀκοῦστε ποὺ σᾶς λέω. Ἦταν (καὶ εἶναι) ἕνας παντρεμένος ἀπ' τὰ ἑκατομμύρια τῶν παντρεμένων, ποὺ ἡ συζυγικὴ ζωὴ μὲ τὴν ρουτίνα της καὶ τὸν καθημερινὸ συγχρωτισμὸ τῶν δύο συζύγων, τὸν βύθισε σὲ πέλαγος ἀνίας καὶ πλήξεως. Κάτι ἔπρεπε νὰ σπάση αὐτὴ τὴν θανατερὴ μονοτονία, γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀποκτήση κάποιο νόημα καὶ κάποια χαρὰ ἡ ζωή του.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν ἔκανε αὐτό, ποὺ κάνουν καὶ σήμερα τὰ ἀνήλικα καὶ οἱ... φαντάροι. Ζήτησε τὴ ἀδελφὴ ψυχὴ δι' ἀλληλογραφίας.

— Καὶ τὴ βρῆκε;

— Βεβαίως! Πάντα ὑπάρχει γιὰ τὸν καθένα μιὰ ἀδελφὴ ψυχή, ποὺ ἂν ψάξη, ἔστω καὶ μὲ τὴν ἀλληλογραφία, θὰ τὴ βρῆ.

— Καὶ τί ἀπόγινε;

— Ὁ παντρεμένος μας, γράψε-γράψε, ἐρωτεύθηκε τὴν ἄγνωστη μὲ τὴν ὁποία ἀλληλογραφοῦσε, χωρὶς νὰ τὴν ἔχη δῆ ποτὲ στὸ πρόσωπο καὶ δίχως νὰ γνωρίζη τὴν ἡλικία της.

— Ἐκείνη πῶς ἀντέδρασε;

— Τὸν ἀγάπησε καὶ ἐκείνη μὲ τὴ σειρά της. Ἔτσι ἕνας ἄϋλος κι' ἀνέγγιχτος ἔρωτας ἀναπτύχθηκε μεταξὺ τῶν δύο ἀλληλογράφων, ἕνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἔρωτας, ποὺ δὲν τελειώνουν ποτὲ καὶ δὲν πεθαίνουν γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι ἡ βάσι τους βρίσκεται ἐκτὸς πραγματικότητας, κι' ἀνάγεται στὴ σφαῖρα τοῦ ἄϋλου...

★

Κι' ὅμως, κι' ὅμως, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Ἀττίκ. Κάποια μέρα τὸ ἄϋλο ἔγινε ὕλη καὶ τὸ ὄνειρο μεταβλήθηκε σὲ πραγματικότητα.

Ὁ Δημήτρης Χὸρν μᾶς ἐξήγησε πὼς συνέβη τὸ γεγονὸς αὐτό, ποὺ εἶχε τέτοιες συνέπειες, ὥστε νὰ στηθῆ ἀπάνω του ἕνας ὁλάκερος «μῦθος» κωμωδίας, δημιουργῶντας σωρεία καταστάσεων ἀπιθάνων, ποὺ ἀποτελοῦν πηγὴ ἀβίαστου καὶ πλούσιου γέλιου.

— Ἡ «ἐκείνη» μᾶς εἶπε ὁ συνομιλητής μας ἦταν κι' ἐκείνη... παντρεμένη, ἀναζητοῦσε δὲ ὅπως καὶ ὁ ἥρωάς μας μιὰ διέξοδο στὴν ἀνία τους καὶ τὴ λύτρωσι ἀπ' τὴν ρουτίνα της. Τὰ πρόσωπα, λοιπόν, τῆς κωμωδίας ἦσαν ὑπαρκτὰ κι' ὅπως συμβαίνει σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις δὲν μποροῦσαν ἐπ' ἄπειρον ν' ἀποφύγουν τὴν προσέγγισι. Κάποια μέρα ἡ ἐπιμονὴ τοῦ παράξενα ἰδανικοῦ ἐρωτευμένου τὴν ὁδήγησε σ' ἐκεῖνον.

— Ὁπότε;...

Ὁ ἐκλεκτὸς θιασάρχης χαμογέλασε.

— Δὲν νομίζετε εἶπε, καθὼς σηκωνόταν, ὅτι πρέπει νὰ κρατήσω καὶ λίγα πράγματα μυστικὰ καὶ νὰ μὴ σᾶς τ' ἀνακοινώσω; Ἔτσι οἱ ἀγαπητοί μου ἀναγνῶστες σας θἄχουν νὰ δοῦν καὶ κάτι, ποὺ νὰ μὴν τὸ ξέρουν, ὅταν θὰ κινήσουν νἄρθουν στὸ «Κεντρικό», γιὰ νὰ δοῦν τὴν παράστασι. Κάτι ποὺ θὰ τοὺς τὸ πῶ ἀπὸ σκηνῆς ὁ ἴδιος, ἀφοῦ ὑποδύομαι ἐγὼ τὸν ἰδανικὸ ἐραστή, ποὺ ἐπεθύμησε νὰ βρῆ τὸν «Ἔρωτα, ποὺ δὲν τελειώνει». Ὠρβουὰρ λοιπόν, ἐπὶ σκηνῆς.

— Ὠρβουάρ. Θἄρθουμε γιὰ τὴ συνέχεια καὶ τὸ τέλος, γιατὶ μᾶς ἀφήσατε στὴ μέση, τὴν ὥρα ποὺ ἡ περιέργειά μας εἶχε κεντηθῆ.

★

Πρὶν κλείσουμε τὴν τόσο ἀποκαλυπτικὴ κι' ἐνδιαφέρουσα συνέντευξι τοῦ κ. Δ. Χόρν, πρέπει νὰ προσθέσουμε τὰ ἑξῆς συμπληρωματικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸ καινούργιο ἔργο τοῦ θεάτρου «Κεντρικόν». Ἕξη ἠθοποιοὶ συνολικὰ ἑρμηνεύουν τὸν «Ἔρωτα ποὺ δὲν τελειώνει ποτέ». Δυὸ παντρεμένα ζευγάρια, «ἐκεῖνος» κι' «ἐκείνη» καὶ τὰ ἕτερα ἡμίση τους καὶ δυὸ καμαριέρες, ποὺ ἀνήκουν κάθε μιὰ σὲ καθένα ἀπὸ τὰ ζευγάρια. Τὸ πρῶτο ζευγάρι παντρεμένων ὑποδύονται ὁ Δημήτρης Χὸρν καὶ ἡ Νέλλη Ἀγγελίδου. Τ' ἄλλο ζευγάρι ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴ Μέμα Σταθοπούλου καὶ τὸν σύζυγό της Γιάννη Φέρτη.

Οἱ καμαριέρες εἶναι ἡ Χρυσῆ Κοζύρη καὶ ἡ Νίκη Λεμπέση.

Τὸ σκηνικὸ τοῦ ἔργου, ἀρκετὰ πρωτότυπο (εἰκονίζει ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τῆς σκηνῆς τὸ σπίτι τοῦ ἑνὸς ζευγαριοῦ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ σπίτι τοῦ ἄλλου), ἐφιλοτέχνησε ὁ σκηνογράφος Μάριος Ἀγγελόπουλος.

Ἡ μετάφρασι, ἀρκετὰ καλὴ καὶ «θεατρικὴ» ὀφείλεται στὴ δίδα Μυρέλλα Γεωργιάδη.

Δ. ΑΓΓ.

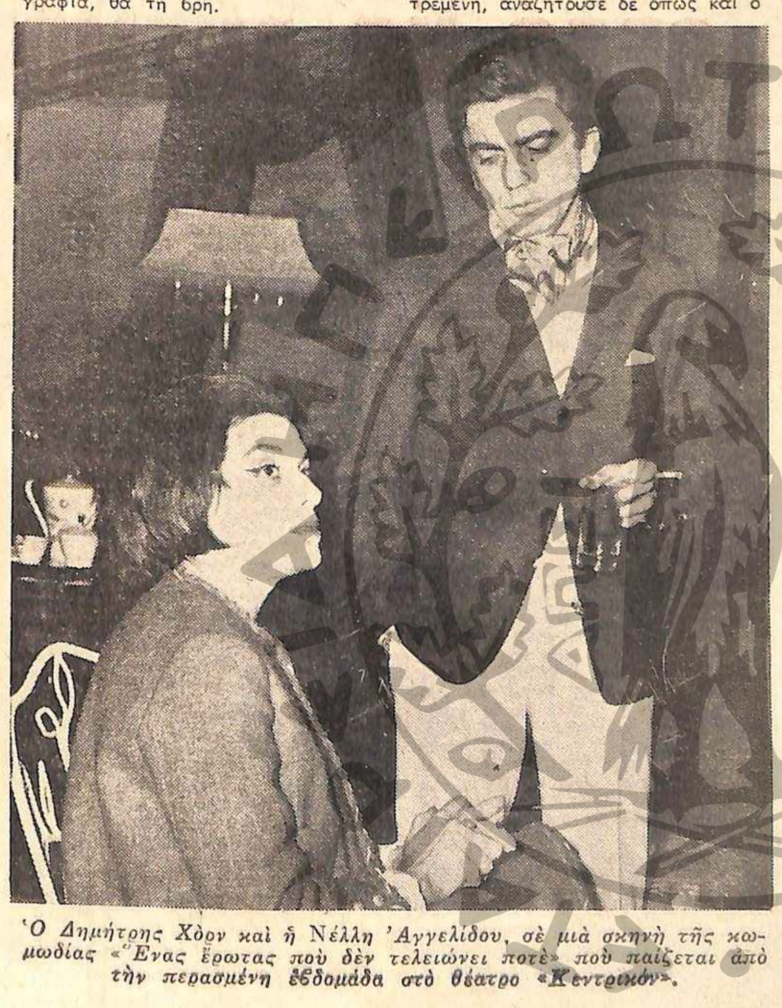

Ὁ Δημήτρης Χὸρν καὶ ἡ Νέλλη Ἀγγελίδου, σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς κωμωδίας «Ἕνας ἔρωτας ποὺ δὲν τελειώνει ποτὲ» ποὺ παίζεται ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ θέατρο «Κεντρικόν».

ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΤΖΩΝ ΦΙΤΖΕΡΑΛΝΤ

Δυὸ νεαροὶ σύζυγοι ἀπὸ τὴ Γκρενόμπλ, τῆς Γαλλίας, ὠνόμασαν τὸ πρῶτο τους παιδὶ Τζὼν Φίτζεραλντ σὲ ἀνάμνησι τοῦ προέδρου Κέννεντυ. Τὸ ζευγάρι ἔστειλε κι' ἕνα τηλεγράφημα στὴ χήρα τοῦ προέδρου, γιὰ νὰ τὴν πληροφορήση ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της θὰ τὸ ἔχη κι' ἕνας νέος Γάλλος πολίτης Στὴν ἀρχή, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ δημαρχείου τῆς Γκρενόμπλ δὲν ἤθελαν νὰ γράψουν στοὺς καταλόγους τους αὐτὸ τὸ ὄνομα, γιατὶ ὑπάρχει ἕνας παλιὸς νόμος στὴ Γαλλία, ποὺ ἀπαγορεύει νὰ δίνωνται στὰ παιδιὰ ὀνόματα ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὰ θρησκευτικὰ ἡμερολόγια ἢ στὴν ἀρχαία ἱστορία. Μὰ ἀργότερα ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τῶν γονέων τοῦ παιδιοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ὑποβολή, ποὺ ἐξασκεῖ ἀκόμη ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ Προέδρου, οἱ ὑπάλληλοι ἀπεφάσισαν νὰ παραβλέψουν τὸ νόμο. Ἦταν μιὰ ἀπόφασι πολὺ λογική. Στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα εἶναι πολὺ πιὸ λογικὸ νὰ βαφτίζεται ἕνα παιδὶ Τζὼν Φίτζεραλντ, παρὰ Ναβουχοδονόσωρ!

«Ἕνα τραγούδι – Μιὰ ἱστορία»

Γύρισα ξαφνιασμένη μὲ φόβο κι' ἀντίκρυσα τὸν Τζέρρυ...

«ΘΕΛΩ ΝΑ ΛΗΣΜΟΝΗΣΩ...»

ΠΑΝΩ στὸ θολὸ τζάμι ἀργοκυλοῦν οἱ παγωμένες στάλες τῆς βροχῆς. Τὸ ραδιόφωνο ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κάμαρας σκορπίζει ὁλόγυρα τὴ μουσικὴ καὶ τὰ λόγια «ἐκείνου» τοῦ τραγουδιοῦ:

«Κουράστηκε ἡ καρδιά μου (νὰ πονᾶ
κουράστηκα καϋμοὺς νὰ κα- (ταπίνω...».

Δυὸ χοντρὰ καφτερὰ δάκρυα κυλοῦν στὰ μάγουλά μου, ἐνῶ τὰ τρεμάμενα χείλη μου ἐπαναλαμβάνουν ἐκεῖνα τὰ πονεμένα λόγια:

«Θέλω νὰ λησμονήσω καὶ νὰ λησμονηθῶ...».

Νὰ λησμονήσω... Νὰ λησμονήσω... Ναί, τὸ θέλω, μά, ἀλλοίμονο, δὲν τὸ κατορθώνω.

Ἡ ἱστορία μου ἀρχίζει στὰ δεκαεφτά μου χρόνια. Ἤμουν τότε μιὰ χαριτωμένη ἐπαρχιωτοπούλα μὲ μακρειὲς ξανθὲς πλεξοῦδες καὶ ἀγαποῦσα τὸ Σωτήρη, ἕνα ὄμορφο μελαχροινὸ ἀγόρι τῆς ὀγδόης τάξεως. Στὸ τέλος τῆς χρονιᾶς ὁ Σωτήρης ἔφυγε ἀπὸ τὴ μικρή μας πόλι γιὰ τὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ παρακολουθήση φροντιστήριο καὶ νὰ δώση ἐξετάσεις στὸ Πανεπιστήμιο. Πρὶν φύγη, μ' ἔβαλε νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ πὼς θὰ τοὔγραφα συχνά.

Ἐπιθυμοῦσα μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσι, ποὺ τοὔδωσα καὶ τοὔγραφα σχεδὸν κάθε μέρα στοὺς δυὸ μῆνες, ποὺ ἀκολούθησαν. Ὕστερα... ἐκεῖ, κατὰ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, ἦρθε ὁ Τζέρρυ.

Ὁ Τζέρρυ ἦταν γυιὸς ἑνὸς συμπατριώτη μας, ποὺ εἶχε μεταναστεύσει στὴν Ἀμερική, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, καὶ λέγανε πὼς εἶχε κάνει μεγάλη περιουσία καὶ τώρα εἶχε στείλει τὸ γυιό του, γιὰ νὰ γνωρίση τοὺς συγγενεῖς του καὶ τὴν πατρίδα του.

Δὲν ἤξερε σχεδὸν καθόλου ἑλληνικὰ κι' αὐτὸ μᾶς ἔκανε ἐμᾶς τὰ κοριτσόπουλα νὰ τὸν κυττάζουμε λίγο - πολὺ σὰν περίεργο ζῶο, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν ἕνας νέος συμπαθητικὸς καὶ ἀθλητικὸς μὲ θαυμάσια βαθυγάλανα μάτια.

Μὰ κάποιο βράδυ, ἐνῶ ἐγὼ καὶ οἱ φίλες μου κάναμε τὴ συνηθισμένη μας βόλτα στὴν πλατεῖα, τὰ βαθυγάλανα μάτια τοῦ Τζέρρυ στηρίχτηκαν ἀπάνω μου ὅλο καὶ μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἦρθε νὰ ἐπισκεφτῆ τὸν πατέρα μου μαζὶ μ' ἕνα ἐξάδελφό του. Θάμενε ἀκόμη μιὰ βδομάδα στὴν Ἑλλάδα καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἤθελε νὰ μὲ κάνη γυναῖκα του.

Χωρὶς νὰ σκεφτῆ κὰν νὰ ζητήση τὴ γνώμη μου, ὁ πατέρας μου δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό. Ἐγὼ τὄμαθα τελευταία, ὅταν ὅλη ἡ οἰκογένεια—ἡ μητέρα μου καὶ τὰ ἀδέλφια μου—εἶχαν μεθύσει ἀπὸ χαρὰ στὴν προοπτικὴ τῆς συμπεθεριᾶς μὲ τὸν πλούσιο Ἑλληνοαμερικανό. Προσπάθησα ν' ἀρνηθῶ, ἔκλαψα, φώναξα πὼς δὲν ἤθελα νὰ παντρευτῶ ἕναν ἄντρα, ποὺ δὲ γνώριζα, μὰ τὰ δάκρυα τῆς μάνας μου καὶ ὁ θυμὸς τοῦ πατέρα μου μὲ νίκησαν.

Καὶ ὕστερα, ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἐντύπωσι ποὺ προκάλεσε ὁ ἀρραβῶνας μου στὴ πόλι μας, ἡ ζήλεια τῶν ἄλλων κοριτσιῶν, τὰ πλούσια δῶρα ποὺ μὲ γέμισε ὁ Τζέρρυ, ζάλισαν τὰ δεκαεφτά μου χρόνια. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω βρέθηκα δίπλα του στὴν ἐκκλησία, φορῶντας ἕνα πολύτιμο νυφικό. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω ἐπίσης ἀνέβηκα σ' ἕνα ἀεροπλάνο, ποὺ μὲ πῆρε μακρυά, πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὅλη ἐκείνη ἡ βιασύνη, ὅλη ἐκείνη ἡ πολυτέλεια, ποὺ μὲ τύλιγε τώρα, μ' ἔκαναν νὰ νοιώθω σὰν μεθυσμένη καὶ δὲ μοὔδιναν τὸν καιρὸ νὰ σκεφτῶ τίποτα. Εἶχα διώξει ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὴ μορφὴ τοῦ Σωτήρη, τοῦ πρώτου μου ἀγαπημένου.

Μὰ καὶ ὕστερα, ὅταν ἔφτασα στὴν Νέα Ὑόρκη ἡ δυσκολία νὰ συνηθίσω στὴ καινούργια ζωή, νὰ μάθω τὴ νέα γλῶσσα, ἡ γνωριμία μου μὲ καινούργια πρόσωπα, ἡ θαυμάσια βίλλα, ποὺ μᾶς χάρισε ὁ πατέρας τοῦ Τζέρρυ, τὸ ὄμορφο αὐτοκίνητο, ποὺ μοῦ ἔκανε δῶρο ἡ μητέρα του, ὅλα αὐτὰ μαζὶ καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα ὁ εἰλικρινὴς ἔρωτας, ποὺ μοῦ ἔδειχνε ὁ ἄντρας μου, δὲν ἄφιναν τὴ σκέψι μου νὰ γυρίση πρὸς τὰ πίσω, νὰ ἐγκαταλειφτῆ σὲ νοσταλγίες.

Ἕνα χρόνο ἀργότερα γεννήθηκε τὸ πρῶτο μας παιδί, ἡ Ἄννυ, ἕνα ὁλόξανθο γλυκὸ κοριτσάκι, ποὺ ἦταν πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ πατέρα της. Τὸν ἄλλο χρόνο γεννήθηκη ὁ Μπίλυ, ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ μένα τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὰ σκοῦρα καστανὰ μάτια.

Δὲν εἶχα τίποτα περισσότερο νὰ ζητήσω στὰ εἴκοσί μου χρόνια. Εἶχα τὰ πλούτη ποὺ ὀνειρεύεται κάθε κοπέλλα ἕνα σύζυγο ἐρωτευμένο, δυὸ ὑπέροχα παιδιά.

Μά, ἕξη χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο μου, ὅταν πιὰ τὰ παιδιὰ εἶχαν μεγαλώσει ἀρκετά, ἡ νοσταλγία ἄρχισε νὰ γίνεται ἔντονη μέσα μου καὶ μιὰ μέρα μίλησα στὸ Τζέρρυ γιὰ τὴν ἐπιθυμία μου νὰ γυρίσω γιὰ λίγο, στὴν Ἑλλάδα. Ἐκεῖνος δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι.

— Εἶναι σωστὸ αὐτό, μοῦ εἶπε, πρέπει νὰ πᾶς νὰ δῆς τοὺς δικούς σου καὶ νὰ τοὺς δώσης τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν τὰ παιδιά. Θὰ φύγης τὴν πρώτη Ἰουλίου, σὲ δεκαπέντε μέρες καὶ τὸν Αὔγουστο θὰ ἔρθω κι' ἐγώ, θὰ μείνουμε ἀκόμη γιὰ λίγο καὶ ὕστερα θὰ σᾶς πάρω νὰ γυρίσουμε.

Αὐτὸ ἔγινε τὸ περασμένο καλοκαίρι. Ἦρθα στὴν Ἑλλάδα μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ κι' ἔτσι ἄρχισε ἡ δεύτερη, ἡ δραματικὴ φάσι τῆς ἱστορίας μου.

Βρισκόμουν ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ποὺ γεννήθηκα καὶ μεγάλωσα ὅταν ἕνα μεσημέρι, ἐνῶ γύριζα ἀπὸ τὴ θάλασσα, βρέθηκα μπροστὰ στὸ Σωτήρη. Ἦταν σωστὸς ἄντρας τώρα, ψηλός, μὲ φαρδεῖς ὤμους καὶ ἡλιοκαμένο πρόσωπο. Τὰ μάτια του, ποὺ εἶχαν βυθιστῆ στὰ δικά μου μ' ἔκαναν νὰ ἀνατριχιάσω.

— Γειά σου Σωτήρη, τοῦ εἶπα προσπαθώντας νὰ φανῶ εὔθυμη.

— Γειά σου Νία, μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἢ μᾶλλον, Τζέην, γιατὶ ἔτσι δὲ λένε στὴν Ἀμερικὴ τὶς Εὐγενίες;

— Ναί, ἀπάντησα μὲ ἀφέλεια. Ἔτσι μὲ φωνάζει ὁ ἄντρας μου.

— Ὁ ἄντρας σου.., πρόφερε μὲ πικρία. Μὰ πῶς μπόρεσες νὰ παντρευτῆς ἕναν ἄλλο;

Τὸν κύτταξα σαστισμένη.

— Ξέρω πὼς σὲ ὑποχρέωσαν οἱ γονεῖς σου νὰ κάνης αὐτὸ τὸ γάμο, συνέχισε ἐκεῖνος. Κι' ἐσὺ λησμόνησες, Νία, ἐνῶ ἐγὼ δὲ μπόρεσα νὰ ξεχάσω. Γιὰ μένα ἡ ζωὴ ἦταν μιὰ κόλασι ἀπὸ τότε...

— Σωτήρη.., ψιθύρισα σὰν χαμένη, δὲ φανταζόμουν πὼς θὰ σ' ἔκανα νὰ πονέσης τόσο. Ἡ δική μας ἀγάπη ἦταν... ἦταν μιὰ παιδιάστικη ἱστορία.

— Ὄχι, μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ παραφορά, μὴ τὸ λὲς αὐτό! Ἦταν ἕνας ἔρωτας ἀληθινός, βαθύς.

— Ὢ Σωτήρη, ψιθύρισα, ἂν μποροῦσα νὰ σοῦ ἐξηγήσω...

— Ἂν θέλης, μπορεῖς μοῦ εἶπε ὁ Σωτήρης. Θὰ σὲ περιμένω τὸ βράδυ πάνω στὸ δασάκι.

Ἔφυγε ἀπὸ κοντά μου κι' ἐγὼ ἀπόμεινα γιὰ ὥρα πολλὴ σὰν ὑπνωτισμένη. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε, σὰν νάθελε νὰ σπάση. Ἔνοιωθα τὸ ξεχασμένο μου ἔρωτα νὰ ξυπνᾶ πιὸ δυνατός, πιὸ φλογερὸς ἀπὸ ἄλλοτε.

Πῆγα τὸ βράδυ στὸ μικρὸ δασάκι, ὅπου συναντιόμαστε μὲ τὸ Σωτήρη στὰ ἁγνὰ ραντεβοῦ τῶν μαθητικῶν μας χρόνων. Μὰ μόλις βρέθηκα στὴν ἀγκαλιά του, μόλις τὰ χείλη του ἔκλεισαν τὰ δικά μου γεμάτα πάθος καὶ λαχτάρα, κάθε λογικὴ ἔσβυσε μέσα μου κι' ἔγινα μιὰ μικρὴ ἐρωτευμένη γυναίκα στὰ χέρια του.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ποὺ περνοῦσε, τὸ πάθος μας φούντωνε περισσότερο, γινόταν μεθύσι, ἴλιγγος, ποὺ δὲ μᾶς ἄφινε νὰ καταλάβουμε ὅτι τὰ μάτια τῆς κοινωνίας στὴ μικρή μας πόλι ἦταν καρφωμένα πάνω μας.

Ὁ καιρὸς κύλησε γρήγορα καὶ μιὰ μέρα πρὶν ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἄντρα μου ὁ Σωτήρης μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ πάθος καὶ μοῦ μουρμούρισε:

— Νία, ἀγάπη μου, πρέπει νὰ τὸν ἀφίσης τὸν Ἀμερικάνο. Πρέπει νὰ μείνης κοντά μου γιὰ πάντα.

Σ' ἐκεῖνα τὰ λόγια ἔνοιωσα ἕνα τίναγμα στὴ καρδιά, μιὰ παράξενη ἀναταραχὴ μέσα μου καὶ ξαφνικά, γιὰ πρώτη φορά, κύτταξα τὸ Σωτήρη σὰν ξένο, σὰν νὰ μὴν εἶχε μεσολαβήσει τίποτα ἀνάμεσά μας. Καὶ τότε μονάχα κατάλαβα ὅτι εἶχα ἀπατήσει τὸν Τζέρρυ, τὸν ἄντρα μου, τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσα πραγματικά νομίζοντας γιὰ ἔρωτα τὴ νοσταλγία τῆς πρώτης ἀγάπης μου.

— Δὲν ξέρω... ψιθύρισα, δὲν ξέρω.

— Σὲ καταλαβαίνω, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος μὲ κατανόησι, θέλεις νὰ δῆς πρῶτα τὸν ἄντρα σου, νὰ ξεκαθαρίσης τὰ αἰσθήματά σου. Ἐν τάξει, θὰ περιμένω τὴν ἀπόφασί σου.

Ὁ Τζέρρυ ἦρθε τὴν ἄλλη μέρα. Ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ οἱ τύψεις μου ξεσποῦσαν σὲ ἀπελπισμένους λυγμοὺς κι' ἐκεῖνος μ' ἔσφιξε τρυφερὰ κοντά του συγκινημένος.

— Καὶ μένα μοὔλειψες, ἀγάπη μου... μοῦ ψιθύρισε.

Τὸ ἴδιο βράδυ κάθησα κι' ἔγραψα ἕνα γράμμα στὸ Σωτήρη. Τοῦ ἐξηγοῦσα τὰ συναισθήματά μου, τὶς σκέψεις μου, πιστεύοντας ὅτι ἐκεῖνος θὰ μὲ καταλάβαινε. Καὶ πραγματικά, δὲν παραπονέθηκε γιὰ τὴν ἀπόφασί μου. Μοῦ ζήτησε μόνο νὰ συναντηθοῦμε γιὰ νὰ ποῦμε ἀντίο. Συναντηθήκαμε ἔτσι μερικὰ βράδυα ἀργότερα. Ἦταν χλωμός, πονεμένος, κατηγοροῦσε τὴν τύχη, ποὺ μᾶς χώρισε πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια. Πρὶν νὰ χωρίσουμε, μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ χαρίσω ἕνα τελευταῖο φιλί. Μὰ μόλις τὰ χείλη μου ἄγγιξαν τὰ δικά του, ἄκουσα πίσω μου κάτι σὰν κραυγὴ πόνου.

Γύρισα ξαφνιασμένη μὲ φόβο κι' ἀντίκρυσα τὸν Τζέρρυ μαζὶ μ' ἕνα ἐξάδελφό του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν συσπασμένο ὀδυνηρά. Ἔκανα νὰ τρέξω πρὸς τὸ μέρος του, μὰ τὰ πόδια μου ἦταν καρφωμένα στὴ γῆ, ἐνῶ ἐκεῖνος γύριζε τὶς πλάτες καὶ ἀπομακρυνόταν σκυφτός.

Ὅταν γύρισα στὸ σπίτι σωστὸ ψυχικὸ κουρέλι, ἐκεῖνος δὲ θέλησε νὰ ἀκούση τὶς ἐξηγήσεις μου, δὲ θέλησε νὰ ἀκούση τίποτα καὶ μοῦ δήλωσε ψυχρὰ ὅτι οἱ συγγενεῖς του εἶχαν παρακολουθήσει ὁλόκληρη τὴν περιπέτειά μου μὲ τὸ φίλο μου.

— Οἱ ὑποθέσεις σὰν τὴ δική μας λύνονται μόνο μ' ἕνα τρόπο: μὲ τὸ διαζύγιο, μοῦ εἶπε. Αὔριο κιόλας θὰ φύγω μαζὶ μὲ τὰ παιδιά. Θὰ σοῦ στέλνω ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ ζῆς ἄνετα, μὰ δὲ σὲ θέλω πιὰ γιὰ γυναῖκα μου.

Ἔτσι, ἔμεινα μόνη. Μόνη μὲ τὸ φοβερὸ πόνο μου, μὲ τὶς νοσταλγίες, μὲ τὶς τύψεις μου. Ἔφυγα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία καὶ ἦρθα στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου. Ὁ Σωτήρης μὲ ἀκολούθησε καὶ προσπάθησε νὰ μὲ πείση νὰ συνεχίσω τὴ ζωή μου μαζί του. Ἦταν ἕτοιμος νὰ μὲ παντρευτῆ, φτάνει νὰ τὸ ἤθελα. Μὰ ἐγὼ τοῦ ζήτησα μόνο ἕνα πρᾶγμα, μονάχα μιὰ χάρι: Νὰ φύγη, νὰ ἐξαφανιστῆ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν κατεστραμένη ζωή μου, νὰ μὲ ἀφίση μόνη μὲ τὸ πόνο μου, μὲ τὶς τύψεις μου, μὲ τὶς ἀναμνήσεις μου ποὺ δὲ μπορῶ, ἀλλοίμονο νὰ λησμονήσω.

ΤΖΕΗΝ

(Ἐπιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

Χρυσωμένα συντρίμμια

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ζωΐτσα Φάντη, ἡ φίλη τοῦ Μικέ, προτείνει στὴ Βάντα νὰ τὴ φέρη σ' ἐπαφὴ μὲ κάποιον Ἀντώνη Δεληδίκη, ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς ἀνοίξη ὅλες τὶς πόρτες γιὰ τὸ ρεσιτάλ της. Ἡ Βάντα δέχεται καὶ πηγαίνει στὴ διεύθυνσι, ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ Ζωΐτσα. Ὁ Δεληδίκης, σαρανταπεντάρης, φαλακρὸς μὲ κοιλίτσα, ποὺ ἔμενε στὸ ὑπόγειο μιᾶς πολυκατοικίας, βάζει τὴ Βάντα νὰ χορέψη μπροστά του μὲ τὴν κομπιναιζὸν καὶ κατόπιν τῆς ζητάει νὰ χορέψη γυμνή. Ἡ Βάντα φεύγει τρομοκρατημένη καὶ γυρίζει τρέμοντας στὸ σπίτι της. Ὁ Μικές, ὅταν μαθαίνη τὴν περιπέτεια τῆς ἀδελφῆς του, δείχνει μᾶλλον ἀδιαφορία κι' ἀρχίζει ν' ἀναπτύσση διάφορες παράξενες θεωρίες: Αὐτὸ ποὺ θὰ ἦταν ἀνήθικο γιὰ μιὰ κοπέλλα φτωχειά, δὲν εἶναι ἀναγκαστικὰ ἀνήθικο γιὰ τὴ Βάντα! Οἱ δυὸ ἀδελφὲς τὸν ἀκοῦν μὲ φρίκη καί, φυσικά, διαφωνοῦν μαζί του. Στὸ τέλος, ὁ Μικὲς συμβουλεύει τὴ Βάντα νὰ παντρευτῆ τὸ Μίμη Τσῶκο, γιὰ νὰ ρίξη αὐτὸς τὰ κεφάλαιά του στὴν ἑταιρεία τους...

8ον

— Κοροϊδεύεις; γέλασε ὁ Μικές. Ἐγὼ μιλάω σοβαρά. Ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία. Πάντως, νομίζω, ὅτι κατατοπιστήκατε κάπως στὸ ζήτημα τῆς Ζωΐτσας... Κι' ἐσύ, Βάντα, σκέψου τὴ συμβουλή μου: Προσπάθησε νὰ προσανατολισθῆς στὴν ἰδέα νὰ γίνης κυρία Τσώκου... Δὲ θὰ εἶναι ἄσχημο, διόλου ἄσχημο...

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Μὲ κόπο κρατοῦσε ἡ Τερέζα τὰ δάκρυά της. Ἡ Βάντα χαμογελοῦσε. Τὸ χαμόγελό της ἔπρεπε νὰ εἶναι εὐτυχισμένο. Ἡ Τερέζα ὅμως, ποὺ ἤξερε καλὰ τὴν ἀδερφούλα της, σὰ νἄνοιωθε, πίσω ἀπὸ τὸ τυπικὸ αὐτὸ χαμόγελο, κάποιο σπαραγμό...

Εἶχε πῆ τὸ ναὶ ἡ μικρὴ κι' οἱ ἀρραβῶνες της γιορτάζονταν σὲ στενὸ οἰκογενειακὸ κύκλο. Σκέψι τοῦ Λύρτικα κι' αὐτή:

— Δὲ χρειάζονται διπλὰ ἔξοδα. Τὰ μεγαλεῖα θὰ τὰ δείξουμε στὸ γάμο. Οἱ ἀρραβῶνες εἶναι μιὰ οἰκογενειακή μας ὑπόθεσι... Γιατί νὰ πετάξουμε λεφτά;

Ἄλλο, ποὺ δὲν ἤθελε ἡ Βάντα. Τῆς ἦταν πιὸ εὔκολο νὰ παίξη τὴν κωμωδία τῆς εὐτυχίας σὲ στενὸ κύκλο.

Ὁ Μίμης, ὅλο χειροφιλήματα καὶ ὑποκλίσεις, στερέωνε τὸ μονόκλ του κάθε τόσο καὶ τὸ φεγγαρίσιο του πρόσωπο ἄστραφτε ἀπὸ χαρά. Ὁ Λύρτικας πετοῦσε στὰ οὐράνια. Τὸ γέλιο του, ποὺ σπάνια ἀκουγόταν στὸ σπίτι, τράνταζε τοὺς τοίχους. Εἶχε ἕνα κέφι διαβολεμένο, ὅταν δὲ μιλοῦσε γιὰ χρήματα. Ἦταν ὅμως τόσο σπάνιο αὐτό, ποὺ τὰ κορίτσια του θὰ μποροῦσαν νὰ ὁρκιστοῦνε πὼς δὲν εἶχαν ἀκούσει ὡς ἐκείνη τὴ βραδυὰ τὸ γέλιο του, ἔτσι ἐλεύθερα.

Ἡ Νόρα πηγαινοερχόταν στὰ σαλόνια, νευρική, πολυάσχολη ὅπως πάντα. Ἦταν γι' αὐτὴν κεκτημένη ταχύτητα ἡ δουλειά. Ὅ,τι καὶ νἄκανε, εἴτε ἐργαζόταν, εἴτε διασκέδαζε, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὴν κυνηγοῦσαν. Τὰ ρουθούνια της φτερούγιζαν, ἡ ἀνάσα της ἦταν κοντή, λὲς καὶ τὴν ἐμπόδιζε τὸ πληθωρικό της στῆθος καὶ τὰ μάτια της, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴ φύσι τους ὡραῖα καὶ φωτερά, εἶχαν μιὰ ἀνήσυχη λάμψι...

Ἡ Τερέζα θἄθελε νὰ κλάψη. Μερόνυχτα ὁλόκληρα εἶχε παλέψει γιὰ νὰ πείση τὴν ἀδελφή της νὰ πῆ ὄχι. Μερόνυχτα ὁλόκληρα ἔπασχε αὐτὴ περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ Βάντα:

— Τὸν ἀγαπᾶς;

— Ὄχι... Μᾶλλον τὸν συχαίνουμαι...

— Τότε;

— Κουράστηκα, Τερέζα! Κουράστηκα... Δὲ βλέπω ἄλλη διέξοδο... Ἂν τραβήξη ἄλλο αὐτὴ ἡ κατάστασι, θὰ τρελλαθῶ. Νὰ παντρευτῶ, νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα! Τίποτ' ἄλλο δὲ θέλω. Νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα...

Αὐτὸ τὸ καταλάβαινε ἡ Τερέζα. Κι' ἡ ἴδια αἰσθανόταν νὰ πνίγεται σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον. Κι' ἡ ἴδια θἄθελε νὰ φύγη μακρυά, νὰ πετάξη, νὰ πάη κάπου, ὅπου θὰ μποροῦσε ν' ἀνασαίνη τὸν ἀέρα τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῆς ἀνωτερότητας, ποὺ ποθοῦσε ἡ ψυχή της. Νὰ ξεχάση πὼς ὑπάρχουν ἀριθμοὶ στὸν κόσμο... Ναί, ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ τὰ ξεχάση ὅλα! Δὲν εἶχε παρὰ ἐλάχιστους μῆνες στὸ πατρικό της σπίτι κι' ὅμως αἰσθανόταν πὼς πάθαινε κιόλας φθορά. Ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ φθορά. Καταλάβαινε πώς, λίγο-λίγο, ἀνεπαίσθητα, ἀμβλυνόταν μέσα της ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ ἐκεῖνα, ποὺ τὰ θεωροῦσε ἱερὰ ὡς τώρα. Ὅταν θυμήθηκε πὼς εἶχε ἀπάνω ἀπὸ ἕνα μῆνα ν' ἀνοίξη μιὰ ποιητικὴ συλλογή, ἔβαλε τὰ κλάματα. Ἄλλοτε τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ κοιμηθῆ χωρὶς κάποιο τόμο ἀγαπημένου της ποιητοῦ στὸ χέρι.

Περνοῦσε ἡ Σούλα, ἡ ὑπηρέτρια, τὰ κεράσματα κι' ἡ μητέρα ἔτρεχε κι' αὐτὴ νὰ περιποιηθῆ τοὺς λίγους καλεσμένους. Ἡ Τερέζα συλλογιζόταν:

«Ἡ Βάντα συνθηκολόγησε. Εἶμαι σίγουρη πώς, λίγο καιρὸ ἀφοῦ παντρευτῆ, θἄχη ξεχάσει τὸ χορό της καὶ τὰ βιβλία μας καὶ ὅλα ὅσα ἀγαπήσαμε στὰ παιδικά μας χρόνια. Θὰ μιλάη κι' αὐτὴ γιὰ ἀριθμούς...».

Ἕνα σύγκρυο πέρασε στὴ ραχοκοκκαλιά της. Ἡ σκέψι πὼς οἱ ἀριθμοὶ θὰ μπαιναν ἀνάμεσά τους, τὴν πάγωσε. Ἡ Βάντα εἶχε διαφορετικὸ χαρακτῆρα, κι' ὅμως ὡς τώρα πίστευαν οἱ δυὸ ἀδερφὲς πὼς ἀποτελοῦσαν μιὰ ψυχή. Ἔνοιωθε ἡ μεγάλη ἕνα ὀδυνηρὸ ἀγκάθι στὴν καρδιά της, στὴ σκέψι πὼς τώρα κάτι εἶχε μπῆ ἀνάμεσά τους.

«Ἡ Βάντα τραβάει ἄλλο δρόμο... Σὲ λίγο, θάμαστε σὰν ξένες... Κι' ἐγὼ θὰ νοιώθω ἔρημη στὸν κόσμο... ἔρημη... Ἐκτὸς ἂν συνθηκολογήσω κι' ἐγώ...».

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Ἦταν κι' αὐτὸ συνέχεια τῆς γιορτῆς τῶν ἀρραβώνων. Τὴν εἶχε προτείνει ὁ ἴδιος ὁ Λύρτικας, ἴσως γιὰ νὰ δώση τὴν εὐκαιρία στὴν Τερέζα νἄρθῆ κι' αὐτὴ πιὸ κοντὰ στὸ Στράτη Κριτάκη, τὸν ἄντρα, ποὺ τῆς προώριζε. Τὸ κατάλαβε ἡ κοπέλλα, κι' ἀπὸ πεῖσμα συμφώνησε μὲ τὸν ἀγαπημένο της νὰ πάη κι' αὐτὸς κρυφὰ στὴν ἐκδρομὴ καὶ νὰ συναντηθοῦνε. Ὁ Χάρης ἦταν κι' αὐτὸς στὸ θάνατο γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες τῆς Βάντας. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τῆς ὁμολόγησε μάλιστα κάτι:

— Θὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικό. Ὁ Κώστας Δεβάντης εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἀδελφή σου, ἀγάπη μου. Θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν τὸ πιὸ ἀγαπημένο ζευγάρι τοῦ κόσμου.

— Μὴ μοῦ μιλᾶς γι' αὐτό, παρακάλεσε ἡ Τερέζα. Ἡ Βάντα θυσίασε τὸν ἑαυτό της χωρὶς λόγο καὶ ἀφορμή. Ἔτσι, στὰ καλὰ καθούμενα, κάνει ἕνα γάμο παρὰ τὴ θέλησί της ἕνα γάμο, ποὺ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ φέρη δυστυχία.

Ἦταν μιὰ φωτερὴ μέρα τοῦ Γενάρη. Παγωνιά, ἀλλὰ ἥλιος λαμπερὸς καὶ ἀτμόσφαιρα διάφανη, κρυσταλλένια. Καθὼς ἀνέβαιναν τ' αὐτοκίνητα τὶς στροφὲς τῆς Πάρνηθας, εἶχαν μπροστά τους, στὰ πόδια τους, τὶς πλαγιές, ποὺ λαμπύριζαν στὸ φῶς τοῦ ἡλιολουσμένου πρωϊνοῦ. Κυριακὴ πρωῒ κι' ὁ Λύρτικας εἶχε καλέσει κάμποσους φίλους, γιὰ νὰ θολώση κάπως τὰ νερὰ γιὰ νὰ μὴ καταλάβη ἡ Τερέζα πὼς ὅλη ἡ ὑπόθεσι ἦταν γιὰ νὰ βρεθῆ κοντὰ στὸ Στράτη Κριτάκη. Πάντως τὰ εἶχε καταφέρει ἔτσι, ὥστε νὰ βρεθῆ ἡ κοπέλλα μέσα στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Κριτάκη. Στὸ ἴδιο αὐτοκίνητο ἦταν κι' ἡ Βάντα μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

Ὁ Στράτης ἦταν ὅπως πάντα, ἀγέλαστος ἀλλὰ ἀπαιτητικός. Ὁ Μίμης σαχλαμάριζε ὅλη τὴν ὥρα καί, κάθε τόσο, φιλοῦσε μὲ μιὰ κίνησι τάχα ἱπποτική, τὸ χέρι τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του. Ἡ Βάντα τὄπαιρνε στ' ἀστεῖα. Γελοῦσε καὶ μὲ τὸ γέλιο της ἔκρυβε τὴ δυσφορία της. Ἐπειδὴ ἡ ἀλήθεια ἦταν πώς, κάθε φορά, ποὔνοιωθε τὰ χείλη τοῦ Μίμη στὸ χέρι της, ἀνατρίχιαζε. Ὄχι ἀπὸ ἀγάπη, ἀλλὰ ἀπὸ ἀηδία. Κάτι εἶχε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τῆς προκαλοῦσε τὴν ἀηδία ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της. Ἴσως τὸ στρογγυλό, χλωμό του πρόσωπο, ἴσως τὰ κολλημένα ὁλόϊσια μαλλιά του, ἴσως τὰ βαθουλά του μάτια, ποὺ γυάλιζαν ὑπερβολικά... Δὲ θὰ

Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης

(Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης, κριτικάρουνε τὰ πάντα σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν, καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Βλέπουμε ὅλοι, τελευταίως,
ὅτι στὴν πολιτικὴ
κατεβαίνουν καὶ συνθέτες
καὶ γνωστοί μας... μουσικοί,
ποὺ τὰ πλήθη, ὅπως λένε,
θὰ τ' ἀφήσουν κεχηνότα
καὶ θὰ δώσουν στὴν ζωή μας
ἐντελῶς «καινούργια νότα»!

★

Κι' ὡρισμένως, ἂν εἰσέλθουν
μουσικοὶ μέσ' στὴν Βουλὴ
οἱ «πατέρες» μας θ' ἀλλάξουν
τὸ παλιό τους τὸ βιολὶ
καὶ τὸ Κοινοβούλιό μας,
μὲ τὰ γνώριμα στελέχη,
ἄλλη ὄψι θ' ἀποκτήση
κι' ἄλλη «σύνθεσι» θὰ ἔχη!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Ἂν τυχὸν κερδίσουν ἕδρες
μουσικοὶ στὶς ἐκλογές,
εἶναι ἑπόμενον νὰ ἔχη
κι' ἡ Βουλὴ «παραλλαγὲς»
κι' ὅσοι ἀπὸ τοὺς βουλευτάς μας
«ρὲ» φωνάζουν ποῦ καὶ ποῦ,
θὰ τὸ ρίξουν, ὑποθέτω,
στὸ... «ρὲ μεῖζον» τοῦ λοιποῦ.

★

Ὅταν μποῦν μέσ' στὴν Βουλή (μας,
οἱ συνθέτες δηλαδή,
δὲν θὰ σπεύδουν, κάθε τόσο,
νὰ τῆς βάζουνε.. κλειδί,
γιατὶ καὶ τὰ καλοκαίρια
καὶ τοὺς μῆνες τῶν χειμώνων,
θἄχουν ὅλοι στὸ μυαλό τους
τὸ «κλειδὶ τοῦ σὸλ» καὶ μόνον!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Εἶναι βέβαιον ἀκόμα
μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων
πὼς θ' ἀλλάξη καὶ ὁ τόνος
τῶν ρητόρων τῶν ἐξάλλων,
γιατὶ οἱ ρήτορες «μαέστροι»
θἄχουν πάντα τὴν μανία
ν' ἀποφεύγουν καταλλήλως,
κάθε μιά... «παραφωνία»!
Καὶ σκεπτόμενοι, συνήθως
συναυλίες καὶ συνθέσεις
θ' ἀποβλέπουν, κατὰ βάσιν,
στῆς Βουλῆς μας τίς... «ὑφέ- (σεις!»

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Γιὰ νὰ μὴ ξεχνᾶμε, ὅμως
καὶ τὴν ἄλλη τὴν πλευρά,
δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πάντα
τὰ «μοτίβα» τους ἀβρά,
ἀλλὰ κάποτε κι' ἐκεῖνοι
θὰ τὸ παίρνουνε ψηλὰ
καὶ στὴν αἴθουσα θὰ βλέπης
... παρατράγουδα πολλά!
Κι' ὅταν φτάσουν μερικοί τους
σὲ σημεῖον συμπλοκῆς,
τότε, σίγουρα, θὰ πέφτη
ξύλο «μετὰ... μουσικῆς»!

Διὰ τὸ πιστόν
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

μπορούσε νὰ τὸ ξηγήση, κι' ὅμως, ὅσο περνοῦσαν οἱ ἡμέρες, ἐνοιωθε καὶ περισσότερη ἀποστροφὴ γιὰ τὸν ἄντρα, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνη σύζυγός της. Κι' ὅμως γελοῦσε, τὸ χαμόγελό της πάκρυδε ὅλα. Ἡ Τερέζα, ἀντίθετα, δὲν ἐννοοῦσε νὰ παίξη θέατρο. Καθὼταν ἀγέλαστη, σὰν τὸν Στράτη καί, κάθε φορά, ποὺ προσπαθοῦσε ἐκεῖνος νἀρθῆ πιὸ κοντά της, νὰ πάρη θάρρος, τραβιόταν πιὸ πολύ. Τὸ καταλάβαινε ὁ Κριτάκης καὶ σκύλιαζε. Τὸν ἐνοιωθε ἡ Τερέζα δίπλα της θυμώμενο καὶ θὰ μποροῦσε νὰ γελάση, ἂν δὲν ἦταν τόσο δυστυχισμένη.

Ὅταν ἔφθασαν ἀπάνω στὸ Βουνό, πῆγαν καὶ κάθησαν στὸ κέντρο φρονιμαφρόνιμα. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς κυττάζονταν κλεφτά, συνεννοημένες. Ἤξερε δηλαδὴ ἡ Βάντα, πὼς ἡ Τερέζα ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν ἀγαπημένο της καὶ προσταθοῦσαν κι' οἱ δυό τους νὰ βροῦνε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ σκάσουν γιὰ λίγο.

Ἡ εὐκαιρία δὲν ἄργησε νὰ τοὺς παρουσιαστῆ. Δὲν προφθασαν νὰ καθήσουν ἐκεῖ, κι' ἀντὶ ν' ἀπολαύσουν τὸ μεγαλειῶδες πανόραμα, ποὺ τοὺς πρόσφερε ἡ φύση, ἄρχισαν ὅλοι τους τὶς οἰκονομικὲς συζητήσεις. Πρώτη αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Νόρα. Λὲς καὶ τὴν ἔτρωγε κάποιο σαράκι, ἔφερε τὴ συζήτησι στὴν ἐργολαβία τῶν ἐργατικῶν σπιτιῶν. Ἡ ἐργασία εἶχε ἀρχίσει κιόλας, ἀλλὰ ὁ Λύρτικας ἦταν ἔξω φρενῶν ἐναντίον τοῦ Χάρη Γέρακα, ποὺ τοῦ καθυστεροῦσε ἀκόμα κάτι σχέδια.

— Τὸν περιμένω! φώναξε μὲ θυμό. Θὰ περιμένω ἄλλη μιὰ ἑβδομάδα, κι' ἂν δὲ μοῦ παρουσιάση ἕτοιμη τὴ μελέτη, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ κάνω!

— Θὰ τὸν ἀπολύσης, τί ἄλλο; εἶπε φαρμακερὰ ἡ Νόρα.

— Καὶ μ' αὐτὸ θὰ προχωρήση ἡ δουλειά μου; Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μὴν ἔχουμε χασομέρι!

Ἡ συζήτησι φούντωσε. Ὅλοι ἔλεγαν τὴ γνώμη τους κι' ἦταν περίεργο πῶς συμφωνοῦσαν ὅλοι στὴ βασικὴ σκέψι: ὅτι ἔπρεπε αὐτὴ ἡ ἐργασία ν' ἀφίση τεράστια κέρδη.

Οἱ δυὸ κοπέλλες ἄκουγαν στὴν ἀρχὴ ἀγανακτισμένες. Κάποια στιγμή, ὅμως, ἡ Τερέζα ἔκανε ἕνα ἀνεπαίσθητο νόημα στὴν ἀδελφή της. Σηκώθηκαν κλεφτά. Κανεὶς δὲν τὶς πρόσεξε. Ὅλοι φώναζαν, χειρονομοῦσαν, θάλεγε κανεὶς πὼς διαπληκτίζονταν, ἐνῶ οὐσιαστικὰ συμφωνοῦσαν.

Μόλις βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο, ἄρχισαν τὸ τρέξιμο. Τὰ μάτια τῆς Τερέζας ἀστραφταν ἀπὸ χαρά:

— Ταῦ ξέφυγα! Βάντα, ἂν ἔμενα ἀκόμη λίγη ὥρα ἐκεῖ μέσα, κάτι θὰ πάθαινα!

Ἡ μικρὴ σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους της:

— Τί νὰ κάνουμε, Τερέζα; Δὲ μποροῦμε νἄμαστε πάντα θυμωμένες.

— Μποροῦμε ὅμως νἄμαστε πάντα ἑπαναστατημένες, ἀποκρίθηκε ἡ μεγάλη. Τώρα ὅμως, Βάντα, ἔλα νὰ τρέξουμε. Θὰ μὲ περιμένη ὁ Χάρης μὲ λαχτάρα. Στὴ σκέψι μονάχα πὼς θὰ τὸν δῶ, ἄκου πῶς χτυπάει ἡ καρδιά μου...

Πῆρε τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς της, τὸ ἀκούμπησε στὴν καρδιά της. Ἡ Βάντα γέλασε:

— Πάντως, ἡ δική μου ἡ καρδιὰ δὲ χτυπάει ἔτσι, ὅταν περιμένω τὸν ἀγαπητό μου μνηστῆρα...

— Ἄρχισαν νὰ τρέχουν στὸ μονοπάτι, γιὰ νὰ φθάσουν στὴ θέσι, ὅπου εἶχε συμφωνήσει ἡ Τερέζα πὼς θὰ τὴν περίμενε ὁ ἀγαπημένος της. Τὸ ἔβαφος ἦταν γλυστερό. Χωρὶς νἄχη πραγματικὰ χιονίσει, τὰ νερὰ τῆς ὑγρασίας ἦταν κρυσταλλωμένα κι' ἡ κατηφοριὰ γλυστροῦσε.

Πρόσεχε! εἶπε ἡ Τερέζα στὴν ἀδελφή της. Γλυστράει...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώση τὴ φράσι της κι' ἔγινε τὸ κακό.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

Ἡ Βάντα γλύστρησε. Ἔκαινε νὰ τὴ συγκρατήση ἡ ἀδελφή της, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε, κι' ἡ μικρὴ ἔπεσε μ' ὅλη τὴ φόρα χάμω.

— Βάντα! Χτύπησες;

Γεμάτη λαχτάρα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς μεγάλης. Ἡ Βάντα ὅμως δὲν ἀποκρίθηκε... Ἔμενε ἐκεῖ, ἁπάνω στὸ νοτισμένο χῶμα, ἀκίνητη, μὲ τὰ μάτια κλειστά, κέρινη...

Κρύος ἱδρώτας στάλαξε στὸ μέτωπο τῆς μεγάλης.

— Βάντα! ψιθύρισε μὲ ἀγωνία. Ἀδερφούλα, τί ἔχεις; Χτύπησες πολύ;

Τὰ χεῖλη τῆς μικρῆς σάλεψαν, ἀλλὰ δὲν ἀκούστηκε καθαρὰ οὔτε μιὰ λέξι...

Ἡ Τερέζα κύτταξε γύρω της, σὰν τρελλή. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε πὼς ὀνειρεύεται. Ἡ φύσι ἦταν τόσο ὁμορφη γύρω της, τόσο γαλήνια, τὰ ἔλατα ἔστεκαν τρίγυρο πελώρια, σκοτεινά, αἰώνιοι φρουροὶ τῆς πλάσης. Ὁ ἀέρας λαμπύριζε κρυσταλλένιος καὶ μοσχοβολοῦσε. Ὅλα ἦταν ὅμορφα καὶ εἰρηνικά. Δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ πιστέψη πὼς σ' αὐτὴ τὴ γωνιὰ ἦταν δυνατὸ νὰ παραμονεύη τὸ κακό...

Ἔπιασε ἡ Τερέζα μὲ λαχτάρα τὸ κεφάλι τῆς ἀδελφούλας της, τὸ ἀνασήκωσε. Τὸ πρῶτο, ποὺ ἔβαλε στὸ νοῦ της, ἦταν πὼς ἡ Βάντα θὰ εἶχε χτυπήσει πίσω στὸ κεφάλι. Ἀναπριάζοντας ἀπὸ φόβο, περίμενε νὰ νοιώση αἷμα στὸ χέρι της. Τίποτα... Τὸ χέρι της ἔμεινε στεγνό. Ἡ Βάντα ὅμως δὲ σάλευε. Μόνο τὰ χεῖλη της ἀναδεύτηκαν κι' ἡ Τερέζα μπόρεσε νὰ ξεδιαλύνη μιὰ λέξι:

— Ζαλίζομαι...

— Ἔλα, Βαντούλα, προσπάθησε νὰ σηκωθῆς...Τί θὰ κάνουμε;

Μὲ ἀφάνταστο κόπο κατάφερε νὰ τὴν ἀνασηκώση λίγο τὴν ἀδερφούλα της ἡ Τερέζα. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως ἡ μικρὴ ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ ψιθύρισε, μὲ χεῖλη ἄσπρα:

— Ζαλίζομαι, Τερέζα! Δὲ μπορῶ... Ζαλίζομαι!...

Τότε ἡ μεγάλη πῆρε γρήγορα τὴν ἀπόφασι:

— Στάσου ἐκεῖ. Θὰ πάω νὰ φωνάξω τὸ Χάρη...

— Ὄχι... νὰ πᾶς στὸ μπαμπᾶ...

— Θὰ φωνάξω τὸ Χάρη, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ κοπέλλα.

Καὶ πῆρε τρέχοντας συνέχεια τὸ μονοπάτι.

Δὲν ἄργησε νὰ φτάση στὸ σημεῖο, ὅπου τὴν περίμενε ὁ ἀγαπημένος της. Δίπλα του ὅμως βρισκόταν κι' ὁ Κώστας Δεβάνης. Ἡ Τερέζα τάχασε.

— Ποῦ εἶναι ἡ Βάντα; ρώτησε ἀμέσως ὁ Χάρης.

— Τρεχάτε! ἀποκρίθηκε, μὲ φωνὴ κομμένη, ἡ κοπέλλα. Ἡ Βάντα ἔπεσε... χτύπησε...

Πρὶν καταλάβη ὁ Χάρης καλὰ-καλὰ περὶ τίνος πρόκειται, ὁ Κώστας εἶχε πάρει κιόλας τρέχοντας, πετώντας, τὸ μονοπάτι. Πίσω του, ἔτρεξε κι' ἡ Τερέζα μὲ τὸν ἀγαπημένο της.

Ὁ Κώστας εἶχε σηκώσει κιόλας τὴ Βάντα στὰ χέρια του, ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ.

Ἡ κοπελλίτσα ἔγερνε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τοῦ νέου κι' ἡ Τερέζα ἔμεινε μὲ τὰ μάτια πελώρια, καθὼς εἶδε τὴν ἀδελφή της σὰν πούπουλο στὰ χέρια τοῦ νέου.

Ὁ Κώστας δὲν ἦταν κανένας τύπος ἀθλητικός. Φαινόταν ἴσαἴσα μάλλον λεπτός, μέτριος στὸ ἀνάστημα, κομψός... Εἶδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν μᾶλλον λεπτοπέλλεπτος. Σήκωσε ὅμως μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσι τὴν κοπελλίτσα, Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺκανε τὴν Τερέζα νὰ τὰ χάση, ἦταν τὸ ὕφος του. Τὸ συμπαθητικό, μελαχροινὸ πρόσωπο τοῦ Κώστα Δεβάντη ἔδειχνε τόση ἀγωνία, τόση λατρεία, ποὺ ἡ Τερέζα τάχασε.

Τρέχοντας, ἔφερε ὁ νέος τὴ μισολιποθυμισμένη κοπέλλα σ' ἕνα πλάτωμα, ὅπου ἔτρεχε μιὰ γάργαρη πηγή.

— Νερό! ψιθύρισε, μὲ ἀγωνία, Φέρτε λίγο νερό...

Ἔφερε στὸ χούφτα της ἡ Τερέζα λίγο νεράκι, κάμποσες φορές, κι' ὁ Κώστας ἔβρεχε τὸ μέτωπο τῆς Βάντας. Τὸ χέρι του περνοῦσε ἁπαλό, σὰ φτερό, στὸ κοκκινόλευκο παρθενικὸ μέτωπο. Κάθε φορὰ ἡ Βάντα μισάνοιγε τὰ μάτια της, τὸν κύτταζε κι' ἔπειτα ἔφερνε ξανὰ τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του.

Μετὰ κάμποση ὥρα ἡ κοπελλίτσα φάνηκε νὰ συνέρχεται.

— Ἀδερφούλα μου! φώναξε ἡ Τερέζα, μὲ λαχτάρα. Τί ἔπαθες; Πῶς εἶσαι;

Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της ἡ μικρή:

— Ζαλίζομαι λιγάκι ἀκόμα! ἀποκρίθηκε.

Καὶ τὰ μάτια της στράφηκαν γελαστά, παιδιάτικα, στὸν Κώστα, ποὺγερνε ἀπάνω της.

— Χτύπησες; τὴ ρώτησε αὐτὸς μὲ λαχτάρα.

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται! τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. Δὲν κατάλαβα τίποτε...Μοῦ φαίνεται πὼς τραντάχτηκε τὸ κεφάλι μου κι' ὅλα ἄρχισαν νὰ γυρίζουν γύρω μου. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἀναποδογυρίστηκαν τὰ ἔλατα κι' ὅλο τὸ βουνό...

Ὁ Χάρης θέλησε νὰ τὸ ρίξη στὸ ἀστεῖο:

— Τώρα πῶς μᾶς βλέπεις ἐμᾶς, ἴσιους ἢ ἀναποδογυρισμένους;...

Γέλασε ἡ μικρή:

— Μοῦ φαίνεται πὼς σᾶς βλέπω ἴσια... Τοὐλάχιστον περπατᾶτε ἀπάνω στὰ πόδια σας. Δὲν ξέρω ἂν εἶναι αὐτὴ ἡ... ἴσια κατάστασί σας...

Ὅλοι γέλασαν κι' ἡσύχασαν. Γιὰ νἄχη διάθεσι γιὰ ἀστεῖα ἡ Βάντα, σήμαινε πὼς ἡ κατάστασί της δὲν ἦταν σοβαρή.

Ἔκανε ν' ἀνασηκωθῆ πάλι ἡ κοπελλίτσα. Ὁ Κώστας, ὅμως, γονατισμένος δίπλα της, τῆς κράτησε τὸ κεφάλι της ἀκόμα πάνω του.

— Μὴν κουνιέσαι! τῆς εἶπε ἔντονα, ἀλλὰ καὶ χαϊδευτικά. Μὴν κουνιέσαι, Βάντα. Γιὰ νὰ ζαλίζεσαι, θὰ πῆ πὼς ἔπαθες μιὰ μικρὴ διάσεισι. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, τὸ καλύτερο εἶναι νὰ μὴν κουνηθῆς γιὰ κάμποση ὥρα. Ἴσως κιόλας γιὰ κάνα-δυὸ ἡμέρες.

— Μά, πρέπει νὰ γυρίσουμε στοὺς ἄλλους... Θ' ἀνησυχοῦνε, θὰ χαλάσουν τὸν κόσμο...

— Ἄσε τους ν' ἀνησυχήσουν καὶ λιγάκι... εἶπε ὁ Κώστας, μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο καὶ μὲ μιὰ ματιὰ ποὺλεγε πολλά...

Ἡ Βάντα δὲν κατέδασε τὰ μάτια της. Ἔμενε μισοκαθισμένη κι' ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του. Κι' αὐτός, πάντα γονατιστός, τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του, σὰν κάτι τὸ πολύτιμο, σὰν κάτι, ποὺ τὸ εἶχε λάβει σὰ δῶρο θεϊκὸ κι' ἔτρεμε μὴν τὸ χάση...

— Τερέζα, ψιθύρισε τότε ὁ Χάρης στ' αὐτὶ τῆς ἀγαπημένης του. Ἔλα, πᾶμε λίγο παρέκει... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω...

Γύρισε ἡ μεγάλη, ἔρριξε μιὰ ματιὰ τῆς ἀδερφούλας της, ἀνήσυχη. Ἐκείνη κατάλαβε, τῆς χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε γλυκά:

— Εἶμαι καλὰ τώρα, μὴ φοβᾶσαι... Αἰσθάνομαι πολὺ καλά. Ἀλλά, βλέπεις, εἶμαι φυλακισμένη...

— Ἀλυσοδεμένη... γέλασε ὁ Χάρης. Ὁ Κώστας βλέπω, ὅτι εἶναι πολὺ αὐστηρός... Δὲ σ' ἀφίνει νὰ κουνηθῆς διόλου.

— Ξέρω ἀπὸ πεσίματα, εἶπε ὁ νεαρὸς μηχανικός. Μπορεί νὰ γίνη μεγάλο κακό, ἂν δὲν προσέξη κανείς.

Ὁ Χάρης πῆρε τὴν ἀγαπημένη του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τράβηξαν λίγο πιὸ μακρυά, ἀνάμεσα στὰ ἔλατα. Ὅταν ἦταν σίγουροι πὼς δὲν τοὺς ἔβλεπε κανείς, τὴν ἀγκάλιασε. Τὰ χεῖλη τους ἑνώθηκαν σ' ἕνα τρελλὸ φιλί.

— Γιατί ἔφερες μαζί σου καὶ τὸν Κώστα; τὸν ρώτησε ἀμέσως ἡ κοπέλλα.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, ἀγάπη μου. Γιὰ δυὸ λόγους; Πρῶτα-πρῶτα, ἐπειδὴ ἐπέμενε. Ἤθελε ὁπωσδήποτε νὰ δῆ τὴ Βάντα...

Κούνησε ἡ Τερέζα θλιμμένη τὸ κεφάλι της:

— Τί νὰ τὴ δῆ; Τώρα;... Ἡ Βάντα θὰ ποιντρευτῆ...

— Ὁ Κώστας θὰ πεθάνη ἀπὸ τὸν καϋμό του... Τὴν ἀγαπάει, Τερέζα. Κάθε μέρα φουντώνει ἡ ἀγάπη του καὶ πιὸ πολύ... Μοῦλεγε πὼς θὰ τῆς μιλήση...

— Ἡ Βάντα ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασι... ἀνασταίνεται ἡ κοπέλλα.

— Λοιπόν! Πρῶτα-πρῶτα ἦρθε μαζί μου γι' αὐτό. Ἔπειτα, θέλουμε νὰ σοῦ μιλήσουμε κι' οἱ δυὸ μαζί, νὰ σοῦ ποῦμε γιὰ τὴ δουλειά, ποὺ μᾶς ἀνέθεσε ὁ πατέρας σου. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τοῦ δώσουμε πιὰ μιὰ ἀπάντησι. Χθὲς μᾶς κάλεσε καὶ τοὺς δυό — ἐπειδὴ τὴν ἴδια ἐργασία ἀνέθεσε καὶ στὸν Κώστα — καὶ μᾶς πέρασε γενεὲς δεκατέσσερες, ὅτι τὸν χασομεροῦμε, τὸν ζημιώνουμε, κλπ. Πρέπει, λοιπόν, ὁπωσδήποτε ν' ἀποφασίσουμε νὰ τοῦ παρουσιάσουμε κάτι.

— Καί; ρώτησε ἡ Τερέζα, μὲ φόβο.

— Εἶναι κίνδυνος... ἀποκρίθηκε ὁ νέος, ταραγμένος. Δὲν καταλαβαίνεις, ὅτι εἶναι κίνδυνος μεγάλος; Στάχυ πῆ. Ἀποκλείεται νὰ παραδεχθῆ ποτὲ ὁ πατέρας σου τὶς ἀπόψεις μου.

— Δὲ μπόρεσες νὰ τὰ συμβιβάσης κάπως;

— Τί νὰ συμβιβάσω; ἀποκρίθηκε ὁ Χάρης, ἀπαισιόδοξα. Τί νὰ συμβιβάσω, ἀγάπη μου; Συμβιβάζονται τ' ἀσυμβίβαστα; Μὲ τὸν τρόπο τῆς ἐργασίας, ποὺ προτείνω ἐγὼ κι' ὅπως συμφωνεῖ κι' ὁ Κώστας, τὰ κέρδη τῆς Ἑταιρείας μειώνονται κατὰ πολύ. Δηλαδή, ἀπέχουμε πολὺ ἀπ' αὐτά, ποὺ ὀνειρεύεται ὁ πατέρας σου.

— Τί θὰ γίνη, λοιπόν; ρώτησε ἡ κοπέλλα, μὲ ἀγωνία.

— Θὰ τοῦ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ἀποφασιστικὰ ὁ Χάρης. Τώρα θὰ τὰ συζητήσουμε καὶ μὲ τὸν Κώστα.

— Ἔλα, πάμε, ἀγαπημένε μου...

— Πᾶμε! Θέλησα μόνο νὰ σοῦ δώσω ἕνα φιλάκι... Τερέζα, πές μου πῶς μ' ἀγαπᾶς, πῶς, ὅπως καὶ νἀρθοῦν τὰ πράγματα, θὰ μ' ἀγαπᾶς...

Τὸν ἀγκάλιασε σφιχτὰ ἡ κοπέλλα καὶ τὸν φίλησε μὲ πάθος:

— Χάρη... ἂν σὲ ἀδικήση ὁ πατέρας μου, θὰ σ' ἀγαπῶ πιὸ πολύ, νὰ τὸ ξέρης!

— Κι' ἂν μὲ διώξη;

— Ἡ ἀγάπη μας θὰ φουντώση ἀκόμα πιὸ πολύ!

— Τί θὰ γίνουμε ὅμως;

— Δὲ θὰ πάς χαμένος, Χάρη. Ἕνας νέος ἐπιστήμων, μὲ τὰ προσόντα σου...

— Τὸ ξέρω πὼς δὲ θὰ πάω χαμένος. Ἀλλά, δὲ θάθελα νὰ σὲ παρασύρω σὲ μιὰ περιπέτεια.

Τὸν κύτταξε σταθερὰ στὰ μάτια:

— Θὰ περιμένουμε. Θὰ περιμένουμε, ὥσπου νὰ στεριοποιήσης τὴ θέσι σου. Νέοι εἴμαστε ἀκόμη, μποροῦμε νὰ περιμένουμε.

— Τερέζα, σ' ἀγαπῶ! Καθε μέρα μακρυὰ σου μοῦ φαίνεται ὠκεανὸς πούχω νὰ περάσω.

Χάθηκε ἀλλη μιὰ φορὰ στὴν ἀγκαλιὰ του ἡ κοπέλλα.

— Χάρη, κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ. Δὲ θέλω νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα.

— Κι' ἂν σὲ ἐκδιώση ὁ πατέρας σου νὰ πάντρευτῆς μὲ τὸν Κριτάκη;

Τὰ μάτια τῆς μεγάλης ἀστραψαν:

— Δὲ θὰ μ' ἐκβιάση ἐμένα ὁ πατέρας μου, Χάρη. Ἂν καταφέρε ἐκεῖνο, ποὺ ἤθελε μὲ τὴ Βάντα, εἶναι ἐπειδὴ ἡ ἀδερφούλα μου δὲν ἀγαποῦσε κανένα. Δὲν εἶχε νὰ θυσιάση κάτι.

Πῶς δὲν εἶχε νὰ θυσιάση; Θυσίασε τὴν εὐτυχία της. Ἀφοῦ δὲν τῆς ἀρέσει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος...

— Ὁπωσδήποτε, δὲν εἶχε κάτι, τὸ χειρότερο νὰ θυσιάση. Μ' ἐμένα ἀλλάζει τὸ ζήτημα...

— Πάντως, γλυκειά μου ἀγάπη, τόσο στὴ σκέψι μὴ βασανίστης ἐξ αἰτίας μου...

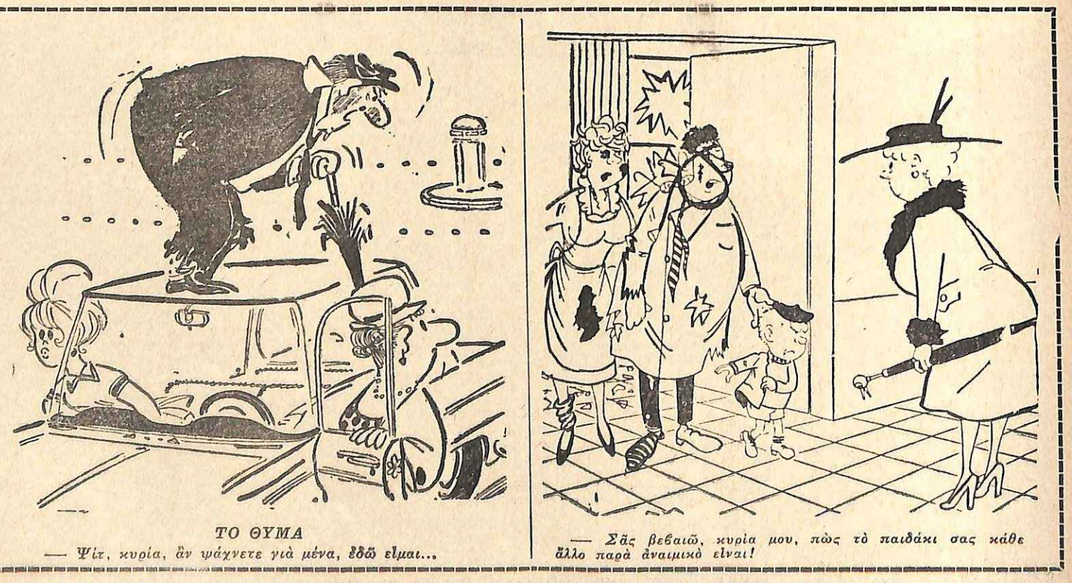

ΤΟ ΘΥΜΑ

— Ψίτ, κυρία, ἂν ψάγνετε γιὰ μένα, ἐδῶ εἶμαι...

— Σᾶς βεβαιῶ, κυρία μου, πὼς τὸ παιδάκι σας κάθε ἄλλο παρὰ ἀναιμικὸ εἶναι!

Ἐπίλογος στίχος

ΠΑΜΕ ΠΡΙΜΑ...

Οἱ παγωνιὲς οἱ πρόσφατες ποὺ μᾶς ἐπαραλύσανε
καὶ γωριουδάκια πάμπολλα τελείως ἀποκλείσανε,
πολλὰ δεντροπερίβολα ἑκάνανε σμπαράλια
κι' ὁλοσχερῶς κατέστρεψαν χιλιάδες πορτοκάλια!

★

Αἰτία, τέλος, ἔγιναν οἱ πάγοι καὶ τὰ χιόνια
τὰ λεμονοπορτόκαλα νὰ λείψουν γιὰ δυὸ χρόνια
καὶ στὰ δεινὰ τὰ τόσα μας ποὺ παίρνουνε καὶ δίνουν
κι' αὐτὰ τὰ πορτοκάλια μας πολὺ «ξυνὰ» θὰ γίνουν!

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τ' ἀμέτρητα κι' ἀσύδοτα ἐν γένει τροχοφόρα,
ποὺ τελευταίως πήρανε πολὺ μεγάλη φόρα,
τὰ κεντρικὰ περίπτερα συνέχεια σβαρνίζουν
καὶ τὰ ἰσοπεδώνουνε ἢ τὰ ἐξαφανίζουν...

★

Καπνοπωλεῖα ὅλα τους γιὰ στόχο πάντα βάζουν,
γιατ' οἱ σωφερ οἱ "Ἑλληνες ἀρχίζουν καὶ διαβάζουν
πὼς προκαλεῖ τὸ κάπνισμα στοὺς ἀσθενεῖς λαχτάρα
καὶ σπεύδουν μὲ τὶς ρόδες τους καὶ κόβουν τά... τσιγάρα!

ΙΕΡΟΣ ΣΚΟΠΟΣ...

Συνέλαβαν οἱ πόλισμαν τὴν Χάλαρη τὴν Δώρα,
μιὰν ὑπαρξιν ἄβρότατη, κομψὴ καὶ μαυροφόρα,
ποὺ σὲ νεκροταφεῖα μας συχνὰ-πυκνὰ τὴν ἄραζε
καὶ τῶν χηρῶν τὰ γοήματα στὸ «ξάφρισμα» ἐτάραζε.

★

Ἀλλὰ παρ' ὅτι ἄπλωνε τὶς βέβηλές της γεῖρες
καὶ πορτοφόλια φρόντιζε καὶ τσάντες νὰ σουφρώνη
μπορεῖ νὰ πῆ πὼς ἔβλεπε... βαρυπενθοῦσες γῆρες
καὶ ξάφριζε τὴν τσάντα τους γιὰ νὰ τὶς... ξελαφρώνη!

ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ... ΤΑΡΑΧΕΣ

Ἀπὸ τηλεγραφήματα πᾶνε τὸ κοινόν,
πὼς ἡ Μπαογὸ τραυμάτισε ψαρᾶν Βραζιλιανόν
καὶ μὲ μπουκάλι τοὔσπασε τοῦ δόλιου τὸ κεφάλι,
διότι κουφοκούτταζε τὰ τορνευτά της κάλλη...

★

Μὰ καὶ γι' αὐτὸ ὑπεύθυνη εἶναι ἀσφαλῶς ἐκείνη,
γιατὶ μὲ τὰ τααλίμια της σκορπᾶ παντοῦ γιαγκίνι
καὶ στὴν θερμὴν κι' εὐαίσθητον κυοίως Βραζιλίαν
τοῦ κόσμου τοῦ θερμόαιμου τὸ αἷμα... βράζει λίαν!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΛΕΦΤΙΚΑ

Ὁ Γεροδῆμος ἦτανε δεκαοχτάρης νέος,
μοντέρνος, τετραπέρατος κι' ὑπέροπτος γενναῖος
ποὺ ἔδαζε σ' ἐνέργεια γκαγκστερικὰ συστήματα
καὶ σπίτια καταρήμαζε καθὼς καὶ καταστήματα!

★

Ἀλλὰ κλεισμένος βρέθηκε στὴν στρούγκα μιὰν αὐγή,
ὅπου γερὰ τὴν κούτρα του στὸν τοῖχο τὴν γτυπάει
καὶ μὲ πικρὸ παράπονο συχνὰ μονολογεῖ:
«Ὁ Γεροδῆμος χάθηκε, ὁ Γεροδῆμος... πάει»!

ΚΑΙΡΟΙ ΚΑΙ ΗΘΗ

Εὐλόγως ὁ φιλήσυχος ὁ κόσμος συγκινεῖται,
διότι συνελήφθησαν καὶ δυὸ ἢ τρεῖς συηνῖται,
ποὺ τ' ἀντικλείδια ἔμαθαν ὡραῖα νὰ δουλεύουν
καὶ μαγαζιὰ παράμερα ν' ἀνοίγουν καὶ νὰ κλέβουν...

★

Τελείως, ἤτοι, ἄλλαξαν τοῦ βίου μας οἱ ὅροι,
ἀφοῦ ὑπάρχουν σήμερα καὶ τέτοιοι... ἀεροπόροι,
ποὺ συνεχῶς στὸ ἔδαφος ἐκεῖνοι πεφτατάνε
καὶ κάνουνε τὰ γοήματα τοῦ κόσμου νὰ... «πετᾶνε»!

ΦΥΣΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Ἐκθέσεις ὅλο γίνονται στὸ Ἄστυ τὸ κλειστόν
κι' ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἔγινε κι' ἐπίδειξι γουνῶν,
ἀλλὰ ἡ ποικιλία της ἡ πλήρης κι' ἀναπτέρωτη
ἀπ' τὸ κοινὸν ἐπέρασε σγεδὸν ἀπαρατήρητη...

★

Ἐκ τῶν προτέρων ἤτανε, νομίζω, αὐτονόητον
πὼς τὸ κοινὸν θὰ ἔμενε ἀδιάφορο κι' ἀπτόητον,
διότι ὁ τιμάριθμος φωτιὲς μᾶς ἔχει ἀνάψει
κι' ἡ κρίσι ἑτοιμάζεται τὴν... γούνα νὰ μᾶς κάψη!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Κάνε ὅ,τι σοῦ λέει ἡ συνείδησί σου, εἶπε σταθερὰ ἡ κοπέλλα. Κι' ὅταν κάνης αὐτό, ποὺ σοῦ λέει ἡ συνείδησί σου, μὴ φοβᾶσαι τίποτα. Οὔτε ἡ ἀγάπη μας πρόκειται νὰ κλονισθῆ, οὔτε θὰ πᾶς χαμένος. Ὁ κόσμος εἶναι μεγάλος, δὲν εἶναι κλεισμένος στὴν ἐπιχείρησι τοῦ πατέρα μου...

— Σὲ λατρεύω! ψιθύρισε ὁ Χάρης. Σὲ λατρεύω, Τερέζα. Μονάχα γι' αὐτά σου τὰ λόγια, εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα!

ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

Ὅταν γύρισαν στὸ μέρος, ὅπου εἶχαν ἀφίσει τὴ Βάντα μὲ τὸν Κώστα, τοὺς βρῆκαν καθισμένους πλάϊ-πλάϊ καὶ τὸ πρῶτο, ποὺ παρατήρησε ἡ Τερέζα, ἦταν οἱ τρυφερές τους ματιές. Ὁ Κώστας κύτταζε τὴν κοπέλλα μὲ λατρεία, ἀλλὰ κι' ἡ Βάντα στύλωνε τὰ παιδιάτικά της μάτια στὰ δικά του, μὲ μιὰ ἔκφρασι, ποὔδειχνε ὁλοφάνερα πὼς δὲν τὴν εἶχε ἀφίσει ἀσυγκίνητη. Μόλις ἄκουσαν κοντά τους βήματα, σὰ νὰ τραβήχτηκαν λιγάκι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, κι' αὐτὴ ἡ κίνησι ἀκόμα φάνηκε τῆς μεγάλης, κάπως παράξενη.

— Εἶμαι ἐντελῶς καλὰ τώρα! φώναξε ἡ Βάντα, χαρούμενη. Δὲ μ' ἀφίνει ὅμως ἀκόμα ὁ Κώστας νὰ περπατήσω...

— Δὲ ζαλίζεσαι διόλου;

— Ἀνεπαίσθητα. Θὰ περάση.

— Κώστα, εἶπε ὁ Χάρης, ἐξήγησα τῆς Τερέζας γιὰ τὴ δουλειά μας...

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου σκοτείνιασε.

— Εἶναι δραματικὴ ἡ κατάστασι... πρόφερε θλιμμένα.

Ἡ Βάντα τὸν κύτταξε, ἀνήσυχη.

— Τί τρέχει; Τί τρέχει;

Μὲ λίγα λόγια, τῆς ἐξήγησαν οἱ δυὸ νεαροὶ μηχανικοὶ περὶ τίνος πρόκειται.

Ὅλη ἡ χαρὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς κοπελλίτσας.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνετε; ρώτησε μὲ φόβο.

— Θὰ τοῦ παρουσιάσουμε τὰ σχέδιά μας, τὰ σωστά, τὰ τίμια σχέδια κι' ὅ,τι θέλει ἂς γίνη... ἀποκρίθηκε ἀποφασιστικὰ ὁ Χάρης.

Ὁ Κώστας τὸ ἐπικύρωσε:

— Μὲ κίνδυνο νὰ μᾶς πετάξη ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία, θὰ τοῦ ποῦμε, ὅτι ἐμεῖς δὲ μποροῦμε νὰ ἐργασθοῦμε διαφορετικά...

Ἡ Βάντα κύτταξε μιὰ τὸ Χάρη, μιὰ τὸν Κώστα, μὲ φόβο. Τὰ μάγουλά της ἔγιναν φωτιά:

— Κι' ὅμως, εἶναι ριψοκίνδυνο αὐτό, ποὺ κάνετε! πρόφερε, φοβισμένη.

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Βάντα;

— Νά... εἶμαι σίγουρη, ἀπόλυτα σίγουρη, πὼς ὁ πατέρας δὲ θὰ δεχθῆ συζήτησι. Ὅταν τὸν πιάση ὁ θυμός, δὲν ξέρει τί κάνει...

— Ἐμεῖς θὰ διατηρήσουμε τὴν ψυχραιμία μας.

— Δὲ φτάνει... Θὰ σᾶς διώξη, χωρὶς δεύτερη σκέψι.

— Τότε, τί πρέπει νὰ κάνουμε;

Γύρισε ἡ μικρὴ στὸν Κώστα, σὰ νὰ ἀπευθυνόταν μόνο σ' αὐτόν:

— Πρέπει νὰ κάνετε κάποια ὑποχώρησι...

— Δηλαδή, νὰ συνθηκολογήσουμε μὲ τὴ συνείδησί μας;

— Μά... φαντάζομαι πὼς δὲν εἶναι ἀπόλυτα τὰ πράγματα... Δηλαδή, λέω μὲ τὸ νοῦ μου: Ὁ πατέρας ἐργάζεται τόσα χρόνια, δὲν ἔχει ἀκουστῆ νὰ γκρεμίστηκε καμμιὰ οἰκοδομή του...

Γέλασαν αὐθόρμητα κι' οἱ δυὸ νεαροὶ μηχανικοί.

— Δὲν εἶναι τόσο κουτὸς ὁ πατέρας σου, νὰ χτίζη σπίτια, ποὺ γκρεμίζονται... Ἂν κάνη τέτοιο πρᾶγμα, θὰ πάη φυλακή...

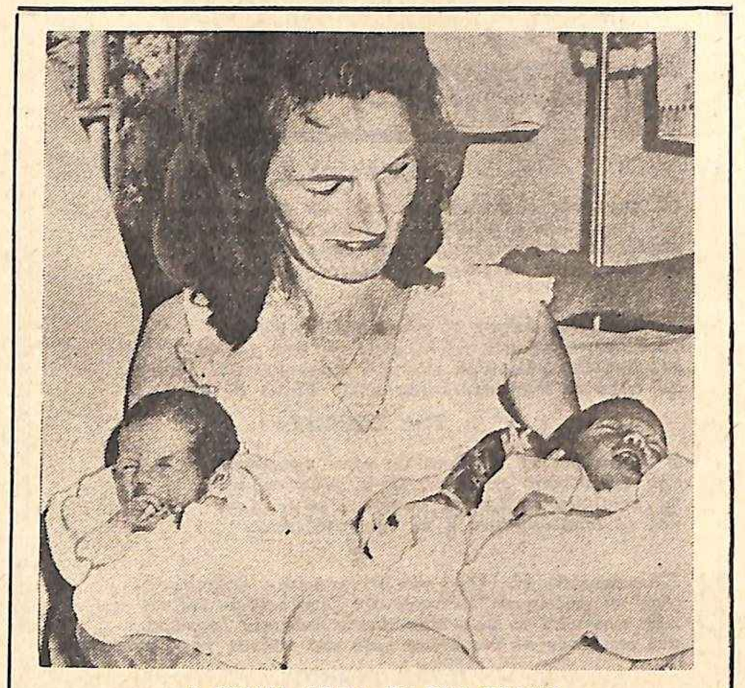

5 ΠΑΙΔΙΑ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ

Ἡ κυρία Ἔρικ Ρόμπινσον, ἀπὸ τὸ Κουΐρίντι τῆς Αὐστραλίας ποζάρει στὴ φωτογραφία μας μὲ τὰ τρία τελευταῖα παιδιά της (τρίδυμα), τὰ ὁποῖα ἔφερε στὸν κόσμο στὶς 30 τοῦ περασμένου Δεκεμβρίου. Ἡ κυρία Ρόμπινσον ἐπωνομάστηκε «Μητέρα τῆς χρονιᾶς», γιατὶ μόνο μέσα στὸ 1963 ἀπέκτησε πέντε παιδιά. Τὰ δυὸ ἄλλα (δίδυμα), γεννήθηκαν στὶς 7 Ἰανουαρίου 1963. Ἡ γόνιμη αὐτὴ μητέρα, ποὺ εἶναι σήμερα 35 χρόνων καὶ ἔχει ἐν ὅλω 12 παιδιά, εἶναι σύζυγος ἑνὸς κυνηγοῦ θηρίων καὶ ζῆ σὲ μιὰ καλύβα, ποὺ βρίσκεται σ' ἀπόστασι 60 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ πλησιέστερο χωριό. Τὰ τελευταῖα της τρίδυμα, πού, φυσικὰ δὲν τοποθετήθηκαν σὲ θερμοκοιτίδα, γεννήθηκαν ἀπόλυτα ὁμαλὰ καὶ χαίρουν ἄκρας ὑγείας.

Κι' ἄν, Θεὸς φυλάξοι, γίνη καὶ κανένα δυστύχημα, θἄχη νὰ πληρώνη ἀποζημιώσεις καὶ δὲ θὰ τὸν φτάση ὅλη του ἡ περιουσία...

— Τότε, λοιπόν;

— Αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ κάνη, δὲν εἶναι τόσο μεγάλο κακό, ὥστε νὰ γκρεμιστοῦν τὰ σπίτια. Ἀλλὰ θἄχουν τόσα ἐλαττώματα, θὰ παρουσιάσουν τόσες ἐλλείψεις, ἀπὸ ἀπόψεως κατασκευῆς, πού, πρὶν μποῦνε καλὰ-καλὰ μέσα οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι, ποὺ πρόκειται νὰ κατοικήσουν ἐκεῖ, θ' ἀρχίσουν τὶς ἐπισκευὲς καὶ δὲ θὰ ξέρουν τί νὰ πρωτοδιορθώσουν.

— Μὲ λίγα λόγια, συμπλήρωσε ὁ Κώστας, αὐτό, ποὺ μᾶς ζητάει ὁ κύριος Λύρτικας, εἶναι νὰ βάλουμε τὴν ὑπογραφή μας σὲ κάτι, ποὺ εἶναι ἀντίθετο μὲ τὴ συνείδησί μας...

— Νὰ μὴν ὑπογράψετε! φώναξε ἡ Τερέζα, μὲ πάθος.

— Στάσου, ἔκανε ἡ Βάντα, συλλογισμένη. Ἂν ὑπογράψουν, ἂν πᾶνε διπλωματικά, νὰ ποῦμε, νὰ δεχθοῦνε τὶς ἀπόψεις τοῦ πατέρα καὶ λίγο-λίγο, νὰ τὸν φέρνουν στὰ νερά τους;

— Ξέρεις τὸν πατέρα νὰ εἶναι ἀφελής; ἀποκρίθηκε, μὲ ἀπογοήτευσι ἡ μεγάλη.

Οἱ δυὸ νέοι, ὅμως, ἐξανέστησαν:

— Ὄχι, Βάντα. Θὰ φερθοῦμε τίμια...

— Φοβᾶμαι γιὰ σᾶς... ἀναστέναξε ἡ μικρή.

— Πάει, πήραμε τὴν ἀπόφασι... Αὔριο κιόλας θὰ τοῦ παρουσιαστοῦμε μὲ τὰ σχέδιά μας, κι ὁ Θεὸς βοηθός!

— Τώρα, ὅμως, πᾶμε, εἶπε ἡ Τερέζα. Τώρα θἄχουν κιόλας ἀναστατωθῆ γιὰ τὴν ἀπουσία μας.

Βοήθησε ὁ Κώστας τὴ Βάντα νὰ σηκωθῆ. Ἔπειτα τὴν ὑποβάσταξε στὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι.

— Ἐμεῖς δὲ μποροῦμε νὰ προχωρήσουμε ἄλλο... εἶπε κάποια στιγμὴ ὁ Χάρης.

Ὁ Κώστας ἄφησε τὸ μπράτσο τῆς Βάντας δισταχτικά, σὰ νὰ μὴν τοὔκανε ἡ καρδιὰ νὰ φύγη ἀπὸ κοντά της.

— Θὰ τρέμη ἡ ψυχή μου, ὥσπου νὰ μοῦ τηλεφωνήσης αὔριο... ψιθύρισε ἡ Τερέζα στὸν ἀγαπημένο της.

— Θὰ σοῦ τηλεφωνήσω, μόλις θἄχω νέα... ἀποκρίθηκε ὁ νεαρὸς μηχανικός.

ΚΑΥΓΑΣ

Ἔφθασαν φοβισμένες στὸ κέντρον οἱ κοπέλλες. Ἡ Τερέζα ἔτρεμε μὴ ζαλιστῆ ἡ ἀδερφούλα της, ἔτσι ποὔτρεχαν. Ἡ Βάντα πάλι φοβόταν μὴν τὴν κατσαδιάση ὁ πατέρας της γιὰ τὴν ἀπουσία της.

— Ἀργήσαμε πολύ... ψιθύρισε.

— Τί θὰ τοὺς ποῦμε;

— Τὴν ἀλήθεια! Νομίζω πὼς τὸ καλύτερα ποὔχομε νὰ τοὺς ποῦμε, εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Χώθηκαν κλεφτὰ στὴν αἴθουσα καί, σιγὰ-σιγά, πῆγαν καὶ κάθησαν στὶς θέσεις τους. Κανένας δὲν τὶς πῆρε εἴδησι. Ὅλοι μιλοῦσαν, φώναζαν, χειρονομοῦσαν, ὅπως τὴν ὥρα, ποὺ εἶχαν φύγει. Ὁ Λύρτικας χτυποῦσε τὸ χέρι του στὸ τραπέζι κι' ἡ φωνή του ἀκουγόταν βαρειά, θυμωμένη:

— Ἄκου, Μίμη... Σὲ μιὰ ἐπιχείρησι σὰν τὴ δική μου, χρειάζεται πάντα κι' ἡ τελευταία δεκάρα. Τί πρόκειται νὰ δώσω στὴν κόρη μου, στὸ εἶπα... Ἐξηγηθήκαμε ἐπίσης, πόσα θὰ καταθέσης κι' ἐσὺ στὴν ἐπιχείρησί μας, γιὰ νἄχης μερίδιο ἀπὸ τὰ κέρδη. Αὐτό, ποὺ μοῦ ζητᾶς, ὅμως, τώρα νὰ σοῦ δώσω ἕνα μέρος τῆς προίκας προκαταβολικά, δηλαδὴ νὰ τὴ μεταφέρω στ' ὄνομά σου...

— Μὰ θὰ εἶναι μέσα στὴν ἐπιχείρησί σας... τὸν διέκοψε ὁ διπλωμάτης, παίζοντας τὰ βλέφαρά του νευρικά.

— Τί σημασία ἔχει; Δὲ θὰ μοῦ ἀνήκη πιά... Ἄλλο ζήτημα, ἂν μ' ἀρέση αὐτό, νὰ ρίξης κι' ἐσὺ χρήματα στὴν ἐπιχείρησί μου... Αὐτά, ποὺ θὰ δώσω, ὅμως, στὴν κόρη μου, θὰ μείνουν στ' ὄνομά μου, ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου... Μόνο ἐκείνη τὴν ἡμέρα θὰ γίνη τὸ συμβόλαιο...

Τὰ γυαλιστερὰ ματάκια τοῦ Μίμη Τσώκου στυλώθηκαν διαπεραστικὰ στὰ μάτια τοῦ μέλλοντος πεθεροῦ του.

— Κι' ἄν... ἂν ἀθετήσετε τὸ λόγο σας;...

Τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα σκοτείνιασε κι' ἡ Βάντα ἔπιασε τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς της, μὲ φόβο. Ἦταν σίγουρη πὼς ὁ πατέρας της θὰ χαστούκιζε τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

Ὁ Χρόνης ὅμως ἔμεινε ἀτάραχος:

— Ἂν ἀθετήσω τὶς ὑποσχέσεις μου, ἔχεις ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ ματαιώσης τὸ γάμο, ἔστω καὶ τὴν ἴδια μέρα, ἔστω καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία. Ποιὸς θὰ σ' ἐμποδίση;...

Δάγκωσε τὰ χείλη του ὁ Μίμης:

— Φυσικά, δὲ θέλω νὰ σᾶς προσβάλω...

— Ἐλεύθερα! φώναξε ὁ Χρόνης, χωρὶς εἰρωνεία. Τὰ συμφέροντα δὲν ἔχουν προσβολή. Ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ συμφέρον μου, θὰ σοῦ ζητήσω ἐγγυήσεις καὶ ὑπογραφές, κι' ἂς εἶσαι ὁ ἀδελφός μου. Πάντως, ἐξηγήθηκα. Δὲ φεύγω βῆμα ἀπὸ ὅσα εἶπα...

Δάγκωσε ὁ Μίμης τὰ χείλη του κι' ἡ ματιά του στυλώθηκε κρύα, ἐχθρική, στὰ μάτια τῆς Βάντας. Ἡ κοπέλλα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ βουλιάζη. Τὴν ἄλλη στιγμή, ὅμως, τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ διπλωμάτη, πῆρε τὴ συνηθισμένη, τυπικὴ καὶ κοσμική του ἔκφρασι. Κι' ἡ συζήτησι συνεχίστηκε χωρὶς τσακωμὸ πιά, ἀλλὰ ζωηρὴ πάλι, γεμάτη λογαριασμοὺς κι' ἀριθμούς.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν πῆραν εἴδησι πὼς λείψαμε... ψιθύρισε ἡ Βάντα στὴν ἀδελφή της.

Ἡ Τερέζα ἔσφιξε τὶς γροθιές της:

— Πῶς ἀνέχεσαι ἕνα τέτοιο ἀρραβῶνα, Βάντα, πῶς τὸν ἀνέχεσαι;...

Η ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν ἄρρωστη ἡ Βάντα. Τὸ κεφάλι της πονοῦσε λιγάκι κι' ἔνοιωθε μιὰ ἐλαφρὰ ζάλη. Ἡ Τερέζα, ὅμως, ποὺ τὴν ἤξερε καλά, καταλάβαινε πὼς ἡ ἀρρώστεια της ἦταν πιὸ πολὺ ψυχική, παρὰ σωματική. Ἔβλεπε τὴν ἀδερφούλα της ν' ἀγωνίζεται, γιὰ νὰ μὴν κλάψη. Ἦταν σίγουρη πώς, ἀπὸ τὴ χθεσινὴ μέρα, κάτι εἶχε ἀλλάξει μέσα στὴν καρδιὰ τῆς μικρῆς. Ἐκείνη ἡ ματιά, ποὺ εἶχε συλλάβει, ἡ τρυφερὴ ματιά της μὲ τὸν Κώστα Δεβάντη...

Ἡ Νόρα ἔμεινε σπίτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα, παρὰ τὴ συνήθειά της, δὲν πῆγε στὸ γραφεῖο. Καί, γιὰ νὰ μὴν παραξενευτοῦνε οἱ κόρες της, τοὺς ἐξήγησε:

— Σήμερα περιμένω ἐδῶ στὸ σπίτι κάποια κυρία, γιὰ μιὰ μεγάλη ἀγορά. Πρόκειται ν' ἀγοράση πέντε διαμερίσματα συγχρόνως... Εἶναι μιὰ κυρία ἀπὸ τὴν Ἀμερική... Προτιμῶ νὰ τὴ δεχτῶ ἐδῶ, στὸ σπίτι. Θὰ εἶναι πιὸ ἐγκάρδια, πιὸ φιλικά, καὶ θὰ μπορέση πιὸ δύσκολα νὰ μᾶς τὸ σκάση...

— Ὅλα ὑπολογισμένα! συλλογίστηκε ἡ Τερέζα, μὲ πικρία.

Ἡ Βάντα δὲν εἶχε διάθεσι νὰ μιλήση. Κάποια στιγμὴ ὅμως, ποὺ μπῆκε ἡ μητέρα της στὸ δωμάτιό της — βιαστικὴ ὅπως πάντα καὶ πολυάσχολη — τὴ βρῆκε νὰ κλαίη...

— Τί ἔχεις; ρώτησε ἡ Νόρα, παραξενεμένη. Εἶσαι στ' ἀλήθεια ἄρρωστη; Τί ἔπαθες;

(Δὲν εἶχαν ἀναφέρει γιὰ τὸ πέσιμο οἱ δυὸ κοπέλλες).

Τότε ξέσπασε ἡ μικρή:

— Μαμά... Δὲ θέλω νὰ παντρευτῶ μὲ τὸ Μίμη Τσῶκο.

Ἡ Νόρα κέρωσε:

— Δέ... δὲ θέλεις;... Τρελλάθηκες, παιδί μου;

— Ἀγαπῶ ἄλλον, μαμά!

— Νά τα μας! ἔκανε ἡ μάννα ἀπολιθωμένη. Καὶ ποιόν, ἂν ἐπιτρέπεται;

— Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τ' ὄνομά του... Πάντως, δὲ θέλω νὰ παντρευτῶ τὸν Τσῶκο.

— Κι' ὅμως θὰ τὸν παντρευτῆς... ἀποκρίθηκε ἡ Νόρα, χωρὶς πάθος.

Ἡ φωνή της ἀντιλάλησε ἴσως, κάπως θλιμμένη, ἴσως κάπως κούφια...

— Γιατί, μαμά; φώναξε ἡ Βάντα, μὲ μάτια πνιγμένα στὰ δάκρυα. Ποιὸς μὲ ὑποχρεώνει νὰ πάρω ἕναν ἄντρα, ποὺ δὲ μ' ἀρέσει;

— Ἡ λογική, τὸ συμφέρον σου! ἀποκρίθηκε σιγανά, ἀλλὰ πειστικά, ἡ Νόρα.

— Κι' ἂν προτιμήσω ν' ἀκολουθήσω τὴν καρδιά μου, παρὰ τὴ λογική;...

— Δὲ θὰ τὸ κάνης αὐτό, παιδί μου... ἀποκρίθηκε στὸν ἴδιο τόνο ἡ μάννα.

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

Τὴν κύτταξε βαθυὰ στὰ μάτια ἡ Νόρα.

— Τὸ ξέρω, ἐπειδὴ εἶμαι μάννα σου κι' ἐπειδὴ μπορῶ νὰ διαβάσω στὴν ψυχή σου...

— Καὶ τί διαβάζεις;

— Ὅτι μοῦ μοιάζεις... Μοιάζουμε ἀρκετὰ καὶ στὴν ἐμφάνισι, δὲν εἶναι ἔτσι, Βάντα μου; Πάντα μᾶς τὄλεγαν... Ἔτσι, μοιάζουμε καὶ στὴν ψυχοσύνθεσι...

— Ὄχι, ἔκανε ἡ μικρή, επαναστατημένη. Ἐσὺ προσκυνᾶς γιὰ θεό σου τὸ χρῆμα...

— Κι' ἐσύ; τὴ διέκοψε ἡ μητέρα, μ' ἕνα χαμόγελο, ποὺ φάνηκε πονεμένο, στὰ χείλη της. Κι' ἐσὺ τί κάνεις; Δὲ σ' ἀρέσει τὸ χρῆμα;

— Τὸ περιφρονῶ!... ἀποκρίθηκε ὁρμητικὰ ἡ κοπελλίτσα.

— Ἔτσι νομίζεις;... Κι' ὅμως, ἂν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὑπῆρχε τρόπος νὰ σοῦ παρουσιάση κανεὶς τὴ ζωή σου μὲ τὸ Μίμη Τσῶκο καὶ παράλληλα τὴ ζωή σου μ' ἕνα ἄλλο νέο, ποὺ θὰ εἶχε ἄλλα προσόντα, ἀλλὰ ποὺ θὰ ἦταν φτωχός, εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ ἔπεφτες χωρὶς δεύτερη σκέψι στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σου...

— Ἔχω χρήματα ἐγώ! Δὲν πρόκειται νὰ δυστυχήσω...εἶπε ἡ Βάντα, μὲ δάκρυα στὴ φωνή.

— Ἔχεις... ἂν σοῦ δώση ὁ πατέρας σου. Ἂν ὅμως δὲν παντρευτῆς μὲ τὸν ἄντρα, ποὺ σοῦ διάλεξε, δὲ θὰ σὲ προικίση. Καὶ τότε θἄχης τὸ δίλημμα: ἔρωτα καὶ φτώχεια, ἢ πλούτη, χωρὶς ἔρωτα;

— Μαμά, εἶμαι δυστυχισμένη... βόγγηξε ἡ κοπελλίτσα.

Τῆς χάϊδεψε ἡ Νόρα τὰ μαλλιά, μὲ μιὰ παράξενη γι' αὐτὴν τρυφερότητα.

— Μεγάλα λόγια! Μεγάλα λόγια! πρόφερε μ' ἕνα συγκινημένο χαμόγελο. Θυμᾶμαι... Κι' ἐγὼ τὰ πρόφερα κάποτε...

Σταμάτησε καὶ τὰ μάτια της κύτταξαν μακρυά, λὲς καὶ παρακολουθοῦσε κάτι, ποὺ μονάχα αὐτὴ μποροῦσε νὰ δῆ. Οἱ δυὸ της κόρες τὴν κύτταζαν, παραξενεμένες. Καὶ τότε ἡ Νόρα τοὺς διηγήθηκε, πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, τὴν ἱστορία της. Θἄλεγε κανείς, στὴν ἀρχή, πὼς μονολογοῦσε, πὼς μονάχα αὐτὴ ἄκουγε τὴ διήγησί της.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

— Ὁ πατέρας μου ἦταν δημόσιος ὑπάλληλος. Μορφωμένος, ἀλλὰ φτωχός... Πολὺ φτωχός... Εἶχε ὁλόκερη φαμίλια νὰ θρέψη... Ἐγὼ πῆγα ὑπάλληλος σ' ἕνα κατάστημα, ἀπὸ τὰ πρῶτα μου νειάτα... Εἶχα ὅμως ὄνειρα... Τραγουδοῦσα καλά. Ὅσοι μ' ἄκουγαν, ἔλεγαν πὼς εἶχα περίφημη φωνή, πώς, μιὰ μέρα, θὰ μποροῦσα νὰ γίνω μεγάλη... Ἀπὸ τὸν πενιχρὸ μισθό μου, οἰκονομοῦσα κάτι λίγα καὶ πλήρωνα τὰ δίδακτρά μου στὸ Ὠδεῖο, γιὰ νὰ σπουδάσω... Ὅ,τι περίσσευε, τὄδινα στὸ σπίτι μου κι' εἶχα πάντα τύψεις, ποὺ δὲν τοὺς τἄδινα ὅλα... Μιὰ μέρα, γνώρισα τὸν πατέρα σας... Ἦταν τότε φτωχός, πολὺ φτωχὸς κι' αὐτός, ἐλαιοχρωματιστής. Ἦρθε μ' ἕνα συνεργεῖο στὸ κατάστημα, ὅπου ἐργαζόμουν. Ὁ Χρόνης ἦταν ὁ ἀνώτερος, αὐτὸς ἦταν, νὰ ποῦμε, ὄχι μονάχα ἐλαιοχρωματιστής, ἀλλὰ καὶ σὰ διακοσμητής. Μιλήσαμε γιὰ κάποια διακόσμησι καὶ συμφωνήσαμε. Ἔπειτα, πολλὲς μέρες ἐρχόταν κι' ἐργαζόταν ἐκεῖ στὸ κατάστημα καὶ μοῦ ζητοῦσε τὴ γνώμη μου. Ἦταν νέος, πολὺ ὅμορφος, λεβέντης, γερός... Μετὰ λίγες ἡμέρες, μοῦ μίλησε... Ἐγὼ ἤξερα κιόλας πὼς τὸν ἀγαποῦσα...

— Ὥστε ἀπὸ ἀγάπη παντρευτήκατε; ρώτησε ἡ Τερέζα.

Κούνησε ἡ Νόρα τὸ κεφάλι της κι' ἡ φυσιογνωμία της πῆρε γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ θλιμμένη ἔκφρασι.

— Ναί, παιδί μου... Ἀγαπηθήκαμε τρελλά. Ἐγὼ δὲν ἤθελα ν' ἀκούσω τίποτα. Στὸ σπίτι, φυσικά, μοῦ πολέμησαν στὴν ἀρχὴ τὸ αἴσθημά μου, ἐπειδὴ δὲν τὸν εὕρισκαν «τῆς σειρᾶς μας». Ἐγὼ ὅμως εἶχα καταλάβει, ὅτι μπορούσαμε νὰ συνεννοηθοῦμε, ἐπειδὴ ὁ Χρόνης εἶχε διαβάσει κάμποσα βιβλία, εἶχε πάει σὲ θέατρα, σὲ κινηματογράφους, εἶχε ταξιδέψει κιόλας ἀρκετὰ κι' ἦταν μέσα σὲ ὅλα τὰ ζητήματα. Ἔπειτα, ἦταν φιλόδοξος κι' αἰσιόδοξος.

»— Νὰ δῆς, μοὔλεγε πάντα, πὼς κάπου θὰ φτάσουμε. Ἐγὼ νοιώθω κάποιο δαιμόνιο μέσα μου... δὲν ξέρω ἀκριβῶς τί θέλω... ἀλλὰ νὰ δῆς πὼς κάτι θὰ καταφέρω... Κι' ἐσένα θὰ σὲ βοηθήσω νὰ γίνης μεγάλη τραγουδίστρια... Λατρεύω τὴ φωνή σου...

— Ὁ μπαμπᾶς;... ρώτησε ἡ Βάντα, τώρα δύσπιστα. Ὁ μπαμπᾶς λάτρευε τὴ φωνή σου;...

— Ναί, ἀναστέναξε ἡ Νόρα.

— Καὶ γιατί δὲν ἔγινες;...

— Τώρα θὰ σᾶς τὰ πῶ... Χωρὶς νὰ σᾶς τὰ πολυλογῶ, παντρευτήκαμε κι' ἀρχίσαμε μιὰ ζωὴ ἀρκετὰ δύσκολη. Ἦρθε ἀμέσως καὶ τὸ πρῶτο παιδί, ὁ Μικές, καὶ καταλαβαίνετε τὶς δυσκολίες... Παρ' ὅλα αὐτά, ἐγὼ τραβοῦσα μπροστά. Πῆρα τὸ δίπλωμά μου καὶ μὲ προσέλαβαν στὴ «Λυρικὴ Σκηνή», γιὰ μικροὺς ρόλους. Πετούσαμε ἀπὸ τὴ χαρά μας κι' οἱ δυό μας κι' ἤμαστε πολὺ εὐτυχισμένοι. Τότε σκέφθηκε ὁ πατέρας σας νὰ κάνη μιὰ ἐπιχείρησι... Τώρα, εἶναι πολὺ μακρειὰ ἱστορία, δὲ θὰ σᾶς τὰ πῶ μὲ λεπτομέρειες... Πάντως συνεταιρίσθηκε μὲ κάποιον οἰκοδόμο κι' ἔκαναν μιὰ ἐπιχείρησι, ποὺ πέτυχε περίφημα. Ὁ πατέρας σας κέρδισε πολλὰ λεφτά, τὰ πρῶτα μαζεμένα λεφτά... Θαμπώθηκε, ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του. Καὶ τότε νομίζω πὼς κατάλαβε ὅτι, ἀπ' ὅλα ὅσα ἀγαποῦσε στὴ ζωή, ἐκεῖνο ποὺ τὸν συγκινοῦσε περισσότερο, ἦταν τὸ χρῆμα... Ἀπὸ τότε, ἄλλαξε ὁλότελα ἡ ζωή μας... Ἡ πρώτη, ποὺ κατάλαβε τὴν ἀλλαγή, ἤμουν ἐγώ... Ἐνῶ ὡς τότε μ' ἔβαζε νὰ τραγουδῶ, ἔτσι ἀπὸ εὐχαρίστησι, κι' ἦταν εὐχαριστημένος μὲ τὰ λίγα μου κέρδη στὴ «Λυρικὴ Σκηνή», ἄξαφνα, ἄρχισε νὰ γκρινιάζη πὼς χάνω πολύτιμες ὧρες γιὰ τὸ τίποτα, πὼς τὸ τραγοῦδι εἶναι κατὰ βάθος μιὰ γελοία ὑπόθεσι, ἀφοῦ δὲ φέρνει χρῆμα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Τά εὔθυμα ΤΗΣ ΘΕΜΙΔΟΣ

Ο ΤΙΜΟΣ ΓΕΩΜΕΤΡΙΔΗΣ

Ο ΤΙΜΟΣ Γεωμετρίδης τοῦ Ἀρχιμήδους, ὀνειρευόταν ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια, νὰ γίνη μεγάλος ἐπιστήμονας καὶ φοβερὸς μαθηματικός. Ἤθελε νὰ τὸν θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὶς γνώσεις του, τὴν εὐφυΐα του, τὴν εὐστροφία του καὶ τὸ ταλέντο του. Καὶ ταλέντο τοῦ Τίμου ἦταν ἡ εὐχέρεια νὰ λύνη προβλήματα, νὰ

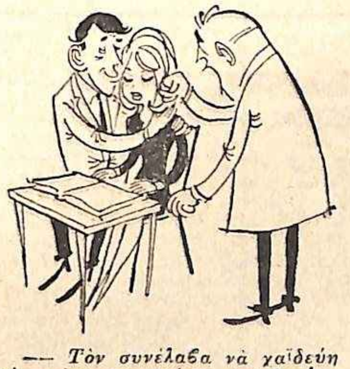

— Τὸν συνέλαβα νὰ χαϊδεύῃ τὴν κόρη μου, κύριε πρόεδρε!...

βρίσκη τρόπους καὶ μεθόδους ἑρμηνείας διαφόρων ἀσκήσεων, ἀλγεβρικῶν καὶ τριγωνομετρικῶν. Ὁ Γεωμετρίδης ἤξερε καλά, ὅτι οἱ γυναῖκες πανικοβάλλονται ἀπὸ τὰ μαθηματικὰ καὶ ὅτι στὸ στάδιο τῶν σπουδῶν τους χρειάζονται ἀσπίδα, γιὰ νὰ μὴν πέσουν στὸ πεδίο τῆς στασιμότητος. Προέταξε, λοιπόν, τὸν ἀριθμητικὸ ἐγκέφαλό του ὁ γυιὸς τοῦ Ἀρχιμήδους κι' ἀνεφώνησε:

— Πίσω δύσκολες, κοριτσοπνίχτρες ἀσκήσεις, πίσω γιατὶ σᾶς ἔφαγα! Εἶμαι ὁ προστάτης τῶν μαθητριῶν! Δὲ θέλω νὰ στενοχωριοῦνται καὶ νὰ πενθοῦν ἐξ αἰτίας σας τὰ μαυροφορεμένα μαθητριάκια!...

Ὁ Τίμος, λοιπόν, παρουσιάσθηκε σὲ σπίτια, ποὺ ὑπῆρχαν μαθητριοῦλες κι' αὐτοσυστήθηκε ὡς καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν. Ἔκανε αὐτοδιαφήμισι κι' ἄρχισε τὶς παραδόσεις τῶν μαθημάτων του. Τὰ μαθήματα, ὅμως, παρεξέκλιναν τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ ὁ Γεωμετρίδης βρέθηκε στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου:

— Εἶσαι μαθηματικός, κατηγορούμενε;

— Κύριε Πρόεδρε, εἶμαι δυνατὸς στὰ μαθηματικά!

— Αὐτὸ τὸ ξέρουμε, τὸ μάθαμε, ἀλλὰ ἡ δρᾶσι σου ἐπεκτείνεται...

— Κύριε Πρόεδρε, «μή μου τοὺς κύκλους τάραττε». Ἡ δρᾶσι μου δὲν ἐξέρχεται τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου τῶν ἐργασιῶν μου!

— Μίλησέ μας ἐσύ, δεσποινίς! Ὁ κύριος σοῦ ἔλυνε ὀρθὰ τὶς ἀσκήσεις;

— Ὀρθὰ καὶ κοφτά, κύριε Πρόεδρε. Τὴν κύτταζε μισὸ λεπτὸ μὲ τὸ ἕνα του μάτι καὶ τὴν ἔλυνε.

— Γιατί τὴν κύτταζε μὲ τὸ ἕνα του μάτι;

— Μὲ τὸ ἄλλο κύτταζε ἐμένα, κύριε Πρόεδρε!

— Σοῦ ἔλεγε τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαθήματα;

— Μάλιστα, μὲ συμβούλευε... Μοῦ ἔλεγε νὰ φυλάγωμαι ἀπὸ τὶς κακὲς παρέες καὶ ἀπὸ τὴν κακιὰ ὥρα. Νὰ εἶμαι μελετηρὴ καὶ νὰ προσέχω τὸ δάσκαλό μου καὶ τὶς συμβουλές του.

— Μπράβο, Γεωμετρίδη! φωνάζει ὁ Πρόεδρος.

— Τί μπράβο, κύριε Πρόεδρε! Τὸ «σεργιάνισε» τὸ κορίτσι! παρατηρεῖ ὁ πατέρας τῆς μαθήτριας.

— Τὴ «σεργιάνισες», κατηγορούμενε;

— Ἀλγεβρικῶς καὶ γεωμετρικῶς μπορῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι δὲν τὴ σεργιάνισα καὶ ὅτι ἀδίκως βρίσκομαι στὸ ἑδώλιο...

— Τριγωνομετρικῶς, ὅμως, ἀποδεικνύεται, ὅτι δὲν εἶσαι μαθηματικός!

— Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πιστοποιητικά, κύριε Πρόεδρε, ὅπως δὲν ἔχουν ἀνάγκη οἱ πλούσιοι ἀπὸ πιστοποιητικὰ ἀπορίας.

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω, κατηγορούμενε.

— Νὰ τὸν καταδικάσετε, κύριε Πρόεδρε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν καταλάβετε! φωνάζει ὁ πατέρας τῆς μαθήτριας. Τὸν συνέλαβα νὰ χαϊδεύη τὴν κόρη μου! Εἶναι τρομερό! Τί ἄλλο θέλετε νὰ σᾶς πῶ;...

— Κατηγορούμενε, τὸ πρόβλημα λύθηκε: Θὰ πᾶς μέσα...

— Τὸ πρόβλημα θὰ σᾶς τὸ λύσω ἐγώ, κύριε Πρόεδρε, καθότι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἔχων γνώσεις μαθηματικάς. Ἀκοῦστε: Ἀγαπῶ τὴ μαθήτρια. Μ' ἀγαπάει κι' ἐκείνη...

— Μάλιστα, τὸν ἀγαπῶ, κύριε Πρόεδρε!

Ὁ πατέρας μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ἔπειτα χαμογελάει θριαμβευτικὰ καὶ φωνάζει:

— Εἶδες λύσι, ποὺ δίνει ὁ μαθηματικός, κύριε Πρόεδρε; Μπράβο του!

Καὶ ὁ Πρόεδρος:

— Μὰ τὸ μπράβο τὸ εἶπα ἐγὼ νωρίτερα!

Αὐτὸ θὰ πῆ ἐποχὴ τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν!

ΜΙΧΑΗΛ ΤΣΩΛΗΣ

Χιοῦμορ

ΠΡΟΤΙΜΩΤΕΡΟ!

Ὁ θεατρικὸς συγγραφεύς: Τὸ ἔργο, ποὺ σᾶς ἔφερα, θὰ γεμίση δάκρυα τὰ μάτια τῶν θεατῶν.

Ὁ θεατρώνης: Θὰ προτιμοῦσα νὰ γεμίζη θεατὲς τὸ θέατρο...

★

Στὸ σχολεῖο:

Ἡ δασκάλα: Μαρία, ξέρεις πόσους κατοίκους ἔχει ἡ Ἀθήνα;

Μαρία: Ποῦ νὰ τοὺς ξέρω, κυρία! Εἶναι μόνο τρεῖς μῆνες, ποὺ ἦρθα ἀπ' τὸ χωριό.

★

— Τάκη, σοῦ εἶπα νὰ γράψης ἑκατὸ φορές: «Θὰ εἶμαι φρόνιμος» γιὰ νὰ σοῦ γίνη μάθημα. Τὄγραψες;

— Ὄχι, μπαμπᾶ. Προτίμησα νὰ τὸ μάθω ἀπ' ἔξω. Θὰ τὸ θυμᾶμαι καλύτερα!

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

στερεὸ θεμέλιο οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως

Το σημαντικώτερο ἴσως κοινωνικὸ φαινόμενο τῆς περιόδου, ποὺ ἀρχίζει μὲ τὴ λήξι τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου, εἶναι ἡ ἄνευ προηγουμένου ἀνάπτυξι τοῦ τουρισμοῦ, τόσο στὴν Εὐρώπη, ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική. Ποτὲ ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι δὲν ταξίδευαν τόσο πολύ, ποτὲ ἄλλοτε δὲν ὑπῆρξε τόσο ἔντονη ἡ ἐπιθυμία γιὰ γνωριμία ἄλλων τόπων καὶ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἦταν τόσο εὔκολη ἡ πραγματοποίησί της.

Τὸ φαινόμενο «τουρισμὸς» ἐνδιαφέρει ἀπὸ δύο πλευρές: πρῶτα, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν τουριστῶν καὶ δεύτερον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς κρατικῆς τουριστικῆς πολιτικῆς.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν τουριστῶν παρουσιάζει π. χ. ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ταξίδι εἶναι σήμερα μιὰ ψυχαγωγία, ἀλλὰ καὶ μιὰ εὐκαιρία μορφώσεως, ποὺ ἔχουν γίνει προσιτὲς σὲ μεγάλες μάζες ἀνθρώπων. Στὶς οἰκονομικῶς ἀκμαῖες χῶρες, οἱ ἐργαζόμενοι ὄχι μόνο τῶν μεσαίων, ἀλλὰ καὶ τῶν μικρῶν εἰσοδημάτων, ἔχουν τὴ δυνατότητα, χάρις στὸ θεσμὸ τῶν διακοπῶν μετ' ἀποδοχῶν, νὰ ταξιδεύουν μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀδείας τους. Ἡ μεγάλη διάδοσι τοῦ αὐτοκινήτου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ βελτίωσι καὶ πύκνωσι τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων, διευκολύνουν πολὺ τὶς μετακινήσεις. Στὶς χῶρες μὲ διαδεδομένη ἀνωτάτη παιδεία, τὸ ταξίδι θεωρεῖται σὰν ἡ καλύτερη εὐκαιρία ἐπιμορφώσεως τῶν φοιτητῶν καὶ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ταξίδια (ὁμαδικὰ ἢ ἀτομικὰ) εἶναι κάτι τὸ συνηθέστατο. Τέλος, οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν, ὅπου τὸ κλίμα εἶναι σκληρό, μποροῦν σήμερα νὰ πραγματοποιοῦν εὐκολα τὴ λαχτάρα, ποὺ ἔχουν γιὰ τὸ εὐχάριστο κλίμα τῶν εὐκράτων καὶ θερμῶν χωρῶν καὶ νὰ κάνουν μακρυὰ καὶ πολυήμερα ταξίδια σὲ χῶρες, ὅπου θὰ βροῦν ἥλιο, θάλασσα, ἄφθονα φροῦτα καὶ γενικὰ ἀπ'[illegible]τα καὶ εὐκολία συνθηκῶν ζωῆς.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ κράτους, ὁ τουρισμὸς ἐνδιαφέρει πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὡς τομεὺς κρατικῆς δραστηριότητος, ὅπου τὸ κράτος προγραμματίζει ἀπ' εὐθείας καὶ ἐκτελεῖ μὲ δικά του μέσα καὶ ὄργανα ἔργα τουριστικῆς ἀναπτύξεως: ξενοδοχεῖα, καταισκηνώσεις, κέντρα διακοπῶν, κέντρα ψυχαγωγίας, κλπ. Ἀλλὰ τὸ κράτος, ἀκόμη καὶ στὶς χῶρες, ὅπου ὁ τουρισμὸς εἶναι κυρίως στὰ χέρια τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἔχει εὐρύτατο πεδίο τουριστικῆς δράσεως, ὑπὸ τὴν ἔννοια, ὅτι ἡ κατασκευὴ καὶ συντήρησι δρόμων, ἡ κατασκευὴ λιμένων, ἡ δασμολογικὴ πολιτικὴ καὶ ἡ κρατικὴ ἐποπτεία ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων τουριστικῆς σημασίας εἶναι προϋποθέσεις ἀναπτύξεως τοῦ ἐθνικοῦ τουρισμοῦ.

Μερικοὶ ἀριθμοὶ θ' ἀποδείξουν εὔγλωττα πόσο μεγάλη εἶναι ἡ σημασία τοῦ τουρισμοῦ γιὰ τὴν ἐθνικὴ οἰκονομία μιᾶς χώρας. Στὴν Αὐστρία π. χ. τὸ 1961, εἰσέρευσε ἀπὸ τουριστικὲς πηγὲς συνάλλαγμα, ποὺ ἀντιπροσώπευσε τὸ 62% τῶν ἀδήλων πόρων καὶ τὸ 23% τοῦ συνολικοῦ ὄγκου τῶν ἐξαγωγῶν. Γιὰ τὴ Γαλλία τὰ ἀντίστοιχα ποσοστὰ ἦσαν 59% καὶ 51%, γιὰ τὴν Ἰταλία 31% καὶ 18% καὶ γιὰ τὴν Ἑλβετία 43% καὶ 19%.

ΕΔΩ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τὸ συναλλαγματικὸ ἔσοδο στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν τουρισμὸ ὑπῆρξε, κατὰ τὸ 1962, τὸ τρίτο κατὰ σειρὰν μεγέθους κονδύλιο τοῦ ἐνεργητικοῦ τοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν, ἀνελθὸν στὸ ποσὸν τῶν 76,9 ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

Κατὰ τὴν ἴδια περίοδο εἰσέρευσε στὴν Ἑλλάδα μεταναστευτικὸ συνάλλαγμα 117,16 ἑκατομμυρίων δολλαρίων καὶ ναυτιλιακὸ συνάλλαγμα 108,67 ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι τὸ τουριστικὸ συνάλλαγμα ὑπερέβη ἀρκετὰ τὸ συνάλλαγμα ἐκ τῆς ἐξαγωγῆς καπνοῦ (ποὺ εἶναι τὸ κυριώτερο ἐξαγώγιμο προϊὸν τῆς χώρας), ποὺ ἀνῆλθε σὲ 67,97 ἑκατομμύρια δολλάρια.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ἀτομικῶν οἰκονομιῶν, ὁ τουρισμὸς δημιουργεῖ εὐκαιρίες πραγματοποιήσεως εἰσοδήματος σὲ περιοχές, ποὺ στεροῦνται ἄλλων ἀξιολόγων παραγωγικῶν πόρων. Ἄμεσο ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἄνοδος τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου.

Ἔτσι, ἡ ἀλματώδης οἰκονομικὴ ἀνάπτυξι τῆς Ρόδου, τῆς Ἀργολίδος τῶν νησιῶν τοῦ Αἰγαίου, τῶν Δελφῶν, τῆς Κερκύρας, τῆς Ὀλυμπίας ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ στὴ ζωηρότατη τουριστικὴ κίνησι, ποὺ ἐδημιουργήθη στὶς περιοχὲς αὐτές. Εἰσόδημα ἀπὸ τὸν τουρισμὸ πραγματοποιοῦν, κατὰ κύριο λόγο, οἱ προσφέροντες ὑπηρεσίες (ξενοδοχεῖα, ἑστιατόρια, τουριστικὰ γραφεῖα κλπ.).

Μιὰ ἀπόδειξι εἶναι, ὅτι τὸ 1962 οἱ ἀσφαλισμένοι ὑπάλληλοι ξενοδοχείων ἦταν 7.500 ἐναντι 1000 μόλις τὸ 1940. Οἱ ἐργαζόμενοι τὸ 1950 σὲ τουριστικὰ λεωφορεῖα ἦταν κάτω τῶν 10, ἐνῶ τὸ 1954 ἐφθασαν τοὺς 21 καὶ τὸ 1962 ὑπερέβησαν τοὺς 1500!

Φυσικά, δὲν ὠφελοῦνται μόνο τὰ ἄτομα ἢ οἱ ἰδιωτικὲς ἐπιχειρήσεις ἀπὸ τὸν τουρισμό. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία, στὸ σύνολό της, ὠφελεῖται, ὅταν εὐημεροῦν τὰ ἄτομα, ὑπολογίζεται, ὅτι τὸ ἕνα πέμπτο (20%) τοῦ συνολικῶς εἰσαγομένου τουριστικοῦ συναλλάγματος περιέρχεται στὸ δημόσιο ταμεῖο, ὑπὸ μορφὴν πάσης φύσεως φόρων καὶ τελῶν.

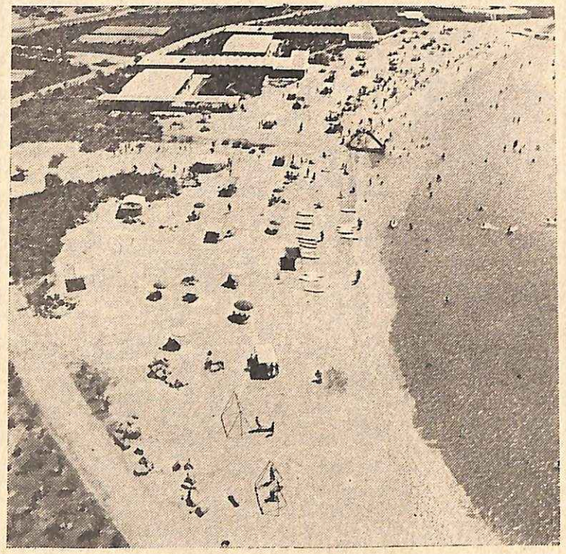

Ἡ ὡραία πλὰζ Βουλιαγμένης ὑπῆρξε τὸ πρότυπο σειρᾶς ἐγκαταστάσεων θαλασσίων λουτρῶν, ποὺ κατεσκευάσθησαν σὲ διάφορα σημεῖα τῆς ἀκτῆς.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Πρὸ τοῦ πολέμου, ἡ τουριστικὴ κίνησι στὴν Ἑλλάδα ἦταν τόσο μικρή, ὥστε δὲν παρουσίαζε οἰκονομικὴ σημασία. Τὸ 1938 ἐπισκέφθηκαν τὴ χώρα 40.000 ξένοι, οἱ ὁποῖοι «ἄφησαν» συνάλλαγμα, ποὺ ἀνῆλθε σὲ 6,7 ἑκ. δολλάρια. Φυσικά, δὲ γίνεται λόγος περὶ τουρισμοῦ κατὰ τὴν κατοχή, ἐνῶ ἡ περίοδος 1945-1950 ὑπῆρξε τουριστικῶς «νεκρὰ ἐποχή», λόγῳ τῶν ὑλικῶν ζημιῶν ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ τὴν ἐσωτερικὴ ἀνωμαλία.

Τὸ ἔτος 1950 μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ ὁρόσημο τῆς «τουριστικῆς ἀναγεννήσεως» στὴν Ἑλλάδα. Τότε ἱδρύθη ὁ Ἑλληνικὸς Ὀργανισμὸς Τουρισμοῦ (ΕΟΤ), κατεσκευάσθησαν ξενοδοχεῖα στὸ Ναύπλιο, τὴ Μύκονο καὶ τοὺς Δελφούς, ἀνεκαινίσθησαν τὰ ξενοδοχεῖα Ρόδου καὶ Ὀλυμπίας καὶ ἄρχισε τὸ κράτος νὰ ἐνισχύη μὲ δάνεια τὴν ἰδιωτικὴ δραστηριότητα στὸν τομέα τοῦ τουρισμοῦ.

Αὐτὴ ἡ τουριστικὴ ἀναγέννησι εἰσέρχεται στὴ φάσι τῆς ἐντατικῆς κρατικῆς προσπαθείας τὸ 1955. Ἡ ἀνιοῦσα στὴν προσπάθεια ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὴν ἀνιοῦσα στὰ ἀποτελέσματα: Τὸ 1950 οἱ ξένοι ἐπισκέπτες εἶναι 33.333, τὸ 1954 157.618 καὶ τὸ 1962 597.924. Ἀντιστοίχως ἡ συναλλαγματικὴ ἀπόδοσι τοῦ τουρισμοῦ εἶναι 4,73 ἑκ. δολλάρια τὸ 1950, 25,32 ἑκ. τὸ 1954 καὶ 76 ἑκ. τὸ 1962.

Τὸ ἔτος 1961, ἡ Ἑλλὰς δέκθηκε 440.243 ξένους ἐπισκέπτες, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν κατὰ μέσον ὅρο ἐπὶ 10 ἡμέρες. Ἂν ληφθῆ ὑπ' ὄψι, ὅτι ἡ μέση διαμονὴ ἐπισκεπτῶν εἶναι, στὴν Αὐστρία 3,2 ἡμέρες, στὴν Ἰταλία 1,6 ἡμέρες καὶ στὴν Ἑλβετία 6,3 ἡμέρες, εἶναι φανερό, ὅτι ὅσοι ἐπισκέπτονται τὴν Ἑλλάδα ἔρχονται γιὰ νὰ παραμείνουν καὶ ὄχι ἁπλῶς γιὰ νὰ «περάσουν», ταξιδεύοντας γιὰ κάποια ἄλλη χώρα. Αὐτὸ δίνει ἰδιάζουσα φυσιογνωμία στὸν ἑλληνικὸ τουρισμὸ καὶ δημιουργεῖ διαφορετικὲς ἀνάγκες ἐγκαταστάσεων καὶ ὀργανώσεως ὑπηρεσιῶν.

Οἱ ἀνάγκες αὐτὲς ἀντιμετωπίζονται μὲ τριπλὴ προσπάθεια:

1) Διατίθενται σιβαρὰ κονδύλια τοῦ προϋπολογισμοῦ δημοσίων ἐπενδύσεων γιὰ τὴν κατασκευὴ ὑπὸ τοῦ ΕΟΤ μεγάλου ἀριθμοῦ πρωτύπων ξενοδοχείων καὶ περιπτέρων.

2) Γίνεται χρηματοδότησι τῶν τουριστικῶν ἐπενδύσεων μὲ κεφάλαια Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου (ἰδίως Ἀσφαλιστικῶν).

3) Παρέχονται, ὑπὸ ἐξαιρετικῶς συμφερόντες ὅρους, κρατικὰ δάνεια σὲ ἰδιῶτες, ποὺ κατασκευάζουν ξενοδοχεῖα.

Μερικοὶ ἀριθμοὶ θὰ δείξουν τὴ μέχρι τώρα ἀπόδοσι αὐτῆς τῆς πολιτικῆς:

Κατὰ τὴν περίοδο 1950-1955 διετέθησαν γιὰ ξενοδοχεῖα καὶ ἄλλες τουριστικὲς ἐγκαταστάσεις ἀπὸ τὸν ΕΟΤ (κρατικὲς ἐπενδύσεις) 59.191.000 δρχ. καὶ ἀπὸ Ὀργανισμοὺς Δημοσίου Δικαίου καὶ ἰδιῶτες 100 ἑκ. δραχ. Κατὰ τὴν περίοδο 1955-1963, τὰ ποσὰ αὐτὰ ἦταν ἀντιστοίχως: 1.448.472.000 δραχ. καὶ 1.750.000.000 δραχ. Οἱ διατιθέμενες ξενοδοχειακὲς κλίνες ἦταν 40.000 τὸ 1950, 42.871 τὸ 1955 καὶ 61.600 τὸ 1962.

Τὰ ἤδη ἐγκεκριμένα ἀπὸ τὸν Ε.Ο.Τ. σχέδια προβλέπουν κατασκευὴ ξενοδοχείων ἀπὸ ἰδιῶτες καὶ Ὀργανισμοὺς δυναμικότητος τούλαχιστον 20.000 κλινῶν μέχρι τοῦ 1968. Σημειωτέον, ὅτι ἡ πρόοδος αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνεται μόνο ἀριθμητικῶς: Ἐπετεύχθη παραλλήλως ἡ μεγάλη βελτίωσις τοῦ μέσου ὅρου ποιότητος τῶν ξενοδοχείων ἀπὸ ἀπόψεως ἀνέσεων καὶ προσφερομένων ὑπηρεσιῶν. Σήμερα ἀναγνωρίζεται, ὅτι τὸ μέσο ἐπίπεδο τῶν ἑλληνικῶν ξενοδοχείων ὑπερτερεῖ κάθε ἄλλης εὐρωπαϊκῆς χώρας.

Στὴ βελτίωσι αὐτὴ συνέβαλε πολὺ ἡ διάδοσι τῶν «παροδίων ξενοδοχείων» (πανδοχείων - μοτὲλ), τῶν συγκροτημάτων οἰκίσκων (μπάνγκαλόους), τῶν καταισκηνώσεων, τῶν κὰρ-κάμπινγκς (χώρων κατασκηνώσεως γιὰ αὐτοκινητιστὰς) καὶ τῶν ἐπιπλωμένων διαμερισμάτων. Μὲ τὴν ποικιλία αὐτὴ εἶναι σήμερα δυνατὸν νὰ καλυφθοῦν ὅλες οἱ ἐπιθυμίες τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν.

Η ΟΡΓΑΝΩΣΙ ΤΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Μὲ κεντρικὸ διοικητικὸ φορέα τῆς τουριστικῆς πολιτικῆς τὸν Ε.Ο.Τ., ὁ τουρισμὸς διεμορφώθη κατὰ τὶς ἑξῆς γενικὲς γραμμές:

1) Ἔγινε μεγάλη ἁπλοποίησι τῶν διατυπώσεων καὶ τῶν συνοριακῶν ἐλέγχων, ὥστε ἡ εἴσοδος καὶ ἡ ἔξοδος τῶν περιηγητῶν νὰ γίνεται σχεδὸν ὅπως σ' ὅλες τὶς ἄλλες χῶρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

2) Ὁ Ε.Ο.Τ., ἀπὸ τοῦ 1953, ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλία τῆς ὀργανώσεως ὁμαδικῶν περιηγήσεων, τὴν ὁποία, μετὰ 3 χρόνια, παρεχώρησε σὲ ἰδιωτικὲς ἐπιχειρήσεις (τουριστικὰ γραφεῖα), οἱ ὁποῖες σήμερα προσφέρουν 75 διάφορα προγράμματα περιηγήσεων καὶ κινοῦν ἡμερησίως περὶ τὰ 100 πούλμαν.

3) Ὁ Ε.Ο.Τ. ὠργάνωσε, ἀπὸ τοῦ 1955, θαλάσσιες περιηγήσεις, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀλματώδη ἀνάπτυξι τοῦ νησιωτικοῦ τουρισμοῦ. Καὶ ὁ τομεὺς αὐτός, εὐθὺς μόλις ὡρίμασε ἐπιχειρηματικῶς, παρεχωρήθη στὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία. Ἔτσι, τὸ 1962, ἐκινήθησαν στὶς ἑλληνικὲς θάλασσες 5 πλοῖα μὲ δυναμι 800 κλινῶν καὶ τὸ 1963 8 πλοῖα 1200 κλινῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὄχι μόνο ἡ τεραστία ὠφέλεια τῶν λιμένων προσεγγίσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ ἔμμεση αὔξησι τοῦ ξενοδοχειακοῦ δυναμικοῦ κατὰ 1200 κλίνας.

4) Γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῆς οἰκονομικῶς λίαν εὐρώστου κατηγορίας τῶν περιηγητῶν, ποὺ ταξιδεύουν μὲ θαλαμηγούς, ἐδημιουργήθησαν σὲ 80 ἑπάκτια σημεῖα τῆς χώρας εἰδικὲς ἐγκαταστάσεις. Ἀπὸ αὐτὲς οἱ πρότυποι λιμενίσκοι τοῦ Μικροῦ Καβουριοῦ («Μαρίνα» Βουλιαγμένης) καὶ τῆς Ζέας, θεωροῦνται σήμερα ὡς δύο ἐκ τῶν καλυτέρων τῆς Μεσογείου.

5) Στὸν τομέα τῆς ψυχαγωγίας ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, ἡ κρατικὴ πρωτοβουλία ἐξεδηλώθη μὲ τὴν ὀργάνωσι τοῦ Φεστιβὰλ Ἐπιδαύρου, τοῦ θεάματος Ἦχος καὶ Φῶς στὴν Ἀθήνα καὶ Ρόδο καὶ μικροτέρας σημασίας τοπικῶν ἐκδηλώσεων.

Ἰδιαιτέρα σημασία ἀπεδόθη στὴν κατασκευὴ σειρᾶς ἐγκαταστάσεων θαλασσίων λουτρῶν, μὲ πρότυπο τὴν πρώτη πλάζ, ποὺ ἐλειτούργησε στὴ Βουλιαγμένη, σὲ τρόπο, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθοῦν συνθῆκες ἀνέσεως καὶ πολιτισμοῦ γιὰ τοὺς ξένους, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἕλληνες λάτρεις τῆς θαλάσσης.

6) Γιὰ τὴ διεθνὴ τουριστικὴ προβολὴ τῆς Ἑλλάδος διετέθησαν κατὰ τὸ 1959 12 ἑκατομμύρια δραχ., κατὰ τὸ 1960 20 ἑκατομμύρια, κατὰ τὸ 1961 36 ἑκατομμύρια, κατὰ τὸ 1962 40 ἑκατομμύρια καὶ κατὰ τὸ 1963 46 ἑκατομμύρια.

Οἱ μέθοδοι, ποὺ ἐφηρμόσθησαν εἶναι: Καταχωρίσεις στὸ διεθνὲς Τύπο, κυκλοφορία διαφημιστικῶν ἐντύπων, προσέλκυσι καὶ ὀργάνωσι διεθνῶν συνεδρίων, φιλοξενία ὑπαλλήλων τουριστικῶν γραφείων, δημοσιογράφων καὶ ἄλλων προσωπικοτήτων.

Η ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙ

Ὅσο ἐξελίσσεται ὁ τουρισμὸς καὶ ἡ χώρα πλουτίζεται μὲ νέες καὶ συγχρονισμένες ἐπιχειρήσεις, τόσο ἐντονώτερο ἀνακύπτει τὸ πρόβλημα τῆς δημιουργίας ἱκανῶν στελεχῶν καὶ γενικώτερα καταλλήλου προσωπικοῦ. Γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι αὐτῆς τῆς ἀνάγκης ἱδρύθη ἤδη, τὸ 1937, ἡ Σχολὴ Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, ἡ ὁποία ὅμως σχεδὸν δὲν ἐλειτούργησε μέχρι τοῦ 1956, ὁπότε, μὲ τὸ Ν. 3594, ηὐξήθησαν οἱ πόροι της, ἔγινε εὐρυτάτη ἀναδιοργάνωσί της καὶ τῆς παρεσχέθησαν ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴ μέση καὶ ἀνωτέρα ἐκπαίδευσι καὶ μετεκπαίδευσι τουριστικῶν στελεχῶν.

Στὸ μέσο κύκλο γίνονται δεκτοὶ ἀπόφοιτοι γ΄ τάξεως Γυμνασίου, ἡλικίας μέχρι 18 ἐτῶν, στὸν ἀνώτερο ἀπόφοιτοι Γυμνασίου καὶ στὴ μετεκπαίδευσι ἐργαζόμενοι σὲ τουριστικὰ ἐπαγγέλματα. Τὸ 1956 ἱδρύθη παράρτημα ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως στὴ Ρόδο, ὅπου λειτουργεῖ καὶ τὸ πρότυπο ξενοδοχεῖο «Ἥλιος», γιὰ τὴν πρακτικὴ ἐξάσκησι τῶν μαθητῶν. Μέση τουριστικὴ σχολὴ λειτουργεῖ καὶ στὴ Θεσσαλονίκη.

Σχολὲς μετεκπαιδεύσεως ἐλειτούργησαν ἀπὸ τοῦ 1957 στὴν Ἀθήνα, Θεσσαλονίκη, Κέρκυρα, Κρήτη καὶ Πάτρα. Παραλλήλως, ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς Ρόδου ἀπεστάλησαν ὡς ὑπότροφοι στὴ Γερμανία, γιὰ νὰ ἀποτελέσουν, ἀργότερα, τὸ ἐκπαιδευτικὸ προσωπικὸ νέων τουριστικῶν σχολῶν, ποὺ θὰ ἱδρυθοῦν σὲ ἄλλες περιοχὲς τῆς χώρας.

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

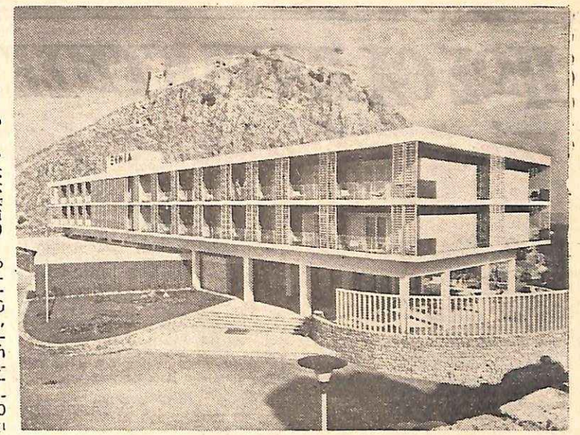

Ἡ «Ξενία» τῆς Ἀκροναυπλίας: Πολὺ ὄμορφο ξενοδοχεῖο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες τουριστικὲς περιοχὲς τῆς χώρας.

Στὴ γραφικώτατη Τσαγκαράδα τοῦ Πηλίου ὁ Ε.Ο.Τ. ἵδρυσε τὸ ξενοδοχεῖο «Ξενία», ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγχρονισμένα καὶ ἄνετα τῆς Ἑλλάδος.

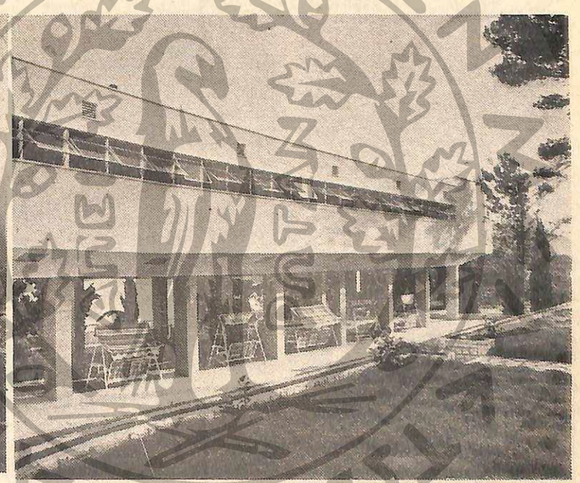

Βεράντα τοῦ ξενοδοχείου «Ξενία» στὸ Κανόνι τῆς Κερκύρας: τὸ μέγιστο τῶν ἀνέσεων μέσα στὸ πιὸ ὡραῖο φυσικὸ περιβάλλον.

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΤΕ τὸν ἀρραβωνιαστικό σας

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

ΝΑ κι' ἕνας ἄλλος ἀντρικὸς τύπος, ποὺ ἡ κατάκτησή του παρουσιάζει ἀρκετὲς δυσκολίες. Μὴ φανταστῆτε πῶς πρόκειται γιὰ ἕνα τύπο σπάνιο. Ἀντίθετα, μάλιστα, πίσω ἀπὸ πολλὰ «ἀμετανόητα γεροντοπαλήκαρα», ποὺ ἐξακολουθοῦν μὲ πεῖσμα νὸ μοναχικὸ τους δρόμο, κρύβονται ἀντρες, ποὺ ἀποφεύγουν τὸ γάμο, ὄχι ἐπειδὴ τοὺς ἀρέσει ἡ ἀνεξάρτητη ζωή, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο ἀπὸ τσιγκουνιά. Βέβαια, οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἀφίνουν εὔκολα τοὺς ἄλλους νὰ καταλάβουν τὸν πραγματικὸ λόγο τῆς μονιμότητός τους στὴν ἐργένικη ζωή, γιατὶ κατορθώνουν νὰ τὸν καμουφλάρουν μ' ἕνα σωρὸ ἄλλες αἰτίες.

Καὶ ἔμως, φτάνει νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς λίγο ἀπὸ κοντὰ αὐτοὺς τοὺς τύπους γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ πραγματικό τους ἐλάττωμα, δηλαδὴ τὴ φιλαργυρία, ποὺ ἔχει σὰν ἐπακόλουθο νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴ σκέψη τοῦ γάμου.

Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐρωτευτοῦν μιὰ κοπέλλα μὲ εἰλικρίνεια, νὰ νοιώσουν τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν κρατήσουν γιὰ πάντα κοντά τους. Μὰ ὁ ἔρωτάς τους γι' αὐτὴν εἶναι συχνὰ μικρότερος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα ἀναφαίρετο στοιχεῖο τοῦ χαρακτῆρα τους, ἕνα κομμάτι τοῦ ἑαυτοῦ τους. Ἔτσι, στὴν ἐπιθυμία τους νὰ παντρευτοῦν τὴν κοπέλλα, ποὺ ἀγαποῦν, ἔρχεται ἀμέσως ἡ ἀντίδραση μιὰ σκέψη, ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ τοὺς προκαλέσῃ πραγματικὸ τρόμο: «Ὁ γάμος; Ἡ σύζυγος τὰ παιδιά; Ἡ οἰκογένεια; Χρειάζονται τόσα ἔξοδα, χρειάζεται νὰ ἔχῃς ἀδιάκοπα τὸ χέρι στὴν τσέπη!»

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν «καταστρεπτικὴ» προοπτική, ὁ φιλάργυρος ἄντρας κάνει στροφὴ ἑκατὸν ὀγδόντα μοιρῶν, καταπίνγοντας καὶ παραμερίζοντας ὅλες τὶς ἐπιθυμίες του γιὰ μιὰ εὐτυχισμένη ζωὴ κοντὰ σ' ἐκείνη ποὺ ἀγαπάει.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΑΣ

«Ἀπὸ ἕξη μῆνες τώρα —μοῦ γράφει ἡ Ἀννέτα Σ. ὑπάλληλος ἰδιωτικοῦ γραφείου— ἔχω συνδεθῆ αἰσθηματικὰ μὲ τὸ νέο, ποὺ ἀγαπῶ.

»Ὁ ἔρωτάς μὲ κάνει νὰ παραβλέπω ἀκόμη κι' ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα ποὺ ὑπάρχει σ' αὐτόν: τὴ φιλαργυρία. Παρ' ὅλο ποὺ κερδίζει ἀρκετά, γιατὶ ἐργάζεται σὰν λογιστὴς σὲ μιὰ μεγάλη ἑταιρία καὶ παίρνει καὶ λογιστικὰ βιβλία στὸ σπίτι του, ξοδεύει τὰ λεφτά του μὲ τὸ σταγονόμετρο, τόσο στὸ ντύσιμό του καὶ στὰ ἔξοδά του, ὅσο καὶ ὅταν βρισκόμαστε μαζί. Μὰ ὅπως σᾶς εἶπα καὶ πάλι, τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν θέλω μαζί μου ὅπως εἶναι, παρ' ὅλο ποὺ ἐγὼ εἶμαι ἀντίθετα, λίγο σπάταλη καὶ ξοδεύω σχεδὸν ὅλο τὸ μισθό μου γιὰ νὰ ντύνωμαι κομψὰ καὶ γιὰ τὰ μικρά μου ἔξοδα. Ἐργάζομαι γιὰ «χόμπυ», γιατὶ ἡ οἰκογένειά μου εἶναι ἀρκετὰ εὐπορη. Ἐλπίζω πὼς αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά του, τῆς τσιγκουνιᾶς, θὰ κατορθώσω νὰ τοῦ τὸ διορθώσω μετὰ τὸ γάμο. Μά... ἐδῶ βρίσκεται ἀκριβῶς ὁ κόμπος. Ἔχουν περάσει ἕξη μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε ὁ δεσμός μας κι' ἐκεῖνος, παρ' ὅλο ποὺ εἶμαι σίγουρη πὼς μ' ἀγαπάει, δὲ μοῦ ἔχει μιλήσει ἀκόμη γιὰ γάμο. Προσπαθῶ κάθε τόσο ν' ἀνοίξω συζήτησι γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα, μὰ καταλαβαίνω πὼς ἐκεῖνος ξεφεύγει. Γιατί;...

Ἡ αἰτία, ποὺ κάνει ἐκεῖνονα νὰ διστάζῃ εἶναι ἀρκετὰ φανερὴ στὴν περίπτωσι τῆς Ἀννέτας Σ. Ἐσεῖς τί θὰ κάνατε στὴ θέσι της;

ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΑΣ

—Ἐγὼ στὴ θέσι τῆς Ἀννέτας Σ. —μᾶς εἶπε ἡ Ἐλλη Κ. πωλήτρια, 22 χρόνων—νομίζω πὼς θὰ φερόμουν ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκείνην. Λέει, ὅτι ὁ νέος ποὺ ἀγαπάει εἶναι φιλάργυρος, ἐνῶ αὐτὴ εἶναι «μάλλον σπάταλη» καὶ δὲν καταλαβαίνει ὅτι γι' αὐτὸ ἐκείνος δὲν ἀποφασίζει νὰ τὴν παντρευτῆ. Βλέποντας ὅτι σπαταλάει τὸ μισθό της σὲ λοῦσα καὶ περιττὰ ἔξοδα, θὰ σκέπτεται, ὅτι κι' ἀργότερα θὰ κάνῃ τὸ ἴδιο καὶ ὅτι ἀκόμη καὶ ἂν τὴν παντρευτῆ, ἐκείνη θὰ συνεχίσῃ καὶ μετὰ τὸ γάμο τους τὴν ἴδια τακτικὴ καὶ αὐτὸ τὸν τρομάζει.

—Ἐσεῖς λοιπόν, πῶς θὰ φροντίζατε νὰ φερθῆτε γιὰ νὰ τὸν πείσετε ὡς σᾶς παντρευτῆ;

—Πιστεύω ὅτι ἕνας μανιώδης τσιγκούνης γιὰ νὰ πειστῆ νὰ πάρῃ τὴ μεγάλη ἀπόφασι, πρέπει νὰ βρῇ τὴ νομίση πὼς βρῆκε τὸ σωσίκι τοῦ ἑαυτοῦ του στὴν τσιγκουνιά.

—Θέλετε νὰ πῆτε πὼς ἡ κοπέλλα πρέπει νὰ εἶναι ἡ γιὰ προσποιηθῆ πὼς εἶναι κι' αὐτὴ φιλάργυρη;

—Ἀκριβῶς. Μόλις καταλάβῃ τὸ ἐλάττωμά του, ἂν τὸν ἀγαπᾶ καὶ θέλει νὰ τὸν παντρευτῆ, πρέπει ν' ἀλλάξῃ ἀμέσως τὴ δική της τακτικὴ καὶ τὶς συνήθειές της γιὰ νὰ τὶς προσαρμόσῃ στὶς δικές του.

Ἡ Νίκη Α. ὑπάλληλος 23 χρόνων μᾶς εἶπε:

—Ἐγώ, ἂν ἐρωτευόμουν ἕναν ἄντρα τσιγκούνη, θὰ ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ τὸν ξεχάσω, γιατὶ θὰ ἤξερα πὼς μόνο ἔτσι θὰ μποροῦσα νὰ ἰσορροπήσω τὴ ζωή μου. Δὲν ἐλπίζω, ὅμως, ἀπὸ κοριτσάκι ἤμουν ἐτσι. Μοῦ ἄρεσαν τὰ χρήματα περισσότερο ἀπὸ τὶς καραμέλλες, τὶς σοκολάτες καὶ τὰ μπισκότα καὶ εἶχα μαζέψει ἕνα μικρὸ θησαυρὸ ἀπὸ τὰ ψιλὰ ποὺ μοῦδιναν οἱ γονεῖς μου καὶ οἱ συγγενεῖς γιὰ λιχουδιές. Θα ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένη, ἂν εἶχα βρῇ γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς μου ἕναν ἄντρα, ποὺ νὰ μοῦ μοιάζῃ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Δυστυχῶς, σ' ἐμένα ἔτυχε ἕνας ἄντρας ἐντελῶς διαφορετικός. Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη ἀπὸ μερικοὺς μῆνες μ' ἕνα νέο, ποὺ εἶναι φοβερὰ σπάταλος. Εἶναι ἱκανὸς νὰ ξοδέψῃ τὸ Σαββατοκύριακο αὐτά, ποὺ κερδίζει δουλεύοντας μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα. Κάθε φορὰ ποὺ βγαίνουμε μαζί, γυρίζω στὸ σπίτι ἄρρωστη, βλέποντάς τον νὰ σκορπίζῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρήματα, χωρὶς λόγο! Μὰ κάνω ὑπομονή, γιατὶ συλλογίζομαι ὅτι μετὰ τὸ γάμο, ὅταν θὰ καταφέρω νὰ πάρω στὰ χέρια μου τὸ τιμόνι τοῦ σπιτιοῦ, τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν.

Ἡ Βάσσω Στ. δακτυλογράφος 21 χρόνων, μᾶς εἶπε γελώντας:

—Ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀπὸ προσωπικὴ πεῖρα, γιατὶ εἶμαι ἀρραβωνιασμένη μ' ἕνα νέο ποὺ φοβερὰ τσιγκούνη. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἦταν καθόλου εὔκολο νὰ τὸν καταφέρω νὰ πάρῃ τὴ μεγάλη ἀπόφασι, μὰ τὰ κατάφερα.

— Πῶς τὰ καταφέρατε;

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατὶ μπορεῖ ἀπὸ τὸ δικό μου παράδειγμα νὰ ὠφεληθοῦν καὶ μερικὲς ἄλλες. Λοιπόν, γιὰ νὰ σᾶς μιλήσω μ' ἀπόλυτη εἰλικρίνεια, στὴν πραγματικότητα, εἶμαι φοβερὰ σπάταλη. Μπορεῖ νὰ μοῦ πῆτε πὼς ἡ σπατάλη χαρακτηρίζει λίγο πολὺ ὅλες τὶς σημερινὲς κοπέλλες, μὰ ἐγὼ εἶμαι πάνω ἀπὸ τὸ κανονικό. Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο γνώρισα ἕνα νέο, τὸ σημερινὸ ἀρραβωνιαστικό μου καὶ τὸν ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη ματιά. Ἀρχίσαμε νὰ βγαίνουμε μαζί, μὰ πολὺ γρήγορα ἀνεκάλυψα κάτι ποὺ στὴν ἀρχὴ μοῦ προκάλεσε πραγματικὴ φρίκη: Ὁ νέος ποὺ ἀγαποῦσα ἦταν τσιγκούνης. φοβερὰ τσιγκούνης, μάλιστα. Ἡ πρώτη μου σκέψη ἦταν νὰ διακόψω ἀμέσως τὸ δεσμό μου μαζί του. Μὰ ὕστερα κατάλαβα πὼς ἡ καρδιά μου διαμαρτυρόταν πολὺ ἔντονα καὶ τότε σκέφτηκα ν' ἀλλάξω τακτική. Καταλάβαινα πολὺ καλὰ πὼς ἂν ἐξακολουθοῦσα νὰ τοῦ παρουσιάζωμαι ὅπως ἤμουν πραγματικά, δηλαδὴ μανιώδης σπάταλη, θὰ τὸν ἔχανα πολὺ γρήγορα. Ἔτσι πῆρα τὴν ἀπόφασί μου. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔγινα—δηλαδὴ ἔβλεπε πὼς ἔγινα—πιὸ τσιγκούνα κι' ἀπ' αὐτόν. Ὅταν πηγαίναμε νὰ καθήσουμε στὸ ζαχαροπλαστεῖο, παράγγελνα γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ, κι' ὅταν μοῦ ἔλεγε νὰ πάμε στὸν κινηματογράφο, τὶς περισσότερες φορὲς τοῦ ἀπαντοῦσα: «Καλύτερα νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο. Γιατὶ νὰ χαλάσουμε τόσα λεφτά;» Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ ἡ τακτικὴ μου πέτυχε διάνα. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἀρραβωνιαστήκαμε ἐπίσημα. Ἐγώ, φυσικά, ἐξακολουθῶ νὰ παίζω τὸ ρόλο μου. Τί θὰ κάνω ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο; Προτιμῶ νὰ μὴν τὸ σκέπτωμαι ἀκόμη. Ὅταν θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα, θὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ.

Μοῦ ἔλεγε νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο κι' ἐγὼ τοῦ ἀπαντοῦσα: «Καλύτερα νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο. Γιατὶ νὰ χαλάσουμε λεφτά;»

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΜΑΣ

Στὸν αἰώνιο μυστικὸ πόλεμο ἀνάμεσα στὰ δυὸ φῦλα, τὰ πιὸ σίγουρα ὅπλα ποὺ διαθέτει ἡ γυναίκα γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ στὴν παγίδα τὸ «μεγάλο θήραμα», δηλαδὴ τὸν ἄντρα, εἶναι τὰ χίλια μικρὰ τεχνάσματα, ποὺ ὅλα μαζὶ συνθέτουν τὴν κατακτητικὴ της τέχνη.

Ἔτσι καὶ στὴ σημερινὴ περίπτωσι. Ὁ φιλάργυρος ἄντρας γιὰ νὰ κατακτηθῇ, γιὰ νὰ πειστῆ νὰ κάνῃ τὸ μεγάλο βῆμα πρὸς τὸ γάμο, χρειάζεται νὰ βρῇ μιὰ σύντροφο, ποὺ νὰ εἶναι προικισμένη μὲ τὸ προτέρημα τῆς «οἰκονομίας», ὅπως ἀποκαλεῖ αὐτὸς τὴ φιλαργυρία του. Γιατί, λοιπόν, αὐτὴ τὴ σύντροφο νὰ μὴν τοῦ τὴν προσφέρετε ἐσεῖς;

Τώρα τί θὰ γίνῃ μετὰ τὸ γάμο, ὅπως ἀντωτίθεται καὶ ἡ φίλη μας Βάσω Στ.; Αὐτὸ εἶναι ἄλλη ὑπόθεσι, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ τὴ συζητήσουμε ἐδῶ. Στὸ μεταξύ, ὅμως ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ! Μπορεῖ π.χ. ἐσεῖς, παίζοντας τὸ ρόλο τῆς φιλάργυρης, νὰ συνηθίσετε καὶ νὰ γίνετε στὸ τέλος πραγματικὰ πιὸ τσιγκούνα ἀπὸ κεῖνον. Δὲν ἀποκλείεται, ὅμως, μετὰ τὸ γάμο, νὰ κατορθώσετε σιγὰ-σιγὰ νὰ τὸν διορθώσετε. Ἀλλωστε, ὁ ἴδιος ὁ γάμος, ἡ συζυγικὴ ζωή, οἱ ὑποχρεώσεις, τὸ συναίσθημα τῆς εὐθύνης, ἀποτελοῦν πολλὲς φορὲς μιὰ θεραπεία πολὺ δραστήρια ἀκόμη καὶ γιὰ τὶς σοβαρώτερες περιπτώσεις φιλαργυρίας.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΚΑΤΙ ΝΑ ΚΑΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ	: Ντίνος
ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ	: Σοφία
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ	: Κλέαρχος
ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ	: Ρένα
ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ	: Πόπη
ΕΛΕΝΑ ΝΑΘΑΝΑΗΛ	: Τζένη
ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΕΓΚΑΣ	: Φάνης
ΛΑΕΚΟΣ ΤΖΑΝΕΤΑΚΟΣ	: Σωτήρης

ΕΓΧΡΩΜΗ μουσικοθεαματικὴ αἰσθηματικὴ κομεντὶ τῆς ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ. γυρισμένη μὲ τὸ σύστημα ΣΙΝΕΜΑΣΚΟΠ.

Σενάριο—σκηνοθεσία ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ. Δ)σεις φωτογραφίας ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

ΣΟΝ. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τὸ συγκρότημα «Πέντε Σαλόνικα» κάνει πρόβα καὶ βγάζει φωτογραφίες πάνω στὸ Λευκὸ Πύργο τῆς Θεσσαλονίκης, προετοιμάζοντας τὴ μεγάλη του ἐξόρμησι, ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ δόξα καὶ χρῆμα. Ἡ Ρένα, ἡ τραγουδίστρια τοῦ συγκροτήματος, προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τοὺς πέντε ἄντρες πὼς ἔχουν συμφέρον νὰ τὴν κρατήσουν κοντά τους.

Τὴν ἴδια ὥρα ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο φτάνει κοντὰ στὸ χῶρο τῆς Ἐκθέσεως. Τὸ ὁδηγεῖ ἡ Τζένη Πανδώρου. Εἶαι ἡ κόρη βιομηχάνου σιγαρέττων καὶ ἔρχεται νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ περίπτερο τοῦ πατέρα της. Τὴ συνοδεύει ὁ Ντίνος Ἐξαρχόπουλος, ποὺ διευθύνει τὸ τμῆμα διαφημίσεως τῆς βιομηχανίας.

Μαζὶ σχεδὸν μὲ τὸ Ντίνο Ἐξαρχόπουλο φτάνει στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἡ Σοφία Φραντζῆ μὲ τὴ μικρότερη ἀδελφή της, τὴν Πόπη. Σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ εἶναι ν' ἀνακαλύψῃ ἡ Σοφία τὸ Ντίνο, ποὺ ἦταν γείτονάς της, στοῦ Ψυρρῆ καὶ νὰ τὸν παντρευτῆ.

Ὅταν ἐπὶ τέλους τὸ βρίσκει, τοῦ ἐξηγεῖ πὼς ὁ θεῖος της ὁ Περικλῆς, τῆς ἄφησε πεθαίνοντας ὅλη του τὴν περιουσία ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ παντρευτῇ τὸν παλιό γείτονά τους τὸν Ντίνο, τὸν ὁποῖο συμπαθοῦσε. Ὁ Ντίνος ὅμως ἔχει γνωρίσει στὸ μεταξὺ τὴ Ρένα, τὴν ὁποία βρίσκει πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρουσα καὶ γι' αὐτὸ ἀποφεύγει νὰ δώσῃ στὴ Σοφία μιὰ ὁριστικὴ ἀπάντησι.

Ἡ Πόπη ἀπὸ τὸ μέρος της γνωρίζεται μὲ τὸν Κλέαρχο καὶ ἕνα αἴσθημα ἀρχίζει νὰ τοὺς συνδέῃ. Μιὰ παρεξήγησι ὅμως ὀρθώνει ἀνάμεσά τους τὴν ἀδελφὴ τῆς Πόπης, τὴ Σοφία.

Ὁ Ντίνος ὑπόσχεται στὴ Ρένα καὶ στὸ «Πέντε Σαλόνικα», νὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ τοὺς δίνει μάλιστα μιὰ κάρτα του μὲ τὴ διεύθυνσί του στὴν Ἀθήνα.

Πάνω στὸ δρόμο πρὸς τὴν Ἀθήνα τρέχουν τώρα τρία αὐτοκίνητα. Στὸ πρῶτο βρίσκεται ἡ Τζένη μὲ τὸ Ντίνο, στὸ δεύτερο, ὁ Λέλος, ἡ Πόπη καὶ ἡ Σοφία καὶ στὸ τρίτο ἡ Ρένα μὲ τὸ «Πέντε Σαλόνικα»..

Ἐνῶ ἡ Σοφία καὶ ἡ Πόπη ἀπομακρύνονται, ὁ Λέλος στενοχωρημένος κάπως ποὺ χάνει τὴ συντροφιὰ τῆς Πόπης τοὺς φωνάζει:

— Ἐγὼ θὰ σᾶς περιμένω...

Σοφία: Ναί... Κάτσε ὅμως στὸν ἴσκιο γιὰ νὰ μὴ μαυρίσῃς. (Στὴν Πόπη): Πᾶμε Πόπη!...

Οἱ δυὸ γυναῖκες κατεβαίνουν πρὸς τὴν πηγή, ποὺ βρίσκεται μέσα στὰ ρηματιά. Ὕστερα ἀπὸ λίγο στὸ ἴδιο περίπου σημεῖο σταματᾶ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ κατεβαίνουν ἡ Ρένα καὶ ἡ παρέα της.

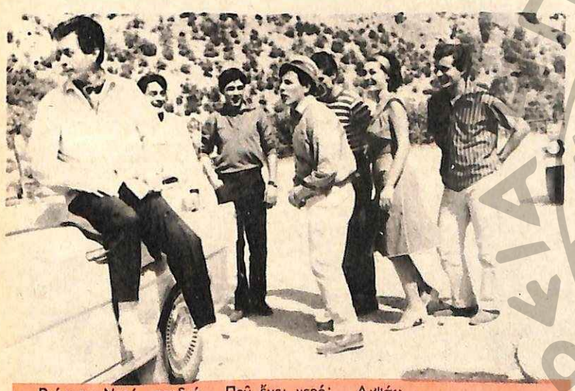

Ρένα: Νερό, παιδιά... Ποῦ ἔχει νερό;... Διψάω...

Κλέαρχος: Τὴν ρίχνουμε στὸ ποτάμι νὰ ξεδιψάσῃ;

Φάνης: Ὡραῖο μέρος... Ἂς κάνουμε καὶ λίγο τουρισμό...

Πέτρος: Πᾶμε ἐκεῖ κάτω στὸ γεφυράκι...

Ὁ Κλέαρχος βλέπει λίγο πιὸ πέρα τὸ Λέλο καὶ πλησιάζει μὲ τὴν παρέα του τὸ αὐτοκίνητό του, ἕτοιμος ν' ἀρχίσῃ τὴν καζούρα.

Κλέαρχος: Ὥπα, τὸ παιδί!... Ἐκδρομίτσα;... Ἐκδρομίτσα;

(Ὁ Λέλος δὲν τοῦ ἀπαντᾶ καὶ ὁ Κλέαρχος συνεχίζει):

— Δὲν πετάγεσαι... νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν ἀδελφὴ τῆς Πόπης πὼς εἶμαι ἐδῶ; Ἐσὺ τὰ κάνεις πρόσθυμα κάτι τέτοια...

Λέλος: Φύναξέ την μόνος σου... Ἐκεῖ κάτω στὴ γέφυρα εἶναι...

Κλέαρχος: Τί ἔκανε λέει; Μιλᾶς σοβαρὰ ἢ μὲ δουλεύεις; (Τρέχει στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ κυττάζει πρὸς τὰ κάτω. Βλέπει πράγματι τὶς δυὸ ἀδελφὲς καὶ φωνάζει στοὺς ἄλλους): Παιδιά, ἐλᾶτε νὰ κατεβοῦμε. Ἡ Πόπη εἶναι ἐδῶ μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της. Θὰ κάνουμε πὼς δὲν ξέρουμε τίποτα. Φροντίστε νὰ μὴ μᾶς πάρουν εἴδησι...

...γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ μεγάλη πλάκα...

Ἐλοῦν ὅλοι καὶ κατεβαίνουν τρέχοντας πρὸς τὸ γεφυράκι... Ἡ Πόπη καὶ ἡ Σοφία προχωροῦν χωρὶς ν' ἀντιληφθοῦν τοὺς ἄλλους. ποὺ ἔρχονται πίσω τους, προσπαθῶντας νὰ μὴ κάνουν θόρυβο...

Πόπη: Δὲ φεύγουμε;... Ἀρκετὰ χαζέψαμε...

Σοφία: Στάσου ἀκόμα λίγο, νὰ φύγῃ αὐτός.

Πόπη: Ὡς χθές, τὸν εἶχες μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ...

Σοφία: Τώρα, στὸ αὐτοκίνητο, κατάλαβα τὴν τρελλάρα του...

Πόπη: Ὁ Ντῖνος τοὺς ἔδωσε μιὰ κάρτα του, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ τὸν βροῦνε στὴν Ἀθήνα...

Σοφία: Καὶ τώρα τραβᾶτε γιὰ κάτω, βρὲ φοικαράδες;

Φάνης: Ἔχουμε ἕνα αὐτοκινητάκι...

Σοφία: Καὶ τρέχετε, τρέχετε;

Φάνης: Καὶ νὰ θέλουμε δὲ μποροῦμε... Σαραβαλάκι εἶναι, πάντως ὅλο καὶ τσουλάει.

Σοφία: Ἔ, ἄντε τότε νὰ τσουλήσουμε ὅλοι μαζί.

Παιδιά: Μπράβο... Ζήτω...

Σοφία Ἄντε, βρὲ Κλέαρχε, νἄχῃς χάρι ποὺ ἔχεις καλὸ φίλο.. Θὰ σοῦ κάνουμε τὸ χατῆρι νὰ μᾶς πᾶς στὸν Ἀθήνα...

Ὁ Κλέαρχος ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἐνθουσιάζεται, βουτάει τὴ Σοφία καὶ τὴ φιλάει, ἐνῶ ἡ παρέα του συνεχίζει τὶς ζητωκραυγές...

Σοφία: Ὥστε γιὰ τὸν Ἐξαρχόπουλο πᾶτε ὅλοι στὴν Ἀθήνα;

Παιδιά: Ναί... Ναί...

Σοφία: Κι' ἐγὼ γιὰ τὸν Ἐξαρχόπουλο ψάχνω...

Κλέαρχος: Ἐμεῖς τὸν θέλουμε, γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ λίγο μὲ τὶς γνωριμίες του. Νὰ μᾶς δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ δείξουμε τὴν ἀξία μας κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα εἴμαστε σίγουροι πὼς ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ γιὰ μᾶς...

Σοφία: Καὶ μένα, ἂν θέλῃ, μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ ὁ ἄθλιος... Ἂν μπορέσω νὰ τὸν καταφέρω οἱ δουλειές μου θὰ πᾶνε μιὰ χαρά... Πάντως παρακαλᾶτε νὰ μὲ βοηθήσῃ, γιατὶ ἔτσι καὶ τσκτσοιηβῶ ἐγώ, θὰ σᾶς βοηθήσω ὅλους, γιατὶ βλέπω ὅτι εἶστε καλὰ παιδιά...

Ἀκοῦνε κάποιο θόρυβο καὶ γυρίζοντας βλέπουν πίσω τους τὸν Κλέαρχο καὶ τὴν παρέα του.

Πόπη: Ὁ Κλέαρχος!...

Σοφία: Ὁ Κλέαρχος... Σιγὰ τὰ σάλια σου... Γιά συμμαζέψου!...

Κλέαρχος (δῆθεν ἔκπληκτος): Ὦ, τὴν δεσποινίδα Σοφία... Τί εὐχάριστη σύμπτωσι...

Σοφία: Τί θὰ γίνῃ μὲ σένα, βρὲ Καζανόβα τῆς Θεσσαλονίκης; Θὰ μᾶς πάρῃς ἀπὸ πίσω μέχρι τὴν Ἀθήνα;

Φάνης: Δὲν ἔχετε δίκιο. Ἡ συνάντησί μας εἶναι τυχαία...

Σοφία: Τυχαία; Ἔτσι νὰ ποῦμε σᾶς ἦρθε ξαφνικὰ νὰ κάνετε μιὰ βόλτα, γιὰ νὰ δῆτε ἂν τσουλᾶνε τὰ νερὰ τοῦ Πηνειοῦ;

Ρένα: Ἐμεῖς τραβᾶμε γιὰ τὴν Ἀθήνα, δεσποινίς μου...

Σοφία: Ἐσὺ δὲν εἶσαι, πού...

Ρένα: Ἐγώ...

Σοφία: Καὶ ποῦ εἶναι ὁ Ντῖνος; Σοῦφυγε;

Κλέαρχος: Ἀφῆστε ται αὐτὰ τώρα καὶ πέστε μας, θέλετε νὰ σᾶς πάρουμε μαζί μας;

Σοφία: Γιά κύττα κόλλημα!... Δὲ σὲ θέλουμε, κύριε. Δὲ μᾶς κάνεις... Πάρτο ἀπόφασι... Ἔλα πᾶμε, Πόπη

Κλέαρχος: Πόπη, πὲς τῆς ἀδερφῆς σου πὼς ἡ Ἀθήνα πέφτει μακρυά

Φάνης (ἐπεμβαίνοντας): Δὲν τὸ λέω ἐπειδὴ εἶμαι φίλος του, ἀλλὰ θέλω νὰ μὲ πιστέψετε πὼς πραγματικὰ ἡ συνάντησί μας ἦταν τυχαία. Ὕστερα ἀπὸ τὸ χθεσινὸ καυγᾶ μᾶς διώξανε ἀπὸ τὸ κέντρο καὶ τώρα πᾶμε στὴν Ἀθήνα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ βροῦμε ἐκεῖ δουλειά... Κάποιος κύριος Ἐξαρχόπουλος μᾶς ὑποσχέθηκε νὰ μᾶς βοηθήσῃ...

Σοφία: Ποιός;

Κλέαρχος (μπαίνοντας μπροστὰ στὴ Σοφία): Συμπεριλαμβάνομαι κι' ἐγὼ στὰ καλὰ παιδιά;

Σοφία (τὸν κυττάζει στὴν ἀρχὴ ἄγρια κι' ὕστερα λέει μὲ συγκατάβασι): Καὶ σύ... Καὶ σύ... Λοιπόν, ἐπειδή, λέω, εἶσθε λαμπρὰ παιδιά, μαζὶ μὲ μένα θὰ τὴν πιάσετε κι' ἐσεῖς τὴν καλή...

Ὅλοι μαζὶ ἐνεβαίνουν στὸ δρόμο τραγουδῶντας καὶ στιβάζοντας μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ σὲ λίγο ξεκινάει...

Ἡ διασύνη τους νὰ φτάσουν στὸ Ντῖνο Ἐξαργόπουλο τοὺς κάνει: νὰ διατρέξουν χωρὶς σταθμὸ τὸ δρόμο πρὸς τὴν Αθήνα. Ἐτσι ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες τὸ αὐτοκίνητο σταματάει ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρείας, στὴν ὁποία ἐργάζεται ὁ Ντῖνος.

Ὁ φακὸς μᾶς μεταφέρει στὸ ἐσωτερικὸ καὶ σταματᾶ στὸ γραφεῖο τοῦ Ντίνου, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ κυττάζει μὲ θαυμασμὸ κάποια δακτυλογράφο μὲ κοντὴ καὶ στενὴ φούστα...

Ἄννα (ἐπαναφέροντάς τον στὴν τάξι): Κύριε Ἐξαρχόπουλε!...

Ὁ Ντῖνος γυρίζει τρομαγμένος πρὸς τὸ μέρος της.

Ἄννα: Σᾶς περιμένω, κύριε Ἐξαρχόπουλε...

Ντῖνος: Ἔρχομαι ἀμέσως (Στὴ δακτυλογράφο, αὐστηρά): Ἡ φούστα σας, δεσποινίς, δείχνει χαλαρωμένες ἠθικὲς ἀρχές... Νὰ μὴ τὴν ξαναφορέσετε... Ἐδῶ μέσα τοὐλάχιστον...

Ἄννα (μόλις βγαίνει ἡ δακτυλογράφος): Ἀκόμα δὲν ἤρθες κι' ἔπεσες μὲ τὰ μοῦτρα στοὺς μεζέδες...

Ντῖνος: Ἀκόμα δὲν ἤρθα, τὴ γκρίνια σου ἐσύ...

Ἄννα (πειραχτικά): «Δεσποινίς... γιὰ κάνετε μιὰ στροφή»...

Ντῖνος: Ναί, γιὰ νὰ ἐλέγξω τὴ φούστα της...

Ἄννα: Βρὲ δὲν τὰ παρατᾶς αὐτά;... Σὲ ποιόν μιλᾶς;... Ξεχνάω νομίζεις πὼς καὶ μὲ μένα ἀπὸ τὴ φούστα ἄρχισες;

Ντῖνος: Μὴ φωνάζῃς, θὰ μᾶς ἀκούσῃ ὁ διευθυντής.

Ἄννα: Δὲν ἤρθε ἀκόμα. Μποροῦμε νὰ μιλᾶμε ἄφοβα. Λοιπόν, τὸν τελευταῖο καιρὸ κάνεις πολλὲς παρατηρήσεις, γιὰ τὶς φοῦστες...

Ντῖνος: Μὰ αὐτὴ εἶναι πολὺ ζωηρή...

Ἄννα: Καὶ σοῦ γυάλισε, ἔ;

Ντῖνος: Γιά κύττα ποῦ τὸ πάει...

Ἄννα: Ἐγὼ τὸ πάω καλὰ καὶ θὰ στὰ κόψω αὐτά... Ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ ξεκαθαρίσω τὴν κατάσταση...

Ἀνοίγει ἀπότομα ἡ πόρτα καὶ ἐμφανίζεται ὁ διευθυντής.

Γενικός: Ὦ!... Καλῶς ἤρθατε, κύριε Ἐξαρχόπουλε...

Ντῖνος: Εὐχαριστῶ... Καλῶς σᾶς βρῆκα....

Γενικός: Πῶς πῆγαν τὰ πράγματα ἐπάνω;

Ντῖνος: Καλά, πολὺ καλά!... Θὰ σᾶς κατατοπίσω σχετικῶς...

Γενικός: Ναί, θὰ ἤθελα νὰ τὰ ποῦμε... Ἐλᾶτε στὸ γραφεῖο μου...

Ὁ Ντῖνος περνᾶ στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἡ Ἄννα κλείνει πίσω τους τὴν πόρτα.

Γενικός: Ξέρετε γιατί διέκοψα τὸ ταξίδι σας;

Ντῖνος: Φυσικά, ὄχι...

Γενικός: Ἔρχεται ὁ Χατζηπατέρας μὲ τὸ γυιό του, σήμερα-αὔριο. Καὶ ξέρετε γιατί ἔρχονται;

Ντῖνος Φυσικά, ὄχι...

Γενικός: Γιὰ τὴν κόρη μου!...

Ντῖνος: Καὶ ὁ Χατζηπατέρας καὶ ὁ υἱός;

Γενικός: Ἀκριβῶς...

Ντῖνος: Τὸ ξέρει ἡ δεσποινίς;

Γενικός: Τῆς τὸ εἶπα, μὰ δὲν ἔδειξε ἐνθουσιασμό. Γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω μήπως ἔπεσε τίποτα στὴν ἀντίληψί σας;

Ντῖνος (ταραγμένος): Γιὰ τὸν Χατζηπατέρα ἢ τὸν υἱό;

Γενικός: Γιὰ τὴν κόρη μου...

Ντῖνος (πάντα ταραγμένος): Ἄ, γιὰ τὴν κόρη σας... Δηλαδὴ τί ἀκριβῶς ἐννοεῖτε;

Γενικός: Νά... κανένα φλέρτ... Κανένα δεσμό...

Ντῖνος (κοφτά): Τίποτα!...

Γενικός: Εἶστε βέβαιος;

Ντῖνος: Δηλαδή... Ναί... Μάλλον... (Θετικά). Τίποτα!...

Γενικός: Μοῦ φαίνεται πὼς κάτι μοῦ κρύβετε..

Ντῖνος: Κύριε διευθυντά... Μὲ προσβάλλετε...

Στὸ μεταξὺ ἡ Σοφία, ποὺ ἔχει φτάσει ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ντίνου, χτυπᾶ τὴν πόρτα...

Ἄννα: Ἐμπρός...

Σοφία (μπαίνοντας): Ἐδῶ εἶναι τὸ γραφεῖο τοῦ Ντίνου;

Ἄννα (ἔκπληκτη): Τοῦ Ντίνου;

Σοφία: Μάλιστα τοῦ κυρίου Ἐξαρχόπουλου...

Ἄννα (ξερά): Ἐδῶ.. Τί τὸν θέλετε;

Σοφία (χαμογελάει): Δὲ λέγεται καὶ τόσο εὔκολα...

Σοφία (βλέποντας πὼς ἡ Ἄννα τὴν κυττάζει ἄγρια): Ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθετε;

Ἄννα: Μάλιστα... Τί τὸν θέλετε;

Σοφία (ἀποφασιστικά): Νὰ παντρευτοῦμε...

Ἄννα: Τί;

Σοφία: Ἀφῆστε τα. Εἶναι μεγάλη Ιστορία... Ποῦ νὰ στὰ λέω... Νὰ καθήσω λίγο, γιὰ νὰ μὴ τὸν περιμένω ὄρθια;...

Ἄννα (ξερά): Κάθησε...

Ἡ Σοφία κυττάζει περίεργα τὴν Ἄννα καὶ κάτι κάνει νὰ τῆς πῇ, ὅταν ξαφνικὰ ἀνοίγῃ ἡ πόρτα καὶ ἐμφανίζεται ἀνύποπτος ὁ Ντῖνος.

Σοφία: Νάτος!... Ἐδῶ εἶμαι, Ντῖνο μου...

Ντῖνος (ἔκπληκτος): Τί σοῦ ἦρθε νἄρθῃ ἐδῶ;

Ἄννα: Ὥστε ἔτσι ἔ; Τί τῆς ἦρθε νἄρθῃ ἐδῶ;... Ἔ, λοιπόν, θὰ σὲ κάνω ρεζίλι. Δὲν ὑποφέρεσαι πιά... Θὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος μὲ τί κουμάσι ἔχει νὰ κάνῃ...

Ντῖνος: Σσσσς... Θ' ἀκούσῃ ὁ διευθυντής... Θὰ μὲ κάψῃς...

Ἄννα: Θὰ σὲ κάψω... Θὰ σὲ τσουρουφλίσω. (Τὸν κυνηγᾶ).
Ντῖνος Μὴ 'Αννάκι μου... Μή... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω...
Ἄννα: Δὲ θέλω ν' ἀκούσω τίποτα!...
Σοφία: Γιατί κάνετε ἔτσι καλέ; Ἐπε:δὴ εἶπα νὰ παντρευτοῦμε; Γιὰ τὰ λεφτὰ θὰ τὸ κάνουμε αὐτό...
Ἄννα: Γιὰ τὰ λεφτά, ἔ; Φτοῦ σου!...
Τὸ κυνηγητὸ καὶ ἡ φασαρία συνεχίζονται...
Ὥσπου στὸ τέλος παίρνει εἴδησι ὁ διευθυντής.

Γενικός: Τί συμβαίνει, ἐδῶ; Γιατί φωνάζετε ἔτσι;... Ποιά εἶναι ἡ κυρία;
Σοφία: Νὰ μὲ συγχωρῆτε... Μιὰ διόρθωσι.. Δεσποινίς...
Γενικός: Ἔστω, δεσποινίς... Τί θέλετε;... Γιὰ ποιά λεφτὰ μιλᾶτε...
Ντῖνος: Ξέρετε, ἡ δεσποινὶς εἶναι ταμίας τοῦ σωματείου μας καὶ ὑπάρχουν κάτι διαφορές, ὡς πρὸς τὴ χρησιμοποίησι τῶν χρημάτων...

Γενικός (αὐστηρά): Αὐτὲς τὶς διαφορές, ὄχι ἐδῶ, παρακαλῶ... Ὁ διευθυντὴς ξαναγυρίζει στὸ γραφεῖο του καὶ ἡ Ἄννα κάνει πάλι νὰ ξαναρχίσῃ.
Ντῖνος: Σσσσς... Οἱ διαφορὲς ὄχι ἐδῶ... Τὸ ἄκουσες τί εἶπε... Κι' ἐσὺ Σοφίτσα, Σοφούλα, Σοφάκι, δρόμο...
Σοφία: Δὲ μὲ λυπᾶσαι ἐμένα, πάει καλά... Τόσα δολλάρια, δὲν τὰ λυπᾶσαι;
Ἄννα: Κύττα θράσος!...

Σοφία (πλησιάζει τὴν Ἄννα καὶ τῆς λέει στ' αὐτί): Νὰ σᾶς ἐξηγήσω, δεσποινίς μου... Θὰ ὠφεληθῆτε κι' ἐσεῖς...
Ἄννα (ἔξω φρενῶν): Ἔξω!...
Σοφία: Φύγε τώρα, ποὺ σοῦ λέει.... Ἐδῶ ἤρθες νὰ τὰ πῆς αὐτὰ τὰ πράγματα;
Σοφία: Νάρθω στὸ σπίτι σου;
Ἡ Ἄννα τὴ σπρώχνει μὰ ἡ Σοφία ἀντιστέκεται.
Σοφία: Στάσου, νπέ... Δὲν ξέρω τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ του...

Ἄννα: Ἄντε πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, ξετσίπωτη... Ἄκου, σπίτι του!... Τὴν σπρώχνει πρὸς τὴν πόρτα).
Σοφία: Καλά, καλὰ θὰ φύγω... Μὴ σπρώχνης ὅμως, γιατὶ ἔχω σι' ἐγὼ τὶς ἀγριάδες μου...
Ντῖνος: Τί νὰ σοῦ πῶ τώρα;...
Σοφία: Ἐσὺ ἢ ἐγώ;... Γιατί, βρὲ ἄκαρδε ἄντρα, ἀφίνεις νὰ πᾶνε χαμένα τόσα λεφτά;
Φοβούμενος μήπως ξαναρχίσῃ ἡ φασαρία...

...ὁ Ντῖνος σπρώχνει τὴ Σοφία πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ὁποία ἀνοίγει ἡ Ἄννα... Μόλις μένουν μόνοι ὁ Ντῖνος προσπαθεῖ νὰ δώσῃ στὴν Ἄννα μερικὲς ἐξηγήσεις:
— Ἄκουσε, παιδί μου, νὰ καταλάβῃς... Ἡ Σοφία...
Ἄννα: Στσιάτα.. Σὲ ξέρω ἀπὸ ψέματα..
Ντῖνος: Μὲ προσβάλλεις... Πολὺ μὲ προσβάλλεις...
Ἄννα: Ὅταν σχολάσουμε θὰ τὰ ξεκαθαρίσουμε τὰ πράγματα. Δὲ σοῦ μοιάζω, ἐγώ... Ἐδῶ μέσα σέβομαι τὴ δουλειά μου!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Η ΓΑΡΔΕΝΙΑ ΜΟΥ

ΠΟΛΛΑ περίεργα καὶ παράξενα πράγματα μοῦ ἔχουνε τύχει στὴ ζωή μου. Ὅσο γιὰ ἀναποδιές, οὔτε καὶ θυμᾶμαι πόσες ἀπο δαύτες ἔχω ἀντιμετωπίσει. Φαίνεται, ὅμως, πὼς κάθε ἄνθρωπος, γεννιέται μὲ τὴ μοῖρα του. Ἄλλος περνάει τὴ ζωή του ἤσυχα κι' ὡραία, χωρὶς ἀπρόοπτα καὶ σκαμπανεβάσματα κι' ἄλλος δὲν προλαβαίνει νὰ μαζεύῃ ἀναποδιὲς καὶ φουρτοῦνες. Καὶ τὸ περίεργο εἶναι πὼς αὐτὲς οἱ ἀναποδιὲς ξεπηδοῦν μέσα ἀπ' τὰ πιὸ ἁπλὰ γεγονότα. Τώρα, βέβαια, εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀθρώπους, ποὺ ἔχουν ἀντιμετωπίσει ἕνα σωρὸ φουρτοῦνες, ἐπειδὴ ἔχω ἕνα καὶ μοναδικὸ φοβερὸ ἐλάττωμα: Εἶμαι εὐγενικός.

★

Αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἄρχισε πολὺ πρωτύτερα. Δηλαδή, κάποιο ἀπογεύμα, ἐκεῖ ποὺ κατεβαίνα τὴν ὁδὸ Σταδίου, σὲ σταματησε ἕνας κοντοχοντρος κυριος μὲ γυαλιὰ, ποὺ κρατουσε στα χερια του μιὰ μικρη γλαστρα μὲ γαρδενια.
— Μπορῶ νὰ σας απασχολησω γιὰ δυὸ λεπτά; μου ειπε.
— Εὐχαρίστως...
— Μοῦ ἐπιτρεπετε νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴ τὴ γαρδένια; συνεχισε. Πρόκειται νὰ την πεταξω, αλλὰ ἐπειδὴ ειναι ἐκλεκτης ποικιλιας καὶ κανει πολλὰ καὶ ὡραια ανθη, την λυπαμαι. Σας παρακαλω, λοιπὸν, νὰ τὴ δεχθητε, γιατὶ εἶναι κριμα νὰ πετάξω ἕνα τόσο ὑπεροχο φυτό. Ἔχει καὶ μπουμπούκια...
Ὁ κοντοχοντρος κύριος μιλοῦσε ἤσυχα καὶ μὲ κυττοῦσε στὰ μάτια, χαμογελῶντας. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πως ἦτανε ἕνας παράξενος ἄνθρωπος.
Τὸν κύτταξα καλὰ-καλὰ καὶ προσπάθησα νὰ τὸν ψυχολογήσω καὶ νὰ καταλάβω, ἂν αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητη προσφορὰ του ἔκρυβε τίποτ' ἄλλο, μὰ δὲν ἔβγαλα κανένα συμπέρασμα. Εἶχε ἕνα πρόσωπο καλοκάγαθο, γεμάτο εὐγένεια.
— Λοιπόν; ρώτησε στὸ τέλος. Θὰ τὴν πάρετε;
— Εὐχαρίστως, εἶπα. Ἀλλὰ γιατί δὲν τὴν κρατᾶτε ἐσεῖς;
Χάϊδεψε ἕνα φύλλο τῆς γαρδένιας κι' ἀναστέναξε.
— Γιατὶ μοῦ φέρνει γρουσουζιά, εἶπε. Νὰ ξέρατε πόση ἀδυναμία τῆς ἔχω!...
Καὶ χωρὶς ἄλλη κουβέντα μοῦβαλε στὴν ἀγκαλιά μου τὴ γαρδένια, ἔβγαλε μιὰ κάρτα καὶ τὴ σκάλωσε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κλωνιά της.
— Αὐτὴ εἶναι ἡ κάρτα μου, εἶπε. Ἂν ἔχετε, μοῦ δίνετε καὶ μιὰ δική σας, γιὰ νὰ πληροφορούμαι πότε-πότε περὶ τῆς ὑγείας της...
Μ' ὅλο ποὺ τὰ εἶχα λιγάκι χαμένα, τοῦ ἔδωσα κι' ἐγὼ τὴν κάρτα μου καὶ πρὶν προλάβω νὰ πῶ τίποτ' ἄλλο, μὲ χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Ἡ ὥρα ἦτανε ἀκριβὼς 8 καὶ 15'. Στὶς 8 καὶ 30' εἶχα ραντεβοῦ μὲ τὴ Βάνα. Πῶς νὰ πήγαινα, ὅμως, φορτωμένος μὲ μιὰ γλάστρα; Ἡ πρώτη σκέψι ποὺ ἔκανα, ἦτανε νὰ τὴν ἀφήσω κάπου σὲ μιὰ γωνιά, ἀλλὰ μετάνοιωσα. Πραγματικά, ἦτανε ἕνα ὁμορφο φυτό, γεμάτο μπουμπούκια. Τὴ λυπήθηκα κι' ἀπεφάσισα νὰ τὴ χαρίσω κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου.
Ἔριξα μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ μου. Ἡ ὥρα πλησίαζε 8 καὶ 20'. Δίπλα μου περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ κυρία καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ τὴν πλησίασα.
— Κυρία μου, εἶπα. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς προσφέρω μιὰ γαρδένια.
Μὲ κύτταξε ξαφνιασμένη:
— Μαζὶ μὲ τὴ γλάστρα;
— Βεβαίως. Εἶναι γεμάτη μπουμπούκια!
Κοντοστάθηκε, ἔκανε ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι της, ἀλλ' ἀμέσως τραβήχτηκε.
— Ἄντε, παράτα με. χριστιανέ μου! εἶπε. Ποιός ξέρει ἀπὸ ποῦ τὴν ἔκλεψες!
Πῆρε δρόμο κι' ἔφυγε. Κύτταξα γύρω μου καὶ σταμάτησα κάποιον μὲ μουστάκια. Αὐτός, στὴν ἀονὴ τουλάχιστον, φάνηκε πιὸ βολικός, κι' ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη του. Ἦτανε ἕνας μαυριδερὸς τύπος, ἀπερίγραπτος.
— Καὶ πόσο ζητᾶς; ρώτησε.
— Τίποτα.
— Δηλαδή, δωρεάν;

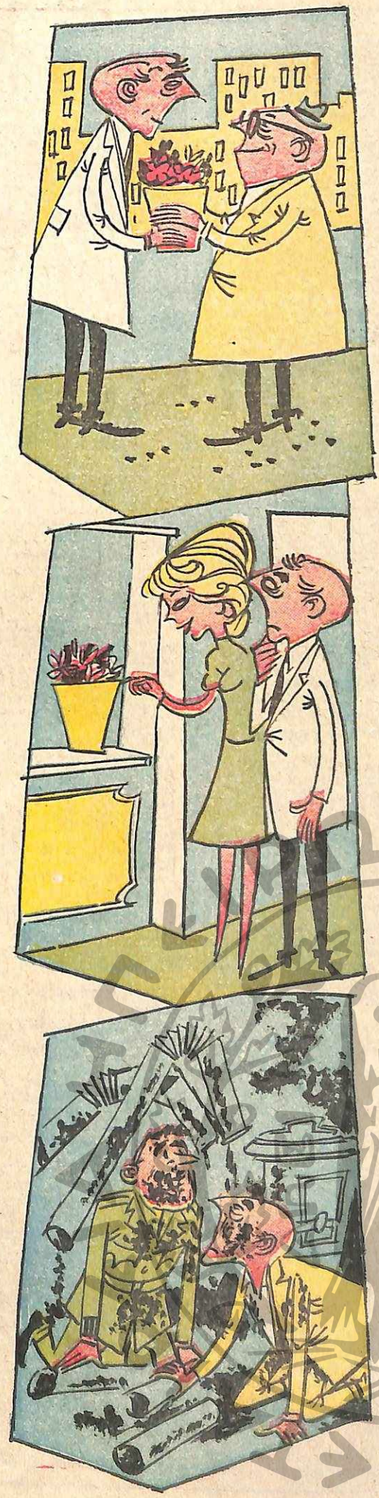

— Ἐντελῶς δωρεάν.
Γύρισε μὲ κύτταξε καλὰ-καλά, ἔστριψε τὸ μουστάκι του καὶ μούκλεισε τὸ μάτι λίαν πονηρά.
— Ἐν τάξει, ἀγόρι μου, εἶπε. Νὰ πιρνας ὅμως καμμιὰ δολὰ ἀπ' τὸ σπίτι νὰ τὰ κουβεντιάζουμε καὶ λιγάκι.
Αὐτὴ τὴ φορὰ πῆρα δρόμο ἐγώ! Ἡ ὥρα ἦτανε 8 καὶ 25. Πήδησα σ' ἕνα ταξί, πῆγα στὸ σπίτι μου, τὴν ἄφησα κι' ἔφτασα στὸ ραντεβοῦ μου μὲ καθυστέρησι 15 λεπτῶν. Ἡ Βάνα, εἶχε φύγει. Γύρισα φαρμακωμένος στὸ σπίτι μου κι' ἔψαξα γιὰ τὴν κάρτα τοῦ χοντρουλοῦ κυρίου, ποὺ μοῦ εἶχε δώσει τὴ γαρδένια, ἀλλὰ δὲν τὴ βρῆκα. Ἀπάνω στὴ διασύνη μου, τὴν εἶχα χάσει.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, μόλις εἶχα ἀρχίσει νὰ δουλεύω στὸ γραφεῖο, μὲ ζήτησαν στὸ τηλέφωνο.
—Παρακαλῶ, ρώτησε μιὰ φωνή, ὁ κύριος Θανασάκης Εὐγενίδης;
— Μάλιστα, ἀπάντησα. Ἐσεῖς ποιός εἶστε;
— Ὁ κύριος Περδίκης!
Προσπάθησα νὰ θυμηθῶ, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερα.
— Δὲν γνωρίζω κανένα κύριο Περδίκη, ἀπάντησα. Δὲν σᾶς ξέρω.
— Μά, ἀγαπητέ μου, εἶπε ὁ ἄλλος, εἶμαι ὁ κύριος, ποὺ σᾶς προσέφερε χτὲς τὸ βράδυ τὴ γλάστρα. Πῶς πάει ἡ γαρδένια μου;
Ἀγανάκτησα ἀμέσως, γιατὶ ἡ φωνή του ἦτανε πρωΐ-πρωΐ ὅλο κέφι.
— Ἀγαπητέ μου, φώναξα, νὰρθῆτε νὰ πάρετε πίσω τὴ γαρδένια σας, γιατὶ βρήκα τὸ μπελᾶ μου μὲ δαύτην. Ἐκτός, δηλαδή, ποὺ ἔχασα τὸ ραντεβοῦ μου μὲ τὴ μνηστή μου, βρέθηκε καὶ κάποιος, ποὺ μοῦ ἔστριψε τὸ μουστάκι.
Ὁ κύριος Περδίκης φαίνεται πὼς παραξενεύτηκε.
— Μά, ἀγαπητέ μου, εἶπε, σᾶς μίλησα πολὺ καθαρὰ καὶ δὲν σᾶς ἔκρυψα τὴν ἀλήθεια...
— Ποιά ἀλήθεια;
— Ὅτι, ἁπλούστατα, αὐτὴ ἡ γαρδένια εἶναι γρουσούζα. Σᾶς διαβεβαιῶ, ὅμως, ὅτι μόλις σκάσουν τὰ ἄνθη της, θὰ ξεχάσετε τὴ γρουσουζιά της. Χαίρετε καὶ χάρηκα πάρα πολύ, γιατὶ ἡ γαρδένια μου βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια...
Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο μισογελῶντας ὁ ἠλίθιος.

★

Δὲν εἶμαι κανένας προληπτικός, μὰ σίγουρα θὰ γίνω καὶ πολὺ συντομα, μάλιστα, ἂν δὲν ξεφορτωθῶ αὐτὴ τὴ γαρδένια. Φαίνεται ὅτι, εἶναι πραγματι, γρουσούζα. Εἶναι ἀπεριγραπτο τὸ τί τράβηξα γιὰ νὰ καταφέρω τὴ Βάνα νὰ μοῦ συγχωρέσῃ ἐκείνη τὴν ἀργοπορία μου στὸ ραντεβοῦ μας. Κι' ὅταν πιὰ τὰ κατάφερα, ἡ κατάστασι χειροτέρεψε, γιατὶ δὲν πήγα οὔτε στὸ ἄλλο ραντεβοῦ. Καὶ νὰ πῶς ἔγινε. Συναντήθηκαμε ἀπὸ νωρὶς, τὸ μεσημέρι κι' ἀφοῦ τῆς ἐξήγησα τὰ καθέκαστα, τὴν πῆγα καὶ μέχρι τὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ δῇ τὴ γαρδένια, ἐπειδὴ δὲν μὲ πολυπίστεψε. Μόλις τὴν εἶδε ὅμως ἐνθουσιάστηκε.
— Νὰ μὴν τὴ δώσῃς πουθενά, εἶπε. Αὐτὴ εἶναι γεμάτη μπουμπούκια!
— Μά, εἶναι γρουσούζα...
Κούνησε τὸ κεφάλι της μὲ σημασία.
— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ σὲ παρατήσω, εἶπε. Δὲ σὲ φανταζόμουν τόσο ὁλάκερο!
Δὲν εἶπα κουβέντα, γιατὶ ἐκτὸς ποὺ εἶμαι εὐγενικός, τῆς ἔχω καὶ τρομερὴ ἀδυναμία. Σκάλισε τὸ χῶμα της λιγάκι, ὁπότε πρὸς ἠτον ξερὸ κι' ἔβρεχε, ἀφοῦ μοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὴν ποτίσω. Κι' ἐπειδὴ εἶμαι καὶ καλόβολος τύπος, συμφώνησα.
— Μάλιστα, εἶπα. Τί ὥρα θὰ συναντηθοῦμε σ' ἀπογεύματος;
— Στὶς 6 στὸ μπαρακι. Ἀπόψε θέλω νὰ πᾶμε στὸ θέατρο.
— Νὰ πᾶμε...
Μόλις ἔφυγε, ἔβγαλα τὴ γαρδένια στὸ μπαλκόνι καὶ ξάπλωσα. Κι' ἐπειδὴ φαίνεται πὼς ἤμουν κουρασμένος, μὲ πῆρε ἀμέσως ὁ ὕπνος. Ὅταν ξύπνησα, ἡ ὥρα ἦτανε 5. Ξυρίστηκα, ντύθηκα κι' ἑτοιμαστηκα νὰ φύγω γιὰ τὸ ραντεβοῦ μου, ὅταν, ξαφνικά, θυμήθηκα ὅτι δὲν τὴν εἶχα ποτίσει. Τί βαλεγα στὴ Βάνα; Πῆρα ἀμέσως μιὰ κατσαρόλα, τὴ γέμισα νερὸ κι' ὅπως διαόμουν τὴ γυρίζω στὴ γλάστρα καὶ νὰ τὸ καστανόχωμα!... Πλημμύρισε τὸ μπαλκόνι ἀπὸ νερό, καστανόχωμα καὶ φωνές! Οἱ φωνὲς ἐρχοντουσαν κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι, ἀπὸ δυὸ κυρίους καὶ μιὰ κυρία, ποὺ τοὺς εἶχα κάνει λούτσα. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦτανε καὶ πολὺ ἀγριος.
— Βρὲ ὁλάκα, φώναξε ἔτσι καὶ σαλτάρω ἀπάνω, θὰ σὲ κάνω μαῦρο στὸ ξύλο! Πού τάχεις τὰ σταδιά σου;
Κι' ὅπως τὸ μπαλκόνι μου εἶναι πολὺ ψηλό, ἄρπαξε τὰ κάγκελλα καὶ τὰ κούνησε μὲ τέ-

τοια λύσσα, ποὺ νόμιζα ὅτι θὰ τὰ ξεκολλήση. Μόνο ποὺ δὲν ἔπεσα στὰ πόδια τους, γιὰ νὰ τοὺς ἡμερέψω. Μὰ μ' ἔπιασε καὶ μένα τέτοιος θυμός, ποὺ θόλωσε τὸ μυαλό μου καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Ἄρπαξα τὴ γλάστρα καὶ βγῆκα στὸ δρόμο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν μοῦ πήγαινε ἡ καρδιά μου νὰ τὴν πετάξω. Ἤθελα νὰ τὴν χαρίσω. Σταμάτησα τὸν πρῶτο κύριο, ποὺ βρέθηκε μπροστά μου κι' ἔπιασα ἀμέσως τὸ γνωστὸ τροπάριο. Ἡ ὥρα ἤτανε 6 παρὰ 10 κι' ἄρχισε νὰ σκοτεινάζη.

— Καλά, εἶπε ὁ κύριος καὶ γιατὶ θέλεις νὰ μοῦ τὴν δώσης δωρεάν;

— Ἔτσι, ἀπάντησα.

Φαίνεται ὅμως πὼς εἶχε ὄρεξι γιὰ κουβέντα, γιατὶ ἔβγαλε τσιγάρο καὶ πρὶν τ' ἀνάψη, πλησίασε τὸ ἀναμένο του σπίρτο στὰ μοῦτρα μου.

— Γιὰ νὰ σὲ δῶ καλά, εἶπε. Σὰν πολὺ κουβαρντᾶς μοῦ φαίνεσαι. Μήπως τὴν ἔχεις κλεμένη;

Ἔτρεμα ἀπ' τὸ κακό μου.

— Ναί, βρὲ ἀδερφέ, φώναξα, κλεμένη τὴν ἔχω!... Σ' ἐνδιαφέρει;

— Καὶ πολὺ μάλιστα, ἀπάντησε. Πᾶμε μέσα...

— Γιατί;

Ἔβγαλε τὴν ταυτότητά του, μοῦ τὴν ἔδειξε καὶ δήλωσε:

— Εἶμαι ἀστυνομικός!

Μπρὸς ἐγὼ φορτωμένος τὴ γαρδένια, πίσω αὐτός, τραβήξαμε γραμμὴ γιὰ τὸ τμῆμα. Καὶ μὲ κρατοῦσε κι' ἀπ' τὸ γιακᾶ νὰ μὴν τοῦ φύγω. Ὅταν μπήκαμε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, ἡ ὥρα ἤτανε ἀκριβῶς 6.

★

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας, εἶχε μιὰ φυσιογνωμία πολὺ εὐγενική, μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχε τὰ νεῦρα του, γιατὶ τὰ μπουριὰ τῆς σόμπας ἤτανε βουλωμένα καὶ δὲν «τραβοῦσαν» Μπεκάτσες πέφτανε στὸ γραφεῖο του. Ἔτριβε τὰ χέρια του καὶ χτυποῦσε κάτω τὰ πόδια του, γιὰ νὰ ζεσταθῆ. Ὁ ἀστυνομικός, ποὺ μὲ συνέλαβε, ἔσκυψε στ' αὐτί του καὶ τοῦ ψιθύρισε κάτι. Κι' ὅσο τοῦ μιλοῦσε, ὁ κύριος ἀξιωματικὸς μὲ κυττοῦσε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

— Δὲν μοῦ λές, εἶπε. Ἀπὸ σόμπες ξέρεις;

— Ὄχι, ἀπάντησα.

— Δηλαδὴ ἐσὺ ἔχεις εἰδικότητα μόνο στὶς γλάστρες;

Πῆγα νὰ πῶ κάτι, ἀλλὰ μὲ σταμάτησε.

— Σιωπή! φώναξε.

— Μὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω.

— Δὲ θέλω ν' ἀκούσω τίποτα!

Γύρισε στὸν ἀστυνομικὸ καὶ τοὔκανε νόημα.

— Γιά ἔλα δῶ, εἶπε. Τὸ ὁμολόγησε μόνος του ὅτι τὴν ἔκλεψε;

— Μάλιστα.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ κύριος ἀξιωματικός. Βάλτον νὰ καθαρίση τὰ μπουριὰ καὶ μετὰ τὰ λέμε. Τί ἀνακρίσεις θὰ κάνουμε μ' αὐτὴ τὴν παγωνιά; Πάω στὸ διπλανὸ γραφεῖο...

Μ' ἔπνιξε ἡ ἀγανάκτησι.

— Κύριε ἀξιωματικὲ τῆς ὑπηρεσίας, φώναξα, διαμαρτύρομαι καὶ μπουριὰ δὲν καθαρίζω! Νὰ ἡ ταυτότης μου. Ὀνομάζομαι Τάδε καὶ ἡ μνηστή μου ἡ Βάνα, περιμένει στὸ μπαράκι. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὴν πάρω στὸ τηλέφωνο, γιατὶ ἀλλοιῶς τὴ χάνω καὶ σᾶς καθιστῶ ὑπεύθυνο.

Ὁ κύριος ἀξιωματικὸς ἔτριψε πάλι τὰ χέρια του καὶ διαμαρτυρήθηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του:

— Ἀγαπητέ μου, εἶπε, δὲν μοῦ τὰ λὲς καλά. Εὐθύνομαι ἐγώ, ἂν ὁμολόγησες ὅτι ἔκλεψες τὴ γλάστρα;

— Τὸ εἶπα στὰ νεῦρα μου!

— Κι' ἐγὼ νευριάζω, ἀλλὰ δὲν ὁμολογῶ τίποτα! Γιὰ φέρε τὸ τηλέφωνο τῆς δεσποινίδος. Πῶς τὴν εἴπαμε;

— Βάνα. Περιμένει στὸ μπαράκι...

Ἔδωσα τὸ τηλέφωνο τοῦ μπὰρ καὶ μερικὰ ἀκόμη συναδέλφων καὶ συγγενῶν καὶ ἡσύχασα κάπως.

— Θὰ τοὺς πάρω ἀμέσως, εἶπε.

Γύρισε κύτταξε τὴ σόμπα, ποὺ κάπνιζε καὶ συνέχισε:

— Τώρα σχετικὰ μὲ τὴ σόμπα σᾶς ἀφήνω στὸ φιλότιμό σας. Ἂν θέλετε, τὴν καθαρίζετε, ἂν δὲν θέλετε, δὲν πειράζει...

Αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια τὰ εἶπε τόσο ἤρεμα καὶ πολιτισμένα, ποὺ ξύπνησε μέσα μου ὅλο τὸ φιλότιμο. Ἐδῶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος — σκέφτηκα— πάει νὰ κάνη δέκα τηλεφωνήματα γιὰ μένα κι' ἐγὼ νὰ μὴν τοῦ καθαρίσω δυὸ μπουριά;

— Νὰ μένετε ἥσυχος! φώναξα. Τὰ μπουριὰ θὰ καθαρισθοῦν, ἐδῶ γίνεται καλύτερα, ἀρκεῖ νὰ μὲ βοηθήση κάποιος.

Ὁ κύριος ἀξιωματικὸς γύρισε στὸν ἄλλον, ποὺ μ' ἔπιασε.

— Νὰ βοηθήσης τὸν κύριο, εἶπε.

Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα τόσο ἐγώ, ὅσο καὶ ὁ ἄλλος εἴχαμε γίνει ἀγνώριστοι!. Μόνο τὰ μάτια μας ξεχώριζαν, γιατὶ σὲ κάποια στιγμή, ἐκεῖ ποὺ σκαλίζαμε ἀπὸ κάτω τὴ σόμπα, μυστηριωδῶς ξεβουλώθη, φύγανε ἀπὸ πάνω καὶ τὰ δέκα μπουριὰ τῆς σόμπας καὶ μᾶς ἤρθανε στὸ κεφάλι μαζὶ μὲ τὴν καπνιά τους.

— Ἄμαν, ἀδερφέ μου! φώναξε ὁ ἄλλος. Τί διάβολο ἤθελα καὶ σὲ συνέλαβα;

Εἶχα κάτι νεῦρα ἀπερίγραπτα.

— Μωρέ, θὰ σὲ κάνω ἐγὼ ἔτσι, ποὺ θὰ μὲ βλέπης νὰ κλέβω τὰ πλατάνια τοῦ βασιλικοῦ κήπου κι' ὄχι μόνον δὲν θὰ μὲ πιάνης, ἀλλὰ θὰ παίρνης μαῦρο δρόμο! Νὰ σὲ μάθω ἐγώ, ποὺ μὲ κουβάλησες ἐδῶ γιὰ μιὰ ψωρογαρδένια...

Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, μόλις τακτοποιήθηκε ἡ σόμπα κι' ἄναψε —θὰ εἴχαμε περάσει τρία τέταρτα περίπου— ἔφτασε πρώτη ἡ Βάνα, ὕστερα δυὸ συνάδελφοι ἀπ' τὸ γραφεῖο, ἕνας θεῖος μου, συνταξιοῦχος δημοδιδάσκαλος καὶ κάποιος γείτονας. Ὅλοι βεβαίωσαν γιὰ τὸν τίμιο χαρακτῆρα μου, ἄκουσαν πάλι πῶς ἦρθε στὰ χέρια μου αὐτὴ ἡ γαρδένια καὶ πείστηκαν ὅτι δὲν τὴν εἶχα κλέψει.

— Τότε νὰ πᾶτε στὸ καλό! εἶπε ὁ κύριος ἀξιωματικός.

Φτάσαμε ὡς τὴν πόρτα, ἀλλὰ μᾶς ξαναγύρισε πίσω.

— Τὴ γαρδένια σας ξεχάσατε!

— Μὰ δὲν πειράζει, ἀπάντησα. Σᾶς τὴν χαρίζω!

Ἡ Βάνα μου πάτησε τὸ πόδι.

— Μὴν τὸν ἀκοῦτε, κύριε ἀστυνόμε, εἶπε. Πιστεύει πραγματικὰ πὼς εἶναι γρουσούζα, γι' αὐτὸ θέλει νὰ σᾶς τὴ δώση.

Πῆρε μόνη της τὴ γαρδένια ἀπ' τὸ γραφεῖο, ποὺ τὴν εἶχα ἀκουμπήσει καὶ μόλις βγήκαμε ἀπ' ἔξω, μοῦ τὴ φόρτωσε. Τότε δὲν κρατήθηκα πιὰ καὶ ξέσπασα.

— Μὰ τί διάβολο τὴν ἤθελες; φώναξα. Τόσο ξεροκέφαλη εἶσαι, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβης ὅτι εἶναι γρουσούζα;...

Ἡ Βάνα ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ποτὲ δὲν τῆς εἶχα μιλήσει τόσο ἄσχημα.

— Ἄ, ἐσὺ δὲν εἶσαι μόνο βλάκας, εἶπε, εἶσαι καὶ αὐθάδης! Γειά σου!

Ἔκανε μεταβολὴ καὶ πῆρε δρόμο. Καταφαρμακώθηκα.

★

Τώρα θέλετε νὰ μάθετε τὴ συνέχεια; Εὐχαρίστως. Κατὰ τὴ γνώμη μου, αὐτὴ ἡ γαρδένια εἶναι πραγματικὰ γρουσούζα. Ἀπὸ τότε, ἔχει περάσει κάπου ἕνας μῆνας κι' ὁ κύριος Περδίκης μοῦ τηλεφωνεῖ μέρα παρὰ μέρα, γιὰ νὰ πληροφορηθῆ γιὰ τὴν ὑγεία τῆς γαρδένιας. Τὸν βρίζω, τὸν ξαναβρίζω, αὐτὸς ἐκεῖ! Παίρνει συνέχεια. Κι' ἐμένα μ' ἔχει πιάσει τέτοια λύσσα καὶ τέτοιο τυφλὸ μῖσος, ποὺ δὲ θέλω νὰ τὴν πετάξω. Θέλω νὰ τὴν προσφέρω ὁπωσδήποτε σὲ κάποιον, γιὰ νὰ τραβήξη κι' αὐτὸς τὰ ἴδια. Ὅποιος, λοιπόν, ἀπὸ σᾶς θέλει ν' ἀποχτήση δωρεὰν μιὰ γαρδένια, ἂς ἔλθη νὰ τοῦ τὴν προσφέρω. Τὴν κρατάω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ κάνω βόλτες κάθε ἀπόγεμα 5—7. Κατεβαίνω τὴ Σταδίου, ἀνεβαίνω τὴν Πανεπιστημίου, φέρνω βόλτα τὴν Ὁμόνοια καὶ ἀνεβαίνω ξανὰ τὴ Σταδίου. Καὶ λέω ὅλο τὸ ἴδιο τροπάρι. Μὰ εἶναι τόσο γρουσούζα, ποὺ ἔχει κολλήσει ἀπάνω μου καὶ κανεὶς δὲν τὴν παίρνει.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς τραγουδιστής, ἠθοποιὸς καὶ χορευτὴς Γιῶργος Τσακίρης ἢ Τζῶρτζ Τσακίρις, ὅπως εἶναι γνωστὸς στὸ Χόλλυγουντ καὶ στοὺς διεθνεῖς κινηματογραφικοὺς κύκλους, πρόκειται νὰ ἔλθη τὸν προσεχῆ Ἰούλιο στὴν Ἑλλάδα, προκειμένου νὰ περάση στὴν πρώτη πατρίδα του τὶς θερινὲς διακοπές του.

Ἡ ἄφιξι τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνη, θ' ἀποτελέση, ὅπως προβλέπεται, μέγα γεγονὸς γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ ὁ Γ. Τσακίρης, ἐντελῶς ξαφνικά, εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ πάντως δίκαια, πῆρε τὶς διαστάσεις στοὺς διεθνεῖς καλλιτεχνικοὺς κύκλους, ἀστέρος πρώτου μεγέθους, καὶ ἡ ἐπαφὴ τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ μὲ τὸ νεαρὸ ὁμογενῆ θὰ καταλήξη ἀναμφισβήτητα σὲ κέρδος τοῦ πρώτου.

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ τὴ μαζικὴ ἔξοδο Ἑλλήνων τραγουδιστῶν στὸ ἐξωτερικό, ἡ ἀναστροφὴ τοῦ ρεύματος, πρὸς τὴ χώρα μας, ἔρχεται σὰν ἐπιστέγασμα τῆς διαπιστώσεως στὴν ὁποία προβαίνει ἀπὸ καιρὸ ἡ στήλη μας, ὅτι ἡ Ἑλλάδα καὶ συγκεκριμένα ἡ Ἀθήνα, τείνει νὰ μεταβληθῆ σὲ διεθνὲς κέντρο τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ.

Ὁ Τζῶρτζ Τσακίρης, ὁ ἔξοχος πρωταγωνιστὴς τοῦ «Γουὲστ Σάϊντ στόρυ», θἆναι τὸ πρῶτο χελιδόνι τῆς καινούργιας ἄνοιξης, ποὺ φτάνει γιὰ τὶς ἑλληνικὲς μελωδίες.

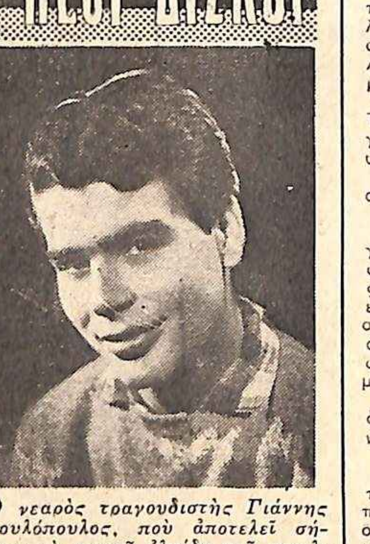

Ὁ νεαρὸς τραγουδιστὴς Γιάννης Πουλόπουλος, ποὺ ἀποτελεῖ σήμερα τὴ χρυσῆ ἐλπίδα τοῦ νεοελληνικοῦ τραγουδιοῦ καὶ θεωρεῖται σὰν ὁ καλύτερος ἑρμηνευτὴς τῶν τραγουδιῶν τοῦ Μίκη Θεοδωράκη.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καινούργιοι πάλι δίσκοι, καινούργιες ἐπιτυχίες κυκλοφόρησαν αὐτὲς τὶς μέρες στὴ μουσικὴ ἀγορά. Παραθέτουμε τὰ «στοιχεῖα» τους:

1) «Ψωμὶ στὸ τραπέζι». Στίχοι Ἰακ. Καμπανέλη-μουσικὴ Μίκη Θεοδωράκη. Τραγουδάει ὁ Γιάννης Πουλόπουλος, μὲ χορωδία.

2) «Ἀπὸ τὸ παράθυρό σου». Στίχοι Ἰακ. Καμπανέλη-μουσικὴ Μίκη Θεοδωράκη. Τραγουδοῦν ὁ Ν. Κούρκουλος καὶ ἡ Τζένη Καρέζη.

3) «Τοῦ ἥλιου χάθηκε τὸ φῶς». Στίχοι-μουσικὴ Στ. Ξαρχάκου. (Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ θὰ ἐμφανισθῆ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ταινία «Λόλα»).

4) «Ἕνα φύλλο». Στίχοι-μουσικὴ Ἡρ. Ἱερωνυμάκη-Ἰω. Κιούρκα. Τραγουδᾶ ὁ Δημήτρης Μπαξεβανάκης, μὲ χορωδία.

5) «Μιὰ ἐλπίδα». Στίχοι-μουσικὴ Ἡρ. Ἱερωνυμάκη-Ἰω. Κιούρκα. Τραγουδάει ὁ Δημήτρης Μπαξεβανάκης.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἀρκετοὶ καὶ καλοί, ὅπως πάντα, οἱ νέοι δίσκοι λαϊκῶν τραγουδιῶν, ποὺ κυκλοφόρησαν. Παραθέτουμε τοὺς καλύτερους:

1) «Μαῦρος ἥλιος». Στίχοι-μουσικὴ Θ. Σοφοῦ. Τραγουδοῦν ὁ Πάνος Γαβαλᾶς καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

2) «Γύρισε καραβάκι». Στίχοι-μουσικὴ Π. Πετσᾶ. Τραγουδοῦν ἡ Γιώτα Λίδια καὶ ὁ Ἐμμ. Χιώτης.

3) «Κάποτε θὰ βρῶ λησμονιὰ κι' ἐγώ». Στίχοι-μουσικὴ Θ. Σοφοῦ. Τραγουδᾶ ἡ Γιώτα Λίδια.

4) «Ἕνα σπιτάκι». Στίχοι-μουσικὴ Θ. Σοφοῦ. Τραγουδοῦν ὁ Π. Γαβαλᾶς καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

5) «Μὴ μοῦ λὲς νὰ χωριστοῦμε». Στίχοι-μουσικὴ Π. Πετσᾶ. Τραγουδοῦν ὁ Θ. Σιναΐδης καὶ ἡ Γιώτα Λίδια.

6) «Καὶ σὺ μὲ πρόδωσες». Στίχοι-μουσικὴ Ι. Καραμπεσίνη. Τραγουδᾶ ἡ Πόλυ Πάνου καὶ συνοδεύει ὁ Ι. Καραμπεσίνης.

7) «Ψεύτικα μὲ ἀγαπᾶς». Στίχοι-μουσικὴ Ι. Καραμπεσίνη. Τραγουδοῦν ὁ Π. Γαβαλᾶς καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

8) «Ὁ πατέρας». Ἀπὸ τὴν ταινία «Τὸ μεροκάματο τοῦ πόνου». Στίχοι-μουσικὴ Γ. Μητσάκη. Τραγουδᾶ ὁ Γρηγ. Μπιθικώτσης.

9) «Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε». Στίχοι-μουσικὴ Στ. Καμενίδη-Χαρ. Βασιλειάδη. Τραγουδᾶ ἡ Γιώτα Λίδια.

10) «Κανεὶς δὲ μὲ καταλαβαίνει». Στίχοι-μουσικὴ Ν. Δαλέζιου. Τραγουδοῦν ὁ Στρ. Διονυσίου καὶ ἡ Γιώτα Λίδια.

11) «Σὲ μένα θὰ ξανάρθης». Στίχοι-μουσικὴ Ι. Καραμπεσίνη. Τραγουδάει ἡ Πόλλυ Πάνου.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Μαράζι τὄχω νὰ σὲ δῶ» (Βρυσανὸς χορός). Στίχοι - μουσικὴ Ἀθ. Σκορδαλοῦ. Τραγουδάει ὁ Νι. Μανιᾶς.

2) «Ἦταν τσὴ τύχης μας γραφτό». (Γαραζανὸς συρτός). Τοῦ Ἀθ. Σκορδαλοῦ. Τραγουδάει ὁ ἴδιος.

4) «Ἡ μάννα μου μὲ μάλωσε» (συρτός). Στίχοι-μουσικὴ Κ. Κοντογεώργου. Τραγουδάει ὁ Ἀλ. Κώνστας.

4) «Ἔβγα, γέρο, στὸ χορὸ» (τσάμικος). Στίχοι Κ. Κοντογεώργου.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Ἴτς ὼλ ιν δὴ γκαίη» (Εἶναι ὅλοι στὸ παιχνίδι). Τραγουδάει ὁ Κλὶφτ Ρίτσαρντ.

2) «Γιοὺρ ἄϊες τὲλλ ἀν γιοὺ» (Τὰ μάτια σου μιλοῦν γιὰ σένα). Τραγουδάει ὁ Κλὶφτ Ρίτσαρντ.

3) «Ἒ ζε μ' ἂν βαὶ» (Καὶ φεύγω). Τραγουδάει ὁ Ρίτσαρντ Ἄντονυ.

4) «Σάουλ Οὐὰλτζ» (Χορεύοντας βάλς). Τραγουδάει ὁ Ρίτσαρντ Ἄντονυ.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Ο ΚΥΚΝΟΣ ΤΟΥ ΟΧΑΪΟ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΕΗΝ ΓΚΡΕΫ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Βίνγκενουντ ἀπελευθερώνει τὸν Τζὶμ καὶ διατάσσει νὰ θανατώσουν τὸ ἀδελφό του. Ἀλλ' ἡ Λόλα τὸν διαλέγει γιὰ σύζυγο κι' ἔτσι τὸν σώζει ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸ θάνατο. Ἡ Λόλα κι' ὁ Τζὸε ζοῦν εὐτυχισμένοι. Ὁ Τζόε, ὡστόσο, σκέφτεται πὼς πρέπει ν' ἀπελευθερώση τὴν Κάτε. Παίρνει πρῶτα τὸ ἄλογό του ἀπὸ τὸν Σίλβερτιπ καὶ φεύγει μαζὶ μὲ τὴν Ἀόλα, ποὺ τοῦ δείχνει τὸ μέρος, ὅπου βρίσκεται ἡ καλύβα τοῦ Χένρυ Γκίρτι. Ὁ Τζόε ἐπιτίθεται ἐναντίον του καὶ τὸν πληγώνει. Ἀλλ' ὁ Γκίρτι κατορθώνει νὰ φύγη ἀπὸ τὴν καλύβα του, ἀφοῦ πρῶτα σκοτώνει τὴν Κάτε, ποὺ τὴν κρατοῦσε αἰχμάλωτη του καὶ τὸ μυαλό τῆς δυστυχισμένης εἶχε σαλέψει. Βρίσκεται κατόπιν ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Σίλβερτιπ καὶ τὸν σκοτώνει. Ἀλλ' εἶναι κι' αὐτὸς βαρειὰ πληγωμένος. Ἡ Ἀόλα τὸν βρίσκει εὐτυχῶς καὶ τὸν σώζει. Στὸ μεταξύ, ὁ πατέρας της τῆς εἶχε δώσει τὴν ἐλευθερία της, γιὰ νὰ μὴ βρεθῆ στὴν ἀνάγκη νὰ προδώση τὴ φυλή της. Μποροῦν τώρα νὰ πᾶνε ὅπου θέλουν.

8ον

Βρίσκονταν ἐκείνη τὴν στιγμὴ σ' ἕνα μεγάλο λειβάδι, ποὺ εἶχε τὸ σχῆμα αὐγοῦ καὶ ποὺ στὸ κέντρο του ὑπῆρχε μιὰ πηγή. Τὸ νερό της χυνόταν σ' ἕνα βαθὺ πηγάδι.

Καί, ξαφνικά, ὁ Τζόε θυμήθηκε. Ἦταν τὸ μέρος, ὅπου ὁ Βέντζελ εἶχε ἐπιτεθῆ ἐναντίον τῶν Ἐρυθροδέρμων κι' εἶχε ἀπελευθερώσει τὴν Νέλ. Κι ὁ Τζόε ἐπίσης εἶχε χτυπηθῆ ἐκείνη τὴ νύχτα μὲ τοὺς Ἐρυθροδέρμους. Ἦταν μιὰ νύχτα, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχνοῦσε ποτέ.

ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Εἶχαν περάσει κάμποσες ἡμέρες ἀπὸ τότε ποὺ χάθηκαν ἡ Νὲλ κι' ἡ Κάτε.

Ὁ Τζῶρτζ Γιοὺνγκ κι' ὁ Νταίηβ Ἔντουαρτς κάθονταν στὸ κατώφλι τῆς καλύβας του, κυττάζοντας περίλυπα πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους. Τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει ἀνάμεσα στοὺς Ἐρυθροδέρμους ἦταν γι' αὐτοὺς σκληρὰ καὶ κουραστικά, ἀλλὰ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχαν νοιώσει τόση ἀπογοήτευσι ὅσο τώρα.

— Νταίηβ, ἡ ἐλπίδα σου ὅτι μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε ἀκόμη τὴ Νὲλ καὶ τὴν Κάτε εἶναι παράλογη, εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Γιοὺνγκ, κουνώντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι του. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ λόγια ποὺ εἶπε αὐτὸς ὁ καταραμένος Γκίρτυ στὴ Νέλ. Δὲ μπορῶ, ὡστόσο, νὰ καταλάβω γιατὶ μ' ἄφησε ἐλεύθερο καὶ πῆρε μαζί του τὸν Τζίμ. Νομίζω πὼς αὐτὸ τὸ ζήτησε ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σοούνι, ποὺ φαίνεται πὼς ἔχει κάποιο λόγο γιὰ νὰ τοὺς ἐχθρεύεται. Ὡς χθὲς ἀκόμη δὲν εἶχα αἰσθανθῆ καμμιὰ ἕλξι γιὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κυνηγοῦ. Ἀλλὰ τώρα λυπᾶμαι, ποὺ δὲν ἔγινα κυνηγός, γιατὶ ἔτσι θὰ μποροῦσα ν' ἀνακαλύψω τὰ ἴχνη αὐτοῦ τοῦ προδότη. Τὸ ξέρεις τὸ ἴδιο καλὰ ὅσο κι' ἐγὼ μὲ ποιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο φέρονται στοὺς αἰχμαλώτους των. Θὰ προτιμοῦσα ἡ Κάτε κι' ἡ Νὲλ νὰ ἦταν νεκρὲς παρὰ νὰ ἔπεφταν στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ τέρατος. Θὰ σοῦ πῶ μάλιστα, κάτι περισσότερο: Θὰ προτιμοῦσα νὰ τὶς σκότωνα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!

Στὸ σύντομο διάστημα, ποὺ εἶχε μεσολαβήσει ἀπὸ τότε ποὺ ἐξαφανίστηκαν οἱ δυὸ νέες, ὁ δυστυχισμένος Γιοὺνγκ εἶχε γεράσει. Μαῦρα στεφάνια ἔζωναν τὰ μάτια του καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀδυνατίσει. Ὁ ὑπομονετικὸς καὶ πρόσχαρος ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ἄλλοτε, εἶχε γίνει τώρα ὀξύθυμος καὶ σκυθρωπός.

— Ἴσως ἔχεις δίκηο, ἀπάντησε ὁ Νταίηβ, ποὺ δὲν ἦταν λιγώτερο λυπημένος ἀπ' αὐτόν. Κι' ἐγὼ ἔχω κακὰ προαισθήματα. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε αὐτὸ τὸ κακό, τάζω χαμένα. Οὔτε νὰ κηρύξω μπορῶ, οὔτε νὰ κάνω τὴν παραμικρὴ ἐργασία.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπε ὁ Γιοὺνγκ. Τὸ πλῆγμα ἦταν τρομερό. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κάνωμε τὸ καθῆκον μας. Μόνοι διαλέξαμε αὐτὴ τὴ δύσκολη ζωὴ ποὺ εἶναι γεμάτη ἀπὸ κόπους καὶ πίκρες. Δὲ μᾶς ἐπιτρέπεται ν' ἀπαρνηθοῦμε τὸ ἔργο μας, ἐπειδὴ μιὰ ἀκτίνα τοῦ ἥλιου ποὺ φώτισε γιὰ λίγο τὶς θλιβερὲς ἡμέρες μας χάθηκε, καὶ ἴσως γιὰ πάντα.

— Ἀλλὰ πόσο σκληρὴ εἶναι ἡ ζωὴ σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά!

— Ἡ φύσι δείχνεται πάντα σκληρὴ γιὰ τὸ ἴδιο τὸν ἑαυτό της.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό. Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μπορέσουμε νὰ προσηλυτίσουμε δέκα ἢ ἑκατὸ Ἐρυθροδέρμους, ποὺ ζοῦν ὁλόγυρα, ἀπαρνηθήκαμε κάθε χαρὰ καὶ διαλέξαμε αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ ἔχει γιὰ μᾶς μόνον λύπες καὶ ἀγωνίες.

— Κάθε θυσία εἶναι μικρὴ προσπάθεια στὸ σκοπὸ ποὺ ἐπιδιώκομε, εἶπε ὁ Γιοὺνγκ. Ἀλλ' εἶναι σκληρὸ νὰ βλέπη κανεὶς ἕναν ἀποστάτη νὰ τοῦ παίρνη μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ μὲ σκοτώνει περισσότερο εἶναι τὸ νὰ σκέφτωμαι σὲ ποιὰ μαρτύρια, σὲ ποιὲς φρικαλεότητες μπορεῖ νὰ τὴν ὑποβάλη...

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια βγῆκαν ψιθυριστὰ ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Κι' ἐγὼ ὑποφέρω ὅταν τὸ σκέφτωμαι, εἶπε ὁ Ἔντουαρντς. Ἀλλὰ φοβᾶμαι πὼς καινούργιες συμφορὲς μᾶς περιμένουν. Δὲν ἤμουνα ποτὲ προληπτικός, οὔτε πίστευα στὰ προαισθήματα. Ἀλλ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες δὲν προβλέπω παρὰ μόνον κακά.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Οὐὲλς κι' ὁ Χαικεβέλντερ βγῆκαν ἀπὸ τὴν καλύβα τους καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο νέων.

— Μίλησα σήμερα μ' ἕναν ἀξιόπιστο Ἰνδιάνο, εἶπε ὁ Χαικεβέλντερ. Ὁ Γκίρτυ κι' οἱ αἰχμάλωτοί του δὲ φάνηκαν πουθενά.

— Ἀλλά, φυσικά, δὲν θὰ τοὺς ἔφερνε ἐδῶ ὁλόγυρα, γιὰ νὰ τοὺς δοῦμε, παρατήρησε ὁ Ἔντουαρντς. Γιατί, λοιπόν, νομίζετε πὼς αἰχμαλώτισε τὸν Τζίμ;

— Ἴσως γιατὶ τοῦ τὸ εἶχε ζητήσει ὁ Παὶπ, ἀπάντησε ὁ Χαικεβέλντερ. Αὐτὸς ὁ φύλαρχος εἶναι ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρὸς τῶν χριστιανῶν σ' ὅλη τὴν περιοχὴ γύρω... Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτό;

Ἕνα ἐλαφρὸ σφύριγμα, ποὺ προερχόταν ἀπὸ μερικοὺς θάμνους, κοντὰ στὸ ποτάμι, εἶχε προκαλέσει τὴν προσοχή τους. Ὁ Γιοὺνγκ κι' ὁ Ἔντουρντς σηκώθηκαν, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ ἰδοῦνε, ἀλλ' ὁ Χαικεβέλντερ τοὺς συγκράτησε.

— Περιμένετε, εἶπε. Δὲ μποροῦμε νὰ ξέρωμε τί σημαίνει αὐτὸ τὸ σφύριγμα.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὸ σφύριγμα ξανακούστηκε κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἕνας ἄνθρωπος μὲ ψηλὸ ἀνάστημα πρόβαλε ἀπὸ τοὺς θάμνους. Ἦταν σίγουρα λευκός, ἀλλ' ἡ ἀπόστασι ποὺ τοὺς χώριζε ἀπὸ τὸ ποτάμι δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ διακρίνουν τὰ χαρακτηριστικά του. Ἦταν ἄραγε φίλος ἢ ἐχθρός;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοὺς ἔγνεψε μὲ τὸ χέρι νὰ πλησιάσουν καὶ τοὺς ἔκαμε ταυτόχρονα νὰ καταλάβουν πὼς ἔπρεπε νὰ εἶναι προσεχτικοί. Οἱ τέσσαρες ἱεραπόστολοι προχώρησαν. Ὅταν βρέθηκαν κοντὰ στὸν ἄγνωστο, ὁ Οὐὲλς εἶπε:

— Ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ὁ Βέντζελ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς ἔφερε ἐδῶ.

Οἱ ἄλλοι δὲν εἶχαν ἰδῆ ποτὲ τὸν Βέντζελ, ἀλλ' εἶχαν ἀκούσει πολλὰ γι' αὐτὸν καὶ τὸν κύτταζαν μὲ ὁλοφάνερη περιέργεια. Τὰ ροῦχα τοῦ Βέντζελ ἦσαν βρεγμένα καὶ ξεσχισμένα. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, διέκρινες, πάνω σ' αὐτὰ σκοῦρες κηλίδες, ποὺ θὰ ἦταν σίγουρα ἀπὸ πηγμένο αἷμα.

— Εἴσαστε ὁ Βέντζελ, δὲν εἶν' ἔτσι; ρώτησε ὁ Χαικεβέντερ.

Ὁ Βέντζελ ἔκαμε μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι. Ξαναγύρισε κατόπιν κοντὰ στοὺς θάμνους, ἔσκυψε καὶ σήκωσε κάτι ἀπὸ χάμω. Ὅλοι εἶδαν τότε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὴ Νέλ. Ἦταν καταχλωμή, ἀλλὰ ζοῦσε. Ἕνα ὠχρὸ χαμόγελο φώτιζε τὸ πρόσωπό της.

Κανένας δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὁ Οὐὲλς δέχτηκε μ' ἀνέκφραστη συγκίνησι τὴν ἀνηψιά του στὴν ἀγκαλιά του. Ὅλοι κύτταζαν τώρα μὲ βλέμματα γεμάτα μυρισμένα ἀπὸ φόβο καὶ ἀγωνία τὸν κυνηγό, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔκαναν καμμιὰ ἐρώτησι, περιμένοντας νὰ μιλήση μόνος του.

— Εἶναι καλά, εἶπε τέλος ὁ κυνηγός, ἀπαντώντας σ' αὐτὲς τὶς σιωπηλὲς ἐρωτήσεις. Μόνο ποὺ ἔχει χάσει τελείως τὶς δυνάμεις της. Στὰ τελευταῖα εἴκοσι χιλιόμετρα τὴν ἔφερα σηκωτὴ στὰ χέρια.

— Ἂς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε ὁ γέρο ἱεραπόστολος. Νέλ, μικρούλα μου, μπορεῖς νὰ μιλήσης;

— Ἀγαπημένε μου θεῖε, εἶμαι καλά, ἀπάντησε ἡ νέα μὲ ἀδύνατη φωνή.

—Κι' ἡ Κάτε; Τί ἀπόγινε ἡ Κάτε; ρώτησε ὁ Γιοὺνγκ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Δὲν ξέρεις νὰ μᾶς πῆς τίποτα γι' αὐτὴν Βέντζελ;

— Ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα, ἀπάντησε ὁ κυνηγός.

Ἀλλὰ διάβασε τόση ἀπόγνωσι στὰ μάτια τοῦ νεαροῦ ἱεραποστόλου, ποὺ θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ βρι-

Λόγια κατοσταράτα

ΚΑΜΜΙΑ ΤΑΡΑΧΗ

Στὰ χρόνια αὐτά, ποὺ βλέπουμε τοῦ κόσμου τὰ μυστήρια
μυστήριο ἁπλώνεται καὶ στὰ χρηματιστήρια
καὶ σὲ μπελάδες μπήκανε τὰ πλήθη τὰ καλόβολα,
ποὺ μὲ «λιριὰ» τζιράρουνε ἢ καὶ μὲ ντόπια ὄβολα
διότι ἡ λίρα ἔγινε πολὺ καμωματοῦ
καὶ εἶδος ἐκατάντησε «κιτρίνου πυρετοῦ»!
Γιὰ λίρες ὅλοι οἱ Ἕλληνες μιλᾶνε νύχτα-μέρα
κι' οἱ λιρατζῆδες στήνουνε χαρούμενη παντιέρα,
διότι μὲ τῆς λίρας τους τ' ἀτέλειωτα παιξίματα,
μὲ τὰ σκαμπανεβάσματα καὶ τὰ τρελλὰ μπλεξίματα,
τοὺς ἀφελεῖς τοὺς κάνουνε τὸν μπούσουλα νὰ χάνουν
κι' αὐτοὶ τὰ καταφέρνουνε «χρυσὲς δουλειὲς» νὰ κάνουν!
Τῆς λίρας τὸ «παιχνίδισμα», ἐν πάσῃ περιπτώσει,
τὸν κόσμο τὸν φιλάργυρο τὸν ἔχει ἀναστατώσει
κι' ἐκεῖνοι ποὺ θαμπώνονται μὲ τοῦ χρυσοῦ τὴν λάμψι,
ὁσάκις βλέπουν ἄνοδον ἢ ὅταν βλέπουν κάμψι,
κοντεύουνε νὰ χάσουνε τὴν ζήση τὴν μισή τους
καί, μέσα σ' ἕνα δίλεπτο, νὰ βγάλουν τὴ... «χρυσῆ» τους!

Ἀλλ' ὅσο κι' ἐὰν γίνεται ἡ λίρα «παιχνιδιάρα»,
ἐμεῖς γιὰ τὸ χατῆρι της δὲν δίνουμε οὔτε δυάρα,
διότι καταθέτουμε καὶ τὸ στερνό μας φράγκο
στὸ σταθερὸ καὶ γνώριμο τοῦ καπηλειοῦ μας πάγκο
καὶ ρετσινούλα πίνοντας, σχεδὸν χωρὶς νισάφι,
τὸ χρῆμα μετατρέπουμε σ' ἀληθινὸ... χρυσάφι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

σκόταν ἐκεῖ ἐκεῖνη τὴ στιγμή.

— Μιλῆστε, πέστε μας ὅ,τι ξέρετε, τὸν παρακάλεσε ὁ Χαικεβέλντερ.

Ὁ Βέντζελ, τέλος, τὸ ἀποφάσισε.

—Ὁ Τζὸε κι' ἐγὼ ἀκολουθήσαμε τὰ ἴχνη τῶν ἀπαγωγέων καὶ κατάφερα νὰ τοὺς πάρω τὴ νέα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά, εἶπε. "Οταν ἀπομακρύνθηκα, κρατώντας την στὰ χέρια μου, εἶδα τὸν Τζὸε ποὺ ἀγωνιζόταν σὰν λιοντάρι, μὰ δὲ μποροῦσα νὰ τρέξω γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω, γιατὶ θἄπρεπε τότε ν' ἀφήσω ἀπὸ τὰ χέρια μου αὐτὴ τὴ νέα. Φεύγοντας, ἔκοψα τὰ σχοινιὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν δεμένος ὁ Τζίμ, ἀλλὰ δὲ νομίζω πὼς τὰ κατάφερε νὰ φύγη. Φοβᾶμαι γι' αὐτόν, γιὰ τὸν Τζὸε καὶ γιὰ τὴν ἄλλη νέα, τὸ χειρότερο.

— Καὶ δὲ μποροῦμε νὰ κάμωμε τίποτα γι' αὐτούς; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Οὐέλς.

— Τίποτα, ἀπάντησε ὁ κυνηγός.

— Τὸ ὅτι κράτησαν τὸν Τζίμ ἔχει κάποια ἰδιαίτερη σημασία γιὰ σᾶς; ρώτησε ὁ Χαικεβέλντερ.

— Ναί. Ὁ Πάϊπ καὶ οἱ λευκοὶ Ἰνδιάνοι εἶναι ἐναντίον τῶν χριστιανῶν.

— Βρισκόμαστε, λοιπόν, σὲ κίνδυνο;

— Ναί.

— Καὶ τί μᾶς συμβουλεύετε νὰ κάμωμε;

— Νὰ πάρετε τὰ ἀπολύτως ἀπαραίτητα πράγματα καὶ νἀρθῆτε μαζί μου. Θὰ σᾶς πάω στὸ φρούριο Χένρυ.

Ὁ Χαικεβέλντερ ἄρχισε νὰ περπατᾶη νευρικά. Ὁ Γιούνγκ κι' ὁ Ἔντοναρντς ἀλληλοκοιτάζονταν σαστισμένοι. Τὰ θλιβερὰ προαισθήματά τους εἶχαν βγῆ σωστά. Μόνο ὁ γέρο Οὐέλς διατηροῦσε τὴν ψυχραιμία του.

— Πῶς; εἶπε. "Ενας ἄνθρωπος σὰν καὶ σᾶς μᾶς συμβουλεύει νὰ ἐγκαταλείψωμε τὴ θέσι μας; Ὄχι, αὐτὸ δὲ θὰ τὸ κάμω ποτέ. Τὸ νὰ γυρίσωμε ἀνάμεσα στοὺς λευκοὺς σημαίνει πὼς φοβόμαστε νὰ κηρύξωμε τὸ Εὐαγγέλιο ἀνάμεσα στοὺς Ἰνδιάνους. "Αν δὲν τὸ καταλαβαίνετε αὐτό, τότε εἴσαστε ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς πίστι, ποὺ δὲν ξέρει ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ νὰ σκοτώνη Ἰνδιάνους.

"Ενα σύννεφο πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Βέντζελ, ποὺ κατάφερε, ὅστόσο, νὰ διατηρήση τὴν ψυχραιμία του.

— Μπορεῖ νὰ μὴν εἶμαι καλὸς χριστιανὸς καὶ νὰ μὴν ξέρω νὰ κάνω τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σκοτώνω Ἰνδιάνους, ἀπάντησε μὲ περίλυπο ὕφος. Εἶμαι ἀκόμη ἀμόρφωτος καὶ δὲν ξέρω τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χωράφια καὶ τὰ δάση. Κι' ἂν ὑπάρχη Θεός, αὐτὸς βρίσκεται γιὰ μένα στὰ χωράφια καὶ στὰ δάση... Κύριε Οὐέλς, εἶσαστε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ μοῦ μιλήσατε ἔτσι. Ἀλλὰ δὲ σᾶς παραξηγῶ, γιατὶ καταλαβαίνω ποιὸ εἶναι τὸ κίνητρο ποὺ σᾶς ἀνάγκασε. Σᾶς συμβούλευσα νἀρθῆτε μαζί μου στὸ φρούριο Χένρυ, γιατὶ ὅλα μὲ κάνουν νὰ πιστεύω πὼς δὲ θὰ σᾶς δοθῆ ποτὲ ἄλλοτε ἡ εὐκαιρία. Χριστιανοὶ ἢ ὄχι, δὲ θὰ μπορέσετε νὰ μείνετε περισσότερο σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προειδοποίησι σας καὶ σᾶς εὐλογῶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου γιὰ ὅ,τι κάματε γι' αὐτὴ τὴ μικρή, εἶπε ὁ Οὐέλς. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ ν' ἀφήσω τὸ ἔργο μου, οὔτε μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ τὸ καλὸ ποὺ ἔκαμα ἐδῶ θὰ πάη χαμένο. Προσηλυτίσαμε πολλοὺς χριστιανοὺς καὶ σώσαμε τὶς ψυχές τους. Αὐτὸ ποὺ κάμαμε μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ σὰν ἔργο χωρὶς σημασία;

—Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πῶς θὰ τὸ δῆ κανείς, ἀπάντησε ὁ κυνηγός. Μ' ὅλο ποὺ μισῶ θανάσιμα τοὺς Ἰνδιάνους, μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ θέλετε νὰ τοὺς προσηλυτίσετε. Ἀλλὰ τώρα αὐτὸ ποὺ κάνετε θὰ προκαλέση ἕναν ἄγριο πόλεμο. Οἱ Ἰνδιάνοι δὲν θέλουν νὰ ξέρουν ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ ἕνα «Χωριὸ τῆς Εἰρήνης», μὲ μεγάλα χωράφια ὁλόγυρα, ὅπου μένουν καὶ ἐργάζονται ἄνθρωποι τῆς φυλῆς τους. Αὐτὸ τοὺς φαίνεται σὰν κάτι τὸ ἀφύσικο. Καὶ θὰ καταστρέψουν τὰ πάντα. Τὸ μόνο ποὺ κάνετε, λοιπόν, μένοντας ἐδῶ, εἶναι ὅτι καταδικάζετε σὲ θάνατο τὸν ἑαυτό σας κι' ἐκείνους ποὺ ἔχετε προσηλυτίσει.

Ὁ Οὐέλς ἀνατρίχιασε ἄθελά του.

— Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε.

— Σᾶς εἶπα ὅ,τι εἶχα νὰ σᾶς πῶ, ἀπάντησε ὁ Βίντζελ. Καὶ τώρα σᾶς ξαναλέω πὼς εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς πάω στὸ φρούριο Χένρυ, ἂν τὸ θέλετε.

— Δὲ θὰ φύγω ποτὲ ἀπὸ δῶ, εἶπε ὁ Οὐέλς.

Ὁ Βέντζελ ρώτησε τοὺς ἄλλους μὲ τὸ βλέμμα. Κανεὶς δὲ μποροῦσε ν' ἀμφιβάλη γιὰ τὰ λόγια του. "Ολοι καταλάβαιναν ὅτι ἕνας τρομερὸς κίνδυνος ἀπειλοῦσε τὸ «Χωριὸ τῆς Εἰρήνης».

— Σᾶς πιστεύω, Βέντζελ, εἶπε ὁ Χαικεβέλντερ, ποὺ εἶχε γίνει καταχτίρινος. Ἀλλ' οὔτε ἐγὼ μπορῶ νὰ φύγω ἀπὸ δῶ.

— Κι' ἐγὼ θὰ μείνω, πρόσθεσε ὁ Γιούνγκ.

— Κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Ἔντοναρντς.

Ὁ Βέντζελ ἔκανε μιὰ ἐλαφρὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγη, ἀλλ' ὁ Γιούνγκ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸ βλέμμα τοῦ νεαροῦ ἱεραποστόλου ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀγωνία καὶ τὸ πρόσωπό του φανέρωνε μιὰ πολὺ μεγάλη λύπη.

—Ἀκοῦστε με, Βέντζελ, εἶπε μὲ σιγανὴ καὶ τρεμουλιαστὴ φωνή. Κηρύσσω τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ κι' ἔχω ὁρκιτῆ μὲ τόσο πάθος σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ὅσο καὶ σεῖς στὸ δικό σας. Θὰ πεθάνω ἐδῶ καὶ θὰ μὲ θάψουν σὲ κάποιο ἄγνωστο μέρος. Ἀλλ' ὡς τότε θὰ ἔχω κάμει ὅ,τι μοῦ ἦταν δυνατόν. Αὐτὴ τὴ ζωὴ τὴ διάλεξα μὲ τὴ θέλησί μου καὶ δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀλλάξω ποτέ. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ στιγμή, θἄθελα ὅ,τι ἔχω κι' ὅ,τι θὰ μποροῦσα ν' ἀποχτήσω στὸ μέλλον, γιὰ νὰ εἶμαι ἕνας ἐλεύθερος ἄνθρωπος σὰν καὶ σᾶς. Καὶ τὸ θέλω γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας ποὺ ἀγάπησα. Ὁ μεγαλύτερος πόθος μου εἶναι νὰ ἰδῶ τὸν Γκίρτι νὰ πεθαίνη μέσα στὰ πιὸ φριχτὰ βασανιστήρια. Ἀλλοίμονο, δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας ἀδύνατος ἀνθρωπάκος, ποὺ θὰ λιποθυμοῦσα προτοῦ κάμω τέσσερα χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια. Κι' ὅστόσο, δὲ θὰ δίσταζα νὰ ὁρμήσω πάνω στὸν πιὸ νέο καὶ πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τοὺς πολεμιστὲς τῶν Ἐρυθροδέρμων. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ γίνω κυνηγὸς ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Σᾶς, τουναντίον, μὲ τὴν τρομερὴ δύναμί σας καὶ τὶς πεῖρα σας, εἶσαστε ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖτε νὰ ξετυτώσετε καὶ νὰ σκοτώσετε τὸν Γκίρτι. Σκότωσέ τον, Βέντζελ! Γλύτωσε τὴν περιοχὴ ἀπ' αὐτὸ τὸ τέρας. Σὲ ἱκετεύω στ' ὄνομα αὐτῆς τῆς νέας ποὺ ἔσωσες... Σκότωσέ τον, Βέντζελ, κι' ἂν βρίσκεται ἀκόμη στὴ ζωή, ἐλευθέρωσε αὐτὴ τὴ νέα, ποὺ εἶχε μὴν καὶ χειρὶ τύχη νὰ πέση στὰ χέρια του. Ἀναζήτησε τὰ ἴχνη του κι' ὅταν τὸν βρῆς θυμήσου τὴν παραξηγησί μου, θυμήσου τὴν Νέλ... Ὦ Θεέ μου, θυμήσου τὴ δυστυχισμένη Κάτε.

Κι' ὁ Γιούνγκ, λέγοντας αὐτά, ξέσπασε σὲ λυγμούς. Τὰ λόγια αὐτὰ τὸν εἶχαν ἐξαντλήσει τόσο πολύ, ποὺ χρειάστηκε νὰ πιαστῆ ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, γιὰ νὰ μὴν πέση κάτω.

Ὁ Βέντζελ δὲν εἶπε τίποτα. "Απλωσε μόνο τὸ ἀτσαλένιο χέρι του κι' ἔπιασε τὸ νεαρὸ ἱεραπόστολο ἀπὸ τὸν ὦμο. Αὐτὴ ἡ χειρονομία ἐσήμαινε πολλά. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι συμπόνοιας, ποὺ τοῦ ἦταν ὁλότελα ἀσυνήθιστη. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν κράτησε παραπάνω ἀπὸ μιὰ στιγμή. Τὸ πρόσωπό του ξαναπῆρε κατόπιν τὴν κανονική του ἔκφρασι. Τράβηξε τὸ χέρι του, προχώρησε ὡς τὸ ποταμάκι, τὸ πέρασε μ' ἕνα πήδημα κι' ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ὁ Οὐέλς πῆγε τὴν Νέλ στὴν καλύβα του. Ἡ δυστυχισμένη νέα ἔμεινε ξαπλωμένη στὸ χορτάρι της ἀρκετὲς ὧρες. Ἦταν βυθισμένη σὰν σὲ νάρκη κι' ἔτσι δὲν ἄκουγε ὅσα λέγονταν γύρω της. Μιὰ Ἰνδιάνα τῆς ἑτοίμασε μιὰ θρεπτικὴ σοῦπα, ἀλλ' ἦταν τόση ἡ ἐξάντλησί της ποὺ δὲ μποροῦσε οὔτε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα της. "Οταν τῆς μιλοῦσαν, γαμογελοῦσε λυπημένα, ἀλλὰ δὲν ἔδινε καμιὰ ἀπάντησι. Στὰ μάτια της πλανιόταν σὰν μιὰ σκιὰ θανάτου. Κύτταζε ἀφηρημένα γύρω της, ἀλλ' ἦταν σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε ἐκείνους ποὺ τὴν περιστοίχιζαν. Θἄλεγες πὼς ἦταν μιὰ ζωντανὴ νεκρή.

Οἱ ἡμέρες ἄρχισαν νὰ κυλᾶνε ἡ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη, χωρὶς ἡ κατάστασι τῆς Νέλ νὰ παρουσιάζη καμιὰ βελτίωσι.

— Νταίηβ, φοβᾶμαι πὼς θὰ τὴν χάσωμε τὴ Νέλ, εἶπε ἕνα βράδυ ὁ Γιούνγκ στὸ φίλο του. Σβήνει σιγὰ - σιγά. Ὁ Βέντζελ τὴν ἔσωσε, βέβαια, ἀπὸ τοὺς Ἐρυθροδέρμους, ἀλλ' ὁ κλονισμός ποὺ ἔπαθε φαίνεται πὼς εἶναι ἀνεπανόρθωτος... Φοβᾶμαι γιὰ τὸ μυαλό της... "Αν δὲν καταφθώσωμε νὰ τὴν διασκεδάσωμε καὶ ν' ἀποστάσωμε τὸ μυαλό της ἀπὸ τὶς θλιβερὲς σκέψεις της, θὰ πεθάνη.

—Ἀλλὰ κάμωμε ὅ,τι μπορούσαμε, ἀπάντησε ὁ Ἔντοναρντς. Πρέπει, βέβαια, νὰ τὴν βγάλωμε ἀπὸ τὴ νάρκη ὅπου βρίσκεται. Κύτταξε πόσο τρομαγμένη εἶναι ἡ ἔκφρασι ποὺ ἔχει τὸ πρόσωπό της. Σπαράζει ἡ καρδιά μου ποὺ τὴ βλέπω. Μοιάζει σὰν νήπιο ποὺ εἶδε νὰ σκοτώνουν μπροστά του ἀπείρους.

—Ἔχω μιὰ ἰδέα, Νταίηβ, εἶπε σὲ λίγο ὁ Γιούνγκ. Πρόσεξες ὅτι κι' ὁ Οὐέλς ἔχει καταλιθωθῆ πολὺ τὶς τελευταῖες ἡμέρες;

— Ναί. Φοβᾶμαι καὶ γι' αὐτὸν ἐπίσης. Εἶναι πολὺ γέρος κι' ἡ κατάστασι αὐτὴ τὸν ἔχει λυπήσει πολύ.

— Δὲ μιλάει ποτὲ γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ καταλαβαίνει κι' ὁ ἴδιος πὼς δὲ θὰ ἀνθέξη... Φοβᾶμαι πὼς, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὅλοι μας θὰ πάρωμε αὐτὸ τὸν ἀπαίσιο δρόμο ποὺ θὰ μᾶς φέρη στὸν τάφο. Σκεφτόμουν, λοιπόν, πὼς ἂν λέγαμε στὸ Νὲλ ὅτι ὁ θεῖος της πηγαίνει ἄσχημα, ἴσως χαταφέρναμε νὰ τὴ βγάλωμε ἀπὸ τὴ νάρκη της.

— Ἴσως, συμφώνησε ὁ Ἔντοναρντς. "Ας δοκιμάσωμε!

Ἀκούστηκαν, ξαφνικά, βήματα. Κάποιος προχωροῦσε πρὸς τὴν καλύβα. Οἱ δυὸ νέοι ἔτρεξαν στὴν πόρτα. Ἀλλὰ σταμάτησαν σαστισμένοι. Δὲν κατάφεραν νὰ πιστέψουν τὰ μάτια τους.

— Τζίμ! Τζίμ! φώναξαν ταυτόχρονα.

Ἦταν πραγματικὰ ὁ νεαρὸς ἱεραπόστολος. Ἔσφιξε τὰ χέρια τῶν δυὸ συντρόφων του. Φαινόταν κουρασμένος καὶ μιὰ ἀπέραντη λύπη ἦταν ἁπλωμένη στὸ πρόσωπό του.

— Τζίμ, μήπως εἶσαι πληγωμένος; ρώτησε ὁ Ἔντοναρντς.

—"Οχι, ἀπάντησε ὁ Τζίμ.

— Πές μας τότε πὼς κατάφερες νὰ φύγης; Εἶδες τὸν ἀδελφό σου;... Τὸ ξέρεις ὅτι ὁ Βέντζελ ἐλευθέρωσε τὴ Νὲλ καὶ τὴν ἔφερε ἐδῶ;

—Ὁ Βίγγκενουντ μοῦ ξανάδωσε τὴν ἐλευθερία, μ' ὅλο ποὺ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀρχηγοὺς ζητοῦσαν τὸ θανάτωσί μου, ἀπάντησε ὁ Τζίμ. Κοάτησε, ὅμως, τὸν Τζὸε κι' ἡ πρόθεσί του ἦταν νὰ τὸν θανατώση, ἐπειδὴ ἦταν σύντροφος τοῦ Βέντζελ. Τὸν Βέντζελ τὸν εἶδα νὰ χώνεται μέσα στὸ δάσος, κρατώντας τὴ Νὲλ στὰ χέρια του.

— Καὶ ἡ Κάτε; ρώτησε ὁ Γιούνγκ, ποὺ τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει κατάλευκο σὰν τὸ πανί.

— Τζώτζ, θἄθελα νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ ἀπαντήσω ὅτι πέθανε, εἶπε ὁ Τζίμ. "Οταν τὴν εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ ἦταν καλὰ καὶ ὑπόμενε τοὺς κόπους τοῦ ταξιδιοῦ καλύτερα ἀπὸ μένα καὶ τὴ Νέλ. Ὁ Γκίρτι δὲν τὴν πῆγε στὸ χωριὸ τῶν Ντελάουερ, ὅπως ἔκαμε ὁ Σίλβεστιρ γιὰ τὸν Τζὸε καὶ γιὰ μένα, ἀλλὰ μᾶς ἄφησε στὰ μισὰ τοῦ δούμου καὶ χώθηκε σὲ μιὰ πυκνὴ λόχμη μαζὶ μὲ τὴ δυστυχισμένη Κάτε... Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἔχη κάτου πρὸς τὰ κεῖ τὸ ἄντρο του.

Ὁ Γιούνγκ νύρισε ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τὸ κεφάλι του καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια του.

Ὁ Τζὶμ ἀπόμεινε βουβὸς μπροστὰ στὴ λύπη του. Καὶ μόνο ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ λεπτὰ ρώτησε:

— Ὁ Βέντζελ ἔφερε τὴ Νὲλ ἐδῶ;

— Ναί. τὴν ἔφερε, ἀπάντησε ἀργὰ ὁ Ἔντοναρντς.

—Θέλω νὰ τὴν δῶ, εἶπε ὁ Τζίμ. Καὶ τὸ λυπημένο πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα ὀχρὸ χαμόγελο.

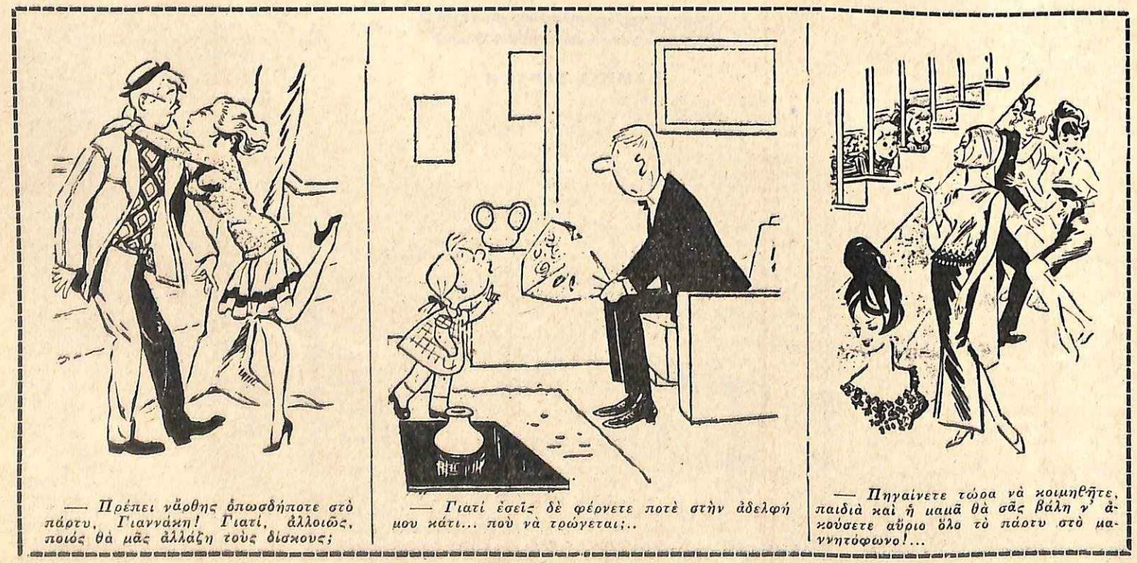

— Πρέπει νἄρθης ὁπωσδήποτε στὸ πάρτυ, Γιαννάκη! Γιατί, ἀλλοιῶς, ποιός θὰ μᾶς ἀλλάξη τοὺς δίσκους;

— Γιατί ἐσεῖς δὲ φέρνετε ποτὲ στὴν ἀδελφή μου κάτι... ποὺ νὰ τρώγεται;..

— Πηγαίνετε τώρα νὰ κοιμηθῆτε, παιδιὰ καὶ ἡ μαμᾶ θὰ σᾶς βάλη γ' ἀκούσετε αὔριο ὅλο τὸ πάρτυ στὸ μαννητόφωνο!...

ΕΝΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ τρυκαρισμένη φωτογραφία, ἀλλὰ γιὰ ἕνα πραγματικὰ μισὸ ἄνθρωπο, ποὺ ἔχει καταπλήξει μὲ τὴ θέλησί του καὶ τὸ κατόρθωμά του τὴν Ἀμερική. Τὸ 1941, ὁ Κρὶν Χῆρτ ἦταν ἕνας καλὸς Κουβανέζος χορευτὴς καὶ μαζὶ μὲ μερικοὺς φίλους του ἐπεχείρησε μιὰ τουρνὲ στὴ Ν. Ἀμερική. Ἐκεῖ ὅμως ἔχασε σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα τὸ δεξὶ πόδι καὶ τὸ δεξὶ χέρι του κι' ἔμεινε γιὰ τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. "Οταν συνῆλθε ἀντιμετώπισε τὴν πραγματικότητα μὲ θαυμαστὸ θάρρος καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νά.. συνεχίση τὴν καριέρα του. Ὁ μισὸς αὐτὸς ἄνθρωπος χρειάστηκε ὅμως ὑπεράνθρωπες προσπάθειες 7 χρόνων, γιὰ νὰ μπορέση γὰ σταθῆ στὸ ἕνα του πόδι, νὰ γυμνασθῆ καὶ νὰ ἐμφανισθῆ καὶ πάλι σὰ χορευτής. Τὸ 1948 ξαναρχίζει μιὰ νέα καριέρα καὶ μὲ τὴ βοήθεια καλῶν συναδέλφων παρουσίασε ἕνα χορευτικὸ νούμερο, ποὺ κατέπληξε καὶ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ κατακαπλήση, γιατὶ ἀποτελεῖ μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ τί μπορεῖ νὰ ἐπιτύχη κανείς, ὅταν ὑπάρχη θέλησι...

Ἀλλά, βλέποντας τὸ σαστισμένο ὕφος τοῦ Ἔντοναρντς, ρώτησε μὲ ἀγωνία:

— Μήπως εἶναι τραυματισμένη; Ἡ μήπως γύρισε ἄρρωστη;

— Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο, ἀπάντησε ὁ Ἔντοναρντς, Ἀλλ' οἱ συγκινήσεις τῆς ἔφεραν ἕνα μεγάλο κλονισμό, ποὺ τὰ ἀποτελέσματά του διαρκοῦν ἀκόμη.

— Θέλω νὰ τὴν ξαναδῶ, ξαναεῖπε ζωηρὰ ὁ Τζίμ κι' ἔκαμε ταυτόχρονα νὰ μπῆ στὴν καλύβα.

Ἀλλ' ὁ Ἔντοναρντς τὸν συγκράτησε.

— Περίμενε, δὲν πρέπει νὰ βιάζεσαι, τοῦ εἶπε. Θὰ σκεφτοῦμε μὲ ποιὸ τρόπο εἶναι καλύτερο νὰ τὴν ἰδῆς. "Οπου καὶ νὰ εἶναι θὰ γυρίση ὁ Χαικεβέλντερ, ποὺ θὰ μᾶς πῆ τί πρέπει νὰ κάμωμε. Ἡ Νὲλ πιστεύει πὼς πέθανες καὶ μιὰ ἀπότομη συγκίνησι θὰ μποροῦσε νὰ τῆς κάμη κακό.

Ὁ Χαικεβέλντερ ἔφτασε ὕστερα ἀπὸ λίγο. Τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ χαρά, μόλις ἀντίκρυσε τὸν Τζίμ. Ἔτρεξε ἀμέσως κοντά του καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Ἐναῦθα πρὶν ἀπὸ λίγο ἀπὸ ἕναν Ἰνδιάνο ὅτι βρισκόσουν ἐδῶ, τοῦ εἶπε. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, ποὺ ὁ Βίγγκενουντ σ' ἄφησε ἐλεύθερο. Αὐτὸ εἶναι καλὸ σημάδι... Ἀπὸ τὸ Γκανόγκγκ καὶ τὸ Σαντούσκυ, ὅμως, εἶχα ἄσχημες εἰδήσεις. Ὁ γρισμὸς σου, ὅστόσο, Τζίμ, μὲ κάνει νὰ τὶς ξεχνάω... Λυπᾶμαι πολὺ γιὰ τὸν ἀδελφό σου... Εἶσαι τσιλάϊστον καλά;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Τζίμ. Ἀλλ' ἡ λύπη μου γιὰ ὅλα ὅσα ἔγιναν εἶναι πολὺ μεγάλη. Θέλω νὰ ἰδῶ τὴ Νέλ.... Ὁ Νταίηβ, μοῦ εἶπε ὅτι, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶναι ἄρρωστη, βρίσκεται σὲ πολὺ κακὴ κατάστασι κι' ὅτι δὲ θὰ ἦταν σωστὸ νὰ τὴν ἰδῶ ξαφνικά. Τί λὲς γι' αὐτό;

— Τουναντίον, νομίζω πὼς, ξαναβλέποντάς σε ξαφνικά, ἴσως ξαναβροῦ τὸν ἑαυτό της, ἀπάντησε ὁ Χαικεβέλντερ. Ἡ Νὲλ εἶναι βυθισμένη σὰν σὲ νάρκη καί, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές μας, δὲν καταφέραμε νὰ τὴν κάμωμε νὰ συνέλθη. Ἐλᾶτε, λοιπόν, νὰ μπῆ στὴν καλύβα.

Ὁ Χαικεβέλντερ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸν τραβήξη μέσα στὴν καλύβα, ὅταν τὰ μάτια του ἔπεσαν πάνω στὸν Τζίμ, ποὺ καθόταν στὸ πεζοῦλι, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Σταμάτησε ἀμέσως καὶ ρώτησε σιγά:

—Κι' ἡ Κάτε;

—Ὁ Τζὸτζ δὲν τὴν ἔφερε μαζί μας στὸ χωριὸ τῶν Ντελάουερ, ἀπάντησε ὁ Τζὶμ σιγά. Μακάρι νὰ γίνοταν ἔτσι, γιατὶ οἱ Ἰνδιάνοι δὲν πειράζουν ποτὲ τὶς γυναῖκες. Ἀλλά, δυστυχῶς, ὁ ἀποστάτης τὴν ὁδήγησε στὸ ἄντρο του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Γιούνγκ σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ἡ ἀπογοήτευσι ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του θὰ συγκινοῦσε καὶ μιὰ πέτρινη καρδιά. Θἄ νόμιζες πὼς εἶχε γερούσει κατὰ εἴκοσι χρόνια.

— Τζίμ, ἂν τουλάχιστον μποροῦσες νὰ μοῦ πῆς ὅτι πέθανε! εἶπε μὲ σπαραχτικὴ φωνή. Θὰ ὑπόμενα τὸ θάνατό της σὰν ἄντρας καὶ σὰν χριστιανός... Ἀλλὰ νὰ ξέρω πὼς βρίσκεται στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ διαβόλου!... Πήγαμε... Δὲν ἀντέχω πιά!

Καί, λέγοντας αὐτά, μπῆκε στὴν καλύβα κι' ἔπεσε μπροῦμητα στὸ κρεβάτι του.

— Τὸ πλῆγμα εἶναι τρομερὸ γιὰ τὸ φίλο μας, εἶπε σιγὰ ὁ Τζίμ. Φοβᾶμαι πὼς δὲ θ' ἀνθέξη.

Ὁ Χαικεβέλντερ ἦταν ἄνθρωπος πρᾶος καὶ θεοσεβὴς καὶ δὲν πίστευε πὼς θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ αἰσθανθῆ βίαια πάθη. Φαίνεται, ὅστόσο, πὼς, ἐκείνη τὴ στιγμή, κάποιο αἴσθημα ποὺ ἦταν κρυμμένο στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια, γιατὶ ἔχασε, ξαφνικά, τὸ χρῶμα του κι' ἔτριξε μὲ θυμὸ τὰ δόντια του.

— Αὐτοὶ οἱ ἀποστάτες, εἶπε, συνωμοτοῦν ἐναντίον τῆς θρησκείας, διασπείρουν σκοφαντίες ἐναντίον μας κι' ἐξεγείρουν τοὺς Ἰνδιάνους γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι τρομερά, γιατὶ προέρχονται ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ ἰδίου χώματος καὶ τῆς ἰδίας θρησκείας μ' ἐμᾶς. Ἀλλ' εἶναι ἀκόμη τρομερώτερο τὸ νὰ παίρνουν τὶς νέες μας καὶ νὰ τὶς σέρνουν στὴν ἀτίμωσι!

— Τί μποροῦμε νὰ κάμωμε; ρώτησε ὁ Τζίμ.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο. Ὅτι δὲ μποροῦμε νὰ κάμωμε τίποτα, οὔτε νὰ κουνήσωμε τὸ δαχτυλάκι μας, ἀπάντησε ὁ Χαικεβέλντερ.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς ν' ἀπελευθερώσωμε τὴ δυστυχισμένη Κάτε;

— Αὐτὸ μόνον ὁ Θεὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάμη, ὄχι ἐμεῖς. Ὁ Γκίρτυ περιστοιχίζεται ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους τοὺς καὶ πιστεύω πὼς γιὰ ἀρκετὸν καιρὸ δὲ θὰ φανῆ πουθενά. "Ακουσα πολλὲς φορὲς νὰ γίνεται λόγος γιὰ παρόμοιες φριχαλεότητες, ἀλλὰ καμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲ μοῦ ἔκαμε τόση ἐντύπωσι ὅση ἡ τωρινή. Ἡ Κάτε Οὐέλς εἶναι μιὰ ἀγνὴ κι' ἀθῶα νέα. Μποροῦσε νὰ ζήση μιὰ ὥρα, μιὰ ἡμέρα ἢ μιὰ ἑβδομάδα κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ ἐρητό, ἀλλ' ὕστερα θὰ πεθάνη. Καὶ θὰ εἶναι εὐτύχημα ἂν γίνη ἔτσι!

—Ὁ Βέντζελ ἀναζητεῖ τώρα τὰ ἴχνη τοῦ Γκίρτυ, εἶπε ὁ Ἔντοναρντς. Τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὸ ὕφος του, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ δῶ.

—Ὁ Βέντζελ μπορεῖ νὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὴ δυστυχισμένη Κάτε, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ τὴ σώση, παρατήρησε ὁ Χαικεβέλντερ. Ἀλλοίμονο, εἶναι πολὺ ἀργὰ πιὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὴν σώση... Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτό;

Ὁ Γιούνγκ εἶχε βγῆ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴν καλύβα κρατώντας στὰ χέρια του ἕνα ὅπλο.

Ὁ Ἔντοναρντς ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὸ φίλο του καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους.

— Τζώτζ, τί σκοπεύεις νὰ κάμης; τὸν ρώτησε.

— Πάω γιὰ τὸν βοῦ, ἀπάντησε ὁ Γιούνγκ μ' ἄγρια φωνή.

Μ' ἕνα δυνατὸ τράνταγμα τῶν ὤμων του ἀπελευθερώθηκε ταυτόχρονα ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ Ἐντοναρντς.

— Μὴ βιάζεσαι, Γιούνγκ, τοῦ εἶπε ὁ Χαικεβέλντερ. Πρέπει νὰ εἴμαστε λογικοί. Ἡ λύπη σου σὲ παραπέρει κι' αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω. "Οἱοι μας εἴμαστε τσελλοὶ ἀπὸ τὴ λύπη μας, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἠρεμήσωμε. Εἶσαι ἱεραπόστολος κι' ὄχι κυνηγός. Καί, προτοῦ φτάσης στὸ χωριὸ τῶν Ντελάουερ, θὰ λιποθυμήσης γύρω φορὲς ἢ θὰ πεθάνης ἀπὸ τὴν πεῖνα σου μέσα στὸ δάσος. Ὅ,τι συμβαίνει τώρα εἶναι ἀρκετὰ τρομερὸ καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ κάνης τρομερότερο θυτιάζοντας ἄσκοπα τὴ ζωή σου. Πρέπει νὰ σκεφτῆς κι' ἐμᾶς, τοὺς φίλους σου. Συλλογήσου ἀκόμη τοὺς χριστιανοὺς Ἐρυθροδέρμους, ποὺ σοῦ ἔχουν τόση ἐμπιστοσύνη. Συλλογίσου τὸ «Χωριὸ τῆς Εἰρήνης». Μποροῦμε

μόνο νὰ προσευχώμαστε, ἀλλ' εἴμαστε ἀνίσχυροι μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα. Θὰ πάψουν μὲ τὴ διάδοσι τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Προσπάθησε, λοιπόν, νὰ ὑπομείνῃς αὐτὸ τὸ τρομερὸ πλῆγμα, ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸ ἔργο ποὺ ἀνέλαβες. Καὶ σκέψου πὼς αὐτὸ μόνον μπορεῖ νὰ τερματίσῃ αὐτὴ τὴ βαρβαρότητα. Ἀλλὰ σὲ μᾶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πολεμᾶμε καὶ νὰ σκοτώνωμε. Πρέπει, τουναντίον, νὰ θυσιάζωμε ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχει ὁ ἄνθρωπος, χάριν αὐτοῦ τοῦ μέλλοντος γιὰ τὸ ὁποῖον ἐργαζόμαστε.

Λέγοντας αὐτά, πῆρε τὸ ὅπλο ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὸν ἔσπρωξε μέσα στὴν καλύβα. Ξαναδῆκε κατόπιν κι' ἀφοῦ ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα, πῆγε κοντὰ στὸν Τζὶμ καὶ στὸν Νταὶηβ.

—Ὑποφέρει πολὺ ὁ δυστυχισμένος καὶ θὰ χρειαστῇ νὰ τὸν ἐπιτηρῆτε στενὰ γιὰ κάμποσο καιρό.

— Πόση πρέπει νὰ εἶναι ἡ λύπη του! εἶπε ὁ Ἐντουαρντς. Ποιὸς θὰ τὸ σκεφτόταν ποτὲ πὼς ὁ Γιούγγκ, ποὺ εἶναι τόσο ἤρεμος, θὰ λογάριαζε νὰ σκοτώσῃ τὸν Γκίρτυ; Ἀλλὰ κι' ἐγὼ θἄκανα τὸ ἴδιο, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔχω ρίξει οὔτε τουφεκιὰ στὴ ζωή μου.

— Κι' ἐμεῖς θὰ κάναμε τὸ ἴδιο, ἂν ἀκολουθούσαμε τὶς παροξυσμὸς τῆς καρδιᾶς μας, ἀπάντησε ὁ Χακεβέλντερ σηκώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι του. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι βρισκόμαστε σ' ἕνα χωριὸ γεμᾶτο ἀπὸ χριστιανοὺς κι' ὅτι εἴμαστε ὑπεύθυνοι γι' αὐτούς. Τί θὰ γίνονταν ἂν τοὺς ἐγκαταλείπαμε; Ὁ Σιμὼν Γκίρτυ προσπαθεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸ ἔργο μας. Ὁ Ἰνδιάνος ταχυδρόμος ποὺ ἔφτασε σήμερα καὶ ποὺ εἶναι ἄνθρωπος ἄξιος ἐμπιστοσύνης μοῦ ἔφερε πολὺ δυσάρεστες πληροφορίες. Ὁ Γκίρτυ δὲν ἀνέχεται τὴν ἐπιροὴ μας κι' ἔχει ἀποφασίσει νὰ μᾶς ἐξολοθρεύσῃ. Τὸ ξέρω, Νταίηβ, ὅτι αὐτὸς ὁ διάβολος κατέστρεψε τὴν εὐτυχία μας. Θὰ μπορέσωμε ἄραγε νὰ τὴν ξαναβροῦμε ποτέ, ἔπειτα ἀπὸ ὅ,τι ἔπαθε ἡ δυστυχισμένη Κάτε;

Ὁ ἱεραπόστολος σήκωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανό, σὰν νὰθελε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴ θεία βοήθεια.

—"Ας εἶναι καταραμένοι αὐτοὶ οἱ δυὸ Γκίρτυ! συνέχισε ἀφήνοντας τὴ λύπη του νὰ ξεσπάσῃ. Ξεπεράσαμε τόσα ἄλλα ἐμπόδια κι' ἐκεῖνοι ποὺ προσπαθοῦν νὰ κλείσουν τὸ δρόμο μας εἶναι δυὸ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς μας! "Ας εἶναι χίλιες φορὲς καταραμένοι!

Σώπασε γιὰ μερικὲς στιγμές, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ ξαναβρῇ τὴ συνηθισμένη ἤρεμία του. Τὸ κατάφερε, τέλος, ὄχι χωρὶς κόπο.

— Πᾶμε τώρα νὰ δοῦμε τὴ Νέλ, εἶπε.

Οἱ τρεῖς ἄντρες μπῆκαν στὴν καλύβα τοῦ Οὐέλς.

Ὁ γέρο - ἱεραπόστολος ἔκανε

ΔΙΑΜΕΣΟΝ «ΜΕΝΤΙΟΥΜ»

Διπλ)χον, Ψυχο)κῆς Ἑταιρείας. Σᾶς ἀπαντᾶ εἰς οἱονδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανόντας, ἐξαφανίσεις, προβλέψεις, ἀπωλείας ἀντικειμένων κλπ. Ὑποβολαί, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμμον ἀπαντήσεως. Κα TOULA M., Πατησίων 14, 7ος ὄροφος, 11ον Γρ. Τηλέφ. 620-412. Ὧραι 9—1 καὶ 5—8, Ἀθῆναι.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523-708

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 992

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Φαραὼ τῆς 26ης δυναστείας. — Κόρη τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος.
2 Τοπικὸν ἐπίρρημα: καταγῆς. — Μέτρον βάρους καὶ χωρητικότητος.
3 Νημάτιο. — Μεγαλούπολις τῆς Ἑλβετίας. — Νότα.
4 Μορφώνει τὸ μαθητή. — Πόλις τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας. — Προϊὸν τῶν... καλλιστείων.
5 Εὐρύχωρα. — Ἀνοησία. — Ποταμὸς τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, μήκους 500 χιλιομέτρων.
6 Πόλις τῆς Ἰταλίας, στὸ νομὸ Φροζινόνε. — Ἡ βάσις τῆς ἀριθμητικῆς. — Ἀρχικὰ ἰδρύματος.
7 Κάνει θαύματα στὰ χέρια ἱκανοῦ γιλόπτου. — Ποταμὸς τῆς Ν. Ἰταλίας, στὴ Λουκανία.
8 Στὸ νερὸ δὲ γίνεται. — Χρονικὸ διάστημα, ποὺ μὲ τὸν τόνο στὴ λήγουσα γίνεται ἄγιος.
9 Τὰ πρόσωπα αὐτὰ δὲν ἔχουν οὔτε ἕνα φίλο. — Μέρος τοῦ ματιοῦ, στὸν πληθυντικὸ καὶ στὴν καθαρεύουσα.
10 "Εχουν ἐπιφάνεια ἀπόλυτα δομολή. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
11 Ἀρωματικὸς καρπὸς (καθαρ. πληθ.). — Περιέχει βιβλία ἢ χρήσιμα ἔγγραφα.
12 Ἐκβρονίσθηκε ἀπὸ τὴν ἀγορά. — Τὰ φρουρεῖ ἡ Τουρκία. — Ἐξασφαλίζει εὐστάθεια σ' ἕνα πλοῖο.
13 Ἀθλητὴ (καθαρ.). — Διπρόσωπος θεός. — Ἐκτελεῖται ἀπὸ πλοῖο.
14 Πουρτὴ ὀνομασία ζώου. — Ἕνας τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων. — Τὸ πιὸ φτηνὸ τροχοφόρο.
15 Γαλλικὸ μέτρο ἐπιφανείας. — Συμπαθῆ, ἀρεστά. — Ἀρχὴ ὑποθέσεων.
15 Δὲν ἔχει συντροφιά. — Στεροῦνται πυκνότητος (οὐδ.).
17 Τίτλος ὅλο ραχάτι καὶ καλοπέρασι. — Ἐξωτικὸ φρουτο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Εἶδος κρεοπωλείου. — Χαρακτηρίζουν ποιότητα.
2 Ζωοτροφή. — Μονὰς τῆς ἠλεκτρολογίας.
3 Ζεστά, ἀλλὰ καὶ ἐγκάρδια. — Κτύπημα, ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸ πόδι.
4 Ἡ ἀστυνομία δὲν τοὺς βλέπει μὲ καλὸ μάτι (καθαρ.). — Δὲ σταματοῦν ποτὲ (οὐδ.). — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.
5 Ἀμεμπτα. — Θύσανοι ἀπὸ φτερὰ ἢ τρίχες, ποὺ στολίζουν συχνὰ ἕνα καπέλλο. — Ἀξια.
6 Ἀκατέργαστη ὕλη, ἀλλὰ καὶ πλῆθος κόσμου. — Ἥμερον, πράον. — Ἐδαφικὴ ἀνωμαλία.
7 Ἐκεῖ τοποθετεῖ ἡ μυθολογία μας τὸ χρυσόμαλλο δέρας. — Μισός... Ἀδάμ. — Κάτι, ποὺ μπορούμε νὰ πάθουμε μόνο κάτω ἀπὸ καυτὸ ἥλιο.
8 Ἀδιακρίτως ἀπὸ τὴ φύση ἄνθρωπος. — Προκλητικὰ καὶ αὐθάδη.
9 Ἑλληνικὸ πέλαγος. — Καταφεύγει στὴ δικαιοσύνη, γιὰ νὰ βρῇ τὸ δίκιο του.
10 Νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος τοῦ 5ου μ.Χ. αἰῶνος. — Δὲν ἀρωστᾶνουν (οὐδ.).
11 Θεραπεύεται. — Δηλώνει συγκατάθεση. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας.
12 Μονὰς βάρους. — Μωρολογία. — Κοινῶς λέγεται ταγάρι.
13 Πρωτεύουσα δημοκρατίας τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ δὲν ἔχει ἀγαθὲς σχέσεις μὲ τὴν Οὐάσιγκτων. — Ἀναπνοή. — Πίθηκος τῆς Ἀφρικῆς.
14 Ὅμοια σύμφωνα. — Ἀνέθασαν τελευταία τὴν τιμή τους. — Ἀρχαῖος λαὸς τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης.
15 Ὁ ρυθμὸς λειτουργίας τῆς καρδιᾶς. — Ἀπέχουν ἀπὸ τὸ κέντρο.
16 Μεταδίδει κίνησι ἀπὸ ἕνα μηχάνημα σὲ ἄλλο. — Σ' αὐτὴν καταφεύγει ὁ ἀδύνατος.
17 Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος, γνωστὴ μας ἀπὸ σπουδαῖα ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 991 στὴ σελίδα 78

βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο καὶ τὰ χέρια ἑνωμένα στὴ ράχη. Ἡ ἐμφάνισι τοῦ Τζὶμ τοῦ προκάλεσε μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι.

— Θὰ εἶναι καλὸ νὰ τὸν ἰδῇ ἡ Νέλ, εἶπε σιγὰ ὁ Χακεβέλντερ. Αὐτὴ ἡ ἔκπληξι ἴσως τὴν κάμῃ νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ τὴ νάρκη της.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω, ἀπάντησε ὁ Οὐέλς.

—Ἄφῆστε με νὰ τὰ κανονίσω ἐγώ, εἶπε ὁ Χακεβέλντερ.

Η ΝΕΑ ΣΥΝΕΡΧΕΤΑΙ

Ἔγνεψε σ' ὅλους τοὺς ἄλλους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ πέρασε μαζί τους στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτῃ τὸ σούρουπο κι' ἕνα ἀναμμένο κερί, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τζάκι, σκόρπιζε ἕνα ἤρεμο φῶς ὁλόγυρα. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔμπαινε ἕνα χλιαρὸ ἀεράκι.

Ἡ Νέλ βρισκόταν πάνω στὸ κρεβάτι. Εἶχε κλειστὰ τὰ μάτια της καὶ τὰ μακρυὰ ματοτσίνορά της ἔριχναν ἕνα μαῦρο ἴσκιο πάνω στὸ ὠχρὸ πρόσωπό της.

— Κούψου πίσω μου, ψιθύρισε ὁ Χακεβέλντερ στὸν Τζίμ.

Πλησίασε ὕστερα στὸ κρεβάτι καὶ εἶπε μὲ ἤρεμη καὶ τρυφερὴ φωνή:

— Νέλ!... Νέλ!

Τὰ μακρυὰ ματοτσίνορα τῆς νέας τρεμοψιλιάσαν γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀλλ' αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἀπάντησί της.

Ὁ Χακεβέλντερ ἔσκυψε πιὸ πολὺ πάνω της καὶ φώναξε δυνατὰ αὐτὴ τὴ φορά:

— Νέλ!... Νέλ!

Ἡ νέα ἄνοιξε, τέλος, τὰ μάτια της. Κύτταξε τὸ θεῖο της, ποὺ στεκόταν στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ, τὸν Ἐντουαρντς, ποὺ ἦταν λίγο πιὸ πέρα καὶ τὸν Χακεβέλντερ, ποὺ εἶχε σκύψει πάνω της, ἀλλὰ τὸ βλέμμα της παρέμεινε χωρὶς ἔκφρασι.

— Νέλ, μπορεῖς νὰ καταλάβῃς αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ; τὴ ρώτησε ὁ Χακεβέλντερ, δίνοντας ἕναν τρυφερὸ τόνο στὴ φωνή της.

Νόμισε πὼς διέκοινε κάποια ἀόριστη λάμψι στὰ μάτια της καὶ συνέχισε:

—Ἄκουσέ με, λοιπόν. Πέρασες μιὰ τρομερὴ δοκιμασία, ποὺ σ' ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃς πολύ. Ἀλλὰ κάνεις ἄσχημα νομίζοντας ὅλοι ἄλλοι ποὺ ἦταν μαζί σου χάθηκαν. Μὲ καταλαβαίνεις; Κάνεις λάθος!

Τὰ μάτια τῆς Νέλ ζωήρεψαν λίγο. Ὑπῆρχε σ' αὐτὰ κάτι σὰν ἐρώτησι ἢ σὰν ἀμφιβολία. Ἡ πειστικὴ φωνὴ τοῦ ἱεραποστόλου διέλυε τὰ σκοτάδια ποὺ εἶχαν μαζευτῆ μέσα στὸ μυαλό της. Ὁ Χακεβέλντερ συνέχισε πιὸ δυνατὰ ἀπὸ πρίν:

— Νά, σοῦ ἔφερα τὸν Τζίμ!

Παραμέρισε ταυτόχρονα, ἐνῶ ὁ Τζὶμ γονάτιζε πλάϊ στὸ κρεβάτι. Ὁ νέος πῆρε τὰ ψυχρὰ χέρια τῆς Νέλ καὶ τἄφερε στὰ χείλη του.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

τὸ τεῦχος τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ μηνιαίου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Περιεχόμενα:

★ Πίστις—θρησκεία—ἠθική
★ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων
★ Βουδδισμός
★ Σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου
★ Μπὲν Χοὺρ
★ Δίκαιος καὶ εὐλαβής
★ Εὐαγγέλιον κατὰ Μᾶρκον καὶ ἄλλες ἐκλεκτὲς συνεργασίες.

Πωλεῖται σ' ὅλα τὰ περίπτερα.
Σελίδες 60 Δρχ. 3.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ τῆς μιλήσῃ.

Τὰ μάτια τῆς νέας φωτίστηκαν, ξαφνικά, ἀπὸ χαρά.

— Τζίμ! ψιθύρισε.

— Ναί, Νέλ, ἐγὼ εἶμαι, τῆς ἀπάντησε. Γύρισα γερὸς καὶ δυνατός... Ξαναγύρισα κοντά σου, Νέλ.

Ἕνα ἀνάλαφρο ροὺζ χρῶμα ἁπλώθηκε πάνω στὰ κατάλευκα μάγουλά της. Ἄπλωσε κατόπιν μὲ κόπο τὸ χέρι της καὶ τὸ πέρασε γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ νέου, ἔτσι ποὺ τὸ μάγουλό της ἀκούμπησε στὸ δικό του.

— Τζίμ, Τζίμ! ξαναεῖπε.

— Νέλ, καὶ μένα δὲ μ' ἀναγνωρίζεις; τὴ ρώτησε ὁ Οὐέλς, μὲ φωνὴ ραγισμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Ὁ γέρο ἱεραπόστολος ἔτρεμε ἀπὸ τὴ χαρά του. Αὐτὰ ἦταν τὰ πρῶτα λόγια ποὺ εἶπε ἡ ἀνηψιά του, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν πῆγαν στὸ σπίτι.

— Θεῖε! εἶπε ἡ νέα.

Ἄφησε ὕστερα τὸν Τζίμ, ἀνασηκώθηκε πάνω στὸ κρεβάτι της καὶ κύτταξε ὁλόγυρα σαστισμένη.

—Ὅλα, λοιπόν, ἦταν ἕνα κακὸ ὄνειρο; ψιθύρισε.

Ὁ Οὐέλς τῆς πῆρε μὲ στοργὴ τὰ χέρια ἀνάμεσα στὰ δικά του, ἀλλὰ δὲ βιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς εἶπε:

— Ναί, κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἦταν ὄνειρο.

— Εἶναι ἀλήθεια, λοιπόν, ὅτι αὐτὸς ὁ κακὸς ἄνθρωπος μᾶς πῆρε μαζί του;

— Ναί.

— Τώρα, ὅμως, εἴμαστε ἐλεύθεροι, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Τὸ ἀναγνωρίζω αὐτὸ τὸ δωμάτιο, εἶναι δικό μου... Μιλῆστε μου, λοιπόν!

— Ναί, Νέλ, εἶσαι ἀσφαλισμένη στὸ σπίτι μας.

— Μιλῆστε μου, μιλῆστε μου, ξαναεῖπε, πάντας τὰ χέρια τοῦ Τζὶμ καὶ σηκώνοντας πρὸς τὸ μέρος του τὸ κάτωχρο πρόσωπό της. Καὶ ποῦ εἶναι ἡ Κάτε; Ὦ, Τζίμ, πές μου ὅτι δὲν τὴν κρατᾶτε ὁ Γκίρτυ!

—Ἡ Κάτε πέθανε! ἀπάντησε ὁ Τζίμ.

Ἔλεγε ψέματα, γιατὶ δὲν ἤξερε τίποτα ἀκόμη γιὰ τὴν τύχη τῆς Κάτε. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἔκφρασι ποὺ εἶχε τὸ βλέμμα τῆς Νέλ κατάλαβε πὼς ἐκεῖνο ποὺ τὴν τρόμαζε περισσότερο ἦταν ἡ σκέψι μήπως ἡ ἀδελφή της βρισκόταν στὴ διάθεσι τοῦ τέρατος. Καὶ βέβαια ἡ Νέλ θὰ προτιμοῦσε νὰ ἤξερε πὼς ἡ ἀδελφή της δὲ βρισκόταν στὴ ζωή.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Νέλ στοιφογύρισε κάμποσες φορὲς τὸ κεφάλι της, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τὴ σημασία τους. Ξανάπεσε ὕστερα στὸ κρεβάτι κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΝΕΑ

Τὸ ἄλλο πρωί, ὁ Χακεβέλντερ, ποὺ ἦταν καβάλλα στὸ ἄλογό του, πέρασε ἀπὸ τὴν καλύβα ὅπου ἔμεναν ὁ Γιούγγκ κι' ὁ Ἐντουαρντς. Ὁ δεύτερος, ἀκούγοντας τὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν τὰ πέταλα τοῦ ἀλόγου, ἄνοιξε τὴν πόρτα.

— Πῶς εἶναι ὁ Τζὼρτς; τὸν ρώτησε ὁ Χακεβέλντερ.

— Πέρασε ἄσχημη νύχτα, ἀλλὰ τώρα κοιμᾶται, ἀπάντησε ὁ Ἐντουαρντς. Νομίζω πὼς δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ συνέλθῃ.

— Καλά, εἶπε ὁ Χακεβέλντερ. Πρέπει νὰ τὸν προσέχῃς γιὰ κάμποσες ἡμέρες.

— Αὐτὸ σκέφτομαι νὰ κάμω, ἀπάντησε ὁ Ἐντουαρντς. Ἀλλὰ ποῦ πηγαίνεις;

— Στὸ Γοσοκάνγκ, ὅπου ἡ παρουσία μου εἶναι ἀπαραίτητη. Θὰ μ' ἀναπληρώσῃ ἐδῶ καὶ θὰ πάρῃς ὅλα τὰ μέτρα ποὺ θὰ κρίνῃς ἀναγκαῖα. Ἡ κατάστασι εἶναι κρίσιμη καὶ πρέπει νὰ ἔχωμε τὰ μάτια μας τέσσερα.

Ὁ Ἐντουαρντς ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές.

— Πόσες ἡμέρες θὰ μείνῃς ἐκεῖ; ρώτησε ὕστερα, σὰν ν' ἀνησυχοῦσε γιὰ τὸ βάρος τῆς εὐθύνης ποὺ θἄπεφτε στοὺς ὤμους του.

— Λίγες, τὸ πολὺ μιὰ ἑβδομάδα, ἀπάντησε ὁ Χακεβέλντερ. Ἂν συμβῇ τίποτα, στεῖλε μου ἕναν ἀγγελιαφόρο. Δὲ σοῦ κρύβω ὅτι οἱ φόβοι μου ἐλαττώθηκαν σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὴ στάσι ποὺ ἔδειξε ὁ Βίγγκενοντ ἀπέναντί μας. Τὸ ὅτι ἐλευθέρωσε τὸν Τζὶμ παρὰ τὴν ἀντίδρασι τῶν ἄλλων ἀρχηγῶν εἶναι κατὰ τὴ γνώμη μου μιὰ ἔνδειξι ὅτι ἔχει φιλικὲς διαθέσεις ἀπέναντί μας. Πολλὲς φορὲς ὡς σήμερα μοῦ ἔδωκε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸν χριστιανισμό. Ἡ κόρη του, ἡ Ἀόλα, πού, ὅπως ξέρεις, εἶναι χριστιανή, δείχνει μεγάλο ζῆλο, ὅπως, ἄλλωστε, ὅλοι οἱ Ἰνδιάνοι ποὺ ἔρχομε προσηλυτίσει. Εἶναι πιθανὸν ὅτι καὶ ὁ Βίγγκενοντ θὰ προσηλυτισθῇ μιὰ μέρα. Ἀλλ' ἡ ὑψηλὴ θέσι ποὺ αὐτὸς κι' ἡ κόρη του ἔχουν ἀνάμεσα στοὺς Ντελάουερ τοὺς δυσκολεύει νὰ φανερώσουν τὴ συμπάθειά τους γιὰ τὴν καινούργια θρησκεία. Ἀλλ' ἂν κάποτε κερδίσωμε μὲ τὸ μέρος μας τὸν Βίγγκενοντ, εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ μπορέσωμε νὰ ἐκχριστιανίσωμε τότε ὁλόκληρη τὴ φυλή του. Ἂν, λοιπόν, ἡ φιλικὴ του χειρονομία ἀνταποκρίνεται στὶς διαθέσεις τῆς καρδιᾶς του, θὰ ἔχωμε δυὸ ἰσχυροὺς συμμάχους. Ὁ Τάρχε, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Βιαντώ, μένει οὐδέτερος. Ἀλλ' ἡ οὐδετερότητά του μπορεῖ κάποτε νὰ ἐξελιχθῇ σὲ φιλία.

— Κι' ἐγὼ βλέπω τὰ πράγματα μὲ κάποια αἰσιοδοξία, εἶπε ὁ Ἐντουαρντς.

—"Ας ἐλπίσωμε ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ κι' ἂς προσπαθήσωμε νὰ κάμωμε τὸ καλύτερο, ἀπάντησε ὁ Χακεβέλντερ σηκώνοντας τὸ ἄλογό του. Χαῖρε.

—Ὁ Θεός μαζί σου!

Ὁ Ἐντουαρντς ξαναγύρισε στὴν καλύβα καὶ βάθηνε νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ πρόγευμα.

Ὅλη αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες στιγμὲς ποὺ πῆγε γιὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὴ Νέλ, δὲν ἄφησε οὔτε στιγμὴ μόνο του τὸν Γιούγκ. Κι' ὁ ἴδιος ἐπίσης εἶχε λυπηθῆ γιὰ τὴν αἰχμαλωσία τῆς Κάτε, ἀλλὰ προσπαθοῦσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἠρεμία του.

Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ Γιούγκ ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ καλύτερα, κι' αὐτὸ εὐχαρίστησε πολὺ τὸν Ἐντουαρντς. Εἶναι πιθανὸν ὅτι τὰ λόγια τοῦ Χακεβέλντερ γιὰ τὴ μεγάλη εὐθύνη ποὺ εἶχαν ἀπέναντι τῶν ἐκχριστιανισθέντων Ἰνδιάνων εἶχε συντελέσει ὄχι λίγο στὸ νὰ τὸν κάμῃ νὰ φανῇ ἤρεμος καὶ συγκρατημένος.

Κι' ἡ Νέλ ἐπίσης κατάφερνε νὰ συγκρατῇ τὴ λύπη της, πρᾶγμα ποὺ δὲ θὰ τὸ περίμενε κανεὶς ἀπ' αὐτὴν καὶ μάλιστα στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν. Ζήτησε ἀκόμη πληροφορίες γιὰ τὸν Μπέντυ, τὸ μικρούλη Ἰνδιάνο, ποὺ εἶχε πάρει κάτω ἀπὸ τὴν προστασία της.

Ἦταν ἀναμφισβήτητο ὅτι μιὰ ὑπεροχὴ δύναμις βοηθοῦσε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑπομένουν τὸ μαρτύριό τους.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Χακεβέλντερ, ἡ ζωὴ στὸ «Χωριὸ τῆς Εἰρήνης» συνεχίστηκε μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ ὅπως καὶ πρῶτα. Κι' ὅμως, ὑπῆρχε κάτι ποὺ ἦταν ἀρκετὰ σημαντικό. Οἱ Ἰνδιάνοι ποὺ ἔμεναν ὁλόγυρα πήγαιναν συχνὰ ἐκεῖ καὶ μάλιστα ἔμεναν ἡμέρες κι' ἑβδομάδες κοντὰ στοὺς συμπατριῶτες τους ποὺ εἶχαν ἐκχριστιανισθῇ. Ἀπὸ κάμποσο καιρό, ὅστόσο, μ' ὅλο ποὺ ὁ καιρὸς ἦταν καλός, αὐτὲς οἱ ἐπισκέψεις εἶχαν σταματήσει. Ὁ Γιούγκ κι' ὁ Ἐντουαρντς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ ἐξηγήσουν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Κι' ὁ Τζὶμ ἐπίσης βρισκόταν στὴν ἴδια ἀμηχανία. Κι' οἱ τρεῖς, ὅστόσο, προσπαθοῦσαν νὰ πείσουν τὸν ἑαυτό τους ὅτι ἡ διακοπὴ τῶν ἐπισκέψεων ἦταν τυχαία κι' ὅτι δὲν ἔκρυβε καμμιὰ ἀπειλή.

Στὸ τέλος, ὁ Τζὶμ ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ συμβουλευθῇ τὸν Γκλίτσικαν, τὸ νέο Ἰνδιάνο φύλακο, τοῦ εἶχε ἐκχριστιανισθῇ. Τὸν βρῆκε νὰ δουλεύῃ στὸ χωράφι ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὴν καλύβα του. Βλέποντάς τον, ὁ Γκλίτσικαν ἄφησε τὴν ἀξίνα του καὶ ὑποκλίθηκε μὲ τὸν ἰδιαίτερο τρόπο ποὺ συνήθιζαν οἱ Ἰνδιάνοι.

— Γκλίτσικαν, ἄρχισε ὁ Τζὶμ χωρὶς προλόγους, ξέρεις νὰ μοῦ πῇς γιὰ ποιο λόγο, ἀπὸ κάμποσες ἡμέρες, δὲν ἔρχεται κανένας Ἰνδιάνος στὸ χωριό;

Ὁ νέος κατέβασε τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε. Ὁ Τζὶμ ξεκολούθησε:

— Πιστεύεις ὅτι αὐτὸ εἶναι καλὸ σημάδι γιὰ τὸ «Χωριὸ τῆς Εἰρήνης»;

Ὁ Ἰνδιάνος φύλακος ἀποφάσισε, τέλος, ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

—Ὁ Γκλίτσικαν εἶδε ἕνα μαῦρο πουλὶ νὰ πετάῃ, εἶπε. Περνοῦσε καὶ ξαναπερνοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ «Χωριὸ τῆς Εἰρήνης», ἀλλὰ δὲν ἔβγαζε φωνὴ ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἔπειτα ἄπ' αὐτὰ τὰ λόγια δὲ θέλησε νὰ εἰπῇ τίποτα ἄλλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἡ μελαχροινὴ Μισὲλ εἶναι ἀπὸ τὴ Νίκαια.

ΜΙΣΕΛ ΜΕΡΣΙΕ

Ἡ ὄμορφη Γαλλίδα στάρλετ ποὺ κατακτᾶ τὸ Χόλλυγουντ.

ΑΝΑΜΕΣΑ στοὺς πολλοὺς καὶ διάφορους ταξιδιῶτες, ποὺ ἀποβιβάζονται ἀπὸ τὸ μεγάλο «Μπόεϊγκ», στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ 'Ορλύ, στὸ Παρίσι, εἶναι καὶ μιὰ ὡραιότατη καὶ κομψότατα ντυμένη κοπέλλα, ποὺ, μόλις κατεβαίνει τὸ τελευταῖο σκαλὶ καὶ πατεῖ στὸ ἔδαφος, σκύβει καὶ τό... φιλάει. Τὴν ἀναγνωρίζουμε ἀμέσως. Εἶναι ἡ νεαρὴ στάρλετ Μισὲλ Μερσιέ, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σίγουρες αὐριανὲς «ἐλπίδες» τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, καθισμένοι μὲ μιὰ συντροφιὰ καὶ τὴ Μισὲλ στὴ μέση στὸ μπὰρ τοῦ ἀεροδρομίου, τὰ λέμε.

— Ἐπὶ τέλους! Νάμαι πάλι στὸ ἀγαπημένο μου Παρίσι! Λέει πρώτη ἡ Μισὲλ μὲ κάποιο στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Μοῦ ἔλειψε πολλοὺς μῆνες καὶ τὸ νοστάλγησα.

— Πόσους μῆνες ἀκριβῶς, Μισέλ, ἤσασταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο σας Παρίσι;

— Ἀκριβῶς ἑπτὰ μῆνες καὶ μερικὲς ἡμέρες. Μὴ νομίσετε, ὅμως, ὅτι τὸ ἐκατέλειψα, γιατὶ δὲν εἶχα προτάσεις ἀπὸ τὰ ἐδῶ στούντιο. Κάθε ἄλλο! Οἱ προτάσεις συνεργασίας γιὰ μεγάλες ἢ μικρὲς ταινίες δὲν μοῦ ἔλειψαν ποτέ. Ἐφυγα, ὅμως, ἀφοῦ εἶχα ἐκπληρώσει τὶς ὑποχρεώσεις μου, μᾶλλον ὡς τουρίστρια γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ ὅταν ἔφτασα στὸ Χόλλυγουντ...

— Μὴ μᾶς πῆτε ὅτι σᾶς περίμεναν κιόλας οἱ Ἀμερικανοὶ παραγωγοὶ μὲ «ἀνοικτὰς ἀγκάλας», ἑτοιμοι νὰ σᾶς δώσουν ρόλους!...

— Ὄχι, τίποτα τέτοιο δὲν ἔγινε. Ἁπλῶς, ὅταν ἔφθασα καὶ στὸ Χόλλυγουντ, φυσικὸ ἦταν νὰ ξητήσω νὰ σχετισθῶ μὲ ἄλλους Γάλλους ἠθοποιούς, ποὺ ἐργάζονται ἐκεῖ καὶ νὰ μάθω λεπτομέρειες γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐργασία τους ἐκεῖ. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συμπατριῶτες ἦταν κι' ὁ γνωστὸς ἀπὸ τόσες ἀμερικανικὲς ταινίες, Μαρσὲλ Νταλιό, ποὺ ἀνέλαβε νὰ μοῦ δείξη τὰ στούντιο καὶ γενικὰ τὰ ἀξιοθέατα τῆς μεγάλης πόλεως τοῦ κινηματογράφου.

Σὲ μιὰ ἐπίσκεψή μας, λοιπόν, στὰ στούντιο μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες καὶ γνωστὲς φίρμες, μὲ συνέστησε σὲ πολλοὺς σεναρίστες, παραγωγοὺς καὶ σκηνοθέτες, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως μόλις ἄκουγαν ὅτι εἶμαι Γαλλίδα ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου ἔδειχναν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦρθε σὲ λίγο τελείως ἀναπάντεχο: 'Ενῶ εἶχα πάει ἐκεῖ ὡς ἁπλὴ τουρίστρια βρέθηκα μ' ἕνα συμβόλαιο στὴ τσάντα μου γιὰ τρεῖς ταινίες μέσα σὲ 7 μῆνες! Οἱ ὅροι ἦταν τόσο εὐνοϊκοί, ὥστε τὸ δέχθηκα ἀμέσως, ἀλλαξα σχέδια γιὰ τὸ ἄμεσο μέλλον, ἔμεινα στὸ Χόλλυγουντ καὶ γύρισα τὶς τρεῖς αὐτὲς ταινίες.

— Ποιοὶ εἶναι οἱ τίτλοι αὐτῶν τῶν ἀμερικανικῶν ταινιῶν, Μισέλ:

— Ἡ πρώτη μου ταινία λέγεται «Σᾶββ, ὁ κατακτητὴς τῶν θαλασσῶν» μὲ τὸν Γκὰϋ Γουίλλιαμς, ἡ δεύτερη «Ἀπόδρασις τὴν Αὐγὴ» μὲ τὸν "Αγγλο στὰρ Ντέκ Μπόγκαρντ καὶ ἡ τρίτη «Ζητεῖται μπαμπᾶς» μὲ τὸ διάσημο κωμικὸ Μπόμπ Χὸπ καὶ τὶς Εὐρωπαῖες στὰρ Λίζελοτ Πουϊλλὲρ καὶ "Ελγκα "Αντερσεν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ φανταστῆτε πόσοι Εὐρωπαῖοι καλλιτέχνες βρίσκονται τώρα στὴ Χόλλυγουντ. "Ηξερα, βέβαια, ὅτι ἦσαν πολλοί, ἀλλὰ ὅταν πῆγα ἐκεῖ καὶ τοὺς εἶδα σχεδὸν ὅλους, ἀπόρησα καὶ σκέφτηκα: «Μά, ἀν ὅλοι αὐτοὶ οἱ γνωστοὶ καλλιτέχνες ἐργάζονται ἐδῶ στὴν 'Αμερική, ποιοὶ μένουν νὰ ἐργαστοῦν στὴν Εὐρώπη;...

— Ἐδῶ στὸ Παρίσι, ποὺ ξαναγυρίσατε, πρόκειται νὰ κάνετε διακοπὲς ἢ ἔχετε ἀναλάβει καὶ κινηματογραφικὲς ὑποχρεώσεις;

— Οἱ ὑποχρεώσεις ποὺ ἀνέλαβα τηλεγραφικῶς εἶναι ἀκριβῶς τὸ ζήτημα, ποὺ μὲ ὑποχρέωσε νὰ ξαναγυρίσω. "Οπως θὰ ξέρετε ἴσως, τὸ μυθιστόρημα «'Αγγελικὴ μαρκησία» τῶν ἀγγέλων, τοῦ συγγραφικοῦ ζεύγους Γκολόν, πρόκειται νὰ μεταφερθῆ στὴν ὀθόνη ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη Μπερνὰρ Μπορντερί. Θὰ εἶναι μιὰ μεγάλης σκηνοθεσίας περιπετειώδης ταινία ποὺ θὰ κοστίση περὶ τὰ 10 ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα καὶ θὰ ἔχη πολλὰ γνωστὰ ὀνόματα πρωταγωνιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ δικό μου, στὸν πρωτεύοντα ρόλο τῆς "Αγγελικῆς". Εἶμαι φράγκαστα ἱκανοποιημένη γιὰ τὴν ἐρμηνεία ποὺ ρόλου αὐτοῦ, ποὺ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ρόλος τῆς καρριέρας μου....

— Ἀληθεια δὲν σᾶς ρωτήσαμε, πότε ἀρχίσατε τὴν καρριέρα σας καὶ πόσες ταινίες ἔχετε γυρίσει;

— Ἡ καρριέρα μου ἄρχισε τὸ 1957, χάρις στὸ Γάλλο σκηνοθέτη Ντενὶ ντὲ λὰ Πατελιέρ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤμουν καλὴ χορεύτρια καὶ ἀπόφοιτος μιᾶς δραματικῆς σχολῆς. 'Επὶ πλέον, χάρις σὲ μιὰ τριετὴ παραμονή μου στὴν 'Αγγλία, ἤμουν καὶ σχεδὸν τέλεια κάτοχος τῆς ἀγγλικῆς. "Ετσι, ὅταν ξαναγύρισα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο στὸ Παρίσι γιὰ νὰ συνεχίσω τὴν καρριέρα μου στὸ χορό, ὁ Πατελιὲρ μοῦ πρότεινε ἕνα μικρὸ ρόλο «ἐκρηκτικῆς» καμαριέρας στὴν εὔθυμη ταινία του «Ἡ ζωὴ συνεχίζεται». "Επειτα μὲ παρέλαβε ὁ γνωστὸς Γάλλος σκηνοθέτης Λεονὶντ Μογκὺ γιὰ τὴν ταινία του «Δῶστε μου τὴ τύχη μου» καὶ κατόπιν ἄλλοι σκηνοθέτες γιὰ ἄλλες ταινίες. 'Από τότε μέχρι σήμερα ἔχω πάρει μέρος σὲ 14 ταινίες, γαλλικές, ἀγγλικὲς καὶ ἀμερικανικές.

— "Αν δὲν κάνουμε λάθος, Μισέλ, τὸ πραγματικό σας ὄνομα εἶναι κάπως ἀλλοιῶς...

— Ναί, ἔχετε δίκιο, τὸ πραγματικό μου μικρὸ ὄνομα δὲν εἶναι Μισέλ, ἀλλὰ Ζοσελίν. Τὸ Μισὲλ εἶναι καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο καὶ τὸ πῆρα μόνη μου σ' ἐνδειξη θαυμασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως γιὰ τὴ Μισὲλ Μοργκάν...

— Ποῦ καὶ πότε γεννηθῆκατε;

— Γεννήθηκα στὴ Νίκαια στὶς 16 Μαρτίου τοῦ 1938 ἀπὸ γονεῖς... φαρμακοποιούς. Οἱ γονεῖς μου ἐξασκοῦσαν ἀκόμη νὰ μένουν ἐκεῖ. Ἐκεῖ ἄλλωστε μεγάλωσα καὶ σπούδασα κι' ἐκεῖ πηγαίνω τακτικώτατα. Κι' ὅμως, ἂν σᾶς ἐξομολογηθῶ ὅτι στὸ περίφημο διεθνὲς κινηματογραφικὸ Φεστιβάλ, δὲν πῆγα ποτέ, δὲ θὰ μὲ πιστέψετε... 'Ωστόσο, εἶναι ἀλήθεια. Κάθε χρόνο ποὺ γίνεται τὸ Φεστιβάλ, μιὰ περίεργη σύμπτωσι φέρνει ἔτσι τὰ πράγματα ὥστε νὰ εἶμαι μακρυά. 'Εφέτος, ὅμως, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγη πάλι ἡ εὐκαιρία. Θὰ εἶμαι ἀπὸ τὶς πρῶτες στὰρ ποὺ θὰ καταπλεύσω ἐκεῖ.

— Στὸ Χόλλυγουντ ποὺ ἤσαστε, δὲν βρέθηκε κανένας 'Αμερικανὸς νὰ σᾶς προτείνη γάμο;

—'Απὸ προτάσεις γάμου, ἄλλο τίποτα στὴν 'Αμερική! Εἶναι πολὺ περίεργη ἡ προτίμησι τῶν 'Αμερικανῶν γιὰ τὶς Εὐρωπαῖες. Καὶ ὅμως, στὶς 10 νέες 'Αμερικανίδες, ποὺ ἔβλεπα, εἶναι ξήτημα ἂν οἱ τρεῖς ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἄσχημες. Γιατί, τώρα, οἱ 'Αμερικανοὶ θέλουν τὶς Εὐρωπαῖες καί, μάλιστα Γαλλίδες, αὐτὸ δὲν τὸ κατάλαβα ποτέ...

Ρ. ΦΡΑΝΚ

— Τελειώνετε... Σᾶς περιμένω στὴν ἐκκλησία!..

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΟΡΟΖΕ ΒΑΝΤΙΜ δὲν περιορίζεται στὴ σκηνοθεσία τοῦ φίλμ του, ἀλλὰ σκηνοθετεῖ μὲ μαεστρία καὶ τὴν παταγώδη διαφήμισι μὲ τὴν ὁποία περιβάλλει τὴν κάθε του δημιουργία. Θέλοντας ν' ἀναγκάση τὸν ὑπὸ ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴν καινούργια του ταινία «Ἐρωτικὸ γαϊτανάκι» (νέα ἔκδοσι τῆς παλιᾶς ἐπιτυχίας

Ἡ Ντανιέλα Ρόκκα

τοῦ Μάξ "Οφυλς), χρησιμοποίησε μιὰ παλιὰ συνταγὴ καὶ ἄρχισε νὰ βγαίνη μὲ τὴ βασικὴ του πρωταγωνίστρια, τὴν 'Αμερικανίδα Μπὲ—Μπέ Τρέην Φόντα. 'Εγκατέλειπε ἔτσι ὁριστικὰ τὴν Κατερὶν Ντενέβ, τὴν ὁποία ἀνέλαβε νὰ παρηγορήση ὁ Τζώννυ Χάλλυνταιη.

"Ετσι εἶχε δημιουργηθῆ γιὰ τὸ «'Ερωτικὸ γαϊτανάκι» τὸ ἀπαραίτητο «κλίμα». Μὰ καὶ πάλι ὁ Βαντὶμ δὲν ἦταν ἱκανοποιημένος. Θέλοντας νὰ τροφοδοτήση τὸ διαφημιστικὸ του πυροτέχνημα, ἀποφάσισε νὰ πλουτίση τὴ διανοιχθῆ τοῦ ἔργου του μὲ τὴν Κατερὶν Σπάακ, ποὺ ἀπασχόλησε κι' αὐτὴ τελευταῖα τὸν Τύπο μὲ τὶς συζυγικές της περιπέτειες. Ὡς γνωστό, συνελήφθη στὰ ἰταλικὰ σύνορα, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ φύγη μὲ τὴν κόρη της, Σαμπρίνα. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ μαντέψη κανεὶς τὸ σχέδιο τοῦ Βαντίμ. 'Εκτὸς ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴ ἀντιζηλία μεταξὺ τῆς κόρης τοῦ Κένρυ Φόντα καὶ τῆς ἀνεψιᾶς τοῦ Βέλγου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἑτοιμάζεται νὰ προκαλέση καὶ μιὰ ἐρωτικὴ ἀντιζηλία, δείχνοντας γιὰ τὴν Κατερὶν Σπάακ ἕνα ἐνδιαφέρον, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ προκαλέση μιὰ δικαιολογημένη ἀντίδρασι τῆς Τζέην Φόντα. "Ετσι, πρὶν ἀπὸ τὴν προβολὴ τοῦ ἔργου, ποὺ θὰ γίνη τέλος Φεβρουαρίου, θὰ προηγηθοῦν, καθὼς πρόβλεπεται, χαστούκια, ξεμαλλιάσματα καὶ ὑστερικὲς κραυγές, ὅλ' αὐτὰ δὲ σὲ κοσμικὰ κέντρα καὶ γενικὰ σὲ μέρη, ποὺ θ' ἀποκλείεται. νὰ περάσουν ἀπαρατήρητα. Μαζὶ μὲ τὸ φίλμ του, ὁ Βαντὶμ σκηνοθετεῖ καὶ τὴν ἰδιωτική του ζωή.

★ 'Η Καρολὶν 'Οσσέν, 17χρονη σύζυγος τοῦ Ρομπὲρ 'Οσσένε ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἀγοράκι βάρους 3½ κιλῶν.

★ 'Η Ντιάνα Ντόρς, ἡ Μαϊρίλυν Μονρόε τοῦ βρετανικοῦ κινηματογράφου, ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου κατὰ τοῦ συζύγου της Ντίκυ Ντάουσον κατηγορώντας τον γιὰ παραμέλησι καὶ κακομεταχείρισι.

★ "Ενας πλούσιος ναυλέμπορος, ὁ Ράγκνερ Γιάνερ, ποὺ ἔθεσε τὸ κότερό του στὴ διάθεσι τοῦ φίλου του Μπομπ Ζαγκούρι, γιὰ νὰ κάνη μιὰ μεγάλη κρουαζιέρα μαζὶ μὲ τὴ Μπριζὶτ Μπαρντό, ὕβλωσε στοὺς δημοσιογράφους πὼς τὸ ξεγύρι φαίνεται τόσο ἐρωτευμένο ὥστε πιστεύει ὅτι πολὺ σύντομα θὰ παντρευτοῦν στὸ Ρὶο 'Ιανέϊρο.

★ 'Η Σουζὰν Πλέσετ καὶ ὁ Τρούμαν Κάπωτ, τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι τοῦ φίλμ «'Ερασταὶ τῆς βία Βένετο», παντρεύτηκε, ἀποδεικνύοντας ἔτσι πὼς τὸ «ἐλδοράλιο», ποὺ τοὺς ἔνωσε κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ, δὲν ἦταν ἁπλὸς ἕνας διαφημιστικὸ τέχνασμα. Τὸ ξεύγος ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ σπίτι τοῦ Τρούμαν, ὅπου, δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει ἀρκετὸς χῶρος γιὰ τὶς 200 τουαλέττες καὶ τὰ 300 ζεύγη παπούτσια τῆς κομψῆς Σούζαν. "Ετσι τὸ πρῶτο πρόβλημα, ποὺ ἀντιμετώπίζουν εἶναι ἀρκετὰ σοβαρό.

★ 'Η Σοφία Λόρεν ξήτησε τὸν Στέφενι Μπόϋντ γιὰ παρτεναίρ στὸ φίλμ «Λαίδη Λ» καὶ ὁ Κάρλο Πόντι, ποὺ δὲν τῆς χαλάει ποτὲ χατῆρι ἔσπευσε νὰ τὸν προσλάβη. Τὸ φίλμ αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ γυρίση, πρὶν δυὸ χρόνια, ἡ Τζίνα Λολλομπριτζίντα. Τὸ γύρισμα ὅμως διεκόπη ὕστερ' ἀπὸ τὶς πρῶτες σκηνές, γιὰ λόγους, ποὺ παραμένουν ἄγνωστοι.

★ Πρὶν ἀπὸ πέντε μῆνες ὁ Βάν Τζόνσον ὑπεβλήθη σὲ ἐγχείρησι, γιὰ νὰ τοῦ ἀφαιρεθῆ ἕνας καλοήθης ὄγκος ἀπὸ τὸ πόδι. "Οταν βγῆκε ἀπὸ τὴν κλινική, ἦταν ἐντελῶς καλὰ καὶ ἑκτὸς παντὸς κινδύνου. Δυστυχῶς ὅμως τὰ πράγματα δὲν πῆγαν ὅπως οἱ γιατροὶ τὰ περίμεναν καὶ ὁ

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

Ο «ΑΛΕΞΗΣ ΖΟΡΜΠΑΣ» θὰ εἶναι ἡ πιὸ ἀκριβὴ ταινία, ποὺ γύρισε ποτὲ "Ελλην σκηνοθέτης. Ὁ οἰκονομικὸς ἀπεσταλμένος τῆς «Γιουνάϊτεντ "Αρτιστ», ποὺ ἦρθε στὴν 'Αθήνα γιὰ νὰ συνεργαστῆ μὲ τὸ Μιχ. Κακογιάννη, ἀποκάλυψε πὼς θὰ διατεθῆ γιὰ τὸ φίλμ αὐτὸ τὸ ποσὸν τῶν δύο ἑκατομμυρίων δολλαρίων (60 ἑκατομμύρια δραχμές). Τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ δαπανηθῆ σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου στὴν 'Ελλάδα, δεδομένου ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας, ποὺ θὰ γίνη στὴν Κρήτη καὶ κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος ἐξωτερικά, θὰ γίνη στὴ χώρα μας καὶ τὸ περισσότερο μέρος τῆς τεχνικῆς ἐπεξεργασίας. Στὸ ποσὸν αὐτὸ συμπεριλαμβάνονται φυσικὰ καὶ δυὸ μεγάλα κονδύλια: ἡ ἀμοιβὴ τοῦ "Αντονυ Κουὶν (300.000 δολλάρια) καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῆς Σιμὼ Σιμονὸρ (100.000 δολλάρια).

★ 'Η Ζιζὶ Ζαμαίρ θὰ ἔμφανιστῆ τὴν ἄνοιξι στὴν 'Αθήνα μαζὶ μὲ ἕνα 40μελὲς χορευτικὸ συγκρότημα. Οἱ χορογραφίες θὰ ὀφείλονται φυσικὰ στὸ σύζυγο τῆς χορεύτριας καὶ σταρ Ρολὰν Πετι.

★ Τὴ «Φοινικὴ Φίλμ» ἄρχισε τὸ γύρισμα τοῦ νέου της ἔργου «Κραυνῆ», ποὺ βασίζεται σ' ἕνα σενάριο τοῦ Ν. Φώσκολου. Τὸ σκηνοθετεῖ ὁ Κ. 'Ανδρίτσος καὶ πρωταγωνιστοῦν ὁ Γιώργος Φούντας, ἡ Μ. Χρονοπούλου καὶ ἡ Λιλία Λιδυκοῦ.

★ Ὁ 'Ελληνοαμερικανὸς σκηνοθέτης Τζὼν Κρίστιαν ἄρχισε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Φτωχοδιάβολοι», ποὺ βασίζεται στὴν ὁμώνυμη θεατρικὴ ἐπιτυχία τῶν Γιαλαμᾶ—Πρετεντέρη. Πρωταγωνιστοῦν οἱ 'Αμερικανοὶ Τέξ 'Αντουὰν, Σούζαν Πρέστον καὶ Γξένης Μέτροπολ καὶ οἱ "Ελληνες Θανάσης Βέγγος, Νανὰ Σκιαδᾶ, Λιλὴ Παπαγιαννίη καὶ 'Ανδρέας Φιλιππίδης.

★ Μιὰ κόπια τοῦ φίλμ «Τὰ κόκκινα φανάρια», μὲ ἀγγλικοὺς ὑποτίτλους ἀποστέλλεται στὴν 'Αμερική, προκειμένου ν' ἀγοραστῆ τὸ ἔργο ἀπὸ 'Αμερικανοὺς ἐπιχειρηματίες, ποὺ θ' ἀναλάβουν τὴν ἐκμετάλλευσί του στὸ Νέο Κόσμο.

★ Στὸ στούντιο τῶν Μελισσίων γυρίζονται τὶς ἡμέρες αὐτὲς δυὸ φίλμ συγχρόνως: ἡ «Σωφερίνα» μὲ τὴν 'Αλίκη Βουγιουκλάκη καὶ τὸ «Ζητεῖται κορόϊδο» μὲ τὸν Κώστα Χατζηχρῆστο. Οἱ δυὸ πρωταγωνιστές, τοὺς ὁποίους συνδέει παλιὰ φιλία, εἶχαν μιὰ ἰδέα, ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ κλείσουν ἐπὶ τόπου μιὰ καλλιτεχνικὴ συμφωνία: 'Η 'Αλίκη θὰ κάνη μιὰ σύντομη ἐμφάνισι στὸ ἔργο τοῦ Κώστα κι' ἐκεῖνος πάλι θὰ ἐμφανιστῆ, σὰν ἀστυφύλακας, σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς «Σωφερίνας». Τὸ σχέδιο ἐφαρμόστηκε ἀμέσως κι' ἔτσι ὁ Κώστας Χατζηχρῆστος στὴ «Σωφερίνα» καὶ ἡ 'Αλίκη Βουγιουκλάκη στὸ «Ζητεῖται κορόϊδο» θὰ παίξουν, σὰν κομπάρσοι, τοὺς πιὸ μικροὺς ρόλους τῆς καρριέρας τους.

★ Η Εὐη Μαράντη θὰ ἔρθη στὴν 'Αθήνα στὰ τέλη Φεβρουαρίου. 'Η Εὐη, ποὺ ἔχει παίξει ὡς τώρα σὲ 9 ἰταλικὰ φίλμ, θὰ παίξη ἕνα χαρακτηριστικὸ ρόλο καὶ στὴν ὑπερπαραγωγὴ τοῦ Ντινὸ ντὲ Λαουρέντις «'Η Βίλλος». Τὸ ταξεῖδι της στὴν 'Αθήνα ἐπιδάλλουν διάφορες συζητήσεις, γιὰ τὴ γύρισμα μιᾶς ἐγχρώμου συμπαραγωγῆς, στὴν ὁποία πρόκειται νὰ ὑποδυθῆ τὸ βασικὸ γυναικεῖο ρόλο.

Ο ΦΑΚΟΣ

Ἡ 'Ελίζαμπεθ Ταίηλορ

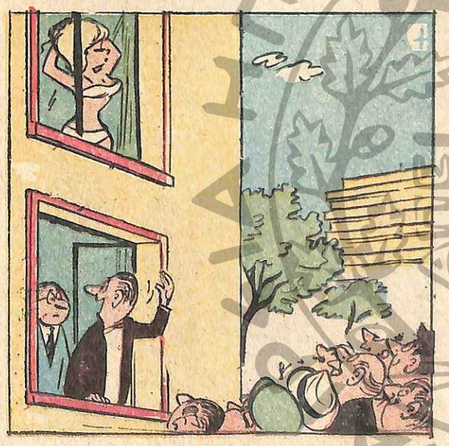

ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

— Εἴδες ἐπιτυχία;

Ἡ Βέτα Προέδρου ποὺ ἑρμηνεύει μὲ πολὺ αἴσθημα καὶ φινέτσα τὰ τραγούδια τοῦ Χατζιδάκη «Μαντολίνο» καὶ «Ταχυδρόμος», στὸ ἔργο τοῦ Πιραντέλλο «Ἀπόψε αὐτοσχεδιάζουμε».

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ο ΘΙΑΣΟΣ τοῦ Πειραϊκοῦ Θεάτρου, συνεχίζοντας τὴν περιοδεία του στὴ Ρωσία, μετὰ τὸ Βακοὺ, δίνει τώρα, μὲ ἐπιτυχία πάντοτε, παραστάσεις στὴν Τυφλίδα.

Ὁ ἑλληνικὸς θίασος θὰ βρίσκεται στὴν 'Αθήνα τὸ δεύτερο δεκαήμερο τοῦ Φεβρουαρίου.

★ Τὴν κωμωδία «Περάστε» τὴν τοῦ μηνύσε, που παίζεται ἀπὸ προχτὲς στὰ «Διονύσια», ἡ 'Αλίκη Βουγιουκλάκη, ἐμφανίζεται σὲ ἕνα θεαματικὸ «γκάλι», ποὺ τῆς μοντάρισε ὁ Μανώλης Καστρίνος. Τραγουδάει ἐπίσης ἕνα τραγοῦδι τοῦ Λαζάρανου, σὲ ρυθμὸ «μποσσ - νόβα».

★ Ἡ Γιοβάννα θὰ φύγη τὸ Μάρτιο στὴν 'Αμερική, ὅπου πρόκειται νὰ πραγματοποιήση σειρὰ ἐμφανίσεων στὴν τηλεόρασι. Τὸ ταξεῖδι της στὸ αὐτό, ποὺ θὰ διαρκέση ἀρκετὸ καιρό, θὰ τὸ συνδυάση μὲ μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων στὸ Παρίσι καὶ τὴν Πράγα.

★ Στὴ «Βραδυὰ μπαλλέτου», ποὺ παρουσιάσε γιὰ πρώτη φορὰ φέτος ἡ Λυρικὴ Σκηνή, οἱ χορογραφίες τοῦ Γρημάλντι καὶ τῆς 'Ελεν Τσουκαλᾶ, πρωτοκάνει τὴν ἐμφάνισί της, στὰ γρήγορα, ἡ Λιλὴ Πετροπούλου.

★ Στὴ Νέα Υόρκη συνεχίζουν μὲ ἐπιτυχία τὶς ἐμφανίσεις τους, ὁ Νίκος Γούναρης, ἡ Εὐα Στὺλ κα. τὸ «Τρὶο Κιτάρα». Ὁ Γούναρης, τὸ Μάρτιο, θὰ ἐρθη διριστικὰ στὴν 'Αθήνα.

★ Στὴν ὁπερέτα τραγουδιστρια Βάνα Μπενέτη, ποὺ ἐμφανίζεται πάλι στὴν 'Αθήνα, συμπεριλαβὲς τώρα στὸ ρεπερτόριό της καὶ δυὸ ἑλληνικὰ τραγούδια, ποὺ τὰ ἔμαθε μόνη της ἀπὸ δίσκους.

★ Στὴν 'Αθήνα, ἐπίσης, βρίσκεται ἀπὸ χτὲς ἡ πρώτη σήμερα βεντέτα τοῦ Ἰσπανικοῦ τραγουδιοῦ Σαλωμέ, ποὺ ἦρθε τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ φετεινὸ φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης μὲ τὸ καταλανικὸ τραγοῦδι «Σὰν μὰ βάρ»

★ Ὁ Γιάννης Σπάρτακος θὰ φύγη τὸ καλοκαίρι γιὰ πρώτη φορὰ στὴν 'Αμερική, μαζὶ μὲ τὴ νέα τραγουδίστρια Μαίρη Ροδίτη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΕΡΗΣ ΧΡΥΣΟΣ

'Ο μοντέρνος τραγουδιστής.

ΕΝΑΣ σπίνος ποὺ κελαϊδάει συνεχῶς, χωρὶς νάναι κλεισμένος σὲ κλουβί. Αὐτὸς εἶναι ὁ Τέρης Χρυσός, ὁ νέος μοντέρνος τραγουδιστὴς ποὺ κατόρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ μέσα στὰ τελευταῖα χρόνια.

Ἀπὸ μικρὸς ὁ Τέρης Χρυσὸς ἦ Λευτέρης Χρυσόστομος, ὅπως εἶναι τὸ πραγματικό του ὄνομα, στὴν πάλι ποὺ ἔμενε κ' ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος σ ἕνα γραφεῖο ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὸ τραγούδι ποὺ πολλὲς φορὲς τραγουδοῦσε ἐρασιτεχνικά.

Ὅταν, τὸ 1956 ἔφτασε στὴ Θεσσαλονίκη, τὸν ἄκουσε τυχαῖα, ἕνα βράδυ, ὁ γνωστὸς κονφεραντσιὲ Ἄλκης Στέας. Τοῦ ἄρεσε ἡ φωνή του καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τὸν παρουσιάση ἕνα βράδυ στὸ διαγωνισμὸ ταλέντων.

Ἡ ὑποδοχή, ποὺ τοῦ ἔκανε τὸ κοινὸ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἦταν τόσο ἐνθουσιώδης καὶ τόσο χαρακτηριστική, ὥστε ὁ κ. Στέας χωρὶς νὰ σκεφθῆ πολύ, τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ μαζί του στὸ κέντρο, ποὺ ἐργαζόταν.

Ἔμεινε στὴ Θεσσαλονίκη ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, ὡς ὅτου ὁ Χιώτης καὶ ἡ Μαίρη Λίντα, ποὺ ἐνθουσιάστηκαν, ὅταν τὸν ἄκουσαν, τὸν πῆραν μαζί τους καὶ τὸν ἔφεραν στὴν Ἀθήνα.

Ἐργάσθηκε μαζί τους δυὸ χρόνια, ἐνῶ στὸ μεταξὺ ἄρχισε τακτικὲς ἐκπομπὲς ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ὕστερ' ἀπὸ ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις. Ἔτσι ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ ἀποκτᾶ προσωπικότητα ὡς ὅτου ὁ Μίκης Θεοδωράκης, τὸν παρουσίασε στὶς συναυλίες ποὺ ἔδωσε στὸ «Κεντρικόν», τὸ 1960.

Αὐτὸ ἦταν ἀφορμὴ νὰ ἀνέβουν

'Ο νέος τραγουδιστὴς Τέρης Χρυσός.

πολὺ οἱ ἐπιτυχίες του καὶ νὰ γίνη ἀπὸ τότε περιζήτητος.

★

'Ο Χρυσός, ἀφοῦ ἠχογράφησε δέκα περίπου τραγούδια σὲ δίσκους, ἀπὸ τὸ 1961 ὡς σήμερα ἀκολουθεῖ σὰν μόνιμος τραγουδιστὴς ἀρτίστας τὸν μαέστρο Μαυρομάτη, στὸν ὁποῖο ὅπως ὁμολογεῖ κ' ὁ ἴδιος χρωστάει μεγάλη εὐγνωμοσύνη, γιατὶ τὸν βοήθησε στὴν καριέρα του.

Ἔφυγε μαζί του, γιὰ πρώτη φορὰ σὲ μιὰ μεγάλη τουρνὲ στὸ ἐξωτερικὸ καὶ γνώρισε μὲ διεθνὲς πλέον ρεπερτόριο μεγάλες ἐπιτυχίες, στὸ Ἰσραήλ, τὴ Κωνσταντινούπολη καὶ τὴν Κύπρο.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα φαβορὶ τοῦ ἐφετεινοῦ φεστιβὰλ τῆς Θεσσαλονίκης ὅπου ἔλαβε μέρος γιὰ πρώτη φορά, ὁ Τέρης Χρυσός, ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι στὸ κοινό, ποὺ τὸν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ τόση στοργὴ καὶ τελικὰ μοιράστηκε τὸ πρῶτο βραβεῖο μαζὶ μὲ τὸν Γιάννη Βογιατζῆ, μὲ τὴ γνωστὴ ἐπιτυχία τοῦ συνθέτου Κώστα Κλάβα «Πέταξε ἕνα πουλί».

Ἡ ἐπιτυχία του αὐτή, τὸν ἐπέβαλε ὁριστικὰ σὰν τραγουδιστὴ πρώτης σειρᾶς δικαιολογημένα δὲ ἑτοιμάζεται νὰ διεκδικήση μεγαλύτερες δάφνες, στὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης.

★

Εἴδαμε τὸν συμπαθῆ τραγουδιστὴ κάποιο ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδυα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιόλογα 'Αθηναϊκὰ «νάϊτ κλάμπ», ποὺ μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Μαυρομάτη

Στὸ φεστιβὰλ Θεσ)νίκης ὁ Τέρης Χρυσὸς μὲ τὴ Νίκη Καμπᾶ.

πάντα, δίνει πολὺ κέφι.

—Τί ἄλλο σὲ ἀπασχολεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγοῦδι; τὸν ρωτᾶμε.

— Ἡ κλασσικὴ μουσική, ποὺ τὴν ὑπεραγαπῶ. Καὶ συχνὰ τὴ νύχτα μοῦ ἀρέσει νὰ ἀκούω στὸ ραδιόφωνο, ἁπαλὲς μελωδίες, ποὺ μιλοῦν στὴ ψυχή.

— Ἀπὸ τὰ σπόρ;

— Δὲν ἤμουν ποτὲ φίλος τοῦ ποδοσφαίρου, γι' αὐτὸ καὶ δὲν παρακολουθῶ τὰ μάτς, ποῦ τόσο ἐνθουσιάζουν τοὺς συναδέλφους μου. Ἀγαπῶ πολὺ τὸ τένις κι' ἂν ἤμουνα πλουσιόπαιδο, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ εἶχα ἕνα τερραίν στὴν αὐλὴ τῆς βίλλας μου, γιὰ νὰ παίζω κάθε πρωΐ. Πιστεύω, ἄλλωστε, πῶς εἰδικὰ τὸ σπὸρ αὐτό, γυμνάζει, πολὺ τὸ σῶμα.

»Μοῦ ἀρέσει ἀκόμη ἡ ξωγραφικὴ καὶ ἰδιαίτερα τὰ πορτραῖτα. Ἔχω φτιάξει πάρα πολλά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ πιὸ ἐπιτυχημένο εἶναι μιᾶς γνωστῆς καλλιτέχνιδος.

— Μήπως, ἐπειδὴ ὅπως λένε οἱ κακὲς γλῶσσες, εἶσαι ἐρωτευμένος μαζί της;

— Πολὺ πιθανόν. Δὲν τὸ ἀποκλείω...

— Ποιό εἶναι τὸ γόμπι σου;

— Νά... χορεύω τραγουδώντας.

— Καμιὰ ἄλλη ἀδυναμία;

— Ἡ ἀδυναμία μου εἶναι νά.. παχύνω λίγα κιλά, γιατὶ ὅπως βλέπετε, εἶμαι πολὺ ἀδύνατος!

— Ποιά εἶναι τὰ προσωπικά σουξὲ σου;

— Λανσάρω μὲ ἐπιτυχία τὸν τελευταῖο καιρὸ μιὰ πολὺ γλυκειὰ μελωδία τοῦ μαέστρου Μπ. Μαρκέα, τὸ «Νύχτα μου ὄμορφη». Ἕνα πολὺ ὡραῖο τραγούδι, ποὺ νομίζω πὼς ἀδικήθηκε στὸ φεστιβὰλ τῆς Θεσσαλονίκης. Ἀλλωστε ἦρθε τέταρτο στὴ σειρὰ βαθεύσεως, μὲ διαφορὰ μόνο δυὸ ψήφων ἀπὸ τὸ «Ποῦ πᾶτε, κύριε».

— Ἀπὸ ξένα τραγούδια;

— Τὸ δραματικὸ τραγούδι «Μάμα», τὸ «Νὲ μὲ λὶτ πά», τοῦ Ζὰκ Μορὲλ καὶ ἰδιαίτερα, τὸ γνωστὸ ἰσραηλινὸ τραγούδι «Χάβα Ναγκίλλα», σὲ μία ἰδιότυπη διασκευὴ μπόσσα - νόβα τοῦ μαέστρου Μαυρομάτη.

— Τὰ μελλοντικά σου σχέδια;

— Θέλω νὰ εἰδικευθῶ στὸ ξένο ρεπερτόριο, γιατὶ πιστεύω πὼς τὰ ξένα τραγούδια πηγαίνουν καλλίτερα στὴ φωνή μου. Ἔτσι νομίζω πὼς θὰ μπορέσω νὰ κάνω ἀργότερα καρριέρα στὸ ἐξωτερικό. Ἀλλωστε εἶχα ἀπὸ τώρα ἐνδιαφέρουσες προτάσεις ἀπὸ τὸν πιανίστα τοῦ Ζὼρζ Ἄμιερ, τὸν Μπὼμπ Καλφάτι, ποὺ εἶχε ἔλθει πρὶν λίγες μέρες στὴν Ἀθήνα, νὰ τραγουδήσω στὸ Παρίσι. Εἶναι ὅμως πολὺ νωρὶς ἀκόμη...

★

Θὰ τελειώσω μὲ ἕνα τραγικὸ περιστατικό, ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Τέρη Χρυσοῦ ποὺ διατηρεῖ πάντα ζωντανὸ στὴ μνήμη του ὁ συμπαθέστατος τραγουδιστής:

Ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο του στὴν Ἄγκυρα, ὅταν ἐργαζόταν ἐκεῖ ἀντίκρυσε μὲ τὰ μάτια του τὴν τραγικὴ σύγκρουσι δύο ἀεροπλάνων, ποὺ λύτησε ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ θρηνήσουν πολλὲς οἰκογένειες.

Στεκότανε στὸν ἐξώστη, ὁ καιρὸς ἦταν μουντὸς καὶ μελαγχολικός. Ξαφνικά, σὲ ἀπόστασι 200 μόλις μέτρων, διέκρινε δύο ἀεροπλάνα, ποὺ ξεμύτησαν μὲ ἀντίθετη κατεύθυνσι, μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ἕνας τρομαχτικὸς κρότος καὶ τρομάστιες φλόγες, ποὺ ἀνέβαιναν ὣς τὸν οὐρανό, μέσα σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα ἦταν ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ τρομακτικοῦ αὐτοῦ δυστυχήματος.

Τὸ ἕνα ἀεροπλάνο, κόπηκε ἀμέσως στὰ δύο, τὸ μισὸ καφρώθηκε στὸ μιναρὲ ἑνὸς τζαμιοῦ καὶ τὸ ἄλλο μισὸ στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πόλεως. Τὸ δεύτερο ἀεροπλάνο, μιὰ ἀμορφη μᾶζα, σωριάστηκε στὸ ἔδαφος, δύο χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα.

'Ο Τέρης Χρυσός, δοκίμασε τότε ἕνα τέτοιο σόκ, ποὺ ἀπὸ χεῖρα τὴ στιγμὴ ὡρκίσθηκε νὰ μὴ ξαναμπῆ σὲ ἀεροπλάνο!...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

✪✪

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΙΕΣ

★'Ο Φεοναντὲλ ΙΙ, ὅπως ἐπωνομάστηκε ὁ γυιὸς τοῦ Φερναντέλ, Φράνκ, 27 χρόνων, ὁ ὁποῖος ἔκανε ἕνα λαμπρὸ ντεμποῦτο στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο, ἑτοιμάζεται νὰ παντρευτῆ. Ἡ μέλλουσα σύζυγός του εἶναι ἕνα καινούργιο ἀστέρι τοῦ τραγουδιοῦ, ἡ Σοφί, μιὰ χαριτωμένη ξανθειὰ Παριζιάνα, τὴν ὁποία γνώρισε πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο.

★Ἡ Ντανιέλα Ρόκκα, ἡ μελαχροινὴ καὶ ἐρωτιάρα σύζυγος τοῦ Μαρτσέλλο Μαστροϊάννι στὸ φίλμ «Διαζύγιο ἀλλὰ Ἰταλικὰ» εἶναι στὴν πραγματικότητα πολὺ πιὸ ὡραία ἀπ' ὅτι μᾶς τὴν παρουσίασε ὁ σκηνοθέτης στὸ φίλμ τοῦ Τζόρτζιο Μπιάνκι «Στὴν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ» πλάϊ σὲ δυὸ ἄλλες γόησσες: τὴ Ντόριαν Γκρέϋ καὶ τὴν Ἑλεν Στιούαρτ.

Ἑαδόνι

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΑΝΝΑ ΓΑΛΑΝΗ

Μιὰ χορεύτρια 16 χρένων μὲ τριανταφυλλένια μαγουλὰ καὶ ὄνειρα.

ΣΤΟ μισοσκόταδο, μὲ τὸ ἐναλασσόμενο γαλάζιο καὶ κοκκινωπὸ φῶς, οἱ ἄσπρες πούλιες στραφταλίζαν σὰν ἀσημένιες μαρμαρυγὲς παγωμένων ἀστεριῶν. Καὶ οἱ μεταξοκλωστές, ποὺ κρέμονταν στοὺς γυμνοὺς ἀγουρους μηρούς, ἀναρριγοῦσαν, θαρρεῖς, στὸ ἄγγιγμά τους, καθὼς ὁ ρυθμὸς τῆς ἐξωτικῆς μουσικῆς συντόνιζε τὶς κινήσεις τῆς μικρῆς χορεύτριας μὲ τὸ σιωπηλὸ παραλήρημα τοῦ χοροῦ.

Μέσα στὴν χαμηλοτάβανη αἴθουσα τοῦ νυχτερινοῦ κέντρου, γεμάτη ἀπὸ μυρωδιὰ ρετσίνας καὶ καπνοῦ, τὸ ἑτερόκλητο πλῆθος τῶν θαμώνων κροτοῦσε τὴν ἀναπνοή του.

Κάποιος εἶπε χαμηλόφωνα:

— Τώρα γράφεται ἕνα ποίημα!

Κανεὶς δὲν προσφέρθηκε νὰ συνεχίση ἢ νὰ σχολιάση τὴν παρατήρησι, μολονότι ἦταν σωστή.

Ὅλοι ἔμεναν κρεμασμένοι ἀπὸ μιὰ νότα, ἀπὸ μιὰ πιρουέττα.

Ὥσπου, ξαφνικά, ἡ μουσικὴ τρελλάθηκε. Καὶ τότε, μπροστὰ στὰ ἔκπληκτα μάτια τῶν προνομιούχων τῆς νύχτας, ξετυλίχτηκε μιὰ ἀπίθανη φαντασμαγορία: Χρώματα, προβολεῖς, χέρια, γυμνὰ καὶ λαξεμένα, καλλίγραμμα πόδια καὶ στήθη λαχανιασμένα, μελωδίες, μάτια καὶ τραπέζια, ἡ ὀρχήστρα καὶ τὰ γκασόνια ἔσμιξαν καὶ στροβιλίστηκαν σ' ἕνα ἀπίθανο ὄργιο χοροῦ, ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἐφιάλτη, μὲ ὄνειρο δαντικῆς νύχτας, ὥσπου ξαφνικὰ... τὰ φῶτα ἀνάψαν καὶ τὸ νούμερο τέλειωσε, μέσα σὲ ἀποθέωσι χειροκροτημάτων.

Ἡ μικρὴ χορεύτρια εἶχε χοθῆ πατῶντας ἀναλάφρα μέσ' στὸ μισόφωτο κι' ἀφίνοντας στὴ θέσι της μιὰ ἀνάνηψι...

Πολλοὶ ἔβγαλαν τὰ μαντήλια, γιὰ νὰ σκουπίσουν τὸν ἱδρῶτα τους.

— Θέ μου, τ' ἦταν αὐτό! Μιὰ ἀκόμη ἐμφάνισι καὶ θὰ φεύγαμε... διαλυθοῦμε, ἀκούστηκε νὰ σχολιάζη ἡ διπλανὴ παρέα.

Οἱ ἄντρες συμφώνησαν. Κι' οἱ γυναῖκες δὲν εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ βροῦν ἀντίρρησι. Εἶχαν ἐντυπωσιασθῆ κι' αὐτὲς στὸ ἑπάκρο.

Μονάχα, ποὺ ἔμεινε στὰ χεῖλη ἡ ἀποορία:

Ποιά ἦταν; Ποῦ κρυβόταν τόσα χρόνια; Καὶ πῶς ἔγινε καὶ ξεφύτρωσε ἔτσι ξαφνικὰ σὰν σολίστα ἡ μικρούλα χορεύτρια ποὺ μάγεψε καὶ καθήλωσε μὲ τὸ χορό της, πρὶν ἀπὸ λίγο ὅλη τὴν αἴθουσα;

★

Σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι, μιὰ ὥρα ἀργότερα (δηλαδὴ περὶ τὴν 3η πρωϊνή), τὰ παραπάνω ἐρωτήματα εὑρίσκαν τὴν ἀπάντησί τους, καὶ ἡ μικρούλα Ἄννα (μὲ τὰ 16 χρόνια της, κι' αὐτὰ ὄχι σωστὰ μετρημένα!) ἔπαιρνε τὸ βάπτισμα τῆς πρώτης συνεντεύξεώς της.

Πρὶν παραθέσουμε τὸ ἐρωτηματολόγιο, ποὺ τῆς ὑποβάλαμε, καὶ τὶς ἀπαντήσεις, ποὺ ἔδωσε, ἀρκετὰ χαρακτηριστικὲς καὶ πολὺ ὥριμες γιὰ τὴν ἡλικία της, καλὸ θάταν νὰ κάνουμε κάπως ἀναλυτικώτερα τὶς σχετικὲς συστάσεις.

Ἡ Ἄννούλα (ἡ Ἰωάννα) Γαλάνη, (αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικό ὄνομά της καὶ τὸ καλλιτεχνικό της μαζί) γεννήθηκε τὸ 1948 στὴ Δοάμα, ὅπου καὶ πέρασε τὰ πρῶτα παιδικά καὶ μαθητικά χρόνια. Μ' ἄλλα λόγια εἶναι 16 μόλις χρόνων.

Πρὶν 4 χρόνια ἤρθε μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὴ μικρότερη ἀδελφή της τὴ Τούλα στὴν Ἀθήνα κι' ἐγκαταστάθηκαν σ' ἕνα σπιτάκι στὴ Νέα Χαλκηδόνα.

Τὴν ἑπόμενη χρονιά, τὸ 1960, ἡ μικρὴ Ἰωάννα, ποὺ εἶχε ζωηρὴ ἔμφυτη κλίσι στὸ θέατρο, στὴν πρόζα, τὸν κινηματογράφο καὶ τὸ χορό, γράφτηκε σὲ μιὰ σχολὴ καὶ πῆρε τὰ πρῶτα μαθήματα ἠθοποιΐας, ἐνῶ παράλληλα ἔπαιρνε στὸ σπίτι της μαθήματα χοροῦ.

Τὴ χρονιὰ ἐκείνη, 13 χρόνων ἀκόμη τὴ γνώρισε στὴ Σχολὴ ὁ διευθυντὴς ἑνὸς Παιδικοῦ ἀθηναϊκοῦ Θεάτρου, ὁ Γ. Δράσης καὶ ἐκτιμώντας τὴν ἐξυπνάδα της, στὴν ὁμορφιά της καὶ τὰ προσόντα της, τὴν κάλεσε νὰ παίξη στὸ παιδικό του θέατρο.

Ἡ μικρὴ Ἀννούλα δέχτηκε κι' ἔτσι σὲ λίγο ἔγινε πρωταγωνίστρια τοῦ Παιδικοῦ θεάτρου καὶ ἔγραψε στὸ ἐνεργητικό της ἀρκετὲς ἐπιτυχίες, ἀποχτῶντας ἔτσι ἀρκετοὺς θαυμαστὲς ἀνάμεσα στὸν παιδόκοσμο τῆς πρωτεύουσας.

Τὸ θέατρο δὲν ἄργησε νὰ φέρη, ὅπως συμβαίνει πάντα ἐδῶ στὸν τόπο μας καὶ τὸν κινηματογράφο. Ἡ ἐπιτυχία της στὴν ὀθόνη ἦταν καλή, πραγμα ποὺ συνετέλεσε νὰ κληθῆ ἀρκετὲς φορὲς ἀπ' τὴν παραγωγή μας γιὰ νὰ πάρη μέρος σὲ διάφορες ταινίες. Οἱ κυριώτερες ἀπὸ τὶς ταινίες αὐτὲς εἶναι οἱ ἑξῆς: «Δὲν γνώρισα μητέρα» μὲ τὴν Μίρκα Καλατζοπούλου καὶ τὸν Ν. Ξανθόπουλο, «Καταρακύλισμα στὸ βοῦρκο» μὲ τὸν Ξανθόπουλο καὶ τὸν Ἀντρέα Ντοῦζο, «Μικρὴ ζητιάνα» μὲ τὸν Νέζερ καὶ «Τίποτε δὲν ἔσπασε».

Ἡ τελευταία αὐτὴ ταινία, στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦν ὁ Θάνος

Ἡ 16χρονη Ἄννα Γαλάνη, ὅπως ἐμφανίζεται σὲ γνωστὸ νυχτερινὸ κέντρο.

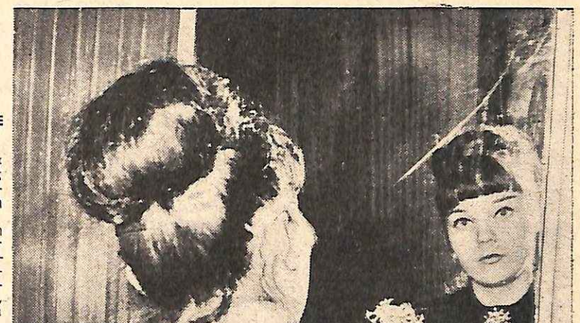

Ἡ μικρὴ Ἀννούλα μπροστὰ στὸν καθρέφτη ὀνειρεύεται τὸ μέλλον ρόδινο καὶ γαρούμενο σὰν τὴν ἰδια...

Λειβαδίτης καὶ ἡ Μιράντα Κουνελάκη, θὰ προβληθῆ τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα, ἔχει δὲ σ' αὐτὴν ἡ Ἀννούλα ἕναν ἀρκετὰ σημαντικὸ ρόλο, μὲ ἀρκετὰ σημαντικὴ ἐπίσης ἐπιτυχία.

★

Κι' ὅμως τὸ μεγάλο μεράκι τῆς 16 χρονης Ἰωάννας ἦταν ὁ χορὸς καὶ τὸ τραγούδι. Γιὰ τὸν πρῶτο, ὅπως εἴπαμε, ἔπαιρνε ἰδιαίτερα μαθήματα. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, δὲν σπούδασε σὲ ὠδεῖο, εἶχε ὅμως πολὺ ὡραία φωνὴ καὶ μουσικὴ ἀντίληψι.

Ἔτσι μιὰ ἡμέρα, ἐδῶ καὶ λίγον καιρό, ἀποφάσισε νὰ τὰ χρησιμοποιήση καὶ τὰ δυὸ κι' ἔκανε τὸ ντεμπούτο της ὡς χορεύτρια ἐξωτικῶν ρυθμῶν, σὲ κάποιο νυχτερινὸ κέντρο τῆς πλατείας Συντάγματος.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν... αὐτὸ ποὺ περιγράψαμε στὴν ἀρχή.

— Καὶ νὰ σκεφτῆτε πὼς δὲν εἶναι κἀν οὔτε ἡ ἀρχή, αὐτὴ ποὺ εἴδατε, μᾶς εἶπε, καθὼς λίγο ἀργότερα σπεύσαμε νὰ τὴν συγχαροῦμε.

— Δηλαδή;

— Δηλαδὴ τώρα θὰ πάω σὲ ἀνωτερη σχολή, γιὰ νὰ μάθω τὸ χορὸ κατὰ βάθος καὶ πλάτος. Κι' ὕστερα...

★

Αὐτὸ τὸ «ὕστερα», ποὺ κάθε νέος καὶ κάθε κοπέλλα τοῦ «νέου κύματος» τὸ προφέρει μὲ συγκίνησι ἀντιπροσωπεύει τὴ μαγικὴ χώρα τῶν ὀνείρων, τὴ μεγάλη ἐπιτυχία, τὴ μεγάλη δόξα, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος καὶ ποὺ χάνεται στὰ σύννεφα γιὰ ν' ἀγκαλιάση τὸ ἄπειρο!

Τὸ συζητήσαμε μὲ τὴν Ἀννούλα τὸ δικό της «ὕστερα».

— Τί σχεδιάζεις γιὰ τὸ μέλλον; Ποιά ὄνειρα κεντᾶς στὶς ὧρες τῶν ρεμβασμῶν σου.

Τὰ λόγια της ἔκρυβαν μιὰ παραξενη γιὰ τὴν ἡλικία της πεῖρα καὶ σύνεση:

— Πρῶτα πρέπει νὰ μάθω πολλὰ πράγματα.

— Κι' ὅταν μάθης;

— Τότε θὰ ταξιδέψω στὸ ἐξωτερικό. Μπορῶ κι' ἀπὸ κεῖ νὰ βοηθάω τὴ μανοῦλα μου καὶ τὴ μικρὴ μου ἀδελφή. Καὶ τώρα, ἄλλωστε, τὴ βοηθῶ. Μπορῶ νὰ πῶ πὼς εἶμαι... ὁ πατέρας τῆς οἰκογένειας.

Προσπαθήσαμε νὰ γυρίσουμε τὴν κουβέντα σὲ πιὸ συγκεκριμένα πράγματα.

— Πές μας τί κάνεις τώρα;

Τέτοιοσε τὰ μάτια ἀπὸ ἔκπληξι.

— Σᾶς τόπα. Χορεύω. Καὶ «γυρίζω» ταινίες.

— Ἄλλο τίποτε;

— Διαβάζω καὶ γυμνάζουμαι..

— Τί ἀκριβῶς διαβάζεις; Νέα ἔκπληξι.

— Τὰ μαθήματα τοῦ Γυμνασίου. Εἶμαι μαθήτρια, βλέπετε, ἀκόμη, στὸ Γυμνάσιο τῆς Νέας Φιλαδέλφειας.

— Καὶ τίποτ' ἄλλο;

★

Μᾶς κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα ἀνοιχτοπράσινα μάτια της («ναί, ἀνοιχτοπράσινα, τὸ γράφει κι' ἡ ταυτότητά μου» μᾶς βεβαίωσε) καὶ τὸ ἄσπρο κουκλίστικο μουτράκι ἔγινε σοβαρό.

— Σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο στὴ ζωή, δογμάτισε.

Ἡ ἀντίρρησί μας ἦταν δίκαιη:

— Ὄχι δά. Ὑπάρχει καὶ παραϋπάρχει. Ὁ ἔρωτας παραδείγματος χάριν, εἶναι πράγμα ὑπαρκτό.

— Δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ τέτοια, ὁλοσὲ σοβαρά. Τὸν τρώει ὅλον ἡ δουλειά. Τώρα μάλιστα ποὺ λεγχριάζω νὰ ἐμφανιστῶ ὡς τραγουδίστρια...

Τί θὰ τραγουδήσετε;

— Προτιμῶ Θεοδωράκη. Μ' αὐτὸ δὲ θέλω νὰ ἰσχυριστῶ πὼς δὲν ὑπάρχουν κι' ἄλλοι καλοὶ συνθέτες. Ὁπωσδήποτε ὅμως μοῦ ταιριάζει ὁ Μίκης Θεοδωράκης. Νὰ τραγουδῶ, νὰ χορεύω, νὰ παίζω στὴ σκηνὴ καὶ στὴν ὀθόνη... Ποιό ἄλλο πρᾶγμα ὑπάρχει ἀραγὲς πιὸ ὡραῖο στὴ ζωὴ γιὰ νὰ τὸ ὀνειρευτῶ;

★

Ποιό πρᾶγμα ἀλήθεια; Ἰδίως ὅταν εἶσαι 16 μόλις χρόνων καὶ τὸ αὔριο ἁπλώνεται μπροστὰ σου παρθενικό, τριανταφυλλένιο σὰν τὴν αὐγὴ καὶ σὰν τὰ μάγουλα τῆς μικρῆς Ἀννούλας;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

ΜΙΚΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

★ Ὁλοκληρώθηκε ἡ διανυκτέρευσι τῆς κωμῳδίας τοῦ Γ. Ρουσσοῦ «Ἡ σωφέρινα», ποὺ γυρίζει σὲ φίλμ ὁ Ἀλ. Σακελλάριος γιὰ τὸν ὁργανισμὸ «Δαμασκηνός - Μιχαηλίδης». Τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, θὰ πλαισιώσουν ἡ Μάρω Κοντοῦ, ὁ Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης, ἡ Κάιτη Λεμπεσοπούλου, ὁ Γιώργος Πάντζας, ὁ Διον. Παπαγιαννόπουλος, ὁ Ἄλκης Γιαννακάς, ἡ Τζόλυ Γαρμπῆ καὶ ὁ Τ. Γιαννόπουλος.

★ Ἀμέσως μετὰ τὶς ἐκλογὲς θὰ προβληθῆ ἡ κωμῳδία τοῦ Σωκράτη Καψάσκη «Ἑρωτικὲς διταμίνες» στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦν οἱ Νίκος Σταυρίδης, Γιάννης Γκιωνάκης, Τάκης Μηλιάδης, Μάρθα Βουτσᾶ καὶ Νάντια Χωραφᾶ.

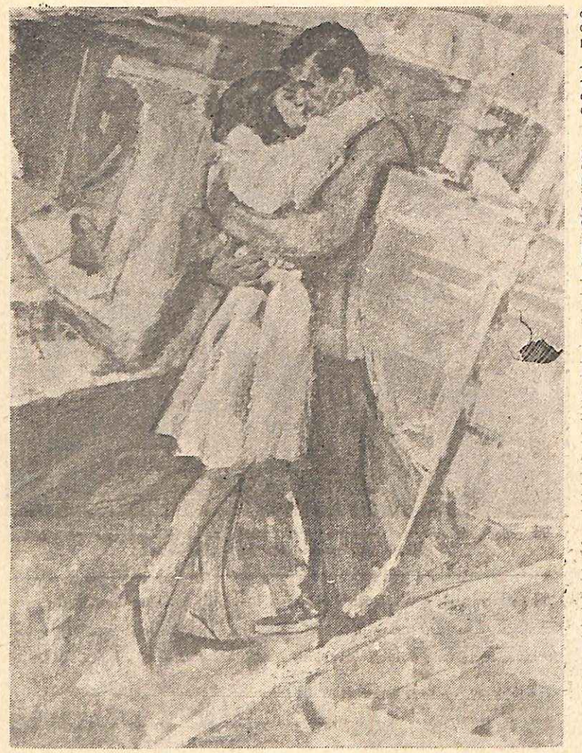

Ὁ Ζὰν πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ καΐκι καὶ μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

ΚΑΗΜΟΙ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

ΑΝ μὲ ρωτούσατε ποιά εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη ἀδυναμία μου, θὰ σᾶς ἀπαντοῦσα ἀμέσως: ἡ θάλασσα. Αὐτὴ εἶναι τὸ στοιχεῖο μου, αὐτὴ τρέφει τὰ ὀνειρά μου. Τὸ τραγοῦδι τῶν κυμάτων μὲ νανούριζε, ὅταν ἤμουν μικρὴ κι' οἱ ψαράδες μοὺ λεγαν πὼς τὰ πράσινα μάτια μου θυμίζουν τοὺς μεγάλους ὁρίζοντες...

Ζῶ σ' ἕνα μικρὸ λιμάνι τῆς Βρετάνης. Ὁ πατέρας μου φτιάχνει σχοινιὰ καὶ δίχτυα. Τὸ παράθυρο τῆς κάμαρᾶς μου βλέπει πρὸς τὴ θάλασσα.

Καμμιὰ φορὰ κάθουμαι ὧρες ὁλόκληρες καὶ κυττάζω τὰ καΐκια μὲ τὰ ψηλὰ κατάρτια, ποὺ ἀργοσαλεύουν πάνω στὰ νερά, τὰ καράβια ποὺ εἶναι πλευρισμένα στὸ μῶλο, τοὺς ψαράδες μὲ τὴν πίπα στὸ στόμα.

Ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὴ θάλασσα εἶναι δεμένη μὲ μιὰ ἄλλη ἀγάπη. Ἡ καρδιά μου εἶναι χαρισμένη στὸν Ζάν, τὸν ξανθὸ ψαρὰ μὲ τὰ γαλαζιὰ μάτια καὶ τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπο. Μὲ τὸν Ζὰν γνωριζόμαστε ἀπὸ καιρό. Ὅταν ἤμουν κοριτσάκι, ὁ Ζὰν μ' ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ πηγαίναμε μαζὶ νὰ χαζέψουμε τὰ καράβια καὶ τὰ καΐκια στὸ λιμάνι. Καμμιὰ φορὰ ζυγώναμε τὸ γέρο Ζάκ, τὸν καπετάνιο μὲ τὰ χιονισμένα μαλλιά, ποὺ καθόταν ὅλη τὴν ἡμέρα σὲ κάτι σωροὺς σκοινιὰν κι' ἀγνάντευε τὸ πέλαγος καπνίζοντας τυνὴ πίπα του. Ὅταν ἦταν στὰ καλά του, τὸν πασκαλούσαμε νὰ μᾶς διηγηθῇ καμμιὰ ἱστορία. Ὁ γέρο καπετάνιος τὶς περισσότερες φορὲς δὲν μᾶς χαλοῦσε τὸ κατήρι. Εἶχε ταξιδέψει πολὺ κι' ἤξερε χίλια δυὸ πράγματα, γιατὶ εἶχε γυρίσει ὅλες τοὺς τοὺς θαλάσσες. Μὲ τὶς διηγήσεις —καὶ ἤξερε ὅμορφα νὰ διηγῆται— ξαναζοῦσάντανε καὶ ξαναζοῦσε τὴν περασμένη του ζωή. Καὶ ξεχνιόταν τόσο μὲ τὶς ἱστορίες του, ὥστε μποροῦσε νὰ ξημερωθῇ κανεὶς μαζί του, χωρὶς νὰ καταλάβῃ πῶς πέρασαν οἱ ὧρες. Ἐμεῖς τὸν ἀκούγαμε μ' ἔκστασι, ἀκολουθῶντας τον στὶς μακρυνὲς παραμυθένιες χῶρες, στὶς τρανὲς πολιτεῖες καὶ στὰ μεγάλα λιμάνια.

Ὅστόσο δὲν μπορεῖ κανεὶς γιὰ πάντα νὰ χαζεύῃ τὰ καράβια καὶ νὰ ὀνειρεύεται ταξίδια. Μιὰ μέρα, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβω κι' ἡ ἴδια, ἔγινα εἴκοσι χρόνων καὶ ὁ Ζὰν εἰκοσιπέντε. Τότε ἔννοιωσα πὼς ἀγαποῦσα τὸν Ζάν, μὲ μιὰ ἀγάπη βαθειὰ κι' ἀγνή, ὅπως τὴ θάλασσα. Ὁ ἀγαπημένος μου εἶχε δουλέψει σκληρὰ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ πατέρα του εἶχε ἀγοράσει ἕνα δικό του καΐκι, ποὺ τὸ ἐφτίσαμε «Παναγία Ἐλεοῦσα».

Κάθε βράδυ τὸν περίμενα μὲ λαχτάρα στὴν προκυμαία νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ψάρεμα. Κι' ὅταν ἀργοῦσε καμμιὰ φορὰ καὶ τὸ σκοτάδι ἀπλωνόταν πάνω στὸ πέλαγος, δὲν ἠσύχαζα παρὰ μονάχα ὅταν ἔβλεπα τὸ μπροστινὸ φανάρι τοῦ καΐκιοῦ νὰ ξεμυτίζῃ πίσω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι.

Μὰ καὶ ὁ Ζὰν μ' ἀγαποῦσε. Δὲν μοῦχε πῆ ποτὲ τίποτα, μὰ ἐγὼ τὸ καταλάβαινα, γιατὶ ὅλο μὲ προσκαλοῦσε στὸν κινηματογράφο καὶ στὸ ντάνσινγκ.

Ὅταν χωρίζαμε, μοῦ ἔσφιγγε ἀδέξια τὰ χέρια καὶ μὲ κύτταζε μὲ μιὰ παράξενη ἔκφρασι. Ὕστερα ἔφευγε ἀπότομα μέσα στὴ νύχτα, σὰν νὰ τὸν εἶχε τρομάξει κάποιο μυστήριο.

Ἤμουν πιὸ πολὺ ἀπὸ δέβαιη πὼς ὁ Ζὰν μ' ἀγαποῦσε, μὰ ὅσο παλληκάρι ἦταν στὴ θάλασσα, τόσο δειλὸς καὶ μαζεμένος ἦταν μπροστὰ στὶς γυναίκες.

Ἤμουν εὐτυχισμένη. Ἤξερα — κάποια μυστικὴ φωνὴ μέσα μου μοῦ τόλεγε— πὼς ἐμένα ὁ Ζὰν θὰ διάλεγε γιὰ γυναίκα του. Ἂν τολμοῦσε καμμιὰ φορὰ νὰ μοῦ τὸ πῇ, τότε θὰ τὸν ἀγκάλιαζα καὶ θὰ τὸν φιλοῦσα. Θὰ τοῦ ἄνοιγα τὴν καρδιά μου καὶ θὰ τοῦ ὁμολογοῦσα πὼς τὸν ἀγαποῦσα κι' ἐγὼ ἀπὸ μικρὴ καὶ θὰ σκάγαμε στὰ γέλια, ποὺ δὲν εἴχαμε τὸ θάρρος νὰ τὸ ποῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο πιὸ μπροστά. Ἔτσι ἡ ζωή μου κυλοῦσε ἤρεμα σὰν τὸ ἤσυχο ποταμάκι, ποὺ χύνεται μέσα στὴ θάλασσα.

Αὐτὸ κράτησε ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθε στὸ λιμάνι μας ἕνας ἔμπορος ἀπὸ τὸ Παρίσι, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ζὺλ Μερσιέ. Ἦταν ἀκόμα νέος, ντυνόταν πολὺ κομψὰ κι' εἶχε ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο.

Τὸν γνώρισα τυχαῖα στὸ μαγαζὶ τοῦ πατέρα μου. Μιλοῦσε ὅμορφα καὶ τὸ βλέμμα του μ' ἔκανε νὰ κοκκινίζω, γιατὶ μὲ κύτταζε σὰν νὰ ἤμουν γυμνή. Ξαναδωθήκαμε τὶς ἑπόμενες μέρες. Ὁ Ζὺλ δὲν ἔκρυβε πιὰ τὸ θαυμασμό του γιὰ μένα. Ἀντίθετα, μοῦ τὸν ἐνδήλωνε μὲ λόγια ποὺ δὲν εἶχα ἀκούσει ποτέ.

Συνεπαρμένη ἀπὸ τὴ γοητειά του, ἄρχισα σιγὰ-σιγὰ νὰ περιφρονῶ κάπως τὸν Ζάν, τὸν ψαρὰ μὲ τοὺς ἁπλοὺς τρόπους. Τὴν παραμονὴ ποὺ ἦταν νὰ φύγῃ ὁ ὅμορφος Παριζιάνος, μὲ προσκάλεσε νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο μὲ τ' αὐτοκίνητό του.

Δυὸ ὧρες ἤμουνα σὰ μεθυσμένη ἀπὸ τὴν ταχύτητα καὶ ἀπὸ τὰ τρυφερὰ λόγια, ποὺ μοὔλεγε ὁ Ζύλ. Σταματήσαμε σ' ἕνα μικρὸ κέντρο κοντὰ στὴ θάλασσα. Ὅταν ὁ Παρισινὸς θαυμαστής μου πέρασε τὸ χέρι του γύρω ἀπὸ τὴ μέση μου καὶ μὲ φίλησε, δὲν τοῦ ἔφερα μεγάλη ἀντίστασι.

— Ἂν ἤξερες πόσο μ' ἀρέσεις, μικρούλα μου, μουρμούρισε μὲ φωνὴ ποὺ σιγοτρεμε... Τὸν ἄλλο μῆνα θὰ ξανάρθω καὶ θὰ σὲ πάρω μαζί μου στὸ Παρίσι...

Σκοτείνιαζε κι' ἔπρεπε νὰ γυρίσουμε. Ὁ καιρὸς ἄλλαξε ἀπότομα. Ὁ οὐρανὸς σκεπάστηκε μὲ σύννεφα. Σὲ λίγο ἄρχισε μιὰ δυνατὴ βροχή. Ξαφνικὰ ὁ Ζὺλ σταμάτησε τ' αὐτοκίνητό του στὴ μέση ἑνὸς δάσους, γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο πόθο.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησα τρομαγμένη. Καμμιὰ ἐλάξη;

Μὰ ἀντὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ; ὁ φίλος μου ἔσκυψε καὶ μὲ ξαναφίλησε.

Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ τὸ φιλί του ἦταν ἀπότομο, ἄσχημο. Ταυτόχρονα τὰ χέρια του ἄρχισαν νὰ χαϊδεύουν τὸ σῶμα μου.

Θύμωσα:

— Μὴ μ' ἀγγίζετε, τοῦ φώναξα. Δὲν εἶναι καθόλου εὐγενικὸ αὐτό, ποὺ κάνετε...

— Ἔλα, μὴν κάνης τὴν κουτή, ἔλεγε ὁ Ζὺλ μὲ μάτια θολά.

Ξανάβαλε τὸ χέρι του πάνω μου, μὰ τὸν ἔσπρωξα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι.

— Αὐτὸ ποὺ κάνετε, δισμαρτυρήθηκα, εἶναι πρᾶστυχο. Δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ σᾶς. Γιὰ ποιά μὲ πήρατε;

Τότε ἐκεῖνος γέλασε σαρκαστικά:

— Ὅλες τὸ ἴδιο εἴσαστε! Κάνετε τὶς ἀθῶες, ὥσπου νὰ μᾶς τυλίξετε!

Τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε διάφορα χρώματα κι' ἔβαλε μπρὸς θυμωμένος τὴ μηχανή.

— Σώθηκε τὸ καΐκι!

Καὶ μέσα στὸ θαμπὸ φῶς τῆς αὐγῆς εἶδα τὴν «Παναγία τὴν Ἐλεοῦσα» νὰ μπαίνῃ ἀργὰ στὸ λιμάνι.

Ἀμέσως ἔτρεξα σὰν τρελλὴ στὴ προκυμαία, τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησί μου.

Ὅταν τὸ καΐκι πόβισε στὸ μουράγιο, ὁ Ζὰν πετάχτηκε ἔξω, μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μοῦπε μὲ δακρυσμένα μάτια:

— Ἄννα... ἀγαπημένη μου, μονάχα μπροστὰ στὸν κίνδυνο ἔνοιωσα πόσο σ' ἀγαποῦσα!

— Κι' ἐγώ, Ζάν! τοῦ ἀπάντησα. Ἀπόψε πέρασα τὴν πιὸ τρομερή, μὰ καὶ τὴν πιὸ ὡραία νύχτα τῆς ζωῆς μου, γιατὶ ἀνακάλυψα πόσο τονοῦσα γιὰ σένα, μὰ καὶ πόσο σ' ἀγαποῦσα!...

Μ. ΛΟΤΡΕΚ

✪✪

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

Ἐγὼ μαζευτηκα στη γωνιά μου, χωρὶς νὰ τοῦ ξαναπῶ λέξι. Ὅταν φτάσαμε στὴ μικρὴ πόλι, εἶχε νυχτώσει.

— Ἀφῆστε με νὰ φύγω, τοῦ εἶπα ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἐκεῖνος στεμάτησε κι' ἐγὼ κατέβηκα στὴ γωνιὰ ἑνὸς δρόμου. Τότε ἄρχισα νὰ τρέχω πρὸς τὸ λιμάνι, ἐνῶ ἡ βροχὴ μαστίγωνε τὸ πρόσωπό μου καὶ μούσκευε τὰ ροῦχα μου.

Ὅστόσο παρ' ὅλη τὴ βροχή, ἕνα σωρὸ κόσμος ἦταν μαζεμένος στὴν προκυμαία. Ὁ πατέρας μου με περίμενε στὴν εἴσοδο τοῦ μαγαζιοῦ.

— Ποῦ γύριζες τόσο ἀργὰ μὲ Ξέρεις, συνέβη ἕνα δυστύχημα. Ὁ καΐκι τοῦ Ζὰν Μπολοὺ δὲν γύρισε ἀκόμη. Ἔχει μεγάλη φουρτοῦνα. Τὸ ναυαγοσωστικὸ ἔφυγε γιὰ νὰ τὸν βρῇ.

Ἔνοιωσα τὰ πόδια μου νὰ λυγίζουν. Ἔβαλα ὅλα μου τὰ δυνατὰ κι' ἀνέβηκα στὴν κάμαρά μου, ἄλλαξα καὶ κάθησα κοντὰ στὸ παράθυρο, προσπαθῶντας νὰ τρυπήσω μὲ τὸ βλέμμα μου τὸ σκοτάδι, ποὺ ἁπλωνόταν πάνω στὸ φουρτουνιασμένο πέλαγος.

— Ὁ Ζὰν κινδυνεύει... φιθύρισα! Ἴσως αὐτὴ τὴν στιγμὴ νὰ τὸν ἔχουν σκεπάσει τὰ κύματα...

Ἡ σκέψι αὐτὴ μοῦφερε ἕνα τρομερὸ σφίξιμο στὴν καρδιά. Ὁ περίπατός μου μὲ τὸν Παριζιάνο μοῦ φαινόταν σὰν προδοσία. Ἔπρεπε νὰ συμβῇ αὐτὸ τὸ δράμα γιὰ νὰ καταλάβω πόσο ἀγαποῦσα τὸν Ζάν.

Πέρασα ὅλη τὴ νύχτα μ' ἀγωνία. Τὰ χαράματα μὲ βρῆκαν ὀρθὴ, μπροστὰ στὸ παράθυρο ν' ἀγναντεύω μὲ δακρυσμένα μάτια τὸ πέλαγος. Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ γαληνεύῃ.

Μὲ τὰ μάτια ψισόκλειστα ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀγωνία ἄκουσα ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ φανάρι τοῦ λιμανιοῦ:

Ὁ "Αντριου Κάρνεγκι μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του, στὴν ὁποίαν εἶχε ὑποσχεθῆ ὅτι δὲ θὰ παντρευόταν ποτέ. Διέθεσε πάνω ἀπὸ 500 ἑκατομμύρια δολλάρια σὲ φιλανθρωπικὰ ἔργα.

ΑΝΤΥ ΚΑΡΝΕΓΚΙ

ὁ μέγας φιλάνθρωπος

Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἄντριου—"Αντυ—Κάρνεγκι, εἶναι μιὰ τυπικὴ περιπέτεια ἀνθρώπου, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ μηδὲν γιὰ νὰ ἐξελιχθῇ σὲ μεγιστάνα τοῦ πλούτου. Σὲ ἡλικία 12 χρόνων, ἔφτασε ἀπὸ τὸ Ντυνφερμλάϊν τῆς Σκωτίας μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὰ μικρότερα ἀδέλφια του στὴν Πενσυλβανία καὶ λίγο ἀργότερα ἔπιασε δουλειὰ σ' ἕνα ψφαντουργεῖο τοῦ Πίτσμπουργκ, ὅπου δούλευε 12 ὧρες τὴν ἡμέρα.

Στὸ μεταξύ, ἔμαθε τὸ χειρισμὸ τοῦ τηλεγράφου Μόρς κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια προσελήφθη ὡς βοηθὸς τηλεγραφητοῦ. Ἔπαιρνε τὰ τηλεγραφήματα, τὰ καθαρόγραφε μὲ ὡραῖα καλλιγραφικὰ γράμματα καὶ τὰ πήγαινε στοὺς παραλήπτες.

Ἀπὸ τὴν καινούργια θέσι του ἔπαιρνε 65 δολλάρια τὸ μῆνα· ποσὸ ποὺ δὲν ἦταν εὐκαταφρόνητο, Τὴν ἐγκατέλειψε, ὅστόσο, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ ὡς τηλεγραφητὴς καὶ γραμματέας τὸν Τόμας Σκὼτ, ποὺ ἦταν πρόεδρος τῆς ἑταιρίας τῶν σιδηροδρόμων τῆς Πενσυλβανίας καὶ ποὺ φημιζόταν σὰν ἄνθρωπος τετραπέρατος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κάποιος Βούντροφ τὸν προσκάλεσε νὰ συνεργασθοῦν γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς βαγκὸν - λὶ γιὰ τοὺς σιδηροδρόμους. Ὁ Κάρνεγκι ἔβαλε τὰ πρῶτα κεφάλαια: 214 δολλάρια καὶ 50 σέντς. Τὰ βαγκὸν-λὶ νἱοθετήθηκαν ἀμέσως ἀπὸ ὅλες τὶς σιδηροδρομικὲς ἑταιρίες καὶ δυὸ χρόνια ἀργότερα τὰ εἰσοδήματα τοῦ Κάρνεγκι μόνο ἀπὸ τὶς μετοχὲς τῆς ἑταιρίας ποὺ εἶχε συστήσει μὲ τὸ Βούντροφ ἀνέβογονταν σὲ 50.000 δολλάρια τὸ χρόνο!

Συνεταιρίσθηκε κατόπιν μὲ τοὺς ἀδελφοὺς Κλώαν καὶ μερικοὺς ἄλλους καὶ ἀσχολήθηκε μὲ τὴν κατασκευὴ σιδερένιων σιδηροδρομικῶν γεφυριῶν. Ἡ ἑταιρία αὐτὴ πέρασε σὲ λίγο στὴν ἀπόλυτη ἐξουσία του καὶ τότε ὁ Καρνέγκι ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἦταν τότε 33 χρόνων. Ἡ μητέρα του, ὅταν τῆς ἔκαμε γνωστὸ τὸ σχέδιό του, τοῦ εἶπε:

— Θὰ μοῦ ὁρκιστῆς πρῶτα, ὅτι, ὅσο ἐγὼ ζῶ, δὲν θὰ μπῆ ἄλλη γυναῖκα στὸ σπίτι.

Ὁ "Αντυ τῆς τὸ ὡρκίστηκε κι' ἔτσι ἔφυγαν γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔγραψε στὸ ἡμερολόγιό του:

«Εἶμαι 33 χρόνων κι' ἔχω ὡστόσο εἰσόδημα 50 χιλιάδες δολλάρια. Στὰ ἑπόμενα δυὸ χρόνια θὰ κανονίσω ἔτσι τὶς ὑποθέσεις μου, ὥστε τοὐλάχιστον νὰ τὸ διπλασιάσω. Δὲν θέλω νὰ κερδίσω περισσότερα καὶ δὲν αἰσθάνομαι καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ γίνω ζάπλουτος. Θὰ διαθέτω κάθε χρόνο ἐκεῖνα ποὺ μοῦ περισσεύουν σὲ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς».

Τὸ μεγάλο του παράπονο ἦταν πὼς δὲν εἶχε πάρει παρὰ μιὰ ποσὸν στοιχειώδη μόρφωσι. Πρόσθετε, λοιπόν, στὸ ἡμερολόγιό του:

«Θὰ ἐγκαταταλῶ στὴν Ὀξφόρδη (Ἀγγλία), γιὰ νὰ συμπληρώσω τὴ μόρφωσί μου καὶ νὰ γνωρισθῶ μὲ τοὺς διανοουμένους. Νομίζω πὼς τρία χρόνια ἐντατικῆς ἐργασίας θὰ εἶναι ἀρκετά. Θὰ ἐγκατασταθῶ κατόπιν στὸ Λονδίνο καὶ θὰ φροντίσω νὰ πάρω στὴν κατοχή μου μεριὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. γιὰ νὰ δώσω στὸ κοινὸ χρήσιμες καὶ ὠφέλιμες γνώσεις...».

Ἀλλ' ἡ τύχη εἶχε ἀποφασίσει διαφορετικά.

Κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς ταξιδιοῦ ποὺ ἔκανε στὸ Λονδίνο, γνώρισε ἕνα νεαρὸ "Αγγλο μηχανικὸ τὸν Μπέσσεμερ, ποὺ εἶχε βρῆ ἕνα καινούργιο τρόπο μετατροπῆς τοῦ σιδήρου σὲ χάλυβα. Ἐνδιαφέρθηκε ἀμέσως γι' αὐτὴ τὴν ἐφεύρεσι, ὅταν γύρισε στὴν Ἀμερικὴ διεκήρυξε σ' ὅλους:

— Ἡ βασιλεία τοῦ σιδήρου πέρασε. Ὁ καινούργιος βασιλιὰς εἶναι ὁ χάλυβ.

Μετέτρεψε ἀμέσως τὰ ἐργοστάσιά του, ἔφτιαξε καινούργιες γιγαμίνους κι' ἐπιδόθηκε στὴν ἐντατικὴ παραγωγὴ χάλυβος. Ἔπειτα ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ἦταν σὲ θέσι νὰ παράγῃ 10.000 τόννους χάλυβος τὸ μῆνα καὶ τὰ ἐτήσια κέρδη του ἀνῆλθαν σὲ 1,625.000 δολλάρια. Ἀλλ' ἡ παραγωγὴ αὐτὴ δὲν τοῦ φαινόταν ἀρκετή. Κάθε μέρα τοῦ ἐστέλναν ἀπὸ τὰ διάφορα ἐργοστάσιά του μιὰ τηλεγραφικὴ ἀναφορὰ γιὰ τὴν πρόοδο τῆς ἐργασίας. Κάποτε τοῦ τηλεγράφησαν ἀπὸ ἕνα ἐργοστάσιο: «Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, κατεργάμε ὅλα τὰ ὀρεκτὸ στὴν παραγωγὴ χάλυβος». Ὁ Κάρνεγκι ἀπάντησε: «Συγχαρητήρια. Γιατὶ δὲν κάνετε τὸ ἴδιο κάθε ἑβδομάδα;». Εἶχε κατορθώσει ταυτόχρονα νὰ μειώσῃ τὸ κόστος τῆς παραγωγῆς. Ἔτσι, ἐνῶ οἱ ἀνταγωνιστές του πρόσφεραν τὸν χάλυβα στὴν τιμὴ τῶν 70 δολλαρίων τὸν τόννο, ὁ Κάρνεγκι κατέκλιζε τὴν ἀγορὰ μὲ τὸ δικό του χάλυβα, ποὺ τὸν πουλοῦσε στὴν τιμὴ τῶν 65 δολλαρίων τὸν τόννο.

Ἀλλὰ βρῆκε ἀργότερα ἕναν ἰσχυρὸ ἀντίπαλο,τὸν Τὼν Γκαίητ. Αὐτὸς ὁ Γκαίητ ἦταν πρώτα πλασιέ. Πουλοῦσε συρματοπλέγματα, ποὺ τὰ διακίνησε στοὺς κτηνοτρόφους τοῦ Τέξας, λέγοντας πὼς ἦσαν ἐλαφριὰ σὰν τὸν ἀέρα, πὼς δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ οὐῆσκυ καὶ πὼς φτηνὰ ἀπὸ τὴ λάσπη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀληθινὴ μεγαλοφυΐα στὸ πεδίο τῶν ἐπιχειρήσεων. Κατάφερε στὰ κατοπινὰ χρόνια νὰ τινλίξῃ στὰ δίχτυα του τὸν μεγαλοεπιχειρηματία καὶ πολυεκατομμυριοῦχο Πιερπὸντ Μόργκαν, μὲ τὸν ὁποῖον ἵδρυσαν μιὰ ἑταιρία παραγωγῆς χάλυβος, ποὺ τὰ ἀρχικὰ κεφάλαιά της ἀνέρχονταν σὲ 56 ἑκατομμύρια δολλάρια. Ἡ ἑταιρία αὐτὴ ἀγόρασε ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ μικρῶν χαλυβδουργείων, ἐγκαινίασε νέες μεθόδους παραγωγῆς καὶ κατέκλισε τὴν ἀγορὰ μὲ τὰ προϊόντα της.

Ὁ ἀλονισμὸς γιὰ τὸν Κάρνεγκι ἦταν τρομερός. Ὁ Μόργκαν τὸν ἐπῆρε νὰ συνασπισθοῦν καὶ νὰ ἰδρύσουν ἕνα τράστ τοῦ χάλυβος.

— Μπᾶ! ἀπαντοῦσε ὁ Κάρνεγκι. Χωρὶς τὸ συναγωνισμό, ἡ δουλειὰ θὰ χάσῃ τὸ ἐνδιαφέρον της. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ συγκροτήματα ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ ἀποχωρήσῃ. Γιὰ νὰ φερῃ σὲ ἀδιέξοδο τοὺς ἀντιπάλους του, ὁ Κάρνεγκι ἄρχισε νὰ πουλάῃ τὸν χάλυβα σὲ τιμὲς κάτω τοῦ κόστους.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΡΟΙΣΟΙ

Ὁ Μόργκαν, στὸ τέλος, ὑποχώρησε καὶ ζήτησε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν Κάρνεγκι τοὺς ὅρους του γιὰ τὴ μελλοντικὴ τους συνεργασία.

Καὶ τότε ἔγινε κάτι ποὺ κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ προβλέψῃ. Ὁ Κάρνεγκι εἶπε στὸ μεγάλο ἀντίπαλό του ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ τοῦ πουλήσῃ τὶς ἐπιχειρήσεις του.

Ὁ Μόργκαν ἔτριβε τὰ μάτια ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Πῆρε ἀμέσως τὸν Κάρνεγκι στὸ τηλέφωνο.

— Θὰ θέλης ν' ἀστειευτῆς, "Αντυ, τοῦ εἶπε.

— Περιμένω νὰ μάθω ποιὸ ποσὸν δίνεις, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Συμφώνησαν ἔπειτα ἀπὸ σύντομες διαπραγματεύσεις στὴν τιμὴ τῶν 492 ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

Ὁ Κάρνεγκι ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη 65 χρόνων.

— Τώρα θ' ἀρχίσω νὰ ζῶ, εἶπε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀποτελεῖ μοναδικὸ φαινόμενο στὴν ἱστορία τῶν μεγάλων ἑκατομμυριούχων. Ἐνῶ κατάφερε ν' ἀναδειχτῇ ἀπὸ τὸ μηδέν, στάθηκε, ὅστόσο, ἀνώτερος ἀπὸ τὸ χρῆμα, ποὺ τὸ εἶδε πάντα σὰν μέσον κι' ὄχι σὰν σκοπό. Γι' αὐτό, σ' ὅλη του τὴ ζωή, ὁ μεγάλος πόθος του ἦταν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν ἐπιχειρήσεων, γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ σὲ κάτι καλύτερο κι' εὐγενέστερο.

"Ὡς τότε μάζευε χρήματα. Τώρα ἄρχισε νὰ τὰ ἐξοδεύῃ μὲ γενναιοδωρία ἀσυνήθιστη γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ τίποτα. "Ἔδωκε 60 ἑκατομμύρια δολλάρια γιὰ τὴν ἵδρυσι βιβλιοθηκῶν—ὁ μεγάλος πόθος του ἦταν νὰ συντελέσῃ στὴ μόρφωσι τοῦ λαοῦ — 10 ἑκατομμύρια στὰ σκωτσέζικα πανεπιστήμια, 20 ἑκατομμύρια στὰ ἀμερικανικὰ πανεπιστήμια, 180 ἑκατομμύρια στὰ τέσσερα Ἰνστιτοῦτα ποὺ ἵδρυσε, διάφορα ἄλλα σημαντικὰ ποσὰ γιὰ τὴν ἵδρυσι νοσοκομείων καὶ ἄλλων φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων.

Εἶχε ἐπίσης μεριὲς ἄλλες γενναιοδωρίες, ποὺ εἶναι ἀξιοσημείωτες. Ὥρισε μιὰ ἐτησία ἐπιχορήγησι 10.000 δολλαρίων στὸν ἄλοτε πρόεδρο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Οὐίλλιαμ Ταφτ, δυὸ ἄλλες ἀπὸ 5.000 ἐτησίως στὶς χῆρες τῶν τέως προέδρων Γκρόβερ Κλήβελαντ καὶ Θεοδώρου Ρούζβελτ, μιὰ ἄλλη ἀκόμη ἐπιχορήγησι ἀπὸ 10.000 δολλάρια ἐτησίως στὸν "Αγγλο πρωθυπουργὸ Λόϋδ Τζώρτζ κι' ἄλλα ἔμαθε ὅτι ὁ λόρδος "Αστορ ἐπροκειτο νὰ κλείσῃ τὴν ἀτομικὴ βιβλιοθήκη του, γιατὶ ἡ συντήρησί της τοῦ στοίχιζε πολὺ περισσά, τοῦ ἐστειλε ἀμέσως 50.000 δολλάρια γιὰ νὰ τὴν διατηρήσῃ.

Ὁ Κάρνεγκι ἐργάσθηκε ἐπίσης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ ὅρισε διάφορα βραβεῖα ποὺ ἀπονέμονται σ' ἐκείνους ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωποτητος. Ἀσχολήθηκε, ἐξ ἄλλου, μὲ τὴ συγγραφὴ διαφόρων βιβλίων. Τὰ κυριώτερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι «Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς μου», «Πῶς νὰ κερδίζετε χρήματα», «Τὸ εὐαγγέλιο τοῦ πλούτου», «Ἡ θριαμβεύσασα δημοκρατία», «Προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας», κτλ. Ὅταν πέθανε, ἀπὸ τὴν κολοσσιαία ἄλλοτε περιουσία του δὲν τοῦ εἶναι ἀπομείνει παρὰ μόνον 5 ἑκατομμύρια δολλάρια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Οἱ Χάρριμαν.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τί θὰ πάρετε γιὰ τὸν πόνο

Τὰ κυριώτερα ἀναλγητικὰ καὶ οἱ παρενέργειές τους

ΚΑΤΑ τὶς σύγχρονες θεωρίες, ἡ ἔντασι τοῦ πόνου ἐξαρτᾶται ἀπ' τὰ ἐρεθίσματα, ποὺ διαδίδουν τὰ αἰσθητήρια νεῦρα στὸν ἐγκέφαλο κι' ἀπ' τὸν τρόπο ποὺ ἑρμηνεύει ὁ ἐγκέφαλος αὐτὰ τὰ μηνύματα.

Τὰ ἀναλγητικά, λοιπόν, φάρμακα μποροῦν νὰ ἐνεργήσουν κατὰ δυὸ τρόπους: εἴτε σταματώντας τὴ διαβίβαση τῶν ἐρεθισμάτων, εἴτε κάνοντας τὸν ἐγκέφαλο νὰ μὴ τοὺς δίνη γεμάτη σημασία.

Τὰ ἰσχυρότερα ἀπ' αὐτά, ὅπως τὰ ναρκωτικά, συνδυάζουν καὶ τὶς δυὸ ἐνέργειες, ἐπιδρῶντας σ' ὁλόκληρο τὸν ἐγκέφαλο. Τὸ εὐχάριστο ὅμως αἴσθημα εὐεξίας ποὺ προκαλοῦν, φένει σιγὰ-σιγὰ ἕνα ψυχολογικὸ ἐθισμό. Αὐτὸς δηλαδὴ ποὺ τὰ μεταχειρίζεται, θέλει νὰ ξανανοιώση τὸ ἴδιο συναίσθημα, τὰ ξαναπαίρνει — χωρὶς νὰ ὑπάρχη ἀπόλυτη ἀνάγκη — κι' ἔτσι τὰ συνηθίζει καὶ δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ τὰ στερηθῆ.

Ἄλλα πάλι προκαλοῦν σωματικὸ ἐθισμό. Καταλήγει δηλαδὴ νὰ ἐξαρτῶνται ἀπ' αὐτὰ οἱ λειτουργίες τοῦ σώματος, κι' ὁ ὀργανισμὸς ἀντίδρα δίαια, ὅταν τοῦ λείψουν.

Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία τῶν φαρμάκων ἀνήκει ἡ μορφίνη, ποὺ ἐλαττώνει τὸν πόνο κατὰ 75%, δημιουργεῖ ὅμως τόσους καὶ τόσους τοξικομανεῖς.

Τὰ ἥπια ἀναλγητικὰ ἐνεργοῦν μόνο στὸ τμήμα τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ δέχεται τὰ νευρικὰ «σήματα». Οἱ δύο κυριώτερες κατηγορίες τους εἶναι οἱ ἀμινοφαινόλες καὶ οἱ σαλικυλικὲς ἑνώσεις.

Στὴν πρώτη ἀνήκει ἡ «ἀκετανιλίδη», ἔχει ὅμως τόσες σοβαρὲς παρενέργειες —ἰδίως ἀλλοιώνει τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια — ὥστε ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ ἕνα παράγωγό της, τὴ «φαινασετίνη», ποὺ προκαλεῖ τὶς ἴδιες παρενέργειες, ἀλλὰ σπανιώτερες κι' ἐλαφρότερες.

Μετὰ τὴν ἀπορρόφησί της ἀπ' τὸν ὀργανισμό, ἡ φαινασετίνη μεταβάλλεται σὲ «παρακεταμόλη». Ἔτσι, οἱ γιατροὶ σκέφθηκαν νὰ χορηγοῦν ἀπ' εὐθείας παρακεταμόλη, ποὺ εἶναι, ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὴ μὲ τὴ φαινασετίνη, ἀλλὰ δὲν ἐπηράζει τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια.

Ὕστερα, γιὰ κάμποσον καιρό, ἡ ἀσπιρίνη παραγκώνισε τὴ φαινασετίνη. Αὐτὴ εἶναι τὸ κυριώτερο φάρμακο τῆς κατηγορίας τῶν σαλικυλικῶν. Ἀνακουφίζει ἀπ' τὸν πόνο καὶ ἐλαττώνει τὸν πυρετό.

Ἀργότερα, ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν σύνθετα ἀναλγητικὰ φάρμακα, συνδυασμοὶ ἀσπιρίνης, φαινασετίνης καὶ καφεΐνης (ὅπως π.χ. τὸ 'Εξεντρὶν ἢ τὸ 'Ανασίν). Οἱ κατασκευαστές τους ὑποστήριζαν ὅτι ἐρεθίζουν τὸ στομάχι λιγώτερο ἀπὸ τὴν ἁπλὴ ἀσπιρίνη κι' ὅτι εἶναι δραστικώτερα. Οἱ ἐπίσημες ὅμως δοκιμὲς διαψεύσανε καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο.

Τελευταίως, παρατηρήθηκαν ἀσκητές νεφρικὲς προσβολές, σοβαρώτατες κάποτε, ὀφειλόμενες σὲ δηλητηρίασι ἀπὸ φαινασετίνη. Κι' ἔτσι 'Αμερικανὸς εἰδικὸς σ' αὐτὸ τὸ θέμα, ὁ δόκτωρ Λασάνια, δήλωσε ὅτι «δὲν εἶναι φρόνιμη ἡ εὐρύτατη χρῆσις τῶν συνθέτων ἀναλγητικῶν, ἐφόσον ἄλλωστε δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ θετικὰ ὅτι ὑπερέχουν ἀπὸ τὴν ἁπλὴ ἀσπιρίνη». Πάντως, τὰ θύματα τῶν δηλητηριάσεων ἀπὸ φαινασετίνη παίρνανε πολὺ μεγάλες δόσεις τους ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Ὑπὸ κανονικὲς ὡς συνθῆκες, τὸ φάρμακο αὐτὸ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἀκ»ουνο.

Κι' ἡ ἀσπιρίνη ἄλλωστε — ὅπως σχεδὸν ὅλα τὰ φάρμακα — μπορεῖ νὰ προκαλέση σοβαρὲς παρενέργειες, σ' ὅσους κάνουν κατάχρησι ἢ σὲ μερικὰ εὐαίσθητα ἄτομα. Ἰδίως ἐρεθίζει τὸ στομάχι, αὐξάνει τὰ ὀξέα του καὶ φέρνει κάποτε αἱμορραγίες. Βέβαια, ἐκεῖνοι ποὺ παίρνουν μιὰ ἢ δυὸ ἀσπιρίνες κάπου-κάπου, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχοῦν. Ἀλλ' οἱ ἑλκοπαθεῖς, καθὼς καὶ οἱ ἀσθριτικοὶ ποὺ παίρνουν συνεχῶς ἀσπιρίνη, πρέπει νὰ προσέχουν.

Ἕνας λόγος ποὺ ἡ ἀσπιρίνη προκαλεῖ αὐτὲς τὶς γαστρικὲς διαταραχές, εἶναι ὅτι δὲ διαλύεται εὔκολα. Ἂν λοιπὸν χωθοῦνε στὶς πτυχὲς τοῦ στομάχου μικροὶ ἀδιάλυτοι βῶλοι της, δημιουργοῦν ἕνα ἰσχυρὸ τοπικὸ ἐρεθισμὸ στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Γι' αὐτό, ἔχουν κυκλοφορήσει κάτι εἰδικὲς «διαλυτὲς ἀσπιρίνες», πού, ὅπως λέγεται, ἐρεθίζουν λιγώτερο τὸ στομάχι καὶ ἀπορροφῶνται γρηγορώτερα ἀπ' τὸν ὀργανισμό.

Μιὰ ἄλλη λύσι εἶναι νὰ σκεπάζεται ἐξωτερικὰ τὸ δισκίο τῆς ἀσπιρίνης μ' ἕνα περίβλημα, ποὺ δὲ διαλύεται στὸ στομάχι, ἀλλὰ μόνο στὰ ἔντερα.

'Αλλ' αὐτὴ ἡ «σκεπασμένη» ἀσπιρίνη δὲν ἀπορροφᾶται ἀρκετὰ ἀπ' τὸ ἔντερο, ἑπομένως εἶναι λιγώτερο ἀποτελεσματική.

Τὸ «Ἄλκα-Σέλτζερ» εἶναι ἕνα μῖγμα ἀσπιρίνης μὲ σόδα. Ἡ σόδα λιγοστεύει τὰ ὀξέα τοῦ στομάχου κι' ἔτσι περιορίζεται ὁ κίνδυνος τῆς αἱμορραγίας. Συγχρόνως, τὸ ἀέριο ποὺ παράγει, κάνει ν' ἀδειάση γρηγορώτερα τὸ στομάχι, συνεπῶς μένει λιγώτερη ὥρα ἡ ἀσπιρίνη μέσα σ' αὐτό.

Ἡ συνεχὴς ὅμως καὶ μεγάλη χρῆσις αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου — περὶ τὰ 10 δισκία τὴν ἡμέρα — προκαλεῖ διάρροια.

Ἄλλωστε, ὁ 'Αμερικανὸς καθηγητὴς τῆς ἀναισθησιολογίας Τζὼν Μπόνκα ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀσπιρίνη προκαλεῖ ἐρεθισμὸ τοῦ στομάχου πρακαλεῖ ἐρεθισμὸ τοῦ στομάχου πρὸ ὅλων τόσους καὶ τόσους τοξικομανεῖς.

Τὰ ἥπια ἀναλγητικὰ ἐνεργοῦν μόνο στὸ τμήμα τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ δέχεται τὰ νευρικὰ «σήματα». Οἱ δύο κυριώτερες κατηγορίες τους εἶναι οἱ ἀμινοφαινόλες καὶ οἱ σαλικυλικὲς ἑνώσεις.

Στὴν πρώτη ἀνήκει ἡ «ἀκετανιλίδη», ἔχει ὅμως τόσες σοβαρὲς παρενέργειες —ἰδίως ἀλλοιώνει τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια — ὥστε ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ ἕνα παράγωγό της, τὴ «φαινασετίνη», ποὺ προκαλεῖ τὶς ἴδιες παρενέργειες, ἀλλὰ σπανιώτερες κι' ἐλαφρότερες.

Μετὰ τὴν ἀπορρόφησί της ἀπ' τὸν ὀργανισμό, ἡ φαινασετίνη μεταβάλλεται σὲ «παρακεταμόλη». Ἔτσι, οἱ γιατροὶ σκέφθηκαν νὰ χορηγοῦν ἀπ' εὐθείας παρακεταμόλη, ποὺ εἶναι, ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὴ μὲ τὴ φαινασετίνη, ἀλλὰ δὲν ἐπηράζει τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια.

Ὕστερα, γιὰ κάμποσον καιρό, ἡ ἀσπιρίνη παραγκώνισε τὴ φαινασετίνη. Αὐτὴ εἶναι τὸ κυριώτερο φάρμακο τῆς κατηγορίας τῶν σαλικυλικῶν. Ἀνακουφίζει ἀπ' τὸν πόνο καὶ ἐλαττώνει τὸν πυρετό.

Ἀργότερα, ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν σύνθετα ἀναλγητικὰ φάρμακα, συνδυασμοὶ ἀσπιρίνης, φαινασετίνης καὶ καφεΐνης (ὅπως π.χ. τὸ 'Εξεντρὶν ἢ τὸ 'Ανασίν). Οἱ κατασκευαστές τους ὑποστήριζαν ὅτι ἐρεθίζουν τὸ στομάχι λιγώτερο ἀπὸ τὴν ἁπλὴ ἀσπιρίνη κι' ὅτι εἶναι δραστικώτερα. Οἱ ἐπίσημες ὅμως

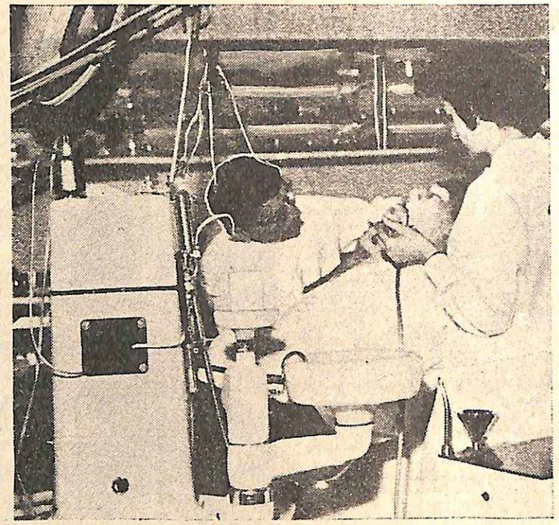

ΕΝΑ ΚΟΚΤΕΙΛ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ ἐξαγωγὴ ἑνὸς δοντιοῦ ἢ καὶ ἀκόμη ἡ προεργασία, ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ σφράγισμα ἑνὸς χαλασμένου δοντιοῦ, προκαλοῦν πόνους, ποὺ φοβίζουν συνήθως ἐκείνον ἢ ἐκείνη, ποὺ πρόκειται νὰ ὑποστῆ τὸ ἐνοχλητικὸ τοῦρ καὶ τὴν ὅλη ἐπέμβασι τοῦ ὀδοντογιατροῦ μὲ τὰ διάφορα ἐργαλεία του. Ἡ φοβία τοῦ πόνου κρατάει πολλοὺς ἀνθρώπους μακρυὰ ἀπὸ τὸν ὀδοντογιατρὸ καὶ αὐτό, ὅπως εἶναι φυσικό, δὲν ἐξασφαλίζει παρὰ μιὰ χειροτέρευσι τῆς καταστάσεως. Ἕνας ὀδοντογιατρὸς τοῦ Λὸς 'Αντζελες, ὁ καθηγητὴς Γιόργκενσεν, κατασκεύασε ἕνα κοκτέιλ εἰδικὸ γιὰ ὅσους θέλουν νὰ ὑποβληθοῦν σὲ ὀδοντιατρικὴ θεραπεία. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ναρκωτικό, ἀπὸ σκοπολαμίνη, που ναρκώνει γιὰ μικρὸ χρονικὸ διάστημα τὸ παρασυμπαθητικὸ σύστημα καὶ ἀπὸ μορφίνη. Οἱ ποσότητες εἶναι τόσο μικρές, ὥστε τὸ κοκτέιλ νὰ εἶναι τελείως ἀκίνδυνο. Προκαλεῖ δὲ ὄχι μόνο ἀφοβία, ἀλλὰ καὶ μιὰ εὐδιαθεσία σ' ἐκεῖνον, ποὺ πρόκειται νὰ καθήση στὴν πολυθρόνα τοῦ ὀδοντογιατροῦ. Διαπιστώθηκε ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο: Σ' ὅσους ἔχουν ὑπότασι ἡ ὑψηλὴ πίεσι, τὸ κοκτέιλ τοῦ καθηγητοῦ Γιόργκενσεν τὴν ἐπαναφέρει στὸ κανονικό της ὕψος.

λίγο μέσα στὸ στομάχι.

Τὸ σαλικυλικὸν νάτριον (τὸ γνωστὸ φάρμακο τῶν ρευματισμῶν) μπορεῖ ν' ἀντικαταστήση τὴν ἀσπιρίνη. Αὐτὸ δὲ φέρνει αἱμορραγίες, βαραίνει ὅμως τὸ στομάχι καὶ εἶναι λιγώτερο ἀποτελεσματικὸ κατὰ τοῦ πόνου. Τὰ ἴδια μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ ἕναν ἄλλο «συγγενῆ» τῆς ἀσπιρίνης: τὴ «σαλικυλαμίδη».

Μιὰ τρίτη κατηγορία ἀναλγητικῶν, οἱ «πυραζολόνες», μπορεῖ νὰ προκαλέσουν δερματικὰ ἐξανθήματα, πληγὲς στὸ στόμα καὶ στὸ λαιμό, ἐλάττωσι τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων κι' ἄλλα σοβαρὰ συμπτώματα. Τὸ κυριώτερο ἀπ' αὐτὰ τὰ φάρμακα εἶναι ἡ «ἀντιπυρίνη». Δὲν πρέπει νὰ παίρνεται δίχως συνταγή.

'Η «κωδεΐνη» εἶναι λιγώτερο ἰσχυρὴ ἀπ' τὴ μορφίνη καὶ περισσότερο ἀπ' τὴν ἀσπιρίνη. Μπορεῖ νὰ χορηγηθῆ μόνο σὲ μικρὲς δόσεις καὶ πάντα μὲ συνταγὴ γιατροῦ, γιατὶ προκαλεῖ ἐθισμό.

Θὰ τελειώσουμε μὲ μερικοὺς ἁπλοὺς κανόνες:

Ἂν ἡ ἀσπιρίνη σᾶς πειράζη στὸ στομάχι, δοκιμάστε τὴ φαινασετίνη. Ἢ παίρνετε τὴν ἀσπιρίνη μαζὶ μὲ τὸ φαγητό σας.

Ἐπίσης δοκιμάστε τὴ φαινασετίνη, ἂν ἡ ἀσπιρίνη σᾶς προκαλῆ ἐξάνθημα.

Καλλίτερα νὰ μασᾶτε τὴν ἀσπιρίνη, γιὰ νὰ τρίβη τελείως μέσα στὸ στόμα σας, καὶ νὰ πίνετε ἀπὸ πάνω ἀρκετὸ νερό.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Διαγνώσεις μὲ ἠχητικὰ κύματα

Ὁ "Αγγλος δόκτωρ Ντούγκλας Γκρόντον ἐπενόησε μιὰ συσκευὴ γιὰ τὴ διάγνωσι τοῦ καρκίνου καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ λειτουργεῖ μὲ ἠχητικὰ κύματα ὑψηλῆς συχνότητος καὶ ἐπιτρέπει διαγνώσεις, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὲς μὲ κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ ἐν χρήσει μέσα.

Ἡ συσκευὴ τοῦ δόκτορος Γκρόντον ὑποθετήθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ ὑπουργεῖο 'Υγιεινῆς καὶ πρόκειται νὰ ἐφοδιασθοῦν μ' αὐτὴ ὅλα τὰ διαγνωστικὰ κέντρα.

Ὁ θελονισμὸς κατὰ τῆς ἀϋπνίας

Πολλοὶ Γάλλοι ἐπιστήμονες συνιστοῦν στοὺς πελάτες τους τὸ βελονισμὸ ἐναντίον τῆς ἀϋπνίας. Τὰ εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα ἐπέρχονται χάριστα ἐπὶ μία ἢ δύο τὸ πολὺ συνεδρίες. Οἱ ἀσθενεῖς ἀποφεύγουν ἔτσι τὰ ὑπνωτικὰ φάρμακα, ποὺ ἀποτελοῦν ἀληθινὴ καταστροφὴ γιὰ τὸν ὀργανισμό.

Οἱ κωφότητες ἀπὸ ὠτοσπογγείωσι

'Απ' ὅλες τὶς περιπτώσεις κωφότητος, ἐκεῖνες στὶς ὁποῖες ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι δίνει τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα εἶναι οἱ ὀφειλόμενες σὲ ὠτοσπογγείωσι, δηλαδὴ σὲ ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξι τῶν ὀστῶν τοῦ μέσου ὠτός. Οἱ κωφότητες αὐτὲς χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἀκούει καλύτερα μέσα στὸ θόρυβο (π.χ. στὸ δρόμο, σὲ μιὰ πολυάνθρωπη συγκέντρωσι, στὸ σιδηρόδρομο κλπ.) παρὰ ὅταν ὅλα γύρω του εἶναι σιωπηλά.

Νέα μέθοδος γιὰ τὴν χρῆσι ὀξυγόνου

Σὲ περιπτώσεις σοβαρῶν παθήσεων τῶν πνευμόνων ἢ τῆς καρδιᾶς χρησιμοποιοῦνται, ὡς γνωστόν, οἱ μάσκες ὀξυγόνου. Πολλοὶ ἀσθενεῖς, ὅμως, δὲ μποροῦν νὰ τὶς ὑποφέρουν. Μία ἀμερικανικὴ ἑταιρεία ἐπενόησε μιὰ καινούργια μέθοδο, ποὺ συνίσταται στὴν ἀπ' εὐθείας τροφοδότησι τοῦ θαλάμου τοῦ ἀσθενοῦς μὲ ὀξυγόνο. Μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ μπορεῖ ν' αὐξηθῆ ἡ ἀναλογία τοῦ ὀξυγόνου μέσα σ' ἕνα δωμάτιο κατὰ 45%. Οἱ ἀσθενεῖς ἀναπνέουν ἔτσι πιὸ ἄνετα, χωρὶς νὰ στενοχωροῦνται μὲ μάσκες ἢ ἄλλες ἐνοχλητικὲς συσκευές

Οἱ ἡλικιωμένοι τὰ ἔχουν τετρακόσια

Ὁ διάσημος "Αγγλος ψυχίατρος Βάρντ Χάλστητ, θέλοντας νὰ ἐξακριβώση τὸ λεγόμενο ὅτι τὸ μυαλὸ τῶν ἡλικιωμένων ἐξασθενίζει, ὑπέβαλε 10.000 ἄντρες καὶ γυναίκες, ἡλικίας ἄνω τῶν 70 χρόνων, σὲ μιὰ σειρὰ πειραμάτων, ποὺ σχετίζονταν μὲ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ταχύτη. τα τῆς ἀντιλήψεως, τὴ δύναμι τῆς μνήμης, τὴ συνέπεια στὶς κρίσεις τους κλπ. Τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἐπέτυχε ἦσαν καταπληκτικά. Ἐκτὸς ἀπὸ ἑκατὸ περίπου περιπτώσεις, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐξετασθέντες ἔβειξαν, κατὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ Χάλστητ, ὅτι «κατεῖχαν πλήρως τὶς διανοητικές τους ἱκανότητες καὶ. μάλιστα, σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ ν' ἀπορῆ κανεὶς πῶς γεννήθηκε ὁ θρῦλος γιὰ τὴν ἐξασθένισι τοῦ μυαλοῦ τῶν ἡλικιωμένων.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΜΒΡΥΟΥ

Πῶς γίνεται ἡ ἀνάπτυξί του

Ἡ ἀνάπτυξι τοῦ βρέφους ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεως ὡς τὴ γέννησι γίνεται μὲ ρυθμὸ ἀληθινὰ ἰλιγγιώδη. Τὸ γονιμοποιηθὲν ὠάριο εἶναι περίπου ὅσο μιὰ κοκκίδα. Ἀλλά, στὸ τέλος τοῦ πρώτου μηνός, τὸ βάρος του ἔχει αὐξηθῆ κατὰ 1000 φορὲς καὶ ἀπὸ μιὰ ζελατινώδη μᾶζα ποὺ ἦταν στὴν ἀρχὴ ἀποκτᾶ βαθμιαία ἀνθρώπινη μορφή.

Τὸ ταξίδι του ὡς τὴ μήτρα, διὰ μέσου τῶν σαλπίγγων, μήκους 5 περίπου ἑκατοστῶν, διαρκεῖ 3—4 ἡμέρες. Τὸ ἀρχικὸ ὠάριο ἔχει ἐξαφανισθῆ πιά. Στὴ θέσι του βρίσκονται 16 κύτταρα ποὺ προῆλθαν ἀπ' αὐτὸ μὲ ἀλλεπάλληλες διαιρέσεις.

Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ τὰ κύτταρα εἶναι πεπλατυσμένου σχήματος καὶ προορίζονται γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ περίβλημα τοῦ σώματος καὶ ἄλλα σφαιρικά. Ἀπὸ τὰ δεύτερα, ποὺ ὁ πολλαπλασιασμός τους γίνεται μὲ βραδύτερο ρυθμό, θὰ σχηματισθοῦν τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα.

Ἀπὸ τὴν 4η ὡς τὴν 7η ἡμέρα, τὸ ὠάριο (ἢ ἀκριβέστερα τὰ κύτταρα ποὺ τὸ ἀπαρτίζουν) κολυμποῦν μέσα στὸ χλιαρὸ ὑγρὸ τῆς μήτρας. Τὴν 7η ἡμέρα, τέλος, φτιάνει ἕνα εἶδος φωλιᾶς στὸ βλεννογόνο τῆς μήτρας καὶ ἐγκαθίσταται ἐκεῖ.

Ὅλα αὐτὰ γίνονται χωρὶς ἡ μέλλουσα μητέρα νὰ ἔχη ἀντιληφθῆ τὸ παραμικρό. Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ὡς γνωστόν, τὸ κυριώτερο σύμπτωμα τῆς ἐγκυμοσύνης εἶναι ἡ διακοπὴ τῶν ἐμμήνων.

Τὰ κύτταρα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται τὸ ὠάριο σχηματίζουν τώρα τρία ἀλλεπάλληλα στρώματα. Ἀπὸ τὸ πρῶτο θὰ προέλθουν τὰ κύτταρα ποὺ θὰ σχηματίσουν τὸ νευρικὸ σύστημα, τὸ δέρμα, τὰ μαλλιά, τὰ νύχια, τὴν ἀδαμαντίνη οὐσία τῶν δοντιῶν καὶ τὸ βλεννογόνο τῆς μύτης καὶ τοῦ λαιμοῦ. Ἀπὸ τὸ μεσαῖο θὰ γεννηθοῦν οἱ μῦς, τὰ ὀστά, οἱ χόνδροι, τὸ αἷμα, τὰ ἀγγεῖα, τὰ νεφρὰ καὶ ἡ ἐλεφαντίνη οὐσία τῶν δοντιῶν. Τὸ τρίτο στρῶμα, τέλος, θὰ παραγάγη τὸν πεπτικὸ σωλῆνα καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος.

Τὸ ἔμβρυο παίρνει στὸν ἑπόμενο μετασχηματισμό του σωληνοειδῆ μορφή. Τὸ ἀνώτερο μέρος αὐτοῦ τοῦ σωλῆνος καταλαμβάνεται ἀπὸ μιὰ ὑποτυπώδη σπονδυλικὴ στήλη. Σχηματίζεται ταυτόχρονα ὁ ἐγκεφαλικὸς ἱστός. Τὰ ἄκρα θὰ διαμορφωθοῦν λίγο ἀργότερα. Τὴν 21η ἡμέρα τὸ μικρὸ αὐτὸ πλάσμα ἔχει κι' ὅλας καρδιά, ποὺ θ' ἀρχίση νὰ χτυπᾶ 10 ἡμέρες ἀργότερα, δηλαδὴ τὴν 31η ἡμέρα.

Σιγὰ-σιγά, ἀναπτύσσεται, ἐξ ἄλλου, ὁ ὀμφάλειος λῶρος, ποὺ συνδέει τὸ παιδὶ μὲ τὴ μητέρα καὶ ποὺ τὸ συνολικό του μῆκος φθάνει τὰ 56 ἑκατοστά. Τὸ ἔμβρυο προστατεύεται τώρα ἀπὸ δύο σάκκους. Ὁ μεγαλύτερος, ὁ ἀμνιωτικός, εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ ἕνα ὑγρό, ποὺ ἀποτελεῖται κατὰ τὰ 98% ἀπὸ νερό. Αὐτὸ τὸ νερὸ ἐξουδετερώνει τὰ χτυπήματα.

Ἀναφέρονται περιπτώσεις γυναικῶν ποὺ ἔπεσαν θύματα τρομερῶν ἀτυχημάτων, χωρὶς ἐν τούτοις τὸ ἔμβρυο ποὺ εἶχαν μέσα στὴν κοιλιά τους νὰ πάθη τὸ παραμικρό, χάρις στὸ ἀμνιωτικὸ ὑγρὸ ποὺ τὸ προστάτευε.

Στὸ τέλος τοῦ 2ου μηνός, τὸ ἔμβρυο, μ' ὅλο ποὺ τὸ μῆκος του δὲν ξεπερνάει τὰ 2½ ἑκατοστά, ἔχει κι' ὅλας μύτη, στόμα, αὐτιὰ καὶ κόγχες τῶν ματιῶν. Στὸ τέλος τοῦ τρίτου μηνὸς τὸ μῆκος ἔχει ξεπερνάει τὰ 7 ἑκατοστὰ καὶ ζυγίζει 30 περίπου γραμμάρια. Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ σχηματίζονται τὰ μάτια, τὰ βλέφαρα καὶ τὰ γεννητικὰ ὄργανα. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του ἔχουν τώρα νύχια καὶ τὸ ἔμβρυο τὰ κινεῖ, μολονότι ἡ μητέρα του δὲν ἀντιλαμβάνεται ἀκόμη τίποτε.

Κατὰ τοὺς ὑπόλοιπους ἕξη μῆνες, τὸ ἔμβρυο ἀναπτύσσεται βαθμιαία καὶ τὰ διάφορα ὄργανά του λειτουργοῦν κανονικά. Ὁ μόνος σύνδεσμός του μὲ τὴ μητέρα εἶναι ὁ ὀμφάλειος λῶρος, ποὺ δὲν περιέχει νεῦρα. Πραγματικά, τὸ νευρικὸ σύστημα τῆς μητέρας καὶ τοῦ ἐμβρύου εἶναι ἀνεξάρτητα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ συμπεράνουμε ὅτι οἱ σκέψεις κι' οἱ συγκινήσεις τῆς μητέρας δὲν ἐπηρεάζουν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὸ παιδί.

Ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴ μητέρα εἶναι ἐπίσης τὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα. Τὸ ἔμβρυο παρασκευάζει τὸ δικό του αἷμα, ποὺ δὲν ἀνακατεύεται ποτὲ μὲ ἐκεῖνο τῆς μητέρας. Μητέρα καὶ ἔμβρυο ἀνταλλάσσουν μόνον διάφορες οὐσίες διὰ μέσου τοῦ πλακοῦντος, ποὺ ἀναπτύσσεται κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ ἀποβάλλεται κατὰ τὸν τοκετό. Ὁ πλακοῦς ἀναπνέει καὶ χωνεύει γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἐμβρύου. Ἔτσι, οἱ πνεύμονες καὶ τὸ πεπτικὸ σύστημά του δὲν κουράζονται.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου μηνός, ἡ μέλλουσα μητέρα αἰσθάνεται τὸ ἔμβρυο νὰ κινῆται μέσα στὴν κοιλιά της. Τὸ ἔμβρυο ἔχει τώρα μῆκος 15 ἑκατοστῶν καὶ βάρος 170 γραμμαρίων. Τὰ ματοτσίνορα καὶ τὰ φρύδια ἔχουν κάμει, στὸ μεταξύ, τὴν ἐμφάνισί τους. Οἱ καρδιακοὶ παλμοὶ εἶναι τόσο δυνατοί, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ τοὺς ἀκούσουμε μὲ τὸ στηθοσκόπιο. Ἡ καρδιὰ τοῦ ἐμβρύου χτυπάει 136 φορὲς στὸ λεπτό, περίπου τὸ διπλάσιο ἀπὸ ὅ,τι τῆς μητέρας του. Τὰ κόκκαλά του στερεοποιοῦνται βαθμιαῖα.

Στὸ τέλος τοῦ 6ου μηνός, τὸ ἔμβρυο ἔχει μῆκος 30 ἑκατοστῶν καὶ ζυγίζει 500 περίπου γραμμάρια. Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή, συμβαίνει πολλὲς φορὲς νὰ παθαίνη λόξυγκα ἢ νὰ φτερνίζεται. Κουνάει ἐπίσης τὰ μέλη του πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Τὰ νεφρὰ καὶ τὰ ἔντερά του λειτουργοῦν κανονικά, ἀλλὰ δὲν ἀποβάλλει οὔρα καὶ περιττώματα προτοῦ γεννηθῆ.

Κατὰ τὴ γέννησί του, τέλος, τὸ βρέφος ἔχει μῆκος 50 περίπου ἑκατοστῶν καὶ ζυγίζει 2½—3½ κιλά.

✪✪

ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟ ΕΜΒΟΛΙΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΤΡΑΧΩΜΑΤΩΝ

Τὰ τραχώματα, ποὺ καλοῦνται ἐπίσης κοκκώδης ἐπιπεφυκῖτις, εἶναι, ὡς γνωστόν, μιὰ μεταδοτικὴ ἀσθένεια, ποὺ ἔχει ἐξαιρετικὴ διάδοσι σὲ ὡρισμένες περιοχὲς τῆς βορείου 'Αφρικῆς καὶ τῆς 'Ασίας. Στὴν Τυνίδα, τὰ 90% τῶν ἀγροτῶν πάσχουν ἀπὸ τραχώματα καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, ποὺ δὲν ἀποβάλλονται στὴν ἀτομότύμενη θεραπεία, χάνουν τὴν ὅρασί τους. Ἡ θεραπεία τῶν τραχωμάτων γίνοταν ἄλλοτε μὲ πολὺ βαρὺ τρόπο. Συνίστατο δὲ σὲ βούρτσισμα τῶν βλεφαρίδων καὶ τοπικὲς ἐπαλείψεις θειϊκοῦ χαλκοῦ. Ἐναντίον τῆς ἀσθενείας αὐτῆς χρησιμοποιοῦνται σήμερα τὰ ἀντιβιοτικά. Τελευταία, ἐξ ἄλλου, ἡ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ παρασκεύασε ἕνα ἐμβόλιο κατὰ τῶν τραχωμάτων. Τὸ ἐμβόλιο αὐτὸ δοκιμάσθηκε σὲ 1400 παιδιὰ τραχωματικὸ περιβάλλον. Τὸ πείραμα ἀπέδειξε ὅτι τὸ ἐμβόλιο αὐτὸ εἶναι ἀποτελεσματικὸ στὰ 60% τῶν περιπτώσεων.

— Μὴ στέλνης πυροσβέστες στὴν Κόλασι... Θὰ μᾶς κάνουν γαλάστρα!...

— Μαρία!.

—"Ἐπαιξες ἄσχημα καὶ τώρα σοῦ τρώω τὴ βασίλισσα!...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

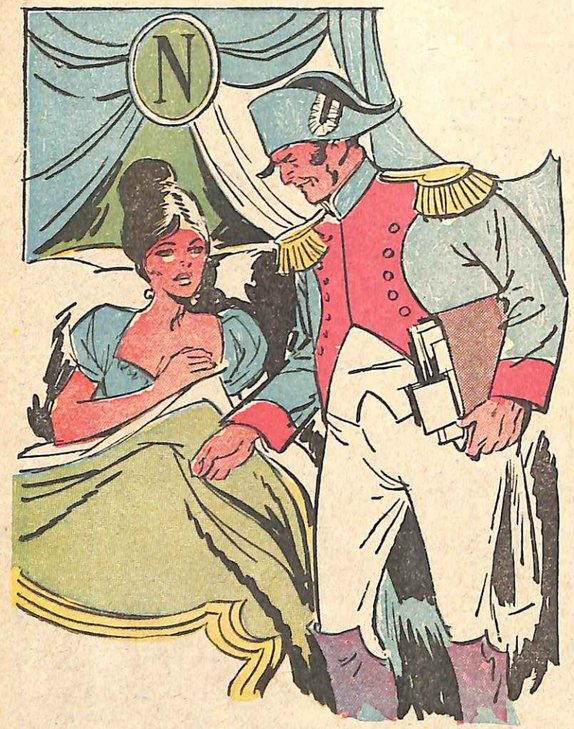

Ὁ Βοναπάρτης τσίμπησε τὸ πόδι τῆς γαιτωμένης στρατηγίνας πάνω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα...

ΟΙ ΤΣΙΜΠΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ

ΠΕΡΙΦΗΜΗ γιὰ τὸ πνεῦμα της καὶ τὴν ὁμορφιά της, ἡ Λάουρα Ζυνώ, ἡ γυναίκα τοῦ ἐνδόξου στρατηγοῦ καὶ συμπολεμιστῆ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ στολίδια τῆς αὐλῆς τοῦ πρώτου ὑπάτου. Ἔμενε τότε στὴν ἱστορικὴ Μαλμαιζόν, ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένος ὁ Βοναπάρτης. Ὁ ἄντρας της, διοικητὴς τῶν Παρισίων, πήγαινε καὶ τὴν ἔβλεπε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα καὶ ξανάφευγε τὴν ἴδια μέρα γιὰ τὴ θέσι του.

Ἕνα πρωΐ, καθὼς ἡ ὡραία στρατηγίνα κοιμόταν ἥσυχα στὴν κάμαρά της, ξύπνησε ξαφνικὰ κι' εἶδε κάποιον ἄντρα κοντὰ στὸ κρεβάτι της. Νόμισε πὼς ὀνειρευόταν. Ἔτριψε τὰ μάτια της.

— Γιατί αὐτὴ ἡ ἐκπληξι; Ἐγὼ εἶμαι... τῆς εἶπε ὁ ἐπισκέπτης, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸ Βοναπάρτη.

Ἡ μαντὰμ Ζυνὼ πῆρε τὸ ρολόϊ της καὶ τὸ κράτησε μπροστὰ στὰ μάτια του: Ἡ ὥρα ἦταν 5 ἀκόμα.

— Ναί, ξέρω, εἶναι πολὺ πρωΐ, τῆς εἶπε ἁπλὰ ὁ Βανοπάρτης. Τόσο τὸ καλύτερο, θἄχουμε καιρὸ νὰ κουβεντιάσουμε.

Τράβηξε μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὸ κρεβάτι, κάθησε ἀπαθέστατα κι' ἀντὶ νὰ πιάσῃ κουβέντα, ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ ἕνα ἀγκωδες πακέτο ἀπὸ γράμματα, ποὺ εἶχε φέρει μαζί του.

Μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, ἀνοιγε τὴν ἀλληλογραφία του. Ὕστερα, χτύπησε τὸ ἐκκρεμές.

— Διάβολε! Ἔξη ἡ ὥρα...εἶπε ὁ Βοναπάρτης. Ἀντίο, μαντὰμ Ζυνώ.

Τσίμπησε τὸ πόδι τῆς χαριτωμένης στρατηγίνας, πάνω ἀπ' τὰ σκεπάσματα, κι' ἔφυγε, μὲ τὰ γράμματα στὸ χέρι, σιγοτραγουδώντας φάλτσα κάποιο σκοπό.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὰ ἴδια: Στὶς 5 καὶ πάλι, ἄνοιξε τὴν πόρτα, κάθησε κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς μαντὰμ Ζυνώ, χωρὶς κἂν νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμη, ποὺ τὴν ξύπνησε ἀπὸ τόσο νωρίς, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ γράμματά του καὶ στὶς ἐφημερίδες, τῆς τσίμπησε πάλι τὸ πόδι πάνω ἀπ' τὶς κουβέρτες, τὴν καλημέρισε κι' ἔφυγε, σιγοτραγουδώντας τὸν ἴδιο σκοπό.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ στρατηγίνα φώναξε τὴν καμαριέρα της καὶ τῆς εἶ·ε:

— Σοῦ ἀπαγορεύω ν' ἀνοίξῃς, ὅταν χτυπᾶνε τόσο πρωΐ!

— Μά, κυρία, ὅταν εἶναι ὁ πρῶτος ὕπατος...

— Ὅποιος καὶ νἆναι, δὲ θέλω νὰ μὲ ξυπνᾶη τόσο νωρίς!

Τὸ βράδυ ἐπανέλαβε τὴ διαταγή της κι' ἔπεσε ὕστερα νὰ κοιμηθῇ, πολὺ συλλογισμένη. Ἀγαποῦσε τὸ Βοναπάρτη σὰν ἀδελφό. Αὐτὸς ὅμως πῶς τὴν ἀγαποῦσε;...

★

Τὸ πρωΐ, στὶς 6, ἀκούγονται βήματα στὸ διάδρομο. Κάποιος χτυπάει τὴν πόρτα. Δὲν τοῦ ἀνοίγουνε. Ξαναχτυπάει.

— Δὲ μπορῶ ν' ἀνοίξω, τοῦ λέει ἡ καμαριέρα. Ἔχει πάρει ἡ κυρία τὸ κλειδί.

Ἡ μαντὰμ Ζυνὼ ἀναπνέει μ' ἀνακούφισι καὶ τὴν ξαναπαίρνει ὁ ὕπνος. Μὰ ὄχι γιὰ πολύ! Ξυπνάει πάλι... καὶ βλέπει τὸ Βοναπάρτη στὴν κάμαρά της.

Γιατὶ ὁ πρῶτος ὕπατος, γιὰ καλοῦ-κακοῦ, εἶχε πάντα ἀντικλείδια καὶ τὰ χρησιμοποιοῦσε στὶς δύσκολες περιστάσεις.

— Φοβόσαστε, λοιπόν, μὴ σᾶς δολοφονήσουνε; λέει στὴν κατάπληκτη γυναίκα. Αὔριο ἔχομε κυνήγι. Δὲ θὰ τὸ ξεχάσατε, βέβαια. Θὰ φύγουμε πολὺ πρωΐ. Γιὰ νὰ εἴσαστε λοιπὸν ἑτοιμη ἐγκαίρως, θἄρθω ὁ ἴδιος νὰ σᾶς ξυπνήσω... Μὴν ἀμπαρώνεσθε ἔτσι, δὲ βρίσκεσθε μέσα σὲ κανιβάλους!... Ἄλλωστε, βλέπετε πὼς οἱ προφυλάξεις σας δὲν ἐμπόδισαν ἕνα παλιό σας φίλο νὰ φτάσῃ ὡς ἐσᾶς...

Κι' ἔφυγε... ἀλλὰ χωρὶς νὰ τραγουδάῃ, αὐτὴ τὴ φορά.

Ἡ μαντὰμ Ζυνὼ δάγκανε τὰ χέρια της ἀπ' τὸ κακό της.

Ὁ πρῶτος ὕπατος εἶχε βγῆ ἀπ' τὴν κάμαρά της. Τὴν ὥρα, ποὺ οἱ καμαριέρες κυκλοφοροῦσαν πιὰ στοὺς διαδρόμους, γιὰ τὴν ὑπηρεσία τους. Τί θὰ λέγανε γιὰ μιὰ γυναίκα, νειόπαντρη μάλιστα, ποὺ δεχότανε τόσο πρωΐνὲς ἐπισκέψεις;...

Νὰ μείνῃ ἀκόμα στὴ Μαλμαιζόν; Θὰ ἦταν μεγάλη ἀπερισκεψία. Νὰ φύγῃ; Θὰ πρόσβαλλε τὸ σύζυγό της.

Τὸ πρωΐ, στὶς 6, ἀκούγονται βήματα στὸ διάδρομο. Κάποιος χτυπάει τὴν πόρτα. Δὲν τοῦ ἀνοίγουνε. Ξαναχτυπάει.

— Δὲ μπορῶ ν' ἀνοίξω, τοῦ λέει ἡ καμαριέρα. Ἔχει πάρει ἡ κυρία τὸ κλειδί.

Ἡ μαντὰμ Ζυνὼ ἀναπνέει μ' ἀνακούφισι καὶ τὴν ξαναπαίρνει ὁ ὕπνος. Μὰ ὄχι γιὰ πολύ! Ξυπνάει πάλι... καὶ βλέπει τὸ Βοναπάρτη στὴν κάμαρά της.

Γιατὶ ὁ πρῶτος ὕπατος, γιὰ καλοῦ-κακοῦ, εἶχε πάντα ἀντικλείδια καὶ τὰ χρησιμοποιοῦσε στὶς δύσκολες περιστάσεις.

— Φοβόσαστε, λοιπόν, μὴ σᾶς δολοφονήσουνε; λέει στὴν κατάπληκτη γυναίκα. Αὔριο ἔχομε κυνήγι. Δὲ θὰ τὸ ξεχάσατε, βέβαια. Θὰ φύγουμε πολὺ πρωΐ. Γιὰ νὰ εἴσαστε λοιπὸν ἑτοιμη ἐγκαίρως, θἄρθω ὁ ἴδιος νὰ σᾶς ξυπνήσω... Μὴν ἀμπαρώνεσθε ἔτσι, δὲ βρίσκεσθε μέσα σὲ κανιβάλους!... Ἄλλωστε, βλέπετε πὼς οἱ προφυλάξεις σας δὲν ἐμπόδισαν ἕνα παλιό σας φίλο νὰ φτάσῃ ὡς ἐσᾶς...

Κι' ἔφυγε... ἀλλὰ χωρὶς νὰ τραγουδάῃ, αὐτὴ τὴ φορά.

Ἡ μαντὰμ Ζυνὼ δάγκανε τὰ χέρια της ἀπ' τὸ κακό της.

Ὁ πρῶτος ὕπατος εἶχε βγῆ ἀπ' τὴν κάμαρά της. Τὴν ὥρα, ποὺ οἱ καμαριέρες κυκλοφοροῦσαν πιὰ στοὺς διαδρόμους, γιὰ τὴν ὑπηρεσία τους. Τί θὰ λέγανε γιὰ μιὰ γυναίκα, νειόπαντρη μάλιστα, ποὺ δεχότανε τόσο πρωΐνὲς ἐπισκέψεις;...

Νὰ μείνῃ ἀκόμα στὴ Μαλμαιζόν; Θὰ ἦταν μεγάλη ἀπερισκεψία. Νὰ φύγῃ; Θὰ πρόσβαλλε τὸ σύζυγό της.

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀπ' τὶς 5 τὸ πρωΐ, τὰ μάτια τῆς στρατηγίνας ἦταν γαρίδα. Παραφύλαγε τὸν ἐχθρό, ποὺ τοῦ εἶχε στήσει καρτέρι.

Κύτταζε τὸν ἄντρα της, ποὺ κοιμόταν. Περήφανη γιατὶ ἦταν σύντροφος αὐτοῦ τοῦ ἥρωα, μὲ τὸ εὐγενικὸ μέτωπο, τὸ αὐλακωμένο ἀπὸ ἔνδοξα σημάδια πληγῶν. Ἐνοιωθε τὸν ἑαυτό της σὲ ἀσφάλεια κι' ἔλεγε μέσα της:

«Δὲ φοβᾶμαι τίποτα τώρα. Ἔχω μιὰ δυνατὴ ἀσπίδα!».

Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

— Πῶς! Ἀκόμα κοιμόσαστε, μαντὰμ Ζυνώ; Ἔχομε κυνήγι σήμερα!

Κι' ὁ πρῶτος ὕπατος προχώρησε, ἀνασήκωσε τὴν κουρτίνα τοῦ κρεβατιοῦ... καὶ τράβηξε μιὰ δυνατὴ τσιμπιά.

— Διάβολε! Τί συμβαίνει; βροντοφώνησε κάποιος.

Ὁ Βοναπάρτης ἔμεινε κατάπληκτος. Ἀντὶ γιὰ τὴ μαντὰμ Ζυνώ, εἶχε τσιμήσει τὸν ἄντρα της!...

Ἐκεῖνος ἀνασηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι κι' ἔτριψε τὰ μάτια του. Δὲν πέρασε ὡστόσο κακὴ ἰδέα ἀπ' τὸ μυαλό του. Εἶπε μονάχα, μὲ εὔθυμο τόνο:

— Ἔ, στρατηγέ μου, τί γυρεύεις κοντὰ στὶς γυναίκες μας, αὐτὴ τὴν ὥρα;

— Ζητᾶς καὶ ρέστα, ἀγαπητέ μου Ζυνώ; Ἀντὶ νὰ γκρινιάσω ἐγώ, ποὺ βρίσκεσαι μακρυὰ ἀπ' τὴ θέσι σου...

— Στρατηγέ μου, ὁμολογῶ τὸ σφάλμα μου... Μά, ἂν ἔβλεπες αὐτὴν ἐδῶ τὴ σειρῆνα, χτὲς τὸ βράδυ, νὰ βάζῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλη τὴ γοητεία της, γιὰ νὰ μὲ πλανέψῃ, σίγουρα θὰ μὲ συγχωροῦσες.

— Καλά, καλά! Σὲ συγχωρῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Καί, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω πὼς δὲν εἶμαι δυσαρεστημένος, σοῦ ἐπιτρέπω νάρθῃς στὸ κυνήγι μαζί μας.

Ὅταν ὁ πρῶτος ὕπατος βγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρα, ὁ Ζυνὼ φώναξε:

— Μὰ τὴν πίστι μου, εἶναι ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος. Τί καλωσύνη! Ἀντὶ νὰ μὲ μαλώσῃ, ἀντὶ νὰ μὲ στείλῃ ἀμέσως στὸ Παρίσι, μὲ κρατάει στὸ κυνήγι...Ἀγαπητή μου Λάουρα, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς πὼς εἶναι ἕνα ὂν ἔξω ἀπ' τὸν κύκλο τῆς ἀνθρώπινης φύσεως.

— Εἶμαι σύμφωνη μαζί σου, ἀπάντησε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο ἡ τετραπέρατη γυναίκα.

Καί, πηδῶντας ἀπ' τὸ κριβάτι της, ἄρχισε νὰ ντύνεται γρήγορα.

★

Τὸ ἴδιο ἀπόγεμα, ἡ μαντὰμ Ζυνὼ ἔφευγε μὲ τὸν ἄντρα της ἀπ' τὴ Μαλμαιζόν, γιὰ νὰ μὴν ξαναπατήσῃ ποτὲ τὸ πόδι της στὸν ἐπικίνδυνο ἐκεῖνο τόπο...

Μ. ΜΑΡΤΕΝ

✪✪

Η ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΑΛΚΟΟΛ

Στὸ Λὸς Ἄντζελες ὁ Βέρνον Μπρόνσον Τουΐτσελ θὰ ἔχῃ τὴν εὐκαιρία νὰ μελετήσῃ τὸ βιβλίο, ποὺ ἔγραψε πίσω ἀπὸ τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς. Ὁ Τουΐτσελ, ποὺ εἶναι συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Ἡ ζωὴ χωρὶς ἀλκοόλ», δικάστηκε σὲ δυὸ μῆνες φυλάκισι, ἐπειδὴ ὁδηγοῦσε ἕνα αὐτοκίνητο μεθυσμένος. Ἡ ἀστυνομία πληροφορεῖ, ὅτι ὁ συγγραφέας τοῦ ἀντιαλκοολικοῦ βιβλίου ἔχει συλληφθῇ μέχρι τώρα τριανταδύο φορές, ἐπειδὴ ὁδηγοῦσε τύφλα στὸ μεθύσι.

ΠΑΝΤΡΕΥΩ τὸν μπαμπᾶ μου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΚΛΕΝ ΦΟΡΝΤ	:	Τὸμ Κόρμπετ
ΣΙΡΛΕ·Υ· ΤΖΩΝΣ	:	Ἐλίζαμπεθ Μάρτεν
ΣΤΕΛΛΑ ΣΤΗΒΕΝΣ	:	Ντόλλυ Νταίλυ
ΝΤΙΝΑ ΜΕΡΡΙΑ	:	Ρίτα Μπέχρες
ΡΟΜΠΕΡΤΑ ΣΕΡΓΟΥΝΤ	:	Κα Λίβιγκστον
ΡΟΝΝΥ ΧΑΟΥΑΡΝΤ	:	Ἔντυ Κόρμπετ
ΤΖΕΡΡΥ ΒΑΝ ΝΤΑ·Υ·Κ	:	Νόρμαν Τζὼνς

Σκηνοθεσία: *ΒΙΝΤΣΕΝΤΕ ΜΙΝΕΛΛΙ.*

Ἔγχρωμη αἰσθηματικὴ κομεντὶ τῆς ΜΕΤΡΟ-ΓΚΟΛΝΤΟΥ·Ι·Ν-ΜΑΓΕΡ.—Μιὰ ταινία τοῦ ὀργανισμοῦ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ-ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ Α. Ε.

4ΟΝ. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Τὸμ Κόμπετ, μετὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του, ἀναγκάζεται νὰ βρῇ μιὰ καμαριέρα, γιὰ νὰ φροντίζῃ τὸ σπίτι του καὶ τὸ γυιό του Ἔντυ. Ἡ κυρία Λίβιγκστον εἶναι μιὰ γυναίκα, ποὺ λέει ὅ,τι σκέπτεται, χωρὶς περιστροφές. Βλέποντας τὸ κομψὸ σπίτι του ἐξοπλισμένο μὲ ὅλες τὶς αὐτόματες συσκευές, τοῦ λέει:

— Πρέπει νὰ προσέχετε, κύριε Κόρμπετ. Νὰ φυλάγεστε ἀπὸ τὶς ξελογιάστρες. Πολλὲς θὰ εἶναι οἱ γυναῖκες, ποὺ θὰ σᾶς ἔχουν βάλει στὸ μάτι... Ἔχετε ἐδῶ μέσα ὅλες τὶς εὐκολίες!... Νὰ φυλάγεστε πρὸ παντὸς ἀπὸ ἐκείνες ποὺ ἔχουν ἀμυγδαλωτὰ μάτια.

Στὴ ζωὴ τοῦ Τὸμ ὑπάρχουν, μετὰ τὸ θάνατο τῆς Ἔλεν, τρεῖς γυναῖκες: Μιὰ γειτόνισσά του, ἡ ξανθειὰ Ἐλίζαμπεθ Μάρτεν, ποὺ ἦταν φίλη τῆς γυναίκας του καὶ ποὺ ἔρχεται συχνὰ στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ παίξῃ μὲ τὸν Ἔντυ. Ἡ κοκκινομαλούσα Ντόλλυ Νταίλυ, τὴν ὁποία γνώρισε μιὰ μέρα σ' ἕνα λούνα πάρκ, ἐνῶ ἔπαιζε ποδοσφαιράκια μὲ τὸ γυιό του. Κι' ἡ Ντόλλυ, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ βγῇ «Μὶς Μοντάνα», καὶ θέλει νὰ ἐμφανιστῇ στὴν τηλεόρασι, γι' αὐτὸ ὁ Τὸμ τὴν παρουσιάζει στὸ φίλο του Νόρμαν Τζώνς, ποὺ ὀργανώνει διάφορες ἐκπομπές.

Ἡ Ντόλλυ ἀρέσει στὸ Νόρμαν, ὁ ὁποῖος τὴν κρατάει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ συνιστάει στὸν Τόμ. σ' ἀντάλλαγμα, μιὰ μελαχροινὴ καλλονή, τὴ Ρίτα Μπέχρες. Γιὰ χάρι της ὁ Τὸμ ξαναγίνεται κομψὸς καὶ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βγαίνῃ μαζί της τὰ βράδυα, παρακαλεῖ πότε τὴν κυρία Λίβιγκστον καὶ πότε τὴ Λὶζ νὰ μένουν κοντὰ στὸν Ἔντυ, ὥστου νὰ ξαναγυρίσῃ...

Ἕνα βράδυ ὁ Ἔντυ ἀρρωσταίνει καὶ ὁ Τὸμ καλεῖ τὴ Λίζ, ἡ ὁποία μένει κοντά του ὅλη τὴ νύχτα. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τὸμ κάνει νὰ τὴν πληρώσῃ, μὰ ἡ Λὶζ θυμώνει, γιατὶ πιστεύει πὼς ἡ χειρονομία του αὐτὴ ἀποδεῖχτηκε στὸ νὰ τὴν κρατήσῃ σὲ ἀπόστασι...

Ὁ Τὸμ προσκαλεῖ τὴ Ρίτα στὸ πάρτυ τῶν γενεθλίων τοῦ Ἔντυ, ἐκείνη ὅμως δὲν πηγαίνει, γιατὶ ἔχει καταλάβει πὼς ὁ Τὸμ τὴν παρουσιάζει στὸ φίλο του Νόρμαν Τζώνς, ποὺ ὀργανώνει διάφορες ἐκπομπές.

Ἡ Ντόλλυ ἀρέσει στὸ Νόρμαν, ὁ ὁποῖος τὴν κρατάει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ συνιστάει στὸν Τόμ. σ' ἀντάλλαγμα, μιὰ μελαχροινὴ καλλονή, τὴ Ρίτα Μπέχρες. Γιὰ χάρι της ὁ Τὸμ ξαναγίνεται κομψὸς καὶ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βγαίνῃ μαζί της τὰ βράδυα, παρακαλεῖ πότε τὴν κυρία Λίβιγκστον καὶ πότε τὴ Λὶζ νὰ μένουν κοντὰ στὸν Ἔντυ, ὥστου νὰ ξαναγυρίσῃ...

Ἕνα βράδυ ὁ Ἔντυ ἀρρωσταίνει καὶ ὁ Τὸμ καλεῖ τὴ Λίζ, ἡ ὁποία μένει κοντά του ὅλη τὴ νύχτα. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τὸμ κάνει νὰ τὴν πληρώσῃ, μὰ ἡ Λὶζ θυμώνει, γιατὶ πιστεύει πὼς ἡ χειρονομία του αὐτὴ ἀποδεῖχτηκε στὸ νὰ τὴν κρατήσῃ σὲ ἀπόστασι...

Ὁ Τὸμ προσκαλεῖ τὴ Ρίτα στὸ πάρτυ τῶν γενεθλίων τοῦ Ἔντυ, ἐκείνη ὅμως δὲν πηγαίνει, γιατὶ ἔχει καταλάβει πὼς ὁ Τὸμ τὴν παρουσιάζει στὸ φίλο του Νόρμαν Τζώνς, ποὺ ὀργανώνει διάφορες ἐκπομπές.

Ἂν καὶ θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσε πολὺ ὁ Τὸμ δὲν κατορθώνει ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ βγῇ μὲ τὴ Ρίτα, γιατὶ τόσο ἡ κυρία Λίβιγκστον ὅσο καὶ ἡ Λὶζ τοῦ δηλώνουν ρητὰ πὼς δὲν μποροῦν νὰ μείνουν στὸ σπίτι, μαζὶ μὲ τὸν Ἔντυ.

Ἔτσι μετὰ τὸ πάρτυ τῶν γενεθλίων, πατέρας καὶ γυιὸς μένουν ὁλομόναχοι. Ὁ Ἔντυ ρωτάει σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν πατέρα του:

— Γιατὶ εἶσαι συλλογισμένος, μπαμπά;

— Μὲ πῆραν τὰ χεράματα...

— Τὰ παιδιὰ ἔλεγαν πὼς ἤσουν σπουδαῖος... Ἤσθαν ξέρεις ὅλοι ὅσοι κάλεσα... Καιρὸ εἶχε ν' ἀκούσῃ φωνὲς στὸ σπίτι... Ἀλήθεια, γιατὶ ἡ Ἐλίζαμπεθ δὲν ἔμεινε νὰ φᾶη μαζί μου ἀπόψε;

— Εἶναι ἀπασχολημένη... Τώρα ὅμως εἶναι ὥρα νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς. (Τὸν φιλάει): Χρόνια πολλά, Ἔντυ...

— Εὐχαριστῶ, μπαμπά...

★

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἔντυ πηγαίνει μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του στὸ γάμο τοῦ Νόρμαν Τζώνς μὲ τὴν Ντόλλυ Νταίλυ... Ὁ Ἔντυ κάτι ἔχει φέρει μαζί του μὰ τὸ κρατάει στὴν τσέπη του καὶ περιμένει τὴν κατάλληλη στιγμή, γιὰ νὰ τὸ δώσῃ.

Ἡ Ντόλλυ χαϊδεύοντας σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν Ἔντυ, τοῦ λέει:

— Ἐσύ, Ἔντυ ἤσουν ὁ πρῶτος μου φίλος, ὅταν ἔφτασα στὴ Νέα Ὑόρκη... Θυμᾶσαι τὴ γοαϊδάτα;

ΕΝΤΥ: Καὶ βέβαια τὴ θυμᾶμαι... Τὴν ἔφερα μάλιστα μαζί μου, γιατὶ σκέφτηκα πὼς ἤθελες τώρα νὰ τὴ δώσῃς στὸν ἄντρα σου...

Ὁ Ἔντυ δίνει τὴ γραβάτα στὴ Ντόλλυ, ἡ ὁποία τὴ δίνει στὸ Νόρμαν καὶ ὅλοι μαζὶ γελοῦν μὲ τὴν καρδιά τους.

Φυσικὰ δὲν λείπει ἀπὸ τὸ γάμο καὶ ἡ Ρίτα Μπέχρενς. Ὁ Ἔντυ, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δὲ χώνεψε αὐτὴ τὴ γυναίκα, μόλις τὴ βλέπει νὰ πλησιάζῃ τὸν πατέρα του πηγαίνει καὶ ζερώνει σὲ μιὰ γωνιά..

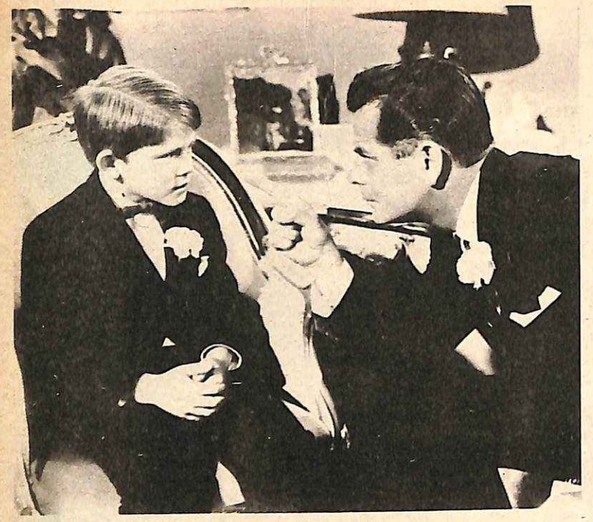

— Σοῦρραψα καὶ σῆμα στὴ φανέλλα σου, τοῦ λέει ἡ Λίζ.

Ὁ Ἔντυ τὴ φοράει μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ ψιθυρίζει:

— Γλύτωσα ἀπ' τὸ σχολεῖο!...

ΛΙΖ: Μὰ ἐσὺ τὸ ἀγαπᾶσες τὸ σχολεῖο σου...

ΕΝΤΥ: Τὶς πρῶτες μέρες σοῦ φέρονται μὲ εὐγένεια... Ὕστερα ὅμως σοῦ ἀλλάζουν τὰ φῶτα... Πές μου ἀλήθεια Λίζ, θἄρχεσαι νὰ μὲ βλέπῃς στὴν κατασκήνωσι;

ΛΙΖ: Θὰ δοῦμε..

ΕΝΤΥ: Νἄρχεσαι, μαζὶ μὲ τὸν μπαμπᾶ... Καὶ τώρα ποὺ θὰ λείπω νὰ τοῦ κρατᾶς τὰ βράδυα συντροφιά, ὅπως μοῦ κρατοῦσες ἐμένα...

ΤΟΜ: Ἄσε τὶς πολυλογίες καὶ πᾶμε..

ΛΙΖ: Καλὴ διασκέδασι Ἔντυ.. Καλὲς διακοπές...

Κα ΛΙΒΙΓΚΣΤΟΝ (φτάνοντας μὲ τὴ γυάλα μὲ τὰ χρυσόψαρα): Ἔντυ... τὰ ψάρια σου!... Τὰ ξεχνοῦσες...

ΕΝΤΥ: Εὐχαριστῶ.. Γειὰ σας.

Ὁ Τὸμ φεύγει μὲ τὸ γυιό του καὶ ἡ κυρία Λίβιγκστον λέει στὴ Λίζ, ὅταν μένουν μόνες:

— Κάνει σὰν τρελλὸς γιὰ σένα..

ΛΙΖ: Κι' ἐγὼ γιὰ κεῖνον...

Κα ΛΙΒΙΓΚΣΤΟΝ: Κρῖμα, ποὺ τσακώνεστε μὲ τὸν κύριο Κόρμπετ...

ΛΙΖ (πειραγμένη): Κάθε ἄλλο. Τὰ πᾶμε περίφημα.

Βλέποντας τὴν κυρία Λίβιγκστον νὰ χαμογελᾶτη εἰρωνικά, ἀναγκάζεται νὰ παραδεχτῆ:

— Ἔχουμε βέβαια τὶς διαφορές μας...

Κα ΛΙΒΙΓΚΣΤΟΝ: Μὴ περιμένης πολύ... Εἶναι ἕνα φρούτο ἕτοιμο νὰ πέσῃ..

ΛΙΖ: Εἶναι ἐλεύθερος νὰ πέσῃ ὅπου θέλει.

Κα ΛΙΒΙΓΚΣΤΟΝ: Ἐγὼ στὸ λέω, γιὰ νὰ πάρῃς τὰ μέτρα σου...

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς κυρίας Λίβιγκστον ἀφήνουν γιὰ λίγο σκεπτικὴ τὴ Λίζ. Γρήγορα ὅμως συνέρχεται καὶ ξαναγυρίζει στὸ διαμέρισμά της.

Ὁ Τὸμ, τὸν βλέπει καὶ τὸν πλησιάζει ἐνευρισμένος. Βλέπει στὸ πιάτο τὸ κομμάτι τῆς τούρτας ἀπείραχτο καὶ τὸν ρωτάει:

— Γιατί δὲν τρῶς τὴν τούρτα σου; Ὡραία εἶναι.

— Μὲ ἀνασκατεύει στὸ στομάχι... Καλύτερα νὰ πᾶμε σπίτι, μπαμπᾶ...

— Δὲν θὲς νὰ φᾶμε μαζὶ ἔξω;... Ἔλεγα νὰ δειπνήσουμε μὲ τὴν κυρία Ρίτα..

Ἡ πρόταση ἔξω φαίνεται νὰ ἐνθουσιάζη τὸν Ἔντυ καὶ τότε ὁ πατέρας του τοῦ λέει:

— Ἂς μιλήσουμε ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια... Γιατί δὲ χωνεύεις τὴ Ρίτα, Ἔντυ; Ἂν μοῦ τῆς πῶς ἔχει μισάκλεισται μάτια, ὅπως οἱ κακὲς γυναῖκες τῶν παραμυθιῶν θὰ σὲ δείρω..

Ὁ Ἔντυ μένει σιωπηλὸς καὶ ὁ Τὸμ μὴ βρίσκοντας τί ἄλλο νὰ κάνη λέει στὴ Ρίτα ποὺ τὸν πλησιάζει:

— Δυστυχῶς, δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ βγοῦμε μαζὶ ἀπόψε... Τὰ παιδιὰ ἀρρωσταίνουν εὔκολα, βλέπεις.

ΡΙΤΑ: Τί κρῖμα, πολὺ λυπᾶμαι.

Ἡ Ρίτα καταλαβαίνει πὼς ὁ Ἔντυ δὲν τὴ χώνεψε ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ πὼς ὅ,τι καὶ νὰ κάνη δὲν θὰ κατορθώση νὰ κερδίση τὴ συμπάθειά του.

Λίγες μέρες ἀργότερα τὸ σπίτι εἶναι ἀνάστατο, γιατὶ ὁ Ἔντυ ἑτοιμάζεται νὰ φύγη γιὰ τὴν κατασκήνωσι. Ἡ Λίζ τοῦ ἑτοιμάζει τὴ βαλίτσα του καὶ ὁ Τὸμ βρίσκει ὅτι βάζει μέσα σ' αὐτὴ πολλὰ περιττὰ πράγματα. Κάνει ν' ἀφαιρέσῃ μερικὰ εἴδη, μὰ ὁ Ἔντυ ἐπεμβαίνει καὶ τὸν παρακαλεῖ ν' ἀφήσῃ ἥσυχη τὴν Λίζ, γιατὶ μόνο αὐτὴ ξέρει τί τοῦ χρειάζεται.

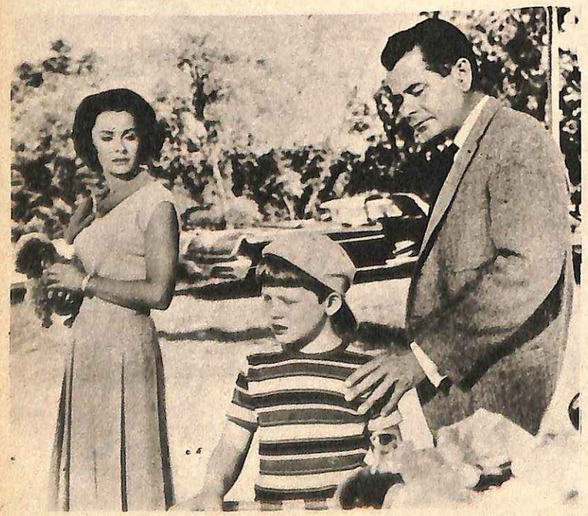

Ὁ Τὸμ Κόρμπετ ἐπισκέπτεται μιὰ μέρα τὸ γυιό του στὴν κατασκήνωσι. Ὁ μικρὸς φαίνεται ἐνθουσιασμένος, ἀλλὰ ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτὸς μειώνεται αἰσθητά, ὅταν ἀντιλαμβάνεται πὼς τὸν πατέρα του συναδεύει ἡ Ρίτα Μπέχρες. Ὁ Τὸμ πηγαίνει μόνος μαζὶ μὲ τὸν Ἔντυ στὸ σπιτάκι, ὅπου μένει μὲ τὸ φίλο του Μάϊκ. Ἐκεῖ ὁ Ἔντυ τοῦ λέει σοβαρά:

— Πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι μπαμπᾶ. Εἶναι πολὺ σοβαρό. Ἤθελα νὰ στὸ γράψω ἀλλὰ λογοκρίνουν τὰ γράμματα.

ΤΟΜ: Ὁποιο κι' ἂν εἶναι τὸ πρόβλημα, θὰ τὸ λύσουμε...

ΕΝΤΥ: Θέλω τὸ λόγο σου πὼς δὲ θὰ τὸ πῆς σὲ κανένα.

ΤΟΜ: Θὰ μείνῃ μεταξύ μας...

ΕΝΤΥ: Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου εἶμαι ἐρωτευμένος.

ΤΟΜ (τὰ χάνει): Αὐτὸ εἶναι πολὺ σοβαρό.

ΕΝΤΥ: Τὴ λένε Τσέρρυ... Τσέρρυ Κέντες... Θέλω νὰ τῆς κάνω ἕνα δῶρο, γι' αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ δώσῃς χρήματα...

ΤΟΜ: Δῶσε της ἕνα βιβλίο...

ΕΝΤΥ: Δὲν διαβάζει καλά.. Τῆς ἀρέσουν τὰ χρήματα... Κάνει σὰν τρελλὴ γι' αὐτά...

ΤΟΜ (αὐστηρά): Ἀποκλείεται νὰ τῆς δώσῃς χρήματα.

ΕΝΤΥ: Εἶναι καὶ κάτι ἄλλο... Εἶναι λιγάκι παχειὰ καὶ τὰ παιδιὰ τὴ φωνάζουν «χοντρέλλα».

Τὴ συζήτησι διακόπτει ἕνα παιδὶ ποὺ φωνάζει τὸν Ἔντυ γιὰ

— Καὶ τί εἶναι αὐτή, καμμιὰ μάντισσα;... Δὲ μ' ἀρέσει ἡ Ρίτα, τὸν συγχαίρει μετὰ τὸ παιχνίδι γιὰ τὴν ἐπιτυχία του:

— Ἤσουν ὑπέροχος Ἔντυ καὶ ἡ μικρὴ φίλη σου, ἡ Τσέρρυ δὲ χόρταινε νὰ σὲ βλέπῃ καὶ νὰ σὲ χειροκροτῆ...

Ὁ Ἔντυ κάνει νὰ φύγῃ πειραγμένος, μὰ ὁ πατέρας του τὸν σταματᾶ καὶ τοῦ λέει μαντεύοντας τὴ σκέψι του:

—Ἐγὼ δὲν εἶπα λέξι, παιδί μου.. Ἐσὺ χοροπηδοῦσες κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσες μπροστά της καὶ προσέθηκες..

Ὁ Ἔντυ ὅμως δὲ φαίνεται νὰ πείθεται.

— Καὶ τί εἶναι αὐτὴ καμμιὰ μάντισσα;... Δὲ μ' ἀρέσει ἡ Ρίτα, ὅλο ἀνασκατεύεται.. Γιατί δὲν παντρεύεσαι τὴν Ἐλίζαμπεθ·

— Ἄκουσε Ἔντυ.. Εἶμαι ἄντρας καὶ πολὺ πιὸ μεγάλος ἀπὸ σένα.. Ἄσε με, λοιπόν, νὰ ρυθμίσω τὴ ζωή μου, ὅπως ἐγὼ καταλαβαίνω.. Ἔχω σκοπό, νὰ προτείνω στὴ Ρίτα νὰ γίνῃ γυναίκα μου...

Τὰ λόγια τοῦ πατέρα του ἐπηρεάζουν βαθειὰ τὸν Ἔντυ, τόσο ποὺ ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ ἀγαπημένη του Τσέρρυ τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέει:

— Τί καλὸς ποὺ εἶναι ὁ πατέρας σου!...

Ἐκεῖνος, μὴ συμφωνῶντας μαζί της, τῆς φωνάζει νευριασμένος:

— Σκασμὸς ἐσύ!...

★

Τὸ ἴδιο βράδυ στὸ σπίτι τῆς Ρίτας, ὁ Τὸμ προσπαθεῖ νὰ βρῆ μιὰ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὶς ἐκμυστηρεύσεις:

Ἡ Ρίτα μαντεύει τί θέλει νὰ πῆ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ:

— Νὰ βάλουμε τὰ πράγματα στὴ θέσι τους, Τόμ... Πάντα ἤμουν ρεαλίστρια καὶ λέω πάντα ὅ,τι σκέπτομαι.. Ὁ Ἔντυ δὲν πρόκειται νὰ μὲ δεχθῆ μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες...

— Μόνη σου εἶπες πὼς εἶναι φυσικὸ νὰ ζηλεύῃ λιγάκι... θὰ τοῦ περάσῃ ὅμως...

— Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς κι' ὅμως τὰ αἰσθήματά του δὲν ἄλλαξαν... Ἂν πήγαινε, λοιπόν, γιὰ μερικοὺς μῆνες κοντὰ στὴν ἀδελφή σου...

ΤΟΜ: Νὰ διώξω τὸν Ἔντυ;

ΡΙΤΑ: Ὄχι γιὰ πάντα... Μόνο γιὰ λίγο καιρό, ὥσπου νὰ βάλουμε σὲ μιὰ σειρὰ τὴ ζωή μας... Ὁ Ἔντυ ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ μας πρόβλημα... Πρέπει νὰ τὸ λύσουμε τώρα...

Τὴ συζήτησι διακόπτει τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου... Εἶναι ἡ θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας τοῦ Τόμ, ἡ ὁποία τὸν πληροφορεῖ πὼς τηλεφώνησαν ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι ὅτι ἐξαφανίστηκε ὁ Ἔντυ...

Ὁ Τὸμ φεύγει σὰν τρελλός...

Οἱ ἔρευνες, ποὺ συνεχίζονται ὅλη τὴ νύχτα στὴν περιοχὴ τῆς κατασκηνώσεως δὲ φέρνουν τίποτα σὲ φῶς... Κατὰ τὰ ξημερώματα εἰδοποιοῦν τὸν Τὸμ πὼς τὸν ζητάει στὸ τηλέφωνο κάποια Ἐλίζαμπεθ Μάρτεν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη...

Ἡ Λίζ τὸν πληροφορεῖ πὼς ὁ Ἔντυ βρίσκεται στὸ σπίτι της. Ὁ Τὸμ μπαίνει πάλι στὸ αὐτοκίνητο καὶ λίγο ἀργότερα φτάνει στὸ διαμέρισμά του. Ἡ Λίζ τὸν περιμένει στὸ διάδρομο.

— Κοιμᾶται, τοῦ λέει... Πᾶμε καλύτερα στὸ σπίτι σου...

— Γιατί ἤρθε σὲ σένα, Ἐλίζαμπεθ;

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ φωνάζῃς... Κρύφτηκε σ' ἕνα φορτηγὸ καὶ ἤρθε... Μὴ τοῦ φερθῆς ἄσχημα... Τὸ πᾶν εἶναι ὅτι δὲν ἔπαθε τίποτα... Πέρασε ἄσχημες ὧρες ὁ καϋμένος....

Τόμ: Ξέρεις ὅμως τί ὧρες πέρασα ἐγώ;... Θὰ σοῦ δώσω ἕνα καλὸ μάθημα... Νομίζεις πὼς θὰ τὸν ἀφήσω νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει καὶ νὰ ζητᾶη κατόπιν καταφύγιο στὴν ἀγκαλιά σου; Ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ σὲ μένα.

ΛΙΖ: Γιὰ νὰ τὸν δείρῃς;

ΤΟΜ: Βέβαια... Ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ τὸν βασανίζω... Τὸν κρεμάω, τοῦ βγάζω τὰ νύχια... Εἶμαι ἕνας βάρβαρος πατέρας...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτυπάει τὸ τηλέφωνο. Εἶναι ἡ Ρίτα, ἡ ὁποία ζητάει νὰ μάθῃ τί ἀπέγινε ὁ Ἔντυ...

ΤΟΜ (ταραγμένος): Τὸν βρῆκα... Θὰ σὲ πάρω ἀργότερα. (Κλείνοντας τὸ ἀκουστικὸ ἀπευθύνεται στὴ Λίζ:

— Πές αὐτὸ ποὺ σκέπτεσαι... Εἶναι ἡ συνένοχός μου!...

ΛΙΖ: Δὲν εἶπα λέξι γιὰ κεῖνη...

ΤΟΜ: Μ' αὐτὰ ποὺ λὲς στὸν Ἔντυ, ὅμως τὸν ἔκανες νὰ μισήσῃ τὴ Ρίτα...

ΛΙΖ (θυμωμένη): Δὲν ἀνέχομαι νὰ μοῦ μιλᾶς ἔτσι...

ΤΟΜ: Ἡ Ρίτα δὲν ἔκανε τίποτα, γιὰ νὰ τὴν ἀντιπαθῆσῃ ὁ μικρός. Τὰ «μισάκλειστα μάτια» καὶ οἱ ἄλλες ἀνοησίες εἶναι δικά σου...

Ἐσὺ τοῦ τὴν παρέστησες σὰν κανένα Δράκουλα...

ΛΙΖ: Ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι μόνο γιὰ τὸν Ἔντυ...

ΤΟΜ: Δὲ χρειάζεται... Δικός μου γυιὸς εἶναι... Ὅλες τὸν χρησιμοποιοῦν σὰ δόλωμα, γιὰ νὰ μὲ ψαρέψουν...

ΛΙΖ (ἔξω φρενῶν): Δὲν ἔχω ξαναδῆ πιὸ ἐγωϊστὴ καὶ πιὸ ἀπαίσιο ἄνθρωπο.... Βέβαια... Εἶσαι ἕνας Δὸν Ζουὰν καὶ οἱ γυναῖκες σκαρφαλώνουν σὲ παιδιὰ γιὰ νὰ σὲ φτάσουν!...

ΤΟΜ: Τώρα καταλαβαίνω, γιατί ἀπέτυχε ὁ γάμος σου...

Ἡ Λίζ ἔβαζε τὰ κλάματα καὶ ὁ Τὸμ συνέρχεται:

— Εἶμαι ἕνας παλιάνθρωπος!... Γιατὶ πάντα τὰ βάζω μαζί σου;...

Ἡ Λίζ ξαναγυρίζει κλαμένη στὸ διαμέρισμά της καὶ ὁ Ἔντυ, ποὺ βλέπει τὰ μάτια της δακρυσμένα τῆς λέει:

— Ἐγὼ φταίω;... Σᾶς ἄκουσα ποὺ φωνάζατε... Θέλεις νὰ μὲ δείρῃς, γιὰ νὰ ξεθυμάνῃς;

ΛΙΖ: Δὲ φταῖς ἐσύ, Ἔντυ...

ΕΝΤΥ: Ὁ μπαμπᾶς σ' ἔκανε νὰ κλάψῃς;... Κουτὸς ποὺ εἶναι!...

ΛΙΖ: Δὲν πρέπει νὰ μιλᾶς ἔτσι... Ὁ πατέρας σου ἀνησυχοῦσε, γιὰ σένα... Ἔκανες κάτι κακὸ καὶ μὲ κάνεις νὰ νοιώθω σὰ συνένοχός σου... Ντρέπομαι γιὰ σένα, Ἔντυ...

ΕΝΤΥ: Ἕνας κάουμπόϋ δὲν ἀφίνει ποτὲ τὸ φίλο του... Γιατὶ ν' ἀφήσω ἐγὼ τὸ μπαμπᾶ νὰ παντρευτῆ τὴ Ρίτα;

ΛΙΖ: Δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα νὰ ἐπέμβῃς... Πρέπει νὰ γυρίσῃς κοντὰ στὸ μπαμπᾶ σου καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃς συγγνώμη γι' αὐτό, ποὺ ἔκανες...

Ὁ Ἔντυ μένει γιὰ λίγο σκεπτικὸς καὶ τέλος ρωτάει τὴ Λίζ:

— Ἐσὺ θέλεις νὰ παντρευτῆ τὴ Ρίτα;

ΛΙΖ: Ἂν τὸ θέλη ὁ ἴδιος, ἂν τὴν ἀγαπᾶ, ἐμᾶς δὲ μᾶς πέφτει λόγος...

Ὁ Ἔντυ τὴν κυττάζει μὲ δυσπιστία καὶ δὲν ξέρει τί νὰ πῆ... Ἡ Λίζ τοῦ δίνει τὸ σάκκο του καὶ τοῦ λέει:

— Πάρε τὸ σάκκο σου, Ἔντυ... Γιὰ λίγες μέρες, δὲν πρέπει νὰ ξανάρθῃς ἐδῶ...

— Καὶ τί εἶναι αὐτὴ καμμιὰ μάντισσα;... Δὲ μ' ἀρέσει ἡ Ρίτα, ὅλο ἀνασκατεύεται.. Γιατί δὲν παντρεύεσαι τὴν Ἐλίζαμπεθ·

— Ἄκουσε Ἔντυ.. Εἶμαι ἄντρας καὶ πολὺ πιὸ μεγάλος ἀπὸ σένα.. Ἄσε με, λοιπόν, νὰ ρυθμίσω τὴ ζωή μου, ὅπως ἐγὼ καταλαβαίνω.. Ἔχω σκοπό, νὰ προτείνω στὴ Ρίτα νὰ γίνῃ γυναίκα μου...

Τὰ λόγια τοῦ πατέρα του ἐπηρεάζουν βαθειὰ τὸν Ἔντυ, τόσο ποὺ ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ ἀγαπημένη του Τσέρρυ τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέει:

— Τί καλὸς ποὺ εἶναι ὁ πατέρας σου!...

Ἐκεῖνος, μὴ συμφωνῶντας μαζί της, τῆς φωνάζει νευριασμένος:

— Σκασμὸς ἐσύ!...

★

Τὸ ἴδιο βράδυ στὸ σπίτι τῆς Ρίτας, ὁ Τὸμ προσπαθεῖ νὰ βρῆ μιὰ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὶς ἐκμυστηρεύσεις:

Ἡ Ρίτα μαντεύει τί θέλει νὰ πῆ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ:

— Νὰ βάλουμε τὰ πράγματα στὴ θέσι τους, Τόμ... Πάντα ἤμουν ρεαλίστρια καὶ λέω πάντα ὅ,τι σκέπτομαι.. Ὁ Ἔντυ δὲν πρόκειται νὰ μὲ δεχθῆ μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες...

— Μόνη σου εἶπες πὼς εἶναι φυσικὸ νὰ ζηλεύῃ λιγάκι... θὰ τοῦ περάσῃ ὅμως...

— Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς κι' ὅμως τὰ αἰσθήματά του δὲν ἄλλαξαν... Ἂν πήγαινε, λοιπόν, γιὰ μερικοὺς μῆνες κοντὰ στὴν ἀδελφή σου...

ΤΟΜ: Νὰ διώξω τὸν Ἔντυ;

ΡΙΤΑ: Ὄχι γιὰ πάντα... Μόνο γιὰ λίγο καιρό, ὥσπου νὰ βάλουμε σὲ μιὰ σειρὰ τὴ ζωή μας... Ὁ Ἔντυ ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ μας πρόβλημα... Πρέπει νὰ τὸ λύσουμε τώρα...

Τὴ συζήτησι διακόπτει τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου... Εἶναι ἡ θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας τοῦ Τόμ, ἡ ὁποία τὸν πληροφορεῖ πὼς τηλεφώνησαν ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι ὅτι ἐξαφανίστηκε ὁ Ἔντυ...

Ὁ Ἔντυ βασανίζει στὸ σπίτι του, χωρὶς συγγνώμη ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ παραξενεύεται, ποὺ ἐκεῖνος δὲν τοῦ βάζει τὶς φωνές.

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, μπαμπᾶ, τοῦ δηλώνει, πὼς στὸ ἑξῆς θὰ τὴν συμπαθῶ τὴ Ρίτα... Θὰ τῆς κάνω κι' ἕνα δῶρο...

ΤΟΜ: Ξέρεις σὲ τί δοκιμασία μὲ ὑπέβαλες; (Ἀγκαλιάζει τὸν Ἔντυ). Εἶσαι γιὰ μένα τὸ πιὸ πολύτιμο πρᾶγμα στὸν κόσμο... Ἂν πάθῃ τίποτα, ἂν σὲ χάσω γιὰ μιὰ ἑβδομάδα, δὲν ξέρω τί θὰ κάνω...

ΕΝΤΥ: Δὲ θὰ τὸ ξανακάνω, μπαμπᾶ...

ΤΟΜ: Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῆς (τὸν φιλάει).

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ἔντυ ὁ Τὸμ παίρνει στὸ τηλέφωνο τὴ Ρίτα καὶ τῆς λέει:

— Δυστυχῶς δὲ θὰ μπορέσω νὰ σὲ δῶ σήμερα, οὔτε αὔριο... Ὁ Ἔντυ εἶναι πολὺ στενοχωρημένος. Πρέπει νὰ μένω περισσότερο μαζί του...

ΡΙΤΑ: Σὲ καταλαβαίνω... Θὰ σὲ δῶ κάποια ἄλλη φορά...

★

Μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα πατέρας καὶ γυιὸς βρίσκονται πάλι μαζὶ στὸ σπίτι καὶ συζητοῦν:

ΕΝΤΥ: Δὲν τὴν ἀγαπᾶς πιὰ τὴ Ρίτα, μπαμπᾶ;... Μιὰ ἑβδομάδα ἔχεις νὰ τὴ δῆς... Ἐγὼ φταίω ἢ ἡ Ἐλίζαμπεθ;

ΤΟΜ: Ἡ Λίζ οὔτε νὰ μοῦ μιλήσῃ πιὰ δὲ θέλει...

ΕΝΤΥ: Οὔτε κι' ἐμένα... Γιατί θύμωσε τόσο πολύ;... Ἀλήθεια μπαμπᾶ, δὲν τὴν παίρνεις στὸ τηλέφωνο, νὰ τὴ ρωτήσῃς;

ΤΟΜ: Δὲ θὰ εἶναι σπίτι της...

ΕΝΤΥ: Εἶναι.. εἶναι... Πάρτην, εἶναι τὸ 148.599...

Ἐνῶ ὁ Τὸμ σχηματίζει στὸ καντράν τὸν ἀριθμὸ τῆς Λίζ ὁ Ἔντυ τρέχει καὶ τῆς χτυπάει τὴν πόρτα...

— Λίζ!... τῆς λέει, θὰ χτυπήσῃ τὸ τηλέφωνό σου... Εἶναι κάτι πολὺ σοβαρό!...

Καὶ ἐνῶ ἀπὸ τὸ διάδρομο βλέπει τὴ Λίζ καὶ τὸν πατέρα του νὰ συζητοῦν καὶ νὰ χαμογελοῦν εὐτυχισμένοι ὁ Ἔντυ μονολογεῖ: «Κουτοὶ ποὺ εἶναι οἱ μεγάλοι.. Καλὰ ποὺ μπῆκα στὴ μέση ἐγώ!...»

ΤΕΛΟΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΓΡΙΠΠΗ

Η ΑΝΝΑΜΑΡΙΑ μοῦ τηλεφώνησε κατὰ τὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα:

— Πᾶμε στὸν κινηματογράφο ἀπόψε;

Κατάλαβα πὼς ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ μέσα στὴν ἴδια ἑβδομάδα, ποὺ θὰ τῆς ἀπαντοῦσα ἀρνητικά, μὰ δὲν ἔνοιωθα καθόλου καλά.

— Ἄκουσε, ἀγάπη μου, μουρμούρισα, ἔχω ἕνα φοβερὸ πονοκέφαλο καὶ νομίζω πὼς ἔχω καὶ πυρετό.

— Αὐτὸ σοῦ συμβαίνει πάντα, ὅταν πρόκειται νὰ βγῆς μαζί μου; εἶπε εἰρωνικά.

— Μὴ τὸ λὲς αὐτό, Ἀνναμαρία. Τὸ ξέρεις πὼς δὲν εἶναι ἔτσι...

— Καλά, καλά, μὲ διέκοψε ἐκείνη ψυχρά. Πήγαινε στὸ σπίτι καὶ πέσε στὸ κρεβάτι. Θὰ σοῦ τηλεφωνήσω μετὰ τὸ δεῖπνο.

Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο κι' ἀναστέναξα μὲ ἀνακούφιση. Δὲν εἶχα κουράγιο γιὰ φιλονεικίες ἐκείνη τὴ στιγμή. Φόρεσα τὸ παλτό μου, εἶπα στὴ δακτυλογράφο μου νὰ κλείση τὸ γραφεῖο καὶ βγῆκα στὸ δρόμο. Τὸ κεφάλι μου πήγαινε νὰ σπάση κι' ἔνοιωθα φοβερὲς ἀναπριχίλες. Μπῆκα σ' ἕνα ταξὶ κι' ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ποὺ μοῦ φάνηκαν ἀτέλειωτα, ἔφτασα στὸ σπίτι μου. Γδύθηκα μὲ κόπο, φόρεσα τὴν πυτζάμα μου, ἤπια δυὸ ἀσπιρίνες, ὕστερα χώθηκα στὸ κρεβάτι καὶ βυθίστηκα σ' ἕνα βαρὺ καὶ ταραγμένο ὕπνο.

'Απ' αὐτὸ τὸν ὕπνο μὲ ξύπνησε ἕνα παρατεταμένο κουδούνισμα, μὰ δὲ μπόρεσα νὰ καταλάβω ἂν ἐρχόταν ἀπὸ τὸ τηλέφωνο ἢ ἀπὸ τὴν πόρτα. Μισοκοιμισμένος ἀκόμη, κατέβηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι, φόρεσα τὶς παντόφλες μου καὶ πῆγα ν' ἀνοίξω. Δὲν ἦταν κανείς. Σκέφτηκα πὼς ἡ Ἀνναμαρία θὰ εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ δῆ πὼς ἤμουν, καί, ἀφοῦ χτύπησε γιὰ μερικὰ λεπτὰ τὸ κουδοῦνι, ἀποφάσισε νὰ φύγη, νομίζοντας, ὅτι ἡ ἀδιαθεσία μου ἦταν μιὰ δικαιολογία γιὰ νὰ βγῶ μὲ κάποια ἄλλη. Ταραγμένος ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψη, βγῆκα ἔξω κι' ἔκανα νὰ τρέξω πρὸς τὴ σκάλα, γιὰ νὰ τὴν προλάβω, μά, ὅταν θυμήθηκα πὼς ἤμουν μὲ τὶς πυτζάμες καὶ καταδρομένος, ἔκανα νὰ γυρίσω πίσω. Μὰ ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἄκουσα ἕνα μικρὸ «πσὰκ» καὶ εἶδα τὴν πόρτα μου νὰ κλείνη. Πλησίασα τρεκλίζοντας καί, μιὰ στιγμή, ἔκανα τὴν ἠλίθια σκέψη νὰ χτυπήσω τὸ κουδοῦνι μου.

Ἔμεινα γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἀκίνητος, ἀνίκανος νὰ σκεφτῶ. Τὸ φῶς στὶς σκάλες ἦταν ἀναμμένο καὶ βασίλευε ἀπόλυτη σιωπή. Κάλεσα τὸ ἀσανσέρ, μά, ὅταν ἔφτασε, κατάλαβα πὼς μοῦ ἦταν ἄχρηστο. Ποῦ θὰ μποροῦσα νὰ πάω μὲ τὶς πυτζάμες; 'Απελπισμένος, κύτταξα τὴν πόρτα ποὺ βρισκόταν ἀντίκρυ στὴ δική μου. Δὲν ἤξερα ποιὸς κατοικοῦσε στὸ ἀντικρυνὸ διαμέρισμα, μά, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ μοναδική μου ἐλπίδα ἦταν νὰ ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα ἄνθρωποι εὐγενικοί.

Μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀπελπισίας, πλησίασα σ' ἐκείνη τὴν πόρτα καὶ χτύπησα τὸ κουδοῦνι. Ἔπρεπε ὁλόκληρος ἀπὸ κρύο, ἐνῶ μιὰ φοβερὴ ταναλία ἔσφιγγε τοὺς κροτάφους μου.

'Επιτέλους, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε μιὰ νεαρὴ κοπέλλα μὲ γαλάζια ρόμπα, ποὺ μὲ κύτταξε μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ κατάπληξη.

Σήκωσα τὸ χέρι μου, ποὺ μοῦ φαινόταν πὼς ζύγιζε ἕνα τόννο, κι' ἔδειξα πρὸς τὴν πόρτα μου.

— Συγγνώμην... ψέλλισα. Ἔκλεισε... καὶ ἔμεινα ἔξω...

'Εκείνη δίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἐγὼ ἀκούμπησα στὸ πλαίσιο τῆς πόρτας κι' ἔκλεισα τὰ μάτια μου, νοιώθοντας νὰ παρασύρωμαι ἀπὸ ἕναν ἴλιγγο. Ὅταν τὰ ξανάνοιξα, βρισκόμουν ξαπλωμένος σ' ἕνα βελούδινο καναπέ, ἐνῶ ἡ κοπέλλα μὲ τὴ γαλάζια ρόμπα μὲ σκέπαζε μὲ μιὰ κουβέρτα.

— Τὸ ξέρετε πὼς ἔχετε δυνατὸ πυρετό; μὲ ρώτησε.

Τὴν ἄκουγα χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τί μοῦ ἔλεγε. Οἱ σκέψεις μου ἦταν συγκεχυμένες, ἡ πραγματικότητα ἀνακατευόταν μὲ τὸ ὄνειρο. Κάθε τόσο ἄνοιγα τὰ μάτια, μουρμούριζα ἀκατανόητα λόγια καὶ ἔπινα κάτι ἀπὸ μιὰ μπουκάλα, ποὺ βρισκόταν κοντά μου. Τὴν τελευταία φορά, ποὺ ξύπνησα, ἦταν πρωΐ καὶ ἡ κοπέλλα, ποὺ μὲ εἶχε δεχτῆ στὸ σπίτι της, ἦταν μπροστά μου, ἕτοιμη γιὰ ἔξω.

— Πῶς νοιώθετε; μὲ ρώτησε.

Προσπάθησα νὰ κουνήσω τὸ κεφάλι, ἐνοῶντας «ἔτσι κι' ἔτσι», μὰ τὸ μετάνοιωσα ἀμέσως ,γιατὶ νόμισα πὼς μέσα στὸ κεφάλι μου ἄρχισαν νὰ κυλοῦν σιδερένιες μπάλλες.

— Πσράξενο, μουρμούρισα, νοιώθω σὰ νὰ ἔχω μεθύσει...

— Μείνετε ἥσυχος καὶ μὴ κινῆσθε, μοῦ εἶπε ἡ κοπέλλα. 'Εγὼ θὰ πάω νὰ φωνάξω ἕνα κλειδαρᾶ, γιὰ νὰ ἀνοίξη τὴν πόρτα σας καὶ νὰ καλέσω ἕνα γιατρό. Θ' ἀφίσω μισανοιχτὴ τὴν πόρτα. Ἔτσι, ἂν ἔρθη στὸ μεταξὺ ἡ παραδουλεύτρα, θὰ μπορέση νὰ μπῆ.

Ἔφυγε κι' ἐγὼ μισόκλεισα τὰ μάτια μου. Αἰσθανόμουν μιὰ μεγάλη εὐγνωμοσύνη γιὰ ἐκείνη τὴν κοπέλλα, ποὺ ἦταν τόσο εὐγενικὴ καὶ τόσο ὄμορφη. Συλλογιζόμουν πὼς δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τῆς ξεπληρώσω ποτὲ τὸ καλό, ποὺ μοῦ εἶχε κάνει, ὅταν ἄκουσα ἕνα θόρυβο. Ἄνοιξα τὰ μάτια καὶ εἶδα ἕναν ἄντρα στὸ κατῶφλι. Ἦταν ψηλός, γύρω στὰ τριανταπέντε καὶ φοροῦσε γυαλιὰ μυωπίας. Μὲ κύτταξε, σὰ νὰ ἤμουν ἡ πιὸ ἄσχημη ἔκπληξη τῆς ζωῆς του καὶ κατάλαβα, ὅτι ἔσφιγγε τὶς γροθιές του, σὰ νὰ ἦταν ἕτοιμος νὰ ὁρμήση ἀπάνω μου. Κύτταξε μὲ βλέμμα ἀπειλητικὸ καὶ μὲ μέτωπο συοφρωμένο τὴν πυτζάμα μου, τὶς παντόφλες μου καὶ τὸ μπουκάλι τοῦ οὐΐσκυ, ποὺ βρισκόταν πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι δίπλα μου.

— 'Ακοῦστε... ψέλλισα μὲ προσπάθεια.

— 'Ακοῦστε κι' ἐσεῖς!... μοῦ ἀπάντησε ἀπότομα. Μὴν ἐνοχλῆστε νὰ ἐπινοήσετε ἱστορίες, ποὺ δὲ μὲ ἐνδιαφέρουν.Πέστε στὴν Τζούντυ πὼς δὲ θὰ μὲ ξαναδῆ πιά!...

Ἔκανε στροφὴ πάνω στὰ τακούνια του καὶ ἐξαφανίστηκε. Εἶχα μεγάλο πυρετό, ἤμουν ζαλισμένος ἀπὸ τὸν ταραγμένο ὕπνο, ποὺ ἔκανα ἐκείνη τὴ νύχτα, μὰ καταλάβαινα πολὺ καλὰ τί εἶχε φαντασθῆ ἐκεῖνος ὁ ἀντιπαθητικὸς τύπος μὲ τὰ γυαλιά. Φαίνεται πὼς θὰ ἦταν ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Τζούντυ, μὰ δὲν τοῦ ἄξιζε μιὰ τέτοια κοπέλλα. 'Αποφάσισα, λοιπόν, νὰ μὴν κάνω τίποτα γιὰ νὰ ξεκαθαρίσω τὴν παρεξήγησι καὶ νὰ μὴν πῶ τίποτα στὴν Τζούντυ.

Ὅταν ἡ κοπέλλα γύρισε, προσποιήθηκα, ὅτι εἶχα κοιμηθῆ. 'Εκείνη ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό μου, μοῦ εἶπε, ὅτι ὁ κλειδαρὰς ἄνοιγε τὴν πόρτα μου καὶ ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔφτανε ὁ γιατρός. Ὕστερα πῆγε γιὰ νὰ παρακολουθήση τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο, φέρνοντας τὴ ρόμπα μου.

— Φορέστε την καὶ πᾶμε, μοῦ εἶπε.

Μὲ βοήθησε νὰ φορέσω τὴ ρόμπα μου καὶ νὰ πάω στὸ διαμέρισμά μου. Ὅταν μὲ εἶδε στὸ κρεβάτι μου, μοῦ χαμογέλασε ἱκανοποιημένη.

Ἔνοιωσα νὰ μὲ πλημμυρίζουν τύψεις. Δὲν ἦταν σωστὸ νὰ τῆς κρύψω αὐτό, ποὺ εἶχε συμβῆ, μὰ ἡ σκέψη, ὅτι αὐτὴ ἡ θαυμάσια κοπέλλα ἦταν δυνατὸ νὰ ἑνώση τὴ ζωή της μ' ἐκεῖνο τὸν ἀντιπαθητικὸ γυαλάκια, μοῦ φαινόταν ἀνυπόφορη.

— Θέλετε ἕνα καφέ; μὲ ρώτησε ἡ Τζούντυ.

— Ὄχι, ὄχι... ἀρκετὲς ἐνοχλήσεις σᾶς ἔδωσα...

— Κατάλαβα, τὸν ἐπιθυμεῖτε πολύ! εἶπε ἐκείνη, γελῶντας.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὴν κουζίνα.

'Ακριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ διάλεξε ἡ 'Ανναμαρία γιὰ νὰ ἔρθη νὰ δῆ τί μοῦ εἶχε συμβῆ. 'Ενῶ ἔμπαινε ἀπὸ τὴν πόρτα, ποὺ φαίνεται, ὅτι θὰ εἶχε μείνει μισανοιχτή, ἡ Τζούντυ φώναξε ἀπὸ τὴν κουζίνα:

— Δὲν ὑπάρχει καθόλου ζάχαρη. Πάω νὰ πάρω ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

Βγῆκε ἀπὸ τὴν κουζίνα καί, βάζοντας τὸ χέρι στὴν τσέπη της, πρόσθεσε:

— Νά τὰ κλειδιά, τὰ ἀφίνω ἐδῶ.

'Ενῶ ἄφηνε τὰ κλειδιὰ πάνω στὸ τραπέζι, εἶδε τὴν 'Ανναμαρία στὴν πόρτα, κοκκίνισε λίγο, μὰ ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία της καὶ βγῆκε, ἐπαναλαμβάνοντας:

— Πάω νὰ φέρω τὴ ζάχαρη.

— 'Ως πυρετὸς εἶναι μᾶλλον χαριτωμένος! μουρμούρισε ἡ 'Ανναμαρία.

— Ἄκουσε, 'Ανναμαρία, χτὲς τὸ βράδυ... ἄρχισα ἐγώ.

— Δὲ μοῦ χρειάζονται οἱ ἐξηγήσεις σου. Δὲ νομίζω νὰ μὲ φαντάζεσαι ἠλίθια!

— Μὰ εἶμαι ἄρρωστος! Περιμένω τὸ γιατρὸ καί...

— Κι' ἐγὼ περιμένω τὸ Γκλέν! φώναξε ἡ 'Ανναμαρία, μὲ μιὰ εἰρωνεία, σχεδὸν ὑστερική.

— Τὸ Γκλέν; ρώτησα σαστισμένα.

— Ναί, τὸ Γκλέν, μὲ τὸ διαστημόπλοιό του, γιὰ νὰ μὲ πάη βόλτα στὸ φεγγάρι! συμπλήρωσε ἡ 'Ανναμαρία.

Καί, ποὶν προφτάσω νὰ προφέρω λέξι, βρισκόταν ἔξω.

Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, ξαναγύρισε ἡ Τζούντυ.

— Ἔφυγε, εἶπα κουτά.

— Γιατί; ρώτησε ἐκείνη.

— Εἶχε ραντεβοῦ μὲ τὸν Γκλὲν γιὰ νὰ πᾶνε στὸ φεγγάρι...

'Η Τζούντυ μὲ κύτταξε ἀνήσυχη. Ἴσως νόμισε πὼς παραληροῦσα.

— Νοιώθετε καλά; μὲ ρώτησε.

— Θαυμάσια! Τὸ κεφάλι μου κοντεύει νὰ σπάση. Ὅλο τὸ κορμί μου πονάει. Ἔχω πυρετό, μὰ δὲν ἤμουν ποτὲ στὴ ζωή μου πιὸ εὐχαριστημένος!...

— Τώρα πάω νὰ ἑτοιμάσω τὸν καφέ, εἶπε ἐκείνη, μὲ ὕφος, ποὺ ἔδειχνε πὼς δὲν καταλάβαινε τί ἤθελα νὰ πῶ.

Πῆγε στὴν κουζίνα, μά, τὴν ἄλλη στιγμή, χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ἡ Τζούντυ πῆγε νὰ ἀνοίξη. Τὴν ἄκουσα νὰ κουβεντιάζη στὸ χὸλ μὲ μιὰ ἀντρικὴ φωνή. Ὕστερα μπῆκε στὸ δωμάτιό μου ἕνας ἀνθρωπάκος μὲ γκρίζα μαλλιά, τράβηξε τὴν καρέκλα κοντὰ στὸ κρεβάτι μου καὶ κάθησε.

— Πῶς πᾶμε; μὲ ρώτησε.

— Δὲ θὰ μποροῦσε χειρότερα... ἀπάντησα.

— Πονάει τὸ κεφάλι;

— Πηγαίνει νὰ σπάση.

— 'Ανατριχίλες;

— Φοβερές...

— 'Εν τάξει, ἐν τάξει... μουρμούρισε.

Ὕστερα, ἦρθε κοντά μου καὶ μὲ ἐξέτασε προσεκτικά.

— Μιὰ ὡραία γρίππη! εἶπε τέλος.

— 'Ωραία, τὴ λέτε ἐσεῖς;... διαμαρτυρήθηκα.

— Ἂν ἐκείνη ἡ καλὴ κοπέλλα δὲ σᾶς δεχόταν στὸ σπίτι της, θὰ εἴχατε ἁρπάξει μιὰ «ὡραία» πνευμονία. Μὰ κι' ἐκεῖνο τὸ μπουκάλι τὸ οὐΐσκυ ἦταν εὐεργετικό...

— Ποιὸ οὐΐσκυ; εἶπα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω.

— 'Εκεῖνο, ποὺ ἤπιατε τὴ νύχτα... Μοῦ τὸ εἶπε ἡ δεσποινίς. Σᾶς ἔδωσε λίγο, γιὰ νὰ ζεσταθῆτε ὕστερα ἀπὸ τὸ κρύο, ποὺ πήρατε στὴν εἴσοδο καὶ ἄφησε τὸ μπουκάλι πάνω στὸ τραπεζάκι.

— Κι' ἔτσι ἐγώ... μουρμούρισα, ἐνῶ θυμόμουν συγχεχυμένα, ὅτι κάθε φορὰ ποὺ ξυπνοῦσα τὴ νύχτα, ἔπινα κάτι ἀπὸ μιὰ μπουκάλα, ποὺ βρισκόταν κοντά μου.

— Ἐσεῖς τὸ ἤπιατε ὅλο! γέλασε ὁ γιατρός. Κομμιὰ φορά, τὸ ἐνστικτο ἐνεργεῖ καλύτερα ἀπὸ τὴ λογική. 'Εγὼ πηγαίνω τώρα... πρόσθεσε, βάζοντας τὰ ἀκουστικά του στὴ θήκη τους.

— Δὲ θὰ μοῦ δώσετε φάρμακα;

— Δὲν ὑπάρχει λόγος. Μείνετε στὸ κρεβάτι δυὸ-τρεῖς μέρες καὶ θὰ γίνετε καλά.

'Η Τζούντυ μπῆκε, φέρνοντας τοὺς καφέδες καὶ ὑποχρέωσε τὸ γιατρὸ νὰ πιῆ ἕνα φλυτζάνι. 'Εκεῖνος τὸν ἤπιε ὄρθιος καὶ τῆς χαμογέλασε φιλικά.

— Μὴν ἀφίσετε κοντά του οὐΐσκυ... τῆς εἶπε, καὶ δῶστε του νὰ φάη κάτι ἐλαφρό. Γειά σας, παιδιά μου.

Ἔφυγε καὶ ἡ Τζούντυ τὸν ἀκολούθησε. Ξαναγύρισε σὲ λίγο, ὅταν ἐγὼ εἶχα τελειώσει τὸν καφέ μου.

— 'Ακοῦστε... μουρμούρισα. Ἦταν παράλογο νὰ σᾶς πῆ ὁ γιατρὸς πὼς νὰ μὲ περιποιηθῆτε, σὰ νὰ ἤμουν...

— Σὰ νὰ ἤσαστε τί;... μὲ ρώτησε χαμογελῶντας.

— Νά, θέλω νὰ πῶ, ὅτι ἀρκετὲς ἐνοχλήσεις σᾶς ἔδωσα. Καὶ θέλω νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ἄλλο... πρόσθεσα ἀποφασιστικά.

— Νομίζω πὼς καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε: 'Εκείνη ἡ κοπέλλα ἔφυγε, ἐπειδὴ φαντάσθηκε ποιὸς ξέρει τί... Εἶναι ἀρραβωνιαστικιά σας;

— Σχεδόν, μὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα, ποὺ βγήκατε γιὰ νὰ καλέσητε τὸν κλειδαρᾶ καὶ τὸ γιατρό, ἦρθε ἕνας κύριος... ἕνας κύριος μὲ γυαλιὰ καὶ μοῦ εἶπε... μοῦ εἶπε νὰ σᾶς πῶ, πὼς δὲ θὰ τὸν ξαναδῆτε ποτὲ πιά...

Μὲ κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ γελάη, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ σταματήση.

— Τζούντυ! Μὰ γιατί γελᾶτε; Σᾶς φαίνεται ἀστεῖο' ποὺ ὁ... ἀρραβωνιαστικός σας δὲ θέλει νὰ σᾶς ξαναδῆ ἐξ αἰτίας μου;

'Η Τζούντυ κάθησε στὴν καρέκλα, ποὺ εἶχε τραβήξει κοντά μου ὁ γιατρός.

— Θὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ κάτι, μοῦ εἶπε εὔθυμα. Ὅταν γύριζα, εἶδα τὸ Τζὼρτζ, ποὺ ἔβαινε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς πολυκατοικίας καὶ ἀπὸ τὸ ὄφος του κατάλαβα τί εἶχε συμβῆ...

— Καὶ δὲν τοῦ ἐξηγήσατε πῶς εἶχαν τὰ πράγματα;

— Τὸν ἄφησα νὰ φύγη μὲ ὅλες τὶς ἰδέες, ποὺ ἔβαλε στὸ μυαλό του. Βλέπετε, ὁ Τζὼρτζ εἶναι ἕνας μακρυνός μου ἐξάδελφος, ἐρωτευμένος μαζί μου ἀπὸ χρόνια καὶ ἔχει αὐτοπτιλοφορηθῆ ἀρραβωνιαστικός μου, χωρὶς νὰ τοῦ ἔχω δώσει ποτὲ αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Τώρα, ὅμως, ἐλπίζω νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτόν, μιὰ γιὰ πάντα...

— Σᾶς γρειάζομαι τώρα ἀμέσως, Τζούντυ, τῆς εἶπα. Αἰσθάνομαι πὼς μοῦ ξανάργεται δυνατὸς πυρετος...

— Τὸ σκέφτηκα πὼς δὲν ἦταν δυνατὸν κοπέλλα σὰν κι' ἐσᾶς, νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ ἕνα τέτοιο τύπο... μουρμούρισα, νοιώθοντας ἕνα μεγάλο βάρος νὰ φεύγη ἀπὸ τὴν καρδιά μου.

— Τώρα, ὅμως, πρέπει νὰ τηλεφωνήσω στὴν ἀρραβωνιαστικιά σας καὶ νὰ τῆς ἐξηγήσω...εἶπε ἡ Τζούντυ ἐνῶ σηκωνόταν.

— Πρὸς Θεοῦ, μὴν κάνετε τέτοιο πρᾶγμα!... φώναξα.

— Εἶσθε βέβαιος γι' αὐτό, ποὺ λέτε; μὲ ρώτησε σοβαρά.

— Βεβαιότατος! ἀπάντησα. Δὲν ἔχω καιμιὰ διάθεσι νὰ τὴν ξαναδῶ.

Χωρὶς νὰ ἐπιμείνη περισσότερο ἡ Τζούντυ, πῆρε τὰ φλυτζάνια τοῦ καφὲ καὶ πῆγε στὴν κουζίνα νὰ τὰ ξεπλύνη. Ὕστερα ξαναγύρισε, μοῦ ἔφερε τὸ τηλέφωνο στὸ κομμοδίνο μου καὶ μοῦ ἔγραψε σ' ἕνα χαρτάκι τὸν ἀριθμό της.

— Ἐγὼ τώρα πηγαίνω στὸ σπίτι, μοῦ εἶπε. Ἂν χρειασθῆτε τίποτα, μπορεῖτε νὰ μοῦ τηλεφωνήσετε...

— Σᾶς χρειάζομαι τώρα ἀμέσως, Τζούντυ, τῆς εἶπα. Αἰσθάνομαι πὼς μοῦ ξανάρχεται δυνατὸς πυρετός...

— Ὤ, Θεέ μου. εἶπε φοβισμένη.

Καὶ ἦρθε κοντά μου.

— Παραληρῶ, Τζούντυ, μουρμούρισα. Βλέπετε, ὅτι παραληρῶ;... 'Εσεῖς εἶσθε μιὰ ὑπέροχη κοπέλλα, ἕνας ἄγγελος. Σᾶς ἐρωτεύθηκα χτὲς τὸ βράδυ, πρὶν νὰ μοῦ ἀνοίξετε τὴν πόρτα σας...

— Μὰ τί λέτε τώρα; μὲ ρώτησε σαστισμένη.

— Λέω τὴν ἀλήθεια! 'Ενῶ χτυποῦσα τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας σας, ἡ καιρδιά μου χτυποῦσε σὰν ταμπούρλο...

— Ἦταν ἀπὸ τὸν πυρετό...

— Ἦταν μιὰ προαίσθησι...

— Τώρα παραληρεῖτε, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, παραληρῶ... παραληρῶ. Καί... σᾶς παρακαλῶ, Τζούντυ, δοκιμάστε νὰ παραληρήσετε κι' ἐσεῖς λίγο...

'Εκείνη χαμογέλασε καὶ μὲ ἄφησε νὰ πάρω τὸ χέρι της στὰ δικά μου.

— Δυστυχῶς, ἡ γρίππη εἶναι κολλητική... μουρμούρισε κοκκινίζοντας.

Καί, πραγματικά, κόλλησε γρίππη κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι τὴν ἴδια μέρα, ποὺ σηκώθηκα ἐγώ, ἀφοῦ μὲ περιποιήθηκε μὲ ἀφοσίωσι καὶ τρυφερότητα. Τώρα ἐκείνη βρίσκεται ἀκόμα στὸ κρεβάτι κι' ἐγὼ δὲ βλέπω ὥρα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ γραφεῖο, γιὰ νὰ τρέξω κοντά της, νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν ἔρωτά μας καὶ γιὰ τὴ μελλοντική εὐτυχία μας, ποὺ τὴ χρωστᾶμε σὲ μιὰ ὡραία γρίππη!

ΓΚΑΑΝΤΥΣ ΝΕΛΣΟΝ

Ἡ διάσημη χαρτορίχτρα τῆς Ρώμης Σόρα Τζίνα.

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ

Ἡ διάσημη Ἰταλίδα στὰρ μιλάει

ΑΥΤΗ τὴ φορὰ ὁ Φεντερίκο Φελλίνι ἀσχολεῖται μὲ μάγισσες. Ἡ ὑπόθεση τοῦ φίλμ, ποὺ θὰ ἀρχίση νὰ γυρίζη σὲ λίγο, ἀφορᾶ ἀκριβῶς τὶς «μάγισσες» ἢ μᾶλλον τὶς χειρομάντισσες. Ὅπως συμβαίνει πάντα μὲ τὰ φίλμ τοῦ Φελλίνι, εἶναι δύσκολα νὰ γνωρίση κανεὶς προκαταβολικὰ τὸ θέμα καὶ τὴν ἐξέλιξη τοῦ φίλμ. Καὶ αὐτό, ἐπειδὴ ὁ Φελλίνι, ποὺ γράφει πάντα ὁ ἴδιος τὸ σενάριο, δὲν ξέρει μέχρι τὴν τελευταία στιγμὴ τί θὰ εἶναι αὐτό, ποὺ θὰ διηγηθῆ στοὺς θεατές.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ φίλμ «Ὀχτὼ καὶ μισή», ποὺ προκάλεσε σ' ὅλο τὸν κόσμο τόσες κριτικές, ἐνοϊκὲς καὶ μή, ὁ κόσμος περιμένει μὲ ἀνυπομονησία τί θὰ διηγηθῆ αὐτὴ τὴ φορά ὁ πιὸ ἰδιότυπος ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς σκηνοθέτες. Μὰ ὑπάρχει κι' ἄλλος ἕνας λόγος γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ γύρω ἀπὸ τὸ προστεχὲς φίλμ τοῦ Φελλίνι. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι τὸ φίλμ αὐτὸ θὰ σημειώση τὴν ἐπιστροφὴ στὴν ὀθόνη τῆς Τζουλιέττα Μασίνα.

Τὸ τελευταῖο φίλμ, ποὺ γύρισε ἡ Μασίνα, μὲ σκηνοθεσία τοῦ συζύγου της ἦταν «Οἱ νύχτες τῆς Καμπίριας» τὸ 1957, δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια. Γιὰ τὸ φίλμ μὲ τὶς χαρτομάντισσες, ἡ Τζουλιέττα μίλησε στοὺς στενούς της φίλους πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο. Ἤξερε ὅτι ὁ Φεντερίκο μελετοῦσε μιὰ τέτοια ὑπόθεση καὶ ὅτι θὰ ἐργαζόταν μαζί του ὕστερα ἀπὸ τὸ «Ὀχτὼ καὶ μισή».

Τὸ 1957 ὁ Φεντερίκο τῆς εἶχε πῆ:

— Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἐργάζεσαι μόνο στὰ δικά μου φίλμ. Ἂν θέλης μπορεῖς νὰ δεχτῆς κανένα ἄλλο ἐνδιαφέροντα ρόλο. Μαζὶ θὰ δουλέψουμε πάλι στὸ δεύτερο φίλμ, ποὺ θὰ γυρίσω μετὰ τὴ «Γλυκειὰ ζωή»...

Καὶ ὁ Φελλίνι κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του, μὲ τὴ μοναδικὴ διαφορὰ ὅτι ἀνάμεσα στὴ «Γλυκειὰ ζωὴ» καὶ στὸ «Ὀχτὼ καὶ μισὴ» γύρισε κι' ἕνα ἐπεισόδιο γιὰ τὸ φίλμ «Βοκκάκιος 70».

Τώρα, ὅμως εἶναι πιὰ γεγονὸς ὅτι ἡ νέα πρωταγωνίστρια τοῦ Φελλίνι εἶναι ἡ Τζουλιέττα Μασίνα καὶ ὅτι ἑτοιμάζεται γιὰ ἕνα ρόλο, ποὺ θὰ εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ δύσκολος καὶ ὑπεύθυνος. Γι' αὐτὴν θὰ εἶναι ἕνα νέο ντεμποῦτο ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια σιωπῆς καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσες φλυαρίες ποὺ ἔγιναν γύρω ἀπ' αὐτὴν καὶ τὸν Φεντερίκο, σχετικὰ μ' ἕνα πιθανὸ ναυάγιο τοῦ γάμου τους καὶ μὲ μιὰ ὁριστικὴ ἀπομάκρυνσι τῆς Τζουλιέττα ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

Γι' αὐτὸ εἴπαμε πιὸ πρὶν ὅτι ἡ εὐθύνη εἶναι σήμερα κάπως μεγαλύτερη καὶ ἡ Τζουλιέττα παρ' ὅλο ποὺ δὲ θέλει νὰ τὸ δείξη, εἶναι λίγο ἀνήσυχη.

*

Τώρα ὅμως, ἂς μιλήσουμε λιγάκι γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ ἔχει ἐμπνεύσει κατὰ μεγάλο μέρος τὸ νέο φίλμ τοῦ Φελλίνι.

Πρόκειται γιὰ τὴ Τζίνα Κιόφφι, τὴ Σόρα Τζίνα, τὴ πιὸ περίφημη χαρτομάντισσα τῆς Ρώμης. Ὅλες οἱ ἠθοποιοὶ οὔ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου, ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ διάσημες, ἔχουν καταφύγει στὴ Σόρα Τζίνα γιὰ νὰ τῆς ζητήσουν νὰ «διαβάση» τὸ μέλλον τους.

Μά ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἠθοποιούς, πολλὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες τῆς ἀριστοκρατίας, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ κύριοι μὲ μεγάλα ὀνόματα καταφεύγουν στὶς προφητείες τῆς Σόρα Τζίνας. Καὶ ὑπάρχουν, ἀκόμη, πολλὰ ἄτομα μὲ ἐξέχουσες θέσεις στὸν ἐπαγγελματικό, στὸν ἐπιχειρηματικό, στὸν πολιτικὸ κόσμο ποὺ φρέχουν νὰ τὴ συμβουλευτοῦν γιὰ κάθε τους πρόβλημα.

Ἡ Σόρα Τζίνα ἔχει ἐγκαταστήσει τὸ «μαντεῖο» της σ' ἕνα μικρὸ κοκκοφωτισμένο δωματιάκι σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀπόκεντρες συνοικίες τῆς Ρώμης, στὴν ὁδὸ Μούτσιο Ἀττέντολο. Ἐκεῖ δέχεται τὴν πελατεία της καὶ δουλεύει ἀδιάκοπα ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὕστερα, τὸ βράδυ, πηγαίνει στὰ σπίτια ἐκείνων ποὺ τῆς ὁρίζουν ραντεβοῦ καὶ ποὺ θέλουν νὰ «ἐξετάση» τὶς ὑποθέσεις τους μὲ μεγαλύτερη ὑπομονὴ καὶ ἀκρίβεια.

Ἡ Τζουλιέττα Μασίνα εἶναι πολὺ φίλη τῆς Σόρα Τζίνας. Γνωρίζονται διὰ χρόνια καὶ πολὺ συχνὰ τὸ βράδυ, ἡ «μάγισσα» βρίσκεται στὸ διαμέρισμα τῶν Φελλίνι, στὴν ὁδὸ Ἀρχιμήδους. Λένε, μάλιστα, ὅτι πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἡ Σόρα Τζίνα πρόβλεψε τὴ τύχη καὶ τὴ διασημότητα τοῦ Φελλίνι. Διαβάζοντας τὶς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ τῆς Τζουλιέττας.

Μὰ δὲν εἶναι μόνο ἡ Μασίνα ποὺ συνδέεται φιλικὰ μὲ τὴ Σόρα Τζίνα. Καὶ ὁ Φελλίνι κουβεντιάζει πολλὲς φορὲς μαζί της καὶ γοητεύτηκε τόσο ἀπὸ αὐτὴ τὴ «μάντισσα», ποὺ ἀποφάσισε νὰ γυρίση ἕνα φίλμ ἐμπνευσμένο ἀπ' αὐτήν.

ΡΙΠΗ ΑΠΟ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΤΖΟΥΛΙΕΤΤΑ ΜΑΣΙΝΑ

★ Ἡ μητρότητα εἶναι ἡ μοναδικὴ μεγάλη πικρία τῆς ζωῆς μου.

★ Ὁ σύζυγός μου εἶναι τεμπέλης. Δὲ θὰ ἤταν ποτὲ ἱκανὸς νὰ ὑπομείνη τὶς ἀγωνίες καὶ τὴν ἀπώλεια τοῦ καιροῦ, ποὺ εἶναι ἀναπόφευκτα σὲ μιὰ συζυγικὴ ἀπιστία.

★ Μοῦ ἀρέσει νὰ περιποιοῦμαι τὸ σπίτι καὶ τὸ κάνω μὲ τόση φροντίδα καὶ σχολαστικότητα, ὥστε τὸ γύρισμα ἑνὸς φίλμ ἀποτελεῖ γιὰ μένα μιὰ ἀνάπαυση.

ΕΡ: Ποῦ καὶ πότε γεννηθήκατε, πόσο εἶναι τὸ ὕψος σας καὶ τὸ βάρος σας; Τί ἔχετε σπουδάσει;

ΑΠ: Γεννήθηκα στὴ Μπολώνια τὶς 2 Φεβρουαρίου τοῦ 1922. Ἂν θέλετε μπορεῖτε νὰ κάνετε ἔλεγχο στοὺς καταλόγους τοῦ Δημαρχείου. Ἔχω πάντα τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μὴ κρύβω τὰ χρόνια μου κι' ἔτσι ὁ κόσμος φαντάζεται πὼς εἶμαι μεγαλύτερη. Ἔχω ὕψος 1 μ. 52 ζυγίζω 50 κιλὰ καὶ μισὸ καὶ ἔχω πτυχίο φιλολογίας.

ΕΡ: Νοσταλγεῖτε τὰ εἴκοσι χρόνια σας;

ΑΠ: Ὄχι. Σήμερα νοιώθω πιὸ ἤρεμη, πιὸ ἱκανοποιημένη. Ὄχι μόνο ἐπειδὴ πέτυχα ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦσα μὰ πρὶν ἀπ' ὅλα ἐπειδὴ ἔμαθα νὰ ἀντικρύζω τὴ ζωὴ μὲ μεγαλύτερη γαλήνη καὶ νὰ καταλαβαίνω καλύτερα τοὺς ἄλλους. Ἔμαθα νὰ μὴ δραματοποιῶ τὰ γεγονότα καὶ νὰ λησμονῶ ἀμέσως τὰ ξυσάρεστα πράγματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ μοῦ ἔκαναν κακό.

ΕΡ: Ἂν θὰ μποροῦσατε νὰ ξαναζήσετε τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια, ποιὰ λάθη θὰ ἀποφεύγατε νὰ κάνετε;

ΑΠ: Νομίζω πὼς δὲ θὰ κατώρθωνα νὰ ἀποφύγω οὔτε ἕνα. Εἶμαι ἀνίκανη νὰ προγραμματίσω τὴ συμπεριφορά μου καὶ τὶς ἀντιδράσεις μου. Φέρομαι πάντα τόσο αὐθόρμητα, ποὺ θὰ τὰ ξανάκανα ὅλα, ἀπὸ τὸ πρῶτο μέχρι τὸ τελευταῖο, παρ' ὅλο ποὺ θάξερα πὼς ἤταν λάθη.

ΕΡ: Θὰ θέλατε νὰ μιλήσετε λίγο γιὰ τὴν οἰκογένειά σας;

ΑΠ: Ὁ πατέρας μου ἦταν βιολιστής, μὰ στὰ τριάντα του χρόνια ἐγκατέλειψε τὴν τέχνη κι' ἔγινε ὑπάλληλος. Τώρα εἶναι συνταξιοῦχος. Ἡ μητέρα μου ἦταν καθηγήτρια ἐπὶ σαρανταδύο χρόνια. Τώρα ζοῦν στὴ Ρώμη καὶ στέκουν πολὺ καλά. Ἔχω τρεῖς ἀδελφὲς κι' ἕνα ἀδελφὸ καὶ τρία ἀνήψια, γιὰ τὴν ὥρα. Στὰ παιδικά μου χρόνια ζοῦσα μὲ τοὺς γονεῖς μου καὶ τὰ ἀδέλφια μου μόνο τὸ καλοκαίρι. Στὰ τέσσερα χρόνια μου ἤρθα στὴ Ρώμη γιὰ νὰ μείνω κοντὰ σὲ κάποιους θείους μου, ποὺ δὲν εἶχαν παιδιά. Ἔτσι γνώρισα ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τῆς μοναχοκόρης καὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς πολυαρίθμης οἰκογένειας. Εἶμαι πολὺ ἀφοσιωμένη στοὺς δικούς μου κι' ἐκείνοι σὲ μένα. Βλεπόμαστε πολὺ συχνὰ καὶ ἀνταλλάσσουμε τηλεφωνήματα τουλάχιστον τέσσερις φορὲς τὴν ἡμέρα.

ΕΡ: Ἔχετε καλὲς σχέσεις μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ συζύγου σας;

ΑΠ: Φυσικά.

ΕΡ: Καὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ συζύγου σας, ποὺ εἶναι κι' αὐτὸς σκηνοθέτης, τὸ Ρικάρντο Φελλίνι;

ΑΠ: Α φτάνει, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Αὐτὴ εἶναι μιὰ πραγματικὴ κωμωδία παρεξηγήσεων. Ἔχουν πῆ καὶ ἔχουν γράψει τόσες ψευτιὲς καὶ τόσες κακίες γιὰ τὶς σχέσεις μας μὲ τὸ Ρικάρντο! Κατηγόρησαν τὸ Φεντερίκο ὅτι δὲν τὸν βοήθησε. Μὰ τί μπορεῖ νὰ ξέρη ὁ κόσμος; Ξέρετε ὅτι ὁ Φεντερίκο βοήθησε τὸ Ρικάρντο νὰ βρῆ τὰ χρήματα, ποὺ χρειαζόταν γιὰ νὰ τελειώση τὸ φίλμ «Ἡ ἱστορίες στὴν ἄμμο»; Κατηγόρησαν τὸ Φεντερίκο ὅτι δὲν πῆγε στὸ φεστιβὰλ τῆς Βενετίας γιὰ νὰ δώση αἷμα χέρι στὸν ἀδελφό του, ποὺ παρουσίαζε τὸ πρῶτο του φίλμ. Νομίζετε πὼς δὲν τὸ σκεφτήκαμε; Μὰ τί θὰ συνέβαινε, ἂν πήγαινε ὁ Φρεντερίκο στὴ Βενετία; "Ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν δημοσιογράφων θὰ συγκεντρωνόταν πάνω του καὶ ὁ Ρικάρντο θὰ περνοῦσε σὲ δεύτερο πλάνο καὶ θὰ ἔνοιωθε ἀκόμη πιὸ αἰχμάλωτος τῆς καταστάσεως τοῦ «ἀδελφοῦ τοῦ Φελλίνι» ποὺ φαίνεται νὰ τὸν κάνη τόσο δυστυχισμένο. Σκεφτήκαμε νὰ πάω ἐγώ, μόνη μου, στὴ Βενετία, μὰ ἀμέσως θὰ ἔγραφαν ὅτι ἤμουν μὲ τὸ μέρος τοῦ Ρικάρντο, ἐναντίον τοῦ ἀσκληροῦ Φρεντερίκο. Κατηγόρησαν ἀκόμη τὸ σύζυγό μου ὅτι δὲν τηλεγράφησε στὸ Ρικάρντο γιὰ νὰ τὸν συγχαρῆ καὶ νὰ τὸν εὐχηθῆ. Μὰ ὑπάρχει μόνον τὸ τηλεγραφεῖο; Τὸ τηλέφωνο εἶναι ἄγνωστο μέσον; Καὶ τὸ ἐγκάρδιο τηλεφώνημα ποὺ ἀνταλλάξαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ρικάρντο, ποιὸς τὸ ἤξερε καὶ ποιὸς τὸ ἀγέφερε; Ἐλληκρινά, αὐτὰ τὰ πράγματα μὲ τρελλαίνουν!

ΕΡ: Τότε ἂς ἀλλάξουμε συζήτησι. Πέστε μου εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶστε μιὰ καταπληκτικὴ χορεύτρια;

ΑΠ: Μοῦ ἀρέσει πολὺ ὁ χορός, μὰ ἀκάμη καὶ γι' αὐτὸ μὲ ἔχουν κατακρίνει. Φαίνεται πὼς στὴν Ἰταλία θεωρεῖται ἀνήθικο νὰ χορεύη μιὰ γυναίκα μετὰ τὰ εἰκοσιπέντε. Μὰ ἐμένα δὲ μὲ ἐνδιαφέρουν οἱ κριτικές. Ὁ χορὸς μὲ διασκεδάζει πολύ. Ἐξ ἄλλου τοὺς μοντέρνους χορούς, ποὺ εἶναι δώδεκα χρόνων. Ὁ Φεντερίκο δὲν ξέρει νὰ χορεύη καθόλου. Ἐκεῖνος εἶναι πολὺ σοβαρὸς καὶ πολὺ ἀτόλμος...

Ὁ Φεντερίκο Φελλίνι.

Ἡ Τζουλιέττα Μασίνα.

ΕΡ: Σᾶς ἀρέσουν τὰ αὐτοκίνητα;

ΑΠ: Μοῦ ἀρέσουν οἱ πολὺ γρήγορες «Σπίτφαϊρ» καὶ τὰ μεγάλα αὐτοκίνητα ὅπως οἱ Κάντιλλακ. Ἔχω ἤνια ἀπὸ αὐτὰ τὰ μεγάλα καὶ ἄνετα αὐτοκίνητα, ποὺ χωράει ὁλόκληρη τὴν οἰκογένειά μου. Λένε πὼς ὁδηγῶ πολὺ καλά.

ΕΡ: Πόσες ὧρες κοιμᾶστε τὴ νύχτα;

ΑΠ: Ἂν δὲ μὲ ξυπνοῦσαν, θὰ κοιμόμουν ὅλη τὴ νύχτα, ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ἑπόμενη νύχτα. Μὰ ὅταν εἶναι ἀνάγκη, μπορῶ νὰ κοιμηθῶ καὶ δυὸ ὧρες μόνο.

ΕΡ: Πόσα τσιγάρα καπνίζετε τὴν ἡμέρα;

ΑΠ: Δὲ σᾶς τὸ λέω, γιατὶ ἂν διαβάση τὴν ἀπάντησι ὁ Φεντερίκο, θὰ θυμώση.

ΕΡ: Πῶς κρατιέστε σὲ φόρμα;

ΑΠ: Δὲν πῆγα ποτὲ στὴ ζωή μου σὲ ἰνστιτοῦτο καλλονῆς καὶ στὸ σπίτι μοῦ κάνευν σωστὸ πόλεμο γιὰ νὰ μὲ ἀναγκάσουν νὰ βάλω τουλάχιστον ρίμελ. Τὸ μοναδικό μου μέσον γιὰ νὰ κρατιέμαι σὲ φόρμα εἶναι νὰ περιῶ τουλάχιστον δυὸ μῆνες στὸ χρόνο στὴ θάλασσα, κάνοντας τέσσερα ἢ πέντε μπάνια τὴν ἡμέρα

ΕΡ: Εἶναι ἀλήθεια ὅτι κάνετε τελευταία μιὰ αὐστηρὴ δίαιτα ἀδυνατίσματος;

ΑΠ: Αὐτὴ ἡ κούρα ἔγινε σωστὸς ἐφιάλτης. Ἔγραψαν ὅτι ἔχοισα δώδεκα κιλὰ μά ἂν ἤταν ἀλήθεια, θὰ εἶχε ἀπομείνει μόνο ἡ σκιά μου! Ἔκανα μιὰ κανονικὴ δίαιτα μὲ κρέας, σαλάτες καὶ φροῦτα γιὰ νὰ χάσω τέσσερα ἢ πέντε περιττὰ κιλά, ἐπειδὴ ἑτοιμάζομαι γιὰ τὸ νέο μου φίλμ. Ἔχω πρόσωπο στρογγυλὸ καὶ στὴν ὀθόνη γίνεται ἀκόμη πιὸ στρογγυλό.

ΕΡ: Εἶστε χειρικὴ καὶ εὐερέθιστη ἢ ἤρεμη καὶ ὑπομονετική;

ΑΠ: Εἶμαι ἤρεμη, μὰ εὐαίσθητη καὶ ἡ ψυχική μου διάθεσι ἀλλάζει καμμιὰ φορὰ οἱ ἀντιδράσεις μου εἶναι βίαιες. Μὰ μόλις θὰ ξεσπάσω τὰ λησμονῶ ὅλα.

ΕΡ: Ποιὰ ἦταν ἡ πιὸ ὀδυνηρὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς σας;

ΑΠ: Ὅταν ἔχασα τὸ πρῶτο καὶ μοναδικό μου παιδί. Γεννήθηκε σὲ μιὰ περίοδο φοβερή. Δὲν ὑπῆρχε νερὸ στὰ σπίτια, δὲν ὑπῆρχε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, δὲν εἴχαμε χρήματα γιὰ νὰ τὸ πᾶμε στὴ κλινικὴ. Ὁ τοκετὸς ἦταν πολὺ δύσκολος. Κατωρθώσαμε νὰ τὸ κρατήσουμε στὴ ζωὴ ἕνα μῆνα, ὕστερα τὸ χάσαμε. Τὸ εἶχα ἐπιθυμήσει πολύ. Ὀνειρευόμουν νὰ ἀποκτήσω πολλὰ παιδιά, τουλάχιστον δέκα, ἕνα σπίτι γεμᾶτο ζωή. Μὰ ὁ Θεὸς δὲν τὸ θέλησε. Ἡ μητρότητα εἶναι ἡ μοναδικὴ μεγάλη πικρία τῆς ζωῆς μου.

ΕΡ: Καὶ ποιὰ ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη στιγμή σας;

ΑΠ: Ὅταν παντρεύτηκα τὸ Φεντερίκο. Ἐγὼ ἤμουν εἰκοσιενὸς χρόνων ἐκεῖνος εἰκοσιτριῶν, δυὸ παιδιὰ χωρὶς μιὰ λιφέττα, μὰ γεμάτα ὄνειρα. Εἴχαμε γνωριστῆ πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες.

ΕΡ: Τὶς τριάντα Ὀκτωβρίου γιορτάσατε τὴν εἰκοστὴ ἐπέτειο τοῦ γάμου σας. Πιστεύετε ὅτι εἶναι ἕνας γάμος πετυχημένος;

ΑΠ: Πολὺ πετυχημένος. Δὲν εἴμαστε ἄγγελοι, δὲν εἴμαστε ροιμπότ, γι' αὐτὸ περάσαμε κι' ἐμεῖς, ὅπως ὅλοι, ἀπὸ δύσκολες στιγμές. Μὰ κατωρθώσαμε νὰ τὶς ξεπεράσουμε χωρὶς ποτὲ κόπο, γιατὶ ἀγαπιόμαστε πολύ.

ΕΡ: Ποιό εἶναι κατὰ τὴ γνώμη σας τὸ μυστικὸ ἑνὸς εὐτυχισμένου γάμου;

ΑΠ: Πρὶν ἀπ' ὅλα ἡ πραγματικὴ ἀγάπη. Καὶ ὕστερα τὸ μυστικὸ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας βρίσκεται στὴ γυναίκα. Μιὰ σύζυγος πρέπει νὰ ἔχη πρὶν ἀπ' ὅλα πνεῦμα αὐτοθυσίας, πρέπει νὰ ξέρη νὰ ἐπιμιουργῆ στὴν οἰκογένειά ἐκείνη τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γαλήνης, τῆς θεριμότητος, τῆς κατανοήσεως, τῆς συγουριᾶς ποὺ τὴ βοηθᾶ μὲ τρόπο ἀποφασιστικὸ νὰ μείνη κοντὰ στὸν ἄντρα της. Πρέπει νὰ φρονίτιση νὰ τοῦ γίνη ἀπαραίτητη, ὄχι μόνο σὰν σύζυγος, μὰ καὶ σὰν φίλη. Βοηθός, διαχειρίστρια, σὰν τὸ ἄτομο στὸ ὁποῖο ἐκεῖνος νὰ μπορῆ νὰ ὑπολογίζη σὲ ὁποιαδήποτε στιγμή. Τὸ ξέρω πὼς δὲν εἶναι εὔκολο καὶ ἴσως οἱ ἰδέες μου νὰ εἶναι λίγο ἀπηρχαιωμένες, μὰ πιστεύω ὅτι πολλὰ συζυγικὰ ναυάγια ὀφείλονται στὸ γεγονὸς ὅτι σήμερα λείπει ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἡ γενναιοψυχία, τὸ ἄδρος ἢ ἀλληλεγγύη. Ἔχουν πάψει νὰ σέβωνται τὸν ἑαυτό τους καὶ τὴ φύσι τους. Ἔχω ἀκούσει γυναῖκες παντρεμένες καὶ μητέρες δυὸ-τριῶν παιδιῶν νὰ ποσπαναιοῦνται ὅτι «ἡ ζωή τους εἶναι ἄδεια», ὅτι «δὲν ἔχει σκοπό». Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν; Μιὰ οἰκογένεια δὲ μπορεῖ νὰ γεμίση τὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας καὶ νὰ ἀποτελέση τὸ σκοπό της; Αὐτὰ ἐμένα μοῦ φαίνονται βλαστήμιες!...

ΕΡ: Εἰσεῖς εἶστε θαρραλέα;

ΑΠ: Εἶχα τὸ κουράγιο νὰ διδάξω Ἰταλικὴ φιλολογία στὸ Διδισκαλεῖο τῆς Ρώμης «Μαργαρίτα τῆς Σα-

ΤΖΟΥΛΙΕΤΤΑ ΜΑΣΙΝΑ

Τὸ φίλμ ποὺ θὰ σημειώση τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Τζουλιέττα Μασίνα στὸν κινηματογράφο, εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴ Σόρα Τζίνα, μιὰ ἀπὸ τὶς γνωστὲς «μάγισσες» τῆς Ρώμης. Ἡ σκηνοθεσία θὰ εἶναι τοῦ Φελλίνι.

γιὰ τὴ ζωή της μὲ τὸν Φελλίνι

πολὺ εὔκολα. Μερικὲς φορὲς δὲν κουράζομαι νὰ μιλῶ καὶ νὰ ἀκούω, μὰ ἀμέσως ὕστερα πέφτω γιὰ ὧρες στὴ σιωπή. Περνῶ μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία ἀπὸ τὴν ἀπελπισία στὴν εὐθυμία. Ἔχω ἕνα χαρακτῆρα πολὺ ζωηρό, γι' αὐτὸ θυμώνω πολὺ καὶ βοῖας». Ἤμουν μόλις δεκαοχτὼ χρόνων. Πήγαινα νὰ διδάξω μὲ σκωτσέζικη φουστίτσα καὶ ἄσπρα σωσάνια. Χανόμουν σχεδὸν πίσω ἀπὸ τὴν ἕδρα καὶ οἱ μαθητές μου ἦταν μεγαλύτεροι ἀπὸ μένα, δεκαεννιὰ καὶ εἴκοσι χρόνων. Τὰ ἀγόρια μοῦ δὲν πληρώνουμε μισθοὺς σὲ κανένα δεκαεπτάμηνο. Δὲν ἀλλάζουμε αὐτοκίνητο κάθε τόσο (τὸ δικό μου τὸ ἔχω πέντε χρόνια καὶ ὁ Φεντερίκο ἔχει τὸ δικό του τέσσερα), δὲν κάνουμε περιττὰ ἔξοδα. Καὶ εἴμαστε πολὺ λιγώτερο πλούσιοι ἀπ' ὅσο φαντά-

Ἡ Τζουλιέττα Μασίνα λέει: «Δὲν πῆγα ποτὲ στὴ ζωή μου σὲ ἰνστιτοῦτο καλλονῆς καὶ στὸ σπίτι μοῦ κάνουν σωστὸ πόλεμο γιὰ νὰ βάλω τουλάχιστον ρίμελ».

φέρθηκαν θαυμάσια, μὰ οἱ κοπέλλες ἦταν κακὲς σκληρές, φαδερές. Ἀφοῦ δὲν πέθανα καὶ μπόρεσα νὰ ἀντέξω γιὰ τρεῖς μῆνες σ' ἐκείνη τὴ κόλασι, σημαίνει ὅτι εἶμαι θαρραλέα!

ΕΡ: Ἂν παρουσιαζόταν ἡ ἀνάγκη, θὰ ἤσαστε ἱκανὴ νὰ κάνετε τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ;

ΑΠ: Δὲ θὰ ἤμουν, εἶμαι. Ἐγὼ σηκώνομαι τὸ πρωῒ καὶ δὲ σταματῶ οὔτε στιγμή. Μαγειρεύω (οἱ φίλοι μας λένε πὼς εἶμαι πολὺ καλὴ μαγείρισσα) ξεσκονίζω, γυαλίζω καὶ τὰ παστώματα ἂν εἶναι ἀνάγκη. Θέλω, ὅταν ἔρχεται ὁ Φεντερίκο τὸ βράδυ, φρόνοντας σχεδὸν πάντα μαζί του καὶ φίλους νὰ τὰ βρίσκη ὅλα τέλεια! Σᾶς βεβαιώνω ὅτι σὲ σύγκρισι μὲ τὶς δουλειὲς ποὺ κάνω στὸ σπίτι, τὸ γύρισμα ἑνὸς φίλμ εἶναι γιὰ μένα μιὰ πραγματικὴ ξεκούρασι.

ΕΡ: Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶστε μιὰ ἱκανὴ διαχειρίστρια τῆς οἰκογενειακῆς περιουσίας;

ΑΠ: Ἀσχολοῦμαι μὲ τὶς διάφορες ἐπενδύσεις τῶν χρημάτων μας καὶ μὲ τὶς σοβαρὲς ἀγορές, ὅπως ἡ ἀγορὰ ἑνὸς σπιτιοῦ κλπ.! Ὁ Φεντερίκο δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὰ καταφέρη. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι δὲν εἶμαστε σπάταλοι! Βέβαια, ἔχω τὶς γοῦνες μου, τὰ κοσμήματά μου, τὶς πουκαλέττες μου, ἔχουμε ἕνα σπίτι. Μὰ δὲν πηγαίνουμε σχεδὸν ποτὲ σὲ κλάμπ ἢ γιὰ νὰ δειπνήσουμε ἔξω, καμμιὰ φορὰ οἱ ἀντιδράσεις μου εἶναι βίαιες. Μὰ μόλις θὰ ξεσπάσω τὰ λησμονῶ ὅλα.

ΕΡ: Ποιὰ ἦταν ἡ πιὸ ὀδυνηρὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς σας;

ΑΠ: Ὅταν ἔχασα τὸ πρῶτο καὶ μοναδικό μου παιδί. Γεννήθηκε σὲ μιὰ περίοδο φοβερή. Δὲν ὑπῆρχε νερὸ στὰ σπίτια, δὲν ὑπῆρχε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, δὲν εἴχαμε χρήματα γιὰ νὰ τὸ πᾶμε στὴ κλινικὴ. Ὁ τοκετὸς ἦταν πολὺ δύσκολος. Κατωρθώσαμε νὰ τὸ κρατήσουμε στὴ ζωὴ ἕνα μῆνα, ὕστερα τὸ χάσαμε. Τὸ εἶχα ἐπιθυμήσει πολύ. Ὀνειρευόμουν νὰ ἀποκτήσω πολλὰ παιδιά, τουλάχιστον δέκα, ἕνα σπίτι γεμᾶτο ζωή. Μὰ ὁ Θεὸς δὲν τὸ θέλησε. Ἡ μητρότητα εἶναι ἡ μοναδικὴ μεγάλη πικρία τῆς ζωῆς μου.

ΕΡ: Καὶ ποιὰ ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη στιγμή σας;

ΑΠ: Ὅταν παντρεύτηκα τὸ Φεντερίκο. Ἐγὼ ἤμουν εἰκοσιενὸς χρόνων ἐκεῖνος εἰκοσιτριῶν, δυὸ παιδιὰ χωρὶς μιὰ λιφέττα, μὰ γεμάτα ὄνειρα. Εἴχαμε γνωριστῆ πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες.

ΕΡ: Εἶστε τζηλόπιπη;

ΑΠ: Ὄχι.

ΕΡΩΤ.: Καὶ ὅμως θάταν ὁλότελα φυσικό, ἂν ἤσαστε. Λέγονται τόσα καὶ τόσα γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Φελλίνι γιὰ τὶς γυναῖκες!

ΑΠΑΝΤ.: Ἂν εἶναι γι' αὐτό... οἱ πρῶτες φλυαρίες ἔγιναν εἰς βάρος μου. Μοῦ ἀπέδοσαν ἕνα φλέρτ μὲ τὸ Ρίσαρντ Μπέϊζχαρντ. Αὐτὸ μὲ πλήγωσε φοβερά. Ἔκλαψα σὰ βρύση, ἤμουν ἀπελπισμένη. Καὶ ὁ Φεντερίκο ἦταν ἔξω φρενῶν ἐναντίον τῶν δημοσιογράφων. Μά, φυσικά, δὲν σκέφτηκε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι μποροῦσε νὰ ὑπάρχη τίποτα ἀληθινὸ σ' αὐτὲς τὶς φλυαρίες. Ὅσο γιὰ τὰ κουτσομπολιά, ποὺ γίνονται σὲ βάρος του... στὴν ἀρχὴ ὑπέφερα φοβερά, μὰ γρήγορα συνήθισα καὶ τώρα δὲ δί-

νω τὴν παραμικρὴ προσοχή. "Οταν κάποια ἐφημερίδα ἔγραψε ὅτι ἦταν τρελλὸς γιὰ τὴν "Εκμπεργκ, ὁ Φεντερίκο ἤθελε νὰ τῆς κάνη μήνυσι καὶ ἡ 'Αννίτα μοῦ τηλεφώνησε, κλαίγοντας μὲ λυγμούς: «Τζουλιέττα, ἐσὺ τὸ ξέρεις, σοῦ ὁρκίζομαι! Εἶναι ὅλοι τρελλοί!» "Ολοι ἦταν ἄνω - κάτω καὶ μόνο ἐγὼ ἤμουν ἤρεμη καὶ Ἔλεγα: «Μά, Φεντερίκο, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κάνετε ἔτσι». Εὐτυχῶς γνωρίζω τὸ σύζυγό μου καλύτερα ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς ἐπαγγελματίες κουτσομπόληδες. Πιστεύω πὼς δὲ θὰ κατώρθωνε ποτὲ νὰ ὑπομείνη τὰ ψέματα, τὰ δράματα, τὶς σκηνές, τὶς ἀβεβαιότητες, τὶς ἀγωνίες, ποὺ εἶναι τὰ φυσικὰ ἐπακόλουθα τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας. Εἶναι τόσο τεμπέλης ὁ Φεντερίκο!...

ΕΡ.: Λένε ὅτι τὸ «Ὀκτὼ καὶ μισὴ» εἶναι ἕνα εἶδος αὐτοβιογραφίας τοῦ Φελλίνι καὶ ὅτι στὸ φίλμ ὁ ρόλος τῆς συζύγου, ποὺ τὸν ὑποδυθήκε ἡ Ἀνούκ Αἰμέ, δὲν εἶναι πολὺ κολακευτικός. Ἐσεῖς δυσαρεστηθήκατε;

ΑΠ.: Καθόλου! Στὰ φίλμ τοῦ Φελλίνι, ὅπως σ' ὅλα τὰ ἔργα τέχνης, ὑπάρχει πάντα λίγη αὐτοβιογραφία, μὰ μόνο λίγη καὶ πάντα διαμορφωμένη σύμφωνα μὲ τὴν ἱστορία, ποὺ θέλει ἐκεῖνος νὰ διηγηθῆ. Τὸ πρόσωπο τῆς συζύγου στὸ «Ὀκτὼ καὶ μισὴ» εἶναι ἐντελῶς φανταστικὸ καὶ δὲν ἔχει τίποτα τὸ κοινὸ μαζί μου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἕνα εἶδος μαϊμούδους καὶ ἀνικανοποίητης διανοουμένης, δὲν κάνω σκηνὲς ζηλείας καί, δόξα τῷ Θεῷ, δὲ φοράω ἀκόμη γυαλιά. Τὰ μοναδικὰ συναισθήματα, ποὺ μοῦ προκάλεσε τὸ «Ὀκτὼ καὶ μισή», ἦταν θαυμασμὸς καὶ βαθειὰ συγκίνησι.

ΕΡ.: Γιατί στὰ τελευταῖα τέσσερα χρόνια δὲ γυρίσατε κανένα φλμ;

ΑΠ.: Οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες προσφορὲς ἦρθαν ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ κι' ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ φύγω. Δὲ μπορῶ νὰ ζήσω μακρυὰ ἀπὸ τὸ Φεντερίκο καὶ δὲν προτιμῶ ποτὲ τὴν καρριέρα ἀπὸ τὰ αἰσθήματά μου. Ἂν ἐπρόκειτο νὰ χρειαστῆ νὰ διαλέξω, θὰ ἀπαρνιόμουν τὴν καρριέρα, χωρὶς μιὰ στιγμὴ δισταγμοῦ. Ἀλλωστε, δὲ θέλω νὰ γυρίσω πολλὰ φίλμ καὶ δὲ νοιώθω καθόλου δυστυχισμένη, ὅταν δὲν ἐργάζωμαι.

ΕΡ.: Τί σᾶς συγκινεῖ περισσότερο στὸ ἐπάγγελμά σας;

ΑΠ.: Ἡ δημοτικότητα, ἡ ἀγάπη τοῦ κοινοῦ. Δὲν ἐργάζομαι ἀπὸ τέσσερα χρόνια, δὲν παρουσιάζομαι σχεδὸν ποτὲ στὶς ἐφημερίδες καὶ στὰ περιοδικὰ καὶ ὅμως, ὅπου κι' ἂν πάω, τόσο στὸ Παρίσι ὅσο καὶ στὴ Μόσχα, ὁ κόσμος τρέχει νὰ μὲ δῆ, νὰ μὲ χειροκροτήση καὶ νὰ μοῦ χαμογελάση. Στὴν ἀμερικανικὴ τηλεόρασι «Ἡ στράντα» ἔχει προβληθῆ πέντε φορές. Ὁ Φεντερίκο λέει ὅτι στὴν 'Αμερικὴ εἶμαι διάσημη, ὅπως ὁ Τοπολίνο.

ΕΡ.: Πόσα βραβεῖα ἔχετε πάρει στὸ διάστημα τῆς κινηματογραφικῆς σας καρριέρας;

ΑΠ.: "Αν θὰ σᾶς τὸ πῶ, μπορεῖ νὰ σᾶς φανῆ ἀπίστευτο. "Εχω πάρει ἑκατὸν ἑνενῆντα βραβεῖα. Τὸ πρῶτο ἦταν μιὰ «ἀσημένια κορδέλλα», ποὺ μοῦδωσαν γιὰ τὸ φίλμ «Χωρὶς οἶκτο» καὶ ἀκολούθησαν πολλὰ ἐνδιαφέροντα διεθνῆ βραβεῖα. Εἶναι ἕνα καλὸ ρεκόρ, μὰ ὁ Φεντερίκο τὸ ἔχει καταρρίψει. Αὐτὸς ἔχει διακόσια. Στὸ σπίτι μας, στὴ Ρώμη ἀναγκασθήκαμε νὰ διαθέσουμε ἕνα ὁλόκληρο δωμάτιο, γιὰ νὰ τὰ χωρέση ὅλα.

ΕΡ.: "Εχετε ἐργαστῆ μὲ διάσημους σκηνοθέτες, ὅπως π.χ. ὁ Ντυβιβιέ. Πῶς κρίνετε τὸ Φελλίνι, σὰ σκηνοθέτη;

ΑΠ.: Αὐτὸς εἶναι ὁ καλύτερος σκηνοθέτης, ποὺ γνώρισα. Κουράζει πολὺ τοὺς ἠθοποιούς του! "Οταν χρειάζεται εἶναι καὶ κακός. Συνήθως τοὺς καθοδηγεῖ σὲ κάθε κίνησι, σὲ κάθε ἀπόχρωσι τῶν ἐκφράσεών τους. Ἐμένα μὲ ἀφίνει πολὺ ἐλεύθερη, γιατὶ ξέρει πὼς μπορῶ νὰ τοῦ δώσω αὐθόρμητα αὐτὸ ποὺ θέλει. Γιὰ μένα εἶναι μιὰ μεγάλη χαρὰ καὶ μιὰ μεγάλη τιμὴ νὰ ἐργάζωμαι μὲ τὸ Φεντερίκο Φελλίνι.

ΕΡ.: Ποῦ νομίζετε ὅτι βρίσκεται ἡ εὐτυχία;

ΑΠ.: Ἡ εὐτυχία βρίσκεται στὸ νὰ ξέρη κανεὶς νὰ ἐπιθυμῆ ἐκεῖνο, ποὺ ἔχει, χωρὶς νὰ ζητάη ἄλλα. "Οταν ἤμουν μικρή, εἶχα μιὰ κούκλα καὶ ὅταν περνοῦσα μπροστὰ ἀπὸ μιὰ βιτρίνα παιχνιδιῶν ἐπιθυμοῦσα καὶ τὶς ἄλλες. Τώρα ὅμως, ὄχι. Τώρα ἔμαθα ν' ἀρκοῦμαι καὶ νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη μ' ἐκεῖνα ποὺ ἔχω.

Η ΚΙΡΡΩΣΙ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

Πῶς ἡ ἐπιστήμη εἶναι σὲ θέσι νὰ τὴ δαμάση

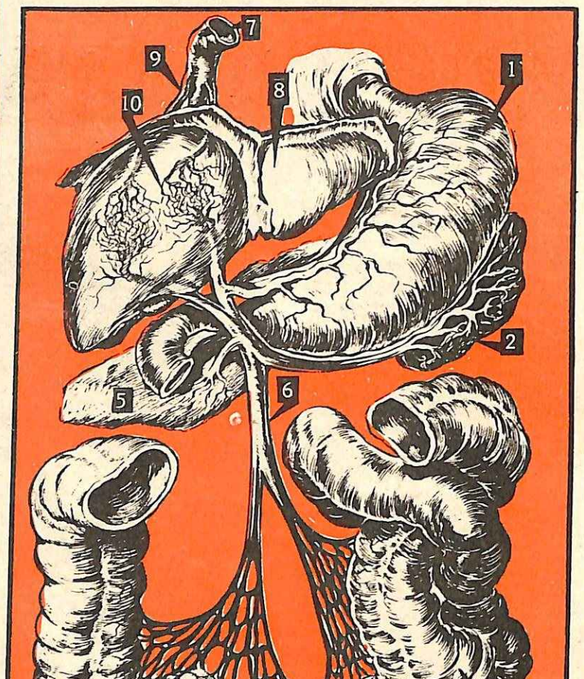

Τὸ ἧπαρ καὶ τὰ γειτονικὰ ὄργανα: 1) Στόμαχος. 2) Σπλήνα. 3) Ἀπευθυσμένον. 4) Λεπτὸν ἔντερον. 5) Πάγκρεας. 6) Πυλαία φλέψ 7) Κοίλη φλέψ. 8) Ἧπαρ. 9) Ἡπατικὲς φλέβες. 10) Τριχοειδεῖς φλέβες.

ΤΟ ἧπαρ, ὡς γνωστόν, εἶναι ὁ ὀγκωδέστερος κι' ὁ βαρύτερος ἀδένας (ζυγίζει περίπου ἑνάμισυ κιλὸ) τοῦ σώματός μας. Καὶ ἀπὸ τὴν καλὴ λειτουργία του ἐξαρτᾶται ἡ ὑγεία μας κι' αὐτὴ ἡ ζωή μας. Ἂν τὸ ἧπαρ ἔπαυε μιὰ μέρα νὰ λειτουργῆ, ὅλες οἱ λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ μας θὰ ὑφίσταντο τὸν ἀντίκτυπο αὐτῆς τῆς διακοπῆς καὶ θὰ νεκρώνονταν βαθμιαῖα.

Ἀλλὰ τὸ ἧπαρ εἶναι ἕνα ὄργανο ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητο. Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ προσβάλλεται ἀπὸ πολλὲς ἀσθένειες, ποὺ εἶναι γνωστὲς ὡς ἡπατίτιδες. Ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀσθένειες ἡ πιὸ σοβαρὴ εἶναι ἡ κίρρωσι, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν προάγγελο τῆς νεκρώσεως αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου.

Στὴν κίρρωσι τὸ ἧπαρ μεταβάλλεται σὲ μιὰ σκληρὴ μᾶζα καὶ καταντάει τελείως ἄχρηστο. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἐθεωρεῖτο ὡς προχτὲς ἀκόμη ἀνίατη. Ἀλλὰ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἐπροτάθησαν διάφορες θεραπεῖες, ποὺ μετέβαλαν τὴ μοιραία πρόγνωσι αὐτῆς τῆς ἀσθενείας.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀποτελεσματικὲς θεραπεῖες εἶναι ἐκείνη ποὺ ἐφαρμόζει ὁ 'Ιταλὸς καθηγητὴς Τζιρόλαμι, διευθυντὴς τοῦ γαστροεντερολογικοῦ 'Ινστιτούτου τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ρώμης. Ἡ μέθοδός του στηρίζεται στὴ χρησιμοποίησι ἰσχυρῶν δόσεων τεστοστερόνης μὲ ἐνέσεις, σὲ συνδυασμὸ μὲ ἄλλα φάρμακα.

Ἡ θεραπεία προβλέπει κύκλους δώδεκα ἡμερῶν, ποὺ ἐναλλάσσονται μὲ περιόδους ἀναπαύσεως. Χορηγοῦνται ταυτόχρονα δραστήρια διουρητικὰ φάρμακα, γιὰ νὰ ἀπαλλάξουν τὸν ὀργανισμὸ ἀπὸ τὰ ὑγρά, ποὺ συγκεντρώνονται στὴν κοιλιὰ λόγω τῆς κακῆς λειτουργίας τοῦ ἥπατος (ἀσκίτης), καθὼς καὶ μεγάλες δόσεις βιταμίνης Β1, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἡ τεστοστερόνη καταστρέφει τὰ ἀποθέματά της.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀποδίδει ἄριστα ἀποτελέσματα καὶ δαμάζει συνήθως καὶ τὶς πιὸ βαρειὲς μορφὲς κιρρώσεως. Ἐφαρμόζεται ταυτόχρονα αὐστηρὴ δίαιτα, ποὺ περιλαμβάνει σακχαροῦχες οὐσίες, ἀμυλώδη καὶ κρέας καὶ εἶναι πολὺ φτωχὴ σὲ λίπη. Τὰ οἰνοπνευματώδη, ὁ καφὲς καὶ τὸ τσιγάρο ἀπαγορεύονται ἀπολύτως. Ὁ ἀσθενής, ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ ζῆ ἤρεμα καὶ ν' ἀποφεύγη τὶς συγκινήσεις.

Ἀλλὰ σημασία ἔχουν ἐπίσης καὶ οἱ ἐπιπλοκὲς τῆς κιρρώσεως. Οἱ κιρρωτικοὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐπαθεῖς καὶ προσβάλλονται εὐχερέστατα ἀπὸ τὰ μικρόβια (βρογχοπνευμονίες, θρομβοφλεβίτιδες, ἀγγειοκαρδίτιδες κτλ.). Σὲ περίπτωσι παρομοίων ἐπιπλοκῶν, πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται τὰ ἀντιβιοτικὰ σὲ ἰσχυρὲς δόσεις, γιατὶ σ' ἕναν ἐξηντλημένον ὀργανισμό, ὅπως τοῦ κιρρωτικοῦ, ἡ μόλυνσι μπορεῖ νὰ ἐπεκταθῆ ταχύτατα καὶ ν' ἀπειλήση τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἡ κίρρωσι ὀφείλεται σὲ μιὰ διαταραχὴ τῆς ἰσορροπίας τῶν κυττάρων τοῦ ἥπατος, ποὺ ἡ αἰτία της εἶναι βακτηριακή, παρασιτικὴ ἢ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιδράσεως ἰῶν, ὅπως π. χ. τοῦ ἰοῦ Α, ποὺ προκαλεῖ ὅλες τὶς ἡπατίτιδες τῆς παιδικῆς ἡλικίας μὲ τὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθά τους (ἴκτερος κτλ.). Ἡ διαταραχὴ αὐτὴ ὑποβοηθεῖται ἀπὸ τὴν παρατεινόμενη χρῆσι τοῦ κρασιοῦ καὶ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Τὰ ἴδια ἀποτελέσματα μπορεῖ νὰ ἔχη ἡ χρῆσι λιπαρῶν τροφῶν, μπαχαρικῶν σὲ μεγάλη ἀφθονία, ἐρεθιστικῶν οὐσιῶν κτλ. Ὅλοι οἱ κιρρωτικοὶ δὲν εἶναι κατ' ἀνάγκην ἀλκοολικοί, ὅπως πιστευόταν ἄλλοτε. Ἀλλ' οἱ ἀλκοολικοὶ ἀντιπροσωπεύουν μεταξὺ τῶν κιρρωτικῶν τὸ μεγαλύτερο ποσοστόν.

Ἡ θεραπεία τῆς κιρρώσεως εἶναι, ὅμως, ὁριστική;

Τὸ θαῦμα ποὺ παρουσιάστηκε κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια μπροστὰ στὰ ἔκπληκτα μάτια τῶν ἐπιστημόνων εἶναι ὅτι τὸ κιρρωτικό, παραμορφωμένο καὶ ἄχρηστο ἧπαρ μπορεῖ ν' ἀναγεννηθῆ, δηλαδὴ ν' ἀναπλάσση τὰ κύτταρά του καὶ νὰ ἐποιλώση τὶς προξενηθεῖσες βλάβες. Γιὰ τὴν ὑποδοήθησι αὐτῆς τῆς ἀναπλαστικῆς ἱκανότητάς του χρησιμοποιοῦνται διάφορα φάρμακα, ὅπως τὸ ὀρτικὸν ὀξύ, τὸ θειοκτικὸν ὀξὺ καὶ τὸ δεφενεξινικὸν ὀξύ, ποὺ ἐπιταχύνουν τὴν ἐπουλωτικὴ ἐπεξεργασία αὐτοῦ τοῦ ἀδένος.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἡπατικῆς ἀναπλάσεως γίνονται ἐκδηλα στὸν ἀσθενῆ, ποὺ ξαναβρίσκει τὸ χρῶμα του, ἔχει καὶ πάλι ὄρεξι γιὰ φαγητὸ καὶ τὸ βάρος του αὐξάνει συνεχῶς.

Κατὰ τὴ γνώμη πολλῶν ἐπιστημόνων, ἡ κίρρωσι δὲν εἶναι ἀσθένεια, ποὺ προσβάλλει αἰφνιδίως τὸν ὀργανισμό, ἀλλὰ συνέπεια διαφόρων διαιτητικῶν παρεκτροπῶν, ποὺ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς ἀνοίγονται στὴν παιδικὴ ἡλικία.

Γι' αὐτό, κατὰ τὸ συνέδριο τῶν ἰατρῶν τῶν λατινικῶν χωρῶν ποὺ συγκροτήθηκε στὸ Παρίσι, ἕνας ἀπὸ τοὺς συνέδρους εἶπε ὅτι «ἡ κίρρωσι εἶναι ἀσθένεια τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ποὺ ἐκδηλώνεται στοὺς μεγάλους».

Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὶς καταχρήσεις, οἱ στερήσεις, ἡ ἀβιταμίνωση, ἡ χρησιμοποίηση τροφῶν κακῆς ποιότητος κτλ. μποροῦν ἐπίσης νὰ διαταράξουν τὶς ἡπατικὲς λειτουργίες καὶ νὰ προκαλέσουν κίρρωσι.

Ἡ κυρία μὲ τὰ μαῦρα

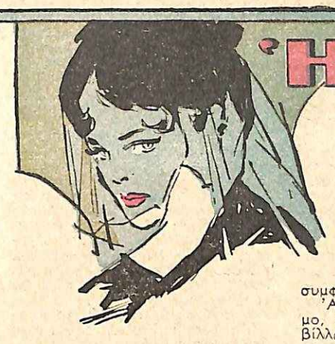

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Γκαλλὸ πηγαίνει στὸ Βωκρεσὸν καὶ συγκεντρώνει πληροφορίες γιὰ τὴ Μαρία, γιὰ τὴ ζωή της καὶ τὶς συνήθειές της. Τὸν βρίσκει ἀστόχο ὁ 'Εντμὸν Ζουμπέρ, νὰ κάνη τὸν κοιμισμένο, ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ κήπου της, τὸν ὑποπτεύεται καὶ τὸν διώχνει. Μὰ αὐτὸς ἔχει ἑτοιμάσει κι' ὅλας τὸ σχέδιό του γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ παιδιοῦ. Ἡ κ. Ζουμπέρ, θέλοντας νὰ διαφωτίση τὸ μυστηριῶδες παρελθὸν τῆς Μαρίας, ρωτάει διάφορα πρόσωπα καὶ τελικὰ μαθαίνει ἀπὸ ἕνα δημοσιογράφο ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ἐγκατάλειψί της ἀπ' τὸ φίλο της, τὴ μονομαχία τοῦ Κλαβιὲρ μὲ τὸ Σιμιὰν καὶ τὸ γάμο της μὲ τὸν ἑτοιμοθάνατο Κλαβιέρ. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀποκαλύψεις, τὴ συμπονάει γιὰ τὶς δυστυχίες ποὺ πέρασε, ἀλλὰ βρίσκει πὼς δὲ μπορεῖ νὰ γίνη νύφη της, ἐφόσον δὲν ἔχει ἐντελῶς λευκὸ παρελθόν. Τὸ δηλώνει λοιπὸν στὸ γυιό της καὶ τοῦ συνιστάει νὰ ξερριζώση ἀπ' τὴν καρδιά του τὸν ἔρωτά του. Ἐκείνος ὑποχωρεῖ στὴν ἐπιμονή της, ἀλλὰ ὑποφέρει φρικτά. Ὁ Γκαλλὸ φανερώνει στὴν «Κουρέλα» τὸ σχέδιό του καὶ ζητάει τὴ βοήθειά της. Ἐκείνη δὲν ἔχει τὴ δύσιμι νὰ τοῦ φέρη ἀντίρρησι.

8ον

Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα θὰ γινόταν συνέχονος τοῦ τυράννου της. Τῆς ἦταν ἀδύνατο ν' ἀντισταθῆ στὴ θέλησί του. Ἦταν σκλάβα του. ἔπρεπε νὰ ὑπακούση!

★

Τὴν ἄλλη Παρασκευή, στὶς 10 τὸ πρωΐ, ξεκίνησαν ἀπ' τὴν τρώγλη τους.

Τὸ μεσημέρι, φάγανε σ' ἕνα ἐξοχικὸ μαγαζάκι τῆς Ροσέιλ.

Ὁ Γκαλλὸ παράγγειλε ὅ,τι καλύτερο ὑπῆρχε, σὲ φαγητὰ καὶ σὲ κρασιά. Εἶχε γεμάτο τὸ πορτοφόλι του καὶ δὲ λογάριαζε τὰ ἔξοδα.

Ὕστερα πέρασαν ἀνάμεσα στὰ χωράφια καὶ μπήκανε στὸ δάσος. Ὁ Γκαλλὸ ἦταν καλόκεφος, εὐχαριστημένος, καὶ τραγουδοῦσε μὲ φάλτσα φωνή. Μὰ κι' ἡ «Κουρέλα» ἤνοιωθε σὰν ξαναγεννημένη μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ περιβάλλον — αὐτή, ποὺ ζοῦσε πάντα στὸ Παρίσι, μέσα σὲ τέσσερες τοίχους.

Ἀνάσαινε βαθιά, ἀχόρταγα, τὸν καθαρὸ ἀέρα. Μεθοῦσε ἀπ' τὸν ἥλιο κι' ἀπ' τὰ ἀρώματα τῆς Φύσεως.

Ὁ Γκαλλὸ ἀπόφευγε τοὺς δρόμους, ἀκόμα καὶ τὰ μονοπάτια, γιὰ νὰ μὴ τοὺς δῆ κανείς. Πέρασαν τὴν ὑπόλοιπη μέρα, τριγυρίζοντας στὸ δάσος. Τὸ βράδυ, φάγανε σ' ἕνα μικρὸ ρεστωράν. Ἀλλ' ὁ Γκαλλὸ ἀπόφυγε τώρα νὰ πιῆ. Εἶχε τοὺς λόγους του: "Ηθελε νάναι ὁλοκάθαρο τὸ μυαλό του.

Βγήκαν ἀπ' τὸ ρεστωρὰν κατὰ τὶς 9. Ἡ γυναίκα ἦταν κουρασμένη πιά, ἀπ' τὸ περπάτημα ὅλης τῆς μέρας. Κι' ὕστερα, δὲν ἤξερε πιὰ τὸν ἑαυτό της. Ἔνοιωθε σὰν ἀφηρημένη, ἀπόμακρη, ἀπὸ τὸν ἑαυτό της. Ἐκείνη ἡ ἀπόμακρη ἔκανε ὅ,τι ἤθελε ὁ Γκαλλό. Ἐκείνη ἡ ἀπόμακρη ἔπαιρνε ὅλες τὶς ἀποφάσεις. Ἐκείνη ἡ ἀπόμακρη ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση.

— Δὲν πρόκειται νὰ γυρίσουμε ἀπόψε, ἀπάντησε ὁ Γκαλλό.

— Δὲ θὰ γυρίσουμε; Ἀλλὰ τί θὰ κάνουμε;...

— Ἕνα περιπατάκο ἀκόμα, ὣς μισὴ ὥρα. Κάνει καλὸ ὁ περίπατος μὲ τὴν ἀστροφεγγιά.

— Τί παράξενες ἰδέες, ποὺ σοῦ ἔρχονται, Ζοζέφ! Καὶ ποὺ θὰ κοιμηθοῦμε;

— Νυστάζεις;

— Ὄχι. Ἔχω ὅμως ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῶ.

— Ἐννοια σου, θὰ ξεκουραστῆς καὶ θὰ κοιμηθῆς, ἂν θέλης.

— Ποῦ;

— Στὸ δάσος, πάνω σ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ ξεροφυλλα... Θὰ βροῦμε βοὸ κουβέρτες γιὰ νὰ σκεπαστοῦμε.

— Δὲν καταλαβαίνω...

— Θὰ καταλάβης ἀμέσως. Αὔριο θὰ ἀπαγάγουμε τὸ μικρο!

Ἡ «Κουρέλα» κύτταξε τὸ φίλο της, ἀναστατωμένη, μὰ δὲν εἶπε τίποτα. Καὶ τὸν ἀκολούθησε, θλιμμένη.

Ἔφταναν στὸ Βωκρεσὸν καὶ πέρασαν μπροστὰ ἀπ' τὴ βίλλα τῆς κ. Κλαβιέρ. Ἦταν κατασκότεινη. ὅλοι κοιμόνταν τέτοια ὥρα.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ σπίτι, ψιθύρισε ὁ «Στραδὸς» στὴ συντρόφισσά του.

Λίγο πιὸ πέρα, σταμάτησε καὶ εἶπε:

— Ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ μέρος, θὰ περιμένη τ' αὐτοκίνητο. αὔριο ἀπὸ τὶς 2. Τώρα θὰ σοῦ δείξω τὸ δρόμο, ποὺ θὰ πάρης, γιὰ νὰ φτάσης μέχρι ἐδῶ, μὲ τὸ παιδὶ στὰ χέρια σου. Γιατὶ ἐγώ, μόλις τελειώση ἡ δουλειά, θὰ στρίψω καὶ θὰ πάω νὰ σᾶς περιμένω κάπου ἀλλοῦ, ὅπως ἔχω συμφωνήσει μὲ τὸ σωφέρ.

Ἀκολούθησαν τὸ χωματόδρομο, ποὺ περνοῦσε πίσω ἀπ' τὴ βίλλα τῆς κ. Κλαβιέρ. Ὅταν φτάσανε μπροστὰ στὴν πορτούλα τοῦ κήπου, ὁ Γκαλλὸ εἶπε:

— Ἀπὸ δῶ θὰ σὲ μπάσω αὔριο τὸ πρωΐ καὶ θὰ βγῆς πάλι ἀπὸ δῶ. Εἶδες τὸ δρόμο. Δὲ μπορεῖ νὰ κάνης λάθος... Σὲ τρία λεπτὰ τὸ πολύ, θὰ φτάσης στ' αὐτοκίνητο.

Ἡ «Κουρέλα» δὲν ἀπάντησε. Δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου αὐτὴ ἡ δουλειά...

Ὁ Γκαλλὸ τὴν πῆγε ὕστερα σ' ἕνα μέρος τοῦ δάσους, ὅπου εἶχε μαζέψει κάμποσα ξερὰ φύλλα. Ἔβγαλε δυὸ παλιοκουβέρτες, ποὺ εἶχε κρύψει μέσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους.

— Ἔλα τώρα νὰ ξαπλώσουμε, εἶπε στὴν «Κουρέλα».

— Φοβᾶμαι! μουρμούρισε ἐκείνη.

— Τί φοβᾶσαι, ἀνόητη; Δὲν ἔχει λύκους τὸ δάσος. Μονάχα λαγούς!...

Πρὶν πλαγιάση, ὁ Γκαλλὸ βεβαιώθηκε πὼς βρισκόταν στὴ θέσι του ἕνα μπουκαλάκι, ποὺ εἶχε κρύψει στὰ χαμόκλαδα...

ΙΔ'.

Τ' ἄλλο πρωΐ, πρὶν ἀκόμα ξημερώση ἐντελῶς, ὁ «Στραδὸς» πήδησε πάλι στὸ μοντρότοιχο καὶ μπῆκε στὸν κῆπο τῆς κ. Κλαβιέρ.

Βιάστηκε νὰ ξεκλειδώση καὶ νὰ ξεσυρτώση τὴν πίσω πόρτα, γιὰ νὰ μπῆ κι' ἡ «Κουρέλα», ποὺ περίμενε ἀπ' ἔξω. Ἐκλεισε πάλι τὴν πόρτα, μὲ τὸ σύρτη μονάχα.

— Κανεὶς δὲ θὰ σκεφθῆ νάρθη νὰ δῆ ἂν εἶναι κλειδωμένη, εἶπε στὴ συντροφισσά του.

Τὴν τράβηξε μαζί του καὶ κρύφτηκαν σ' ἕνα μέρος, ποὺ εἶχε ἐπισημάνει. Τώρα δὲν εἶχαν πιὰ παρὰ νὰ περιμένουν, πολλὲς ὥρες μάλιστα, γιατὶ ὁ Γκαλλὸ εἶχε κανονίσει νὰ γίνη ἡ ἀπαγωγὴ κατὰ τὶς 2 τ' ἀπόγεμα, ποὺ θὰλειπε ἡ κ. Κλαβιέρ.

Πέρασε ἔτσι ὅλο τὸ πρωϊνό, χωρὶς τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο. Ὕστερα ἦρθε τ' αὐτοκίνητο, μὲ τὸν Πινγκέ, καὶ πῆρε τὴ Μαρία.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὶς 2, ἡ Λουΐζα καὶ τὸ ἀγοράκι κατέβηκαν στὸν κῆπο. Ἡ νέα ὑπηρέτρια ἔπαιξε μὲ τὸ παιδὶ κρυφτοῦλι, κυνηγητό. Ὕστερα κάθησε νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ πλέξη, ἐχοντας πάντα τὸ νοῦ της στὸν Αὐτρέ, ποὺ ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κυνηγώντας τὸ τόπι του.

Εἶχε φτάσει ἡ στιγμὴ γιὰ τοὺς δυὸ συνενόχους!

— Ἐγὼ θὰ ριχτῶ στὴν ὑπηρέτρια, ψιθύρισε ὁ Γκαλλὸ στὴν «Κουρέλα». Ἐσὺ θ' ἁρπάξης τὸ παιδὶ καί, πρὶν βαλη τὶς φωνές, βὰ τοῦ κλλήσης στὴ μύτη καὶ στὸ στόμα αὐτὸ τὸ κομμάτι τὴ πανέλλα, βρεγμένο μὲ αἰθέρα. Μὴ φοβᾶσαι, δὲ θὰ πάθη τίποτα. Θ' ἀποκοιμηθῆ μονάχα. Θὰ τὸ τυλίξης τότε μὲ τὴν κουβέρτα ποὺ κρατάς, κι θὰ τὸ βάλης στὰ πόδια... Θὰ τὸ ξετυλίξης μόνο ὅταν βρεθῆτε μέσα στ' αὐτοκίνητο...

Βγήκαν κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὴν κρυψώνα τους, μὲ χίλιες προφυλάξεις, καὶ προχώρησαν, προσέχοντας νὰ μὴν κάνουν θόρυβο. Ἔτσι, ποὺ καβόταν ἡ Λουΐζα, τοὺς γύρισε τὴν πλάτη. Ὁ Γκαλλὸ κύτταξε γύρω καὶ βεβαιώθηκε πὼς δὲν τοὺς ἔβλεπε κανείς.

Πήδησε τότε πάνω στὴν ὑπηρέτρια καὶ τῆς τύλιξε τὸ κεφάλι μὲ τὴν κουβέρτα του, πρὶν προφτάση νὰ κάνη τὴν παραμικρὴ κίνησι. Ἐκείνη ἔβγαλε μιὰ βραχνή, πνιγμένη κραυγὴ τρόμου καὶ πάλεψε ἀπελπισμένα. Ἀλλ' ὁ Γκαλλὸ τῆς ἔσφιξε τὸ λαιμὸ καὶ τὴν πέταξε χάμω μπρούμυτα. Ἀπ' τὴ συγκίνησι καὶ τὸν τρόμο, ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα λιποθύμησε.

Τὴ στιγμὴ τῆς ἐπιθέσεως, ὁ μικρὸς Αὐτρὲ εἶχε σκύψει καὶ μάζευε ἀγριολούλουδα. Δὲν εἶδε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ χυμοῦσε πάνω στὴ Λουΐζα. Ἄλλωστε, σχεδὸν συγχρόνως, βρέθηκε δίπλα του ἡ Λουΐζα καὶ κόλλησε στὸ πρόσωπό του τὴ φανέλλα μὲ τὸν αἰθέρα. Ἔτσι, τὸ παιδὶ δὲν πρόλαβε ν' ἀντισταθῆ καθόλου, οὔτε νὰ φωνάξη.

Ἡ «Κουρέλα» τὸ τύλιξε μὲ τὴν κουβέρτα, τὸ πῆρε στὰ χέρια της κι ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ κήπου.

Στὸ μεταξύ, ὁ Γκαλλὸ ἔδενε μ' ἕνα λεπτὸ σκοινὶ τὴν κουβέρτα γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς ὑπηρέτριας καὶ μ' ἕνα ἄλλο τὰ χέρια της πίσω ἀπ' τὴν πλάτη της.

«Ἔτσι, θάχουμε τὸν καιρὸ νὰ τὸ σκάσουμε, ὥσπου νὰ λυθῆ» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Βγῆκε κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ τὴν τράβηξε πίσω του. Ἡ «Κουρέλα» εἶχε χαθῆ πιά.

— Ἴσως νὰ βρίσκεται κιόλας

— Νὰ τί θὰ πῆ «κεφαυνοβόλος» ἔρωτας! Παλημουντάρη!...

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία Ἁγ. Ἀλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον. —

P. PANOUTSO
ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ
Δίπλωμα καὶ βραβεῖον τηλεπαθείας. Μὲ δραχμὰς 50 θὰ σᾶς ἀπαντήση γιὰ κάθε ζήτημά σας (ἐρωτικοὺς δεσμούς, ἀπογοητεύσεις, ἀμφιβολίες, οἰκογενειακὲς καταστάσεις, ἀπώλειες ἀντικειμένων). Γράψατε ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν, ἀποστείλατε ἡμερομηνίαν γεννήσεως καὶ γραμματόσημον ἀπαντήσεως. Δέχεται δωρεὰν ἐπὶ συνεντεύξει. Ὧραι 10 π.μ. ἕως 6 μ.μ., πλὴν Κυριακῆς, ὁδὸς Ἠπείρου 54, Ἁγ. Παρασκευή, λεωφορεῖον Ν. Ζωῆς, στάσις 3η, τηλέφ. 650-418.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης) Τηλέφ. 532-563

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ
Δέχεται: Πανεπιστημίου 46 γωνία Χαριλάου Τρικούπη - ΑΘΗΝΑΙ Τηλέφ. 614.620

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613-610. — Οἰκία 710-752.

στ' αὐτοκίνητο, μουρμούρισε ὁ Γκαλλό.

Κι' ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας.

★

Ἡ Λουΐζα συνῆλθε σὲ μερικὰ λεπτά. Ἔβγαλε πρῶτα ἕνα πνιγμένο βογγητὸ κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ φωνάζη, νὰ ζητάη βοήθεια. Ἀλλ' ἡ κουβέρτα ἔπνιγε τὶς φωνές της.

Κατάλαβε πὼς ἦταν δεμένα τὰ χέρια της, εὐτυχῶς ὅμως ὄχι πολὺ γερά, κι' ἔτσι, ἀφοῦ προσπάθησε μερικὲς στιγμές, κατάφερε νὰ τὰ λύση.

Ἀπαλλάχτηκε ἔπειτα ἀπ' τὴν κουβέρτα. Τὸ δυνατὸ φῶς τὴ θάμπωσε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα ἔρριξε γύρω της φοβισμένες ματιές.

Δὲν τῆς εἶχε δοθῆ ἀκόμα καιρὸς νὰ σκεφθῆ, νὰ καταλάβη τί εἶχε συμβῆ. Ὅταν ὡστόσο συνῆλθε κάπως, ἡ σκέψι της πῆγε ἀμέσως στὸ παιδί.

— Ἀντρέ! Ἀντρέ! Ποῦ εἶσαι, χρυσό μου; φώναξε.

Καμμιὰ ἀπάντησι... Μιὰ ἀνατριχίλα πέρασε ἀπ' ὅλο της τὸ κορμί.

— Θεέ μου! Ποῦ εἶναι;...τραύλισε.

Τρέμοντας ὁλόκληρη, ἔτρεξε σὰν τρελλὴ ὡς τὴ λιμνούλα μὲ τὰ χρυσόψαρα. Ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι, βλέποντας πὼς δὲν εἶχε συμβῆ τὸ δυστύχημα, ποὺ φοβότανε.

Φώναξε πάλι τὸν Ἀντρέ, χωρὶς νὰ πάρη ἀπάντησι.

Ἔψαξε παντοῦ, σ' ὅλο τὸν κῆπο. Ἔφτασε ἔτσι στὴν πίσω πόρτα καὶ παρατήρησε ἀμέσως πὼς ἦταν ξεκλείδωτη καὶ ξεσύρτωτη.

Μιὰ ἀστραπὴ φώτισε μεμιᾶς τὸ μυαλό της. Κατάλαβε! Εἶχαν μπῆ κάποιοι στὸν κῆπο κι' ἀφοῦ τῆς εἶχαν ἐπιτεθῆ καὶ τὴν εἶχαν ἐξουδετερώσει, εἶχαν κλέψει τὸ μικρὸ Ἀντρέ!

Ἔμπηξε μιὰ φωνὴ σπαραχτικὴ κι' ἀκούμπησε σ' ἕνα δέντρο γιὰ νὰ μὴν πέση, γιατὶ λύγιζαν τὰ πόδια της. Τῆς φάνηκε πὼς ὅλα γύριζαν, πὼς ὁ οὐρανὸς γκρεμιζόταν ἀπάνω της...

Ὅταν πέρασε αὐτὸς ὁ ἴλιγγος, ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι, κλαίγοντας καὶ φωνάζοντας:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Τώρα τὴν ἄκουσε ἡ κυρὰ-Ντυράν, ἀπ' τὴν κουζίνα. Βγῆκε στὴν πόρτα καὶ τῆς φώναξε:

— Τί τρέχει; Ποῦ εἶν' ὁ Ἀντρέ;

— Τὸν κλέψανε!... Τὸν κλέψανε!... κατώρθωσε μονάχα νὰ πῆ ἡ Λουΐζα.

Καὶ σωριάστηκε χάμω, λιπόθυμη πάλι.

Τώρα ἄρχισε νὰ ζητάη βοήθεια ἡ κυρὰ-Ντυράν. Τὴν ἄκουσε ὁ κηπουρὸς τῆς κ. Ζουμπὲρ κι' ἔτρεξε, μαζὶ μὲ τὴν κυρία του καὶ μ' ἕνα ὑπηρέτη.

Ὁ Ἐντμὸν βρισκόταν στὸ Παρίσι καὶ θὰ γύριζε ἀργὰ τὸ βράδυ.

— Μᾶς κλέψανε τὸ παιδί μας... Μᾶς τὸ κλέψανε! τραύλιζε κλαίγοντας ἡ κυρὰ-Ντυράν.

Αὐτὸ μονάχα ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις, ποὺ τῆς κάνανε.

Οἱ ἄλλοι σήκωσαν τὴ Λουΐζα, τὴν πήγανε στὸ σαλόνι, τὴν ξάπλωσαν σ' ἕνα καναπὲ καὶ τὴν περιποιήθηκαν γιὰ νὰ συνέλθη.

Ὁ κηπουρὸς ἔψαξε στὸν κῆπο καὶ βρῆκε τὸ σκοινὶ καὶ τὴν κουβέρτα, ποὺ εἶχε μεταχειριστῆ ὁ Γκαλλό. Παρατήρησε ἐπίσης τὰ ἴχνη παραβιάσεως τῆς κλειδαριᾶς τῆς πόρτας. Βρῆκε πολλὲς πατημασιὲς στὸ μαλακὸ χῶμα.

Μὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα δὲν ὠφελοῦσαν σὲ τίποτα.

Στὸ μεταξύ, εἶχαν μαζευτῆ διάφοροι χωρικοί, ποὺ δούλευαν ἐκεῖ γύρω κι' εἶχαν ἀκούσει τὶς φωνές. Δὲν ξέρανε τίποτε ἀκόμα κι' ἀναρωτιόνταν μ' ἀνησυχία τί μποροῦσε νὰ εἶχε συμβῆ στὴν κ. Κλαβιέρ.

Μερικοὶ μπῆκαν, ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ κήπου, καὶ μάθανε τὴ θρασύτατη ἀπαγωγή. Ξέσπασαν τότε σὲ φωνὲς μανίας κι' ἀγανακτήσεως. Τρέξανε νὰ εἰδοποιήσουν τὸ δήμαρχο, τὸν ἀγροφύλακα.

Σὲ λίγο, τὸ εἶχε μάθει ὅλο τὸ χωριὸ κι' ἔφταναν οἱ κάτοικοι ἀπὸ παντοῦ.

— Τί περιμένετε; τοὺς εἶπε ὁ παπᾶς. Θἄπρεπε νὰ κυνηγᾶτε κιόλας αὐτοὺς τοὺς ἄθλιους; Σκορπιστῆτε σ' ὅλη τὴν περιοχή, ψάχτε στὰ χωράφια, στὸ δάσος, παντοῦ. Μὴ χάνετε στιγμή... Δὲ μπορεῖ νἄχουνε πάει πολὺ μακρυά! Ἂς ἐλπίσουμε πὼς θὰ τοὺς προφτάσετε.

Πραγματικά, καμμιὰ τριανταριὰ ἄντρες καὶ ἀρκετὲς γυναῖκες ἄρχισαν τὶς ἔρευνες.

Ὅταν μπῆκε ὁ παπᾶς στὸ σαλόνι τῆς κ. Κλαβιέρ, ἡ Λουΐζα διηγιότανε τὸ τρομερὸ δρᾶμα στὸ δήμαρχο, στὴν κ. Ζουμπὲρ καὶ στὴν κυρὰ-Ντυράν.

— Δὲν ἄκουσα, οὔτε εἶδα τίποτα! τοὺς ἔλεγε. Καθόμουν σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἔπλεκα. Ὁ Ἀντρὲ μάζευε λουλούδια... Ξαφνικά, ἔπεσε κάτι βαρὺ πάνω στὸ κεφάλι μου καὶ δὲν εἶδα πιὰ τίποτα... Μοῦ εἶχαν τυλίξει τὸ κεφάλι μ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν κουβέρτα. Θυμᾶμαι πὼς ἔβγαλα μιὰ φωνή. Ἀμέσως ὅμως μ' ἄρπαξε κάποιος ἀπ' τὸ λαιμό, μὲ πέταξε χάμω... κι' ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου. Ὅταν συνῆλθα, βρέθηκα μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω ἀπ' τὴν πλάτη καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκεπασμένο πάντα μὲ τὴν κουβέρτα, δεμένη μ' ἕνα σκοινὶ στὸ λαιμό μου. Κατάφερα νὰ λυθῶ, σηκώθηκα, ἐλευθερώθηκα ἀπ' τὴν κουβέρτα... Καταλαβαίνετε τώρα τὸν τρόμο μου, ὅταν εἶδα πὼς τὸ παιδὶ δὲ βρισκόταν πιὰ ἐκεῖ!

»Φαντάσθηκα πὼς θὰ εἶχε πέσει στὴ στέρνα, πὼς θὰ τὄβρισκα πνιγμένο. Ἔτρεξα ὡς ἐκεῖ, σὰν τρελλή... Κι' ἀνάσανα μὲ ἀνακούφισι, βλέποντας πὼς εἶχα γελαστῆ... Δὲ σκέφθηκα καθόλου πὼς μποροῦσε νὰ τὸ εἶχαν κλέψει! Τὸ γύρεψα παντοῦ, τὸ φώναξα... Ὅταν εἶδα ξεκλείδωτη καὶ ξεσυρτωμένη τὴν πόρτα, στὸ βάθος τοῦ κήπου, τὰ κατάλαβα ὅλα...

Ἡ Λουΐζα ἔβαλε τὰ κλάματα. Ἡ κυρὰ-Ντυρὰν εἶχε μείνει σὰν ἀπολιθωμένη. Ἡ κ. Ζουμπὲρ σκούπιζε τὰ βουρκωμένα μάτια της.

— Τί τρομερὸ δυστύχημα! εἶπε ὁ παπᾶς. Κάμποσοι συμπολῖτες μας ψάχνουνε γιὰ τοὺς δράστες τῆς ἀπαγωγῆς...

— Δὲ θὰ τοὺς βροῦνε, ἀπάντησε ὁ δήμαρχος. Ἔχει περάσει μιὰ ὁλόκληρη ὥρα... Θὰ βρίσκωνται πιὰ μακρυά, αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ ἀγροφύλακας ἦρθε νὰ εἰδοποιήση τὸ δήμαρχο πὼς ζητοῦσε νὰ τοῦ μιλήση κάποιος χωρικός. Τὸν ὁδηγήσανε ἀμέσως μέσα στὸ σαλόνι.

— Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς; τὸν ρώτησε ὁ δήμαρχος. Ξέρεις τίποτα γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ παιδιοῦ;

— Μάλιστα, κύριε δήμαρχε. Ἀκοῦστε! Κατὰ τὶς 2, πηγαίνοντας στὸ χωράφι μου, πέρασα μπροστὰ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Ραμπλό, ποὺ εἶναι ἀκατοίκητο, ὅπως ξέρετε. Ἦταν σταματημένο λοιπὸν ἐκεῖ ἕν' αὐτοκίνητο. Τὸ ὁδηγοῦσε ἕνας ψηλός, ἀδύνατος, ἀσχημομούρης... Ὑπόθεσα πὼς θὰ εἶχε φέρει κάποιον στὸ σπίτι καὶ τράβηξα τὸ δρόμο μου, ἀνύποπτος.

»Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, τ' αὐτοκίνητο αὐτὸ πέρασε δίπλα μου. Ἔτρεχε πολύ. Μὰ πρόλαβα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ μέσα κι' εἶδα μιὰ γυναῖκα, μ' ἕνα παιδὶ στὰ γόνατά της, ποὺ φαινόταν κοιμισμένο... Σίγουρα, ἦταν τὸ ἀγοράκι τῆς κ. Κλαβιέρ.

— Πῆρες τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου; ρώτησε ὁ δήμαρχος.

— Δὲν πρόλαβα. Ὅταν τὸ σκέφθηκα, εἶχε φύγει πιά...

Ὅλοι κυττάχτηκαν μὲ ἀγωνία. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή, ὁ δήμαρχος εἶπε:

— Ἀσφαλῶς, δὲ θἄκανε μονάχη της τὴν ἀπαγωγή, αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Θὰ εἶχε κάποιον ἄντρα μαζί της... κι' ὁ σωφὲρ ἦταν συνένοχός τους. Τώρα πιὰ θὰ βρίσκωνται μακρυά. Βλέπετε πὼς εἶχα δίκιο;

— Κι' ἡ κ. Κλαβιὲρ λείπει... παρατήρησε ὁ παπᾶς. Δὲ μποροῦμε νὰ τὴν εἰδοποιήσουμε;

— Τὴ δυστυχισμένη! φώναξε ἡ κυρὰ-Ντυρὰν μ' ἀπελπισία. Θ' ἀργήση πολὺ νἄρθῆ.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὴν ἀστυνομία, εἶπε ὁ δήμαρχος.

Κι' ἔφυγε, μαζὶ μὲ τὸν παπᾶ καὶ μὲ τὴν κ. Ζουμπέρ. Ἡ κυρὰ-Ντυρὰν κι' ἡ Λουΐζα μείνανε μόνες, νὰ κλαῖνε καὶ νὰ βογγᾶνε.

ΙΕ'.

Ἡ κ. Κλαβιὲρ εἶχε φτάσει στὸ «Σπίτι τοῦ παιδιοῦ» κατὰ τὶς 2½. Ἡ ἀδελφὴ Ἀγάθη τὴν ὑποδέχτηκε στὴν πόρτα, ὅπως πάντα, καὶ τὴν πῆγε στὸ σαλόνι.

— Τί κάνουν τὰ παιδιά; ρώτησε ἡ Μαρία.

— Εἶναι καλὰ ὅλα. Ἔχομε κι' ἕνα καινούργιο, ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες. Ἕν' ἀγοράκι 5 χρονῶν.

— Μπᾶ! Πῶς βρέθηκε ἐδῶ;

— Ὤ, εἶναι μιὰ συγκινητικὴ ἱστορία. Ὅταν σᾶς τὴν πῶ, θὰ ἐνδιαφερθῆτε καὶ σεῖς γι' αὐτό.

— Ἀκούω, ἀδελφή μου.

— Τὴν Τρίτη τὸ βράδυ, κατὰ τὶς 6, καθὼς ἔβγαινε ἀπ' τὸ ἵδρυμα, ὁ γιατρός μας βρῆκε μιὰ γυναῖκα ξαπλωμένη χάμω, μπροστὰ στὴν πόρτα. Ἦταν νέα ἀκόμα καὶ ἀρκετὰ καλὰ ντυμένη. Δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς... Κρατοῦσε δὲ σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της ἕνα παιδάκι, ποὺ θἆχε κλάψει πολύ, ὥσπου κουράστηκε κι' ἀποκοιμήθηκε.

»Ὁ γιατρὸς τὴ νόμισε στὴν ἀρχὴ γιὰ πεθαμένη. Ἀλλ' ὅταν τὴν ἐξέτασε καλύτερα, εἶδε πὼς ἀνάπνεε ἀκόμα. Ἦταν ὅμως σὲ ἀθλία κατάστασι.

»Ὁ γιατρὸς μᾶς φώναξε. Τὴ σηκώσαμε, τὴ φέραμε μέσα, τὴν ξαπλώσαμε σ' ἕνα κρεβάτι. Κι' ὁ γιατρὸς τὴν περιποιήθηκε ὅσο μπόρεσε.

— Θὰ πάω νὰ τὴ δῶ, τὴν καϋμένη.

— Ναί, τὸ ἤξερε πὼς θἄρθῆτε σήμερα καὶ σᾶς περιμένει.

ΤΗΛ. 612-810

ΠΡΟΣΟΧΗ
Ἀντιρυτιδικὰ σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μας ἀπὸ βότανα καὶ κυτταρικὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὰ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἄγνωστα στοὺς ἀνταγωνιστάς μας.

— Τῆς μιλήσατε λοιπὸν γιὰ μένα;

— Γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσω, τὴ βεβαίωσα, ὅτι ἡ ἱδρύτρια τοῦ ἀσύλου μας θὰ ἐνδιαφερόταν ἰδιαιτέρως γιὰ τὸ παιδί της... Ὅπως σᾶς εἶπα, λοιπόν, ὁ γιατρὸς τὴν περιποιήθηκε καὶ τὴν ξανάφερε στὴ ζωή. Κύτταξε γύρω της σὰν παραζαλισμένη. Ἔμπηξε ὕστερα μιὰ φωνή, θέλησε νὰ τιναχτῆ ὄρθια, ἀλλὰ ξανάπεσε στὸ κρεβάτι. Ἅπλωσε τότε τὰ χέρια της στὸ παιδί της, ποὺ στεκόταν καὶ τὴν κύτταζε, μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ὁ μικρὸς ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴ γέμισε φιλιά.

— Δύστυχη μητέρα! Καϋμένο παιδάκι! μουρμούρισε ἡ κ. Κλαβιέρ, μὲ μάτια βουρκωμένα.

— Μοὔκανε ἐντύπωσι ἡ ἀπίστευτη χλωμάδα της, τὸ ἀδύνατο καὶ μαραμένο πρόσωπό της. Τὰ λεπτὰ καὶ κανονικὰ χαρακτηριστικά της δείχνανε πὼς ἦταν ἄλλοτε πολὺ ὄμορφη, ἀλλὰ τὴν εἶχαν γεράσει πρόωρα οἱ δυστυχίες κι' οἱ πόνοι.

»— Εἶναι πολὺ ἄρρωστη, μοῦ ψιθύρισε ὁ γιατρός. Φοβερὰ ἐξαντλημένη... Πρέπει νὰ ὑπόφερε πολύ, σωματικὰ καὶ ψυχικά. Θἄμενε συχνὰ νηστική. Κι' ἀπόψε θἄπεσε πιά, ἀπ' τὴν ἀσιτία. Ἴσως νἆναι 48 ὧρες νηστική.

— Θεέ μου! Εἶναι δυνατόν; φώναξε ἡ κ. Κλαβιέρ.

— Κι' ὅμως ἦταν ἀλήθεια, κυρία! Φρόντισα νὰ τῆς φέρουν ἀμέσως ἕνα φλυτζάνι ζουμί. Τῆς τὸ δώσαμε, μιὰ-μιὰ κουταλιά. Δώσαμε ἐπίσης ψωμὶ καὶ κρέας στὸ παιδάκι, ποὺ τὰ καταβρόχθισε μὲ βουλιμία. Ἡ μητέρα μᾶς εὐχαριστοῦσε μὲ τὴ ματιά της, γεμάτη εὐγνωμοσύνη, ἐνῶ ἕνα χλωμὸ χαμόγελο ἄνθιζε στὰ χείλη της.

»Πρὶν φύγη, ὁ γιατρὸς μᾶς εἶπε πώς, σὲ δυὸ ὧρες, θὰ μποροῦσε νὰ φάη ἕν' αὐγὸ καὶ μιὰ φτερούγα ἀπὸ κοτόπουλο.

»Γιὰ νὰ μὴ τὴ χωρίσουμε ἀπ' τὸ παιδί της, τοῦ βάλαμε ἕνα κρεβατάκι στὴν ἴδια κάμαρα. Εἶναι φρόνιμο ἀγοράκι, ὑπάκουο κι' εὐαίσθητο. Φαίνεται πολὺ ἔξυπνο... Τώρα εἶν' ἔξω, στὴν αὐλή, καὶ παίζει μὲ τ' ἄλλα παιδιά.

»Τὴν Τετάρτη καὶ τὴν Πέμπτη, ἡ ἄρρωστή μας ἦταν τόσο ἀδύνατη, ὥστε δὲ μποροῦσε νὰ μιλήση. Ὕστερα ἄρχισε νὰ συνέρχεται κι' ἀπάντησε σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις μου.

»Νοιώθοντας πὼς δὲν εἶχε πιὰ πολλὴ ζωή, ἀγωνιοῦσε τί θὰ γινόταν τὸ παιδί της δίχως αὐτήν... Μοῦ ἐξήγησε πὼς εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ καιρὸ καὶ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ἐργασθῆ. Ὁ σπιτονοικοκύρης τῆς ἔκανε ἔξωσι, γιατὶ χρωστοῦσε δυὸ νοίκια, καὶ τῆς κατάσχεσε τὰ μισὰ ἔπιπλά της. Πούλησε κι' αὐτὴ τὰ ὑπόλοιπα καὶ κατάφυγε σὲ μιὰ καμαρούλα ξενοδοχείου, σὲ μιὰ σκοτεινὴ τρύπα, στὸ πέμπτο πάτωμα.

»Τὰ λίγα λεφτά, ποὺ εἶχε πάρει ἀπ' τὰ ἔπιπλά της, τελειώσανε γρήγορα. Δὲν εἶχε πιὰ οὔτε ροῦχα ν' ἀλλάξη. Μονάχα τὸ φουστάνι, ποὺ φοροῦσε. Εἶχε φτάσει στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς φτώχειας... Ἄκουσε τότε γιὰ τὸ «Σπίτι τοῦ παιδιοῦ» καὶ σκέφθηκε: «Θὰ πάω νὰ δώσω τὸ παιδί μου στὶς καλὲς αὐτὲς μοναχὲς κι' ὕστερα, ἥσυχη πιὰ γιὰ τὴν τύχη του, θὰ ξανάρθω ἐδῶ, νὰ πεθάνω ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴν πεῖνα.

»Εἶχε μείνει δυὸ μέρες νηστική. Μπόρεσε ν' ἀγοράση μονάχα λίγο ψωμὶ γιὰ τὸ παιδί της... Ἦρθε ὡστόσο ὡς ἐδῶ μὲ τὰ πόδια, κρατῶντας στὸν περισσότερο δρόμο τ' ἀγοράκι στὴν ἀγκαλιά της. Ὅταν ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα μας, δὲν ἄντεχε πιά. Δὲ βρῆκε τὴ δύναμι οὔτε νὰ σηκώση τὸ χέρι της γιὰ νὰ χτυπήση τὸ κουδοῦνι. Τὸ παιδί της ἔκλαιγε γοερά. Θέλησε νὰ τὸ πάρη στὰ χέρια της, νὰ τὸ παρηγορήση. Μὰ ἔνοιωσε μιὰ ζαλάδα, σκοτείνιασαν τὰ μάτια της κι' ἔπεσε ἀναίσθητη, ἐκεῖ ποὺ τὴ βρῆκε ὁ γιατρός.

Ἡ κ. Κλαβιὲρ εἶχε ἀκούσει αὐτὴ τὴ διήγησι, ἀμίλητη κι' ἀκίνητη. Θὰ σκεπτόταν ἴσως πόσο ἀλύπητα κυνηγάει ἡ Μοῖρα ὡρισμένους ἀνθρώπους...

— Θέλω νὰ δῶ τὸ παιδί, πρὶν ἀπ' τὴ μητέρα, εἶπε. Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφή, φέρτε μοῦ το.

Ἡ ἀδελφὴ Ἀγάθη σηκώθηκε, βγῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο, κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι ἕνα ἀγοράκι. Ἡ Μαρία τὄβαλε νὰ καθήση κοντά της, τὸ κύτταξε μὲ συγκίνησι, τ' ἀγκάλιασε, τὸ φίλησε.

— Πῶς σὲ λένε, μικρούλη μου; τὸ ρώτησε.

— Ἐδουάρδο, κυρία.

— Ἀγαπᾶς πολὺ τὴ μαμά σου;

— Ὤ, ναί, πολύ, πάρα πολύ!

— Ἔλα μαζί μου. Πᾶμε νὰ τὴ δοῦμε.

Ἡ διευθύντρια τοὺς συνώδεψε ὡς τὴν πόρτα τῆς κάμαρης τῆς ἄρρωστης, τὴν ἄνοιξε γιὰ νὰ μποῦνε κι' ἔφυγε.

Τὸ παιδάκι ὥρμησε πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς μητέρας του, σκαρφάλωσε πάνω καὶ τρύπωσε στὴν ἀγκαλιά της, σὰ φοβισμένο πουλάκι.

Ἡ κ. Κλαβιὲρ πλησίασε στὸ κρεβάτι. Ἡ ἄρρωστη τὴν κύτταζε μὲ ἔκπληξι.

— Μοῦ εἴπανε πὼς θέλατε νὰ μὲ δῆτε κυρία, τῆς εἶπε ἡ Μαρία.

Ἐκείνη ἀνασηκώθηκε, μὲ μιὰ προσπάθεια.

— Ἄ, ἐσεῖς ἱδρύσατε αὐτὸ τὸ εὐλογημένο ἄσυλο; φώναξε.

— Μὲ βοηθήσανε στὸ ἔργο μου μερικοὶ καλοὶ φίλοι.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἔχη πάντα καλά!... Σᾶς ἔδωσε τὴν ὀμορφιὰ τῶν ἀγγέλων του καὶ σᾶς ἔστειλε στὴ γῆ γιὰ νὰ βοηθᾶτε καὶ νὰ παρηγορῆτε τοὺς δυστυχισμένους.

Ἡ Μαρία τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, ποὺ ἔκαιγε ἀπ' τὸν πυρετό.

— Πέστε μου, θὰ κρατήσετε ἐδῶ τὸ μικρό μου Ἐδουάρδο; πρόσθεσε ἐκείνη ἱκετευτικά.

— Τὸ παιδί σας θὰ μείνη στὸ ἵδρυμα ὅσο θέλετε... ὥσπου νὰ ζητήσετε σεῖς νὰ τὸ πάρετε.

— Νὰ τὸ πάρω; βόγγησε ἡ ἄρρωστη. Μὰ ἐγὼ θὰ πεθάνω, τὸ ξέρω. Οἱ μέρες μου εἶναι μετρημένες.

Τοῦ κάκου προσπάθησε ἡ Μαρία νὰ τῆς δώση κουράγιο.

— Νοιώθω νὰ φεύγη ἡ ζωή μου, ἐπέμεινε ἐκείνη. Ἐπιτρέψετέ μου ὅμως νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὸ παιδί μου! Γι' αὐτὸ ζήτησα τόσο νὰ σᾶς δῶ... Ὑποσχεθῆτε μου πὼς θὰ τὸ προστατεύετε πάντα, πὼς δὲ θὰ τὸ ἐγκαταλείψετε ποτέ! Σᾶς ἐξορκίζω σὲ ὅ,τι πιὸ ἀγαπητὸ ἔχετε στὸν κόσμο!

— Σᾶς ὑπόσχομαι κάτι ἀκόμα πιὸ πολύ, πρόφερε ἐπίσημα ἡ κ. Κλαβιέρ. Θὰ τὸ ἀγαπάω σὰν παιδί μου.

Τὸ πρόσωπο τῆς ἄρρωστης ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— Ὤ, ὁ Θεὸς ἄκουσε τὶς προσευχές μου! φώναξε. Εὐχαριστῶ, κυρία, εὐχαριστῶ. Τώρα πιὰ μπορῶ νὰ πεθάνω ἥσυχη... Μὰ πρῶτα πρέπει νὰ μάθετε ὅλη τὴν ἱστορία μου! Πρέπει νὰ σᾶς πῶ τί ἤμουν, πρὶν ἀπ' τὴν τωρινὴ κατάντια μου.

Κι' ἡ ἄρρωστη ἄρχισε νὰ διηγῆται τὴ ζωή της.

Λεγόταν Μαρσελὶν κι' ἦταν κόρη ἑνὸς κρασέμπορου τοῦ Μπορντώ, τοῦ Ἀντουὰν Ροντάκ. Ὁ πατέρας της ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναῖκα του καὶ τὶς δυό του κόρες.

Στὰ 15 χρόνια της ὅμως, ἡ Μαρσελὶν εἶχε τὴ δυστυχία νὰ χάση τὴ μητέρα της. Ἀπ' τὸν πόνο του, ὁ πατέρας της παραμέλησε τελείως τὴν δουλειά του, καταστράφηκε καὶ αὐτοκτόνησε. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς μείνανε ὀρφανὲς καὶ φτωχές. Τὶς πῆρε τότε στὸ σπίτι του ἕνας πάμπολυτος θεῖος τους, ἀδελφὸς τῆς μητέρας τους, ὀνόματι Ρομπὲρ Τεσσιέ.

Εἶχε χηρέψει κι' αὐτὸς καί, στὰ 46 χρόνια του, εἶχε ξαναπαντρευτῆ μὲ μιὰ κοπέλλα 20 χρονῶν, ἐξαιρετικὰ ὄμορφη, ἀλλὰ κακὴ καὶ δύστροπη. Αὐτὴ δὲν τὸν εἶχε ἀφίσει νὰ βοηθήση τὸ Ροντάκ, νὰ τὸν γλυτώση ἀπ' τὴν καταστροφή. Τὸν ἔκανε ὅ,τι ἤθελε, τοῦ εἶχε ἐπιβληθῆ ἀπόλυτα.

Ὅταν πῆραν στὸ σπίτι τους τὶς δυὸ ὀρφανές, ἔδειξε ἀπ' τὴν ἀρχὴ μιὰ ἀδικαιολόγητη ἀντιπάθεια γιὰ τὴ Μαρσελίν. Τῆς φερνόταν χειρότερα παρὰ τὶς ὑπηρέτριές της. Τὴν ἔβριζε, τὴ χτυποῦσε. Κι' ὅταν ἐκείνη τὰ δεχόταν ὅλα, ὑποταγμένη, τὴν ἔλεγε ὑποκρίτρια.

Τὴ μισοῦσε, γιατὶ ἦταν νέα, ὄμορφη, μορφωμένη, ἐνῶ ἐκείνη ἦταν ἀγράμματη.

Ἡ ἄμοιρη Μαρσελὶν δὲν εἶχε σὲ ποιὸν νὰ πῆ τὸν πόνο της. Ὁ θεῖος της δὲν ἔβλεπε, δὲν ἄκουγε τίποτα. Ἂν τοῦ παραπονιότανε, θὰ τῆς ἔρριχνε ἄδικο.

Ἀντίθετα, ἡ τρομερὴ αὐτὴ θεία ἔδειχνε ἀγάπη καὶ προτίμησι στὴ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Μαρσελίν, τὴν Ἀντουανέττα. Τὴ χάϊδευε, τὴ φιλοῦσε, τὴν ἔντυνε μὲ τὰ ὡραιότερα φορέματα καὶ τὴν καμάρωνε. Ἔλεγε σὲ ὅλους πὼς τὴν εἶχε υἱοθετήσει. Κι' ὁ ἄντρας της τὸ ἐπιβεβαίωνε.

Ἡ Μαρσελὶν δὲ ζήλευε τὴν ἀδελφή της. Κάθε ἄλλο! Ἦταν μάλιστα εὐτυχισμένη, ποὺ τὴν ἔβλεπε τόσο τυχερὴ καὶ χαϊδεμένη.

Δὲν ἄργησε ὡστόσο ν' ἀντιληφθῆ πὼς ἐκείνη δὲν τὴν ἀγαποῦσε. Ἐπηρεασμένη ἀπ' τὴ θεία της, τῆς φερνόταν κι' αὐτὴ μὲ τὸ χειρότερο τρόπο, ἀγέρωχα καὶ περιφρονητικά. Ἡ κ. Τεσσιὲ εἶχε σταλάξει τὸ μῖσος μέσα στὴν ψυχή της.

Ἔτσι περάσανε τὰ χρόνια κι' ἡ Μαρσελὶν ἔγινε 21 χρονῶν. Τὴν ἐρωτεύθηκε τότε ἕνας ὑπάλληλος τοῦ θείου της, ὁ Ἐρνέστος Λεμπέλ. Τὸν ἀγάπησε κι' αὐτὴ καὶ δέχτηκε μὲ χαρὰ νὰ γίνη γυναῖκα του. Ἀλλ' ὅταν ὁ νέος ζήτησε τὸ χέρι της ἀπ' τὸ θεῖο της, ἡ κ. Τεσσιὲ διάταξε τὴ Μαρσελὶν νὰ μαζέψη τὰ κουρέλια της καὶ νὰ φύγη ἀμέσως ἀπ' τὸ σπίτι της. Τὴν ἔδιωξε, σὰ νἆχε κάνει κάποιο βαρὺ σφάλμα, ποὺ ἀγάπησε τὸν Ἐρνέστο.

Ὁ νέος τὴν ἔστειλε νὰ μείνη προσωρινὰ σὲ μιὰ γριὰ θεία του. Ὕστερα παραιτήθηκε ἀπ' τὴ θέσι του, πῆγε νὰ τὴ βρῆ καὶ τὴν παντρεύτηκε. Μετὰ τὸ γάμο τους, τῆς φανέρωσε γιατί τὴν εἶχε διώξει ἡ κ. Τεσσιέ: Τὸν ἤθελε γιὰ τὸν ἑαυτό της, τοῦ ἔκανε τὰ γλυκὰ μάτια κι' εἶχε ἐξαγριωθῆ ὅταν ἔμαθε πὼς σκόπευε νὰ παντρευτῆ τὴν ἀνηψιά της.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, τὸ ἀντρόγυνο ἀπόκτησε ἕνα ἀγοράκι,

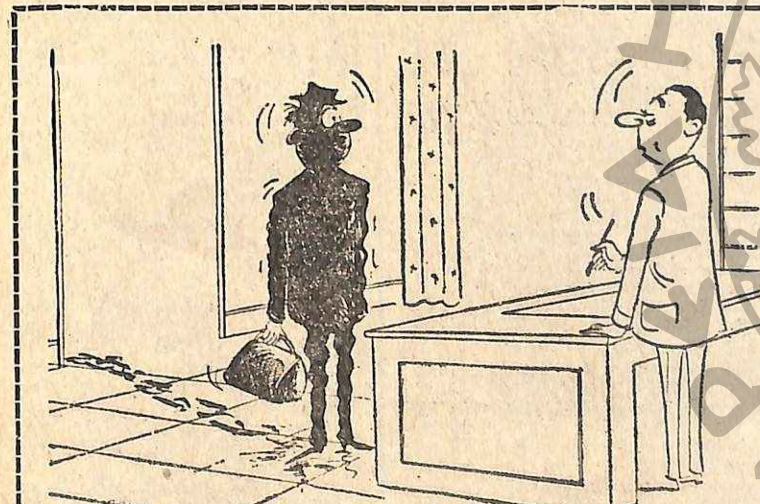

—"Ἕνα δωμάτιο... Ὁποιοδήποτε μὲ μπάνιο!...

—Δὲν πᾶς λίγο πιὸ μακρυὰ νὰ ἐγκατασταθῆς τὸ μαγαζί σου;

τὸν 'Εδουάρδο.

Εἶχαν πάει στὸ Παρίσι, ὅπου ὁ 'Ερνέστος εἶχε βρῆ μιὰ καλὴ δουλειά. Ζοῦσανε ἥσυχα κι' εὐτυχισμένα. Ξαφνικὰ ὅμως, ὁ 'Ερνέστος ἀρρώστησε καὶ πέθανε, ἀφίνοντας χωρὶς πόρους ζωῆς τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του.

'Η Μαρσελὶν ἔγραψε στὸ θεῖο της, στὴν ἀδελφή της, ζητῶντας τὴ βοήθειά τους. Μὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντηση. Τὴν εἶχαν πιὰ ξεγράψει, δὲν τὴ θεωροῦσαν μέλος τῆς οἰκογενείας τους...

Πούλησε τὰ λιγοστά της κοσμήματα καὶ μπόρεσε ἔτσι νὰ ζήση λίγους μῆνες, αὐτὴ καὶ τὸ παιδί της. 'Επειτα τους λείψανε ὅλα, καὶ τὸ ψωμὶ ἀκόμα. 'Η Μαρσελὶν δὲν εἶχε μπορέσει νὰ βρῆ μιὰ δουλειά. 'Η ὑγεία της κλονίσθηκε ἀπ' τὶς στερήσεις.

Ξανάγραψε στοὺς δικούς της, δίχως ἀποτέλεσμα καὶ πάλι.

— "Ω, κυρία, εἶπε στὴ Μαρία, ὁ θεῖος, ἡ θεία κι' ἡ ἀδελφή μου ἔχουν ἕνα κομμάτι μάρμαρο στὴ θέση τῆς καρδιᾶς... Ποτέ, ποτὲ μὴ τοὺς δώσετε τὸ παιδί μου, ἀκόμα κι' ἂν σᾶς τὸ ζητήσουνε.

— Μείνετε ἥσυχη, τὴ βεβαίωσε ἡ κ. Κλαδιέρ, θὰ τὸ κρατήσουμε κοντά μας καὶ θὰ φροντίσουμε νὰ μάθη νὰ ἐργάζεται, γιὰ νὰ γίνη ἀργότερα ἕνας χρήσιμος ἄνθρωπος. "Οπως σᾶς ὑποσχέθηκα, θὰ ἐνδιαφερθῶ προσωπικὰ γιὰ τὸ μέλλον του καὶ θὰ τὸ βοηθήσω νὰ χαράξη τὸ δρόμο του στὴ ζωή.

'Η Μαρσελὶν ἄρπαξε τὸ χέρι της καὶ τὸ φίλησε μ' εὐγνωμοσύνη.

Τὸ παιδὶ εἶχε ἀποκοιμηθῆ στὴν ἀγκαλιά της. Προσέχοντας νὰ μὴ τὸ ξυπνήση, ἡ μητέρα πῆρε κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι της ἕνα φάκελλο καὶ τὸν ἔδωσε στὴ Μαρία.

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ἐκείνη.

— "Ενα χαρτί, ποὺ εἶχα ἑτοιμάσει, πρὶν ἔρθω ἐδῶ στὸ ἄσυλο, γιὰ νὰ τὸ παραδώσω μαζὶ μὲ τὸ παιδί μου. "Εχω γράψει σ' αὐτὸ ὅλα τὰ στοιχεῖα, ποὺ μπορεῖ νὰ χρειαστοῦν ἀργότερα στὸν 'Εδουάρδο μου: τὰ ὀνόματα τοῦ πατέρα του καὶ τὸ δικό μου, τοῦ παππού καὶ τῆς γιαγιᾶς του, τοῦ θείου μου, τῆς θείας μου, τῆς ἀδελφῆς μου. Ἐπίσης γράφω ποῦ γεννήθηκε, ποῦ βαφτίστηκε... ὅλα, τελοσπάντων. "Αν θελήση μιὰ μέρα νὰ μάθη ποιὰ ἦταν ἡ οἰκογένειά του, θὰ βρῆ ὅλες τὶς πληροφορίες σ' αὐτὸ τὸ χαρτί.

»Καὶ σεῖς, κυρία, ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ τοῦ δινηγῆτε, μιὰ μέρα, τὶς δυστυχίες τῆς τόσο σύντομης ζωῆς μου.

'Η Μαρία πῆρε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ δίκρυψε στὸν κόρφο της. Φίλησε ὕστερα τὴν ἀρρωστη καὶ τὸ ἀγοράκι της καὶ πῆγε νὰ κάνη τὴ συνηθισμένη της ἐπίσκεψη στὰ παιδιὰ τοῦ ἀσύλου.

Κατὰ τὶς 6, ξεκίνησε γιὰ νὰ γυρίση στὸ Βωκρεσόν.

«'Ο γιατρὸς δὲν τῆς δίνει περισσότερο ἀπὸ λίγες μέρες ζωή — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της. "Ισως δὲ θὰ τὴν ξαναδῶ, τὴν καϋμένη. Μὰ μπορεῖ νὰ πεθάνη ἡσυχη!

MENTIOYM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς 'Εταιρίας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ καὶ 5—8 μ.μ ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου). Τηλέφωνον 810-975.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. 'Αγίου Κωνσταντίνου 'Ομόνοια) 9—1 π.μ. καὶ 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

Ὁ ὅλο τὸν Κόσμο

Ὁ ἄνεργος ποὺ... βρῆκε δουλειά!

"Ενας ἄνεργος 'Ιταλός, ὁ Τούλιο Σαβίνο, εἶχε δεχτῆ νὰ ἐμφανιστῆ ὡς Φελίτσε Λατάντζα καὶ νὰ καταδιακαστῆ γιὰ λογαριασμό του ἐπὶ ἀπάτη σὲ πενταετῆ εἰρκτή. Γιὰ τὴ μικρὴ αὐτὴ «ἐξυπηρέτησι» ὁ Σαβίνο εἰσέπραττε κάθε μήνα ἀπὸ τὸ Λατάντζα ἕνα ποσὸν δυόμισι περίπου χιλιάδων δραχμῶν. Τὸ κα-

κὸ εἶναι ὅτι ἡ ὑποκατάστασι ἀνακαλύφθηκε κι' ὁ Σαβίνο καταδικάστηκε γι' αὐτὴν σὲ φυλάκισι δύο ἐτῶν. 'Υποχρεώθηκε ἐπίσης νὰ καταβάλη ὡς πρόστιμο τὸ ποσόν, ποὺ εἶχε εἰσπράξει ἀπὸ τὸν Λατάντζα. 'Ο τελευταῖος, ἐξ ἄλλου, συνελήφθη καί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εἰρκτὴ τῶν πέντε ἐτῶν, θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ ἐκτίση ἐπίσης μιὰ φυλάκισι δύο ἐτῶν γιατὶ ἐξαπάτησε τὶς ἀρχές.

Τὸ παιδὶ μὲ τὸ ἄστρο

Στὸ Μεξικὸ γενγήθηκε ἕνα παιδάκι, ποὺ στὸ μέτωπό του εἶναι ἐντυπωμένο ἕνα ἀστέρι μὲ ὀχτὼ αἰχμές.

Μιμήθηκε τόν... Περίανδρο!

"Ενας Πέρσης δάσκαλος σκότωσε τὴ γυναίκα του γιὰ λόγους ζηλοτυπίας καὶ κατόπιν ἔκαψε τὸ πτῶμα της. Στὸ δικαστήριο κατέθεσε ὅτι στὴν πρᾶξι του αὐτὴ προέβη γιὰ νὰ μιμηθῆ τὸν Περίανδρο, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑφτὰ σοφοὺς τῆς 'Ελλάδος.

Τὸ μικρότερο σχολεῖο

Τὸ μικρότερο σχολεῖο ποὺ ὑπάρχει στὴν Εὐρώπη βρίσκεται σ' ἕνα γαλλικὸ χωριουδάκι, ποὺ λέγεται 'Αλλόν. "Εχει μόνο τρεῖς μαθητές.

Χρήσιμα μαθήματα

Σὲ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα δημοσιεύθηκε ἡ κατωτέρω ἀγγελία. «Σὲ ἕξη μόνο μαθήματα διδάσκω σὲ δεσποινίδες καὶ νεαρὲς κυρίες πῶς νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ περίτροφο. Τιμὲς πρωτιτές».

Τὸ ἀκριβότερο κλειδί

'Ο κωδωνοκρούστης τῆς ἐκκλησίας τοῦ Λαμπαϊ (Γαλλία), γιὰ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ καμπαναριοῦ, χρησιμοποιεῖ ἕνα παμπάλαιο κλειδί, ποὺ ζυγίζει 1 κιλὸ καὶ 800 γραμμάρια!

Κέρδισε 5 λίρες!

"Επειτα ἀπὸ ἀγῶνες 4 ἐτῶν μὲ τὴν 'Εφορία, ὁ "Αγγελος Ρέτζιναλντ Φρέντυ, κάτοικος τοῦ Λήντς, ἐπέτυχε νὰ μειωθῆ ὁ φόρος, ποὺ ἔπρεπε νὰ πληρώση γιὰ τὸ 1958 ἀπὸ 1590 λίρες σὲ 1585! Τὴ νίκη του αὐτή, ὡστόσο, τὴ θεώρησε σὰν μεγάλο κατόρθωμα καὶ τὴν πανηγύρισε παραθέτοντας ἕνα πλούσιο συμπόσιο στοὺς φίλους του!

Τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν

Διάφοροι σύλλογοι 'Αγγλίδων ἐζήτησαν νὰ ἀπαγορευθῆ ἀπὸ τὰ δελτία ταυτότητος καὶ τὰ διαβατήρια ἡ ἐνδειξι: χρῶμα μαλλιῶν. "Οπως παρατηροῦν, οἱ γυναῖκες ἀλλάζουν σήμερα συχνὰ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τους καὶ ἡ ἔνδειξις ποὺ ἀναγράφεται στὰ δελτία ταυτότητος καὶ τὰ διαβατήρια τοὺς δημιουργεῖ δυσχέρειες. Οἱ ἀγγλικὲς ἀρχὲς ἐξετάζουν εὐμενῶς αὐτὸ τὸ αἴτημα.

Τὸ ἄρωμα ποὺ ξυπνάει

Στὸ Σικάγο ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἕνα πρωτότυπο ξυπνητῆρι. Δὲν κουδουνίζει, οὔτε παίζει τραγούδια, ἀλλὰ σκορπίζει ἐν· δυνατὸ ἄρωμα, ποὺ ξυπνάει τὸν κοιμώμενο. Τὸ ξύπνημα αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶναι πολὺ εὐάριστο.

Ἑλικόπτερα — ταξὶ κυκλοφοροῦν στὴ Σηλανδία

'Η Ζηλανδία ἀποχτησε ἑλικόπτερα-ταξί. Τηλεφωνῶντας σ' ἕναν ὡρισμένο ἀριθμό, μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχη μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του ἕνα παρόμοιο ἑλικόπτερο, ποὺ τὸν μεταφέρει ὁπουδήποτε. Ἡ ταρίφα εἶναι διπλάσια περίπου ἀπὸ ἐκείνην τῶν αὐτοκινήτων ταξί. Ἀλλὰ ὁ πελάτης βγαίνει καὶ πάλι κερδισμένος, γιατὶ τὰ ἑλικόπτερα πετοῦν σ' εὐθεῖα γραμμὴ κι' ἔτσι ἡ διαδρομὴ εἶναι μικρότερη. 'Εκτὸς τούτου, πηγαίνει κανεὶς γρηγορώτερα καὶ ἀσφαλέστερα.

Τὰ περιστέρια κίνδυνος γιὰ τὴν ὑγεία

Μετὰ τὸν πόλεμο ποὺ ἐκήρυξαν οἱ "Αγγλοι καὶ οἱ 'Αμερικανοὶ κατὰ τῶν περιστεριῶν, καὶ οἱ 'Ιταλοὶ ἐπίσης ἀρχίζουν ν' ἀνησυχοῦν. Σύμφωνα μὲ τοὺς γενομένους ὑπολογισμούς, τὰ περιστέρια πρὸ βρίσκονται στὶς ἰταλικὲς πλατεῖες καὶ τὰ πάρκα ξεπερνοῦν τὰ 7 ἑκατομμύρια! Ὡς γνωστόν, τὰ περιστέρια μεταδίδουν ἕναν ἰό, ποὺ εἶναι κάποτε θανατηφόρος. Οἱ ἰταλικὲς ἀρχὲς μελετοῦν τὸν τρόπο τῆς πιὸ ἀνώδυνης ἐξοντώσεώς των.

Οἱ κουρεῖς δικαιοῦνται νὰ πετσκέβουν τοὺς πελάτες

"Ενας κουρέας μπορεῖ νὰ πληγώση μὲ τὸ ξυράφι του ἕναν πελάτη; Τὴ περίπτωσι αὐτὴ παρουσιάστηκε τελευταία στὸ ἰταλικὸ δικαστήριο τοῦ Λέτσε, ποὺ ἀθώωσε μὲ τὴν ἀπόφασί του τὸν κατηγορούμε-

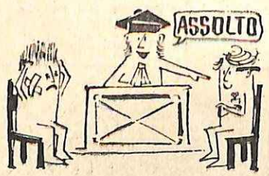

νο Φιγκαρώ. Στὴν ἀπόφασί του αὐτὴ τὸ δικαστήριο τονίζει ὅτι, ἐφ ὅσον πιστοποιεῖται ἡ ἐπαγγελματικὴ δεξιότης τοῦ κουρέα, ὁ ἐνδεχόμενος τραυματισμὸς ἑνὸς πελάτου περιλαμβάνεται στὴν κατηγορία τῶν ἀπροβλέπτων καὶ ἄνευ προθέσεως λαθῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ ζητηθοῦν εὐθῦνες.

'Η ἠρεμία σκοτώνει!

Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε στὴν 'Αγγλία ἀπεκάλυψε ὅτι οἱ θάνατοι ἀνθρώπων ἡλικίας κάτω τῶν 50 χρόνων ποὺ δὲν καπνίζουν, δὲν πίνουν καὶ ζοῦν ἤρεμα, εἶναι περισσότεροι σχετικὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἰδίας ἡλικίας, ποὺ καπνίζουν, πίνουν καὶ βασανίζονται ἀπὸ διάφορες ἔγνοιες.

Θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου, θὰ φροντίσω γιὰ τὸ παιδί της, σὰ νὰ ἦταν δικό μου!».

ΙΣΤ'.

"Οταν τ' αὐτοκίνητο ἔφτασε μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς κ. Κλαδιέρ, ἦταν ἀκόμα μαζεμένοι μερικοὶ ἄνθρωποι ἐκεῖ ἀπ' ἔξω.

'Η Μαρία ἁπόρησε γι' αὐτὴ τὴν ἀσυνηθιστη συγκέντρωσι. Πρόσεξε πῶς φαίνονταν ὅλοι στενοχωρημένοι, θλιμμένοι. 'Αναγνώρισε ἀνάμεσά τους τὴ γυναῖκα ἑνὸς ἐργάτη, ποὺ τὴν εἶχε βοηθήσει κάποτε, ποὺ ἀρρώστησε ὁ ἄντρας της. Πῆγε κοντά της.

— Μὰ τί συμβαίνει; τὴ ρώτησε. Γιατί εἶν' ἐδῶ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος;

— Μιὰ μεγάλη δυστυχία...τραύλισε ἐκείνη. Τὸ ἀγοράκι σος... 'Η κ. Κλαδιὲρ χλώμιασε φοβερά. 'Η φυσιογνωμία της ἀλλοιώθηκε. "Αρπαξε τὴ χωρικὴ ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὴς φώναξε, μὲ τὰ μάτια της πεταγμένα ἀπ' τὶς κόγχες...

— Τί ἔπαθε τὸ παιδί μου; 'Εκεῖνη θέλησε ν' ἀπαντήση, μὰ ἡ φωνή της πνίγηκε σ' ἕνα λυγμό.

"Ενας ἄντρας προχώρησε τότε καὶ εἶπε μὲ συμπόνια:

— Μπῆκαν κάποιοι στὸν κῆπο σας καὶ κλέψανε τὸ ἀγοράκι σας.

'Η δύστυχη μητέρα ἔβγαλε μιὰ βραχνὴ φωνὴ καὶ κλονίσθηκε, σὰ νὰ τὴν εἶχαν χτυπήσει μὲ σφυρὶ κατακέφαλα. Μόλις πρόλαβε ὁ Πινγκὲ νὰ ὁρμήση καὶ νὰ τὴν κρατήση γιὰ νὰ μὴν πέση.

Μά, τὴν ἄλλη στιγμή, ξαναβρῆκε τὶς δυνάμεις της καὶ τὴν ἐνεργητικότητά της. Τὰ μάτια της ἀστράψανε.

Χαιρέτησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ της τοὺς χωρικούς, προχώρησε γρήγορα καὶ μπῆκε στὸ σπίτι της.

Στὸ σαλόνι, ἡ Λουΐζα γονάτισε μπροστά της, κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

— Μοῦ πήρανε τὸ παιδί μου! εἶπε ἡ Μαρία μὲ ὑπόκωφη φωνή. 'Εσὺ φταῖς, Λουΐζα;

— "Οχι, κυρία, σᾶς τ' ὁρκίζομαι!...

— Σήκω, λοιπόν, καὶ πές μου πῶς μπόρεσαν νὰ σοῦ ἁρπάξουν τὸ παιδί, μπροστὰ στὰ μάτια σου!

— Εἶμαι τρελλή! 'Ο κόμης ντὲ Ροζαμὸν μ' ἔχει ξεχάσει ἀπὸ καιρό... Κι' ἄλλωστε, ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ πῆ, ὅτι εἶναι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου, ἀφοῦ οἱ φίλοι μου δὲν ξέρουνε τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Λουσιὲν Ζερδουά;... Μὰ κι' ἂν ἀκόμα τὸ μάθαινε, δὲ θὰ τὸν ἐνοιαζε. Εἶναι τώρα παντρεμένος καὶ θάχη ἀσφαλῶς ἄλλα παιδιά, νόμιμα...

»'Ο πόνος μὲ κάνει νὰ παραλογίζωμαι. Φτάνει νὰ μὴν τρελλαθῶ, Θεέ μου!...

Μιὰ ἄλλη ἰδέα τῆς ἦρθε ξαφνικὰ — σωστή, αὐτὴ τὴ φορά: "Ισως ἡ ἁπαγωγὴ τοῦ παιδιοῦ της ἦταν μιὰ ἐκδίκησι... Μὰ ποιὸς θάθελε νὰ τὴν ἐκδικηθῆ;

'Ανατρίχιασε ἀπότομα κι' ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ φωνή. Εἶχε θυμηθῆ τὸ Ζοζεφ Γκαλλό, τὸ θεῖο της. ἔτσι ὅπως τὸν εἶχε δῆ νὰ σταράζη καταγῆς, μετὰ τὸ χτύπημα μὲ τὸ ψαλίδι!...

'Η Σαρλὸτ τῆς εἶχε πῆ πῶς ὁ Γκαλλὸ τὴν εἶχε ἐπισκεφθῆ, γιὰ νὰ τὴ ρωτήση ποῦ ἐμενε ἡ ἀνηψιά του.

«'Ο θεῖος σου εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρός σου. Νὰ φυλάγεσαι ἀπ' αὐτόν!», τῆς εἶχε συστήσει ἡ φίλη της.

Αὐτός... αὐτὸς θὰ εἶχε ἁρπάξει τὸ παιδί της, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ! Τώρα τὴν εἶχε κυριέψει ἕνας φριχτὸς φόβος:

— Αὐτὸς ὁ ἄτιμος, τὸ τέρας, κοιμόταν πάνω στὰ γόνατα μιᾶς γυναίκας.

— "Α, τὸ κοιμίσανε, γιὰ νὰ μὴ φωνάξη, νὰ μὴ ζητήση βοήθεια... Πινγκέ, φίλε μου, θὰ πᾶτε ἀπόψε κιόλας, ἂν μπορέσετε, νὰ βρῆτε τὸ γιατρὸ Σεβριὸ καὶ τὸν κ. Μαμπιλόν. Θὰ τοὺς ἀναγγείλετε τὴ δυστυχία, ποὺ μὲ χτύπησε. Αὐτοὶ θὰ ξέρουν καλύτερα ἀπὸ μένα τί πρέπει νὰ γίνη, γιὰ νὰ βρεθῆ τὸ παιδί μου.

"Επειτα, ἡ ἄμοιρη μητέρα ζήτησε νὰ τὴν ἀφήσουν μονάχη. 'Ανέβηκε στὴν κάμαρά της κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. 'Ο λαιμός της ἦταν σφιγμένος, πνιγόταν.

Ξαφνικά, ξέσπασε σὲ λυγμοὺς κι' ἀναβλύσανε ἐπιτέλους τὰ δάκρυά της. Αὐτὸ τὴν ἀνακούφισε. Ἀφοῦ ἔκλαψε κάμποσο, μπόρεσε ἐπιτέλους νὰ βάλη μιὰ τάξι στὶς σκέψεις της.

Γιατί τῆς εἶχαν πάρει τὸ παιδί της; 'Η ἁπαγωγὴ αὐτὴ θὰ ἦταν ἀσφαλῶς προμελετημένη. Εἶχε, λοιπόν, κάποιο σκοπό. Ποιόν ὅμως;... Οἱ δράστες ἦταν πληρωμένοι ἀπὸ κάποιον; 'Αλλ' ἀπὸ ποιόν καὶ γιατί;

Τὴν καθησύχαζε ἡ σκέψι πὼς δὲ θὰ κάνανε κακὸ στὸ ἀγοράκι της — γιατί, κρίνοντας τὶς καρδιὰ τῶν ἄλλων μὲ τὴ δική της, θεωροῦσε ἀδύνατο νὰ πάρουν ἕνα ἀθῶο παιδὶ ἀπ' τὴ μητέρα του, γιὰ νὰ τὸ σκοτώσουν ἢ νὰ τὸ βασανίσουν.

'Υπῆρχε, ἄλλωστε, μιὰ γυναῖκα ἀνάμεσά τους. Σίγουρα, αὐτὴ θὰ φρόντιζε γιὰ τὸ παιδί της, θὰ τὸ προστάτευε.

"Ηταν βέβαιη ἡ Μαρία πὼς δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ ξαναβρῆ τὸ γυιό της. "Αν χρειαζότανε, θάβαζε σὲ κίνησι ὅλη τὴν ἀστυνομία, θὰ ξόδευε 10, 20, 30 ἑκατομμύρια!

Μὰ γιατί της τὸν εἶχαν κλέψει;... Γιατί;

Μιὰ παράξενη, τρελλὴ ἰδέα, πέρασε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ μυαλό της: "Ισως ὁ παλιός της φίλος, ὁ κόμης ντὲ Ροζαμόν, εἶχε ἀνακαλύψει πὼς ὁ μικρὸς 'Αντρὲ Κλαδιὲρ ἦταν δικό του παιδί, καὶ τὸ εἶχε ἁπαγάγει, ξέροντας, ὅτι δὲ θὰ τοῦ τδδινε ἡ μητέρα.

— "Ω, πρέπει νὰ μοῦ τὸ ξαναδώση πίσω! φώναξε.

Τὰ μάτια της πετοῦσαν σπίθες. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως, κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ μουρμούρισε:

Εἶναι ἀνοησία νὰ βασανίση τὸ παιδί μου! φώναξε.

Μά... ἂν ἔκανε λάθος; Μποροῦσε νὰ καταγγείλη τὸ Γκαλλό, χωρὶς νάναι ἀπόλυτα σίγουρη, χωρὶς νάχη ἀποδείξεις;

Κι' ἄλλωστε, πάγωνε τὸ αἷμα της στὴ σκέψι πώς, ὅταν θἄβλεπε, ὅτι εἶχε ἔσκεπαστῆ κι' ὁτι κινδύνευε, μποροῦσε νὰ συμπληρώση τὴν ἐκδίκησί του, σκοτώνοντας τὸ παιδί!

'Εξέτασε τὴν κατάστασι ὅσο ψυχοαιμότερα μποροῦσε κι' ἀποφάσισε, γιὰ τὴν ὥρα, νὰ μὴ μιλήση σὲ κανένα γιὰ τὶς ὑποψίες της. Θ' ἀνάθετε ὅμως στὸν Πινγκὲ ν' ἀνακαλύψη τὴ διεύθυνσι τοῦ Γκαλλό. Καὶ τότε θὰ πήγαινε νὰ τὸν βρῆ, μαζὶ μὲ τὴ Σαρλὸτ, καὶ θὰ ἀπαιτοῦσε νὰ τῆς δώση πίσω τὸ παιδί της. Θὰ τοῦ πρόσφερε πολλὰ λεφτά... 500 χιλιάδες, ἕνα ἑκατομμύριο. "Ηταν βέβαιη πὼς δὲ θ' ἀρνιόταν.

Μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτή, καθησύχασε κάπως. "Αλλωστε, στὸ μεταξύ, θὰ ἐνεργοῦσαν οἱ φίλοι της κι' ἡ ἀστυνομία.

Οἱ ὧρες πέρασαν, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη... Τέλος, κατὰ τὶς 2, ἀποφάσισε νὰ πλαγιάση. Μὰ δὲ μπόρεσε νὰ κλείση μάτι. ὅλη τὴ νύχτα. Μονάχα κατὰ τὰ ξημερώματα ἀποκοιμήθηκε. τσακισμένη πιὰ ἀπ' τὴ σωματικὴ καὶ τὴν ψυχικὴ κούρασι...

Τὴν ξύπνησε στὶς 10 ἡ κυρὰ Ντυράν, ποὺ μπῆκε στὴν κάμαρά της καὶ τῆς εἶπε:

— Περιμένει ἔξω, ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα, ἡ κ. Πινγκέ.

— Νάρθη ἀμέσως! φώναξε ἡ Μαρία.

Καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ ντυθῆ. 'Η Σαρλὸτ μπῆκε στὴν κάμαρά της καὶ ρίχτηκε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά της.

— "Ολοι ὅσοι μ' ἀγαπᾶνε, συμμερίζονται τὴ δυστυχία μου, εἶπε ἡ Μαρία. Μποροῦσε νὰ μὲ σκοτώση, τέτοιο τρομερὸ χτύπημα. Κι' ὅμως τὸ ἄνθεξα. Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ πάθη κακὸ τὸ παιδί μου... πὼς θὰ τὸ ξαναβροῦνε καὶ θὰ μοῦ τὸ δώσουν πίσω... Τὸ πιστεύεις καὶ σύ, Σαρλότ;

— Ναί, ναί, τὸ πιστεύω.

— Αὐτὴ ἡ σκέψι κι' ἡ ἐλπίδα μ' ἀνακούφισε... Πές μου, Σαρλότ, εἶδε ὁ ἄντρας σου τὸ γιατρὸ καὶ τὸ συμβολαιογράφο μου;

— Ναί, χτὲς τὸ βράδυ, πρὶν γυρίση στὸ σπίτι μας, πῆγε στὸ δόκτορα Σεβριό. 'Ο κ. Μαμπιλὸν ἔλειπε σὲ ταξίδι. Καταλαβαίνεις πόσο ἀναστατώθηκε ὁ γιατρός! 'Επικοινώνησε ἀμέσως μὲ τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας. Θάχουν ἀρχίσει κιόλας οἱ ἔρευνες.

'Η Σαρλὸτ σταμάτησε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Σκέφθηκες καθόλου, Μαρία, πὼς ἡ ἁπαγωγὴ μπορεῖ νάγινε ἀπ' τὸ θεῖο σου; Εἶναι ἱκανὸς γιὰ ἕνα τέτοιο ἔγκλημα.

'Η κ. Κλαδιὲρ ἄρπαξε τὸ μπράτσο τῆς φίλης της.

— Κι' ἐγὼ τὸ ὑποπτεύθηκα! εἶπε ὑπόκωφα.

— "Αν περνοῦσε ὁ ἄντρας μου ἀπ' τὸ σπίτι, πρὶν πάη στὸ δόκτορα Σεβριό, θὰ τοῦ διηγιόμουν τὴν παλιὰ ἱστορία μὲ τὸ θεῖο σου, ποὺ τὴν ἔχω κρατήσει μυστικὴ κι' ἀπ' αὐτόν. Θ' ἀνακοίνωνε τότε τὶς ὑποψίες μας στὸ γιατρό, κι' ἐκεῖνος θὰ κατατόπιζε ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὴν ἀστυνομία... Μὰ δὲν πειράζει, μπορεῖ νὰ γίνη καὶ τώρα. αὐτό.

— "Οχι, Σαρλὸτ ὄχι! Δὲ θὰ καταγγείλουμε αὐτὸ τὸν ἄθλιο.

— Μὰ κοβω τὸ κεφάλι μου πὼς εἶναι δική του δουλειά, ἡ ἁπαγωγὴ τοῦ παιδιοῦ σου!

'Η κ. Κλαδιὲρ εἶπε τότε στὴ φίλη της γιὰ ποιούς λόγους δὲν ἤθελε ἀκόμα νὰ ὑποδείξη γιὰ ὑπόπτο τὸ Ζοζεφ Γκαλλό.

— Ἴσως νάχης δίκιο, ἀπάντησε ἡ Σαρλότ. Καταλαβαίνω τοὺς φόβους σου.

Τὸν ἕξω, αὐτὸ τὸν ἄθλιο. Εἶναι ἱκανὸς νὰ σκοτώση τὸ παιδί μου.

Καὶ ἡ Μαρία ἐξήγησε στὴ φίλη της τὸ σχέδιό της.

— Στὸ μεταξύ, δὲ θὰ ποῦμε τίποτα, πρόσθεσε. Μόνον ἂν ἀναγκαστοῦν θὰ καταγγείλω τὸ Γκαλλό... Βλέπεις δὲ θέλω νὰ γίνη γνωστὴ ἡ συγγένειά μου μαζί του.

— Ξέρεις ὅτι μπορεῖς νὰ βασίζεσαι στὴν ἐχεμύθειά μου, τὴ βεβαίωσε ἡ Σαρλότ. Τώρα ποὺ σὲ βλέπω κάπως πιὸ ἥσυχη, θὰ γυρίσω ἀμέσως στὸ Παρίσι. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε πολύτιμες ὧρες!

ΙΖ'.

"Οταν ἔφυγε ἡ Σαρλότ, ἡ Μαρία ἔμεινε στὸ σαλονάκι της, βυθισμένη σὲ πικρὲς σκέψεις.

Λίγο μετὰ τὶς 2, τὴν ἐπισκέφθηκαν ὁ δήμαρχος, ὁ εἰσαγγελέας κι' ἕνας ἀνακριτής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Μὴν ἀφήνετε τὴν ὁμορφιά σας στὴ διάκριση τοῦ χρόνου.

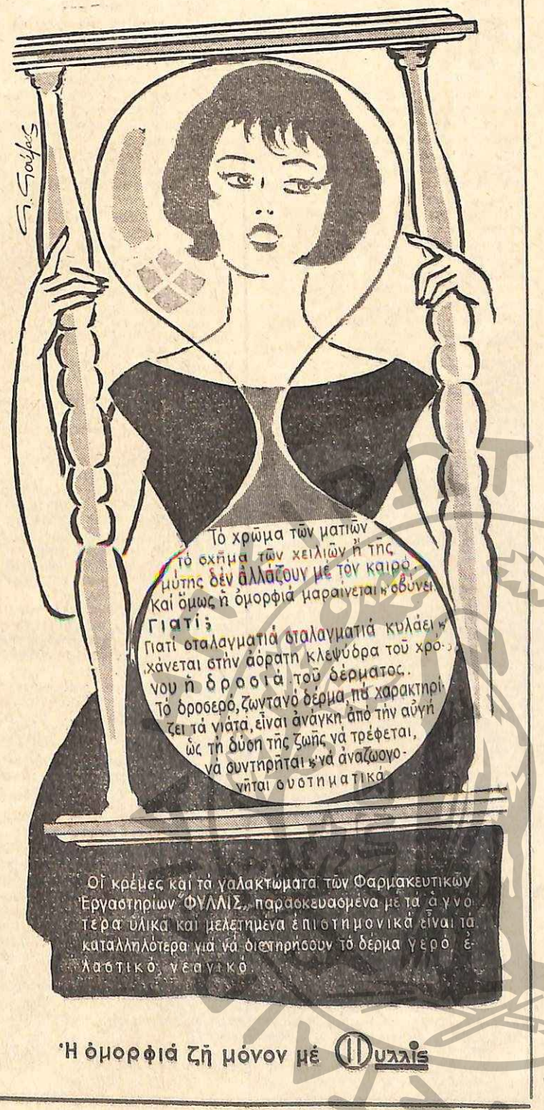

Οἱ κρέμες καὶ τὰ γαλακτώματα τῶν Φαρμακευτικῶν Ἐργαστηρίων ΦΥΛΛΙΣ, παρασκευασμένα μὲ τὰ ἀγνότερα ὑλικὰ καὶ μελετημένα ἐπιστημονικὰ εἶναι τὰ καταλληλότερα γιὰ νὰ διατηρήσουν τὸ δέρμα γερὸ, ἐλαστικὸ, νεανικό.

Ἡ ὁμορφιὰ ζῆ μόνον μὲ ΦΥΛΛΙΣ

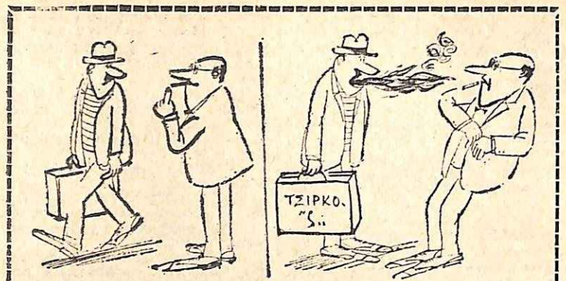

— Μοῦ δίνετε τὴ φωτιά σας, παρακαλῶ;

8 ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΡΩΤΩΝ ΒΟΗΘΕΙΩΝ

Γιὰ τὰ θύματα τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων

Οἱ δρόμοι ἔχουν γεμίσει αὐτοκίνητα, ποὺ τὰ ὁδηγοῦν, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἀνθρωποι δίχως πεῖρα, κυρίως δὲ μὲ ἐλαττωμένο τὸ συναίσθημα τῆς εὐθύνης. Ἀποτέλεσμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς καταστάσεως εἶναι τὰ πολυάριθμα καὶ σοβαρὰ αὐτοκινητιακὰ δυστυχήματα, ποὺ θὰ εἴχαν ὅμως περιορισθῆ πολύ, ἂν ὑπῆρχε μεγαλύτερη πειθαρχία καὶ ἂν κάθε αὐτοκινητιστὴς σεβότανε περισσότερο τὴν ἀνθρώπινη ζωή.

Δυστυχῶς, δὲ συμβαίνει αὐτό. Κι' οἱ διάφορες «Ἑβδομάδες Τροχαίας» ἢ ἡ ἐκστρατεία τῶν ὀργανισμῶν γιὰ τὴν πρόληψη τῶν ἀτυχημάτων, δὲν ἀποδίδουν σπουδαῖα πράγματα.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἴδια κατάσταση ὑπάρχει καὶ στὶς ἄλλες χῶρες — τοὐλάχιστον ὅπου εἶναι πυκνὴ ἡ κυκλοφορία τῶν τροχοφόρων. Παρουσιάζει, λοιπόν, ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τὸ συνέδριο, ποὺ διοργάνωσε στὸ Μιλάνο ὁ «Λευκὸς Σταυρός», μιὰ ἰδιωτικὴ ὀργάνωση πρώτων βοηθειῶν καὶ κοινωνικῆς ἀντιλήψεως.

Σ' αὐτό, ἀντιμετωπίσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ συζητήθηκε ἐξονυχιστικά, ἀπὸ ὅλες τὶς ἰατρικὲς καὶ τὶς νομικές του ὄψεις, τὸ θέμα τῆς «πρώτης βοηθείας» — δηλαδὴ τῶν περιποιήσεων, ποὺ ὀφείλει νὰ προσφέρη καθένας στὰ θύματα τῶν αὐτοκινητικῶν δυστυχημάτων.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἡ νομοθεσία — τόσο ἡ Ἰταλική, ὅσο καὶ ἡ ἑλληνική — τιμωρεῖ αὐστηρὰ τοὺς αὐτοκινητιστὲς καὶ τοὺς πεζούς, ποὺ ἀμελοῦν αὐτὸ τὸ ἱερὸ καθήκον τους, κι' ἀκόμα, περισσότερο τοὺς ἀσυνείδητους «πειρατὲς τῶν δρόμων», τοὺς δράστες δηλαδὴ τῶν τραυματισμῶν, ποὺ ἐγκατελείπουν ἀβοήθητα τὰ θύματά τους.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως ἡ καλὴ θέλησι καὶ ἡ προθυμία τῆς παροχῆς τῶν πρώτων βοηθειῶν. Πρέπει ἀκόμα οἱ βοήθειες αὐτὲς νὰ μὴν εἶναι σπασμωδικὲς καὶ ἐμπειρικές, ἀλλὰ προσεχτικὲς καὶ συστηματικές, ὥστε νὰ ἀνακουφίζουν τὸ θῦμα καὶ νὰ συντελοῦν στὴ διάσωσί του, κι' ὄχι νὰ χειροτερεύουν ἀθέλητα τὴν κατάστασί του. Πόσοι νεκροὶ ἀπὸ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα θὰ γλύτωναν, ἂν ἐκεῖνοι, ποὺ τοὺς περιμαζέψανε καὶ τοὺς περιποιηθήκανε ἤξεραν ὡρισμένους βασικοὺς κανόνες!

Οἱ κανόνες αὐτοὶ θὰ ἔπρεπε, πρῶτον, νὰ ἀποτελοῦν τὸ θέμα λεία. Δημοτικὰ καὶ Γυμνάσια. Ἐπίσης θὰ ἔπρεπε — ὅπως γίνεται στὴν Ἀμερική — νὰ μοιρασθῆ σὲ αὐτοκινητιστές, μετὰ σου κλετιστές, καὶ πεζοὺς ἕνα χαρτονάκι, ποὺ νὰ περιέχη, ἐντυπες σαφεῖς καὶ λιγόλογες, τὶς ὁδηγίες γιὰ τὶς περιπτώσεις αὐτοκινητικῶν δυστυχημάτων.

Στὸ συνέδριο τοῦ Ἰταλικοῦ «Λευκοῦ Σταυροῦ», διατυπώθηκε ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἕνα ὑπόδειγμα αὐτῶν τῶν ὁδηγιῶν:

1) Γιὰ νὰ μετακινήσετε ἕνα τραυματισμένο, τὸν πιάνετε ἀπὸ τοὺς ὤμους κι' ἀπὸ τὰ πόδια, ἐνῶ ἄλλοι συγκρατοῦν τὸν κορμὸ καὶ τὸ κεφάλι του. Μὴν τὸν κυλᾶτε καὶ μὴ λυγίζετε τὸ κορμί του, εἴτε γιὰ νὰ τὸν βγάλετε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, εἴτε γιὰ νὰ τὸν ξαπλώσετε χάμω. Πλαγιάστε τον ὁριζόντια, στὸ ἕνα πλευρό, ἔτσι, ὥστε νὰ μπορῆ ν' ἀναπνέη καλύτερα. Σκεπάστε τον μὲ μιὰ κουβέρτα. Μὴν τοῦ δώσετε νὰ πιῆ ἀπολύτως τίποτα, χωρὶς τὴ συμβουλὴ γιατροῦ.

2) Μπορεῖτε νὰ σταιματήσετε μιὰ αἱμορραγία — ὄχι πολὺ μεγάλη — σφίγγοντας πάνω στὴν πληγὴ ἕνα καθαρὸ πανί, Ἐξακολουθεῖτε νὰ πιέζετε ἔτσι, ὥσπου νὰ πάψη νὰ τρέχη τὸ αἷμα.

3) Ἂν τὸ θῦμα ἔχη χάσει τὶς αἰσθήσεις του καὶ ὑπάρχουν ὑποψίες, ὅτι χτύπησε ἄσχημα στὸ κεφάλι, προσπαθῆστε νὰ τὸ ἀφίσετε ἀκίνητο. Ἂν ὡστόσο εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ τὸ μετακινήσετε, κρατᾶτε το ὁριζόντια, ὅπως ὑποδείξαμε πιὸ πάνω.

4) Τὰ ἐγκαύματα θεωροῦνται πληγές. Τὰ σκεπάζετε μὲ καθαρὰ πανιά. Μὴν ἀφίσετε κανένα νὰ προσπαθήση νὰ λιγοστέψη τοὺς πόνους, φυσῶντας πάνω στὸ ἔγκαυμα, γιατὶ μπορεῖ νὰ τὸ μολύνη ἔτσι.

5) Σὲ περίπτωσι ἀσφυξίας, προσπαθῆστε νὰ ἐφαρμόσετε διαδοχικὲς συμπιέσεις καὶ διαστολὲς τοῦ θώρακος. Ἐξακριβώσετε, ὅτι δὲν εἶναι φραγμένο τὸ στόμα κι' ὁ λαιμός. Γιὰ νὰ διατηρηθοῦν δὲ ἀνοιχτά, γυρίστε τὸ κεφάλι τοῦ θύματος στὸ ἕνα πλευρό καὶ συγκρατῆστε τὴν κάτω σιαγόνα του.

6) Ἂν ὑπάρχη τραυματισμὸς στὸ θώρακα, προσπαθῆστε νὰ περιορίσετε τὶς κινήσεις του, φασκιώνοντάς τον μὲ μιὰ λουρίδα ὑφάσματος, στὸ ὕψος τῶν τελευταίων πλευρῶν, ἀλλ' ὄχι πολὺ σφιχτά.

7) Σὲ περιπτώσεις καταγμάτων χεριῶν ἢ ποδιῶν, ἐμποδίστε κάθε κίνησι τῶν ἄκρων τῶν σπασμένων ὀστῶν, τόσο πάνω, ὅσο καὶ κάτω ἀπὸ τὸ σημεῖο τοῦ κατάγματος.

8) Εἰδοποιῆστε τὸ νοσηλευτήριο τὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ τὴν ἀστυνομία. Μὴν ἀφίνετε ὅμως στὸ μεταξὺ μονάχο τὸ θῦμα, ἰδίως δὲ ἂν ἔχη πάθει «σόκ».

Αὐτοὶ οἱ ὀχτὼ βασικοὶ κανόνες μπορεῖ νὰ σώσουν ἀμέτρητες ἀνθρώπινες ζωές.

Η ΜΟΝΗ

-ΗΣΥΧΑ, Ντίκ, ἡσυχα!

Τὸ μεγάλο γερμανικὸ λυκόσκυλο, ποὺ οὐρλιαζε, βλέποντας τὸν Τζὶμ Μπέλμοντ νὰ πλησιάζη, κάθησε φρόνιμα στὰ πόδια τῆς νεαρῆς κυρίας του.

— Εἶναι ὁ ἀγρυπνος σωματοφύλακάς μου, ἐξήγησε ἡ μὶς Τάρνερ στὸ ντέτεκτιβ. Δὲ μπορῶ οὔτε στιγμὴ νὰ στερηθῶ τὴν προστασία του καὶ θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως τὸ λόγο...

— Ἀπὸ τὸ τηλεφώνημά σας κατάλαβα, μὶς Τάρνερ, ὅτι διατρέχετε κάποιο κίνδυνο καὶ γι' αὐτὸ μένετε κλεισμένη σ' αὐτὸ τὸ χτῆμα. Μὰ γιατί δὲν πᾶμε μέσα;

— Ἔκρινα καλύτερα νὰ σᾶς δεχθῶ στὸν κῆπο, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀκούση κανένας ἀδιάκριτος ὑπηρέτης.

— Μὰ τί σᾶς συμβαίνει, λοιπόν, μὶς Τάρνερ;

— Ἔχω σοβαροὺς λόγους νὰ φοβοῦμαι πὼς θὰ μὲ δολοφονήσουν, κ. Μπέλμοντ. Γλύτωσα κιόλας ἀπὸ μιὰ ἀπόπειρα προχθὲς τ' ἀπόγεμα...

— Ὢ, διάβολε! Πέστε μου, λοιπόν, πῶς ἔγινε;

— Ἐλᾶτε νὰ σᾶς δείξω τὸ μέρος.

Πέρασαν ἕνα μικρὸ δάσος κι' ἔφτασαν στὴν ἄκρη ἑνὸς ὑψώματος, ποὺ ἦταν πάνω ἀπὸ μιὰ χαράδρα, ποὺ εἶχε βάθος εἴκοσι μέτρα. Ξύλινα κάγκελλα προστάτευαν τοὺς περιπατητὲς ἀπὸ τὸ γκρεμνό. Ὡστόσο, τὰ ξύλινα αὐτὰ κάγκελλα, σ' ἕνα σημεῖο τοῦ ὑψώματος εἶχαν ὑποχωρήσει ἀπὸ κάποιο βάρος. Ἡ μὶς Ντιάνα Τάρνερ ὡδήγησε τὸν ντέτεκτιβ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

— Ἐδῶ μ' ἁρέσει νἀρχωμιὰ τὴν ὥρα τοῦ ἡλιοβασιλέματος. Προχτὲς ὅμως, μόλις ἀκούμπησα στὰ κάγκελλα, ἄκουσα ἕνα τρίξιμο κι' ἐνοιωσα μὲ τρόμο πὼς τὸ ξύλο, ὅπου στηριζόμουν ἔσπασε ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός μου καὶ παρὰ λίγο νὰ πέσω στὴ χαράδρα. Μὰ ὁ Ντὶκ μ' ἔσωσε ὡς ἐκ θαύματος. Καθὼς τὸν κρατοῦσα ἀπὸ τὸ λουρί, τὸ καϋμένο τὸ ζῶο τραβήχτηκε πίσω καὶ ἡ ἀντίστασί του μ' ἔκανε νὰ ξαναβρῶ τὴν ἰσορροπία μου.

Ὁ Τζὶμ Μπέλμοντ ἔσκυψε τότε κι' εἶδε πὼς, πραγματικά, δυὸ χοντρὰ ξύλα ἦταν πριονισμένα στὴ μέση ἀκριβῶς τοῦ κιγκλιδώματος.

— Ναί, εἶπε, πρόκειται γιὰ μιὰ προμελετημένη ἀπόπειρα. Κάποιου, ποὺ ἤξερε τὶς συνήθειές σας. Ποιὸν ὑποψιάζεστε ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τοῦ κτήματος;

— Κανένα, ἐπὶ τοῦ παρόντος. Μὰ θὰ σᾶς παρακαλέσω νἀρθῆτε νὰ καθήσωμε σ' ἕνα πάγκο, ποὺ εἶναι ἀπέναντι στὸ σπίτι.

Ὁ κ. Μπέλμοντ τὴν ἀκολούθησε καὶ κάθησε δίπλα της.

— Βλέπετε, τοῦ εἶπε, τὰ δυὸ αὐτὰ παράθυρα τῆς ἀριστερῆς πτέρυγας; Ἐκεῖ εἶναι ἡ κρεβατοκάμαρα τοῦ θείου μου Μπενζαμὲν Τάρνερ, ποὺ εἶναι ἑτοιμοθάνατος. Ὅσο θάναι ἀνοιχτὰ αὐτὰ τὰ παράθυρα, τόσο ἡ ζωή μου θὰ βρίσκεται σὲ κίνδυνο. Ναί, κύριε Μπέλμοντ, θὰ κινδυνεύω, ὥσπου ν' ἀνοιχθῆ ἡ διαθήκη του...

— Ὥστε πρόκειται γιὰ ὑπόθεσι κληρονομιᾶς; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ.

— Ναί, εἶναι μιὰ βρωμερὴ ὑπόθεσι συμφέροντος.

— Ποιοί κληρονομοῦν;

— Ἐγὼ καὶ ὁ ἐξάδελφός μου Τζὰκ Πήρσον. Ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας πεθάνη πρὶν ἀπὸ τὸ θεῖο μας, αὐτὸς ποὺ θὰ μείνη, θὰ κληρονομήση ὁλόκληρη τὴν περιουσία του. Ἔτσι, ἂν τώρα ἐγὼ φύγω ἀπὸ τὴ μέση, ὁ ἐξάδελφός μου θὰ κερδίση τὸ λιγώτερο ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια. Γι' αὐτὸ περιμένω ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ πὼς θὰ γίνη καὶ δεύτερη ἀπόπειρα δολοφονίας μου...

— Ποῦ εἶναι τώρα ὁ ἐξάδελφός σας;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, στὸ στούντιο τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας «Πάσιφικ», κοντὰ στὴ φίλη του, τὴν Τζόαν Γκράντ, αὐτὴ τὴν διεφθαρμένη στάρ!

— Εἶναι πολὺ ἐρωτευμένος μαζί της;

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς, ὀλλὰ ἐκεῖνο, ποὺ ξέρω εἶναι πὼς ἡ Τζόαν, ποὺ ἔχει μυριστῆ τὴν κληρονομιά, τὸν ἔχει τυλίξει στὰ δίχτυα της καὶ τὸν σπρώχνει ἐναντίον μου, γιὰ νὰ τοῦ φᾶη ὅλη τὴν περιουσία. Εἶναι μιὰ ἀσυνείδητη γυναίκα.

— Καὶ τί θέλετε τώρα νὰ κάνω γιὰ σᾶς, μὶς Τάρνερ;

— Νὰ μὲ προστατέψετε... Τὴ νύχτα μὲ πιάνει τρόμος. Δὲν τολμῶ νὰ κοιμηθῶ μόνη μέσα σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο σπίτι...

— Πόσοι ὑπηρέτες ὑπάρχουν;

— Τρεῖς, μαζὶ μὲ τὸ σωφέρ καὶ τὸ μάγειρο καὶ δυὸ νοσοκόμες, ποὺ μένουν κοντὰ στὸ θεῖο μου. Μὰ οἱ ὑπηρέτες εἶναι γέροι καὶ κοιμοῦνται βαρυά. Κύριε Μπέλμοντ, σᾶς παρακαλῶ, μείνετε ἀπόψε μαζί μου. Ἔχω μιὰ προαίσθηση πὼς κάτι κακὸ θὰ μοῦ συμβῆ αὐτὴ τὴ νύχτα...

— Ἡσυχάστε, μὶς Τάρνερ, δὲ θὰ σᾶς συμβῆ τίποτα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ντίκ, ποὺ ἔχετε γιὰ σωματοφύλακα, θὰ σᾶς δώσω καὶ τὴ μὶς Σόρπ, τὴ βοηθό μου, ποὺ θὰ σᾶς κάνη συντροφιά.

— Μὰ μπορεῖ μιὰ γυναίκα νὰ μὲ προστατέψη;

— Θαυμάσια! Ἡ μὶς Σὸρπ χειρίζεται τὸ περίστροφο καλύτερα ἀπὸ τὴ βελόνα... Ἐγὼ θὰ ἐπαγρυπνῶ στὸ ἰσόγειο καὶ ὁ σκύλος σας θὰ φυλαη ἔξω σκοπός.

★

Τὸ ρολόϊ τῆς βίλλας χτύπησε μεσάνυχτα, χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτα. Στὶς δώδεκα καὶ μισὴ ἡ μὶς Τάρνερ κάλεσε τὸν κ. Μπέλμοντ νὰ πιῆ ἕνα φλυτζάνι καφὲ μαζί τους.

Ξαφνικά, ἄγρια γαυγίσματα ἀκούστηκαν στὸν κῆπο. Ἡ Ντιάνα καὶ ἡ μὶς Σὸρπ πετάχτηκαν πάνω, τρομαγμένες.

— Καθῆστε ἐδῶ, μὶς Τάρνερ, εἶπε ψύχραιμα ὁ ντέτεκτιβ. Ἴσως εἶναι καμμιὰ παγίδα, γιὰ νὰ σᾶς παρασύρουν ἔξω. Θὰ πάω νὰ δῶ τί συμβαίνει...

— Ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ἡ Ντιάνα, πρέπει νἀρθῶ κι' ἐγώ. Ὁ σκύλος μου δὲ σᾶς γνωρίζει καὶ μπορεῖ νὰ σᾶς δαγκώση.

Τὸ φεγγάρι ἦταν ὁλόλοιμπρο. Ἔτσι, μόλις κατέβηκαν στὸν κῆπο, εἶδαν τὸ Ντίκ, στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, νὰ κυττάζη ψηλὰ καὶ νὰ γαυγίζη σὰ λυσσασμένος, προσπαθῶντας νὰ πηδήση πάνω στὸ δέντρο, γιὰ νὰ ἐπιτεθῆ σὲ κάποιον, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸν φτάση. Τότε μιὰ φωνὴ ἀνθρώπου φοβισμένου ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ χαμηλὰ κλαδιά:

— Βοήθεια, Ντιάνα! Φώναξε τὸ σκύλο σου. Θὰ μὲ ξεσκίση!...

— Ἐδῶ Ντίκ! πρόσταξε ἡ μὶς Τάρνερ. Ἐδῶ, στὰ πόδια μου.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙ

Τὸ ζῶο ὑπάκουσε.

— Κατέβα τώρα, φώναξε ἐκείνη. Μὴ φοβᾶσαι τίποτα.

Μιὰ σκιὰ γλύστρησε ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Ἦταν ἕνας νέος μὲ κοστοῦμι σπόρ, ἀναμαλλιασμένος, μὲ σχισμένο τὸ ἕνα μανίκι τοῦ σακκακιοῦ του. Προχώρησε μὲ προφύλαξι πρὸς τὸ μέρος τους.

Μά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔγινε κάτι ἀπροσδόκητο. Οἱ τρίχες τοῦ σκύλου σηκώθηκαν, τὰ ρουθούνια του ἀνοιγόκλεισαν ἀπειλητικά, σὰ νἄχε μυριστῆ κάποιο θήραμα.

— Ἥσυχα! τοῦ φώναξε ἡ μὶς Τάρνερ. Ἥσυχα!...

Μὰ ὁ σκύλος, ἀντὶ νὰ ὑπακούση, πετάχτηκε σὰ βέλος, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ τρομερὰ δόντια του ξέσκισαν τὸ λαρύγγι τοῦ Τζὰκ Πήρσον, ποὺ σωριάστηκε ἀνάσκελα, χωρὶς νὰ βγάλη οὔτε ἄχνα.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔβγαλε ἀμέσως τὸ πιστόλι του καὶ πυροβόλησε τὸ ζῶο στὸ αὐτί.

— Δολοφόνε! ξεφώνισε ἡ Ντιάνα, σπρώχνοντας τὸν Μπέλμοντ, γιὰ ν' ἁρπάξη τὸ σκύλο στὴν ἀγκαλιά της.

★

Σὲ λίγο, ἔφτασαν στὸ κτῆμα τοῦ κ. Τάρνερ οἱ ἀστυνομικοί.

— Ἡ αἰτία τοῦ θανάτου, εἶπε ὁ Ἰατροδικαστής, εἶναι ὁλοφάνερη. Οἱ φλέβες τῆς καρωτίδας κόπηκαν ἀπὸ τὸ δάγκωμα τοῦ σκύλου. Ὁ φονιὰς κείτεται ἐδῶ νεκρός, πλάϊ στὸ θῦμα του.

Ἡ μὶς Τάρνερ, ποὺ ἦταν ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ σκοτωμὸ τοῦ σκύλου της, κατέθεσε, ὅτι ὁ ἐξάδελφός της Τζὰκ Πήρσον τὴν ἐξαδελφός της Τζὰκ Πήρσον τὴν ἐνοχλοῦσε ἀπὸ ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, ζητώντας ἐπίμονα νὰ τὴν παντρευτῆ. Ἐκείνη ὅμως τοῦ ἀρνιόταν, γιατὶ ἤξερε τὸ σύνδεσμό του μὲ μιὰ διεφθαρμένη ἠθοποιό. Ἡ πρόθεσι τοῦ ἐξαδέλφου της ἦταν νὰ βάλη χέρι σ' ὅλη τὴν κληρονομιὰ τοῦ θείου τους. Κι' ὅταν εἶδε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε, σκέφθηκε νὰ τὴ δολοφονήση. Καὶ ἡ μὶς Τάρνερ διηγήθηκε τὸ γκρέμισμα τοῦ ξύλινου κιγκλιδώματος στὴ χαράδρα.

— Εἶναι φανερό! παραδέχτηκε ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Μπρίγκς. Ἔτσι, περιμένατε μιὰ δεύτερη ἀπόπειρα...

Τὴ στιγμὴ αὐτή, ἕνα παραθυρόφυλλο χτύπησε στὴν πρόσοψι τοῦ σπιτιοῦ. Τὰ βλέμματα ὅλων γύρισαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀκούστηκε τότε μιὰ λυπητερὴ φωνή:

— Ἐλᾶτε, μὶς Τάρνερ, ὁ θεῖος σας πέθανε!

★

Μόλις ἔφυγε ἡ Ντιάνα, ὁ ντέτεκτιβ εἶπε στὸν ἐπιθεωρητή:

— Τώρα, ποὺ τελειώσατε τὴν αὐτοψία, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ συνεχίσω τὴν ἔρευνά μου. Ὑπάρχουν ἀκόμη μερικὰ πράγματα, ποὺ πρέπει νὰ ξεκαθαρισθοῦν...

— Γιατί; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Μπρίγκς.

— Γιατὶ διαπίστωσα πὼς δὲν ὑπάρχει κανένα ἴχνος διαρρήξεως στὴν πόρτα τοῦ κήπου. Ἀντίθετα, βρήκαμε σὲ μιὰ τσέπη τοῦ Πήρσον ἕνα κλειδί, ποὺ ἀνοίγει αὐτὴ τὴ μικρὴ πόρτα.

— Ἴσως εἶναι ἀντικλείδι...

— Δὲν τὸ ξέρουμε...

— Ὁπωσδήποτε, μπῆκε κρυφά, σὰν κλέφτης...

— Ἡ σὰν ἐρωτευμένος... εἶπε μ' ἕνα μυστηριώδες χαμόγελο ὁ ντέτεκτιβ. Προσέξατε, ὅτι δὲν εἶχε μαζί του κανένα ὅπλο;

— Αὐτὸ δὲ λέει τίποτα. Ἴσως νὰ τὴν ἔπνιγε μὲ τὰ χέρια του...

— Θὰ τὸ δοῦμε, κ. ἐπιθεωρητά...

★

Ὁ Τζὶμ Μπέλμοντ, μαζὶ μὲ τὴ μὶς Σόρπ, τὴ βοηθό του, ἔφτασαν μπροστὰ στὸ σπιτάκι τοῦ σκύλου. Ὁ ντέτεκτιβ τότε ἔσκυψε, μαζεύτηκε καὶ χώθηκε μέσα στὴ φωλιὰ τοῦ Ντίκ. Μ' ἀναμμένο τὸ φανό του, ἄρχισε νὰ ψάχνη, ὅπως θάκανε στὸ σπίτι ἑνὸς ὑπόπτου. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, βγῆκε, κρατῶντας ἕνα κουρέλι.

— Τί εἶν' αὐτό; φώναξε μὲ ἀπορία ἡ μὶς Σόρπ. Πετάχτε το!...

— Αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο κουρέλι, ποὺ βλέπεις, ἀγαπητή μου, εἶναι πολύτιμο!

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τζὶμ Μπέλμοντ ἔκανε ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ Τζὰκ Πήρσον. Τὸ πρῶτο ἀντικείμενο, ποὺ τράβηξε τὴν προσοχή του, ἦταν τὸ πορτραῖτο τῆς Τζόαν Γκράντ, τῆς στάρ, ποὺ εἶχε ἐρωτευθῆ ὁ Τζάκ. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως πουθενὰ καμμιὰ φωτογραφία τῆς Ντιάνας Τάρνερ.

— Κύριε Πέρρυ, εἶπε ὁ Μπέλμοντ στὸν οἰκονόμο τοῦ Πήρσον, ξέρετε ἂν ὁ κύριός σας πῆρε χτὲς κανένα γράμμα ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη του;

— Ὄχι, γράμμα, κύριε... Πῆρε ἕνα τηλεφώνημα.

— Κράτησε πολὺ ἡ συνομιλία τους;

— Ἀρκετά. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἦρθε ἕνας φίλος τοῦ κυρίου κι' ἐγὼ μπῆκα γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω. Ἄκουσα τότε μιὰ φράση: «Σύμφωνοι, ἔλεγε ὁ κύριος. Στὸ κατῶφλι, κάτω ἀπὸ τὴν πέτρα...».

— Ὡραία! εἶπε χαμογελῶντας ὁ ντέτεκτιβ. Τώρα σᾶς παρακαλῶ, κ. Πέρρυ, νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ σ' αὐτὸ τὸ ὕφασμα. Τὸ ἀναγνωρίζετε;

— Ναί, ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕφασμα εἶχε ὁ κύριός μου ἕνα κοστοῦμι, ποὺ ἐξαφανίστηκε.

— Ἀπὸ πότε;

— Ἐδῶ κι' ἕξη μῆνες. Καὶ δὲ χάθηκε μονάχα αὐτό, ἀλλὰ χάθηκαν κι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια.

★

— Ἄ, κύριε Μπέλμοντ, εἶμαι εὐτυχής, ποὺ σᾶς ξαναβλέπω. Σᾶς περίμενα... Σᾶς εἶμαι τόσο ὑποχρεωμένη. Ἑτοίμασα γιὰ σᾶς ἕνα τσέκ... τοῦ εἶπε ἡ Ντιάνα, μόλις τὸν εἶδε.

— Κρατῆστε τὰ χρήματά σας, μὶς Τάρνερ. Δὲ σᾶς θεωρῶ πιὰ ὡς πελάτισσά μου...

— Ἀλήθεια; Καὶ γιατί;

— Γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ γίνω συνέχοχος ἑνὸς φόνου!

— Ἑνὸς φόνου; Ἀστειεύεσθε; Ἡ ἀστυνομία εἶπε πὼς εἶναι δυστύχημα!

— Ὄχι ὅμως κι' ἐγώ, μὶς Τάρνερ! Ὁ Πέρρυ θὰ καταθέση πὼς τηλεφωνήσατε στὸν ἐξάδελφό σας γιὰ νὰ τοῦ δώσετε ραντεβοὺ στὸν κῆπο. Τοῦ εἴπατε, μάλιστα, ποὺ εἴχατε βάλει τὸ κλειδί, γιὰ νὰ πέση στὴν παγίδα, ποὺ τοῦ εἴχατε στήσει...

— Ἡ μὶς Τάρνερ χλώμιασε.

— Δηλαδή, πάτε νὰ ρίξετε σὲ μένα τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἀνυπακοὴ τοῦ Ντίκ;

— Ὁ Ντὶκ δὲν παράκουσε. Ἄκουσε καλὰ κι' ἔκανε ἐκεῖνο, ποὺ τὸν προστάξατε. Ὁλόκληρους μῆνες τὸν εἴχατε γυμνάσει νὰ πηδᾶη στὸ λαιμὸ μιᾶς κούκλας, ποὺ τὴν εἴχατε ντύσει μὲ ροῦχα καὶ παπούτσια τοῦ ἐξαδέλφου σας. Καὶ τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως ἦταν: «Ἥσυχα, Ντίκ!».

— Καὶ τί ἀποδείξεις ἔχετε;

Ὁ Μπέλμοντ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κουρελί.

— Τί εἶναι αὐτό;

— Ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ κοστούμι τοῦ ἐξαδέλφου σας, ποὺ χάθηκε ἀπὸ τὴ ντουλάπα του.

— Καὶ ποῦ τὸ βρήκατε;

— Μέσα στὸ σπιτάκι τοῦ σκύλου σας, μὶς Τάρνερ. Ὁ Ντὶκ σᾶς πρόδωσε. Φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ μπορέσετε νὰ χαρῆτε ἡσυχα τὴν κληρονομιά σας!

— Τὴν κληρονομιά! στέναξε ἡ μὶς Τάρνερ, ξεσπώντας σὲ λυγμούς. Ὄχι, κύριε Μπέλμοντ. Δὲ σκότωσα γιὰ τὰ χρήματα! Σκότωσα τὸν ἐξάδελφό μου, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ, ἐπειδὴ μ' ἐγκατέλειψε γιὰ τὴν πρεζόνη ἐκείνη στάρ. Λυπηθῆτε με καὶ μὴ μὲ καταγγείλετε. Σᾶς δίνω τὸ μερίδιο τοῦ Τζὰκ!...

— Πρέπει νὰ κάνω τὸ καθῆκον μου!

— Μὰ εἶμαι πελάτισσά σας!

— Γι' αὐτὸ θέλω νὰ σᾶς κάνω μιὰ χάρι. Γιὰ νὰ μὴν ἀτιμασθῆτε ὡς φόνισσα, καὶ περάσετε ἀπὸ τὸ θάλαμο τῶν ἀερίων, θὰ περιμένω εἰκοσιτέσσερες ὧρες, πρὶν νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία. Προσπαθῆστε νὰ χρησιμοποιήσετε ὅσο μπορεῖτε καλύτερα αὐτὴ τὴν προθεσμία...

★

Τὴν ἄλλη μέρα, στὴν ἐξοχικὴ ἔπαυλι, βρήκαν νεκρὴ στὸ κρεβάτι της τὴ Ντιάνα Τάρνερ. Ἕνα σωληνάριο κυανταλί ἦταν ἄδειο πάνω στὸ κομοδίνο της. Ἡ μὶς Ντιάνα διάλεξε τὴν αὐτοκτονία ὡς τὴ μόνη ἀπολύτρωσι...

ΣΤΕΦΑΝ ΓΚΡΕΓΚΟΡ

Ὁ σκύλος πετάχτηκε σὰν βέλος καὶ τὰ τρομερὰ δόντια του, ξέσκισαν τὸ λαρύγγι τοῦ Τζὰκ Πῆρσον.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ τοῦ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΥ

"Ενας σύντροφος τοῦ Ζεάν ἐπωφελεῖται ἀπ' τὴν ἀναταραχή, για ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ πύργου σὲ μιὰ ὁμάδα φίλων χωρικῶν ποὺ περιμένουν ἀπ' ἔξω...

Στὸ μεταξύ, ὁ ἄλλος σύντροφος τοῦ Ζεάν ἀποδεκατίζει τοὺς ἀντιπάλους του μὲ τὴ σιδερένια σφαῖρα του.

Μπροστὰ στὴ μανία τῶν σκύλων, ποὺ συνεχίζουν τὶς λυσσώδεις ἐπιθέσεις τους, καὶ τὴν ὁρμὴ τῶν ἀγανακτισμένων χωρικῶν, ἄρχοντες καὶ φρουροὶ ἀναγκάζονται νὰ ὑποχωρήσουν...

Μαζὶ μὲ μερικοὺς στρατιῶτες του ὁ κόμης Νοξερουὰ πηδοῦν στὰ ἄλογά τους καὶ φεύγουν καλπάζοντας ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα.

— Μὴ τοὺς ἀφῆστε νὰ σᾶς ξεφύγουν...

'Ο κόμης Νοξερουὰ ἐγκαταλείποντας τὸν ἀγῶνα, γιὰ νὰ τραπῆ σὲ φυγή, φωνάζει γεμάτος ὀργή: «Ἔννοια σας καθάριματα καὶ γρήγορα θὰ τὰ ξαναπούμε!...»

Οἱ φίλοι τοῦ Ζεὰν κατορθώνουν νὰ ξεκαθαρίσουν τὸν πύργο ἀπὸ τοὺς ἀπαισίους δολοφόνους, δὲν εἶναι ὅμως ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι, γιατὶ ὁ κόμης Νοξερουά, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός τους κατώρθωσε νὰ τοὺς ξεφύγη...

—"Ολες μας οἱ θυσίες θὰ πᾶνε χαμένες ἂν ὁ κόμης κατορθώση νὰ φτάση στὸν πύργο τοῦ φίλου του Μωρουνὰ καὶ νὰ ζητήση τὴ βοήθειά του... Θὰ τὸν προλάβουμε διαλέγοντας ἕνα πιὸ σύντομο δρόμο. Τὰ σκυλιά μου θ' ἀποδειχθοῦν καὶ πάλι πολύτιμοι σύμμαχοι.

Καὶ ὁ Ζεὰν στέλνει τὰ ἄγρια σκυλιά του νὰ προλάβουν τοὺς φυγάδες.

Πηδῶντας πάνω ἀπὸ βράχια, ποὺ θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ περάση καὶ ὁ πιὸ δεινὸς καβαλλάρης, τὰ σκυλιὰ τοῦ Ζεὰν φτάνουν ὕστερα ἀπὸ ἀνηλεῆ καταδίωξη τὸν κόμητα καὶ τοὺς ἄνδρες του...

— Συγκρατῆστε τ' ἄλογά σας.

Θαρραλέος καὶ ἱκανὸς καβαλλάρης, ὁ Νοξερουὰ ἀντιστέκεται γιὰ πολὺ στὶς ἐπιθέσεις τῶν σκύλων. Στὸ τέλος ὅμως ἕνα δυνατὸ δάγκωμα στὸ πόδι κάνει τὸ ἄλογό του νὰ παραπατήση καὶ νὰ πέση στὸ χῶμα, παρασύροντας μαζί του τὸν καβαλλάρη του.

'Ο ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο καὶ οἱ στρατιῶτες ἀκολουθοῦν τὸν ἀφέντη τους.

'Ο Ζεὰν καὶ οἱ ἄνδρες του φτάνουν ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐπὶ τόπου, γιὰ νὰ διαπιστώσουν ὅτι τὰ σκυλιά τους τιμώρησαν ὅπως τοὺς ἄξιζε τοὺς ἀπαισίους κακούργους ποὺ εἶχαν σκορπίσει τέτοιο ὄλεθρο ὥστε νὰ εἶναι ἀνάξιοι οἰκτου...

ΤΕΛΟΣ

Ἡ προηγήπισσα Ἁγιούμπι εἶναι πρόεδρος τῆς «Ἑνώσεως Μαλλέ».

3.000 ἄνθρωποι
ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΝ ΜΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ἔχουν ἱδρύσει καὶ σωματεῖο!..

ΕΦΟΔΙΑΣΜΕΝΟΙ μὲ πιστοποιητικὰ καὶ μὲ «οἰκογενειακὰ δέντρα», πάνω ἀπὸ 3.000 ἄνθρωποι ἀγωνίζονται γιὰ νὰ ἀποδείξουν πὼς εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Ζὰν-Πιὲρ Μαλλέ, ἑνὸς Γάλλου ποὺ μετανάστευσε στὸν Καναδὰ τὸ 1790. Μονάχα ἕνα μικρὸ ποσοστὸ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν τὸ ἐπίθετο Μαλλέ, ὅλοι τους ὅμως πιστεύουν ἀπόλυτα πὼς κατάγονται ἀπ' τὸ Ζὰν-Πιέρ.

Ὑπάρχουν ἀνάμεσά τους καθηγητές, πολιτικοί, ψυχίατροι, μιὰ προηγήπισσα, ἕνας σταθμάρχης σιδηροδρόμου, ἕνας παπᾶς, μιὰ τραγουδίστρια τῆς ὄπερας, ἕνας χασάπης... Οἱ περισσότεροι εἶναι Γάλλοι, δὲ λείπουν ὅμως καὶ μερικοὶ καταγόμενοι ἀπὸ ἄλλες χῶρες.

Κι' ὅλοι τους ἀνειρεύονται καὶ ἀγωνίζονται νὰ πάρουν στὴν κατοχή τους μιὰ κολοσσιαία περιουσία, ποὺ μένει ἀθιστη ἐπὶ 120 χρόνια σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ Τράπεζα!

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἄρχισε στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος. Στὸ γαλλικὸ χωριὸ Λουσὰκ - λὲ - Σατώ, τῆς περιπετείας τοῦ Πουατιέ, ἔμενε τότε ἡ οἰκογένεια Μαλλὲ—πατέρας, μητέρα καὶ 11 παιδιά. Ζοῦσαν τόσο δύσκολο καὶ στερημένα, ὥστε ἄκουσαν ὅλοι τους μὲ ἀνακούφιση τὴν ἀπόφαση τοῦ δεύτερου γιοῦ, τοῦ Ζὰν-Πιέρ, νὰ φύγη γιὰ νὰ γυρέψη τὴν τύχη του στὶς ἄγριες ἐρημιὲς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

Ὁ νεαρὸς μετανάστης ἦταν μόλις 19 χρονῶν, ὅταν ἔκανε τὸ μεγάλο αὐτὸ ταξεῖδι. Ἐγκατεστάθηκε στὴν Ἀμερική, παντρεύτηκε μιὰ ὄμορφη μιγάδα μὲ ἀρκετὴ προικούλα κι' ἔγινε ἕνας ἔξυπνος καὶ ἱκανὸς ἐπιχειρηματίας. Ἰδιοκτήτης μεγάλων ἐκτάσεων, σὲ περιοχὲς ὅπου σήμερα ἡ γῆ εἶναι πανάκριβη.

Ὅταν πέθανε, τὸ 1843, εἶχε ἀπέραντα κτήματα στὸ Μοντρεάλ, στὸ Κεμπὲκ καὶ στὸ Σικάγο. Γιὰ κάποιο λόγο, ἀνεξακρίβωτο σήμερα, οἱ ἄμεσοι κληρονόμοι του δὲ μπόρεσαν τότε νὰ παρουσιάσουν τὸ πιστοποιητικὸ θανάτου του καὶ τ' ἄλλα χαρτιὰ ποὺ χρειάζονταν, γιὰ νὰ πάρουν τὴν κληρονομία.

Τὰ πράγματα μπερδεύτηκαν ἀκόμη πιὸ πολύ, ὅταν, τὸ 1892, κάποιος Ἀμερικανός, ὀνόματι Γκρίφιν, πῆγε στὸ Παρίσι, συγκέντρωσε ὅλα τὰ ἀπαραίτητα αὐτὰ χαρτιά... καὶ ἀρνήθηκε ὕστερα νὰ τὰ παραδώση στοὺς κληρονόμους! Ἐκεῖνοι ἀπευθύνθηκαν στὴ Γαλλικὴ Κυβέρνηση, ζητῶντας νὰ ὑποχρεωθῆ ὁ Γκρίφιν νὰ τοὺς δώση τὰ χαρτιά. Ἀλλὰ τὸ διάβημά τους αὐτὸ δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν κι' ἡ περιουσία μεγάλωνε, χάρις στοὺς τόκους ποὺ πλήρωνε κανονικὰ ἡ Τράπεζα ὅπου ἦταν κατατεθεμένη.

Ἔτσι, ὑπολογίζεται τώρα ὅτι ἔχει περάσει τὰ 650 ἑκατομμύρια δολλάρια!...

Μαζὶ ὅμως μὲ τὴν περιουσία, αὐξήθηκαν καὶ οἱ ἐπίδοξοι κληρονόμοι ποὺ τὴ διεκδικοῦσαν. Σήμερα εἶναι τόσοι πολλοί, ὥστε ἔχουν ἱδρύσει ἕνα... σωματεῖο!

Τὸ 1926, μαζεύτηκαν γιὰ πρώτη φορὰ σὲ μιὰ «οἰκογενειακὴ συγκέντρωσι», γιὰ ν' ἀποφασίσουν νὰ ἐνεργήσουν ὅλοι μαζί, συνδυασμένα. Τὸ 1957, συνασπίσθηκαν καὶ ἱδρυσαν τὴν «Ἕνωσι Μαλλέ», ποὺ ἔχει διακλαδώσεις σὲ 80 ἀπ' τὶς 90 ἐπαρχίες τῆς Γαλλίας. Συγκεντρώνονται δὲ κάθε χρόνο σὲ μιὰ γενικὴ συνέλευσι καὶ παίρνουν ἀποφάσεις γιὰ τὶς κοινὲς ἐνέργειές τους.

Φυσικά, ὁ ἀριθμός τους μεγαλώνει ὁλοένα. Ἡ γραμματέας τῆς «Ἑνώσεως» κ. Σεγκὶν δήλωσε τελευταίως ὅτι ἔλαβε 740 γράμματα σὲ μιὰ μέρα, ἀπὸ διάφορα ἄτομα ποὺ ἰσχυρίζονται πὼς εἶναι μέλη τῆς οἰκογενείας. Φυσικά, καθένας τους «φιλοκοσμίζεται», πρὶν ἀναγνωρισθῆ ὡς γνήσιος ἀπόγονος τοῦ Ζὰν-Πιὲρ Μαλλὲ καὶ γίνη δεκτὸς στὴν «Ἕνωσι».

Τὰ μέλη τῆς «Ἑνώσεως» δὲν ἔχουν σημειώσει ὡς τώρα καμιὰ ἐπιτυχία στὸν ἀγῶνα τους. Δὲ χάνουν ὅμως τὶς ἐλπίδες τους.

Ἡ προηγήπισσα Ἁγιούμπι, πρόεδρος τῆς ὀργανώσεώς τους, ἐπιμένει ὅτι «πηγαίνει καλὰ τὸ ζήτημα». Βεβαιώνει πὼς ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἔχει δείξει ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ δικαιώματά τους καὶ πὼς μιὰ ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν ἀσχολήθηκε ἐπὶ 3 χρόνια, γιὰ νὰ συντάξη ἕνα ἐπίσημο οἰκογενειακὸ δέντρο τῶν Μαλλέ. Τὸ «δέντρο» ὅμως αὐτὸ χάνεται μέσα.... στὸ «δάσος» τῶν περιπλοκῶν ποὺ τὸ περιβάλλουνε!

Τώρα τελευταῖα μάλιστα, παρουσιάστηκε ἀκόμη ἕνα μπλέξιμο: Ἀνακαλύφθηκε ὅτι ὁ πατέρας τοῦ Ζὰν - Πιέρ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν καὶ τὰ δέκα ἀδέρφια του, εἶχε ἀποκτήσει ἄλλα τέσσερα παιδιά, ἀπὸ δεύτερο γάμο του. Ἔχουν λοιπὸν δικαίωμα στὴν κληρονομιὰ κι' οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν τῶν ἑτεροθαλῶν ἀδελφῶν τοῦ Ζὰν-Πιέρ.

Γιὰ τὴν ὥρα, ἔχει ἐξακριβωθῆ ὅτι ὑπάρχουν 16 κλάδοι τῆς οἰκογενείας. Κάποτε, ἦταν 17, ἀλλὰ ἔλειψε ὁ ἕνας, γιατὶ ὁ μοναδικός του ἐκπρόσωπος... φαγώθηκε ἀπὸ ἕνα λιοντάρι, ποὺ εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ κάποιο τσίρκο!

Μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐνδιαφέρεται ἀσφαλῶς γιὰ τὴν ὑπόθεσι καί... ἡ Ἐφορεία, γιατὶ ἐλπίζει νὰ πάρη τὰ τρία τέταρτα τῆς περιουσίας ὡς φόρο κληρονομίας... χωρὶς μάλιστα νὰ εἶναι κἂν ἀπόγονος τοῦ Μαλλέ!

—"Ἔτσι δὲ θὰ κινδυνεύω νὰ κάνω λάθος!...

— Αὐτὸ γίνεται κάθε φορά, ποὺ ἔχει ραντεβοῦ καὶ βιάζεται νὰ φύγη!...

—"Ὁλο κοσμήματα... κοσμήματα!... Φέρε καὶ μερικὰ γιλιάρικα ἀπὸ καμιὰ Τράπεζα.

ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ

Κάποιος ἀπὸ τὸ Κνόξβιλ παρουσιάστηκε στὸ δικαστήριο καὶ δήλωσε ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ χωρίση τὸ γοητευτικότερο ἀπὸ τὴ σύζυγό του. Ὅταν ὁ δικαστὴς τὸν ρώτησε τὴν αἰτία ἐκεῖνος ἀπάντησε ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε γράψει ἕνα τραγούδι μὲ τὸ τίτλο «Δεκατρεῖς μῆνες στὴ κόλασι» γιὰ νὰ περιγράψη τὴ συζυγικὴ τους ζωὴ ποὺ εἶχε ἀρχίσει, ἀκριβῶς δεκατρεῖς μῆνες. «Ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ τραγουδᾶ — εἶπε—προσθέτοντας κάθε τόσο καὶ καινούργιους στίχους καὶ ὅταν οἱ φίλες της τὴν ρωτοῦν ἂν εἶναι εὐτυχισμένη μαζί μου ἐκείνη ἀναστενάζει καὶ τὸ τραγουδάει πάλι. Μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ ζήσω περισσότερο κοντά της, αὐτὸ τὸ τραγούδι ἔχει μεταβάλει τὴ ζωή μου σὲ πραγματικὴ κόλασι». Δὲν ξέρουμε ἂν τὸ δικαστήριο ἀποφάσισε νά... ἀνοίξη τὶς πόρτες τῆς κολάσεως στὸ ἀντρόγυνο τῶν δεκατριῶν μηνῶν, καὶ νὰ τοὺς ἐπιτρέψη νὰ βγοῦν ἀπ' αὐτήν.

Ἀντιμέτωποι ΜΕ ΤΟΝ ΟΧΛΟ

Ἡ ψυχραιμία καὶ τὸ χιοῦμορ σώζουν τὴν κατάστασι

ΕΝΑΣ ὄχλος ἀπὸ 20.000 Ἰνδονήσιους σκορπίστηκε στοὺς δρόμους τῆς Τζακάρτα, μιὰ μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου, ἐξαγριωμένος ἐναντίον τῶν Ἄγγλων. Ἔκαιγε, ἔσπαζε, κατάστρεφε κάθε τι τὸ βρεταννικό: σπίτια, καταστήματα, αὐτοκίνητα...

Στὸ σπίτι τοῦ πρώτου γραμματέως τῆς βρεταννικῆς πρεσβείας Τζέφρεϋ Πέτερσεν, ἡ γυναίκα του Κάριν κι' ἡ κόρη του Νταϊάνα, 18 χρονῶν κοπέλλα, εἶχαν μείνει ὁλομόναχες. Ὅταν μιὰ ὁμάδα ἀπὸ διαδηλωτὲς ἔσπασε τὴν ἐξώπορτα καὶ ὥρμησε μέσα, οἱ δυὸ γυναῖκες ζήτησαν προσωρινὸ καταφύγιο στὴν κουζίνα. Ἕνας ἀπ' τοὺς Ἰνδονησίους ἅρπαξε μιὰ καρέκλα καὶ τὴν ἐκσφενδόνισε ἐναντίον τους, εὐτυχῶς χωρὶς νὰ τὶς πετύχη. Μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀπελπισίας τότε, ἡ Νταϊάνα πῆρε ἕνα κουτὶ βούτυρο καὶ τὸ πέταξε πάνω στοὺς ἐπιδρομεῖς. Ὕστερα ἐξακολούθησε νὰ τοὺς πετάη κονσέρβες, μπουκάλες μὲ κρασὶ κι' ὅ,τι ἄλλο εὑρισκε πρόχειρο. Μπροστά, λοιπόν, στὸν ἀπρόοπτο αὐτὸ «βομβαρδισμό», οἱ Ἰνδονήσιοι τὰ χάσανε, δείλιασαν... καὶ τὸ βάλανε στὰ πόδια! Οἱ δυὸ γυναῖκες εἶχαν σωθῆ.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ δείχνει πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀντιμετωπίση κάποτε ἕνα ἐχθρικὸ πλῆθος μὲ τὸν πιὸ ἀπρόβλεπτο τρόπο. Φτάνει μονάχα νὰ ἔχη πολλὴ ψυχραιμία, συχνὰ δὲ καὶ χιοῦμορ...

Πράγματι, δίχως τὸ χιοῦμορ, θὰ εἶχε ἀσχημα ξεμπερδέματα ὁ παίκτης τοῦ κρίκετ Τζόννυ Γουάρντλ, σ' ἕνα μάτς, ποὺ ἔγινε στὸ Τζορτζτάουν τῆς Βρετανικῆς Γουϊάνας. Σὲ μιὰ φάσι αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος, οἱ θεατὲς ἐξέπασαν σὲ ἀγώνος, οἱ θεατὲς ἐξέπασαν σὲ ἄγριες κραυγὲς ἀποδοκιμασίας, εἰρωνείες καὶ γιουχαΐσματα. Ξύλα καὶ μποτίλιες ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἀπὸ παντοῦ μέσα στὸ γήπεδο.

Ἡ ἔφιππη ἀστυνομία προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ ἀποκαταστήση τὴν τάξι.

Ἐνῶ, λοιπόν, ἡ κατάστασι χειροτέρευε ἐπικίνδυνα, ὁ Γουάρντλ ἔσκυψε ξαφνικά, πῆρε ἀπὸ χάμω μιὰ ἀδειανὴ μποτίλια καὶ τὴν ἔφερε στὸ στόμα του. Ἔγειρε ὕστερα πίσω τὸ κεφάλι του καὶ προσποιήθηκε πὼς ρουφοῦσε ἀπολαυστικὰ τὸ ἀνύπαρκτο περιεχόμενό της.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, πέταξε μακρυὰ τὴ μποτίλια.. κι' ἄρχισε νὰ τρεκλίζη, παριστάνοντας τὸ μεθυσμένο!

Λίγο-λίγο, τὰ θυμωμένα οὐρλιάσματα τοῦ πλήθους, ἔδωσαν τὴ θέσι τους σὲ ὁμηρικὰ γέλια. Οἱ θεατὲς ἠσυχάσανε, ἐπιτέλους, καὶ τὸ μάτς συνεχίσθηκε.

Ὡστόσο, τὸ χιοῦμορ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βοηθήση καθόλου, μιὰ γυναίκα, ποὺ ἀναγκάσθηκε ν' ἀντιμετωπίση τὴν ἐπίθεσι 10 Ἀφρικανῶν, στὸ ἀγροκτημά της, κοντὰ στὸ Ναϊρόμπι τῆς Κένυα. Αὐτὸ συνέβη μιὰ νύχτα τοῦ περασμένου Σεπτεμβρίου.

Οἱ μαῦροι χτύπησαν τὸ γέρο κτηματία Γκραντ καὶ τὸν ἔριξαν χάμω ἀναίσθητο. Ἡ γυναίκα του ἅρπαξε τότε ἕνα φορητὸ πυροσβεστῆρα, κατάβρεξε τοὺς ἐπιδρομεῖς... μὲ ἄφθονο ἀφρὸ καὶ τοὺς ἔτρεψε ἔτσι εἰς φυγήν!

Ἐξ ἄλλου, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1962, βρέθηκε σὲ παρόμοια κρίσιμη θέσι ὁ ταγματάρχης Ντὶκ Λόουσον — ποὺ ἔχει ἐπονομασθῆ «Λεοντόκαρδος», ποιρ' ὅλη τὴ μικρὴ σχετικὰ ἡλικία του καὶ τὸ περιωρισμένο υπόϊ του (36 χρονῶν. ὕψος 1,63). Εἶχε πάει τότε στὸ χωριὸ Κονγκόλο, τῆς βορειου Κατάνγκα, γιὰ νὰ βοηθήση ἕνα Βέλγο παπᾶ, ποὺ εἶχε πιαστῆ αἰχμάλωτος ἀπὸ 800 Κογκολέζους στρατιῶτες, στασιαστές.

Ὁπλισμένος μονάχα μὲ τὸ μικρὸ μαστίγιό του, προχώρησε ἀποφασιστικά, πρὸς τοὺς μαύρους, κι' ὅταν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὥρμησε κι' ἐπιχείρησε νὰ τὸν πληγώση μ' ἕνα βέλος, ποὺ κρατοῦσε, ἐκεῖνος τὸν χτύπησε μὲ τὸ μαστίγιο... στὴ μύτη, μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Ὁ μαῦρος σάστισε. Οἱ σύντροφοί του ἐβάλανε τὰ γέλια, μὲ τὴν ἀστεία αὐτὴ σκηνή. Κι' ὁ ταγματάρχης μπόρεσε νὰ φύγη ἀνενόχλητος. μαζὶ με τὸν παπᾶ — ἐνῶ ἄλλοι 22 κληρικοὶ εἶχαν ἤδη σφαγῆ ἀπ' τοὺς ἀντάρτες.

Θὰ τελειώσουμε μ' ἕνα περιστατικό, ποὺ συνέβη τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1923, στὸν πρῶτο ποδοσφαιρικὸ ἀγῶνα Τελικοῦ Κυπέλλου, στὸ Γουέμπλεϋ τῆς Ἀγγλίας. Ἦταν ἀκόμη ἡ ἐποχή, ποὺ τὰ γήπεδα δὲν εἶχαν ἀριθμημένες θέσεις θεατῶν καὶ ὡρισμένο ἀριθμὸ εἰσιτηρίων. Μαζεύτηκαν, λοιπόν, ἐκείνη τὴ μέρα, πάνω ἀπὸ 300. 000 φίλαθλοι, σπάσανε τὶς πόρτες, σκαρφαλώσανε στοὺς τοίχους, γκρέμισαν τὰ ταμεῖα, πλημμύρισαν τὶς κερκίδες καὶ ξεχύθηκαν μέσα στὸ γήπεδο, σκεπάζοντας τὰ τρία τέταρτά του.

Φαινόταν πιὰ ἀδύνατο νὰ γίνη τὸ μάτς.

Ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις, ἀπὸ 300 ἄνδρες, ἦταν ἀνίσχυρη νὰ τὰ βάλη μὲ τόσους ἀνθρώπους. Ξαφνικὰ ὅμως, ἐμφανίσθηκε ἕνας ἔφιππος πόλισμαν, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Κι' ἄρχισε νὰ διαγράφη κύκλους μὲ τὸ ἄσπρο ἄλογό του, ὁλοένα μεγαλύτερους. Χρησιμοποιῶντας ἐπιδέξια τὴ μύτη, τὰ πλευρά, τὰ καπούλια καὶ τὴν οὐρὰ ἀκόμα τοῦ ζώου, ἀπωθοῦσε λίγο-λίγο τὸν κόσμο, τὸν ἀναγκάζε νὰ τραβιέται πίσω, καὶ δημιουργοῦσε ἕνα κενὸ χῶρο, ποὺ μεγαλώνε συνεχῶς.

Τέλος, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἄδειασε ὁλόκληρο τὸ γήπεδο. Καὶ τὸ μάτς ἄρχισε, μὲ καθυστέρησι 40 λεπτῶν τῆς ὥρας.

Πρὶν ὅμως ἀντηχήση ἡ σφυρίχτρα γιὰ τὴν πρώτη κλωτσιὰ στὴ μπάλα, ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ξέσπασε σὲ ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίες. Ζητωκραύγαζε, ὄχι τὶς ὁμάδες, ἀλλὰ τὸν πόλισμαν μὲ τὸ ἄσπρο ἄλογο, ποὺ τὰ εἶχε καταφέρει τόσο ἑξυπνα καὶ ὡραῖα!

Καθένας με τὴν σειρά του

ΜΕΤΑ ἀπὸ ἕνα γερὸ καυγὰ μὲ τὴ γυναίκα του — πιὸ σοβαρὸ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά — ὁ Λυσιέν Φαρινιέ, πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ γιατρὸ Τριμώ.

— Καλημέρα σας, ἀγαπητέ μου κύριε, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς φέρνη τίποτα τὸ σοβαρό, στὸ ἰατρεῖο μου. Ὑποσβήποτε, δὲ δείχνετε γιὰ ἄρρωστος.

—"Ἐχετε δίκιο, γιατρέ, εἶπε ὁ Λυσιέν. Ὁ ἄρρωστος δὲν εἶμαι ἐγώ, ἀλλὰ ἡ γυναίκα μου.

—Ἡ κ. Φαρινιὲ εἶναι ἄρρωστη; ρώτησε μ' ἐκπληξι ὁ γιατρός. Μοῦ φαίνεται πολὺ παραξενο, γιατὶ μόλις χτὲς τὴ συνάντησα καὶ φαινόταν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της. Εἶμαι ὅμως στὴ διάθεσί σας, νὰ τὴν περιποιηθῶ, ἂν θέλη νὰ 'ρθῆ στὸ ἰατρεῖο μου, ἢ ἂν προτιμᾶ, νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ στὸ σπίτι.

Ὁ Λυσιὲν ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτὰ ἀναποφάσιστος, χωρὶς νὰ δώση καμμιὰ ἀπάντησι. Ἐπὶ τέλους, πῆρε κουράγιο καὶ εἶπε:

— Ξέρετε, γιατρέ; Δὲ θὰ 'ρθεῖε...

— Δὲ θὰ 'ρθεῖε νὰ τὴν ἐξετάσω;..

— Οὔτε σεῖς, οὔτε κανένας ἄλλος γιατρός. "Οταν τῆς εἶπα νὰ φωνάξουμε γιατρό, ἀρνήθηκε κατηγορηματικά. Τὴν ξέρετε καλά, γιατρέ. Εἶναι πολὺ εὐαίσθητη καὶ πολὺ νευρική. Τὸ παραμικρὸ τὴν κάνει ἐξαλλη ἀπὸ θυμὸ καὶ ὅταν θυμώση, δὲν ξέρει τί κάνει καὶ τί λέει. Αὐτὴ ἡ κατάστασι μ' ἀνησυχεῖ πάρα πολύ. Ὄχι βέβαια γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ ἐκείνη, ποὺ ὑποφέρει ἡ καϋμένη...

— Εἶναι πολὺς καιρός, ποὺ ἡ κ. Φαρινιὲ, εἶναι τόσο εὐέξαπτη;

— Ναί, εἶπε ὁ Λυσιέν. Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, πάντα ἔτσι ἦταν. Πρὶν ἀκόμα παντρευτοῦμε, οἱ γονεῖς της, παραπονιόταν γιὰ τὸ δύσκολο χαρακτήρα της καὶ τὰ νευρικά της ἐξαπάσματα. Ξέρετε εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι καὶ τὴν ἀγαποῦν πολύ, γιατὶ εἶναι τὸ μοναχοπαίδι τους. Μὲ καταλαβαίνετε;

— Σᾶς καταλαβαίνω, ἀπάντησε ὁ γιατρὸς λίγακι σαστισμένος.

Διάταξε, λοιπόν. μιὰ ἐλαφρειὰ δίαιτα κι' ἔδωσε στὸ Λυσιὲν κάτι καταπραϋντικὰ χάπια.

— Σᾶς συνιστῶ, ὅμως, νὰ μὴν τῆς ἐναντιώνεστε καὶ ν' ἀποφεύγετε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν ἐκνευρίζετε. Νὰ συμφωνῆτε πάντα μαζί της, ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ παράλογες ἀπαιτήσεις της. Ὄ,τι καὶ νὰ σᾶς πῆ, ὅ,τι καὶ νὰ σᾶς κάνη, νὰ τὸ βρίσκετε σωστὸ καὶ νὰ μὴν τὸ συζητᾶτε.

★

Ὁ Λυσιὲν συμμορφώθηκε ἀπόλυτα μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ γιατροῦ κι' ὅταν γύρισε στὸ σπίτι, εἶπε στὴ γυναίκα του:

— Ξέρεις, ἀγάπη μου, πῆγα κι' ἐπισκέφθηκα τὸ γιατρὸ Τριμώ.

— Ὁ γιατρὸς Τριμώ, εἶναι ἠλίθιος! τὸν διέκοψε ἡ γυναίκα του.

—"Εχεις δίκιο, ἀγάπη μου. Ὁ γιατρὸς Τριμὼ εἶναι ἠλίθιος καὶ συμφωνῶ ἀπόλυτα μαζί σου. Πῆγα, ὅμως, νὰ τὸν δῶ, καὶ τοῦ μίλησα γιὰ σένα.

—"Εκανες πολὺ ἄσχημα.

— Ναί, ἔκανα πολὺ ἄσχημα, ἀπάντησε σὰν ἠχὼ ὁ ἄντρας της. Τέλος πάντων, ὁ γιατρὸς Τριμώ, μὲ συμβούλεψε νὰ κάνης μιὰ ζωή, ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἥσυχη καὶ κανονική. Καὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ εὔκολο. Τώρα δὲν ἔχουμε πόλεμο καὶ ὅλος ὁ κόσμος ζῆ ἥρεμα, χωρὶς φόβους καὶ ἀνησυχίες. Μοῦ εἶπε, ἐπίσης, νὰ τρῶς παλιὰ χόρτα.

— Φαίνεται, πὼς ὁ γιατρός σου, ἔφαγε τό... κουτόχορτο, γι' αὐτὸ καὶ τὸ συνιστᾶ στοὺς ἀρρώστους του.

— Μπορεῖ, ἀγάπη μου, δὲ λέω ὄχι. Ἐπίσης ὁ γιατρὸς Τριμὼ, σοῦ συνιστᾶ νὰ κάνης καὶ λίγη γυμναστική, λίγες ἀσκήσεις. Ἡ πεζοπορία, π.χ., θὰ σοῦ κάνη πολὺ καλό.

Ἡ κ. Φαρινιὲ, ἄρχισε πιὰ νὰ χάνη τὴν ὑπομονή της καὶ τοῦ εἶπε:

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὁ γιατρός σου ὁ Τριμώ, δὲ μοῦ ἐμπνέει καμμιὰ ἐμπιστοσύνη. Κι' ἐπὶ πλέον τὸ ξέρεις ὅτι δὲ μ' ἀρέσουν καθόλου τὰ χορταρικά, οὔτε καὶ ἡ πεζοπορία. Γι' αὐτό, δὲ θ' ἀκολουθήσω τὶς συμβουλές του καὶ θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ἀρέσει.

— Ναί, χρυσή μου, νὰ κάνης ὅ,τι σ' ἀρέσει ἀσχημονῆτε μαζί της ὁ Λυσιέν, ἐνῶ ἀπὸ μέσα του, τὴν ἔβρισε μὲ ὅσες βρισιὲς μποροῦσε νὰ φαντασθῆτε.

★

Ὁ δύστυχος Λυσιέν, ἐξακολούθησε γιὰ καιρὸ αὐτὴ τὴν τακτική.

Καμμιὰ φορὰ βλέπει κανεὶς, ἀπάνω σὲ μεγάλα κιβώτια, τὴν ἐπιγραφή: «Πρόσοχή! Εὐθραυστον!» Μιὰ τέτοια ἐπιγραφή, τοποθέτησε νοερὰ πάνω στὴ γυναίκα του καὶ ὁ Λυσιέν: «Πρόσοχή! Μὴν τῆς ἐναντιώνεστε!» Κι' ἔτσι ἡ γυναίκα του, ἀπέκτησε μιὰ ἀπόλυτη ἀσυδοσία. Ὁ,τιδήποτε ἔλεγε, ὁποιαδήποτε παραξενιὰ κι' ἂν εἶχε, ὁ Λυσιὲν τὰ δεχόταν σὰν τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Στὴν ἀρχή, ἡ γυναίκα του, αἰσθάνθηκε μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι, ἀπ' αὐτὴ τὴ γενικὴ ὑποχώρησι τοῦ ἄντρα της. Κι' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ πῆρε τὶ στάσι του, γιὰ ἀδυναμία κι' ἄρχισε νὰ γίνεται ὑπερβολικὴ καὶ νὰ κάνη κατάχρησι τῆς καλωσύνης του.

Ἡ ἐπιτυχία της, ὅμως, ἄρχισε σιγὰ - σιγά, νὰ μὴν τῆς πάνη ἐντελῶς. Γιατὶ ἡ εὐχαρίστησι μπορεῖς νὰ αἰσθανθῆς, ὅταν μιὰς συνέχως ἕναν ἀντίπαλο, χωρὶς ἐκεῖνος ν' ἀμύνεται; Ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἄρεσε, δὲν ἦταν τόσο ἡ νίκη, ὅσο ὁ ἀγώνας, δηλαδὴ μ' ἄλλα λόγια ὁ... καυγᾶς. Γιατὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία της, γιὰ νὰ βρίσκεται σὲ ἰσορροπία, χρειαζόταν καυγᾶ, ὅπως τὰ λουλούδια χρειάζονται ἥλιο καὶ πότισμα.

Ἔτσι, λοιπόν, μὲ τὴν παθητικὴ καὶ πειθήνια στάσι τοῦ ἄντρα της, ἔχασε αἰγᾶ - αἰγὰ τὸ κέφι της καὶ τὴ ζωτικότητά της κι' ἔγινε ἕνα πλάσμα μελαγχολικὸ καὶ ἀμίλητο, σὰν ἕνα κοριτσάκι, ποὺ τὸ μάλωσαν, γιατὶ ἔκανε μιὰ ἄτοπία καὶ νόησε

—"Ὡ μὲ συγχωρεῖτε. Ἤθελα νὰ στρίψω...

πείσματα, γιὰ νὰ τὸ συγχωρήσουν.

Ἐφ' ὅσον ὁ Λυσιὲν ἔπαψε πιὰ νὰ τῆς ἐναντιώνεται, ἔπαψε καὶ ἐκείνη νὰ εἶναι ἐπιθετικὴ καὶ πνεῦμα ἀντιλογίας, ὅπως πρῶτα. Ὅ,τι κι' ἂν τῆς ἔλεγε ὁ ἄντρας της, ἀπαντοῦσε — ἀνάλογα μὲ τὴν περίπτωσι — μ' ἕνα ὕφος γλυκό, ὑποταγμένο καὶ μαρτυρικό:

— Ναί, φίλε μου... ὄχι φίλε μου... σύμφωνοι, ἀγάπη μου.

Ὁ Λυσιὲν ὅμως, ὑπέφερε κι' ἐκεῖνος. Τόση πολλὴ ὑπακοὴ καὶ καλωσύνη, ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾶ στὰ νεῦρα καὶ νοσταλγοῦσε τὴν ἐποχὴ τῶν ἡρωϊκῶν τους καυγάδων καὶ τὶς σκηνὲς μὲ τὰ δάκρυα, τὶς νευρικὲς κρίσεις καὶ τὸ σπάσιμο τῶν πιάτων. Ὅλ' αὐτά, βέβαια, δὲν ἦταν πράγματα τόσο πολὺ εὐχάριστα, ἀλλὰ ἔδιναν κάποιο ζωηρὸ τόνο στὴ ζωή τους, ἐνῶ τώρα ἡ γυναίκα του εἶχε καταντήσει σὰν ὑπνωτισμένη, σὰν ἕνα κουρντισμένο αὐτόματο, ποὺ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του, πάνω καὶ κάτω, γιὰ νὰ πῆ τὸ αἰώνιο κι' ἐκνευριστικό:

— Ναί, φίλε μου... ὄχι, φίλε μου.

Πολλὲς φορές, προσπάθησε νὰ ζωντανέψῃ τὴ γυναῖκα του, ποὺ εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἀγαλμα τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ἔλεγε, χαϊδεύοντάς την στοργικὰ τὰ μαλλιά:

— Ἔλα, ἀγάπη μου, ἄσε πιὰ αὐτὰ τὰ πείσματα καὶ γίνε ὅπως πρῶτα, ζωντανὴ καὶ δυναμική.

— Δὲν κάνω καθόλου πείσματα, χρυσέ μου, τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη μὲ τὴν ἄχρωμη φωνή της.

— Τότε γιατὶ ἔχεις αὐτὸ τὸ λυπημένο ὕφος;

— Δὲν ἔχω κανένα λυπημένο ὕφος.

— Ἔχεις. Ἐγὼ δὲν κάνω λάθος. Ἔλα, πές μου μὲ εἰλικρίνεια τί κρύφεις μέσα στὴν καρδιά σου. Ἂν σοῦ εἶπα τίποτα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω καὶ σὲ ἔθιξα, σοῦ ζητῶ συγγνώμη, ἀγαπούλα μου.

— Δὲν ἔχω τίποτα νὰ σοῦ συγχωρέσω, γιατὶ δὲ μοῦ εἶπες τίποτα, ποὺ νὰ μὲ θίξῃ.

Στὸ τέλος ἦταν πιὰ ἡ σειρὰ τοῦ Λυσιὲν νὰ ἐκνευριστῆ.

— Ἄ, φτάνει πιά! τῆς εἶπε μιὰ μέρα. Πρέπει νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ ἀνόητη κωμωδία! Δὲ μ' ἀρέσει νὰ μὲ κοροϊδεύουν. Μ' ἄκουες;

— Μὰ σ' ἀκούω, ἀγάπη μου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φωνάζῃς ἔτσι. Δὲν εἶμαι καθόλου κουφή. Σ' ἀκούω καὶ διερωτῶμαι πῶς σοῦ κατέβηκε αὐτὴ ἡ ἀνόητη σκέψι, πῶς θέλω νὰ σὲ κοροϊδέψω, χρυσέ μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του, μὲ τὸ συνηθισμένο... οὐδέτερο ὕφος της.

Ὁ Λυσιὲν δὲ μπόρεσε πιὰ νὰ κρατηθῆ. Ἔμπηξε τὶς φωνές, ἄρχισε νὰ τὴ βρίζῃ μὲ διάφορα ἐπίθετα, ὄχι καὶ τόσο κολακευτικά. Ἔτρεμε ἀπὸ τὸ θυμό του καὶ γιὰ νὰ καλμάρῃ τὰ νεῦρα του ἅρπαξε ἕνα ὡραῖο κινέζικο βάζο καὶ ἔκανε νὰ τῆς τὸ φέρῃ στὸ κεφάλι. Κατόπιν ὅμως ὡριμότερης σκέψεως, τὸ πέταξε κάτω στὸ πάτωμα κι' ἔγινε χίλια κομμάτια.

Ὁ Λυσιὲν συνῆλθε ἀμέσως, γιατὶ μετάνοιωσε καὶ σκέφτηκε πῶς παρατράβηξε πολὺ τὸ πρᾶγμα. Φοβόταν μιὰ ξαφνικὴ ἀντεπίθεσι τῆς γυναίκας του.

Ἐκείνη ὅμως δὲν ἄνοιξε καθόλου τὸ στόμα της, γιὰ νὰ πῆ ἔστω καὶ μιὰ κουβέντα. Μπῆκε μέσα στὴν κάμαρά της καὶ κλείστηκε.

Ἀνήσυχος ὁ Λυσιέν, μήπως κάνῃ καμμιὰ τρέλλα, μπῆκε ἀμέσως κι' αὐτὸς καὶ τὴν εἶδε νὰ ντύνεται, μὲ ὕφος ἤρεμο καὶ μακάριο, σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τὴ ρώτησε μὲ ὕφος κάπως πιὸ μαλακό.

— Τὸ βλέπεις, φίλε μου. Ντύνομαι, γιὰ νὰ βγῶ ἔξω.

— Θὰ πᾶς πάλι στὴ μητέρα σου, νὰ κάνῃς παράπονα καὶ νὰ μοῦ δημιουργήσῃς ἱστορίες;

— Ὄχι, ἀγάπη μου. Γιατὶ νὰ πάω ν' ἀνησυχήσω τὴ μητέρα μου καὶ νὰ τὴ λυπήσω; Στὴν ἡλικία της, πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τὶς συγκινήσεις.

— Τότε, λοιπόν, ποῦ θὰ πᾶς;

— Θὰ πάω στὸ γιατρὸ Τρυμώ...

— Εἶσαι ἄρωστη;

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε μὲ μεγάλη πάντα ἠρεμία. Ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου ἄρρωστη. Θὰ πάω ὅμως νὰ ζητήσω τὴ συμβουλή του, γιὰ σένα, γιατὶ τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἔγινες πολύ... νευρικὸς καὶ νομίζω πὼς πρέπει νὰ πάρῃς καταπραϋντικὰ γιὰ πία, νὰ κάνῃς δίαιτα καὶ νὰ τρῶς χορταρικά...

Κι' ἐξακολούθησε μὲ ἡσυχία τὸ ντύσιμό της.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἄνω — κάτω σταυρόλεξο

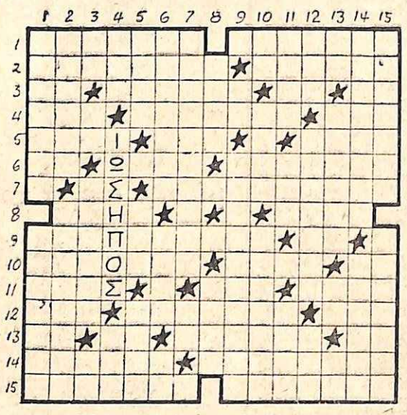

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ σᾶς δώσουμε τὶς ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων, ποὺ θὰ τὸ συμπληρώσουν, σᾶς δίνομε τὶς ἴδιες τὶς λέξεις, ὄχι ὅμως μὲ τὴ σειρά ἐμφανίσεώς τους μέσα στὸ σχέδιο, ἀλλὰ μὲ ἀλφαβητικὴ σειρά. Ἡ λέξι «ΙΩΣΗΠΟΣ», ποὺ τοποθετήσαμε ἤδη, θὰ σᾶς βοηθήσῃ σημαντικὰ στὴ συμπλήρωσι καὶ τοῦ ὑπολοίπου σχεδίου:

ΑΒ — ΑΓΩ — ΑΔΗΣ — ΑΚΑΤΕΧΑ — ΑΛ — ΑΛΗΣ — ΑΛΙΚΟΙ — ΑΛΙΣ — ΑΜΑΝ — ΑΝΑΛΑΤΟΣ — ΑΝΑΠΟΔΙΣΙΣ — ΑΝΑΠΟΛΗΣΙΣ — ΑΝΟΙ — ΑΠΩ — ΑΡ — ΑΡΑ — ΑΡΑΠΙΚΟΣ — ΑΣΚΗΣΙΣ — ΑΤΙΤΛΟΣ.

★

ΔΟΡΑ.

★

ΕΡ — ΕΤ — ΕΤΟΣ.

★

ΖΕΡΟ.

★

ΙΒΑΝ — ΙΒΑΝ — ΙΙ — ΙΙΙ — ΙΚ — ΙΠ — ΙΣΟΝ.

★

ΚΑ — ΚΑΠΑΜΑΣ — ΚΑΡΑΒΑΝΙ — ΚΑΡΑΒΙ — ΚΑΡΑΝΟΣ — ΚΑΡΟΛΟΣ — ΚΑΤΣΑΡΑ — ΚΙΟΣ — ΚΟΙΝΟΙ.

★

ΛΑΓΑΡΑ — ΛΙ — ΛΩ.

★

ΜΑ — ΜΙΑ.

★

ΝΑΠΑΙΟΙ — ΝΙ — ΝΟΝ — ΝΟΤΑΡΙΟΣ — ΝΤ — ΝΤΕ.

★

ΟΙ — ΟΛΟΝ — ΟΡΗ.

★

ΠΑΛΙ — ΠΑΡΙΖΙΑΝΟΣ — ΠΑΤ — ΠΜ — ΠΟΝΗΜΑ — ΠΟΝΤΙΚΙ.

★

ΣΑΡΩΣΙΣ — ΣΕΙΡΗΤΙ — ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ — ΣΙ — ΣΙΝΑΠΙΑ — ΣΚΑΠΑΝΗ — ΣΟΛ — ΣΠΟΡ — ΣΧΕΤΙΚΑ.

★

ΤΑΚ — ΤΑΡΑΤΣΑ — ΤΑΣ — ΤΟ — ΤΠ.

★

ΥΔΑΡΗΣ — ΥΣ.

★

ΧΑΒΑΝΙ — ΧΟΙΡΟΣ.

★

ΩΜΟΛ.

Δ.

Ἀπρόοπτα

Ποτὲ 23 καὶ 9 μᾶς κάνουν 8:

★

Ποιὰ νούμερα εἶναι ἀδύνατον νὰ γράψετε μὲ ἀριθμούς;

★

Συνοδεύει ἀπαραιτήτως κάθε ἐρώτησι. Ποιό:

★

Τὸ γράφετε, τὸ στέλνετε κι' ὅμως ἐκεῖνος, ποὺ θὰ τὸ λάβῃ, τὸ διαβάζει πάντα γραμμένο ἀπὸ κάποιον ἄλλο. Ποιό;

★

Μπαίνει στὴν τρύπα του καὶ πάλι μένει ἀπ' ἔξω. Ποιό εἶναι;

★

Μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ τελευταῖες καὶ ἐν τούτοις νὰ βρίσκωνται ἐπὶ κεφαλῆς. Ποιές;

★

Ὅταν τῆς δώσετε τὸ ἕνα χέρι, σᾶς ζητάει ὁπωσδήποτε καὶ τὸ ἄλλο. Ποιά;

★

Εἶναι χρῆμα, τὸν σπαταλοῦμε ἢ τὸν ἐξοικονομοῦμε, κι' ὅμως δὲ μπαίνει στὴν τσέπη μας. Ποιός;

★

Δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, ἂν δὲν ὑπάρχῃ φῶς. Καὶ πάλι ὅμως δὲν ὑπάρχει, ὅπου ὑπάρχει φῶς. Ποιά;

★

Ὅσα τὰ ἔχει ὁ γίγας τὰ ἔχει καὶ ὁ νάνος. Ποιά;

Φτερωτὲς συλλαβὲς

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα ἀπὸ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων, πρέπει νὰ σχηματίσετε λέξεις τῶν 15 γραμμάτων, μὲ τὶς ἀντιστοιχες σημασίες:

1) Μιὰ μέθοδο θεραπείας, ποὺ χρησιμοποίησε πρῶτος ὁ Μέσμερ:

ΜΑΓΓΕΛΑΝΟΣ — ΑΡΝΗΤΙΚΟΣ — ΝΟΘΕΙΑ — ΤΡΑΠΕΖΑ — ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

2) Ἕνα παρακλάδι τοῦ χριστιανισμοῦ:

ΤΟΜΠΡΟΣ — ΤΕΣΣΕΡΑ — ΚΑΤΑΝΗ — ΡΑΝΤΙΣΜΑ — ΜΟΣΧΑΡΙ.

Χιεῦμορ καὶ 7 ὁμοιότητες

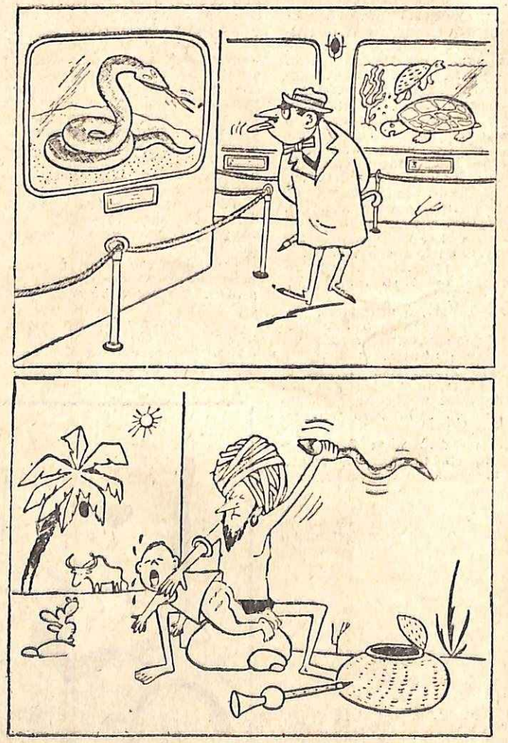

Οἱ δυὸ αὐτὲς γελοιογραφίες φαίνονται ἐντελῶς διαφορετικὲς κι' ὅμως ἔχουν ἑπτὰ κοινὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ βρῆτε καὶ στὰ δυὸ σχέδια, χωρὶς καμμιὰ ἀλλαγή. Τὶς 7 αὐτὲς ὁμοιότητες πρέπει ν' ἀνακαλύψετε μέσα σὲ 3 λεπτά, ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Ἂν πάρουν μέρος στὸ παιγνίδι δυὸ παίκτες συγχρόνως, κερδίζει ἐκεῖνος, ποὺ θὰ βρῆ τὶς περισσότερες ὁμοιότητες μέσα σ' ἕνα χρονικὸ διάστημα, ποὺ καθορίζεται προκαταβολικά.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 78

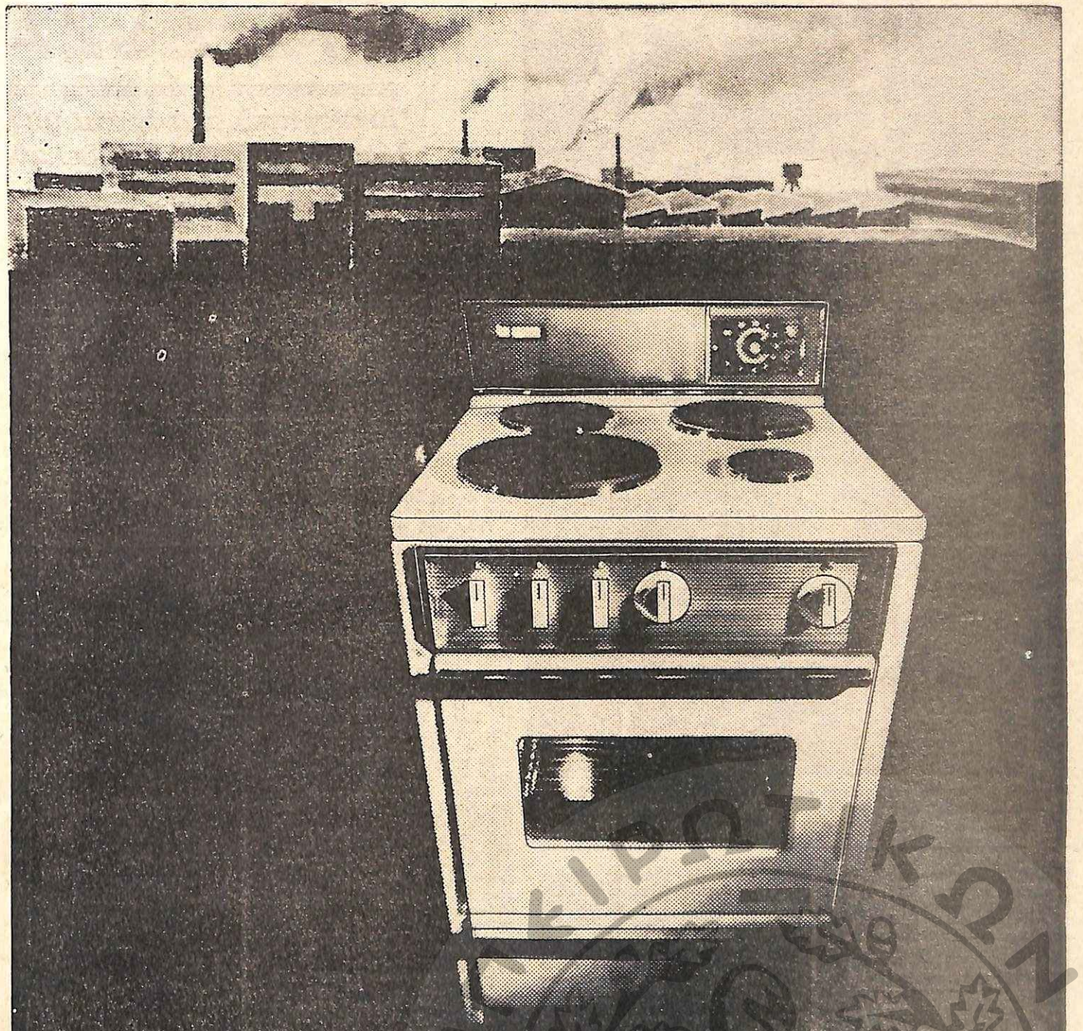

Η ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Σᾶς δίνει καθημερινὰ τὴ μεγάλη ἱκανοποίησι πὼς ἀνταποκρίνεται ἀπόλυτα στὴ φροντίδα σας γιὰ καλομαγειρεμένο φαγητό. Κι' ἂν τὸ θέλετε, μαγειρεύει καὶ μόνη της μὲ τὸν αὐτόματο χρονοδιακόπτη.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Σᾶς τὴν ἐγγυᾶται ἡ μεγαλύτερη ἑλληνικὴ βιομηχανία ἠλεκτρικῶν συσκευῶν.

ΙΖΟΛΑ

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

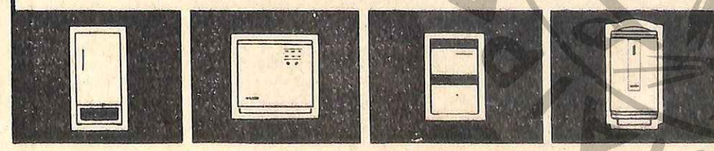

ΤΑ ΖΩΑ ΜΑΣ ΜΙΛΟΥΝ

Ἐκπληκτικὰ πειράματα μὲ μέλισσες, πιθήκους καὶ δελφίνια

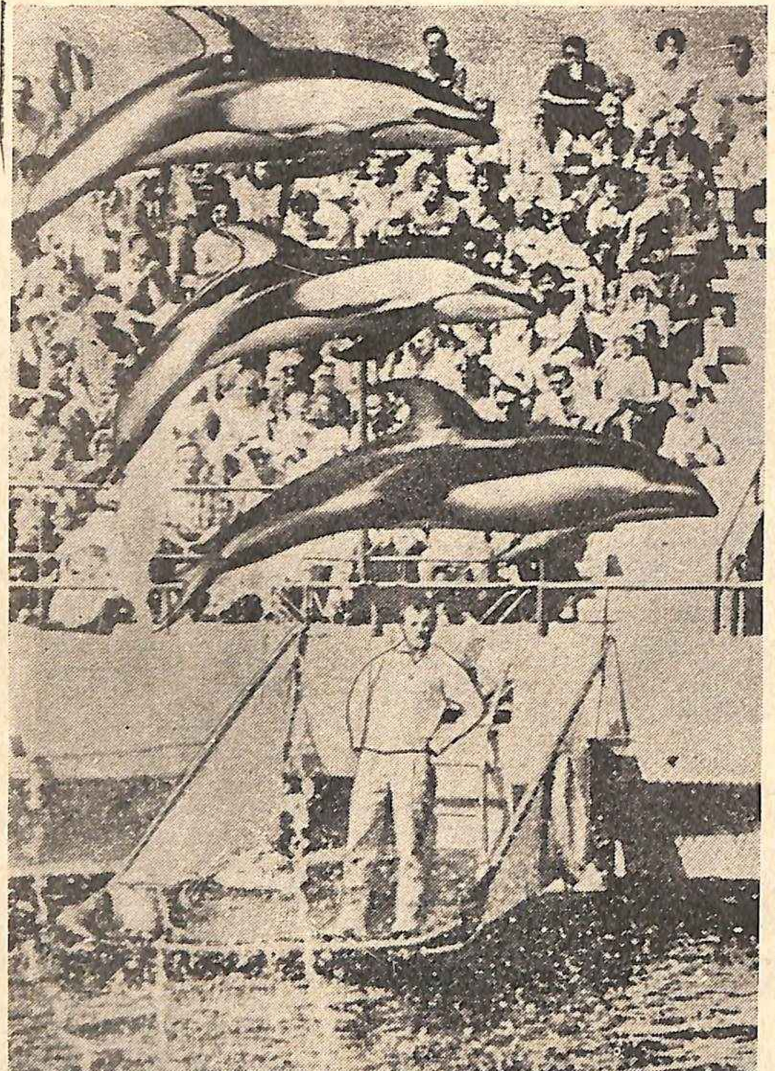

Νὰ τρία δελφίνια σὲ μιὰ ἐπίδειξι σὲ ἀμερικανικὴ δεξαμενή. Τὰ δελφίνια εἶναι τὰ κήτη μὲ τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ συνεννοῆται καὶ νὰ τοὺς μαθαίνη τὴ γλῶσσα του.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ ἦταν νεκρή. Γιὰ νὰ τὴ σκοτώση, εἶχε φτάσει μιὰ σταγόνα χλωροφόρμιο. Ὁ καθηγητὴς Στέλε, ὁ διάσημος Γερμανὸς ζωολόγος, κύτταξε ἐκεῖνο τὸ σωματάκι, ποὺ ἦταν χωρὶς ζωὴ καὶ ἄρχισε νὰ ἐκτελῇ ἀπάνω του μιὰ σειρὰ ἀπὸ περίεργες ἐπεμβάσεις, ποὺ εἶχε ἀπὸ καιρὸ στὸ μυαλό του.

Πρὶν ἀπ' ὅλα ἔκρυψε ἕνα κομματάκι σίδερο στὴν κοιλιὰ τοῦ νεκροῦ ἐντόμου καὶ τὸ τοποθέτησε στὴν πειραματικὴ κυψέλη τοῦ ἐργαστηρίου του. Πῆρε ὕστερα ἕνα μαγνήτη καί, μένοντας ἔξω ἀπὸ τὸ γυαλί, ποὺ προστάτευε χωρὶς νὰ κρύβη τὴν πειραματικὴ κυψέλη, ἄρχισε νὰ διαγράφη κινήσεις σὲ σχῆμα ὀκτώ.

Ὁ καθηγητὴς κρατοῦσε τὸ μαγνήτη ἀκουμπισμένο στὸ γυαλὶ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τὸ σκοτωμένο ἔντομο ἀκολουθοῦσε πιστὰ τὶς κινήσεις του.

Τὸ πρόσωπο τοῦ καθηγητῆ εἶχε μιὰ ἔκφρασι γεμάτη ὑπερένταση, μὰ οἱ κινήσεις του ἦταν ἤρεμες καὶ ἀκριβεῖς. Ὅλα ἦταν ὑπολογισμένα: οἱ ἀκανόνιστες καμπύλες, ποὺ σχημάτιζαν τὰ ὀκτὼ καὶ ἡ ταχύτητα τῶν κινήσεων.

Στὴν ἀρχή, δὲ σημειώθηκε τίποτα τὸ ξεχωριστὸ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κυψέλης. Ὕστερα, ξαφνικά, οἱ ἄλλες μέλισσες ἄρχισαν νὰ παρατηροῦν τὶς κινήσεις τῆς συντρόφισσάς τους, ποὺ τὴ νόμιζαν ζωντανή.

Στὸ τέλος, μιὰ μικρὴ ὁμάδα ἀπὸ πέντε-ἕξη μέλισσες, βγῆκε ἀπὸ τὴν κυψέλη. Ἔπειτα πέταξαν ὅλες πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι, πρὸς ἕνα δοχεῖο γεμᾶτο «νέκταρ» λουλουδιῶν, ποὺ ὁ δόκτωρ Στέλε εἶχε τοποθετήσει σὲ ἀπόστασι διακοσίων μέτρων ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο. Οἱ μέλισσες σταμάτησαν στὸ χεῖλος τοῦ δοχείου, ἔσκυψαν πάνω στὸ πολύτιμο ὑγρὸ καὶ ἀφοῦ ρούφηξαν ἀρκετὸ μὲ ἀπληστία, κάτω ἀπὸ τὸ προσεκτικὸ βλέμμα ἑνὸς βοηθοῦ τοῦ καθηγητῆ, ποὺ περίμενε ἐκεῖ, πέταξαν πάλι.

Στὸ μεταξύ, μέσα στὸ ἐργαστήριο, ὁ καθηγητὴς περίμενε. Εἶδε τὶς μέλισσες νὰ ξαναγυρίζουν καὶ μὲ μεγάλη συγκίνησι παρατήρησε, ὅτι ἄρχισαν νὰ διαγράφουν τὰ ἴδια ὀκτώ, ποὺ εἶχε σχεδιάσει ἐκεῖνος πρὶν ἀπὸ λίγο, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μαγνήτη καὶ τῆς νεκρῆς μέλισσας.

Οἱ ἄλλες μέλισσες παρακολούθησαν προσεκτικὰ τὰ σχέδια, ποὺ διέγραφαν οἱ συντρόφισσές τους καὶ ὕστερα, ὅλες μαζί, βγῆκαν ἀπὸ τὴν κυψέλη, πετῶντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ δοχείου μὲ τὸ «νέκταρ».

Ὁ δόκτωρ Στὴκ ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα μ' ἕνα ἱκανοποιημένο χαμόγελο. Ὕστερα ἀπὸ χρόνια καὶ χρόνια προσεκτικῆς μελέτης, εἶχε κατορθώσει νὰ φτάση στὸ σκοπό του. Ἦταν ἀναμφίβολα ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἕνας ἄνθρωπος κατώρθωνε νὰ μεταδώση σὲ ζῶα καὶ μάλιστα ἔντομα, ἕνα περίπλοκο μήνυμα στὴ «γλῶσσα» τους. Οἱ κινήσεις, ποὺ εἶχε ἐκτελέσει ἡ νεκρὴ μέλισσα, καθοδηγημένη ἀπὸ τὸ μαγνήτη τοῦ καθηγητοῦ Στήκ, ἤθελαν νὰ ποῦν: «Σὲ 200 μέτρα ἀπὸ τὴν κυψέλη, σὲ μιὰ κατεύθυνσι, ποὺ σχηματίζει γωνία 30 μοιρῶν σχετικὰ μὲ τὸν ἥλιο, βρίσκεται μιὰ τροφὴ ἐξαιρετικῆς ποιότητος καὶ μὲ θαυμάσιο ἄρωμα».

Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη ἔχει καταλήξει στὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ «γλῶσσες» τῶν ζώων ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα σύνολο κινήσεων, ποὺ ἡ κάθε μιὰ ἔχει μιὰ ὡρισμένη σημασία. Μερικὲς φορές, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κινήσεις, τὰ ζῶα ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους καὶ μὲ τὴν ἀφὴ (δηλαδὴ ἀγγίζοντας τὸ ἕνα τὸ ἄλλο) ἢ καὶ μὲ τὴν ὀσμὴ (ἀναδίδοντας δηλαδὴ ὡρισμένες μυρωδιές).

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἀκόμη, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀναγνώριζε στὰ ζῶα τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκφράζωνται. Τὰ θεωροῦσε σὰν πλάσματα κατώτερα, σὰ μηχανές, ποὺ ἐνεργοῦσαν καθοδηγούμενα μόνο ἀπὸ τὸ ἔνστικτο. Ὕστερα, σιγὰ-σιγά, κατάλαβε, ὅτι ἔκανε λάθος. Μὰ χρειάστηκε νὰ περάσουν αἰῶνες, γιὰ νὰ κατορθώση ἡ ἐπιστήμη νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὶς ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις, ποὺ ἔβαζαν τὸν ἄνθρωπο πάνω ἀπ' ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα καὶ τὴν ἔκαναν νὰ κρίνη τὸν κόσμο μόνο μὲ βάσι τὰ αἰσθήματα καὶ τὶς συνήθειες τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅταν ὁ Αὐστριακὸς ἐπιστήμων Κὰρλ φὸν Φρὶτς ἄρχισε, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1900, νὰ μελετάη τὴ «γλῶσσα» τῶν μελισσῶν, οἱ συνάδελφοί του γέλασαν μαζί του καὶ χαρακτήρισαν τὶς προσπάθειές του ἀνώφελες φαντασιοπληξίες. Μὰ ὁ φὸν Φρίτς, ὕστερα ἀπὸ ὑπομονετικὲς παρατηρήσεις πενήντα χρόνων πάνω στὴ ζωὴ τῶν μελισσῶν, κατώρθωσε νὰ ἀποδείξη, ὅτι ὑπάρχει ἀνάμεσα στὶς μέλισσες μιὰ διάλεκτος ἀρκετὰ τέλεια.

Γιὰ νὰ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους οἱ μέλισσες χρησιμοποιοῦν, ἀνάλογα μὲ τὶς περιπτώσεις, τὴν κίνησι, τὴν ἀφὴ καὶ τὴν ὀσμή. Οἱ γνώσεις τῆς βοτανικῆς, ποὺ διαθέτουν, τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ σχεδιάζουν ὅλα τὰ λουλούδια, ἀπὸ τὸ κυκλάμινο μέχρι τὸ τριαντάφυλλο. Οἱ μαθηματικὲς γνώσεις τους εἶναι τόσο τέλειες, ποὺ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ ὑπολογίζουν τὶς γωνίες μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Ἡ πιὸ ταπεινὴ μέλισσα-ἐργάτρια εἶναι σὲ θέσι, σὲ ὁποιαδήποτε στιγμὴ καὶ πολὺ ἀκριβέστερα ἀπὸ ὁποιοδήποτε ναυτικό, νὰ ὑπολογίση τὸ γεωγραφικὸ πλάτος καὶ μῆκος μιᾶς θέσεως καὶ νὰ τὸ μεταδώση στὶς συντρόφισσές της, ποὺ καταλαβαίνουν ἀμέσως τὶς ὁδηγίες της. Σ' αὐτό, οἱ μέλισσες εἶναι ἀνώτερες ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια, ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος ἔκρινε σὰ φαντασιοπληξίες τὰ πειράματα τοῦ φὸν Φρίτς. Ὁ γνωστὸς ἐπιστήμων Φρανσουὰ Πικάρ, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Σορβόνης, δήλωσε τὸ 1933: «Δὲ λαμβάνουμε καθόλου ὑπ' ὄψι τὶς φαντασιοπληξίες τοῦ φὸν Φρὶτς καὶ τὶς «γοητευτικὲς» συζητήσεις του μὲ τὶς μέλισσες».

Σήμερα, αὐτὲς οἱ «φαντασιοπληξίες» ἔχουν γίνει αἰτία γιὰ πειράματα καὶ μελέτες στὸ ἴδιο τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Σορβόνης!

★

Μά, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μέλισσες, ὅλα ὅσα ἀφοροῦν τὴ συμπεριφορὰ καὶ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῶν ζώων, ἀποτελοῦν μιὰ νέα ἐπιστήμη. Οἱ ἀνακαλύψεις, ποὺ ἔγιναν τὰ τελευταῖα χρόνια, μᾶς κάνουν σχεδὸν νὰ ὑποψιαζώμαστε, ὅτι ἡ κυριαρχία τοῦ ἀνθρώπου στὰ ἄλλα εἴδη τῶν ζώων ὀφείλεται μόνο στὴν τύχη. Ἴσως, ἂν τὸ εἶχαν θελήσει, οἱ μέλισσες καὶ τὰ μυρμήγκια θὰ εἶχαν κάνει αὐτὰ τὸν ἄνθρωπο σκλάβο τους.

Τὸν περασμένο αἰῶνα, μιὰ ἀποστολή, ποὺ ἐξερευνοῦσε τὴν Αὐστραλία, βρέθηκε σ' ἕνα χωριό, ποὺ νόμισαν, ὅτι ἀνῆκε σὲ μιὰ φυλὴ πιὸ ἐξελιγμένη ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Τὸ χωριὸ τὸ ἀποτελοῦσαν καλύβες, ποὺ εἶχαν ὕψος ἐνάμισυ μέτρο καὶ τὸ ἐξωτερικό τους ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα ἀδιάβροχο ἀσβέστωμα. Τὸ ἐσωτερικὸ ἦταν πολὺ τακτοποιημένο, τὸ δάπεδο ἦταν πεντακάθαρο καὶ στοὺς τοίχους ἦταν κρεμασμένα τὰ πιὸ ὄμορφα λουλούδια τοῦ δάσους. Κοντὰ στὴν εἴσοδο ἦταν τοποθετημένα μὲ πολὺ γοῦστο διάφορα διακοσμητικὰ ἀντικείμενα, ὅπως κοχύλια, πέτρες, πολύχρωμα φτερά.

Δὲν ὑπῆρχε, ὅμως, κανένα ἴχνος κατοίκων καὶ στὴν ἀρχὴ οἱ ἐξερευνητὲς σκέφθηκαν, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ καταφύγια κυνηγῶν ἢ γιὰ θρησκευτικὰ χτίσματα, ὅπου οἱ πιστοὶ συγκέντρωναν τὶς προσφορές τους.

Μόνο ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες, κατώρθωσαν νὰ ἀνακαλύψουν, ὅτι οἱ ἀρχιτέκτονες καὶ οἱ κάτοικοι ἐκείνου τοῦ χωριοῦ, δὲν ἦταν ἄνθρωποι, ἀλλὰ πουλιά!

Αὐτὴ τὴ περιπέτεια τὴ διηγεῖται ὁ Ζὰκ Λεκὸμ στὸ βιβλίο του γιὰ τὰ ζῶα καὶ τὸ βιβλίο αὐτὸ βοήθησε πολὺ τοὺς ἐπιστήμονες νὰ καταλάβουν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι τὰ μοναδικὰ ἔξυπνα καὶ ἐπιτήδεια πλάσματα, ἀλλὰ ὅτι ὑπάρχουν κι' ἄλλα ζῶα, προικισμένα μὲ ἱκανότητες ἀρκετὰ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου.

Οἱ ἐργασίες τοῦ φὸν Φρὶτς πάνω στὶς μέλισσες εἶναι οἱ πιὸ γνωστές, μὰ δὲν ἀποτελοῦν παρὰ ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ μεγάλο μωσαϊκό, ποὺ συνθέτει τὴ ζωοψυχολογία (ἢ ψυχολογία τῶν ζώων). Αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη μᾶς ἔκανε νὰ καταλάβουμε, ὅτι ὑπάρχουν στὸν κόσμο πολλὰ ζῶα προικισμένα μὲ μεγάλη ἐξυπνάδα, μὲ τὴ διαφορά, ὅτι τὸ μυρμήγκι καὶ ὁ κάστορας διάλεξαν τὸ δρόμο τῆς τεμπελιᾶς, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος διάλεξε τὸ δρόμο τῆς προσπαθείας, ἴσως ἐπειδὴ ἡ φύσι δὲν τὸν εἶχε προικίσει μὲ ἄλλα μέσα, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἐπιζήση.

Τὸ παιχνίδι παίχτηκε, βέβαια, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀποδείχθηκε νικητής, μὰ θὰ μποροῦσε νὰ γίνη καὶ διαφορετικά. Αὐτὸ πιστεύει (καὶ τὴ γνώμη του τὴ συμμερίζονται πολλοὶ ἐπιστήμονες) καὶ ὁ καθηγητὴς Τζὼν Λίλλυ, ποὺ κάνει μελέτες πάνω στὰ δελφίνια στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ὁ καθηγητὴς Λίλλυ βεβαιώνει, ὅτι δὲ μποροῦμε νὰ ἀρνηθοῦμε, πὼς ὑπάρχουν κι' ἄλλες δυνατότητες ἐξελίξεως στὰ ζωντανὰ πλάσματα.

Στὴν Ἀμερικὴ ἱδρύθηκε ἕνα ἰνστιτοῦτο «γιὰ τὴ μελέτη τῶν μέσων ἐπικοινωνίας ἀνάμεσα στὰ διάφορα εἴδη τῶν ζώων» καὶ ὁ δόκτωρ Λίλλυ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱδρυτές του. Αὐτὸ τὸ ἰνστιτοῦτο ἐξετάζει κυρίως δύο προβλήματα: «Τὰ ζῶα μποροῦν νὰ καταλάβουν καὶ νὰ ἀναμεταδώσουν τὴ δική μας γλῶσσα; Ὑπάρχει μιὰ διάλεκτος τῶν ζώων, ποὺ νὰ μποροῦμε νὰ τὴν καταλάβουμε;».

Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ τὰ δυὸ προβλήματα εἶναι λιγώτερο ἐνδιαφέρον. Ὁ κυνηγὸς δὲν ἀγνοεῖ, ὅτι ὁ σκύλος του εἶναι σὲ θέσι νὰ καταλάβη τὶς διαταγές του καὶ ὁ χωρικὸς ξέρει, ὅτι μπορεῖ νὰ κάνη τὸ ἄλογό του νὰ τὸν ὑπακούση. Μὰ αὐτὲς οἱ πραγματικότητες δὲν ἀποτελοῦσαν ἀντικείμενο μιᾶς πραγματικῆς ἐπιστήμης. Τώρα, οἱ ζωοψυχολόγοι ἔχουν ὑπολογίσει, ὅτι οἱ ἐλέφαντες μποροῦν νὰ ἀφομοιώσουν μέχρι εἴκοσι διαφορετικὲς διαταγές, ὁ ποντικὸς ἕξη καὶ ὁ σκίουρος πέντε. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι τὸ ρεκὸρ τὸ κατέχει ὁ χιμπατζῆς, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀφομοιώση ἕνα λεξιλόγιο ἀπὸ ἑξῆντα ἀνθρώπινες λέξεις, μὰ δὲν εἶναι ἀρκετὰ προικισμένος γιὰ νὰ κατορθώση νὰ τὶς προφέρη.

Μόνο ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Φάρνες, εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ ἐπιμείνη, μέχρι ποὺ κατώρθωσε νὰ πετύχη ἕνα ἀποτέλεσμα. Ὕστερα ἀπὸ προσπάθειες πέντε ἐτῶν, μπόρεσε νὰ μάθη ἕνα χιμπατζῆ νὰ προφέρη τὴ λέξι «μαμά». Πιὸ τυχερὸς ἦταν μὲ ἕνα οὐρακουτάγκο: Μέσα σὲ ἕξη μῆνες, τὸν ἔμαθε νὰ λέη «μπαμπᾶ» καὶ «κάπ», ποὺ στὰ ἀγγλικὰ σημαίνει φλυτζάνι. Ἔλεγε «μπαμπᾶ», ὅταν ἤθελε νὰ φωνάξη τὸν κύριό του καὶ «κάπ», ὅταν διψοῦσε. Τὸ πείραμα δὲ συνεχίστηκε, γιατὶ τὸ ζῶο ψόφησε. Μερικοὶ ὑποψιάστηκαν, ὅτι τὸ θάνατό του τὸν προκάλεσε μιὰ μηνιγγῖτις, ποὺ ὀφειλόταν στὴν ὑπερβολικὴ διανοητικὴ ἐργασία. Ὁ δόκτωρ Φάρνες δὲν τὸ παραδέχτηκε ποτέ, μὰ δὲν ξανάκανε πειράματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους μὲ ἄλλους πιθήκους.

Ἡ περιφημότερη περίπτωσι ἔχει μείνει ἐκείνη τοῦ παπαγάλου Ζακό, ποὺ ἔζησε στὸ Σαλτσβοῦργο, ἀπὸ τὸ 1827 μέχρι τὸ 1854, διασκεδάζοντας ὅλη τὴν πόλι. Ὁ διάσημος φυσιολόγος Μπρὲχμ μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὁ Ζακὸ ἦταν πολὺ εὐγενικός. Ἤξερε νὰ χαιρετάη τοὺς ἐπισκέπτες του μὲ ἕνα «καλημέρα» τὸ πρωῒ καὶ μὲ ἕνα «καλησπέρα» τὸ ἀπόγευμα. Ἤξερε νὰ ἀπαντάη: «Ἐμπρός!» ὅταν χτυποῦσαν τὴν πόρτα καὶ ὅταν σήμαιναν οἱ καμπάνες φώναζε: «Ὁ Θεὸς μαζί σας!».

Μὰ αὐτὰ τὰ κατορθώματα τῶν πουλιῶν δὲν πρέπει νὰ μᾶς προκαλοῦν μεγάλη ἔκπληξι, γιατὶ ἡ φύσι τὰ ἔχει προικίσει μ' ἕνα φωνητικὸ ὄργανο, ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ μιμοῦνται ἀρκετὰ εὔκολα τοὺς ἤχους τῆς ἀνθρώπινης φωνῆς. Ἀκόμη ὅμως πιὸ καταπληκτικὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα, ποὺ ἔχει πετύχει ὁ δόκτωρ Λίλλυ μὲ τὰ δελφίνια.

Γιὰ νὰ μελετήση αὐτὰ τὰ κήτη, ἐγκατέστησε μέσα στὴ δεξαμενή τους εἰδικὰ ὑδρόφωνα. Ὑπαγόρευε, λοιπόν, σ' ἕνα μαγνητόφωνο, συνδεδεμένο μὲ τὰ ὑδρόφωνα, διάφορες ἐντολές, ποὺ προοριζόντουσαν γιὰ τὴν ἰδιαιτέρα γραμματέα του. Τὰ ὑδρόφωνα μετέδιδαν τὶς ἐντολὲς αὐτὲς καὶ μέσα στὴ δεξαμενὴ καὶ τὰ δελφίνια ἐπανελάμβαναν μὲ τὴ σειρά τους μερικὲς φράσεις. Γιὰ νὰ δώσουμε ἕνα παράδειγμα, ὁ καθηγητὴς εἶχε προφέρει, γιὰ νὰ προσδιορίση στὴν ἰδιαιτέρα του, τὴν ταχύτητα τῆς γραφῆς: «Τὸ Τ.Ρ.Τ. καὶ δέκα στὸ δευτερόλεπτο». Ἕνα δελφίνι, λοιπόν, εἶχε ἐπαναλάβει μὲ ἔνρινη φωνή: «Τὶ ἐρ τί, τὶ ἐρ τί».

Μιὰ ἄλλη φορά, γιὰ νὰ προσδιορίση μιὰ ἀπόστασι 323 μέτρων, εἶχε ὑπαγορεύσει τοὺς ἀριθμοὺς τρία, δύο, τρία, ποὺ στὰ ἀγγλικὰ προφέρονται «θρη, τού, θρή». Ἕνα δελφίνι πάλι εἶχε ἐπαναλάβει: «θρή, τού, θρή».

Στὸ βιβλίο του «Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ δελφίνι», ὁ δόκτωρ Λίλλυ ἀναφέρει ἕνα ἄλλο ἐπεισόδιο, ἀκόμα πιὸ καταπληκτικό. Διηγεῖται ὅτι μερικοὶ βοηθοί του περιποιόντουσαν ἕνα ἄρρωστο δελφίνι, ὅταν ἕνα μεγάφωνο ἀνάγγειλε, ὅτι ἦταν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Τὸ μεγάφωνο εἶχε πῆ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια: «Ἡ ὥρα εἶναι ἕξη», ποὺ στὰ ἀγγλικὰ προφέρεται «Ἴτ'ς σὶξ ὁ κλόκ», καὶ τὸ ἄρρωστο δελφίνι ἐπανέλαβε τὴ φράσι μὲ τὴν ἔνρινη φωνή του. Μὰ οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ τὸ ἄκουσαν, ἐπέμεναν, ὅτι τὸ δελφίνι δὲν εἶπε «Ἴτ'ς σὶξ ὁ κλόκ», ἀλλὰ «Ἴτ'ς ἐ τρύκ», ποὺ σημαίνει: «Εἶναι ἕνα ἀστεῖο». Ἦταν πραγματικότητα ἢ αὐταπάτη; Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ λανθασμένη προφορά, ἢ γιὰ τὴν ἀρχὴ ἑνὸς διαλόγου ἀνάμεσα στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ δελφίνι;

Καὶ νά ἀκόμα κάτι, ποὺ μᾶς κάνει νὰ μένουμε κατάπληκτοι: Τὰ δελφίνια ἀναδίδουν σφυρίγματα, ποὺ μποροῦμε νὰ τὰ ἀκοῦμε, μὰ μποροῦν ἐπίσης νὰ ἐκπέμπουν ἤχους, ποὺ ἡ ἀκοή μας δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τοὺς συλλάβη. Ἔ, λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἐξάσκησι, ἕνα δελφίνι τοῦ δόκτορος Λίλλυ, ἔμαθε νὰ ἐκπέμπη μόνο ἐκείνους τοὺς ἤχους, ποὺ συλλαμβάνονται ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἀκοή.

— Αὐτὰ τὰ πειράματα, λέει ὁ δόκτωρ Λίλλυ, μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐλπίζουμε, ὅτι αὐτὰ τὰ ζῶα θὰ περιορίσουν τὸν κόπο μας, κάνοντας τὸ μισὸ δρόμο, ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπ' αὐτά. Θέλω νὰ πῶ, ὅτ, ἂν ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ δελφίνι πρόκειται νὰ γνωριστοῦν καὶ νὰ ἐπικοινωνήσουν μεταξύ τους, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ καταβάλη μεγάλη προσπάθεια καὶ τὸ δελφίνι εἶναι σὲ θέσει νὰ συνεργαστῆ μαζί του.

Μὰ γιατί τὸ δελφίνι κι' ὄχι ἕνα ἄλλο ζῶο;

Γιατί, ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια, τὰ δελφίνια προσπαθοῦσαν πάντα νὰ ἔρχωνται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἄνθρωπο. Καὶ αὐτὸ μποροῦσε καθένας νὰ τὸ φαντασθῆ, βλέποντάς τα νὰ κολυμποῦν τόσο κοντὰ στὰ πλοῖα.

Ἄλλωστε, ὁ δόκτωρ Λίλλυ, βασίσθηκε σὲ πολὺ ἀκριβέστερα ἐπιστημονικὰ δεδομένα, διαλέγοντας τὰ δελφίνια γιὰ τὰ πειράματά του. Τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου τῶν δελφινιῶν πλησιάζει πολὺ τὸ βάρος τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου καὶ εἶναι μάλιστα μεγαλύτερο (1700 γραμ. ὁ ἐγκέφαλος τῶν δελφινιῶν καὶ 1450 τοῦ ἀνθρώπου) ἐνῶ ὁ ἐγκέφαλος τοῦ πιθήκου εἶναι πολὺ πιὸ περιορισμένος (ἀπὸ 650 μέχρι 800 γραμ.).

Ὁ δόκτωρ Λίλλυ ἔχει ἐγκαταστήσει ἕνα θαυμάσιο ἐργαστήριο στὸ νησὶ Ἅγιος Θωμᾶς, ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ Πόρτο Ρίκο. Σ' αὐτὸ τὸ ἐργαστήριο ξόδεψε ἀδίστακτα ὁλόκληρη τὴν περιουσία του. Ἐγκατέλειψε κάθε ἄλλη μελέτη καὶ ἀπὸ ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια δὲν ἔχει παρὰ μόνο ἕνα σκοπό: νὰ μιλήση μὲ τὰ δελφίνια!

Ἂν ὁ ἄνθρωπος κατώρθωνε νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὰ δελφίνια, θὰ εἶχε, χωρὶς ἀμφιβολία, μεγάλες ὠφέλειες. Θὰ ζητοῦσε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ζῶο νὰ ἐπιβλέπη τὶς θάλασσες, νὰ ἀνακαλύπτη μεταλλεῖα, ἀκόμη καὶ νὰ τοποθετῆ δυναμίτες.

Ὁ οὐρακουτάγκος καὶ ὁ χιμπατζῆς, μαζὶ μὲ τὸν παπαγάλο εἶναι ἀνάμεσα στὰ ζῶα, ποὺ ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε ὄχι μόνο νὰ τοὺς μάθη τὴ σημασία πολλῶν λέξεων μὰ καὶ νὰ τὰ κάνη νὰ «μιλοῦν» μὲ σχετικὴ ἐπιτυχία.

Μὰ οἱ προσπάθειες τοῦ δόκτορος Λίλλυ ἀποβλέπουν κυρίως στὸ νὰ δημιουργήσουν μιὰ ψυχικὴ γέφυρα ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς καὶ σ' αὐτὸ τὸν ἄγνωστό μας κόσμο.

Ἀρχίζουμε μὲ τὰ δελφίνια, μὰ δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο, σ' ἕνα αὔριο ὄχι πολὺ μακρυνό, οἱ ἐπιδρομὲς τοῦ ἀνθρώπου στὸ διάστημα νὰ μᾶς δημιουργήσουν τὴν ἀνάγκη νὰ προσπαθήσουμε νὰ συνεννοηθοῦμε μὲ τοὺς κατοίκους ἑνὸς ἄλλου πλανήτη. Σὲ σύγκρισι μὲ ὅλα αὐτά, οἱ προσπάθειες, ποὺ ἔγιναν γιὰ νὰ ἐξηγηθοῦν τὰ αἰγυπτιακὰ ἱερογλυφικά, φαίνονται πραγματικὰ ἀστεῖες.

Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ γνώμη τοῦ καθηγητῆ Ρεμὺ Σωβέν, ποὺ στὸ βιβλίο του «Ἡ ἐξωανθρώπινη κοινωνία» λέει: «Οἱ ἔρευνες τῆς ψυχολογίας τῶν ζώων προετοιμάζουν ἴσως γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὰ ἀναπόφευκτα ἐπακόλουθα τῆς ἀστροναυτικῆς περιπετείας, ποὺ ἀρχίζει τώρα».

Καὶ ἕνας ἄλλος ἐπιστήμων, ὁ Ζὰκ Λεκὸμ βεβαιώνει, ὅτι: «Ὅταν θὰ εἴμαστε σὲ θέσι νὰ ἐπικοινωνήσουμε μὲ τὰ μυρμήγκια, θὰ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ἀντιμετωπίσουμε τοὺς κατοίκους τοῦ ἐξωγήϊνου κόσμου».

Ὁ πιὸ αἰσιόδοξος ἀπ' ὅλους εἶναι ὁ δόκτωρ Λίλλυ, ποὺ δηλώνει, ὅτι, μέσα σὲ δέκα χρόνια, οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐπικοινωνήσουν μ' ἕνα εἶδος διαφορετικὸ ἀπ' αὐτούς. Δηλαδὴ μ' ἕνα εἶδος ζώου ἢ μ' ἕνα ἐξωγήϊνο εἶδος.

Μὰ δὲν εἶναι μόνο ὁ δόκτωρ Λίλλυ, ποὺ ἐπιχειρεῖ διαλόγους αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Ὁ δόκτωρ Ζυμάνσκυ κατώρθωσε νὰ «κουβεντιάση» μὲ τὰ σαλιγκάρια καὶ ὁ Γερμανὸς Κόραντ Λόρεντζ μίλησε μὲ τὶς κουρούνες.

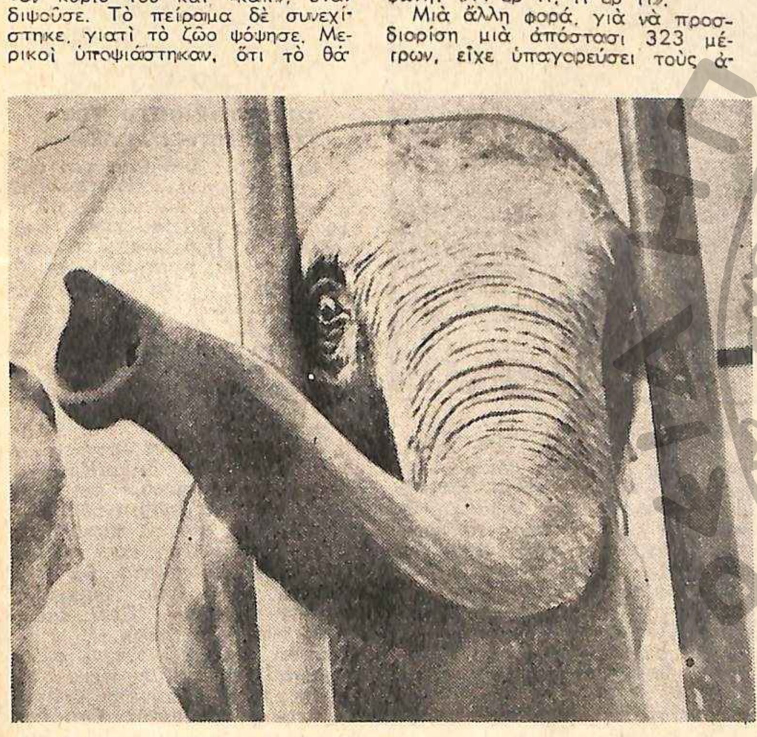

Οἱ ἐλέφαντες μποροῦν νὰ ἀφομοιώσουν μέχρι εἴκοσι διαταγὲς στὴν ἀνθρώπινη γλῶσσα καὶ νὰ μὴν τὶς ξεχάσουν ποτέ.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥ

ΤΗΝ αὐγὴ μιᾶς ἡμέρας τοῦ 'Ιουνίου, μιὰ φοβερὰ ταραγμένη γυναίκα, κρατῶντας ἕνα κοριτσάκι τριῶν χρόνων στὴν ἀγκαλιά της, μπῆκε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῶν 'Αμπελοκήπων καὶ παρουσιάσθηκε στὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας:

— Κλεῖστε με στὴ φυλακή, τοῦ δήλωσε. Σκότωσα τὸ δήμιό μας. 'Η φυλακὴ θὰ εἶναι πολὺ καλύτερη ἀπὸ τὴν κόλασι τοῦ σπιτιοῦ. Εἶναι ἀφάνταστα τὰ μαρτύρια, ποὺ τραβούσαμε!

Κι' ἔπεσε τσακισμένη σὲ μιὰ καρέκλα, κρατῶντας σφιχτὰ τὸ παιδί της πάνω στὸ στῆθος της. Τὸ μικρὸ ἦταν τόσο φοβισμένο, ποὺ εἶχε χάσει τὴ μιλιά του. Σφιγγόταν πάνω στὴ μητέρα του, σὰ νὰ ζητοῦσε προστασία.

— Τί εἶπατε; ἀπόρησε ὁ ἀστυνομικός.

Καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, νομίζοντας, ὅτι δὲν εἶχαν ἀκούσει καλὰ τ' αὐτιά του.

— Σκότωσα ἕναν ἄνθρωπο, ἐπανέλαβε ἡ γυναίκα. Τὸν 'Αναστάση Βενέτη, τὸν ἄνθρωπο, ποὺ μὲ κατάστρεψε κι' ἔκανε ἀφόρητη τὴ ζωή μου!

'Ο ἀστυνομικὸς κράτησε τὴν κατάθεσί της. "Επειτα ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ δράματος, ὅπου ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε νοικιάσει ἕνα δωμάτιο. Μά, μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας, εἶδε τὸ ἀκόλουθο θέαμα: "Ενας ἄντρας, σαράντα περίπου χρόνων, μισόγυμνος, βρισκόταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι. Στὸ κεφάλι του, στὸ μέρος τοῦ αὐτιοῦ, ἦταν ἕνα μεγάλο αἱμάτωμα. "Ενα τραῦμα περιστρόφου, ποὺ τοῦ εἶχε προκαλέσει τὸ θάνατο. "Ενα μεγάλο στρατιωτικὸ πιστόλι ἦταν πεταμένο κατάγῆς.

'Ο ἀστυνομικὸς εἰδοποίησε ἀμέσως τὴ Σήμανσι καὶ τὸν ἰατροδικαστή. Τὸ πτῶμα μεταφέρθηκε τὸ πρωὶ στὸ νεκροτομεῖο κι' ἄρχισε ἡ προανάκρισι γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ αἵματος, ποὺ κατέληξε στὴ δολοφονία τοῦ Βενέτη.

'Ο Ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ, Καντεράκης, δήλωσε στὴν 'Αστυνομία, ὅτι ἡ γυναίκα ἐκείνη, ἡ "Ελλη Μακρῆ, εἶχε ἀρκετὰ χρόνια, ποὺ ἔμενε ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸ Βενέτη. Μὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν πραγματικὰ θηρίο ἀνήμερο. Συχνά, ἀκουγαν νὰ τὴ βρίζη καὶ νὰ τὴ δέρνη. Συχνὰ ἐπίσης τὴν ἄφηνε νηστική. Τὰ μαρτύριά της εἶχαν μαθευτῆ στὴ γειτονιὰ καὶ πολλὲς γυναίκες, ποὺ λυπόντουσαν τὴν ἄτυχη νέα καὶ τὸ παιδί της, ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ φοβερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, τὴ φρόντιζαν, τῆς πήγαιναν φαγητό. τὴ βοηθοῦσαν. Μὰ ὁ Βενέτης δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθη. Πῆγε καὶ βρῆκε τὶς γειτόνισσες στὰ σπίτια τους καὶ τοὺς δήλωσε ἀπειλητικά:

— Νὰ μὴν ἀνακατεύεσθε στὰ οἰκογενειακά μου! "Αν ἀφίνω νηστική τὴ γυναίκα μου καὶ τὸ παιδί μου, αὐτὸς εἶναι δικός μου λογαριασμός! 'Εσεῖς νὰ κυττάζετε τὸ σπίτι σας...

Τρόμαξαν οἱ γυναῖκες καὶ δὲν τόλμησαν νὰ πλησιάσουν πιὰ στὸ δωμάτιο τῆς Μακρῆ.

Μὰ τὸ δράμα της τὸ ἀφηγήθηκε ἡ ἴδια, μὲ κάθε λεπτομέρεια στὴν 'Αστυνομία:

— "Ησθα μὲ τοὺς γονεῖς μου ἀπὸ τὴ Σμύρνη, μὲ τὴν καταστροφὴ κι' ἐγκατασταθήκαμε σ' ἕνα σπιτάκι, στὸ συνοικισμὸ τοῦ Γηροκομείου. Γιὰ νὰ βοηθάω τὰ οἰκονομικὰ τοῦ σπιτιοῦ, πῆγα ὡς ἐργάτρια σ' ἕνα «ἀτελιέ», στὴν ὁδὸ Εὐαγγελιστρίας. "Ημουν τότε 16 χρόνων· κι' ὅπως ἔλεγαν ὅλοι, πολὺ ὄμορφη. "Ενα βράδυ μὲ παρακολούθησε ἕνας καλοντυμένος κύριος. Μοῦ πρότεινε νὰ μὲ συνοδεύση. 'Αρνήθηκα, φυσικά, κι' ἔτρεξα γρήγορα στὸ σπίτι μου. Μά, τ' ἄλλο βράδυ, πάλι μὲ περίμενε νὰ σχολάσω ἀπὸ τὴ δουλειά μου. Κι' αὐτὸ ἐξακολούθησε πολλὲς ἡμέρες ἀκόμη. Σκέφθηκα πὼς ἴσως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ μὲ εἶχε ἐρωτευθῆ. Κι' ὅταν μοῦ μίλησε πὼς ἦταν ἐρωτευμένος μαζί μου, τοῦ εἶπα ὅτι, ἂν εἶχε τίμιους σκοπούς, νὰ πάη νὰ συνεννοηθῆ μὲ τοὺς γονεῖς μου. "Ετσι πιάσαμε κουβέντα κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, προχωρήσαμε μαζί. Γύρισα ἀργὰ στὸ σπίτι μου, σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι. "Ημουν ζαλισμένη ἀπὸ τὴ μαυροδάφνη, ποὺ εἶχα πιῆ κι' εἶχα χάσει τὴν ἀγνότητά μου. Φοβήθηκα καὶ δὲν εἶπα τίποτα στοὺς δικούς μου.

»— "Αφησε τὸ σπίτι σου, μοῦ εἶπε τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐκεῖνος, κι' ἔλα νὰ ζήσουμε μαζί. Θὰ κανονίσω κάτι δουλειὲς καὶ θὰ παντρευτοῦμε.

»Τὸν πίστεψα καί, τυφλωμένη ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις του, τὸν ἀκολούθησα. Μά, ὁ γάμος μας πήγαινε ἀπὸ ἀναβολὴ σὲ ἀναβολή. 'Ο Βενέτης μὲ εἶχε κάνει νὰ τὸν φοβοῦμαι. Αὐτὸς πρόσταζε κι' αὐτὸς ἀποφάσιζε γιὰ τὴν τύχη μου. Μιὰ μέρα, κατάλαβα πὼς θὰ ἔρεχνα στὸν κόσμο ἕνα παιδί.

»— Μὴ στενοχωριέσαι, μοῦ εἶπε ὁ Βενέτης. Θὰ τὰ τακτοποιήσω ἐγὼ τὰ πράγματα. Θὰ σὲ πάω νὰ γεννήσης στὸ Δημόσιο Μαιευτήριο μὲ τὸ ὄνομα Μαρία Μεταξᾶ. "Επειτα ὁ Βενέτης πῆρε τὸ κοριτσάκι, ποὺ ἦρθε στὸν κόσμο καὶ τὸ ἔρριξε στὸ Βρεφοκομεῖο...

»Συνεχίσαμε κατόπιν αὐτὴ τὴ μαρτυρικὴ ζωή. Λίγο ἀργότερα, ἕνα ἄλλο κοριτσάκι, αὐτὸ ποὺ κρατῶ στὴν ἀγκαλιές μου, ἦρθε στὸν κόσμο. Μὰ ἀγωνίσθηκα νὰ μὴ μοῦ τὸ πάρη κι' αὐτό. Κατάφερα νὰ τὸν πείσω νὰ τὸ κρατήσουμε. Μὰ ὁ Βενέτης εἶχε τὸ σκοπό του. 'Από τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄρχισε νὰ μὲ βασανίζη καὶ νὰ μὲ δέρνη, γιὰ ν' ἀναγκασθῶ νὰ φύγω ἀπὸ κοντά του καὶ νὰ τοῦ δώσω τὴν ἐλευθερία του. "Ολη τὴν ἡμέρα μᾶς ἄφηνε θεωρητικούς.

»— Δούλεψε γιὰ νὰ φάτε... μοῦ ἔλεγε.

»Κι' ἐγώ, πραγματικά, ἔκανα διάφορες δουλειὲς κι' ὅταν ἔβγαζα λεφτά, τρώγαμε. 'Εκεῖνος ἐρχόταν πάντα ἀργὰ τὴ νύχτα κι' ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ, ἀφοῦ μὲ ἔβριζε καὶ μ' ἔδερνε. Χθὲς τὸ βράδυ, ἄρχισε πάλι τὰ ἴδια του. Τέλος, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του, τ' ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι καὶ μοῦ δήλωσε:

»— "Αν ἔχης βαρεθῆ αὐτὴ τὴ ζωή, μπορεῖς νὰ σκοτώσης τὸ παιδί σου καὶ ν' αὐτοκτονήσης...

»Κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, βέβαιος, ὅτι, ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀπελπισία μου, θὰ πραγματοποιοῦσα τὴν ὑπόδειξί του. "Αρχισα νὰ σκέφτωμαι αὐτό, ποὺ μοῦ εἶπε, μὰ συγκρατήθηκα γιὰ τὸ παιδί. Κοιμηθήκαμε νηστικοὶ ἐκεῖνο τὸ ἰβράδυ, ὅπως συνήθως. Τὰ ξημερώματα, ὅμως, ξύπνησε τὸ παιδί: «Μαμά, μοῦ εἶπε, πεινάω. Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ κοιμηθῶ. Δῶσε μου, σὲ παρακαλῶ, μαμά, κάτι νὰ φάω!...». Μ' ἔπιασε τότε μιὰ φοβερὴ ἀπελπισία. Στὸ σπίτι δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα ξερόκομματο. Πάνω στὸ τραπέζι μόνο ὑπῆρχε τὸ πιστόλι τοῦ Βενέτη. Τότε, δίχως νὰ ξέρω τί κάνω, τὸ πῆρα, τὸν πλησίασα, τοῦ τὸ στήριξα στ' αὐτί, καθὼς κοιμόταν, καὶ πυροβόλησα. 'Ο Βενέτης δὲν ἔβγαλε οὔτε λέξι. "Υστερα πῆρα τὸ παιδί μου κι' ἦρθα στὸ τμῆμα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία μου...

Κι' ἀλήθεια, ἡ ἱστορία τῆς "Ελλης Μακρῆ εἶναι μοναδική. "Ολος ὁ κόσμος ἦταν μὲ τὸ μέρος της. Γι' αὐτὸ καὶ τιμωρήθηκε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴ Δικαιοσύνη. Σήμερα στὸ 'Εγκληματολογικὸ Μουσεῖο ὑπάρχει μόνο τὸ πιστόλι τοῦ Βενέτη καὶ τὸ βλῆμα τῆς σφαίρας, ποὺ τοῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὁ ἰατροδικαστής. "Οσο γιὰ τὴ Μακρῆ, λυτρώθηκε ἀπὸ τὸ φοβερὸ δήμιό της, ποὺ τέλειωσε τὶς ἡμέρες του κατὰ τὸν τραγικὸ τρόπο, ποὺ σᾶς ἀναφέραμε.

ΜΙΡΑΝΤΑ

— Σκότωσα ἕναν ἄνθρωπο, εἶπε ἡ γυναῖκα. Μοῦ εἶνε κάνει ἀφόρητη τὴ ζωή μου...

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ ΑΚΟΜΑ

"Αν ἤσαστε στὴ θέσι τῶν ἀρχῶν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, τί θὰ κάνατε τὴ λιμουζίνα, μέσα στὴν ὁποία δολοφονήθηκε στὸ Ντάλλας ὁ Πρόεδρος Κέννεντυ; 'Ασφαλῶς, θὰ προτιμούσατε νὰ τὴν ἐκθέσετε σ' ἕνα μουσεῖο μὲ ἄλλα κειμήλια τῆς ἀμερικανικῆς ἱστορίας. Κι' ὅμως, δὲ συμβαίνει τίποτα παρόμοιο μὲ τὸ ἐνδοξο αὐτὸ αὐτοκίνητο. Βρίσκεται κλεισμένο στὰ ἐργοστάσια Φόρντ, στὸ Μίτσιγκαν, καὶ τὸ φυλάνε ἀστυνομικοὶ καὶ ντέτεκτιβ. Πλάκες συνολικοῦ βάρους ἑπτακοσίων εἴκοσι πέντε κιλῶν θωρακίζουν ὁλόκληρη τὴν καρροσερί καὶ ἀλεξίσφαιρα κρύσταλλα ἀντικαθιστοῦν τὸ πάρ-μπρίζ καὶ τὰ παράθυρα. "Οταν θὰ τελειώση αὐτὴ ἡ ἐργασία, τὸ αὐτοκίνητο θὰ τεγασία, τὸ αὐτοκίνητο θὰ τεθῆ καὶ πάλι στὴν ὑπηρεσία τοῦ νέου Προέδρου. "Ετσι, ἔχουμε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη τὴν ἀπόρο μπορεῖ νὰ διαισκέση πάνω στὴ πο. ἔστω κι' ἂν αὐτὸς εἶναι ἕνα ἄτομο ἐγχωρίστό, ὅπως ἦταν ἀπὸ πολλὲς ἀπόψεις ὁ Πρόεδρος Κέννεντυ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΓΟΥΝΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΑΙΖΟΝ

ΤΩΡΑ, στὸ τέλος τῆς σαιζόν, δὲ θὰ φτιάξετε, βέβαια, μιὰ βαρειὰ γούνα, μὰ θὰ φροντίσετε νὰ ἀποκτήσετε ἕνα ροῦχο πιὸ ἐλαφρό, ποὺ μπορεῖ νὰ φορεθῆ ἀκόμη καὶ στὰ δροσερὰ ἀνοιξιάτικα βράδυα. Θὰ προτιμήσετε τὶς ἴσιες κοῦπ, ὅπως φοριοῦνται τόσο πολὺ στὸ Παρίσι καὶ στὴ Ρώμη, ἀκόμη κι' ὅταν πρόκειται γιὰ ἀμπιγιὲ γούνα. Θὰ διαλέξετε ἐπίσης τὶς γοῦνες, ποὺ δὲν εἶναι φουντωτές, ὅπως τὸ μπρὰϊτσβαντς, ποὺ κατέκτησε ἐφέτος τόση δημοτικότητα, τὴ λεοπάρδαλι, τὸ «φάνιὸ γκρίζ», κ. ἄ. Φροντίσετε τὸ μάκρος νὰ εἶναι γιὰ τὰ παλτὰ 7)8 καὶ γιὰ τὶς ζακέτες μέχρι τοὺς γοφούς. Πολὺ φοριέται ἐπίσης αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τὸ κοντὸ μπολερό, ποὺ συμπληρώνει ἕνα φόρεμα-μαντὼ ἢ ἕνα χοντρὸ ντὲ-πιές.

Τὰ μανίκια γίνονται τώρα συχνὰ στὶς πολὺ λεπτὲς γοῦνες, σὲ γραμμὴ ραγκλὰν καὶ τὸ ντεκολτὲ εἶναι λίγο ἀνοιχτὸ ἢ ἀκόμη καὶ «ἐξαχλαρωμένο», μὲ μικρὸ γιακαδάκι-ταγιέρ, ποὺ δὲν ἐφαρμόζει πολὺ στὸ λαιμό. Μιὰ ἄλλη νουβοτὲ γι τὶς νέες εἶναι τὸ «στὺλ Σανέλ»: 'Ο γιακᾶς, τὰ μπροστινὰ ἀνοίγματα, τὸ στρίφωμα καὶ τὰ λίγο σχιστὰ στὴν ἄκρη μανίκια γαρνίρονται μὲ μιὰ στενὴ φάσα ἀπὸ μάλλινο ὕφασμα ἢ ἀπὸ ψιλὴ γούνα, σὲ ἄλλο χρῶμα ἢ σχέδιο. "Ετσι γαρνίρεται π. χ. μιὰ τρουακὰρ ζακέτα-παλτό, μὲ ἄσπρο μπράϊτσβαντς, σὲ γραμμὴ ρεντιγκότας, ποὺ ταιριάζει εἰδικὰ στὴν ἐποχή, ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, μὲ πράσινο μάλλινο. Τὰ κουμπιὰ εἶναι στὸ ἴδιο χρῶμα καί, κατὰ προτίμησι, ἀπὸ τὸ ἴδιο μάλλινο ὕφασμα.

"Εξαιρετικὰ νεανικὴ εἶναι ἐπίσης ἡ γούνινη ζακέττα-παλτό, μὲ φάσες σ' ὅλα τὰ στριφώματα ἀπὸ λεοπάρδαλι. 'Η φάσα αὐτὴ εἶναι, βέβαια, λίγο πιὸ φαρδειὰ ἀπὸ ἐκείνη, ποὺ γίνεται ἀπὸ μάλλινο ὕφασμα.

Γιὰ τὶς κομψὲς ταιριάζει τὸ μπλὲ-σκοῦρο «ταγιὲρ» ἀπὸ μπράϊτσβαντς. "Εχει ἴσια φούστα ἀπὸ γούνα καὶ κοντὴ ζακέττα-μπολερό, μὲ μανίκια ραγκλὰν καὶ γυριστὸ ξεχειλωμένο γιακᾶ ἀπὸ τὴν ἴδια γούνα. Ταιριάζει, ὅμως, μόνο στὶς ψηλὲς γυναῖκες καὶ σ' ἐκεῖνες, ποὺ ἔχουν μιὰ πλούσια γκαρνταρόμπα, γιατί, ἂν καὶ τὸ μπολερὸ-ζακέττα φοριέται μαζὶ μ' ἕνα ἄλλο φόρεμα, ἡ φούστα ἀπὸ γούνα μπορεῖ νὰ φορεθῆ μόνο μὲ τὴν ἀσσορτὶ ζακέττα.

'Η ἀνοιχτόχρωμη φάκια, μὲ σκούρες βοῦλες, φοριέται ἐπίσης πολὺ αὐτὴ τὴν ἐποχή. Εἶναι πολὺ τῆς μόδας γιὰ μακρειὲς ζακέττες καὶ ράβεται σὲ ἐντελῶς ἴσια γραμμή, μὲ ψιλὴ στρογγυλὴ ζώνη ἀπὸ δέρμα, σκέτα μανίκια καὶ μεγάλα πέττα χωρὶς γιακᾶ.

Οἱ γούνινες ζακέττες ἢ τὰ τσουὰ-κὰρ παλτὰ φοριοῦνται μόνο μὲ ἴσιες φοῦστες χωρὶς πιέττες. Μὲ πολύπλοκες κοῦπ (στὰ φορέματα-παλτὰ ἢ στὶς φοῦστες) θὰ προτιμήσετε πάντα τὰ κοντὰ μπολερό, τὸ μόνο ταιριαστὸ γούνινο ροῦχο. "Αν ἔχετε ἕνα παλιὸ παλτὸ ἀπὸ ἀστρακάν, μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τὸ φτιάξετε σὲ γραμμὴ μπολερό. Νὰ ἔχετε ὅμως ὑπ' ὄψι σας, ὅτι τὸ μπολερὸ ἀπὸ ἀστρακάν, ὅσο κοντὸ κι' ἂν εἶναι, δὲ μπορεῖ νὰ φορεθῆ παρὰ μόνο ὅσο

Ταγιὲρ σὲ γραμμὴ «1964» ἀπὸ καμηλὸ μὲ στενὴ δερμάτινη ζώνη. Συμπληρώνεται μὲ γραβάτα καὶ καπέλλο ἀπὸ λεοπάρδαλι.

Ταγιὲρ τοῦ Ντεσσὲ ἀπὸ σκωτσέζικο μάλλινο μὲ ἴσια φούστα καὶ ζακέττα μὲ γιακᾶ «σεμιζιέ».

κάνει ἀκόμη κρύο. Δὲν ταιριάζει, σὰν τὶς γοῦνες, ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω, γιὰ τὰ ἀνοιξιάτικα δροσερὰ βράδυα. Θὰ ἀποφύγετε ἐπίσης γιὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ (ἐκτός, φυσικά, «ἂν κάνη ἀκόμη πολὺ κρύο) ὅλες τὶς γοῦνες ἀπὸ «φὰ-ντ' ἀμερίκ», «μοῦρμελ» (ποὺ μοιάζει μὲ βιζόν), «μουτὸν ντορέ», κ. ἄ.

Καὶ μιὰ τελευταία συμβουλή: "Αν κρυώνετε εὔκολα καὶ δὲ θέλετε νὰ ἀποχωρισθῆτε τὴ μακρειὰ γούνα σας, πρὶν μπῆ γιὰ καλὰ ἡ ἄνοιξι, προτιμήσετε τώρα τὰ παλτὸ ἀπὸ καμηλὸ ἢ ἄλλο μάλλινο μονόχρωμο ὕφασμα, ποὺ δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ χοντρό, φοδραρισμένα μὲ γούνα, ποὺ μόλις θὰ φαίνεται στὸ λαιμό. Τὰ μανίκια δὲν πρέπει πιὰ νὰ ἔχουν, αὐτὴ τὴν ἐποχή, γούνινες μανσέττες, μπορεῖ ὅμως νὰ φαίνεται λίγο ἡ γούνινη φόδρα. Τὰ παλτὰ αὐτὰ θὰ εἶναι ραμμένα (ἀκόμη καὶ γιὰ πὸ ἀμπιγιὲ ντύσιμο) σὲ ἐντελῶς σπὸρ γραμμή.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΩΡΑ

Τὰ νέα ἀδιάβροχα, τόσο ἀπαραίτητα γιὰ τὸ τέλος τῆς σαιζὸν μὲ τὶς βροχὲς καὶ τὴν ὑγρασία της, εἶναι ἀπὸ «σιρὲ ὁπὰκ» ἢ «σιρὲ-κλοκέ». Δὲ φοριοῦνται μόνο σὲ μαῦρο, μὰ καὶ σ' ὅλα τὰ ἀνοιχτὰ καὶ σκοῦρα χρώματα τῆς μόδας (μαρόν, πράσινο, κόκκινο, κ. ἄ.). Γαρνίρονται ἀκόμη μὲ γιακᾶ ἀπὸ ψιλὴ γούνα, ἢ φοριοῦνται μὲ «γραβάτες» ἀπὸ γούνα, ἀντὶ ἐσάρπα. Ἡ κοὺπ εἶναι συνήθως σὲ γραμμὴ ρεντιγκότας ἢ «σάκκου». Οἱ τσέπες εἶναι χωνευτές, κάθετες ἢ λοξές, μὲ ἢ χωρὶς «φραμπά». "Ενα πολὺ ὄμορφο νέο κουμπωτὸ ραμπά, ἔχει

σχῆμα τρίγωνο, μὲ λίγο καμπυλώσεις [illegible]. Κομψὰ εἶναι τὰ καινούργια ἀδιάβροχα-σύνολα: Φοδράρονται μὲ τὸ ἴδιο ψιλὸ μάλλινο ὕφασμα τοῦ φορέματος καὶ συμπληρώνονται μὲ ἀσσορτὶ τυρολέζικο καπελλάκι. Οἱ ἔξυπνες γυναῖκες θὰ ράψουν τὴ φόδρα τοῦ ἀδιάβροχου μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε τὸ παλτὸ νὰ φοριέται κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές του. "Αν θέλετε νὰ ἀκολουθήσετε μιὰ ἐντελῶς «σύγχρονη» γραμμή, ράψτε τὸ ἀδιάβροχο-παλτό σας χωρὶς γιακά, μὲ μυτερὸ μπροστὰ ντεκολτὲ καὶ «ἐπωλὲτ» στοὺς ὤμους, ποὺ θὰ εἶναι φυσικὰ κουμπωτές. Μὴ φορτώσετε τὸ παλτὸ αὐτὸ μὲ τσέπες. Πρέπει νὰ ἔχη μιὰ ἴσια καὶ πολὺ ἁπλὴ κούπ.

ΠΑΛΤΑ ΣΕ ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ

Λανσάρονται τώρα στὸ Παρίσι πολὺ τὰ νεανικὰ «παρντεσσύ», σὲ σπὸρ γραμμή, ἀπὸ σκωτσέζικα ὑφάσματα, μὲ μεγάλα καρρώ, στὰ χρώματα τῆς μόδας, κόκκινο καὶ «μπρόνζ».

"Ομορφο καὶ εὐκολοφόρετο φόρεμα ἀπὸ Τερκὰλ σὲ μπλὲ-ἄσπρα καρρώ, ποὺ εἶναι ἡ τελευταία μόδα. Ἔχει βαθεῖες κουφόπιττες, μακρὺ κορσὰζ καὶ λοξὴ «πὰτ» γιὰ τὸ κούμπωμα.

Παλτὸ σπὸρ ἀπὸ σέτλαντ Τερκρυλ, ντουμπλαρισμένο μὲ ἀνοιχτόγκρουμπο ὕφασμα, ὅμοιο μὲ τὴ φούστα.

Τὰ μανίκια εἶναι ραγκλὰν καὶ ἑνώνονται μὲ τὸ παλτό, μὲ χοντρὰ γαζιά, 'Ο γιακᾶς-ταγιὲρ φοριέται συχνὰ ὄρθιος. Τὸ διπλὸ κούμπωμα προτιμᾶται γι' αὐτὴ τὴ γραμμή. Θὰ κουμπώσετε τὸ παλτὸ μὲ θηλειὲς κι' ὄχι μὲ κουμπότρυπες. Οἱ λοξὲς κοφτὲς τσέπες, ποὺ εἶναι πιὸ ψηλὰ τοποθετημένες πρὸς τὴ μέση τοῦ παλτοῦ καὶ πιὸ χαμηλὰ πρὸς τὰ πλάγια, ἔχουν τρίγωνο ραμπά, πρὸς τὰ ἐπάνω τοποθετημένο, πού, φυσικά, δὲ κουμπώνεται.

Πολὺ κομψὰ εἶναι ἐπίσης τὰ νέα Ἰταλικὰ μοντέλα, ποὺ συνδυάζουν τὴ φαρδειὰ καὶ ἐφαρμοστὴ κοὺπ πάνω στὸ ἴδιο μοντέλο. Τὸ φαρδύ, μὰ ἴσιο παλτό, παίρνει τὸ φάρδος του ἀπὸ τὴν πολὺ βαθειὰ κουφόπιττα τῆς πλάτης. Μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ λουστρίνι περνάει στὶς πλαϊνὲς ραφὲς ἀπὸ μέσα, βγαίνει ὅμως πάλι πίσω, μέσα ἀπὸ τὴν κουφόπιττα. Φαίνεται, δηλαδή, σ' ὅλο τὸ μπροστινὸ τοῦ παλτοῦ καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ κουφόπιττα. Ἡ πιέττα αὐτὴ εἶναι ραμμένη στὸ μισὸ κορσὰζ τῆς πλάτης καὶ ἀνοίγει στὸ ὕψος τῆς μάσχαλης, ἀπ' ὅπου συνεχίζεται σὲ ἐλεύθερη

Ἀριστερά: Ἀπογευματινὸ σύνολο ἀπὸ φανέλλα Τερκρύλ: ἡ φούστα, τὸ πλαστρὸν καὶ τὰ μαντὼ εἶναι γκρὶ ἀνοιχτὰ καὶ τὸ κορσὰζ - καζάκα σὲ γκρὶ-ἀνθρακίτη. Μέσον: "Ομορφο ἰδιόστοσο ταγιὲρ μὲ δερμάτινη γαρνιτούρα. Δεξιά: Παλτὸ τοῦ Καρδὲν ἀπὸ καμηλὸ σὲ ἴσια γραμμὴ μὲ πρωτότυπες τσεκούπ.

γραμμὴ (εἶναι ἀσιδέρωτη). Ἡ μανικκκόλλησι γίνεται πάνω στὸ μπράτσο, σὲ ἴσια γραμμή. Τὸ ἀρκετὰ ἄνετο μανίκι δὲν ἔχει μανσέττες. Σημειῶστε, ὅτι τὸ πέρασμα τῆς ζώνης γίνεται μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἡ μέση νὰ σχηματίζεται μπροστὰ πιὸ ψηλὰ ἀπὸ πίσω.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Γιὰ τὸ πρωῒ καὶ τὸ ἀπόγευμα θὰ εἶσθε πάντα καλὰ ντυμένη, μὲ μιὰ καπόλληλη γιὰ τὴν ὥρα φούστα καὶ μιὰ ταιριαστὴ μπλούζα ἢ μ' ἕνα πουλόβερ. Θὰ σᾶς μιλήσωμε σήμερα γιὰ τὰ τελευταία μοντέλα, ποὺ λανσάρονται τώρα στὸ Παρίσι, ὅπου τὸ σύνολο φούστα-πουλόβερ (ἢ μπλούζα) εἶναι περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε τῆς μόδας. Οἱ φοῦστες γίνονται, ἄλλωστε, τώρα τὶς περισσότερες φορὲς μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε καμουφλάρουν τὶς περισσότερες ἀδυναμίες τοῦ γυναικείου σώματος. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα στὰ μοντέλα, ποὺ θὰ σᾶς περιγράψωμε:

Πολὺ νεανικὲς εἶναι οἱ φοῦστες μὲ βαθειὰ κουφόπιττα μπροστά. Γίνονται ὄχι μόνο στὴ γνωστὴ ἴσια γραμμή, μὰ καὶ σὲ ἀρκετὰ ἐβαζὲ κούπ. Οἱ νέες θὰ τὶς συγκρατήσουν μὲ μιὰ φαρδειὰ δερμάτινη ζώνη. Οἱ φοῦστες αὐτὲς δὲν ἔχουν σοῦρες στὴ μέση, μὰ μακρειὲς πένσες γύρω-γύρω. Οἱ ἐβαζὲ φοῦστες μὲ πιέττα γίνονται ἀπὸ τουΐντ ἢ φανταιζὶ ὑφασμα κι' ἐκεῖνες σὲ ἴσια γρομμὴ κατὰ προτίμησι ἀπὸ καρρὼ ἢ πρὲνς-ντὲ-γκάλ. "Οταν ἡ ζώνη εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, περνάει συχνὰ ἀπὸ φαρδειὲς ὑφασματένιες θηλειές, τοποθετημένες στὴ φυσικὴ μέση ἢ λίγο πιὸ κάτω.

Πολὺ ὄμορφες καὶ πολὺ ἁμπιγιὲ εἶναι οἱ ἴσιες φοῦστες μὲ «πανὼ» μπροστά, ποὺ συγκρατιέται μὲ τέσσερα κουμπιά. Στὸ μπροστινὸ αὐτὸ πανὼ καμουφλάρονται ψηλὰ (ἀπὸ τὴ μέση πρὸς τὰ κάτω) μέσα στὶς ραφές του, δυὸ χωνευτὲς τσέπες. Πολὺ πρακτικὰ ἐπίσης γιὰ τὸ ἀπόγευμα εἶναι ὅλα τὰ μοντέλα «πορτοφόλι», μὲ πολλὲς πένσες μπροστά, ποὺ δίνουν ἰδιαίτερη χάρι στὴν κοὺπ αὐτή. Ἡ πλάτη εἶναι ἴσια. Μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ λουστρίνι δίνει στὴ φούστα ὄψι ἁμπιγιέ.

ΠΡΩΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Στὶς παρισινὲς μπουτὶκ βλέπει κανεὶς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἕνα πλῆθος νέων μοντέλων γιὰ κάθε ὥρα. Οἱ μπλοῦζες εἶναι μὲ ἢ χωρὶς μανίκια, μὲ κλασσικὴ μανικοκόλλησι ἢ σὲ στὺλ ραγκλάν, σὲ στὺλ «μπλούζας» ἢ «καζάκας» μὲ ἢ χωρὶς γιακά. "Ολα τὰ μοντέλα, ὅμως, ἔχουν μερικὲς χαριτωμένες λεπτομέρειες, ποὺ τοὺς δίνουν μιὰ νέα «διασκεδαστικὴ» ὄψι.

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι τὸ μοντέλο μὲ σχέδια «κασμὶρ» σὲ πράσινο μπορντὸ καὶ καφέ. Ράβεται σὲ στὺλ ἁμπιγιέ, μὲ γυριστὸ γιακά. Γιὰ τὸ ἀπόγευμα ἐπίσης ταιριάζει ἡ μπλούζα-καζάκα σεμιζιέ, ἀπὸ ψιλὸ βουάλ ἐμπριμέ, σὲ διαφορετικοὺς τόνους τοῦ μπλέ.

Ὡς συμπλήρωμα γιὰ τὸ πανταλόνι θὰ διαλέξετε εἴτε τὸ κλασσικὸ σεμιζιέ, ἢ τὸ πουκάμισο «μπαμπά», ἀντίγραφο τοῦ γνωστοῦ ἀνδρικοῦ πουκάμισου, μὲ πὰτ στοὺς ὤμους καὶ πὰτ γιὰ τὸ κούμπωμα καὶ γιακὰ ἀπὸ ἄλλο χρῶμα. Πολὺ νεανικὸ εἶναι ἐπίσης τὸ ἀνδρικὸ πουκάμισο-μπλούζα «κάου-μπόυ», μὲ κουμπωτὲς τσέπες, μακρυὰ μανίκια καὶ πολὺ φαρδιὰ μανικέτια.

Κομψὲς καὶ πρωτότυπες εἶναι οἱ μπλοῦζες (μὲ ἢ χωρὶς μανίκια), ποὺ γαρνίρονται μὲ γιακὰ καὶ κουμπιὰ σὲ διαφορετικὸ χρῶμα. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη μὲ δυὸ τρόπους: εἴτε σὲ στὺλ στρατιωτικό, μὲ ψηλὸ σκληρὸ γιακὰ «ἀξιωματικοῦ», κουμπωμένο πάνω στὸ κορσάζ, εἴτε μὲ ἁπλό, στρογγυλὸ γιακὰ καὶ φιόγκο στὸ λαιμό. Τὰ κουμπιὰ εἶναι, φυσικά, πάντα στὸ σκοῦρο χρῶμα τοῦ γιακᾶ, ποὺ δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀπαραίτητα μονόχρωμο, μὰ μπορεῖ

Ταγιὲρ μὲ μακρειὰ βέστα καὶ ρεβέρ, ἀπὸ γκρὶ Ντραλόν. Μπορεῖ καὶ γραβάτα ἀπὸ μαῦρο βιζόν.

Φοῦστες, ποὶ ἀδυνατίζουν: Καὶ οἱ τεσσεις παραλλαγὲς καμουφλάρουν κάπως τοὺς γοφούς.

μεγάλο ὀβὰλ ντεκολτέ, ποὺ μπορεῖ νὰ συμπληρωθοῦν εἴτε μὲ μπλούζα, εἴτε μὲ πουλόβερ ἀπὸ μέσα. Γίνονται σὲ ἄσπρο, ροὺ ἢ κίτρινο χοντρὸ μαλλί. Ἂν, πάλι, προτιμᾶτε τὸ στὺλ «1900» γιὰ τὸ βραδυνό σας ντύσιμο στὸ σπίτι, θὰ πλέξετε ἕνα μακρὺ πουλόβερ, μὲ μεγάλο γυριστὸ γιακά, ποὺ θὰ τὸ φορέσετε κάτω ἀπὸ ἕνα μακρὺ φουρὼ ἀπὸ τουίντ, μὲ βαθὺ ντεκολτὲ «V».

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Παιδικὰ ἀνοράκ: Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γνωστὰ κλασσικὰ μοντέλα, σᾶς προτείνουμε μερικὰ καινούργια, γιὰ κορίτσια καὶ γιὰ ἀγόρια. Τὸ ἀνοράκ ἀπὸ κίτρινη ἀδιάβροχη ποπλίνα, φοδαρισμένη μὲ φανέλλα, ἔχει μονοκόμματο καπυσόν, ποὺ δένεται μπροστά, καὶ μεγάλες τσέπες. Δὲν εἶναι ἐφαρμοστὸ στὴ μέση, μὰ πιὸ μακρὺ ἀπὸ τὰ συνηθισμένα καὶ ἐλεύθερο σὰν ζακέττα. Χαριτωμένο εἶναι ἐπίσης τὸ μοντέλο ἀπὸ πράσινο-μπλὲ σκωτσέζικο μὲ κουκούλα στὸ χρῶμα τοῦ πανταλονιοῦ ἢ τῆς φούστας. Τὸ ἀνοράκ αὐτὸ ἔχει λάστιχο στὴ μέση καὶ μπροστὰ ἀπὸ κάθε μεριὰ μιὰ πάτ, ποὺ κουμπώνει σὰ μισὴ ζώνη στὰ πλάγια.

Ζεστὰ πλεχτά: Ἀπὸ μαλλὶ «πενιὲ» (ἕξη κουβάρια γιὰ τὸ φόντο, δυὸ ἄσπρα κουβάρια καὶ δυὸ κουβάρια σὲ πιὸ ἀνοιχτὸ τόνο ἀπὸ τὸ φόντο) θὰ πλέξετε γιὰ τὸ ἀγόρι 12 χρόνων ἕνα πουλόβερ «ζακάρ», σὲ πλέξη κάλτσας. Καλὰ θὰ κάνετε νὰ ζωγραφίσετε, πάνω σ' ἕνα χαρτὶ μὲ μικρὰ καρρώ, τὸ τρίχρωμο σχέδιο τῆς προτιμήσεώς σας, σὲ κάθε μικρὸ καρρὼ μὲ διαφορετικὸ σχῆμα (ἁπλὴ γραμμή, τελεία, σταυρὸ) γιὰ νὰ διευκολύνετε τὴν ἐργασία σας. Μὲ βελόνες ἀριθ. 3 τὰ μέτρα εἶναι τὰ ἑξῆς: 20 πλεχτοὶ πόντοι ἀντιστοιχοῦν σὲ 7 π. καὶ 20 πλεγμένες σειρὲς σὲ 5 π.

«Τουὶν-σὲτ» γιὰ μικρὰ κοριτσάκια.

νὰ γίνεται ἐπίσης ἀπὸ ὅμορφο σκουρόχρωμο πιὲ-ντὲ-πούλ.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΚΑΡΝΤΙΓΚΑΝ

Τὰ κάρντιγκαν «1964» εἶναι πολὺ ἄνετα, ἐλαφρὰ καὶ δὲν προσθέτουν ὄγκο. Ὅταν τὰ φοράτε κάτω ἀπὸ τὸ παλτό. Τὴν ἄνοιξι θὰ τὰ φορέσετε μὲ μιὰ μπλούζα καὶ φούστα, δίνοντας στὴν ἐμφάνισί σας μιὰ σύγχρονη ὄψι. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κλασσικὸ κάρντιγκαν, φοριοῦνται ἐπίσης τὰ ζιλὲ-κάρντιγκαν, μὲ ἀσπρόμαυρες ρίγες στὸ ἄνοιγμα, στὶς τσέπες καὶ στὰ μανίκια ἢ τὰ ζιλὲ-κάρντιγκαν, χωρὶς μανίκια, σὲ σκοῦρα χρώματα, ὡς συμπλήρωμα, μὲ μιὰ καρρὼ μπλούζα. Ὅλα τὰ νέα κάρντιγκαν ἔχουν μεγάλο ντεκολτέ.

ΝΕΑ ΖΕΣΤΑ ΠΛΕΧΤΑ

Παρ' ὅλο, ποὺ κάθε γυναῖκα ἀρχίζει νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ τὴν ἄνοιξι, δὲν πρέπει νὰ λησμονῆ, ὅτι τὴν περιμένουν ἀκόμη ἀρκετὲς κρύες ἡμέρες. Γιὰ τὶς ἡμέρες, λοιπόν, μὲ χαμηλὲς θερμοκρασίες, θὰ βολευτῆτε πολὺ μὲ ζακέττες καὶ βέστες πλεγμένες μὲ τὸ βελονάκι. Γίνονται πολὺ γρήγορα, ὅταν διαλέξετε χοντρὸ μαλλὶ καὶ χοντρὸ βελονάκι, καὶ ζεσταίνουν ἐξαιρετικά, ἂν προτιμήσετε σφιχτὲς πλέξεις «ζακάρ». Γιὰ τὸ σπίτι ταιριάζουν πολὺ οἱ ζακέττες, σὲ στὺλ «σμόκινγκ», ποὺ συνδυάζονται ὅμορφα μὲ ἕνα μακρὺ πανταλόνι.

Παλὺ πρακτικὲς εἶναι ἐπίσης οἱ πολὺ φαρδιὲς πλεχτὲς καζάκες, χωρὶς μανίκια καὶ μὲ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Γιὰ τὶς γάμπες

Ἂν οἱ γάμπες σας εἶναι περισσότερο γεμάτες ἀπ' ὅσο θέλατε, ἂν ἔχουν πρηστῆ ἀπὸ τὴν ὀρθοστασία ἢ ἂν παρουσιάζουν κιρσούς, θὰ σᾶς κάνουν πολὺ καλὸ τὰ μπάνια μέσα σὲ νερό, ποὺ θὰ προσθέσετε: 500 γραμ. σόδα φαγητοῦ καὶ 100 γραμ. στύψη. Γιὰ νὰ εἶναι θεραπευτικά, αὐτὰ τὰ μπάνια πρέπει νὰ γίνωνται τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα, καὶ νὰ διαρκοῦν εἴκοσι λεπτά.

Μάσκα ὁμορφιᾶς γιὰ ὅλα τὰ δέρματα

Κοπανίστε λιναρόσπορους, ὅσπου νὰ γίνουν ἀλεῦρι. Ἀνακατέψτε αὐτὸ τὸ ἀλεῦρι μὲ νερό, μέσα σὲ μπαϊν—μαρί, ὥστε νὰ γίνη ἕνας πηχτὸς χυλός, ἀφῆστε τον νὰ ζεστασθῆ κι' ὕστερα ἁπλῶστε τον στὸ πρόσωπό σας. Πρέπει νὰ μείνη εἴκοσι λεπτά. Αὐτὴ ἡ μάσκα εἶναι καταπραϋντικὴ καὶ κατάλληλη γιὰ λιπαρὰ καὶ γιὰ φυσιολογικὰ δέρματα. Κάνει ἀκόμα πολὺ καλὸ στὰ ξηρὰ δέρματα, ποὺ ἐρεθίστηκαν ἀπὸ τὸ κρῦο.

Ἐπίσης, κατάλληλη γιὰ ὅλα τὰ δέρματα εἶναι ἡ μάσκα μὲ μαγιὰ τῆς μπύρας. Διαλύετε τὴ μαγιὰ σὲ λίγο νερό, ὥστε νὰ γίνη χυλός. Πρέπει νὰ μείνη στὸ πρόσωπο εἴκοσι λεπτά.

Θρεπτικὴ κρέμα μὲ λανολίνη

Λανολίνη ραφινὲ	150	γραμ.
Ἀμυγδαλέλαιο	100	»
Ἀπεσταγμένο ὄδωρ	150—200	»

Λιώνετε τὴ λανολίνη μέσα σὲ μπαϊν—μαρί. Προσθέτετε σταγόνα - σταγόνα τὸ ἀμυγδαλέλαδο καὶ τὸ ἀπεσταγμένο νερό, χτυπώντας σὰ νὰ φτιάνετε μαγιονέζα. Ἀρωματίζετε τὴν κρέμα μὲ λεβάντα ἢ μὲ δεντρολίβανο ποὺ εἶναι καὶ τὰ δυὸ πολὺ ὠφέλιμα γιὰ τὸ δέρμα. Προσθέστε ὅσο περισσότερο νερὸ παίρνει τὸ μιγμα, χτυπῶντας το ζωηρά. Πρέπει νὰ γίνη ἄσπρο καὶ σπογγῶδες. Τὸ χτύπημα πρέπει νὰ γίνεται μ' ἀσημένιο κουτάλι. Τοποθετεῖτε τὴν κρέμα μέσα σ' ἕνα βαζάκι, χωρὶς νὰ τὸ ξεχειλίσετε.

Γάλα ἀμυγδάλων

Μπορεῖ νὰ χρησιμεύση γιὰ τὸ ντεμακιγιάζ. Ξεφλουδίζετε 50 γραμμάρια γλυκὰ ἀμύγδαλα καὶ τὰ λιώνετε μέσα σ' ἕνα μπάν. Ρίχνετε πάνω σ' αὐτὰ τ' ἀμύγδαλα, σταγόνα - σταγόνα, μισὸ κιλὸ νερὸ βρασμένο, ποὺ προηγουμένως τὸ ἀφήσατε νὰ κρυώση. Φιλτράρετε, πιέστε ὅ,τι ἀπέμεινε στὸ φίλτρο μέσα σ' ἕνα κομμάτι πανί, ὥστε νὰ στάξη ὅλο τὸ ὑγρό, καὶ τέλος προσθέστε στὸ μῖγμα 25 γραμ. ζάχαρη.

Κρέμα ἀδυνατίσματος

Ἰωδιοῦχον κάλιον	50	γραμ.
Χοιρινὸ λίπος	200	»

Μ' αὐτὸ τὸ μῖγμα, κάνετε μασάζ στὰ σημεῖα ποὺ θέλετε ν' ἀδυνατίσετε.

Ἐπίσης, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ μιὰ λοσιὸν ἀπὸ 10 γραμ. Lωδιοῦχο κάλιο καὶ 200 γραμ. ξύδι.

Γιὰ τὴν πούδρα

Ἂν θέλετε νὰ ἀνακατέψετε διάφορες πούδρες, γιὰ ν' ἀποκτήσετε μία ὁμοιογενῆ, ρίξτε τὶς μέσα σ' ἕνα κουτί, μαζὶ μὲ δυὸ - τρεῖς μπίλλιες ἀπὸ κεῖνες ποὺ παίζουν τὰ παιδιά, καὶ κουνῆστε δυνατά. Οἱ μπίλλιες θὰ βοηθήσουν νὰ ἀνακατευτοῦν οἱ πούδρες κι' ἔτσι τὸ μῖγμα θὰ γίνη θαυμάσιο.

Ἀρωματικὸ ξύδι

Μέσα σὲ μισὸ κιλὸ ξύδι ἀπὸ κρασί, ρίχνετε μιὰ χούφτα μενεξέδες ἢ ρίζες ἀπὸ ἀργάγλωσσο. Τὸ ἀφίνετε δεκαπέντε μέρες στὸν ἥλιο κι' ὕστερα φιλτράρετε. Ἂν πρόκειται νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὴν τουαλέττα σας, προσθέστε ἴση ποσότητα βρασμένο νερὸ ἢ τριανταφυλλόνερο.

Γιὰ τὶς φακίδες

Εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ἐξαφανίσετε τὶς μόνιμες φακίδες. Οἱ μέθοδοι θεραπείας, ποὺ χρησιμοποιοῦν στοὺς οἴκους καλλονῆς, εἶναι τόσο ἀργές, ὥστε οἱ περισσότερες γυναῖκες χάνουν τὴν ὑπομονή τους κι' ἐγκαταλείπουν τὸν ἀγῶνα. Μπορεῖτε, ὅμως, νὰ κάνετε τὶς φακίδες σας πιὸ θαμπές, ἔτσι ὥστε νὰ σκεπάζωνται εὐκολα μὲ τὸ μακιγιάζ, ἀργίζοντάς τις πρωὶ καὶ βράδυ μὲ ἕνα πινελάκι βουτηγμένο στὸ ἀκόλουθο μῖγμα:

Παρθενικὸ γάλα 100 γραμ.
Ἀγνὴ γλυκερίνη 60 γραμ.
Φαρμακευτικὸ ὑδροχλωρικὸ ὀξὺ 10 γραμ.
Χλωριοῦχον ἀμμώνιον 8 γραμ.

Αὐτὸ τὸ μῖγμα, ἐξαφανίζει ἐπίσης τοὺς σκούρους λεκέδες ἀπ' τὰ χέρια.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

ΤΟ ΡΑΝΤΣΟ ΤΩΝ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μόε μαθαίνει τηλεφωνικῶς πὼς πέθανε ἡ μητέρα του, κι' ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἐνδιαφέρεται πιὰ γιὰ τίποτα. Πρέπει ὡστόσο νὰ τελειώση τὴ δουλειὰ ποὺ ἀνέλαβε, καὶ γι' αὐτὸ ξαναγυρίζει στὸ ράντσο. Στὸ μεταξύ, ὁ γραμματέας τοῦ Βὰν Γουΐλι, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ἐφ-Μπὶ-Ἄϊ, ἀναγνωρίζει, μέσα σὲ διάφορες φωτογραφίες, τὸ Βὶκ Ντέρμοτ. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντένισον, ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι, διαξεβιάνει τὸ Βὰν Γουΐλι ὅτι θὰ ἐνεργήσουν ἔτσι ὥστε νὰ μὴ κινδυνέψη καθόλου ἡ κόρη του. Ἐξακριβώνει πόσοι καὶ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ τὴν ἔχουν ἀπαγάγει καὶ ποὺ τὴν κρατάνε φυλακισμένη. Ἰδίως ἐνδιαφέρεται νὰ πιάση τὸν ἀρχηγό τους, τὸν Κράμερ. Ἡ Ζέλντα ἔχει γοητευθῆ ἀπ' τὰ κτηνώδη ἀγκαλιάσματα τοῦ Ρὶφ καὶ συμφωνεῖ μαζί του νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι της καὶ νὰ παντρευτοῦνε. Ὁ Ρὶφ εἶναι ἐνθουσιασμένος μ' αὐτὴ τὴ λύσι, ὄχι ὅμως κι' ἡ Τσίτα, ποὺ νοιώθει μιὰ νοσηρὴ ζήλεια καὶ θέλει νὰ τὸν κρατήση ἀποκλειστικὰ δικό της. Τοῦ παίρνει λοιπὸν κρυφὰ τὸ πιστόλι του, γιὰ νὰ μὴ μπορέση ν' ἀντιμετωπίση τὸ Μόε. Ὁ Ντένισον στέλνει τὸν ἀστυνομικὸ Χάπερ στὴ «Μοναξιά», γιὰ νὰ κατασκοπεύση.

8ον

»Σίγουρα, δὲ θὰ σ' ἀφίσουνε νὰ μπῆς. Θὰ μπορέσης ὅμως νὰ πάρης μιὰ ἰδέα τῆς τοπογραφίας τοῦ μέρους. Ἄνοιξε καλὰ τὰ μάτια σου καὶ κύτταξε! Παρατήρησε ἂν ὑπάρχουν μικρὰ βοηθητικὰ κτίρια, ἂν μπορῆ μιὰ ὁμάδα ἀνθρώπων νὰ πλησιάση ἀρκετὰ στὸ σπίτι χωρὶς νὰ τὴ δοῦνε... Σοῦ τὸ ξαναλέω, πρόσεχε, Τόμ! Ἂν εἶναι στὸ κόλπο ὁ Κράμερ, θάχη διαλέξει ἐπικίνδυνους συνεργάτες.

— Ὁ κὺ συμφώνησε ὁ Χάπερ. Ἂν φύγω τώρα ἀμέσως, θὰ εἶμαι ἐκεῖ κατὰ τὶς 5... Νὰ πάρω μαζί σου τὸ Μπρόντυ;

— Τί νὰ τὸν κάνης; ἀπάντησε ὁ Ντένισον. Φοβᾶσαι νὰ μείνης μονάχος;

★

Ὁ Μόε Ζεγκέτι εἶχε ἀργήσει ἀρκετὰ νὰ γυρίση στὴ «Μοναξιά».

Ὅταν βγῆκε ἀπ' τὸν Μπόστον Κρὴκ, στάθηκε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, γιὰ ν' ἀφίση νὰ ξεπάση ἡ θλίψη του.

Ἀλλά, πρὸς μεγάλη του ἔκπληξι, τὰ δάκρυα ποὺ περίμενε δὲν ἦρθαν.

Κατάλαβε ξαφνικὰ τί σήμαινε γι' αὐτὸν ὁ θάνατος τῆς μητέρας του:

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του θὰ μποροῦσε ἐπιτέλους νὰ κάνη ὅ,τι τοῦ κάπνιζε, χωρὶς νὰ ἀναγκάζεται νὰ τὴ ρωτήση καὶ κείνη...

Ἡ ἀνακάλυψι αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ σαστίση. Ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται σὰν τί νὰ σήμαινε αὐτὸ γιὰ τὸ μέλλον του...

Στὰ 48 χρόνια του, ἔμενε ἀκόμα ἀνύπαντος. Γιατὶ ἡ μητέρα του δὲν εἶχε δεχτῆ καμιὰ ἀπ' τὶς κοπέλλες ποὺ τῆς εἶχε παρουσιάσει.

Σ' ὅλη του τὴ ζωή, ὁ Μόε εἶχε μείνει κάτω ἀπ' τὴν κυριαρχία τῆς μητέρας του. Τὸν ὑποχρέωνε, ἂς ποῦμε, ν' ἀλλάξη πουκάμισο κάθε πρωί· νὰ μὴν καπνίζη περισσότερα ἀπὸ 10 τσιγάρα τὴν ἡμέρα, νὰ μὴν πίνη πολύ...

Μὲ 250 χιλιάδες δολλάρια στὴν τσέπη του, θ' ἄρχιζε μιὰ καινούργια ζωή. Θὰ ἦταν ἐπιτέλους αὐτεξούσιος. Καὶ δὲ θὰ σερνόταν πιὰ μπροστὰ στὸν Κράμερ.

Ἂν εἶχαν πάει ἄσχημα οἱ διαλειές του, ὅταν τὸν παράτησε ὁ Κράμερ, αὐτὸ ἔγινε γιατὶ εἶχε κακοτυχία...

«250 χιλιάδες δολλάρια! σκέφθηκε. Μπόλικα λεφτά!...».

Μὰ γιὰ νὰ δεχτῆ ὁ Κράμερ νὰ πληρώση 250 χιλιάδες δολλάρια, θὰ πῆ πὼς λογάριαζε νὰ βγάλη ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά, τὸ λιγότερο τὰ δεκαπλάσια! Πόσα νάχε ξετήσει τάχα γιὰ λύτρα; Τρία ἢ τέσσερα ἑκατομμύρια ἴσως...

Βέβαια, ἐκεῖνος, εἶχε ὀργανώσει τὸ «κόλπο». Εἶχε ὅμως ἀναθέσει στὸ Μόε τὸν ἐπικίνδυνο ρόλο. Αὐτὸς θὰ πλήρωνε τὰ σασμένα, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ πήγαιναν ἄσχημα τὰ πράγματα.

"Οχι, δὲν ἦταν ἀρκετὸ τὸ μερίδιό του. Θὰ ἦταν βλάκας ἂν δὲ ζητοῦσε περισσότερα, ὅταν θάρταναν ἡ στιγμὴ τῆς μοιρασιᾶς!

Ἔβαλε πάλι μπροστὰ τὴ μηχανή, ἐμπνεόμενος ἀπ' τὶς καινούργιες προοπτικὲς ποὺ τοῦ ἀνοίγονταν. Ἐνῶ ξαναπαρνε τὸ δρόμο γιὰ τὴ «Μοναξιά», δώσευε ἀκόμα μέσα στὸ μυαλό του τὸ ζήτημα τῶν λύτρων. Καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα πὼς ὁ Κράμερ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τοῦ δώση τὰ μισά. Δὲν εἶχε ὅμως σκεφθῆ ἀκόμη μὲ ποιὰ μέσα θὰ τὸν πίεζε νὰ ὑποχωρήση...

Μόλις σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι, κατάλαβε ἀμέσως πὼς κατι δὲν πήγαινε καλά... Ἔμεινε καθισμένος, πολλὴ ὥρα μέσα στ' αὐτοκίνητο, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ θεράντα.

Ἡ Ζέλντα· ντυμένη διαφορετικά, στεκόταν κοντὰ στὴν Τσίτα. Καὶ τὸν κύτταζαν κι' οἱ δυό, ἀμίλητες. Ὁ Ρὶφ δὲν φαινόταν πουθενά.

Ὁ Μόε κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Ἀναρωτιόταν σὰν τί μποροῦσαν νὰ τοῦ μαγερεύουνε... Ὅλα ἔπρεπε νὰ τὰ φοβᾶται, μὲ τοὺς Κρέϊν!

Ἔκανε ὡστόσο τὸν ἀδιάφορο. Ξεκούμπωσε μανάχα τὸ σακκάκι του, ὥστε νὰ μπορῆ, στὴν ἀνάγκη, νὰ τραβήξη ἀμέσως ἀπ' τὴ θήκη τὸ ρεβόλβερ του, ποὺ εἶχε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη.

Ἀνέβηκε σιγὰ - σιγά, τὰ σκαλοπάτια.

— Καλὰ πάνε ὅλα; ρώτησε,

κυττάζοντας στὰ μάτια τὴν Τσίτα.

Εἶδε τὴ Ζέλντα νὰ σήκῃ μιὰ κρυφὴ ματιὰ στὴν Τσίτα κι' ὕστερα νὰ κυττάξῃ ἀλλοῦ.

— Γιατί νὰ μὴν πᾶνε καλά; ἀπάντησε ἡ Τσίτα, ἀναστρώνοντας τοὺς ὤμους της.

— Ποῦ εἶν' ὁ Ρίφ;

— Μέσα στὸ σπίτι.

Ὁ Μόε κύτταξε προσεχτικὰ τὴν κοπέλλα. Πρόσεξε πὶς δαχτυλιὲς ποὺ αὐλακώναγε τὸ μαγουλό της.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάστηκε στὴν πόρτα ὁ Ρίφ. Φοροῦσε τὴ μπλούζα του καὶ τὸ πέτσινο παντελόνι του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα, τὸ χαμόγελό του ἤμοιαζε μὲ μορφασμό.

— Ἄ, γυρίσατε;... εἶπε.

— Ποῦ εἶναι ἡ κ. Ντέμοτ; τὸν ρώτησε ὁ Μόε.

— Μέσα, μὲ τὸ κουτσούβελό της.

Ὁ Μόε πρόσεξε ξαφνικὰ πὼς ὁ Ρὶφ ἔκρυβε τὸ δεξιό του χέρι πίσω ἀπ' τὴν πλάτη του...

— Πήγανε καλὰ ὅλα, ὅσο ἔλειπα; ρώτησε.

— Μὰ ναί... μιὰ χαρά! ἀπάντησε ὁ Ρίφ.

Καὶ προχώρησε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ μέρος του.

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ ὁ Μόε εἶδε πὼς τὸν πλησίαζε συγχρόνως κ' ἡ Τσίτα, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τῆς θεράντας, κάνοντας τὴν ἀδιάφορη.

— Τί ἔχεις πίσω ἀπ' τὴν πλάτη σου; ρώτησε ἀπότομα τὸ Ρίφ.

— Τί νἄχω; Τίποτα... ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Εἶχε φτάσει τώρα πολὺ κοντὰ στὸ Μόε, τόσο ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν φτάσῃ τεντώνοντας τὸ χέρι του.

Δὲν εἶχε ἄδικο ἡ ἀστυνομία, ποὺ θεωροῦσε τὸ Μόε ἐπίφοβο ἐγκληματία. Εἶχε ἴσως τὴν ἀδυναμία νὰ διενθύνεται ἀπὸ τὴ μητέρα του, ἀλλὰ σὲ μιὰ κρίσιμη περίπτωσι μποροῦσε ν' ἀποδειχθῇ ἐπικίνδυνος σὰν φαρμακερὸ φίδι...

Ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν ὑπαρχηγὸς τοῦ Κράμερ κι' εἶχε στὶς διαταγές του μιὰ συμμορία ἀπὸ φονιάδες, μποροῦσε νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι γρηγορώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Αὐτὴ ἡ ταχύτης τοῦ εἶχε σώσει πολλὲς φορὲς τὴ ζωή. Κι' εἶχε φροντίσει, ἀργότερα, νὰ μὴ σκουριάσῃ...

Ἔτσι, ἐνῶ ὁ Ρίφ, μὲ τὴν ἀλυσίδα του τυλιγμένη στὸ ἕνα χέρι, ἑτοιμαζότανε νὰ λυώσῃ τὰ μοῦτρα τοῦ Μόε, βρέθηκε ξαφνικὰ ἀντιμέτωπος μὲ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ τῶν 38.

Βλέποντας τὸ ὅπλο, ἡ Τσίτα σταμάτησε ἀπότομα, σὰν νἄχε συναντήσει μπροστά της ἕνα ἀόρατο τοῖχο. Ὁ Μόε μετακινήθηκε λίγο, ἔτσι ποὺ νὰ μπορῇ νὰ φοβερίζῃ μὲ τὸ ὅπλο του καὶ τὰ δυὸ ἀδέρφια μαζί.

— Τί σημαίνει αὐτό;... ρώτησε ὁ Ρίφ, μὲ φωνὴ λίγο τρεμουλιαστή.

— Πέταξε τὴν ἀλυσίδα! διάταξε ὁ Μόε. Ἄφισέ την νὰ πέσῃ χάμω, ἀμέσως!

Φαινόταν τώρα ἐντελῶς ἀλλαγμένος. Τὸ πλαδαρό του πρόσωπο εἶχε πετρώσει. Τὰ μαῦρα μάτια του γυάλιζαν ἀπειλητικά.

Ὁ Ρὶφ ξετύλιξε ἀπ' τὸ χέρι του τὴν ἀλυσίδα καὶ τὴν ἄφισε νὰ πέσῃ.

—Ἔτσι στ' ἀστεῖα τὄκανα... μουμούρισε κλαψιάρικα. Τί σ' ἔπιασε, Μόε;...

—Πήγαινε ἐκεῖ κάτω! τὸν ἔκοψε ὁ Μόε, δείχνοντας μὲ τὸ πιστόλι του πρὸς τὸ μέρος τῆς Τσίτας.

— Σοὔστριψε;... πρόσθεσε ὁ Ρίφ.

Ὑπάκουσε ὡστόσο καὶ πῆγε κοντὰ στὴν ἀδελφή του.

Δίχως νὰ τὸν ἀφίσῃ ἀπ' τὰ μάτια του, ὁ Μόε ἔσκυψε καὶ πῆρε ἀπὸ χάμω τὴν ἁλυσίδα.

— Τώρα κάνω ἐγὼ ἐρωτήσεις! γαύγισε. Τί συμβαίνει ἐδῶ;

Ἀκολούθησε μιὰ σύντομη σιωπή. Ἡ Ζέλντα κύτταζε τὴ σκηνὴ ἐκείνη, μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπ' τὸ φόβο.

— Μὴ τοῦ κάνετε κακό!... εἶπε ξαφνικά, μὲ φωνὴ λαχανιασμένη. Φεύγουμε μαζί. Θὰ παντρευτοῦμε.. Ἂν μᾶς βοηθήσετε, θὰ σᾶς δώσῃ ὁ πατέρας μου πολλὰ λεφτά.

Ὁ Μόε ἔμεινε κατάπληκτος. Χαμήλωσε τὸ πιστόλι του καὶ κύτταξε τὴ Ζέλντα, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό... Ὁ Ρὶφ ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, Μόε, ἐρωτευθήκαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο...Ἀκοῦστε! Θὰ τὴν πᾶμε πίσω, στὸ σπίτι της, κι' ὁ γέρος της θὰ χαρῇ τόσο, ποὺ δὲ θὰ θελήσῃ ν' ἀνακατέψῃ τὴν ἀστυνομία. Ἔτσι, θὰ ξελασπώσουμε κι' οἱ τρεῖς... Τί λέτε γιὰ τὸ σχέδιό μας; Θὰ παντρευτοῦμε, αὐτὴ κι' ἐγώ. Θὰ φροντίσουμε καὶ γιὰ σᾶς...

Ὁ Μόε παρατήρησε μὲ ποιόν τρόπο ἡ Ζέλντα κύτταζε τὸ Ρίφ... Στράφηκε ὕστερα στὴν Τσίτα καὶ ἀπ' τὴν ἔκφρασί της, κατάλαβε πὼς ἡ λύσι ἐκείνη δὲν τὴν ἐνθουσίαζε καθόλου.

Σκέφθηκε τὸν Κράμερ... Μετάνοιωνε τώρα ποὺ τοῦ εἶχε προτείνει γιὰ συνεργάτας τοὺς Κρέϊν...

Ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ἄλλες τρεῖς μέρες, ὥσπου νὰ συγκεντρώσῃ ὁ Κράμερ ὅλα τὰ λύτρα. Μὰ τώρα εἶχε ἐναντίον του τὴ Ζέλντα καὶ τὸ Ρίφ. Τί θὰ τοὺς ἔκανε;

Ἡ Τσίτα θὰ ἦταν ἴσως μὲ τὸ μέρος του, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ. Κι' ὕστερα, εἶχε τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν Κάρολ Ντέμοτ καὶ τὸ μωρό της...

Ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ πρόβλημα, εἶδε μακρυά, στὸ δρόμο, ἕνα σύννεφο σκόνης. Ἐρχόταν ἕνα αὐτοκίνητο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'

Ὁ Τὸμ Χάρπερ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πύλη τῆς «Μοναξιᾶς». Κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Καὶ σκούπισε τὸ ἱδρωμένο πρόσωπό του. Ἔκανε ζέστη βέβαια. Καταλάβαινε ὡστόσο πὼς εἶχε ἱδρώσει ἀφύσικα, ὑπερβολικά. Κι' ἐνοιωθε κάτι σὰν σφίξιμο στὸ στομάχι — ἀπὸ τὸ φόβο. Ἦταν ἄοπλος καὶ θὰ πήγαινε ἴσως νὰ χωθῇ στὸ στόμα τοῦ λύκου.

Ἂν δὲν ἔκανε λάθος ὁ προϊστάμενός του, στὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν φυλακισμένη μιὰ ἀπ' τὶς πλουσιώτερες κοπέλλες τοῦ κόσμου.

«Τὸ ἀφεντικὸ δὲν κάνει ποτὲ λάθος...» συλλογιζόταν ὁ Χάρπερ.

Ἂν οἱ γκάγκστερς ὑποπτεύονταν πὼς ἦταν ἀστυνομικός, θὰ τὸν σκοτώνανε! Τί εἶχαν νὰ χάσουν; Ἔτσι κι' ἔτσι, μὲ τὴν ἀπαγωγὴ ποὺ εἶχαν κάνει, ἀντιμετώπιζαν ἤδη τὴ θανατικὴ ποινή. Δὲ θὰ δίσταζαν λοιπὸν νὰ τὸν σκοτώσουν, γιὰ νὰ τὸ σκάσουν ὕστερα...

Ἄνοιξε τὴν πύλη καὶ προχώρησε μὲ τ' αὐτοκίνητο στὴν ἀλλέα. Πήγαινε σιγά, προσπαθῶντας ν' ἀποτυπώσῃ στὴ μνήμη του λεπτομερῶς τὰ κατατόπια. Δὲν ἔβλεπε πουθενὰ ἕνα κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ κρυφτῇ κανείς.

Ὑπῆρχαν μερικοὶ μικροὶ ἀμμόλοφοι, πίσω ἀπ' τοὺς ὁποίους θὰ μποροῦσε νὰ προφυλαχτῇ ἕνας ἄνθρωπος, βρίσκονταν ὅμως πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὸ σπίτι.

Παρατήρησε ἀκόμα πὼς τ' αὐτοκίνητο σήκωνε ἕνα σύννεφο σκόνης, ποὺ πρόδινε τὴν παρουσία του. Ἦταν ἀδύνατο νὰ πλησιάσῃ κανεὶς στὸ σπίτι, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦνε. Ἄλλωστε, ἦταν πανσέληνος καὶ τὸ φεγγάρι φώτιζε τὴν ἔρημα, σὰν νάταν ἡμέρα.

Θάταν πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ προσπαθήσουν νὰ ἐπιτεθοῦν στὸ σπίτι...

Ὁ Χάρπερ σφύριξε ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Θὰ τἄβριση σκοῦρα ὁ Ντένισον...

Τετρακόσια μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὸ σπίτι, ἀρχίζαν μεγάλα πράσινα παρτέρια μὲ γκαζόν.

Τὰ παράθυρα ἦταν ὅλα κλειστά. Τὸ σπίτι φαινόταν ἀδειανό, ἀκατοίκητο.

Ὁ ἀστυνομικὸς εἶδε μιὰ Φορτ— Λίνκολν παρκαρισμένη ἐκεῖ κοντά. Ἦταν κατασκονισμένη κι' εἶχε πινακίδες τῆς Καλιφορνίας. Ὁ Χάρπερ σημείωσε στὴ μνήμη του τὸ ἀριθμό, ἐνῶ σταματοῦσε δίπλα καὶ τὸ δικό του αὐτοκίνητο.

Τὸ ἔνστικτό του τὸν εἰδοποιοῦσε πὼς τὸν κατασκοπεύανε... Κατέβηκε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο κι' ἔμεινε μερικὰ λεπτὰ κυττάζοντας τὸ σπίτι. Ὕστερα προχώρησε ἡσυχα - ἡσυχα πρὸς τὴ θεράντα, ἀνέβηκε τὰ λίγα σκαλοπάτια της καὶ χτύπησε τὴν ἐξώπορτα.

Ἐνῶ περίμενε, σκεπτόταν μὲ πικρία πὼς ὁ Ντένισον δὲν λογάριαζε καθόλου τὴ ζωὴ τοῦ μέλλοντος γαμπροῦ του!

Πέρασαν δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἔπειτα ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ πρόβαλε ἡ Τσίτα. Κύτταξε τὸν ἐπισκέπτη μὲ ἀπάθεια, μὲ τὰ φρύδια ἀνασηκωμένα.

Ὁ Χάρπερ ἔνοιωσε κάτι σὰν τράνταγμα, βλέποντάς την. Ὁ Ντένισον τοῦ εἶχε ἐπαναλάβει τὴν περιγραφὴ τοῦ τροχονόμου, γιὰ τὴν κοπέλλα ποὺ βρισκόταν μέσα στ' ἀμάξι τῆς Ζέλντας Βὰν Γουίλι, λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ἐξαφάνισί της. Κι' ἔτσι ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴν Τσίτα...

«Ἔχει δίκιο λοιπὸν ὁ Ντένισον, ὅπως συνήθως! συλλογίστηκε. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ παρέα!»

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνησυχῶ, εἶπε μ' ἕνα ἐγκάρδιο χαμόγελο. Περνοῦσα τυχαίως ἀπὸ δῶ... Μπορῶ νὰ δῶ, ἕνα λεπτό, τὸν κ. Ντέμοτ;

Ἔγειρε λίγο πλάϊ τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε:

— Μήπως τυχὸν εἴσαστε ἡ κυρία του;

— Ὄχι. Λείπουνε κι' οἱ δυό, ἀπάντησε ἡ Τσίτα μὲ κρύα καὶ ἄχρωμη φωνή.

— Ὁ κ. Χάρρις Τζόνς, ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, πρόκειται νὰ μοῦ τὸ νοικιάσῃ σὲ δυό - τρεῖς μῆνες. Μιὰ καὶ περνοῦσα λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη, σκέφθηκα πὼς θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ τὸ ἐπισκεφθῶ... Φοβᾶμαι μήπως δὲν εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ μένα καὶ τὴν οἰκογένειά μου.

— Δὲ μπορεῖτε νὰ μπῆτε. Δήλωσε χατηγορηματικὰ ἡ Τσίτα. Θὰ θυμώσουν οἱ Ντέμοτ, ἂν μάθουνε πὼς σᾶς ἄφισα νὰ μπῆτε, τὴν ὥρα ποὺ λείπανε.

Ὁ Χάρπερ κόπιαζε πολὺ γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὸ χαμόγελό του.

— Καταλαβαίνω, εἶπε. Μὲ συγχωρεῖτε! Δὲ θὰ σᾶς ἐνοχλοῦσα, ἄν...

— Ναί, ναί, μοῦ τὸ εἴπατε, τὸν ἔκοψε ἡ Τσίτα. Περνούσατε τυχαίως ἀπὸ δῶ!

Καὶ τοὔκλεισε τὴν πόρτα κατάμουτρα. Ὁ ἀστυνομικὸς ξαναγύρισε στ' αὐτοκίνητό του. Ἐνοιωθε ἀκόμα πὼς τὴν παραμονεύανε. Ἀνατρίχιαζε, ἀλλὰ κρατιότανε, νἀκοῦσε τὴν ἐπιθυμία του νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια...

Μ' ὅλο που φοβόταν κάθε στιγμὴ πὼς θἄτρωγε μιὰ σφαῖρα στὴ ραχη, παρατηροῦσε προσεχτικὰ τὰ κατατόπια. Δεξιὰ ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ περίπτερο, ἀσφαλῶς γιὰ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό. Ἀριστερά, ἕνα γκαράζ γιὰ δυὸ αὐτοκίνητα. Ἔπειτα ἕνα πράσινο παρτέρι καὶ μιὰ ἀπέραντη ἔκτασι ἄμμου.

Δὲν ἦταν εὔκολο νὰ πλησιάσῃ κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ τὸν δοῦνε...

Ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητο. Κι' ὅσο μεγάλωνε ἡ ἀπόστασι τοῦ ἀπ' τὸ σπίτι, τόσο ἀνάσαινε πιὸ ἐλεύθερα...

Εἶχε τώρα τὴν πληροφορία ποὺ ἤθελε ὁ Ντένισον Κι' εἶχε γλυτώσει φτηνά!

Ἂς ἔστυβε τώρα τὸ μυαλό του ὁ Ντένισον, γιὰ νὰ βρῇ τί θὰ κάναμε!

Σταμάτησε μεριὰ χιλιόμετρα, γιὰ νὰ σημειώσῃ στὸ χαρτὶ του τὸν ἀριθμὸ τῆς Λίνκολν. Ὕστερα ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ Πὶτ Σίτυ.

Ἀπὸ κεῖ, τηλεφώνησε στὸ Ντένισον.

— Πετύχατε διάνα! τοῦ εἶπε. Ἡ κοπέλλα ποὺ μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἦταν σίγουρα ἐκείνη ποὺ ἀρπάχτηκαν στ' αὐτοκίνητο τῆς μὶς Βὰν Γουίλι!

Συνέχισε μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς περιοχῆς τοῦ σπιτιοῦ, μὲ κάθε λεπτομέρεια.

— Πολὺ καλά, τοῦ εἶπε ὁ Ντένισον. Ἄκουσε τί θὰ χάμης τώρα. Πᾶρε τὸ Μπρόντυ καὶ τὸ Λέτς καὶ ξαναγυρίστε ἐκεῖ, ὅταν νυχτώσῃ. Πλησιάστε ὅσο περισσότερο μπορεῖτε, μὲ τὰ πόδια φυσικά. Πᾶρε μαζί σου κυάλια. Θέλω νὰ ἐπιβλέπετε τὸ σπίτι συνεχῶς, μέρα καὶ νύχτα... Μπορεῖς νὰ ζητήσῃς ἐνίσχυσι ἀπ' τὸ Φράνκλιν, τοῦ Πὶτ Σίτυ.

» Θέλω πάντως νὰ μάθω ποιός βρίσκεται μέσα στὸ σπίτι. Κατάλαβες;

— Μάλιστα.

— Προπάντων νὰ μὴ σᾶς πάρουν εἴδησι... καὶ νὰ μὴ κινδυνέψετε, Καλὴ τύχη!

Κι' ὁ Ντένισον ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

★

Ὁ ὑπάλληλος τῆς ὑποδοχῆς, στὸ ξενοδοχεῖο «Μάουντ Κρέσεντ» τοῦ Λὸς Ἀντζέλες, χαμογέλασε εὐγενικά, ὅταν τὸν πλησίασε ὁ Βὶκ Ντέμοτ.

— Ἐγὼ εἰδοποιήσει νὰ μοῦ κρατήσετε μιὰ κάμαρα, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Λέγομαι Τὰζ Χόουαρντ.

— Ναί, βέβαια, μίστερ Χόουαρντ. Σᾶς ἔχουμε κρατήσει τὸ 25. Θὰ μείνετε μιὰ νύχτα μονάχα;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Βὶκ, ἐνοχλημένος γιατὶ ὁ ὑπάλληλος κύτταζε μὲ περιέργεια τὸ πρησμένο καὶ μελανιασμένο πρόσωπό του. Θὰ φύγω αὔριο.

Ὑπόγραψε στὸ βιβλίο, ἔδωσε τὴ βαλίτσα του στὸ γκρούμ καὶ τὸν ἀκολούθησε στὸ ἀσανσέρ. Ἡ ὥρα ἦταν 6 παρὰ 20'. Ὁ γκρούμ ταχτοποίησε πρόχειρα τὶς βαλίτσες στὸ μικρὸ καὶ ἀπρόσωπο δωμάτιο κι' ἔφυγε ὕστερα. Ὁ Βὶκ κάθισε πάνω στὸ κρεβάτι κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Τί νὰ γίνονταν ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του; Ἦταν ἄραγε στὴ ζωή;...

Εἶχε μέσα στὴ βαλίτσα του 800 χιλιάδες δολλάρια, σὲ ἑκατοστάρια. Εἶχε εἰσπράξει τὰ δυὸ πρῶτα τσὲκ χωρὶς καμμιὰ δυσκολία.

Αὔριο θ' ἀγόραζε μὰν ἄλλη βαλίτσα. Ἔπειτα θὰ πήγαινε στὴν Τσέϊς Νάσιοναλ Μπάνκ, γιὰ νὰ ἐξαργυρώσῃ τὸ τρίτο τσέκ. Θἄφευγε ὕστερα ἀπ' τὸ Λὸς Ἀντζέλες καὶ θὰ ἀκολουθοῦσε τὸν παραλιακὸ δρόμο, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ εἶχε πάρει. Ὁ γοντρὸς γκάνγκστερ θὰ τοῦ τηλεφωνοῦσε τὸ βράδυ αὐτό, στὶς 11.

Ἐξαντλημένος ἀπ' τὴ νευρικὴ ὑπερέντασι ὅλης τῆς ἡμέρας κι ἀπ' τὸ σουβλερὸ πόνο ποὺ ἤνοιωθε στὸ μελανιασμένο μελίγγι του, ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κοιμηθῇ λιγάκι.

★

Στὸ ξενοδοχεῖο «Ρὸζ Ἄρμς» τοῦ Σὰν Φραντσίσκο, ὁ Τζὴμ Κράμερ, μ' ἕνα ποτῆρι οὔϊσκι στὸ χέρι, προσπαθοῦσε νὰ βρῇ μιὰ πιὸ ἄνετη θέσι στὴν πολυθρόνα του, ποὺ ἦταν κάπως στενὴ γιὰ τὶς σωματικές του διαστάσεις.

Κύτταξε κάπως τὸ ρολόϊ του. Τώρα ἦταν 11 παρὰ 5'.

Εἶχε καταφέρει τάχα ὁ Ντέμοτ νὰ εἰσπράξῃ τὰ πρῶτα λεφτά; Τί γινόταν στὴ «Μοναξιά»;...

Ἤπιε μερικὲς γουλιὲς οὐΐσκι. Δὲν εἶχε σταματήσει καθόλου, ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ ἔφαγε στὸ ξενοδοχεῖο. Σκέφθηκε πὼς θἄκανε καλὰ ἴσως νὰ σταματήσῃ λιγάκι...

Τὸ κεφάλι του ἦταν φλογισμένο καὶ τὸν βασάνιζε πάλι ἐκεῖνος ὁ σουβλερὸς πόνος στὸ πλευρό...

Ρούφηξε ἄλλη μιὰ γουλιὰ κι' ἄφισε τὸ ποτῆρι. Ἄναψε ὕστερα ἕνα πούρο, σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ζήτησε ἀπ' τὴν τηλεφωνήτρια νὰ τὸν συνδέσῃ μὲ τὸ ξενοδοχεῖο «Μάουντ Κρέσεντ» τοῦ Λὸς Ἀντζέλες. Ἀφοῦ περίμενε λίγο, πῆρε γραμμή.

Ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Ντέμοτ.

—Ξέρετε ποιός μιλάει, τοῦ εἶπε. Πῶς πήγατε; Προσέξετε αὐτὰ ποὺ θὰ πῆτε!... Εἴχατε δυσκολίες;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Βίκ.

— Πήρατε τὴν πρώτη παρτίδα;

— Ναί.

Ὁ Κράμερ χαμογέλασε. Κανεὶς δὲν τὸν ἔφτανε, στὴν ὀργανωτικὴ ἱκανότητα.

— Ὁ κόψ! εἶπε μὲ ἱκανοποίησι. Αὔριο θὰ πᾶτε στὴ Σάντα Μπάρμπαρα κι ἔπειτα στὸ Σὰλιμας. Ἐκεῖ, σᾶς ἔχω κρατήσει δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο «Κάμπρια», μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα. Θὰ σᾶς ξαναπληροφορήσω αὔριο, τὴν ἴδια ὥρα.

— Κατάλαβα.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή, ὁ Βὶκ ρώτησε μὲ ἀγωνία:

— Μπορῶ νὰ τηλεφωνήσω στὴ γυναῖκα μου;

— Ἐγώ, στὴ θέσι σας θὰ τὸ ἀπόφευγα, ἀπάντησε ὁ Κράμερ μὲ ἀπειλητικὸ τόνο. Μπορεῖ νὰ ἐνοχληθῇ ὁ φίλος μας... Ξέρετε, δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ τηλεφωνήματα.

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ἀποτελείωσε τὸ οὔϊσκυ του καὶ ξαναγέμισε τὸ ποτῆρι του. Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει κατακόκκινο. Ψιλὲς σταλαγματιὲς ἱδρῶτα γυαλίζανε πάνω στὸ φαλακρὸ κρανίο του.

Τὸ ἐνεργητικό του ἔφτανε κι' ὅλας τὶς 800 χιλιάδες δολλάρια. Σὲ τρεῖς μέρες, θὰ εἶχε μαζέψει 4 ἑκατομμύρια. Βέβαια, θἄπρεπε νὰ πληρώσῃ τότε τὸ Μόε καὶ τὰ δυὸ ἀδέρφια. Μὰ κι' ἀπὸ ἀφαιροῦσε τὸ μερτικό τους θὰ τοῦ μεναν πάνω ἀπὸ 3½ ἑκατομμύρια. Στὴν ἠλικία του, τοῦ φτάναν. Μὲ τὸ παραπάνω.

Ἀσθμάνθηκε ξαφνικὰ μιὰ ἀνυπαρξία ἐπιθυμία νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν Ἔλεν. Δίστασε ἕνα λεπτό, πρὶν τὴν καλέσῃ. Μὰ σκέφθηκε πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος. Γιατί νὰ ὑπάρχῃ;

Ἔβρισε στὴν τηλεφωνήτρια τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ του κι' ἄφισε στὴ θέσι του τὸ ἀκουστικό. Χαμογέλασε ἱκανοποιημένος. Θἄ ἦταν τσαλλὰ ἀπὸ ἀνησυχία, ἡ γυναίκα του. Ἴσως ἦταν καιρὸς πιὰ νὰ τῆς πῇ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Σόλλυ Λοϊνας. Μπρος δὲ θὰ τὴ μάθαινε κάποτε, ἀργὰ ἢ γοργά;

Ἂν ἄρχιζε νὰ τοῦ κάνῃ πολλὲς ἐρωτήσεις, θὰ μποροῦσε πάντα νὰ κλείσῃ τὸ τηλέφωνο. Πάντως, ἦταν καλύτερο νὰ τὴν κατατοπίσῃ σιγὰ - σιγά.

Μόλις κτύπησε τὸ τηλέφωνο, ξαναπῆρε τ' ἀκουστικό.

Ἡ φωνὴ τῆς Ἔλεν ἦταν μα-

Χωρὶς λόγια.

— Μιὰ ὥρα τώρα ὁ Γιωργάκης μελετάει συνέχεια κιθάρα!

ΚΑΝΕΤΕ ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΩΡΑΙΑ ΑΡΧΗ

νὰ μάθετε νὰ σχεδιάζετε, μὲ σπουδὴ στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε, βρίσκοντας ἔτσι καὶ μίαν ἀναψυχὴ ποὺ θὰ σᾶς ἐξασφαλίση μία μοναδικὴ πνευματικὴ ἀπόλαυσι: νὰ νοιώθετε καλλίτερα τὴν Τέχνη, καὶ νὰ μπορῆτε νὰ κάνετε Τέχνη καὶ ΣΕΙΣ. Γιὰ πληροφορίες καὶ ἀναλυτικὸ τεῦχος δωρεὰν — χωρὶς καμμία ὑποχρέωσί σας — ἐπισκεφθῆτε μας ἢ ἂν ἐμποδίζεσθε εἴτε μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτή, γιὰ νὰ λάβετε ἀναλυτικὸ τεῦχος δωρεάν.

Σκίτσο ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἐνδεικτικὸ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς διδασκαλίας μας.

ΣΧΟΛΗ A.B.C.
ΣΧΕΔΙΟΥ – ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10—Τηλ. 628-904
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

P. PANTSOS
ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ – ΜΕΝΤΙΟΥΜ
(ἐξ Αἰγύπτου)
ΜΥΣΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ —ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΕΝ ΕΓΡΗΓΟΡΣΕΙ

Μαντεύει καὶ καθοδηγεῖ—εἰδικὰ ἐπὶ αἰσθηματικῶν προβλημάτων — καὶ βοηθεῖ διὰ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΣΑΣ εἰς ἕτερα ἄτομα. Δέχεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τηλεμάχου 17, Ἀμφιθέα, 2—8 μ.μ. Λεωφορεῖον Ν. Σμύρνης — Πανιωνίου. Στάσις τέρμα Πανιωνίου. Τηλ. 910-271 (9—12 π.μ.). ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ Τ.Θ. 1109, Ὁμόνοια, Ἀθῆναι. Ἀποστείλατε, διὰ ταχυδρομικὰ τέλη, γραμματόσημο 5 δρχ. ἢ 2 COUPON — REPONSE, διὰ νὰ λάβετε εἰδικὸ ἐρωτηματολόγιο, πρὸς ἀναγραφὴν τῶν ἐρωτημάτων σας.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ–ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ἐπιστρέψασα εἰς Ἀθήνας δέχεται ὡς καὶ πρότερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 98, Ἀμφιλοχίας 1. — Τηλ. 810-760.

χουνὴ καὶ σὰν ταραγμένη:

— Ἀλλό! Ποιός εἶναι; ρώτησε.

— Ὁ φιλαράκος σου, ἀπάντησε ὁ Κράμερ γελῶντας.

Εἶχε μεγάλη διάθεσι γι' ἀστεῖα.

— Ὤ, Τζίμ! Τί συμβαίνει; Ποῦ βρίσκεσαι;

Ὁ Τζόε Σήσμπουργκερ, ἕνας ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς ὁμάδος τοῦ Ντένισον, εἶχε συνδέσει ἕνα τηλέφωνο στὴ γραμμὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Κράμερ. Πάτησε τώρα ἕνα κουμπί, γιὰ νὰ βάλη σὲ λειτουργία τὸ μαγνητόφωνο ποὺ συνδεότανε μαζί του.

— Πῶς τὰ πᾶς, χρυσή μου; εἶπε ὁ Κράμερ. Μὲ πεθύμησες;

— Τζίμ! Ἦρθαν καὶ σὲ ζήτησαν δυὸ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἔφ—Μπὶ — Ἄϊ!

Ὁ Κράμερ ἔνοιωσε σὰν μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὴν καρδιά.

Ὁ Σήσμπουργκερ ἔγνεψε στὸν τεχνικὸ τοῦ τηλεφώνου.

— Βρές μου γρήγορα ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτὸ τὸ τηλεφώνημα, μούγκρισε.

— Πῶς! Τί γυρεύανε; φώναξε ὁ Κράμερ.

— Θέλανε νὰ σοῦ μιλήσουν. Δὲν ξέρεις πόσο ἀνησυχῶ, Τζίμ! Ξέρουνε πὼς ἦρθε ἐδῶ ὁ Μόε! Αὐτὸς ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντένισον...

— Ὁ Ντένισον;... διέκοψε ὁ Κράμερ, ἀναστατωμένος.

Παρὰ λίγο νὰ τοῦ πέση ἀπ' τὰ χέρια τὸ ἀκουστικό.

— Ναί. Εἶπε πὼς ὁ Μόε δὲν εἶχε ποτὲ ρεστωρὰν δικό του... καὶ πὼς εἶναι ἀπένταρος!... Εἶπε πὼς ἐλπίζει, γιὰ τὸ καλό σου, νὰ μὴν ἑτοιμάζης καμμιὰ βρωμοδουλειά. Πές μου, Τζίμ, συμβαίνει τέτοιο πρᾶγμα;

Ὁ Κράμερ δὲν ἄκουγε σχεδόν. Μετάνοιωνε τώρα ποὺ εἶχε πιῆ τόσο πολύ. Γιατὶ δὲν κατώρθωνε νὰ βάλη σὲ τάξι τὶς ἰδέες του...

Ὁ Ντένισον! Ἕνας ἀπ' τοὺς καλλίτερους ἀστυνομικοὺς καὶ παλιὸς προσωπικός του ἐχθρός, φοβερὰ ἐπικίνδυνος!

— Θὰ σοῦ ξανατηλεφωνήσω, εἶπε βιαστικά. Δὲν ὑπάρχει πάντως λόγος ν' ἀνησυχῆς... Πρέπει νὰ διακόψω τώρα. Μὲ συγχωρεῖς.

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Στὸ μεταξύ, ὁ τεχνικὸς τοῦ τηλεφώνου ἀνάγγειλε στὸ Ντένισον.

— Τὸ τηλεφώνημα ἔγινε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο «Ρὸζ Ἄρμς» τοῦ Σὰν Φραντσίσκο.

Ὁ Σησμποῦργκερ ἅρπαξε τὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησε τὰ γραφεῖα τῆς Ἔφ—Μπὶ—Ἄϊ, στὸ Σὰν Φραντσίσκο.

Ὁ Κράμερ σηκώθηκε. Τί βλακεία εἶχε κάνει, νὰ τηλεφωνήση στὴν Ἔλεν!

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν εἶχαν δῆ μαζὶ μὲ τὸ Μόε. Ἦταν φυσικὸ νὰ συμπεράνουν πὼς κάτι μαγειρεύανε, οἱ δυό του... Τί ἀνοησία του, νὰ νομίση πὼς ξέφυγε ἀπ' τὴν παρακολούθησί τους!

Μὰ ἂν εἶχε ἀνακατευτῆ ὁ Ντένισον... σίγουρα θὰ παρακολουθοῦσε τὴν τηλεφωνικὴ γραμμὴ τοῦ σπιτιοῦ του! Τώρα ἡ Ἔφ — Μπὶ — Ἄϊ θὰ ἤξερε ποῦ βρισκότανε! Καὶ θἄφτανε, σὲ μερικὰ λεπτά...

Φόρεσε βιαστικὰ τὸ παλτό του. Ἡ βαλίτσα του δὲν εἶχε μέσα παρὰ δυὸ - τρεῖς ἀλλαξιὲς ἐσώρουχα καὶ τὰ ἀντικείμενα τῆς τουαλέτας του. Δὲ θὰ ἦταν μεγάλη ζημιά, ἂν τὴν παρατοῦσε....

Δὲν εἶχε καιρὸ τώρα νὰ κανονίση τὸ λογαριασμό του μὲ τὸ ξενοδοχεῖο, πρὶν φτάσουν οἱ ἀστυνομικοί. Ἔπρεπε νὰ φύγη τὸ γρηγορώτερο!...

Ἕντεκα λεπτὰ ἀργότερα, δυὸ πράκτορες τῆς Ἔφ—Μπὶ—Ἄϊ μπῆκαν βιαστικὰ στὸ χὼλ τοῦ ξενοδοχείου «Ρὸζ Ἄρμς». Ἔδειξαν τὶς ταυτότητές τους καὶ παρουσιάσανε στὸ σαστισμένο ὑπάλληλο τὴ φωτογραφία τοῦ Κράμερ.

— Ἔχετε δῆ καθόλου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; τὸν ρώτησε ὁ ἕνας τους.

— Μὰ ναί, βέβαια. Εἶναι ὁ κ. Μέϊσον. Τώρα μόλις ἔφυγε.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κυττάχτηκαν, στενοχωρημένα. Κι' ὁ ψηλότερος ἀπ' τοὺς δυό, ὁ Μπὸμπ Ἄρλαν, ρώτησε:

— Ἔκανε ἀπόψε τηλεφωνήματα ὁ κ. Μέϊσον;

— Δὲν ξέρω, μπορῶ ὅμως νὰ τὸ μάθω, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος.

Καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ τηλεφωνικοῦ κέντρου. Ὁ Ἄρλαν τὸν ἀκολούθησε.

Ἡ τηλεφωνήτρια, κατάπληκτη κι' αὐτή, ἔδωσε στὸν ἀστυνομικὸ τὴν πληροφορία ποὺ ζητοῦσε.

Ὁ Ντένισον ἑτοιμαζότανε νὰ γυρίση στὸ σπίτι του, ὅταν τὸν πῆρε στὸ τηλέφωνο ὁ Ἄρλαν.

— Ὁ Κράμερ μᾶς ξέφυγε μέσα ἀπ' τὰ χέρια μας, τοῦ ἀνάγγειλε. Ἔκανε κι' ἄλλο ἕνα τηλεφώνημα, πρὶν ἀπ' τὴ γυναῖκα του: Κατὰ τὶς 11, ζήτησε κάποιον στὸ ξενοδοχεῖο «Μάουντ Κρέσεντ», στὸ Λὸς Ἄντζελες.

— Ὁ κέϋ, εἶπε ὁ Ντένισον. Τώρα ξέχασε τὸν Κράμερ. Δὲν ἐνδιαφέρομαι νὰ τὸν πιάσω ἀμέσως.

Διέκοψε ὕστερα καὶ τηλεφώνησε στὸ Σήσμπουργκερ.

— Μεῖνε στὴ θέσι σου, τὸν διέταξε. Θέλω λεπτομερῆ στοιχεῖα γιὰ ὅλα τὰ τηλεφωνήματα ποὺ θὰ πάρη ἡ κ. Κράμερ.

Ἐκεῖνος ἀπάντησε βαρυεστημένα ὅτι δὲ θὰ τὸ κουνοῦσε.

Ὁ Ντένισον κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Κόντευαν μεσάνυχτα.

Τηλεφώνησε στὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ τὴν προειδοποιήση πὼς θ' ἀργοῦσε νὰ γυρίση στὸ σπίτι. Ἔπειτα κατέβηκε, πῆρε τ' αὐτοκίνητό του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Λὸς Ἄντζελες.

★

Ἔκανε ζέστη ἀφόρητη μέσα στὴν κάμαρα τῆς Κάρρι, ὅπου ἦταν μαζεμένοι ὅλοι. Ὁ Μόε εἶχε κλείσει τὰ παράθυρα, βλέποντας νὰ πλησιάζη ὁ Χάρπερ.

Ἡ Κάρρι ἦταν ὄρθια κοντὰ στὴν κούνια. Εὐτυχῶς, τὸ παιδὶ κοιμότανε, μουσκεμένο ἀπ' τὴ ζέστη. Ἡ Ζέλντα κι' ὁ Ρὶφ στέκονταν μπροστὰ στὸ παράθυρο, κρυμμένοι ἀπ' τὶς κουρτίνες. Κι' ὁ Μόε, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, παρακολουθοῦσε ὅ,τι γινόταν ἔξω, χωρὶς νὰ πάψη νὰ προσέχη τοὺς ἄλλους τρεῖς.

Εἶδαν τὸ Χάρπερ νὰ ξανανεβαίνη στ' αὐτοκίνητό του καὶ ν' ἀπομακρύνεται. Ἀπ' τὴν πόρτα, ποὺ εἶχε μείνει μισανοιχτή, εἶχαν ἀκούσει ὅλοι τὸ σύντομο διάλογο τῆς Τσίτας μὲ τὸν ἐπισκέπτη.

2 ἐπαναστατικὰ προϊόντα τῆς Diana Marsh γιὰ τὴν ὀμορφιά σας

Ἀποτριχωτικὸ γάντι μὲ 5 δρχ. 2 - 3 φορὲς ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙ

Πετσετάκια ντεμακιγιὰζ ἐμποτισμένα. ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ γαλάκτωμα - μπαμπάκι

Στὰ Φαρμακεῖα - Μυροπωλεῖα
Ἀντ/ποι - εἰσαγωγεῖς
ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ - ΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 23 - ΤΗΛ. 234.690

Ἡ Τσίτα ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο.

— Ἄδικα ἀνησυχήσαμε, εἶπε ὁ Μόε μ' ἀνακούφισι. Ἕνας βλάκας περνοῦσε τυχαῖα... Ἀνοῖχτε τὰ παράθυρα.

Ὁ Ρὶφ ὑπάκουσε. Τὸ βραδυνὸ ἀεράκι δρόσισε τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς κάμαρας.

— Ἀκοῦστε, σεῖς οἱ δυό, πρόσθεσε ὁ Μόε. Δὲ μὲ νοιάζει τί θὰ κάνετε, ἀφοῦ πάρουμε τὰ λύτρα. Παντρευτῆτε ἢ κόφτε τὸ σβέρκο σας! Μὰ δὲ θὰ τὸ κουνήσετε ἀπὸ δῶ, πρὶν γυρίση ὁ Κράμερ μὲ τὰ λεφτά. Ἂν νομίζετε πὼς μπορεῖτε νὰ τὰ βάλετε μαζί μου, δοκιμᾶστε! Μὰ σᾶς προειδοποιῶ πὼς θὰ τὸ μετανοιώσετε πικρά.

Ὁ Ρὶφ τὸν κύτταξε. Ἔβραζε ἀπ' τὴ λύσσα του. Μὰ τὸν εἶχε παγώσει ἡ ἀστραπιαία κίνησί του, ὅταν τράβηξε τὸ ρεβόλβερ του. Μπροστὰ σὲ τέτοιο «ἄσσο» τοῦ πιστολιοῦ, ἤξερε πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα...

— Τί χοντροκέφαλος ποὺ εἶσαι! γκρίνιασε. Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν πὼς εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ξελασπώσουμε; Ἂν πᾶμε πίσω τὴν κοπέλλα, γλυτώσαμε. Ἐνῶ, ἂν περιμένουμε νὰ πάρουμε τὰ λύτρα, θὰ τὴν ἔχουμε πολὺ ἄσχημα... Ἀκόμα δὲν τὸ κατάλαβες αὐτό, μακαρονᾶ;

— Κανεὶς μας δὲν πρόκειται νὰ κινδυνέψη, ἀπάντησε ἥσυχα ὁ Μόε. Τάχουμε προβλέψει ὅλα... Ἐσεῖς οἱ δυὸ (κι' ἔδειξε μὲ τὸ πιστόλι του τὸ Ρὶφ καὶ τὴν Τσίτα) νὰ μὴ ξαναπατήσετε τὸ πόδι σας ἐδῶ μέσα. Ἀπὸ τώρα καὶ μπρός, θὰ πᾶτε νὰ μείνετε ἐκεῖ ἀπέναντι, στὸ περίπτερο. Ἡ μὶς Βὰν Γουΐλι θὰ μείνη ἐδῶ.

»Ὅποιος ἀπὸ σᾶς πλησιάση στὸ σπίτι περισσότερο ἀπὸ 50 μέτρα, θὰ φάη μιὰ σφαῖρα. Δὲ θὰ τὸν σκοτώσω, ἀλλὰ θὰ τοῦ σπάσω τὸ πόδι. Ἐξηγηθήκαμε;

Ὁ Ρὶφ χαμογέλασε μὲ κακία.

— Καὶ σύ, μακαρονᾶ, τί θὰ κάνης; ρώτησε σαρκαστικά. Θὰ μείνης ξύπνιος, γιὰ νὰ φυλᾶς, τρεῖς νύχτες συνέχεια;

Μιὰ πιστολιὰ τράνταξε τὸ δωμάτιο. Ἡ κίτρινη φλόγα τοῦ ὅπλου ἄστραψε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ Ζέλντα ἔμπηξε μιὰ κραυγὴ τρόμου.

Ὁ Ρὶφ τραβήχτηκε πίσω, τρεκλίζοντας. Ἔφερε τὸ χέρι του στ' αὐτί του καὶ τὸ κύτταξε ὕστερα. Ἦταν καταματωμένο. Ἕνα ρυάκι ἀπὸ αἷμα ἄρχισε νὰ κυλάη στὸ λαιμό του.

Ὁ Μόε ἔμενε ἀκίνητος. Λίγος καπνὸς ἔβγαινε ἀπ' τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του.

— Ξέρω καλὸ σημάδι, Ρίφ, εἶπε μὲ μαλακὴ φωνή. Δρόμο τώρα, καὶ μὴν ξαναπατήσης ἐδῶ τὸ πόδι σου... οὔτε κι' ἡ ἀδελφούλα σου!

Ὁ Ρὶφ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, παραζαλισμένος, σφίγγοντας ἕνα βρώμικο μαντῆλι, πάνω στ' αὐτί του γιὰ νὰ σταματήση τὸ αἷμα. Ἡ σφαῖρα τοῦ εἶχε κόψει τὸ λοβὸ τοῦ αὐτιοῦ, μὲ τὴν ἀκρίβεια χειρουργικοῦ νυστεριοῦ.

Ἡ Τσίτα τὸν ἀκολούθησε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ μωρό, ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη. Ἡ Ζέλντα ρίχτηκε μπρούμυτα πάνω στὸ κρεβάτι, κλαίγοντας μὲ ἀναφυλλητὰ καὶ χτυπῶντας τὸ στρῶμα μὲ τὶς γροθιές της. Ἡ Κάρρι, κατάχλωμη, ἔτρεξε νὰ πάρη ἀπ' τὴν κούνια τὸ παιδί της.

Ὁ Μόε στεκότανε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε τὸ Ρὶφ καὶ τὴν Τσίτα, ποὺ διασχίζανε τὸ πράσινο παρτέρι. Ὅταν τοὺς εἶδε νὰ μπαίνουν στὸ περίπτερο, γύρισε στὴν Κάρρι.

— Νὰ προσέχετε αὐτὴ τὴν κοπέλλα, τῆς εἶπε μαλακά. Μὴ τὴν χάσετε καθόλου ἀπὸ τὰ μάτια σας. Ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ τοὺς δυὸ ἄλλους. Εἶναι ἐπικίνδυνοι.

»Ἂν θέλετε νὰ βγῆτε ζωντανὴ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία, ἐσεῖς καὶ τὸ παιδί σας, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε. Ἔχομε νὰ περιμένωμε τρεῖς μέρες, ὥσπου νὰ φτάσουν τὰ λεφτά... Πέστε μου καθαρά, εἴσαστε μὲ τὸ μέρος μου ἢ ὄχι;

Ἡ Κάρρι δίστασε. Σκέφτηκε πὼς ὁ χοντρὸς αὐτὸς Ἰταλὸς εἶχε φερθῆ ἀνθρωπινά. Ἀντίθετα δὲν μποροῦσε νἄχη καμμιὰ ἐμπιστοσύνη σ' ἐκείνη τὴν ἤλιθια κοπέλλα καὶ στοὺς Κρέϊν. Τοὺς ἀντιπαθοῦσε καὶ τοὺς τρεῖς...

Κατάλαβε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ μείνη οὐδέτερη, σ' αὐτὴ τὴν ἐφιαλτικὴ κατάστασι. Κατάλαβε ἀκόμα πὼς τὸ πιὸ σίγουρο γι' αὐτὴν ἦταν νὰ συμμαχήση μὲ τὸν Μόε.

Ἔγνεψε λοιπὸν καταφατικά.

— Ναί, εἶπε, εἶμαι μὲ τὸ μέρος σας.

Ὁ Μόε ἀνακουφίστηκε φανερά. Ἔβαλε τὸ ρεβόλβερ στὴ θήκη του καὶ χαμογέλασε, κυττάζοντας τὸ Τζέρρυ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζη.

— Ὁ ἀδελφός μου εἶχε δυὸ πιτσιρίκια, εἶπε. Σκοτώθηκε στὸν πόλεμο. Ἀνάλαβα ἐγὼ τὰ παιδιά του. Ξέρω ἀπὸ τέτοιες δουλειές... Μοῦ δίνετε λιγάκι τὸ μωρό σας;

Ἡ Κάρρι ἔνοιωσε μιὰ παγωμένη ἀνατριχίλα στὴ ραχοκοκκαλιά. Ἔκανε νὰ τραβηχτῆ πίσω, μὰ τὴ σταμάτησε ἡ παράξενη ἔκφρασι τῶν ματιῶν τοῦ Μόε.

— Ξέρετε... δὲ θέλει τὰ ἄγνωστα πρόσωπα... μουρμούρισε. Φοβᾶται...

Ἀλλ' ὁ Μόε εἶχε ἁπλώσει κι' ὅλας τὰ χέρια του. Κι' ἡ Κάρρι ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ δώση τὸ μωρό. Τὸ παιδὶ τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια, ὕστερα ἔπαψε νὰ οὐρλιάζη καὶ τοῦ ἔκανε μιὰ γκριμάτσα. Ὁ Μόε φούσκωσε τὰ μάγουλά του, σφύριξε κωμικά, ξανάκανε τὸ ἴδιο καὶ χαμογέλασε. Τὸ ἀγοράκι φάνηκε νὰ σκέπτεται λίγο. Στὸ τέλος τὸ βρῆκε ἀστεῖο κι' ἔβαλε τὰ γέλια.

Βλέποντας πὼς δὲν ἐνδιαφερόταν κανεὶς γι' αὐτή, ἡ Ζέλντα ἔπαψε τὰ κλαψουρίσματα κι' ἀνασηκώθηκε. Ἔρριξε μιὰ μανιασμένη ματιὰ στὸ Μόε καὶ στὴν Κάρρι, ποὺ ἐπιμένανε ν' ἀδιαφοροῦνε γιὰ τὴν παρουσία της.

— Τ' ἀγαπάω, τὰ παιδιά, δήλωσε ὁ Μόε. Καὶ μ' ἀγαπᾶνε κι' αὐτά.

Ἔδωσε πίσω τὸ ἀγοράκι στὴ μητέρα του καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, λέγοντας:

— Λοιπόν, ἐσεῖς κι' ἐγὼ εἴμαστε μαζί, ἔ; Αὐτὴν ἐκεῖ, νὰ τὴν προσέχετε. Ἂν σᾶς ἐνοχλήση, φωνάξτε με, νὰ τῆς βάλω μυαλό!

Βγῆκε στὴ βεράντα καὶ κάθησε. Ἀπ' τὴ θέσι του, μποροῦσε νὰ βλέπη τὸ περίπτερο καὶ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸν ἔτρωγε ἡ ἀνησυχία. Ὁ Ρὶφ εἶχε ὑποδείξει σωστὰ τὸ ἀδύνατο σημεῖο τῶν σχεδίων του. Ἦταν σχεδὸν σίγουρος ὁ Μόε πὼς μποροῦσε νὰ βασίζεται στὴν Κάρρι. Οἱ Κρέϊν ὅμως ἦταν φίδια κολοβά... Ὡστόσο, δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ μείνη ἄγρυπνος τρία ὁλόκληρα μερόνυχτα στὴ σειρά!

Ἡ μόνη του ἐλπίδα ἦταν νὰ τηλεφωνήση ὁ Κράμερ. Θὰ μποροῦσε τότε νὰ τοῦ ἐκθέση τὴν κατάστασι. Κι' ἐκεῖνος θἄστελνε ἴσως κάποιον γιὰ νὰ τὸν βοηθήση, ἢ θἄρχόταν ὁ ἴδιος.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ περίπτερο. Τὰ παντζούρια ἦταν κλειστά. Κι' ἡ πόρτα τὸ ἴδιο. Ἀναρωτήθηκε σάν τί μποροῦσε νὰ κάνανε οἱ Κρέϊν...

Μέσα στὸ περίπτερο, ὁ Ρίφ, σκυμμένος πάνω ἀπ' τὸ νιπτῆρα, σκούπιζε τὰ αἵματα τοῦ αὐτιοῦ του καὶ βλαστημοῦσε. Τὰ γόνατά του τρέμανε. Ἂν ἡ σφαῖρα λόξευε δυὸ - τρεῖς πόντους, θὰ τὴν ἔτρωγε στὸ κεφάλι!... Εἶχε χάσει τελείως τὸ ἠθικό του.

Ἡ Τσίτα ξεκουραζότανε σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ. Κύτταζε τὸν ἀδελφό της, χωρὶς νὰ κάνη τίποτα γιὰ νὰ τὸν βοηθήση.

— Τί κάθεσαι ἔτσι, μὲ τὰ χέρια δεμένα; μούγκρισε ὁ Ρίφ. Δὲ βλέπεις τὰ αἵματα ποὺ τρέχουνε ποτάμι;...

Ἡ Τσίτα ἔμεινε ἀτάραχη. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία νὰ βοηθήση τὸν ἀδελφό της. Τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Ρὶφ εἶχε σκεφθῆ νὰ παντρευτῆ ἐκείνη τὴν τιποτένια, γιὰ τὰ λεφτά της, τῆς φαινόταν ἡ χειρότερη προδοσία. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔσπασε ἀνεπανόρθωτα ὁ δεσμὸς ποὺ τοὺς ἕνωνε ἀνέκαθεν.

Ἤξερε τὸ Ρὶφ σὰν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της. Ἀπ' τὴν ἔκφρασί του, ὅταν τῆς ἀνάγγειλε πὼς σκόπευε νὰ παντρευτῆ τὴ Ζέλντα, εἶχε καταλάβει πὼς μιλοῦσε σοβαρά.

Ἤξερε δὲ πώς, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ τὴν εὕρισκε ἐνοχλητικὴ καὶ πὼς θὰ ζητοῦσε νὰ τὴν ξεφορτωθῆ. Θὰ τῆς ἔδινε λεφτά, γιὰ νὰ φύγη ἀπὸ κοντά του καὶ νὰ τὸν ἀφίση νὰ χαρῆ τὸ ραχάτι καὶ τὴν εὔκολη ζωή. Θὰ καταν; τοῦσε ἕνα κουρέλι, ἕνας τύπος, ὅμοιος μὲ τόσους ἄλλους ποὺ τὴν εἶχαν σφίξει στὴν ἀγκαλιά τους.

Ἐξακολουθῶντας τὶς βλαστήμιες ὁ Ρὶφ μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρα, ξέσκισε ἕνα σεντόνι, ἔφτιασε ἕνα πρόχειρο ἐπίδεσμο καὶ κατάφερε ἐπιτέλους νὰ σταματήση τὴν αἱμορραγία.

Εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ σκοτεινιάζη. Ὁ Ρὶφ ξαναγύρισε στὸ σαλόνι, χλωμός, μὲ μάτια ἀστραφτερὰ ἀπὸ μανία, μὲ τὴν πέτσινη μπλοῦζα του λερωμένη ἀπὸ αἵματα.

— Τί σ' ἔπιασε; γκρίνιασε. Δὲ μποροῦσες νὰ μὲ βοηθήσης λιγάκι;

Ἡ Τσίτα δὲν ἀπάντησε. Εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια της στὶς μακρειὲς καὶ λεπτὲς γάμπες της. Ἡ ἔκφρασί της ἦταν ἀνεξιχνίαστη.

— Τὸ μακαρονᾶ!... ξέσπασε ὁ Ρίφ. Καταλαβαίνεις; Θὰ μποροῦσε νὰ μὲ σκοτώση!

Μὰ ἦταν σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν τοῖχο. Ἡ Τσίτα δὲν τοὔδινε καμμιὰ προσοχή.

Τὴν κύτταξε πολλὴ ὥρα, λίγο ἀνήσυχος. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε νὰ τοῦ φέρνεται ἔτσι. Μὰ τὸ φιλότιμό του δὲν τὸν ἄφινε νὰ προσπαθήση νὰ τὴν κάνη νὰ μιλήση.

Πλησίασε στὸ παράθυρο κι' ἐξέτασε, μέσα ἀπ' τὶς χαραμάδες τοῦ παντζουριοῦ, τὸ μεγάλο σπίτι. Εἶδε τὸ Μόε καθισμένο στὴ βεράντα. Ἂν εἶχε ρεβόλβερ, θὰ μποροῦσε νὰ τὸν σκοτώση...

Αὐτὸ τοῦ θύμισε πὼς εἶχε ἐξαφανιστῆ μυστηριωδῶς τὸ πιστόλι τοῦ Ντέρμοτ, ποὺ τὸ εἶχε βάλει στὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τοῦ τὸ πῆρε; Ὁ Μόε δὲ βρισκότανε τότε στὸ σπίτι. Σίγουρα λοιπόν, κάποια ἀπ' τὶς τρεῖς γυναῖκες...

— Ἐσὺ μοὔκλεψες τὸ πιστόλι μου; ρώτησε τὴν Τσίτα.

Ἐκείνη τοὔρριξε μιὰ ματιὰ κρύα κι' ἀδιάφορη.

— Ποιὸ πιστόλι;

«Τουλάχιστον μοῦ μίλησε» σκέφθηκε ὁ Ρίφ.

— Τὸ ρεβόλβερ τοῦ Ντέρμοτ, εἶπε. Βρισκόταν στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ μου... Χάθηκε.

— Κάπου θὰ σοὔπεσε καὶ δὲν τὸ κατάλαβες, ἀπάντησε εἰρωνικὰ ἡ Τσίτα.

— Ἐσὺ τὸ πῆρες; φώναξε ὁ Ρὶφ μὲ μανία.

— Γιατί νὰ τὸ πάρω;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΘΕΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ἂν ὁ Θεὸς κατέβαινε στὴ γῆ, κι' ἔξαφνα ἔμπαινε στὸ σπίτι σου, πῶς θὰ αἰσθανόσουνα; Σὲ ποιὰ κατάστασι ἄραγε θὰ εὕρισκε τὸ σπίτι σου, τὴν οἰκογένειά σου; Μιὰ τέτοια ἐπίσκεψις, θὰ σοῦ προκαλοῦσε χαρὰ ἢ λύπη; Δὲν σοῦ δίδει εὐκαιρία νὰ ἑτοιμασθῆς, νὰ τὸ καθαρίσης. Σοῦ κάμνει αἰφνιδιασμό.

Αὐτὸ κάποτε ἔγινε. Ἕνας ἀρχιτελώνης ποὺ λεγόταν Ζακχαῖος, ἀνέβηκε σὲ μιὰ συκομορέα νὰ δῆ τὸν Χριστό, ποὺ θὰ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ. Τὸν πρόσεξε ὁ Χριστὸς καὶ τοῦ εἶπε νὰ κατεβῆ. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ τοῦ εἶπε, ἦταν ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα, θἄπρεπε νὰ ἔμενε στὸ σπίτι του. Ὁ Ζακχαῖος, Τὸν δέχθηκε μὲ χαρά. Μεγάλη ἡ τιμή.

Ὅλοι ἤξευραν τὸν Ζακχαῖο γιὰ τρομερὰ ἁμαρτωλό. Ἐγόγγυζαν γιατὶ μπῆκε ὁ Χριστὸς στὸ σπίτι ἁμαρτωλοῦ; Περίμεναν σὲ κάποιου θρησκευτικοῦ ἡγέτου τὸ σπίτι νὰ πάη καὶ ὄχι στοῦ μισητοῦ ἀρχιτελώνου. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς δὲν μπαίνει παρὰ ἐκεῖ ποὺ ἡ Παρουσία Του, μπορεῖ νὰ καταστῆ εὐεργετική.

Θἄταν πολὺ πλούσιο σπίτι τοῦ Ζακχαίου. Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν μπῆκε ἐκεῖ γι' αὐτό. Ἦταν ἀνώτερος ὁ σκοπὸς Του. Πότε ὁ Ζακχαῖος ἔκαμε τὴν ἀνακοίνωσι, ὅτι θὰ ἔδιδε τὰ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων του στοὺς πτωχούς; Ἀσφαλῶς, μετὰ τὴν εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ στ' ἀρχοντικό του. Ντράπηκε ὁ Ζακχαῖος, ὅταν τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ ἔπεσαν πάνω στὰ χρυσάφια καὶ τ' ἀσήμια. Καρφὶ στὴν καρδιὰ τοῦ πλουσίου Ζακχαίου. Δὲν θὰ τοῦ ἔκαμνε καμμιὰ ἐντύπωσι προτοῦ γνωρίση τὸν Χριστὸ καὶ πιστεύση σ' Αὐτόν. Ἐκεῖνα ποὺ πρὶν ἀπ' τὴ σωτηρία του, θὰ ἐγίνοντο αἰτία καυχησιολογίας, τώρα τύπτουν τὴν Χριστιανικὴ του συνείδησι. Διερωτᾶται κανείς, πῶς μερικοὶ λεγόμενοι Χριστιανοὶ μποροῦν νὰ ὁμιλοῦν γιὰ τὸν Χριστὸν καὶ ταὐτόχρονα νὰ ζοῦν μέσα στὴ χλιδή. Τὰ χρυσάφια, τ' ἀσήμια, δὲν κάμνουν ἐντύπωσι στὸ Χριστό. Ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Ζακχαῖος, Τοῦ κάμνει τὴν μεγαλυτέραν ἐντύπωσιν: «Τὰ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδω εἰς τοὺς πτωχούς». Δὲν τοῦ τὸ ἐζήτησε ὁ Χριστὸς αὐτό. Ἦταν τὸ αὐτόματο ἀποτέλεσμα τῆς Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στὸ σπίτι του. Ἡ ματιά Του, ἦτο ἀρκετή. Ἄραγε, ἂν ἡ ματιά Του, ριχνόταν στὸ δικό σου σπίτι, πῶς θὰ αἰσθανόσουν; Τί ἀποφάσεις θὰ σ' ἔκαμνε νὰ λάβης;

Μιὰ μέρα ἕνας ἱεροκήρυξ, τὴν ὥρα τῆς συνεισφορᾶς, κατέβηκε ἀπὸ τὸν ἄμβωνά του, καὶ μαζὶ μὲ τὸν Διάκονο ποὺ περιέφερε τὸν δίσκο, παρακολουθοῦσε τί ἔρριχνε ὁ καθένας — τὰ λεπτά, τὰ φράγκα, τὰ τάλληρα κ.ο.κ. Μερικοὶ ἀπὸ τὸ ἐκκλησίασμα, ἔγιναν ἔξω φρενῶν. Ἄλλοι ντράπηκαν. Ὅλοι ἐξεπλάγησαν. Ὅταν τέλειωσε ἡ συνεισφορά, ἐπέστρεψε στὸν ἄμβωνά του, καὶ εἶπε στὸ ἐκκλησίασμα: «Ἀκοῦστε, ἀγαπητοί μου. Ἂν θυμᾶσθε γιατί ἐγὼ εἶδα τὰς εἰσφοράς σας, κι' ἔμαθα τί θυσίας ἐκάματε ἢ δὲν ἐκάματε, πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, τὸ κάμνει αὐτὸ κάθε μέρα. Παρακολουθεῖ, τὸ κάθε τι στὴ ζωή μας. Πῶς Ἐκεῖνον, δὲν φοβούμεθα, καὶ ἐντρεπόμεθα, καὶ μᾶς πειράζει ἡ γνῶσις ἀνθρώπου;»

Δὲν ξέχασαν ποτέ, τὸ μάθημα ποὺ διδάχτηκαν ἐκεῖνο τὸ πρωΐ. Μακάρι νὰ ἀντιλαμβανόμασταν ὅλοι μας, τὴν πραγματικότητα τῆς Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἀνάμεσά μας. Ξεύρει, τί ἔχομε στὰ σπίτια μας καὶ ποὺ βρίσκεται προσηλωμένη ἡ καρδιά μας. Ἂν εἶσαι Χριστιανὸς καὶ ἐξακολουθεῖς, νὰ κάμνης Θεό σου τὴν χλιδὴ τῆς ζωῆς εἶσαι ἀμφιταλαντευόμενος ἄνθρωπος — ἄνθρωπος δυστυχής. Οὔτε τοῦ Μαμμωνᾶ εἶσαι ὁλότελα, οὔτε τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ζακχαῖος μὲ τὸ πέρασμα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ σπίτι του, κατάλαβε ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, καὶ στὴν πραγματικότητα ἀσύμφορο γιὰ τὸν ἴδιο.

Ἕνας σοφός, ἤθελε νὰ διδάξη ἕνα μάθημα σὲ κάποιον ποὺ ἀγαποῦσε τὰ λεφτὰ ὑπερβολικά. «Βλέπεις —τοῦ λέγει— αὐτὴ τὴ χρυσὴ λίρα; Ἂν τὴν βάλης πολὺ κοντὰ στὸ μάτι σου, θὰ ἀποκλείσης τὴν ὅρασι ὅλων τῶν ἄλλων πραγμάτων γύρω σου. Μικρή, ἀλλὰ πολὺ μεγάλη, ὅταν εἶναι πολὺ κοντά. Ὅταν ὅμως τὴν κρατᾶς σὲ ἀπόστασι, τότε βλέπεις, ὅτι ὑπάρχουν κι' ἄλλα πράγματα καὶ πρόσωπα ποὺ θὰ μποροῦσες νὰ δῆς...» Ὅταν ὁ Ζακχαῖος ἦταν χωρὶς Χριστό, μόνο τὸν χρυσὸ ἔβλεπε. Δὲν ἐδίσταζε καὶ ἄφθονες ἀπάτες νὰ χρησιμοποιῆ ἀκόμη γιὰ νὰ ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ του. Τὸ ἀνεγνώρισε μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶπε στὸν Χριστό, ὅταν ὁ τελευταῖος τὸν ἐπεσκέφθη στὸ σπίτι του: «Καὶ ἐὰν ἐσυκοφάντησά τινα εἴς τι, ἀποδίδω τετραπλοῦν». (Λουκᾶ ιθ' 8). Τὸ «ἐσυκοφάντησα», συνεπάγεται προμελετημένην ἀπάτην πρὸς κλοπήν. Ἄλλως, γιατὶ νὰ θέλη νὰ γυρίση τετραπλᾶ τὰ κλοπιμαῖα; Πρῶτα ἀπελάμβανε τὰ κλοπιμαῖα, ἀλλὰ τώρα ποὺ συνήντησε τὸν Χριστόν, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ κάμνη πλήρη ἀποκατάστασιν καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Σύ, ἄραγε, τὸ ἔκαμες αὐτὸ ἢ ἐξακολουθεῖς ν' ἀπολαμβάνης τ' ἁμαρτωλὰ χρήματα; Τὸ νὰ κλέβη κανεὶς εἶναι κακό, πολὺ κακό, ἀλλὰ τὸ ν' ἀπολαμβάνη χωρὶς καμμιὰ τύψιν συνειδήσεως ἐκεῖνα ποὺ ἔκλεψε, εἶναι πολὺ χειρότερο. Πρόσεξε, γιατὶ αὐτά, κάποια μέρα θὰ γίνουν, ὁ ἐφιάλτης σου — ὅταν ἀντικρύσῃς τὴν αἰωνιότητα καὶ δὲν ἔχης πιὰ τὴν εὐκαιρία νὰ κάμης ἀποκατάστασι.

Κάποιος, ὁμιλῶντας γιὰ ἕνα πλούσιο ποὺ εἶχε ἀποθάνει, εἶπε σὲ φίλο του: «Ξεύρεις, ἄφησε ἕνα ἑκατομμύριο ὁ Δ.» «Κρίμα —ἀπήντησε ὁ φίλος του— τὸ ἄφησε πίσω του, ἐνῶ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ εἶχε στείλει προηγουμένως καὶ νὰ τὸ βρῆ μὲ τόκο». Ὁ Ζακχαῖος, δὲν εἶπε στὸ Χριστό: «Κάτσε, Κύριε, νὰ κάμω τὴ διαθήκη μου. Θὰ θυμηθῶ καὶ τὸ ἔργο Σου». Ὅ... Ὁ Ζακχαῖος, λέει: «Τὰ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδω εἰς τοὺς πτωχούς». Τὸ κάμνω τώρα, ποὺ βρίσκομαι στὴ ζωή. Καὶ φαντάζομαι τὴν ἀπόλαυσι τοῦ Ζακχαίου, βλέποντας τοὺς φτωχοὺς ν' ἀπολαμβάνουν τὸν καρπὸν τῆς γενναιοδωρίας του. Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι εἶναι πολὺ μεγαλυτέρα ἡ ἀπόλαυσις αὐτή, ἀπὸ τὸ μάζεμα ἢ τὸ ξόδεμα ἀφθόνου χρήματος γιὰ ἰδιοτελεῖς σκοπούς. Τὸ δοκίμασα. Σοῦ ὁμιλῶ ἐκ πείρας. Δοκίμασέ τὸ καὶ σύ, ἄσχετο ἂν ἔχης πολλὰ ἢ λίγα. Ὁπωσδήποτε, κάτι ἔνεις ποὺ μπορεῖς νὰ μοιράσης, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, τὴν καρδιὰ τῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ πρέπει γιὰ νὰ γίνη αὐτό, νὰ γνωρισθῆς πρῶτα μὲ τὸν Χριστόν, ὅπως ὁ Ζακχαῖος καὶ νὰ Τὸν κάμης Σωτῆρα σου. Τότε θ' ἀλλάξη ἡ προσήλωσίς σου στὰ ἐπίγεια.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴν σειρὰ τῶν ἄρθρων «Τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν ὁλόκληρον τὴν Καινὴν Διαθήκην σὲ ἁπλῆ νεοελληνικὴ μετάφρασι, ἂς μᾶς γράψη στὴν διεύθυνσι: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387 — Ἀθῆνας.

Ἡ ἐφιαλτικὴ πορεία ΤΟΥ ΣΚΟΤ

Κι' ἕνας ἀπίστευτος ἡρωϊσμός

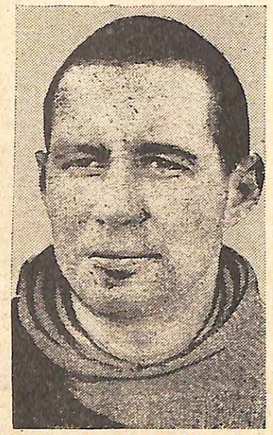

Ὁ λοχαγὸς Δῶρενς "Οτς, ποὺ θυσιάσθηκε ἄδικα, γιὰ νὰ ἐπιτρέψη στοὺς συντρόφους του νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία τους.

ΕΙΧΕ τραυματισθῆ σοβαρὰ στὸν πόλεμο τῶν Μπόερς κι' εἶχε παρασημοφορηθῆ μὲ τὸ Σταυρὸ τῆς Βικτωρίας, σὲ ἡλικία μόλις 20 ἐτῶν. Ὡστόσο, τὸν περίμενε ἕνα πολὺ ἡρωϊκώτερο πεπρωμένο...

Λεγόταν Λώρενς "Οτς κι' ἦταν λοχαγὸς τῶν Δραγόνων. Ἀφοῦ ὑπηρέτησε μὲ τὸ σύνταγμά του στὴν Ἰρλανδία, στὴν Αἴγυπτο, στὶς Ἰνδίες, ἀφοῦ ἐπιδόθηκε μὲ πάθος στὰ διάφορα σπόρ — ἱππασία, πόλο, κυνῆγι τίγρεων, κλπ. — πόθησε νὰ γνωρίση ἀκόμα πιὸ δυνατὲς κι' ἀσυνήθιστες συγκινήσεις. Μιὰ μέρα, λοιπόν, τοῦ 1910, ἔγραψε στὸ συμπατριώ.) πλοίαρχο Σκότ, ζητώντας του νὰ τὸν συμπεριλάβη στὴν ἐξερευνητικὴ ἀποστολή του, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήση γιὰ τὸ Νότιο Πόλο.

Ὁ Σκὸτ δέχθηκε. Ἐπειδὴ δὲ ὁ "Οτς ἤξερε ἀπὸ ἄλογα, τοῦ ἀνάθεσε νὰ φροντίζη γιὰ τὰ 19 ἀλογάκια τῆς Μαντζουρίας, ποὺ θὰ ἔπαιρνε μαζί της ἡ ἀποστολή.

Ἡ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ξεκίνησε ἀπ' τὴ Νέα Ζηλανδία, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1910, μὲ τὸ ξύλινο φαλαινοθηρικὸ πλοῖο «Νέα Σκωτία», ἐκτοπίσματος 500 τόνων.

Ὁ "Οτς ἦταν ὁ μόνος στρατιωτικός, ποὺ συμμετεῖχε σ' αὐτήν.

Ὡστόσο, παρ' ὅλες τὶς φροντίδες του, τὰ μαντζουριανὰ ἀλογάκια, στὰ ὁποῖα βασιζόταν ὁ Σκὸτ γιὰ τὴν ἐπικὴ πορεία του στοὺς πολικοὺς πάγους, ἀποδείχθηκαν ἀκατάλληλα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά καὶ ψόφησαν ἕνα-ἕνα.

Ὁ Σκὸτ διάλεξε τὸν "Οτς, μαζὶ μ' ἄλλα τρία μέλη τῆς ἀποστολῆς, γιὰ τὴν ὁμάδα, ποὺ θ' ἀνελάμβανε τὴν τελευταία φάση τῆς ἐξερευνήσεως. Καὶ ξεκίνησαν οἱ πέντε, στὶς 4 Ἰανουαρίου 1912 — 404 ἡμέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία — γιὰ μιὰ πορεία 235 χιλιομέτρων ὡς τὸν Πόλο.

Τὴν ἴδια παράτολμη προσπάθεια εἶχε ἀναλάβει ἤδη κι' ὁ μεγάλος Νορβηγὸς ἐξερευνητὴς Ρόαλντ Ἀμοὺνδσεν. Αὐτὸς ὅμως βατζόταν σὲ σκυλιά, ποὺ τραβοῦσαν τὰ ἐλκηθρά του. Τὰ μεταχειριζόταν ἐξαντλητικά, κι' ὅταν ἔχαναν πιὰ τὶς δυνάμεις τους, τὰ σφαζε καὶ τάτρωγε. Εἶχε ἐπίσης διαλέξει ἔμπειρους ὁδηγοὺς τῶν ἐλκήθρων.

Χάρις στὴ συστηματικώτερη, λοιπόν, προετοιμασία καὶ στὴν προηγούμενη πεῖρα του, προχωροῦσε πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' τὸ Σκὸτ πάνω στοὺς πάγους.

Τί ἐφιάλτης, αὐτὸ τὸ τελευταῖο ταξίδι τοῦ Σκὸτ καὶ τῶν συντρόφων του! Παλεύοντας μὲ τοὺς ἀνέμους καὶ τὶς φοβερὲς χιονοθύελλες, μέσα στὴν ἀπέραντη, παγωμένη ἔρημο, ἀναγκάζονταν νὰ τραβᾶνε μόνοι τους τὰ ἐλκηθρα μὲ τὰ τρόφιμα, τὸ ἐπιστημονικὸ ὑλικό, τὶς σκηνές, τὰ σκεπάσματα καὶ τὰ φάρμακα. Εἶχαν μοιράσει τὸ βάρος ἴσα, ὥστε καθένας τους νὰ τραβᾶη 100 κιλά.

Ἡ ἀντανάκλασι τοῦ χιονιοῦ τοὺς στράβωνε. Τὰ μέλη τους πάγωναν...

Τὰ ἐλκηθρα ἀναποδογυρίζονταν κάθε τόσο, στὶς ἀνωμαλίες τῶν πάγων.

Ἡ ταχύτης τῆς πορείας τους, ἀπὸ 22 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα, κατέβηκε στὰ 19 κατὰ μέσον ὅρο. Γιὰ νὰ διανύσουν δὲ αὐτὰ τὰ 19 χιλιόμετρα, ἔπρεπε νὰ περπατᾶνε ὀκτὼ ὧρες, μὲ ὑπεράνθρωπη κατανάλωσι σωματικῆς ἐνεργείας καὶ δυνάμεως θελήσεως.

Στὶς 15 Ἰανουαρίου, ἀπεῖχαν μόνο 48 χιλιόμετρα ἀπ' τὸ τέρμα τους. Ὁ Σκὸτ ἔγραψε τότε στὸ ἡμερολόγιο, ποὺ κρατοῦσε:

«Εἶναι θαυμάσιο νὰ σκέπτεται κανεὶς πὼς, μὲ δυὸ ἡμέρων πορεία ἀκόμη, θὰ φτάσουμε στὸν Πόλο!... Ὁ μόνος φόβος μας εἶναι μήπως δοῦμε στημένη ἤδη ἐκεῖ τὴ νορβηγικὴ σημαία. Ἐλπίζομε ὅμως νὰ προλάβωμε...».

Ἀλλοίμονο! Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, διέκριναν ἕνα σκούρο σημάδι στὸν ὁρίζοντα. Ὅταν πλησιάσανε, εἶδαν πὼς ἦταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ πέτρες, ποὺ ἔδειχνε πὼς εἶχε περάσει ἀπὸ κεῖ ὁ Ἀμούνδσεν! Κι' ἂν ἀμφιβαλλαν, ἄλλως τε, ἀκόμα γι' αὐτό, θὰ ἐπιβεβαίωναν τοὺς φόβους τους. Τὰ ἴχνη, ποὺ εἶχαν ἀφίσει τὰ ἐλκηθρά του στὸ χιόνι.

Τοὺς εἶχε προλάβει κατὰ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα!

Τὸ χτύπημα ἦταν σκληρό, ἔπειτα ἀπ' τὴν ὀδύσσεια, ποὺ εἶχαν περάσει. Ὅλοι οἱ κόποι τους, οἱ ταλαιπωρίες κι' οἱ κίνδυνοι, ποὺ εἶχαν ἀντιμετωπίσει, πήγαιναν χαμένα, ἀφοῦ δὲ μπόρεσαν νὰ ἐπιτύχουν τὴν προτεραιότητα.

Δὲν τοὺς ἔμενε παρὰ νὰ γυρίσουν πίσω. Ἔπρεπε τώρα νὰ διατρέξουν 1.300 χιλιόμετρα, γιὰ νὰ φτάσουν σὲ μιὰ καλύβα, ποὺ τοὺς περίμενε, καλὰ ἐφοδιασμένη, στὶς ἀκτὲς τοῦ κόλπου Μὰκ Μοῦρνο.

Τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς ἦταν ἀκόμα πιὸ τρομερό. Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀκόμα, τοὺς χτύπησε ἡ κακοτυχία. Ὁ "Εβανς — ὁ πιὸ γερὸς ἀπ' τοὺς πέντε — ἔπαθε κρυοπαγήματα. Μὰ κι' ὁ "Οτς πονοῦσε καὶ κούτσαινε.

Ὁ καιρὸς φαινόταν πὼς θὰ χειροτέρευε.

Ἡ ἀποστολὴ ἔχει κατασκηνώσει πρόχειρα κάτω ἀπὸ ἕνα τεράστιο παγετῶνα.

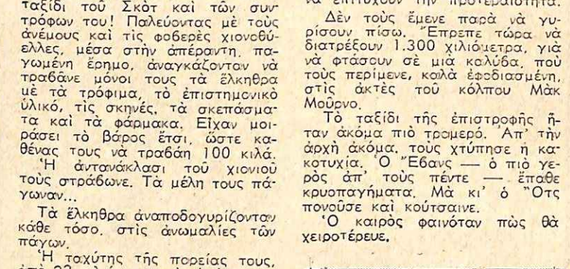

Τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς Σκὸτ προχωροῦν μὲ γίλιους κόπους πάνω στὴν ἀπέραντη παγωμένη ἔρημο, μὲ ἔλκυθρα καὶ σκί.

— Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήση! εἶπε ὁ Σκὸτ στοὺς συντρόφους του.

Παρ' ὅλη τὴν παγωνιὰ καὶ τοὺς λυσσασμένους ἀνέμους, διατρέχανε στὴν ἀρχὴ 35 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα. Ὕστερα ὁ "Εβανς, ποὺ εἶχε πέσει κι' εἶχε χτυπήσει ἐπανειλημμένως, δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ κινηθῆ, καὶ τὴ νύχτα τῆς 17ης Φεβρουαρίου πέθανε.

Ἡ ἀδυναμία του εἶχε γίνει ἤδη αἰτία νὰ χάσουν κι' οἱ ἄλλοι πολύτιμες ὧρες πορείας. Μὰ ὁ Σκὸτ εἶχε γιὰ κανόνα νὰ μὴν ἐγκαταλείπη ποτὲ τοὺς συντρόφους του.

Ἔφτασαν σὲ μιὰ ἀποθήκη τροφίμων τους κι' ἐφωδιάσθηκαν πάλι μὲ παγωμένο ἀλογίσιο κρέας. Μὰ οἱ χιονοθύελλες ἔγιναν ἀκόμα ἀγριώτερες. Ἡ θερμοκρασία κατέβηκε στοὺς 40 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ὁ "Οτς σερνόταν μὲ ἀγωνία. Τὰ κρυοπαγήματα καὶ στὰ δυό του πόδια καταντοῦσαν μαρτυρικὸ κάθε βῆμα του.

Χρειαζόταν ὥρες ὁλόκληρες γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὰ πόδια του, ἔτσι ὥστε νὰ μπορῆ κάπως νὰ περπατήση. Καί, στὸ μεταξύ, εἶχε ἐξαντληθῆ ἡ ἐνέργεια, ποὺ ἀπέδιδε στὸ Σκὸτ καὶ στοὺς συντρόφους του τὸ φαγητό τους.

Ὁ γιατρὸς Οὐίλσον δὲ μποροῦσε νὰ προσφέρη κομμιὰ βοήθεια στὸν "Οτς. Οἱ ἄλλοι ἀναγκάζονταν νὰ τὸν συγκρατοῦν γιὰ νὰ περπατήση.

Ὡστόσο, δὲ σκέφθηκαν οὔτε στιγμὴ νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν.

Στὶς 11 Μαρτίου, ὁ Σκὸτ ἔγραψε στὸ ἡμερολόγιό του:

«Πιστεύω πὼς πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ "Οτς... Καταλαβαίνει κι' ὁ ἴδιος τὴν κατάστασί του. Μᾶς ρωτάει τί νὰ κάνη. Τὸ μόνο ὅμως, ποὺ μποροῦμε νὰ τοῦ προτείνωμε, εἶναι νὰ περπατάη, νὰ περπατάη ὅσο μπορεῖ...».

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ γιατρὸς Οὐίλσον, κατὰ διαταγὴ τοῦ Σκὸτ, μοίρασε σὲ ὅλους ἀπὸ 30 δισκία ὀπίου, κρατώντας γιὰ τὸν ἑαυτό του ἕνα σωληνάριο μορφίνης. Ἔτσι, θὰ μποροῦσε καθένας τους νὰ βάλη τέρμα στὴ ζωή του, ἂν ἤθελε. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸ ἔκαμε...

Ἡ μεσημεριανὴ θερμοκρασία ἔφτανε τώρα τοὺς 60 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν! Ὁ "Οτς κατώρθωνε ἀκόμα νὰ σέρνεται, δίχως νὰ παραπονιέται, παρ' ὅλους τοὺς τρομερούς πόνους του. Δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ προχωρήσουν περισσότερο ἀπὸ 10 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα.

Ὁ Σκὸτ ὑπολόγιζε πὼς τὰ τρόφιμά τους θ' ἀρκοῦσαν, ὥσπου νὰ φτάσουν σ' ἀπόστασι 22 χιλιομέτρων ἀπ' τὴ βάσι τους. Εἶχαν ἀκόμα κάποιες ἐλπίδες σωτηρίας...

Στὶς 15 Ὀκτωβρίου, ὁ "Οτς παροκάλεσε τοὺς ἄλλους νὰ τὸν ἀφίσουν. Δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ περπατήση. Ἐκεῖνοι ὅμως τὸν σήκωσαν στὰ χέρια...

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ "Οτς τοὺς εἶπε ξαφνικά:

— Θὰ βγῶ ἔξω καὶ θὰ λείψω λίγη ὥρα...

Ἐκεῖνοι μάντεψαν τὸ σκοπό του! Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν ἐμποδίσουν;...

Βγῆκε πραγματικά, μέσ' στὴ νύχτα καὶ στὴ χιονοθύελλα... καὶ δὲ γύρισε πιά! Εἶχε θυσιαστῆ, γιὰ νὰ ἐπιτρέψη στοὺς ἄλλους νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία τους...

Μὰ ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος ἡρωϊσμός του πῆγε χαμένος. Ἦταν ὅλοι καταδικασμένοι πιά...

Δεκαεφτὰ μόνο χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὴ βάσι τους, τοὺς σταμάτησε μιὰ φοβερὴ χιονοθύελλα, ποὺ τοὺς κράτησε κλεισμένους ἐπὶ 11 μέρες μέσα στὴ σκηνή τους. Ὅταν σταμάτησε, δὲ ζοῦσε πιὰ κανεὶς τους.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ τῶν δίσκων

Ὁ Ἀλαὶν Μπαρριέρ.

ΑΛΑΙΝ ΜΠΑΡΡΙΕΡ

Ὁ νέος Ἐνρίκο Μασίας

ΕΝΑ φθινοπωρινὸ πρωί, στὶς 18 Νοεμβρίου 1935, ἡ οἰκογένεια Μπαρριὲρ γιόρταζε ἕνα μεγάλο γεγονός: τὴ γέννησι τοῦ Ἀλαίν. Ἕνα γεγονὸς χωρὶς βέβαια, σημασία τότε γιὰ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, ποὺ ἔμελλε, ὡστόσο, ν' ἀποθῆ σημαντικώτατο.

Τὰ παιδικὰ του χρόνια ὁ Ἀλαὶν τὰ πέρασε στὴν Τρινιτέ, μέσα σ' ἕνα ἀστικὸ περιβάλλον, χωρὶς νὰ δείχνη κανένα πρόωρο σημεῖο τῆς κατοπινῆς καρριέρας του. Τὸ δημοτικὸ σχολεῖο τὸ τελείωσε στὴ Λωριὲρ καὶ τὸ Γυμνάσιο στὴν Ἀζνὲρ. Τὸ 1955 γράφτηκε σὲ μιὰ ἐπαγγελματικὴ σχολὴ τῆς ἴδιας πόλεως καὶ τρία χρόνια ἀργότερα τὸν βρίσκουμε στὸ Παρίσι μ' ἕνα δίπλωμα μηχανικοῦ. Πολλοὶ θὰ καμάρωναν γιὰ μιὰ τέτοια ἐπιτυχία, ὄχι ὅμως καὶ ὁ Ἀλαίν, ποὺ φλεγόταν γιὰ «κάτι ἄλλο». Ὁ δρόμος ποὺ εἶχε διαλέξει δὲν ὑποσχόταν τίποτα στὸν ἀνήσυχο χαρακτῆρα του. Ὁ νεαρὸς μηχανικὸς πέρασε μερικὲς μέρες μαύρης ἀπελπισίας. Ξαφνικά, μιὰ μέρα, κάποια σκέψι του τὸν ἔκανε ν' ἀναπηδήση ἀπὸ χαρά. Ναί, ἦταν μία φαεινὴ ἰδέα, ποὺ ἀποδείχθηκε τελικὰ σωτήρια γιὰ τὸν ἀνήσυχο Μπαρριέρ.

Στὴν Ἀζνὲρ ἦταν ὁ τραγουδιστὴς τῆς σχολικῆς ὀρχήστρας καὶ μάλιστα τὰ κατάφερνε μιὰ χαρά. Γιατί νὰ μὴ δοκιμάση νὰ τραγουδήση καὶ σὰν ἐπαγγελματίας;

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἰδέα, ποὺ στάθηκε ἀποφασιστικὴ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Μπαρριέρ, γεννήθηκε τὸ πρῶτο του τραγούδι: τὸ «Κάτι», ἀφιερωμένο προφανῶς σὲ κάποιο ἀγαπημένο του δ. νομα. Τὸ τραγούδι αὐτὸ σὰ στίχοι. σά μουσικὴ καὶ σὰν ἐκτέλεσι ἦταν ἔ. να ξάφνιασμα γιὰ τὸν κόσμο τῆς ἐ. λαφρᾶς μουσικῆς. Αὐτόματα, οἱ πόρ. τες τῶν φωνογραφικῶν ἑταιρειῶν, τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν καὶ τῆς τηλεοράσεως ἄνοιξαν γιὰ τὸ νέο ἀ. στέρι τοῦ πεντάγραμμου. Τὸ 1960 συμμετέχει στὸ «Κὸκ ντ' ὄρ» τοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ στὸ θέατρο «Ὀλύμπια» τοῦ Παρισιοῦ μὲ τὸ τραγοῦδι μασκὸτ «Κατί» καὶ θριαμβεύει. Μετὰ τὴν παράστασι, ὅλοι συγχαίρουν τὴν ὁμορφη μελωδία καὶ ὁ δίσκος γίνεται ἀνάρπαστος.

Ἀκολουθοῦν οἱ συνθέσεις του «Νοὺ ... ν ἀ Λισμπόν», «Ἂν φίγ πλέρ», ... λάντ ντὲς ἀμούρ», ποὺ τὸν καθιερώνουν.

Πέρυσι τὸ Μάρτιο ἐξελέγη ἀνάμεσα σὲ πολλοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς συναδέλφους του γιὰ ν' ἀντιπροσωπεύση τὴν πατρίδα του στὸ Φεστιβὰλ Εὐρωπαϊκῆς Τηλεοράσεως. Ἐκεῖ ἐρμήνευσε τὴν πασίγνωστη σήμερα ἐπιτυχία του «Ἐλ ἐταὶ σὶ ζολί» ("Ηταν τόσο ὄμορφη) καὶ κέρδισε μία ἀπὸ τὶς πρῶτες θέσεις. Ἡ διάκρισι αὐτὴ γιὰ τὸ Μπαρριὲρ ἦταν μιὰ ἀκόμη ἐπιβεβαίωσι τοῦ μεγάλου ταλέντου του. Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ὀλύμπια» τόσο πολὺ ἐνθουσιάστηκε μὲ τὸ νέο τραγουδιστή, ποὺ εἶπε: «Πρὶν μερικὰ χρόνια αἰσθάνθηκα δύο δυνατὲς συγκινήσεις καὶ δὲν περίμενα μία τρίτη. Τὸ τρίτο σὸκ λέγεται Ἀλαὶν Μπαρριὲρ καὶ εἶναι γεγονὸς μεγίστης σπουδαιότητος, ὅταν οἱ δύο προηγούμενοι ὀνομάζονται Ζυλμὲρ Μπεκὼ καὶ Ζὼρζ Μπρασάνς».

Σήμερα ὁ Μπαρριέρ, καθιερωμένος πιά, ἐμφανίζεται στὰ ἀκριβώτερα νυχτερινὰ κέντρα καὶ «γυράφει» δίσκους, ποὺ ἔρχονται πρῶτοι σὲ κυκλοφορία. Θεωρεῖται ὡς ὁ πιὸ ἄξιος διάδοχος τῶν μεγάλων Γάλλων συνθετῶν καὶ ἐκτελεστῶν.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οἱ δίσκοι μας εἶναι τόσοι πολλοὶ αὐτὴ τὴ βδομάδα, ποὺ εἰλικρινὰ δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω. Εἶμαι βέβαιος, ὅμως, ὅτι θὰ ἱκανοποιηθοῦν ὅλα τὰ μουσικὰ γούστα. Χωρὶς ἀξιολογικὴ σειρὰ ἀρχίζω μὲ τὸ «Οὖνι παλιάτσο συμπάτικο», ("Ἕναν συμπαθητικὸ παλιάτσο), ποὺ τραγουδᾶει ὁ πολὺ νέος στὴν ἡλικία καὶ στὸ τραγοῦδι Φαντανίκιο. Στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δίσκου, ἕνα κομμάτι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν ἀριθμητική: «Ἕνα καὶ δύο κάνουν τρία». Δίσκος γιὰ τοὺς πολὺ ρωμαντικούς.

«Λορἀντο μὲ ντόρμι», εἶναι ὁ τίτλος μιᾶς μεξικάνικης καντάδας τοῦ καταπληκτικοῦ συγχρησίματος Λὸς Χερμάνος Ἀγκαϊκά. Οἱ Χερμάνος μᾶς εἶναι γνωστοὶ ἀπὸ τὸ περίφημο «Μπλάνκα κόμο παλόμας» ("Ἄσπρη σὰν περιστέρι), ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ σημειώνη ἐπιτυχίες. Στὴν ἄλλη ὄψι, τὸ τσὰ—τσὰ «Ἐνδίντιας».

«Γκουάρντα κόμε ντόντολε» εἶναι ὁ τίτλος ἑνὸς τουίστ μὲ τὸν Ἐντουάρντο Βιανέλλο. Τὸ κομμάτι αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ καινούργια, φτάνει ὅμως ν' ἀκουστοῦν οἱ πρῶτες νότες του γιὰ νὰ γεμίσουν οἱ πίστες. Ἐλέχθη πὼς τὸ φίλμ ὁ «Φανφαρόνος», πολλὰ ὀφείλει σ' αὐτὸ τὸ τραγούδι.

«Φάττι μαντάρα ντάλλα μάμα ἄ πρέντερε ἶλ λάττε»: Μή μοῦ πῆτε πὼς δὲ χορτάσατε τίτλο. "Αν ποτὲ γιὰ νόταν διαγωνισμὸς γιὰ τὸ μεγαλύτερο τίτλο τραγουδιοῦ, ἴσως νάπαιρνε τὸ πρῶτο βραβεῖο. Καὶ τὸ κομμάτι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἑλαλλα τουίστ, σ', ἕνα ὅμως αὐτούσιο ἰταλικὸ στύλ. Τραγουδᾶει ὁ Τζιανν Μοράντι. Σκέφηκα ν' ἀποφύγω τὴ μετάφρασι τοῦ... σιδηροδρομικοῦ αὐτοῦ τίτλου, ἀλλὰ ὁ πειρασμὸς εἶναι μεγάλος. Ἀκοῦστε λοιπόν: «Κάνε τὴ μαμὰ σου νὰ σὲ στείλη νὰ φέρης τὸ γάλα».

«Σὲ λὲ κὸζε στάννο κοζί»: Δὲν ξέρω τί συμβαίνει σήμερα μὲ τὰ ἰταλικὰ τραγούδια. Οὔτε φεστιβὰλ ἰταλικοῦ τραγουδιοῦ νὰ εἴχαμε... Ἀ, ἐξίζει ὅμως τὸν κόπο ν' ἀναφέρωμε τὸ νέο τραγοῦδι τοῦ Σέρτζιο Ἐντρίγκο, ποὺ τὸν καθιέρωσε. Τὸ κομμάτι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ ταγκὸ ποιότητος, ποὺ δὲν ἐχνιοῦνται πολὺ εὔκολα. Ἀκοῦστε το καὶ... διαφωνῆστε μαζί μου...

«Μουνλάιτ σερενέϊτ»: Μία ἀπολαυστικὴ σερενάτα, ποὺ ἀκούγεται κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι, δημιουργεῖ δεκάδες φαντασιώσεις. Μὴ νομίζετε πὼς μ' ἔπιασε τὸ... ποιητικό μου. Ἐνλύπη τῆς Συλδί. Ὁ Σινάτρα κοντεύει νὰ βαρεθῆ καὶ τά... ἐλικόπτερα!...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ὁ Τρίνι Λοπὲζ μὲ μιὰ θαυμάστριά του.

★ Ξέρω πὼς περιμένετε κάτι νεώτερο ἀπὸ τοὺς Μπήτλς... Θ' ἀρχίσω ὅμως τὶς μουσικές μας κουβεντοῦλες μὲ μιὰ εἴδησι, ποὺ διάβασα σὲ ἀγγλικὴ μουσικὴ ἐφημερίδα καὶ νομίζω πὼς ἔχει προτεραιότητα. Τὸν Ἀπρίλιο ὁ Κλὶφ Ρίτσαρντ ἀρχίζει τὴ μεγάλη εὐρωπαϊκὴ τουρνέ του, στὸ πρόγραμμα τῆς ὁποίας περιλαμβάνεται, καὶ ἡ Ἑλλάδα. Ὁ Κλὶφ ἔμεινε γοητευμένος ἀπὸ τὸν τόπο μας, ὅταν γύριζε τὴν ταινία του «Διακοπὲς στὴν Ἑλλάδα».

★ Ἡ Ἀγγλία δὲ θὰ μείνη, βέβαια, χωρὶς τραγουδιστές. Τὴ φροντίδα τὴν ἀνέλαβε ὁ καταπληκτικὸς Τρίνι Λοπέζ, ποὺ θὰ ἐμφανιστῆ στὸ καμπαρὲ «Ἀτόλτσε Βίτα» τοῦ Νιούκασλ μ' ἕνα ἐντελῶς καινούργιο ρεπερτόριο. Πρώτη ἐμφάνισι ἐντὸς τοῦ Φεβρουαρίου.

★ Καὶ τώρα κάτι γιὰ τοὺς Μπήτλς: Ὁ Τζὸν Λένον καὶ ὁ Πὸλ Μὰκ Κάρνυ εἶναι τὰ δύο ἀπὸ τὰ τέσσερα κεφάλια τῆς... Λερναίας Ὑδρας τῶν Μπήτλς, ποὺ συνθέτουν τὰ τραγούδια του συγκροτήματος. Σφοδρὴ ὅμως ἐπιθυμία τους εἶναι νὰ γράψουν ἕνα τραγούδι γιὰ τὸ «δάσκαλο» τους "Ελβις Πρίσλεϋ. Φτάνει νὰ τοὺς τὸ ζητήση ἐκεῖνος, γιατὶ θὰ ἦταν θανάσιμο χτύπημα γιὰ τὸ συγκρότημα ἐκεῖνο, ἂν ὁ Πρίσλεϋ ἀπέρριπτε τὴν πρότασί τους...

★ Τὰ τελευταῖα χρόνια μία νέα μουσικὴ σχολὴ δημιουργήθηκε στὴν Ἰταλία, ποὺ θ' ἀφίση παράδοσι. Οἱ δημιουργοὶ της σχολῆς αὐτῆς εἶναι σήμερα τὰ διασημότερα ὀνόματα τοῦ τραγουδιοῦ, ὅπως οἱ: Πεπίνο ντὶ Κάπρι, Σὸρτζιο Ἐντρίγκο, Ἀντριάνο Τσελεντάνο, Ντομένικο Μοντοὺνο, Ἐντσὸρτο Βιανέλλο, Τζιάννι Μοράντι καὶ ἡ καταπληκτικὴ ἀποκάλυψι τοῦ 1963, Ρίτα Παβόνε.

★ Μὲ τὸ δίκιο τους ἐγκρινιάζουν τὰ Ἀμερικανοπούλια. Γιατὶ τάχα τὸ φίλμ τοῦ εἰδώλου τους Πρίσλεϋ «Βὶβ θὰ Λὰς Βέγκας» νὰ προέληθη πρῶτα στὴν Ἀγγλία;

★ "Εξη ἑκατομμύρια λίρες ἰταλικές, ποὺ μεταφράζονται σὲ τριακόσιες χιλιάδες δραχμές, ἦταν οἱ εἰσπράξεις μιᾶς βραδυᾶς τοῦ θεάτρου Πουτσίνι, στὸ Μιλάνο. "Οχι, δὲν τραγούδησε ἡ Μαρία Κάλλας... ἀλλὰ τὸ «ἰντίαρο» τῆς Ἰταλίας Ρίτα Παβόνε!...

★ Σημειῶστε μερικὰ μυστικὰ καὶ χόμπυ ἀγαπημένων σας τραγουδιστῶν. Ἡ Συλδὶ Βαρτὰν, δίπλα ἀπὸ κάθε αὐτόγραφό της ζωγραφίζει κι' ἕνα λουλουδάκι. Χόμπυ της τὰ γυαλιστικιὰ... Ὁ Σάμυ Νταὶης, ὁ περίφημος αὐτὸς νέγρος τραγουδιστής, τρελλαίνεται νὰ... υἱοθετῆ παιδιά... Ἡ Φρανσουὰζ Ἀρντὺ ζωγραφίζει περίφημα. Ἄλλο χόμπυ της, ἡ ἀ. παισιοδοξία!... Ὁ Πρίσλεϋ ἔχει περισσότερα ἀπὸ δέκα αὐτοκίνητα πολυτελείας. Ὁ Τζόννυ Χάλλυντεϋ διαθέτει ἀεροπλάνο, πρὸς μεγάλη... θυσιάστηκα ὅμως τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ σύνθεσι αὐτὴ τῶν Λὸς Ἴντιος Ταμπαχάρας, ποὺ δὲν ξέρω μὲ ποιόν τρόπο νὰ σᾶς τὸ ἐκφράσω. Εἶστε ρωμαντικοί; Θὰ σᾶς συναρπάση. Εἶστε ρεαλιστές; Θὰ γίνεται ρωμαντικοί. Δὲν εἶστε τίποτα; Τότε... ἀλλάξτε σελίδα...

«Γουϊτσκράφτ»: Τὸ τραγοῦδι αὐτὰ ποὺ κυκλοφόρησε, πρὶν λίγο καιρό, χάρισε στὸ δημιουργό του "Ελβις Πρίσλεϋ, ἄλλον ἕνα χρυσὸ δίσκο. Μαζὶ μὲ τὸ «Μπόσσα Νόβα μπέϊμπυ», ποὺ βρίσκεται στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δίσκου, ἀποτελοῦν τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἑξάλλα κομμάτια, ποὺ τραγούδησε τελευταῖα ὁ Πρίσλεϋ.

«Φὸρ γιοὺ»: Τελειώνουμε μ' ἕνα τραγοῦδι τοῦ Ρὶκ Νέλσον, ποὺ ἀναμένεται νὰ γίνη μεγάλη ἐπιτυχία. Δυστυχῶς, δὲν κυκλοφόρησε ἀκόμη στὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ φίλοι τοῦ Ρὶκ δὲν ἔχουν παρὰ νὰ περιμένουν τὴ μεγάλη στιγμή.

Ν. ΚΥΤΤΑΡΗΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΙΕΣ

★ Γιὰ χάρι τῆς "Ἀντρεϊ Χέπμπουρν, ποὺ πρωταγωνιστεῖ στὴν ὑπερπαραγωγὴ τοῦ «Ζραὶαζ μου κυρία», ὁ παραγωγὸς Τζὰκ Γκοὺρνερ διπλασίασε τὴν ἀμοιβή τοῦ συζύγου της. Στὸ ἑξῆς ὁ Μὲλ Φέρρερ δὲ θὰ παίρνη πιὰ 75.000 γιὰ κάθε φίλμ, ποὺ θὰ γυρίζη, ἀλλὰ 250.000. Θὰ μπορέση ἔτσι νὰ ἐξασφαλίση μιὰ πιὸ ἄνετη ζωή. Ἀκόμα κι' ἔτσι, ὡστόσο, ἡ ἀπόλυτα εἰσπραχτὲς πάνω ἀπὸ 500.000 δολλάρια γιὰ κάθε της φίλμ.

★ Τὸ τρυφερὸ αἴσθημα ἀνάμεσα στὸ Γκλὲν Φόρντ καὶ στὴ Τζοὺντυ Γκάρλαντ ἀνήκει ἤδη στὸ παρελθόν.

★ Ἡ διάσημος καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ Ζοζεφίνα Μπάκερ θὰ ἔλθη πρὸ τοῦ Πάσχα στὴν Ἀθήνα, γιὰ μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων. Τὴν μετακαλεῖ καλλιτεχνικὸ γραφεῖο τῆς πρωτευούσης. Ἡ Ζοζεφίνα ἐμφανίζεται τώρα στὴν Ἀμερική, μὲ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

Ο ΝΕΟΣ ΧΟΡΟΣ

Στὴν Ἀμερικὴ οἱ νέοι ἀνακάλυψαν ἕνα καινούργιο γοητευτικὸ χορό. Μὴν περιμένετε, ὅμως, ν' ἀκούσετε ἐξωτικὰ ὀνόματα. Πρόκειται ἀπλούστατα γιὰ τὸ βάλε! Αὐτὸ ἔγινε ἀπὸ τότε ποὺ κάποιος Ἀμερικανὸς χορογράφος εἶπε ὅτι τὸ βάλε εἶναι πολὺ πιὸ κουραστικὸ ἀπὸ ὁποιοδήποτε τουίστ ἢ ρὸκ. Ἀμέσως ἡ ἀμερικανικὴ νεολαία τὸ υἱοθέτησε μὲ ἐνθουσιασμό. «Μόνο —παρατήρησε κάποιος μου ἐτοῦτες μέρες— θὰ βρεθῆ σ' ἕνα ἀμερικανικὸ κλάμπ —ποὺ οἱ γκερὶ Ἀμερικανοὶ κατώρθωσαν ν' ἀφαιρέσουν κάθε ρομαντισμὸ ἀπὸ τὸ χορὸ τῶν ρομαντικῶν χρόνων καὶ νὰ τὸν μετατρέψουν σὲ χορὸ ἀγρίων».

Χορευτικὸ... ἄπνοη σ' ἕνα κλάμπ τῆς Γαλλίας.

Ἡ σελὶς τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΟΙ ΝΕΡΑΪΔΕΣ ΤΩΝ ΔΕΝΤΡΩΝ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ἦταν τρεῖς φίλοι πολὺ ἀγαπημένοι κι' ἐπειδὴ ἦταν καὶ οἱ τρεῖς φτωχοί, ἀποφάσισαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πόλι, ποὺ ἔμεναν καὶ νὰ ξενητευτοῦν, μήπως καὶ καταφέρουν ν' ἀποκτήσουν περιουσία, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὸν τόπο τους πλούσιοι.

Ξεκίνησαν, λοιπόν, ἕνα πρωῒ καὶ πῆραν τὸν πρῶτο δρόμο, ποὺ βρέθηκε μπροστά τους.

—"Ἐχω ἀκούσει, εἶπε ὁ ἕνας, πὼς πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο βουνό, ποὺ φαίνεται ἐκεῖ κάτω, ὑπάρχει μιὰ μεγάλη καὶ πολὺ πλούσια πολιτεία. Θὰ πᾶμε ἐκεῖ καὶ μπορεῖ νὰ βροῦμε καλὲς δουλειὲς καὶ ν' ἀποκτήσουμε γρήγορα λεφτά.

Οἱ ἄλλοι δυὸ συμφώνησαν κι' ἐξακολούθησαν νὰ περπατοῦν ὅλη τὴν ἡμέρα, ὥσπου, κατὰ τὸ σούρουπο, ἔφτασαν σ' ἕνα δάσος.

—"Ἐχω ἀκούσει, εἶπε τότε ὁ ἴδιος, ὅτι αὐτὸ τὸ δάσος ἔχει κακὴ σκιὰ καὶ ὅτι τὴ νύχτα βγαίνουν στοιχειά. Γι' αὐτὸ λέω νὰ μὴ μείνουμε ἐδῶ τὴ νύχτα.

Οἱ δυὸ συμφώνησαν, μὰ ὁ τρίτος ἔμεινε στὸ δάσος.

Κοιμήθηκε γιὰ κάμποσες ὧρες, ὥσπου κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ξύπνησε ξαφνιασμένος ἀπὸ κάτι γέλια, ποὺ ἄκουγονταν ὁλόγυρά του. Ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ τί νὰ δῆ! Γύρω του ἦταν συγκεντρωμένα κάτι παράξενα πλασματάκια, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ μικροσκοπικὲς κοπέλλες, τόσο μικροφτιαγμένες, ποὺ καμμιὰ τους δὲν ἦταν ψηλότερη ἀπὸ μιὰ σπιθαμή. Τὸν κύτταζαν μὲ περιέργεια καὶ γελοῦσαν χαρούμενα.

—Κι' ἐγὼ εἶμαι χαρούμενος ποὺ σᾶς βλέπω, εἶπε ὁ νέος, ἐνῶ ἀνακαθόταν.

Τὰ μικρὰ πλασματάκια ἄφισαν τρομαγμένες φωνοῦλες κι' ἄρχισαν νὰ σκορπίζωνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—"Ε, μὴ φοβᾶστε! τοὺς φώναξε ἐκεῖνος.

Τότε οἱ μικροσκοπικὲς κοπελλίτσες, πῆραν σιγὰ-σιγὰ θάρρος κι' ἄρχισαν πάλι νὰ μαζεύωνται ὁλόγυρά του.

—Ἐσεῖς, λοιπόν, εἶστε τὰ στοιχειὰ τοῦ δάσους; ρώτησε ἐκεῖνος γελῶντας.

—Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε στοιχειά, ἀπάντησε ἐκείνη ποὺ εἶχε μιλήσει πρῖν. Εἴμαστε οἱ νεραΐδες τῶν δέντρων. Κάθε μιὰ ἀπὸ μᾶς κατοικεῖ μέσα στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου τοῦ δάσους. Ὅλη τὴν ἡμέρα κοιμόμαστε, μιὰ κάθε νύχτα ξυπνᾶμε καὶ βγαίνουμε ἀπὸ τὰ δέντρα μας, γιατὶ μᾶς ἀρέσει νὰ παίζουμε καὶ νὰ χορεύουμε ὅλες μαζί.

Κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν τοῦ ἔφεραν ἕνα δῶρο.

—Αὐτὸ εἶναι μιὰ φλογέρα φτιαγμένη ἀπὸ τὴ μαγεμένη καλαμιά. Κύτταξε αὐτὲς τὶς τέσσερις τρυπίτσες ποὺ ἔχει. Ὅταν θὰ τὴ βάλῃς στὸ στόμα καὶ θὰ παίξῃς ἕνα σκοπὸ κλείνοντας μὲ τὸ δάχτυλο τὴν πρώτη τρυπίτσα θὰ μαζευτοῦν ὅλα τὰ μυρμήγκια τῆς γῆς καὶ θὰ κάνουν ὅ,τι τοὺς ζητήσῃς. Ὅταν θὰ παίξῃς, κλείνοντας τὴ δεύτερη τρυπίτσα, θὰ μαζευτοῦν ὅλα τὰ πουλιὰ καὶ θὰ κάνουν ὅ,τι τοὺς ζητήσῃς. Ἂν θὰ παίξῃς, κλείνοντας τὴν τρίτη τρυπίτσα, θὰ μαζευτοῦν γύρω σου χιλιάδες λύκοι καὶ θὰ κάνουν ὅ,τι τοὺς ζητήσῃς. Ἂν θὰ μᾶς χρειαστῆς καμμιὰ φορά, θὰ παίξῃς τὴ φλογέρα, κλείνοντας τὴν τέταρτη τρυπίτσα. Μὰ πρέπει νὰ προσέξῃς νάναι νύχτα, γιὰ νὰ μᾶς ἀκούσῃς. Καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς ἀκόμη πῶς κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ σένα δὲν κάνει νὰ παίξῃ αὐτὴ τὴ φλογέρα, γιατὶ τότε ἀλλοίμονό του.

Αὐτὰ τοῦ εἶπαν οἱ μικρὲς νεράϊδες κι' ὕστερα σκόπισαν, γελῶντας μέσα στὸ δάσος.

Ὁ νέος ἔγειρε πάλι πάνω στὰ ξερὰ φύλλα καὶ κοιμήθηκε μέχρι τὸ πρωῒ. Ὅταν ξύπνησε, νόμισε πὼς ὅσα εἶχε δῆ ἦταν ὄνειρο. Μὰ βλέποντας πὼς κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια του τὴ καλαμένια φλογέρα, κατάλαβε πὼς ὅλα εἶχαν συμβῆ ἀληθινά. Σηκώθηκε, λοιπόν, ἔβαλε τὴ φλογέρα μέσα στὸ ταγέρι του καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὴ μεγάλη πολιτεία, πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.

Ὅταν ἔφτασε, εἶδε πολὺ κόσμο νὰ τρέχῃ στοὺς δρόμους, φωνάζοντας σὰν τρελλός. Τότε σταμάτησε ἕναν ἄνθρωπο καὶ τὸν ρώτησε γιατὶ γινόταν ὅλη ἐκείνη ἡ φασαρία.

—Δὲ βλέπεις ποὺ ὁ οὐρανὸς εἶναι γεμάτος σύννεφα; τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Σὲ λίγο θὰ πιάσῃ μεγάλη νεροποντὴ κι' ἐμεῖς ἔχουμε ἀκόμη τὸ σιτάρι μας στὰ ἀλώνια. Ἡ βροχὴ θὰ μᾶς τὸ πάρῃ, θὰ τὸ ρίξῃ στὸ ποτάμι καὶ θὰ μείνουμε χωρὶς ψωμί.

—Γι' αὐτὸ φοβᾶστε; εἶπε ὁ νέος. Πᾶμε κοντὰ στὰ ἀλώνια σας καὶ σὲ λίγο τὸ σιτάρι σας θὰ βρίσκεται ἀσφαλισμένο μέσα στὶς ἀποθῆκες.

Μπροστὰ αὐτὸς καὶ πίσω ὅλος ὁ κόσμος ἔφτασε στ' ἀλώνια. Τότε ὁ νέος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ταγάρι του τὴ φλογέρα του κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ κλείνοντας μὲ τὸ δάκτυλο τὴν πρώτη τρυπίτσα, ποὺ ἦταν πάνω στὸ καλάμι. Ἀπὸ τὴ φλογέρα βγῆκε ἕνας σφυριχτὸς ἦχος καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ δισεκατομμύρια μυρμήγκια παρουσιάστηκαν.

—Ἐσεῖς, λοιπόν, εἴσαστε τὰ στοιχειὰ τοῦ δάσους; ρώτησε τὶς κοπελλίτσες, γελώντας.

—Μεταφέρετε ἀμέσως τὸ στάρι στὶς ἀποθῆκες! πρόσταξε ὁ νέος.

Ἀμέσως, τότε, ὅλα μαζὶ τὰ μυρμήγκια ἅρπαξαν τὸ καθένα τους ἀπὸ ἕνα κλωνὶ στάρι καὶ τὸ κουβάλησαν στὶς ἀποθῆκες. Κι' ὅταν ξέσπασε ἡ νεροποντή, ὅλο τὸ στάρι ἦταν προφυλαγμένο.

Τότε οἱ ἄνθρωποι τὸν σήκωσαν στὰ χέρια, τὸν πῆγαν μπροστὰ στὸν πρωθυπουργὸ τῆς πολιτείας καὶ τοῦ τὰ διηγήθηκαν ὅλα.

—Τί θέλεις γιὰ τὸ καλὸ ποὺ ἔκανες στὸ λαὸ αὐτῆς τῆς πολιτείας; τὸν ρώτησε τότε ἐκεῖνος.

—Θὰ ἤθελα μιὰ καλὴ δουλειὰ γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς δυὸ φίλους μου, ποὺ πρέπει νἄχουν φτάσει κι' ὅλας στὴν πόλι, εἶπε ὁ νέος.

—Θὰ σᾶς βάλω κηπουροὺς στοὺς βασιλικοὺς κήπους, εἶπε ὁ πρωθυπουργός.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔπιασε δουλειὰ στοὺς βασιλικοὺς κήπους κι' ἄρχισε νὰ δουλεύῃ, σκαλίζοντας καὶ κλαδεύοντας τὰ λουλούδια. Μὰ κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἔκανε πάλι μιὰ μεγάλη νεροποντὴ καὶ μαζὶ μὲ τὴ βροχὴ ἔπεσαν πάνω στὴν πολιτεία ἑκατομμύρια ἀκρίδες.

Τότε ὁ λαὸς μαζεύτηκε μπροστὰ στὰ ἀνάκτορα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἄρχιζαν νὰ φωνάζουν στὸν πρωθυπουργὸ καὶ στὸ βασιλιά:

—Ἂν δὲ βρεθῇ ἕνας τρόπος ν' ἀφανιστοῦν οἱ ἀκρίδες, ποὺ ἔπεσαν ἀπὸ τὸν οὐρανό, θὰ καταστραφοῦν τὰ χτήματά μας.

—Μὴ φοβᾶστε, σὲ λίγο ὅλες οἱ ἀκρίδες θὰ ἔχουν ἀφανιστῆ, τοὺς φώναξε ὁ νέος.

Κι' ἀμέσως ἔφερε τὴ φλογέρα στὰ χεῖλη του κλείνοντας μὲ τὸ δάκτυλό του τὴ δεύτερη τρυπίτσα καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ. Ἀπὸ τὴ φλογέρα βγῆκε ἕνας ἦχος κελαϊδιστὸς καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε ἀπὸ ἑκατομμύρια πουλιά!

—Νὰ φᾶτε ἀμέσως ὅλες τὶς ἀκρίδες ποὺ ἔχουν πέσει στὴ χώρα, τὰ πρόσταξε ὁ νέος.

Τὰ πουλιὰ ρίχτηκαν στοὺς κάμπους καὶ στοὺς κήπους καὶ δὲν ἄφισαν οὔτε μιά.

Κατάπληκτος καὶ χαρούμενος ὁ βασιλιᾶς κάλεσε τὸ νέο κοντά του:

—Πῶς μπόρεσες νὰ τὸ κατορθώσῃς αὐτό; τὸν ρώτησε.

—Μ' αὐτὴ τὴ φλογέρα, ποὺ εἶναι μαγεμένη, ἀπάντησε ὁ νέος.

—Τότε κι' ἐσὺ καὶ ἡ φλογέρα σου εἴστε πολύτιμοι γιὰ τὴ χώρα μου, γι' αὐτὸ θὰ σὲ κάνω ἀξιωματικό μου καὶ ἀκόλουθό μου.

Λίγες μέρες ἀργότερα, μιὰ μεγάλη κοντινὴ χώρα κήρυξε πόλεμο στὴν πολιτεία, ποὺ ὁ νέος κατοικοῦσε τώρα σὰν ἀκόλουθος τοῦ βασιλιά.

Ὁ βασιλιάς, ὁ πρωθυπουργός του καὶ ὅλοι του οἱ σύμβουλοι ἦταν ἀπελπισμένοι, γιατὶ ὁ στρατὸς τῆς ἄλλης χώρας ἦταν πολὺ πιὸ δυνατός.

—Μὴ φοβᾶσαι, Μεγαλειότατε. Ὅταν ὁ στρατὸς τοῦ ἐχθροῦ πλησιάσῃ τὴ χώρα σου, αὐτὴ ἡ φλογέρα θὰ τὸν νικήσῃ, εἶπε τότε ὁ νέος στὸ βασιλιά.

—Ἂν τὸ κατορθώσῃς αὐτό, θὰ σοῦ δώσω τὸ μισό μου βασίλειο! φώναξε ὁ βασιλιάς.

Ὁ νέος τότε πῆρε τὴ φλογέρα του, πῆγε καὶ κάθησε στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου ἀπ' ὅπου φαινόταν ὁ κάμπος κι' ὅταν εἶδε νὰ φτάνῃ ὁλος ὁ ἐχθρικὸς στρατός, ἔβαλε στὸ στόμα του τὴ φλογέρα, κλείνοντας τὴν τρίτη τρυπίτσα. Ἀπὸ τὴ φλογέρα βγῆκε ἕνας ἦχος σὰν οὐρλιαχτὸ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ παρουσιάστηκαν χιλιάδες λύκοι, ποὺ σὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ νέου ὥρμησαν πάνω στὸν ἐχθρικὸ στρατό, ποὺ διαλύθηκε τρομαγμένος.

Τότε μονάχα ὁ νέος γύρισε στὴν πολιτεία καὶ ὁ λαὸς τὸν ὑποδέχτηκε μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ ζητωκραυγές. Μὰ στὸ μεταξὺ ὁ πρωθυπουργός, ποὺ τὸν ζήλευε, ἔπεισε τὸ βασιλιὰ πὼς εἶχε κάνει ἀσχήμια νὰ τάξῃ τὸ μισό του βασίλειο σ' ἐκεῖνο τὸν ἄγνωστο νέο καὶ ὁ βασιλιὰς μετανοιωμένος δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ.

—Ἐγὼ ἔχω μιὰ ἰδέα, Μεγαλειότατε! τοῦ εἶπε ὁ πρωθυπουργός. Θὰ τοῦ ποῦμε ὅτι ἡ στέψη του σὰ συμβασιλέα τοῦ θρόνου θὰ γίνῃ αὔριο, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἀπόψε νὰ ξεκουραστῆ. Μὰ τὴ νύχτα θὰ τοῦ πάρουμε τὴ μαγικὴ φλογέρα καὶ αὔριο θὰ τὸν διώξουμε ἀπὸ τὸ παλάτι.

Ἔτσι, τὸ ἴδιο βράδυ, ἐνῶ ὁ νέος εἶχε πέσει σὲ βαθὺ ὕπνο, ἕνας ἔμπιστος ὑπηρέτης τοῦ βασιλιᾶ τοῦ πῆρε τὴ φλογέρα καὶ τὴν πῆγε στὸν κύριό του. Χαρούμενος ὁ βασιλιὰς τὴν ἔφερε στὰ χεῖλη του, μὲ ἀντὶ γιὰ ἄλλος ἦχος βγῆκε ἀπὸ τὴ φλογέρα μιὰ μεγάλη λάμψη κι' ἕνας μεγάλος κρότος καὶ ὁ βασιλιάς, ὁ πρωθυπουργός του καὶ ὅλοι του οἱ σύμβουλοι κατάλαβαν πὼς δὲν ἔβλεπαν, πὼς δὲν ἄκουγαν κι' οὔτε μποροῦσαν νὰ μιλήσουν.

Ὁ νέος, ποὺ εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὸν παράξενο κρότο, ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα, ἔτρεξε στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου κι' ὅταν εἶδε τὴ μαγικὴ φλογέρα πεταμένη κάτω καὶ ὅλους ὁλόγυρα ν' ἀνοιγοκλείνουν τὰ χεῖλη τους, χωρὶς νὰ βγαίνῃ κανένας ἦχος, κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ.

Πῆρε τὴ φλογέρα ἀπὸ κάτω κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ, κλείνοντας τὴν τέταρτη τρυπίτσα. Ἀκούστηκε τότε μιὰ γλυκειὰ μουσική, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸ τραγούδι τοῦ ἀέρα ἀνάμεσα στὰ φύλλα καὶ σὲ λίγο ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου γέμισε ἀπὸ τὶς μικρὲς νεράϊδες τῶν δέντρων.

—Σᾶς παρακαλῶ, εἶπε ὁ νέος, κάνετε καλὰ τὸ βασιλιὰ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Τότε μιὰ ἀπὸ τὶς νεράϊδες πλησίασε ἕναν-ἕναν χωριστά, τοῦ χάϊδευε τὰ μάτια, τ' αὐτιὰ καὶ τὰ χεῖλη καὶ ἐκεῖνος ξανάβρισκε τὸ φῶς του, τὴν ἀκοή του καὶ τὴ μιλιά του. Τελευταία πῆγε κοντὰ στὸ βασιλιά, ποὺ μόλις μπόρεσε νὰ δῆ, νὰ μιλήσῃ καὶ ν' ἀκούσῃ, ἔτρεξε κοντὰ στὸ νέο καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

—Σοῦ ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν κακὴ σκέψι μου, τοῦ εἶπε. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ ἔβαλε αὐτὴ τὴν ἰδέα, θὰ πάψῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ εἶναι πρωθυπουργός μου καὶ πρῶτος μου σύμβουλος, ἐνῶ ἐσὺ θὰ καθήσῃς ἀμέσως δίπλα στὸ θρόνο μου.

Λίγες μέρες ἀργότερα δυὸ στρατιῶτες ὡδήγησαν μπροστὰ στὸ νεαρὸ βασιλιὰ δυὸ ἄνθρωπους κουρελῆδες καὶ κατασκονισμένους.

—Ἔρχονταν ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ἐχθρικῆς χώρας, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπαν. Μπορεῖ νὰ εἶναι κατάσκοποι...

—Ὄχι, δὲν εἴμαστε κατάσκοποι, μεγαλειότατε! φώναξαν ἐκεῖνοι, πέφτοντας στὰ γόνατα. Ἐρχόμαστε γιὰ νὰ ζητήσουμε δουλειὰ σ' αὐτὴ τὴν πολιτεία, μὰ χάσαμε τὸ δρόμο καὶ βρεθήκαμε στὴ διπλανή. Κι' ἐκεῖ, γιὰ κακή μας τύχη, μᾶς νόμισαν γιὰ κατάσκοποι καὶ μᾶς ἔκλεισαν στὴ φυλακή. Μὰ ὕστερα μᾶς ἐλευθέρωσαν. Θέλαν νὰ μᾶς δώσουν καὶ δουλειά, μὰ ἐμεῖς ἤρθαμε ἐδῶ, γιατὶ ἐδῶ εἴχαμε πῆ νὰ συναντηθοῦμε μ' ἕναν ἀδελφικό μας φίλο.

Τότε ὁ νεαρὸς βασιλιάς, ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ γνώρισε τοὺς φίλους του, κατέβηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του φωνάζοντας:

—Μὰ γιὰ κυττάξτε με, δὲ μὲ γνωρίζετε;

Ἐκεῖνοι τὸν κύτταξαν καὶ γνώρισαν σαστισμένοι στὸ πρόσωπο τοῦ νέου βασιλιὰ τὸ φίλο τους.

Ἐκεῖνος τοὺς ἀγκάλιασε, τοὺς διηγήθηκε ὅσα τοῦ εἶχαν συμβῆ, τοὺς ἔδωσε ἀξιώματα γιὰ νὰ τοὺς ἔχῃ κοντὰ του κι' ἔζησαν ὅλοι καλὰ κι' εὐτυχισμένα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

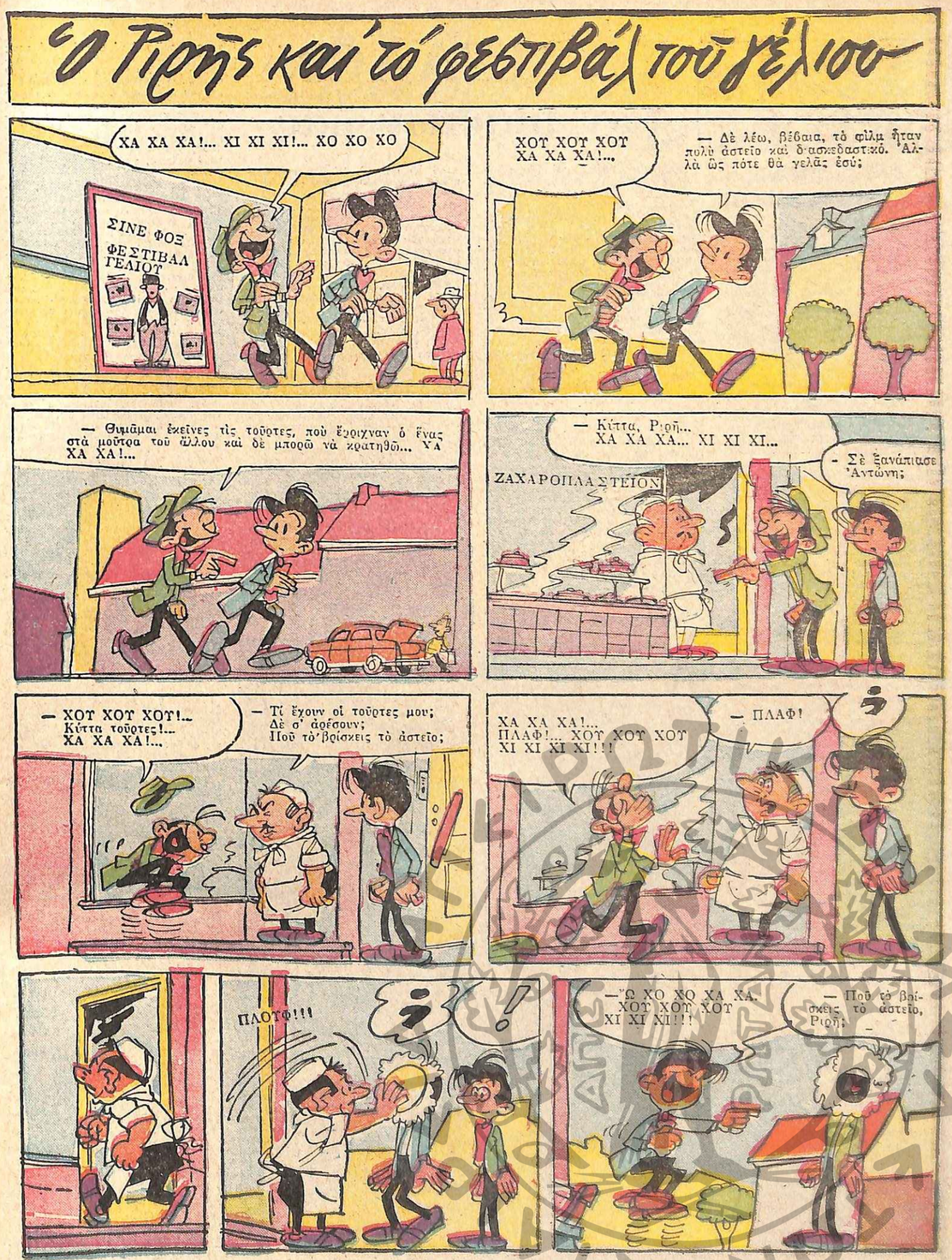

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
τῶν παιδιῶν σας

Η ΨΥΧΟΣΥΝΘΕΣΗ ΚΑΙ Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ

ΜΙΛΗΣΑΜΕ στὸ προηγούμενο τεῦχος γιὰ τὶς σχέσεις ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὴν προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου καὶ τὴ σωματική του διάπλαση. Σημαντικὴ στὸ ζήτημα αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ συμβολὴ τοῦ Γερμανοῦ ψυχιάτρου Κρέτσμερ, ποὺ ἐπρόσεξε ὅτι οἱ λεπτόσωμοι, οἱ ἀθλητικοὶ καὶ οἱ δυσπλαστικοὶ τύποι παρουσιάζουν ὁμοιόμορφη ὀργάνωση τῆς προσωπικότητός τους καὶ ἀποτελοῦν ἰδιαίτερη κατηγορία, τῶν κυκλοθυμικῶν.

Θὰ μιλήσωμε σήμερα μόνο γιὰ τὴν πρώτη ἀπ' αὐτὲς τὶς δυὸ μεγάλες κατηγορίες, τοὺς σχιζοθύμους.

Θὰ σημειώσωμε ἐδῶ ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο οἱ γονεῖς νὰ προσπαθήσουν νὰ κάμουν μόνοι τους αὐτὴ τὴ διάκριση. Διαφορετικὰ θὰ εἶναι τότε ἡ συμπεριφορά τους ἀπέναντι στὰ παιδιά τους, ἀνάλογα μὲ τὸ ἂν αὐτὰ ἀνήκουν στὴν κατηγορία τῶν σχιζοθύμων ἢ τῶν κυκλοθυμικῶν. Γιατὶ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς κατηγορίες ἔχει ἰδιαίτερη ψυχοσύνθεση καὶ παίρνει διαφορετικὴ στάση ἀπέναντι στὴ ζωή.

Θὰ δώσωμε κατωτέρω μιὰ λεπτομερῆ περιγραφὴ τῶν τύπων ποὺ ἀνήκουν στὴν κατηγορία τῶν σχιζοθύμων. Οἱ τύποι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Ὁ λεπτόσωμος, μὲ κανονικὸ ὄμως, ἀλλ' ἰσχνὴ διάπλασι, στενοὺς ὤμους ποὺ γέρνουν πρὸς τὰ κάτω, κοκκαλιάρικα χέρια καὶ πόδια. Κεφάλι μικρὸ καὶ κοντό. Θώραξ μακρόστενος μὲ τάσι στὸ γούβιασμα. Βάρος κάτω τοῦ κανονικοῦ. Ἐπιδερμίδα ἀναιμική. Πρόσωπο μακρόστενο. Μεγάλη μύτη, κάτω σιαγὼν πρὸς τὰ μέσα. Τὸ πρόσωπο σχηματίζει ὀξεῖα γωνία. Ὑπερβολικὰ ἀνεπτυγμένο τρίχωμα τοῦ κεφαλιοῦ καὶ τῶν φρυδιῶν. Οἱ τρίχες εἶναι σκληρές, χονδρὲς καὶ πυκνές, στὶς γυναῖκες δὲ μακρειὲς καὶ ἄφθονες. Τὸ ὑπόλοιπο τρίχωμα τοῦ σώματος ἀραιό.

2) Ὁ ἀθλητικός: Ἀνάστημα μέτριο ἕως ψηλό. Πλατεῖς ὤμοι, ἰσχυρὸς θώραξ, λεπτὴ μέση, χοντρὰ κοκκαλα, ἰσχυροὶ μῦς. Μεγάλα χέρια καὶ πόδια. Δέρμα ἐλαστικὸ καὶ σκληρό. Ἀδρὰ χαρακτηριστικά. Τὸ κάτω σαγόνι δυνατό. Κρανίο ὑψηλό, στενὸ καὶ μακρουλό. Μύτη μάλλον κανονική. Περίγραμμα προσώπου ὠοειδὲς (ὀβάλ). Τρίχωμα ἄφθονο, σκληρὸ καὶ πυκνό. Σπανίως προσβάλλονται ἀπὸ φαλάκρα. Οἱ γυναῖκες ἔχουν ἀνδρικὴ ἐμφάνισι καὶ βαρειὰ φωνή.

3) Δυσπλαστικὸς τύπος εἶναι ὁ παιδόμορφος. Παρουσιάζει περιωρισμένη ἀνάπτυξι στὸ σύνολό της, ἀτελῆ διαμόρφωσι τοῦ προσώπου καὶ παιδικὴ ἀντίληψι ποὺ διατηρεῖται σ' ὅλη τὴ ζωὴ (εἶναι οἱ ἄνθρωποι γιὰ τοὺς ὁποίους λέμε πὼς δὲν μεγαλώνουν ποτέ).

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ τύποι ἀνήκουν στὴν κατηγορία τῶν σχιζοθύμων.

Ἂς δοῦμε τώρα τὸ ψυχολογικὸ πορτραῖτο τοῦ σχιζοθύμου.

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν χαρακτηρίζει πρωτίστως εἶναι ἡ κυριαρχία τοῦ λογικοῦ ἐπὶ τοῦ συναισθήματος. Γι' αὐτὸ ἀποφεύγει τὶς συναναστροφές, ἐπικοινωνεῖ μόνον μὲ πρόσωπα ποὺ ἀνήκουν στὴν ἴδια κατηγορία μ' αὐτὸν καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι τῆς σοβαρότητος. Εἶναι, ὅμως, καλόκαρδος, μ' ὅλο ποὺ ἀποφεύγει τὰ πολλὰ λόγια. Ἀγαπάει τὴ φύσι, τὴ μελέτη καὶ τὴν αὐτοσυγκέντρωσι. Ἔχει δικές του ἰδέες, ποὺ τὶς ὑποστηρίζει μὲ πάθος καὶ δὲν κάνει συμβιβασμούς. Γι' αὐτό, εἶναι αὐστηρὸς καὶ φανατικὸς στὶς κρίσεις του γιὰ τοὺς ἄλλους. Δὲν ἔχει εὐλυγισία στὶς συζητήσεις καὶ τοῦ ἀρέσει νὰ δογματίζη. Τείνει πρὸς τὴν ἀπομόνωσι καὶ τὴν αὐτοπειθαρχία. Ἔχει μεγάλη πεποίθησι στὸν ἑαυτό του, ἀλλ' ἡ πρακτική του ἀντίληψι τῆς ζωῆς τοῦ διαφεύγει καὶ γι' αὐτὸ ἔχει συχνὰ τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸν ἀδίκησαν ἢ τὸν παραγνώρισαν. Δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα προσαρμογῆς στὸν περιβάλλον, μέσα στὸ ὁποῖον ζῆ. Τὰ σχέδιά του χαρακτηρίζονται ἀπὸ μυχὸ ὑπολογισμὸ καὶ ἀκαμψία. Τὰ ἐμπόδια δὲν τὸν συγκρατοῦν καὶ φθάνει κάποτε σὲ τραγικὲς συγκρούσεις. Κατέχεται, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ μυστικοπάθεια, ποὺ συχνὰ τὸν παρασύρει σὲ χιμαιρικὰ σχέδια.

Στὴν πολιτικὴ εἶναι ἡ ὀργανωτικὴ μεγαλοφυΐα, ποὺ βαδίζει κατ' εὐθείαν πρὸς ἕνα σκοπό, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ συναισθηματισμούς (Μέγας Ἀλέξανδρος, Καῖσαρ, Φρειδερίκος τῆς Πρωσίας, Ναπολέων). Στὴν ἐπιστήμη καὶ τὴ φιλοσοφία εἶναι ὀρθολογιστὴς καὶ κατασκευάζει δικά του συστήματα (Σπινόζα, Καρτέσιος, Κάντ, Ἔγκελ, Νίτσε). Στὴν τέχνη εἶναι δραματικὸς ἢ τραγικός. Στὴ θρησκεία ὁ φανατισμός του τὸν κάνει ἑπαναστάτη (Καλβῖνος).

Κάθε νόμισμα, ὅμως, ἔχει καὶ τὴν ἀντίθετη ὄψι. "Ετσι, στὴν κατηγορία τῶν σχιζοθύμων ἀνήκουν καὶ οἱ ἀκόλουθοι τύποι:

Πολλὰ παιδιὰ γίνονται μικροὶ τύραννοι μέσα στὸ σπίτι. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, οἱ γονεῖς τους, ἀντὶ νὰ τὸ «χαίρωνται» θὰπρεπε νὰ προσπαθοῦν νὰ τὰ σωφρονίσουν.

α) Ὁ μπλαζέ. Μ' ὅλο ποὺ ὑποκρίνεται τὸν κουρασμένο (καὶ εἶναι πολλὲς φορὲς ὄχι ἀπὸ ἀνωτερότητα, ἀπὸ συναισθηματικὴ φτώχεια), ἐπιτηδεύεται σὲ μέγιστο βαθμὸ τὸ ντύσιμό του καὶ βρίσκεται διαρκῶς στὰ σαλόνια καὶ τὰ κοσμικὰ κέντρα, ποὺ, ὡστόσο, προσποιεῖται ὅτι τὰ ἀπεχθάνεται. Στὸ ντύσιμό του δὲν ἀκολουθεῖ πολλὲς φορὲς ἐξωφρενισμούς, γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ θέλει πρὸ παντὸς εἶναι νὰ τὸν προσέχουν. Ὑποδύεται κάποτε τὸ λεπτὸ αἰσθητικὸ καὶ τὸν ἐκλεκτικό. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀκόμη ἐπιτήδευσι: Στὴν πραγματικότητα ,δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτα.

Ὁ μπλαζὲ εἶναι ἕνας ἀρνητικὸς τύπος, ἕνα ἀληθινὸ παράσιτο τῆς ζωῆς, ἕνα κοινωνικὸ μηδενικό.

Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ μπλαζὲ εἶναι ὁ τύπος ποὺ ἔχει χορτάσει τὴ ζωὴ καὶ ποὺ ἔχει κουραστῆ ἀπ' αὐτήν. Ἀλλά, στὴν πραγματικότητα, συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Ἡ κούρασι ἦλθε σ' αὐτόν, προτοῦ καλὰ-καλὰ γνωρίση τὴ ζωή. Γιατὶ τὸ συναίσθημά του εἶχε νεκρωθῆ ἢ ἦταν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀναιμικὸ κι' ἀσθενικό.

Προσέξετε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια. Μὲ τὸν ἰλιγγιώδη ρυθμὸ τῆς σημερινῆς ζωῆς, πολλὰ παιδιὰ καταντοῦν «μπλαζὲ» ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά τους σ' αὐτήν. Στὴν ἀρχή, τοὺς ἀρέσει νὰ παριστάνουν τοὺς κουρασμένους. Ἔπειτα, ἡ κούρασι μπαίνει μέσα στὸ αἷμα τους. Οἱ αἰσθήσεις τους ἀμβλύνονται, τὸ μυαλὸ τοὺς ἀτονεῖ καὶ τὰ διαφέροντά τους σβήνουν τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Μὴν τὰ ἀφίνετε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, κάνοντας τὴ σκέψι ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ διορθωθοῦν. Προσπαθῆστε, τοὐναντίον, νὰ ζεστάνετε τὸ συναισθηματικό τους κόσμο, δῶστε φτερὰ στὴ φαντασία τους, κάμετέ τα νὰ πιστέψουν στὸν ἑαυτό τους, ξυπνῆστε τα. Ἀλλὰ κάμετέ το ἐγκαίρως, γιατὶ ἔπειτα θὰ εἶναι ἀργά.

β) Οἱ ἀσκοποὶ ἰδεολόγοι, ποὺ ζοῦνε μακρυὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ καταπιάνονται μὲ λογῆς-λογῆς θεωρίες, δικές τους ἢ ξένες. Ἂν ἐλέπετε μιὰ παρόμοια τάσι στὸ παιδί σας, μὴν διασθῆτε νὰ τὸ θαυμάσετε. Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, δὲν πρόκειται γιὰ πρωτοτυπία, ὅπως θὰ μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ἀερολόγο καὶ ἀσυνάρτητη διάθεσι, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν πρέπει νὰ περιμένετε τίποτα τὸ καλό. Φροντίστε, λοιπόν, νὰ ξαναφέρετε τὸ παιδί σας στὸ σωστὸ δρόμο, κάνοντάς το νὰ νοιώση ὅτι πρέπει νὰ μάθη καὶ νὰ καταλάβη πολλά, προτοῦ καταπιαστῆ μὲ τὰ προβλήματα τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς.

Τὰ παιδιὰ ποὺ ἀνήκουν σ' αὐτὸ τὸν τύπο γαντζώνονται συνήθως σὲ μιὰ θεωρία ἢ ἕνα φιλοσοφικὸ δόγμα καὶ δὲν θέλουν πιὰ ν' ἀκούσουν τίποτα ἄλλο, γιατὶ πιστεύουν πὼς κατέκτησαν τὴν ἀλήθεια. Προσπαθῆστε νὰ τ' ἀπομακρύνετε ἀπ' αὐτὸ τὸν τυφλὸ φανατισμό, ποὺ ὑπάρχει φόβος νὰ καταστρέψη ὁλόκληρη τὴ ζωή τους. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ὅτι τὰ παιδιὰ ρέπουν ἰδιαιτέρως στὸ δογματισμὸ καὶ τὸ φανατισμό. Αὐτὴ ἡ τάσι εἶναι μιὰ ψυχικὴ ἀναπηρία, ποὺ θὰ τὰ κάμη ἀνίκανα γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

γ) Οἱ μικροὶ τύραννοι, ποὺ φέρνονται ἐγωϊστικὰ καὶ δεσποτικά, ποὺ θέλουν νὰ διατάσσουν πάντοτε καὶ ποὺ ἔχουν ἕνα σωρὸ παραξενιές. "Αν τὸ παιδί σας ἀνήκη σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία, μὴν σηκώνετε τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μὴν μεταβάλλεσθε στὸ πρῶτο θῦμα του. Γιατὶ ἔτσι τοῦ κάνετε κακὸ καὶ τοῦ κλείνετε τὸ δρόμο πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

δ) Ὁ φλεγματικὸς τύπος, ποὺ δείχνει ἀπάθεια καὶ ἀδιαφορία γιὰ ὅλα τὰ πράγματα. Εἶναι πρωτεξάδελφος τοῦ «μπλαζέ», μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τοῦ λείπει ἡ ἐπιτήδευσι. Στὸν φλεγματικὸ τύπο τίποτα δὲν κάνει ἐντύπωσι.

Οἱ σύγχρονοι ἐγκληματολόγοι ἔχουν παρατηρήσει, ἐξ ἄλλου, ὅτι στὸ σχιζοθυμο τύπο ἀνήκουν τὰ 94% τῶν ἐκ συστήματος ἐγκληματιῶν καὶ κακοποιῶν (ὄχι δηλαδὴ ἐκείνων ποὺ ἐγκληματοῦν συμπτωματικά.

Ἐπίτασις τοῦ σχιζοθύμου τύπου εἶναι ὁ σχιζοειδής. Πρόκειται γιὰ ἕναν ἐνδιάμεσο τυπο μεταξὺ ὑγιοῦς καὶ ἀσθενοῦς. Ὁ σχιζοειδὴς εἶναι κι' ὅλας ἄρρωστος. Ὅταν ἡ πάθησίς του προχωρήση, καταντάει στὴ σχιζοφρένεια, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ διχασμὸ τῆς προσωπικότητος κι' ἀπὸ ἕναν χωρισμὸ τῶν ψυχικῶν λειτουργῶν, ἔτσι ποὺ ὁ ἀσθενὴς δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὲς προσωπικότητες, ἀνακατεμένες τὴ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ὁ κυκλοθυμικὸς τύπος.

✪✪

ΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΝΥΣΤΕΡΙΟΥ

Ἡ Χέρτα Στόλεφς, μιὰ νοικοκυρὰ 47 χρόνων ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες, ἔπρεπε νὰ ὑποστῆ μιὰ τομὴ στὸ σαγόνι ἐξ αἰτίας ἑνὸς χαλασμένου δοντιοῦ. Κατὰ λάθος, ὅμως, οἱ δυὸ γιατροὶ τοῦ χειρουργείου, ἕνας ἀναισθησιολόγος κι' ἕνας χειρούργος, τὴν χειρούργησαν στὴν κοιλιὰ γιὰ μιὰ ἀνύπαρκτη σκωληκοειδίτιδα. Φανταστῆτε τὴν κατάπληξί της ὅταν τὸ θυμὸ τῆς γυναίκας, ὅταν, ξυπνώντας ἀπὸ τὴν ἀναισθησία, βρέθηκε στὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου καὶ κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ. Οἱ δυὸ ἀφηρημένοι γιατροὶ θὰ παραπεμφθοῦν σύντομα σὲ δίκη.

Ὁ Βασ. Ψηφίδης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΨΗΦΙΔΗΣ

Παίζει σ' ὅλες τὶς θέσεις

ΕΝΑΣ ταλαντοῦχος παίκτης, ποὺ σήμερα ἀναγνωρίζεται ἀπ' ὅλους τοὺς εἰδικοὺς σὰν μιὰ ἐκλεκτὴ μονάδα τοῦ ποδοσφαίρου μας, εἶναι καὶ ὁ Βασίλης Ψηφίδης. Οἱ Ἀθηναῖοι φίλαθλοι εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τὸν θαυμάσουν πολλὲς φορές. Οἱ Θεσσαλονικεῖς, ὅμως, τὸν λατρεύουν. Δὲν εἶναι ὑπερβολικὸ αὐτό. Εἶναι ἡ πραγματικότητα.

Γεννήθηκε στὴ συμπρωτεύουσα τὸ 1944 καὶ ὅταν κατάλαβε τὸν ἑαυτό του σὰν παίκτη ποὺ μποροῦσε κάτι νὰ κάνη, πῆγε καὶ γράφτηκε κατ' εὐθεῖαν στὴν ὁμάδα τοῦ «Ἄρεως». Στὴν ἀρχὴ ἔπαιξε στὰ τσικό, ὕστερα στὴν ἐφηβικὴ καὶ μετὰ στὴν ἀναπληρωματική. Τελικὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του καὶ στὴν πρώτη ὁμάδα. Αὐτὸ ἔγινε τὸ 1960, στὸ μάτς «Ἐθνικοῦ» — «Ἄρεως» 1—0. Ἡ πρώτη αὐτὴ συμμετοχή του ἦταν ἱκανοποιητική. Ἀγωνίστηκε στὴ θέσι τοῦ ἔξω ἀριστερά. Ἐκεῖ τὸν τοποθέτησε ὁ Γιοχκοσλάβος προπονητὴς κ. Γκλίσοβιτς, ποὺ πρῶτος πίστεψε στὸ ταλέντο του.

Ἀπὸ τότε ὁ Ψηφίδης παίζει τακτικὰ στὴν πρώτη ὁμάδα τοῦ «Ἄρεως», μόνο ποὺ δὲν κατάφερε τὴν ἴδια θέσι. Ἀπὸ ἔξω ἀριστερὰ πῆγε μέσα ἀριστερὰ κι' ὕστερα ἀριστερὸ χάφ. Πάντοτε, ὅμως, ἀριστερά, γιατὶ ἔχει γιὰ «καλὸ» πόδι τὸ ἀριστερό, ὅπως οἱ ἄλλοι ἔχουν τὸ δεξί.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «Ἄρη» ἔχει παίξει καὶ στὴν ἐθνικὴ ὁμάδα Νέων, ποὺ πῆρε μέρος στὸ περυσινὸ πρωτάθλημα Εὐρώπης. Καὶ ἦταν ἀπὸ τοὺς καλύτερους παίκτες της.

Τὰ προσόντα του εἶναι ἡ μαχητικότητα, ἡ ἀντοχή, τὸ ἄλμα (κερδίζει τὶς περισσότερες κεφαλιές), ἡ κοφτὴ ντρίπλα καὶ ἡ ἐπιθετικὴ ἱκανότητα. Παρ' ὅλο, ποὺ δὲν εἶναι ἀκόμη εἴκοσι χρόνων, θεωρεῖται ὡσ-τόσο σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς φτασμένους ποδοσφαιριστὲς τῆς Βορ. Ἑλλάδος. Πέρυσι τελείωσε τὸ γυμνάσιο, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ ἀκολουθήση ἀνώτερες σπουδές. Ἀναγκάθηκε ἀνώτερες σπουδές. Ἀναγκάστηκε, λοιπόν, νὰ ριχτῆ ἀμέσως στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, σὰν ἐπαγγελματίας. Ἔτσι ἀνοίξε μαζὶ μὲ τὸ γελματίας. Ἔτσι ἀνοίξε μαζὶ μὲ τὸ φε-μπάρ. Οἱ φίλοι τοῦ «Ἄρεως» τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν προτιμᾶνε γιὰ τοῦ κάνουν «τζίρο».

"Αν δὲν ἦταν ποδοσφαιριστής, θὰ ἤθελε νὰ εἶναι μπασκετμπολίστας. Ἀγαπάει πολὺ τὸ μπάσκετ μπὼλ καὶ τοῦ ἀρέσει νὰ παίζη στὶς ἐλεύθερες ὧρες του. Ἀλλὰ τὸ ποδόσφαιρο ἔχει μεγαλύτερη δόξα καὶ περισσότερες ἀπολαύες.

Ἀθλητικὰ παραθυράκια

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ Κορνηλία Τσάπο, ἡ Οὐγγαρέζα καθηγήτρια σωματικῆς ἀγωγῆς, ποὺ ἔκανε ἐπιδείξεις γυμναστικῆς τὴν περασμένη ἑβδομάδα, θὰ ξαναρθῆ στὴν Ἀθήνα.

—Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ γυμνάστρια εἶναι μητρὸς τοῦ Οὐγγρου προπονητοῦ τῆς ἐθνικῆς μας ὁμάδος μοσπονδίας, γι' αὐτὸ καὶ τὸ μόνο ποὺ εὐχεται εἶναι νὰ μὴν εὐκαιρῆ γιὰ ταξίδια ὁ κ. Καντίλ...

—Ὁ κ. Α. Καστρινὸς παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν ΕΠΟ γιὰ νὰ πολιτευθῆ. Εἶναι ἡ μόνη παραίτησι ποὺ δὲν προκειται νὰ ἀνακληθῆ, ὅπως τόσες ἄλλες...

— Στὴ συνέλευσι τοῦ ΣΕΓΑΣ ὁ Γεν. Γραμματέας Ἀθλητισμοῦ κ. Βῆχος εἶπε μερικὰ πράγματα περὶ προγράμματος φιλάθλων καὶ Ὁμοσπον-διῶν, ἀλλὰ δὲν κάθησε ν' ἀκούση καὶ τὶς ἀπαντήσεις. Ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὸ "Ινσμπρουκ.

—"Εστω καὶ ἂν δὲν ἦταν ὅμως, οἱ κ.κ. Παπαναστασίου καὶ Παπαρέσκος «τοῦ τὰ εἶπαν γιὰ καλά», μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι κάποιος θὰ τοῦ τὰ μεταφέρη...

—Ὁ Στεφανάκος ἦταν πάντοτε Ἀθηναῖος ξενύχτης. Τώρα, ὅμως, ξενυχτάει καὶ... ἐπαγγελματικά.

— Πράγματι, ὁ διεθνὴς ποδοσφαιριστὴς τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» εἶναι ὑπερεμένος νὰ δουλεύη τὴ νύχτα, γιατὶ μετέχει στὸ «ψυχρὸ στρῶμα» μιᾶς ταβέρνας ποὺ ἔχει τὸ τίτλο «Ἀθῆναι, ὥρα 12»...

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ.. ΤΗΣ 9-2-64

Συμβουλὲς ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1 ΑΕΚ — ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ.	1
2 ΕΘΝΙΚΟΣ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΠΕΙΡ.	2
3 ΔΟΞΑ ΔΡΑΜΑΣ — ΠΑΟΚ	1 X 2
4 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛΚ. — ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ	1
5 ΠΑΝΑΙΓΙΑΛΕΙΟΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ.	1
6 ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ — ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ	X 2
7 ΠΙΕΡΙΚΟΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ.	1 X 2
8 ΒΥΖΑΣ — ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ	1
9 ΔΟΞΑ ΒΥΡΩΝΟΣ — ΔΙΑΓΟΡΑΣ	1
10 ΕΔΕΣΣΑΪΚΟΣ — ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΤΡΙΚ.	1
11 ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ — ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΕΡ.	1 X
12 ΑΤΑΛΑΝΤΑ — ΜΠΟΛΩΝΙΑ	1
13 ΤΟΡΙΝΟ — ΙΝΤΕΡ	1 X 2

Ἀναπληρωματικοί:

1 ΑΡΗΣ ΠΕΙΡ. — ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟΣ	X
2 ΔΩΡΙΕΥΣ — ΗΛΥΣΙΑΚΟΣ	1

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα «Πανιωνίου»—«Ἄρεως» Θεσσαλονίκης 1 — 0. Ὁ Κεφαλίδης τοῦ «Ἄρεως» μὲ ἀκροδάτικο «ψαλλίδι» σώζει τὴν ἑστία του ἀπὸ βέβαιο τέρμα. Δεξιὰ ὁ γκολκήπερ Παντελάκος.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΕΛΛΑΣ — ΑΓΓΛΙΑ

Οἱ ἀγῶνες τῶν ἐθνικῶν ἐρασιτεχνικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος καὶ Ἀγγλίας ὡρίσθησαν ἀπὸ τὴ ΦΙΦΑ γιὰ τὶς 12 Φεβρουαρίου (Λονδίνον) καὶ 11 Μαρτίου (Ἀθῆναι).

ΤΟ Δ. Σ. ΤΟΥ ΣΕΓΑΣ

Κατὰ τὶς ἀρχαιρεσίες, ποὺ ἔγιναν γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς νέας διοικήσεως τοῦ ΣΕΓΑΣ, ἐξελέγησαν οἱ ἑξῆς: Πρόεδρος Ἀπ. Νικολαΐδης, α'. ἀντιπρόεδρος Δ. Καραμπάτης, β'. ἀντιπρόεδρος Γ. Πάγζαρης, γ'. ἀντιπρόεδρος Α. Μαντέλλος, γεν. γραμματεὺς Δ. Ξηρουχάκης, εἰδικοὶ γραμματεῖς Β. Καρακίτσος, Γ. Ρεδιάδης, ταμίας Σ. Περίδης, ἔφορος Δ. Παπαρέσκος καὶ σύμβουλοι οἱ κ.κ. Δ. Ἀριστοβούλου, Μ. Κούβαρης, Γ. Τουμπαλίδης, Μαρίκα Ἀσβέρη, Κλ. Νάσλας, Α. Παππᾶς, Γ. Βασιλακόπουλος, Ξ. Νικολαΐδης, Π. Βαϊνδηρίδης, Η. Μισαηλίδης, Κ. Παπαναστασίου, Κ. Λουκατίου.

ΝΕΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

Τὰ περισσότερα σωματεῖα, ποὺ καλλιεργοῦν τὸ μπάσκετ μπώλ, ἐτάχθησαν ὑπὲρ τῆς δημιουργίας νέας Ὁμοσπονδίας γιὰ τὸ ἄθλημα. Ἡ διοίκησι τοῦ ΣΕΓΑΣ ἀποδέχθηκε ψήφισμα τῆς συνελεύσεως γιὰ νὰ κινήση τὴ διαδικασία γιὰ τὴν ἀνεξαρτητοποίησι τοῦ ἀθλήματος.

Η ΥΔΑΤΟΣΦΑΙΡΙΣΙ

Ἡ ὁμάδα ὑδατοσφαιρίσεως τοῦ «Ἐθνικοῦ» Πειραιῶς, ποὺ θὰ μεταβῆ στὴ Νεάπολι τῆς Ἰταλίας γιὰ νὰ μετάσχη στὸ πρωτάθλημα Εὐρώπης, πληρώθηκε γιὰ νὰ ἀντιμετωπίση στοὺς προκριματικοὺς τὶς ὁμάδες τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΤΟΥΡΝΟΥΑ

"Ενας γαλλικὸς σύλλογος ὀργανώνει τὸν προσεχῆ Νοέμβριο στὸ Παρίσι διεθνὲς τουρνουὰ μπάσκετ μπώλλ καὶ ἐκάλεσε νὰ μετάσχη ἑλληνικὴ ὁμάδα. "Ηδη ὁ Πανελλήνιος, ὁ ΠΑΟ, ὁ Τρίτων καὶ ἡ ΑΕΚ, μελετοῦν τὴν πρότασι καὶ ἐδείξαν ἐνδιαφέρον γιὰ νὰ μετάσχουν.

ΚΑΜΠ ΠΑΛΑΙΣΤΩΝ

Τὸ Στάδιο καὶ τὴν Κυριακὴ θὰ γίνουν στὴν αἴθουσα τοῦ Πανελληνίου τὰ ἀκόλουθα ἀγωνίσματα. Οἱ νικητὲς τῶν ἀγώνων αὐτῶν θὰ εἰσέλθουν σὲ εἰδικὸ «κάμπ» προκειμένου νὰ προπονηθοῦν ἐντατικὰ γιὰ τοὺς πολλοὺς ἀγῶνες τοῦ 1964 καὶ κυρίως γιὰ τοὺς Βαλκανικοὺς καὶ Ὀλυμπιακούς.

ΠΙΘΑΝΟΝ ΣΤΗΝ ΚΟΥΒΑ

Ἡ διοίκησι τῆς ΑΕΚ λαμβάνει πολλὲς προτάσεις γιὰ νὰ δώση ἀγῶνες στὸ ἐξωτερικό. Τελευταία τῆς ὑπεβλήθη καὶ ἡ πρότασι νὰ μεταβῆ στὴν Κούβα.

ΡΥΘΜΙΣΙ

Ἡ διοίκησι τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας πρέπει νὰ κινήση ταχέως γιὰ τὴ ρύθμισι τοῦ θέματος τῆς πολλαπλῆς ψήφου. Ἡ μονη λύσι εἶναι ἡ τακτοποίησί του μὲ νόμο, διαφορετικὰ οἱ ἐργατικοὶ νόμοι θὰ ἐφαρμόζωνται ὑποχρεωτικὰ μὴ ὑπαρχόντων ἄλλων ἀπὸ τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ἀθλητικοὺς συλλόγους, μὲ ὅλες τὶς γνωστὲς συνέπειες. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἀνήκει, βέβαια, στὴν ὑπεύθυνη κρατικὴ ὑπηρεσία (Γεν. Γραμματεία Ἀθλητισμοῦ) ἐάν, ὅμως, δὲν χωρήση ἡ Ποδοσφαιρικὴ Ὁμοσπονδία, τίποτα δὲν πρόκειται νὰ γίνη καὶ τὰ σωματεῖα, οἱ ἐνώσεις ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια, θὰ ταλαιπωροῦνται ἀκαταπαύστως καὶ χωρὶς τέλος, κατὰ τὶς διαθέσεις τοῦ πρώτου τυχόντος.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ ΣΑΣ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Τὰ αὐγὰ καὶ τὰ λίπη

Τὸ βραστὸ αὐγὸ (65—80 θερμίδες) εἶναι μιὰ πλήρης τροφή, πολὺ ὑγιεινὴ καὶ εὔπεπτη, ἀρκεῖ νὰ εἶναι φρέσκια. Προσφέρει στὸν ὀργανισμὸ τὶς καλύτερες ζωϊκὲς πρωτεΐνες καὶ τὶς πιὸ εὔκολες νὰ ἀφομοιωθοῦν. Προσφέρει ἐπίσης λίπη, μεταλλικὰ στοιχεῖα καὶ βιταμίνες: βιταμίνες Α καὶ D (ἀνάπτυξι καὶ ἀντίστασι κατὰ τοῦ ραχιτισμοῦ), βιταμίνη Β (γιὰ τὸ νευρικὸ σύστημα) καὶ βιταμίνη Ε (ἀναπαραγωγή). Δυὸ αὐγά, ἀρκοῦν, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὶς μισὲς βιταμίνες ἀπ' ὅσες χρειάζεται κάθε μέρα ὁ ὀργανισμός μας.

Συνιστᾶται: Στοὺς ἀναιμικούς, στοὺς ἀδύνατους ὀργανισμούς, στοὺς φυματικούς, στοὺς ἀναρρωνύοντας, στὶς ἐγκύους καὶ στὶς μητέρες ποὺ θηλάζουν. Ἡ περιεκτικότητά του σὲ γλυκεροφωσφορικὸ ἀσβέστιο τὸ κάνει κατάλληλη τροφὴ γιὰ ὅσους κουράζονται σωματικὰ ἢ πνευματικά.

Συνιστᾶται ἀκόμα γιὰ τὰ παιδιά.

Ἐπιτρέπεται στὶς δίαιτες ἀδυνατίσματος, (ἕνα ἢ δυὸ τὴν ἡμέρα), κυρίως μελάτο ἢ σφιχτό.

Ἀπαγορεεύται (κυρίως ὁ κρόκος) σὲ ὅσους πάσχουν ἀπὸ ἡπατικὲς παθήσεις καὶ κυρίως ἀπὸ παθήσεις τῆς χολῆς, καθὼς καὶ σὲ ὡρισμένους ἀλλεργικούς.

Τ' αὐγὸ μπορεῖ νὰ προκαλέση οὐρτικάρια, πονοκεφάλους, ἡπατικὲς κρίσεις κλπ., ἀλλὰ σὲ πολὺ σπάνιες περιπτώσεις, καὶ δὲν πρέπει νὰ κόβη κανεὶς τ' αὐγὸ ἀπὸ τὴ διατροφή του, ἂν δὲν εἶναι ἀπολύτως βέβαιος πὼς αὐτὰ προκαλοῦν τὶς ἀνωμαλίες ποὺ ἀναφέραμε.

Ἐπίσης, ὅσοι παρουσιάζουν αὔξησι τοῦ ποσοστοῦ τῆς χοληστερόλης, δὲν πρέπει νὰ τρώνε περισσότερα ἀπὸ 2—4 αὐγὰ τὴ βδομάδα.

Τρόποι παρασκευῆς: Τὰ πιὸ εὐκολοχώνευτα αὐγὰ εἶναι τὰ μελάτα κι' αὐτὰ ποὺ βράζουν σπασμένα μέσα σὲ νερὸ (ποσέ). Τὰ σφιχτὰ αὐγά, παρὰ τὴν κακή τους φήμη, εἶναι ἀρκετὰ εὔπεπτα, ἀρκεῖ νὰ μασηθοῦν καλά. Λίγο πιὸ δύσπεπτες εἶναι οἱ ὀμελέττες καὶ κυριολεκτικὰ δύσπεπτα τὰ τηγανιτὰ αὐγά.

Ὁ ὀργανισμὸς δέχεται εὐκολώτερα τὸ αὐγό, ὅταν εἶναι ἀνακατεμένο μέσα σὲ ἄλλη τροφή: γλυκό, κρέμα, πουρέ, κλπ., ἀρκεῖ βέβαια νὰ μὴν πρόκειται γιὰ φαγητὰ τηγανισμένα ἢ μὲ βαρειὲς σάλτσες.

Πῶς νὰ διαλέγετε τ' αὐγά: Τὰ μελάτα αὐγὰ κι' ἐκεῖνα ποὺ δίνουμε στὰ παιδιά, πρέπει νὰ εἶναι πάρα πολὺ φρέσκα, κυρίως τὸ καλοκαῖρι, δηλαδὴ ποτὲ περισσότερο ἀπὸ 3—4 ἡμερῶν. Ἀκόμα καλύτερα, ἂν εἶναι «τῆς ἡμέρας». Γιὰ τοὺς ἐνήλικες εἶναι καλὰ καὶ τὰ λεγόμενα «αὐγὰ τοῦ μπακάλη», ποὺ δὲν πρέπει νὰ ξεπερνοῦν τὶς 15 μέρες τὸ καλοκαῖρι καὶ τὶς 21 τὸ χειμῶνα.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε ἂν εἶναι φρέσκο τὸ αὐγό, τὸ ρίχνουμε σὲ αλατόνερο (12 γραμμάρια ἁλάτι γιὰ κάθε 100 γραμ. νερό). Αὐτὸ ποὺ δὲν εἶναι πάνω ἀπὸ 2—3 ἡμερῶν, μένει κάθετο στὴ μέση τοῦ ὑγροῦ. Ὅταν εἶναι 6—8 ἡμερῶν, ἀνεβαίνει πρὸς τὴν ἐπιφάνεια, τόσο πιὸ πλαγιαστὰ ὅσο πιὸ μπαγιάτικο εἶναι, καὶ μετὰ ἀπὸ τὶς 15 μέρες πλέει στὴν ἐπιφάνεια ἐντελῶς ὁριζόντιο.

Ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ τῆς ἡμέρας εἶναι φουσκωτὸς καὶ σφιχτός, τοῦ ἁπλῶς φρέσκου αὐγοῦ ἔχει πλατυνθῆ λίγο καὶ τοῦ μπαγιάτικου ἁπλώνεται σὰ νερό, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σπάζη.

Εἶναι προτιμότερο νὰ ἀποφεύγουμε τὸ αὐγὸ σκόνη, γιατὶ ἀλλοιώνεται εὔκολα.

Τὰ αὐγὰ τῆς γαλοπούλας καὶ τῆς πάπιας, χαλάνε πολὺ πιὸ εὔκολα ἀπὸ τῆς κότας καὶ γι' αὐτὸ δὲν συνιστῶνται.

Δηλητηριάσεις ἀπὸ αὐγὰ ὀφείλονται πάντα σὲ αὐγὰ μπαγιάτικα. Πρόκειται γιὰ μικροβιακὲς δηλητηριάσεις, ποὺ θεραπεύονται μὲ ἀντιβιοτικὰ

ΤΑ ΛΙΠΗ

Οἱ λιπαρὲς οὐσίες εἶναι ἐντελῶς ἀπαραίτητες στὸν ὀργανισμό. Παίζουν τὸ ρόλο τους στὴ συντήρησι τῶν κυττάρων, στὶς ἡπατικὲς καὶ ἐντερικὲς λειτουργίες καί, κυρίως, δίνουν τὶς θερμίδες, ποὺ χωρὶς αὐτὲς δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξη «ἀνθρώπινη ἐνέργεια», δηλαδὴ διατήρησι τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος καὶ ἀντίστασι κατὰ τοῦ κρύου. Οἱ θερμίδες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ λίπη, ἔχουν πιὸ ἀποτελεσματικὲς θερμαντικὲς ἰδιότητες ἀπὸ τὶς θερμίδες κάθε ἄλλης τροφῆς.

Ἡ ἔλλειψι λιπαρῶν οὐσιῶν ἀπὸ τὴ διατροφή, μπορεῖ, λοιπόν, νὰ προκαλέση σοβαρὲς ἀνωμαλίες στὴν πέψι, στὰ νεφρά, στοὺς ἀδένες, κλπ. καὶ ἀκόμα —στὶς χειρότερες περιπτώσεις— τὸ θάνατο.

Ἀλλά, ἡ ἀπαραίτητη ποσότητα λιπαρῶν οὐσιῶν, ποὺ πρέπει νὰ καταναλίσκη ἕνας ὑγιὴς ἄνθρωπος, δὲν εἶναι μεγάλη. Ἀρκοῦν 35—50 γραμμάρια τὴν ἡμέρα γιὰ τοὺς ἐνήλικες, καὶ λιγώτερα γιὰ τὰ παιδιά. Στὶς ψυχρὲς χῶρες καὶ σὲ περιπτώσεις ἔντονης σωματικῆς κοπώσεως, εἶναι ἀνάγκη νὰ αὐξάνεται αὐτὴ ἡ ποσότητα.

Ἀφοῦ, λοιπόν, μᾶς ἀρκοῦν κατὰ μέσο ὅρο 40 γραμ. λιπαρῶν οὐσιῶν καθημερινά, ἡ κατανάλωσί τους ξεπερνάει κατὰ κανόνα τὸ ὅριο. Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λίπη ποὺ καταναλώνουμε ἐν γνώσει μας, (βούτυρο, λάδι, κλπ.) ξεχνᾶμε συνήθως πὼς πολλὲς τροφὲς περιέχουν λιπαρὲς οὐσίες ἀπ' τὴν ἴδια τους τὴ σύστασι: τὸ γάλα καὶ τὰ τυριὰ π.χ. περιέχουν 10—40% λίπος, τὰ κρέατα καὶ τὰ παχειὰ ψάρια 10—30%, οἱ ξηροὶ καρποὶ 50—60%, κλπ...

Ἡ κατάχρησι λιπαρῶν οὐσιῶν ἔχει καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν ὑγεία:

1) Τὰ λίπη, κυρίως ὅταν ἔχουν μπῆ στὴ φωτιά, εἶναι δύσπεπτα καὶ νοσηρὰ γιὰ τὸ συκώτι.

2) Οἱ περισσότερες μορφὲς παχυσαρκίας ὀφείλονται σὲ ὑπερβολικὴ κατανάλωσι λιπαρῶν οὐσιῶν.

3) Ἡ κατάχρησι λιπαρῶν οὐσιῶν, κυρίως ζωϊκῶν (βούτυρο, λαρδί, γάλα, κλπ.) εἶναι κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ὑπεύθυνη γιὰ τὸ σχηματισμὸ τῆς χοληστερόλης καί, κατὰ συνέπεια, γιὰ τὶς παθήσεις τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν ἀρτηριῶν. Παραδείγματος χάρι, ἡ ἀρτηριοσκλήρωσι, ἡ βασικὴ αἰτία τῶν καρδιο-αγγειακῶν παθήσεων, χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἕνα ἀπόθεμα χοληστερόλης στὰ τοιχώματα τῶν ἀρτηριῶν καί, γενικά, ἀπὸ αὔξησι τῆς χοληστερόλης στὸ αἷμα. Ἐπομένως, ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ τέτοιες παθήσεις, πρέπει νὰ ἀποφεύγουν ὅσο γίνεται τὰ λίπη.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΩΝ ΛΙΠΑΡΩΝ ΟΥΣΙΩΝ

Βασιλικὸ καὶ ἄλλα ζωϊκὰ λίπη. Ὅπως θὰ ξέρετε, τὸ βασιλικὸ εἶναι τὸ λιωμένο χοιρινὸ λίπος, ποὺ τόσο συχνὰ χρησιμοποιοῦν οἱ νοικοκυρές. Δὲν περιέχει καθόλου βιταμίνες καὶ εἶναι ἀσφαλῶς τὸ πιὸ δυσκολοχώνευτο ἀπ' ὅλα τὰ λίπη.

Δὲν συνιστᾶται σὲ κανένα.

Ἀπαγορεύεται κατηγορηματικὰ στοὺς δυσπεπτικοὺς καὶ στοὺς ἡπατικούς. Ἐξ ἄλλου, ὡρισμένοι διαιτολόγοι κατηγοροῦν τὸ βασιλικὸ πὼς αὐξάνει τὶς ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ σὲ βιταμίνη Ε, (βιταμίνη ἀναπαραγωγῆς) καὶ ἐπομένως εἶναι ἐμμέσως μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίες τῆς γυναικείας στειρότητος.

Ὅλα τα ζωϊκὰ λίπη, χοιρινό, βωδινό, ἀρνίσιο, κλπ. εἶναι δυσκολοχώνευτα καὶ πρέπει νὰ ἀποφευγωνται.

Βούτυρο: Εἶναι τὸ καλύτερα ἀπὸ τὰ ζωϊκὰ λίπη. 100 γραμ. = 760 θερμίδες. Τὸ βούτυρο εἶναι ἕνα λίπος σχεδὸν ἁγνό, εὐκολοχώνευτο ὅταν εἶναι ὠμό, ἔχει δὲ τὸ πλεονέκτημα νὰ προσφέρη στὸν ὀργανισμὸ δυὸ σπουδαῖες βιταμίνες: τὴ βιταμίνη Α, τῆς ἀναπτύξεως, καὶ τὴ βιταμίνη D, ἀντιρραχιτική.

Δυστυχῶς, ὅταν ψηθῆ κατὰ ὁποιοδήποτε τρόπο, γίνεται δύσπεπτο καὶ χάνει τὶς βιταμίνες του, ὅπως ὅλες οἱ τροφὲς ποὺ μένουν πολὺ στὴ φωτιά.

Ἐπομένως, εἶναι προτιμότερο νὰ τρῶμε τὸ βούτυρο ὠμὸ ἢ νὰ τὸ ρίχνουμε στὸ φαγητὸ τὴν τελευταία στιγμή, ὥστε νὰ πάρη μόνο μιὰ-δυὸ βράσεις. Αὐτὸ τὸ μέτρο εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ ὅσους ἔχουν εὐαίσθητο πεπτικὸ σύστημα.

Πάντως, ἂν βάλετε τὸ βούτυρο νὰ ψηθῆ μαζὶ μὲ τὸ φαγητό, φροντίστε τουλάχιστον νὰ μὴν σκουρήνη.

Στὶς δίαιτες ἀδυνατίσματος, τὸ βούτυρο εἶναι προτιμότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα λίπη, ἀλλὰ σὲ μικρὴ ποσότητα, (15—20 γραμ. τὴν ἡμέρα). Ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ παθήσεις τῆς χολῆς καὶ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, μποροῦν νὰ τρῶνε ὠμὸ βούτυρο σὲ μικρὲς ποσότητες, ἀλλὰ ποτὲ βρασμένο ἢ τηγανισμένο.

Ἐπίσης, ἡ κατανάλωσι τοῦ βουτύρου περιορίζεται αὐστηρὰ γιὰ ὅσους παρουσιάζουν αὐξημένο ποσοστὸ χοληστερόλης στὸ αἷμα καὶ γιὰ ὅσους πάσχουν ἀπὸ ἀρτηριοσκλήρωσι ἢ ἄλλες παθήσεις τῶν ἀρτηριῶν.

Πῶς νὰ διαλέγετε τὸ βούτυρο: Τὸ βούτυρο ποὺ ἔγινε ἀπὸ ὄχι ἀποστειρωμένο γάλα, μπορεῖ νὰ μεταδώση τὶς ἴδιες ἀσθένειες ποὺ ἀναφέραμε γιὰ τὸ γάλα. Ἐπομένως, δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ ἀγοράζουμε βούτυρα ἀγνώστου προελεύσεως.

Τὸ φρέσκο βούτυρο, ὅταν εἶναι καλῆς ποιότητος, μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ 4—6 μέρες ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμα, χάρις στὰ ψυγεία, ἀλλὰ εἶναι προτιμότερο νὰ μὴν ξεπερνάη τὴ μιὰ βδομάδα. Μὴ χρησιμοποιῆτε σὲ καμμιὰ ἀπολύτως περίπτωσι, ταγγισμένο βούτυρο.

Τὸ ἀλατισμένο βούτυρο μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ περισσότερο, ἀλλὰ στὸ τέλος ταγγίζει κι' αὐτό.

Λάδι: Εἶναι τὸ καλύτερο ἀπ' τὰ φυτικὰ λίπη. 100 γραμ. = 99 θερμίδες. Τὸ λάδι, ποὺ εἶναι εὔπεπτο, ἀρκεῖ νὰ μὴν ψηθῆ πολύ, ἔχει τὸ μειονέκτημα πὼς δὲν περιέχει βιταμίνες. Ἀπ' τὴν ἄλλη, παρουσιάζει τὸ προτέρημα πὼς ἔχει μιὰ «ἀντιτοξικὴ» ἰδιότητα καὶ πὼς δὲν ὑποβοηθεῖ τὸ σχηματισμὸ χοληστερόλης.

Τὸ πιὸ καλὸ ἀπὸ τὰ λάδια εἶναι τὸ ἐλαιόλαδο, ποὺ ἀποσυμφορεῖ τὸ συκώτι καὶ ἐπιταχύνει τὶς συσπάσεις τῆς χολοδόχου κύστεως, ἔτσι ὥστε νὰ ἔχη ἰδιότητες φαρμάκου.

Τὸ τηγανισμένο λάδι εἶναι δύσπεπτο.

Μαργαρίνη: Φτηνότερη. 100 γραμ. = 760 θερμίδες.

Ἡ μαργαρίνη, ποὺ κατασκευάζεται ἀπὸ φυτικὰ ἔλαια, εἶναι τόσο θρεπτικὴ ὅσο τὸ βούτυρο κι' ἔχει τὸ πλεονέκτημα πὼς εἶναι φτηνότερη καὶ ταγγίζει δυσκολώτερα. Ἀλλὰ δὲν περιέχει βιταμίνες (ἐπομένως εἶναι ἀκατάλληλη γιὰ τὰ παιδιά). Δὲν συνιστᾶται στοὺς δυσπεπτικοὺς καὶ στοὺς ἡπατικούς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Δημητριακά, ἄλευρα, ψωμὶ καὶ ζυμαρικά.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Ἄνω — κάτω σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΧΕΤΙΚΑ — ΚΑΠΑΜΑΣ. 2) ΚΑΡΑΒΑΝΙ — ΛΑΓΑΡΑ. 3) ΑΒ — ΚΑΡΑΒΙ — ΛΩ — ΑΡ. 4) ΠΑΤ — ΝΑΠΑΙΟΙ — ΑΠΩ. 5) ΑΝΟΙ — ΝΟΝ — ΑΛΙΣ. 6) ΝΙ — ΩΜΟΛ — ΠΟΝΤΙΚΙ. 7) ΥΣ — ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ. 8) ΑΔΗΣ — ΕΤΟΣ. 9) ΑΝΑΠΟΔΙΣΙΣ — ΛΙ. 10) ΚΑΡΟΛΟΣ — ΖΕΡΟ — ΚΑ. 11) ΑΛΗΣ — ΙΙΙ — ΣΠΟΡ. 12) ΤΑΣ — ΚΑΤΣΑΡΑ — ΜΙΑ. 13) ΕΤ — ΟΙ — ΠΟΝΗΜΑ — ΝΤ. 14) ΧΟΙΡΟΣ — ΝΟΤΑΡΙΟΣ. 15) ΑΣΚΗΣΙΣ — ΣΙΝΑΠΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΚΑΠΑΝΗ — ΑΚΑΤΕΧΑ. 2) ΧΑΒΑΝΙ — ΑΝΑΛΑΤΟΣ. 3) ΕΡ — ΤΟ — ΥΔΑΡΗΣ — ΙΚ. 4) ΤΑΚ — ΙΩΣΗΠΟΣ — ΟΡΗ. 5) ΙΒΑΝ — ΣΟΛ — ΚΙΟΣ. 6) ΚΑΡΑΝΟΣ — ΔΟΡΑ — ΣΙ. 7) ΑΝΑΠΟΛΗΣΙΣ — ΤΠ. 8) ΙΒΑΝ — ΙΣΟΝ. 9) ΙΙ — ΠΑΡΙΖΙΑΝΟΣ. 10) ΑΛ — ΟΛΟΝ — ΣΕΙΡΗΤΙ. 11) ΠΑΛΙ — ΝΤΕ — ΑΜΑΝ. 12) ΑΓΩ — ΑΤΙΤΛΟΣ — ΑΡΑ. 13) ΜΑ — ΑΛΙΚΟΙ — ΠΜ — ΙΠ. 14) ΑΡΑΠΙΚΟΣ — ΚΟΙΝΟΙ. 15) ΣΑΡΩΣΙΣ — ΤΑΡΑΤΣΑ.

Ἀπρόοπτα

1) Ὅταν πρόκειται γιὰ ὧρες [23 (δηλαδὴ 11 μ.μ.) + 9 = 8 π.μ.]. 2) Τὰ νούμερα, ποὺ παίζονται σ' ἕνα θέατρο ἢ σ' ἕνα βαριετέ. 3) Τὸ ἐρωτηματικό. 4) Τὸ τηλεγράφημα. 5) Τὸ κουμπί. 6) Οἱ τρίχες ἑνὸς φαλακροῦ. 7) Ἡ μανικιουρίστα. 8) Ὁ χρόνος. 9) Ἡ σκιά. 10) Τὰ γράμματα (5 καὶ οἱ δύο).

Φτερωτὲς συλλαβὲς

1) ΜΑΓΝΗΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ.
2) ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ.

Χιοῦμορ καὶ 7 ὁμοιότητες

1) Ὁ χαλκᾶς τῆς περιφράξεως, ἀριστερὰ καὶ τὸ βραχιόλι τοῦ φακίρη. 2) Τὸ ἄκρον τοῦ μπαστουνιοῦ καὶ τὸ στόμιο τοῦ φλάουτου. 3) Ἡ σκιὰ τοῦ κυρίου καὶ τὸ μεγάλο φύλλο, δεξιά. 4) Ἡ λάμπα στὸ βάθος καὶ ὁ καρπὸς τοῦ δέντρου. 5) Τὸ κέλυφος τῆς μικρῆς χελώνας καὶ τὸ κάλυμμα τοῦ πανεριοῦ. 6) Ἡ σχισμὴ στὸν τοῖχο καὶ τὸ δενδρύλλιο πλάϊ στὸ φακίρη. 7) Τὸ στόμα τῆς μικρῆς χελώνας καὶ ἡ μύτη τοῦ μικροῦ.

★

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 991 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΤΟΚΟΣ. 2) ΕΡΑΝΟΣ — ΛΕΠΤΑΙ. 3) ΡΑ — ΑΤΟΝΑ. 4) ΑΠΑΤΑΙ — ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ. 5) ΓΑΝΑ — ΔΙΣΚΟΙ — ΝΑΣ. 6) ΟΛΟΙ — ΚΥΡΤΑ — ΑΚΟΝΙ. 7) ΙΟΣ — ΦΑΝΑΡΙ — ΑΜΙΑΙ. 8) ΙΑΜΑΤΑ — ΑΓΡΙΑΙ. 9) ΕΡΩΤΩ — ΑΝΑΜΑ. 10) ΒΟΤΑΝΗ — ΟΡΕΙΝΑ. 11) ΓΗΡΑΣ — ΑΤΟΜΟΝ — ΩΡΑ. 12) ΜΑΝΙΑ — ΛΕΡΟΣ — ΟΠΕΡ. 13) ΑΜΑ — ΣΤΗΛΑΙ — ΠΟΤΑ. 14) ΣΤΑΣΙΜΟΤΗΣ — ΘΘΟΝΑΙ. 15) ΙΣΤΟΣ — ΙΑ. 16) ΚΑΙΤΟΙ — ΣΙΑΛΟΣ. 17) ΑΝΑΣ ΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΤΡΑΓΟΙ. 2) ΑΠΑΛΟΙ — ΒΗΜΑΤΑ. 3) ΤΕ — ΑΝΟΣΑ — ΟΡΑΜΑ. 4) ΟΡΑΤΑΙ — ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ. 5) ΚΑΤΑ — ΦΑΡΑΣΙ. 6) ΟΝΟΙ — ΚΑΤΩΝ — ΑΣΜΑΤΑ. 7) ΣΟΝ — ΔΥΝΑΤΗ — ΤΟ. 8) ΣΑΤΙΡΑ — ΑΛΗΤΑΙ. 9) ΑΣΤΡΑ — ΑΤΕΛΗ. 10) ΛΕΥΚΑΙ — ΟΡΑΣΙΣ. 11) ΡΟ — ΑΝΟΜΟΙ — ΣΙΑ. 12) ΑΠΝΟΙΑ — ΓΑΡΟΣ — ΟΤΑΝ. 13) ΚΑΡΜΕΝ — ΘΟΛΑ. 14) ΠΑΡΑΝΟΜΙΑΙ — ΟΠΟΣΟΣ. 15) ΧΑΝΙΑ — ΝΩΠΟΝ — ΣΣ. 16) ΑΙΣΙΑΙ — ΑΡΕΤΑΙ. 17) ΑΡΑΙΑΙ.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ ἰατρὸς γυναικολόγος Δ. Διαμαντόπουλος ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στὶς Ἑλένην Ψωμάκη, Ἡράκλειον, Μαρίαν Κουδούνη, Πάτρας, Φρόσω Καλαντζόγλου, Θεσ)νίκην καὶ Κατερίνα Κιτροπούλου, Πάτρας.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Γιούλα Ἀντωνοπούλου, Π. Πάτρας, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Μαρίνα Πολυκάρπου, Λ. Λεοντίου Α' 138, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Μαίρη Μιχαηλίδου, Ἀρεδιοῦ, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο κατὰ προτίμησιν μὲ ναυτικοὺς μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Σόφη Ἀνδρέου, Ἀρχιεπισκόπου Κυπριανοῦ Νο 8, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Νῖκος Τουμπίδης, Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Πάρις Καζερός, Αἰσώπου Νο 11, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ντῖνος Παπαδάκης καὶ ὁ Ἄκης Πορφύρας, Σωτήρα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μιχαλάκης Θεοδώρου καὶ ὁ Χρ. Πασιαρδῆς, Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Νεοκλῆς Τσιτώτας, Δημάρχου Ζαρμάνη 7, Λάρισα, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, Ἀσία, Ἀφρική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μερικὰ γραμματόσημα.

Ὁ Στέφανος Γκόγκος, Ἀνθέων 4, Ἀθῆναι 465, καὶ ὁ Διονύσιος Σίσκος Κανάρη 30, Ἀθῆναι 465, GRECE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων.

Ὁ Ἄρης Πετρόπουλος, (27 χρόνων), Ψαρρῶν Νο 3, Πειραιεύς, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κ. Γραβάνης, (24 χρόνων), Καρασλῆ καὶ Δημητρίου 1827 Πέραμα, Πειραιεύς, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἡλικίας 17—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Ἀριστοτέλης Μπαϊράμης καὶ ὁ Λάμπρος Μπαϊράμης, Μεταξᾶ 25, Λάρισα, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Σπῦρος Κτενᾶς καὶ ὁ Παναγιώτης Ἀργυρὸς Φρυᾶ Νο 22, Σφακιωτῶν Λευκάς, GRECE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἡλικίας μέχρι 21 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ καθὼς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ Πάγκαλος Γ. (20 χρόνων). Διπύλου 8, Ἀθῆναι, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ A. VAGENAS, 212 PICKLES ST. PORT MELBOURNE, VIC. AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 19 — 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας, καθὼς καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ JOHN SPARTAS, (23 χρόνων), 245 AUSTRALIA ST. NEWTOWN SYDNEY, AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Σπάρτη, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ HANS TELEMANN, (32 χρόνων) 5 K'O'LN RIEHL, AMSTERDAMER 135, W. GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα.

Ὁ E. KOS., Co DANICE SHELLEY 8 NEWSOME PARK JAMAICA PLAIN No 30 MASS., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 21 — 25 χρόνων, μόνο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, Κύπρο, Αἴγυπτο καὶ Τουρκία. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ COSTAS PAVLIDES, (26 χρόνων), καὶ ὁ TONY DROSINIS, (21 χρόνων), No 1 VICTORIA COURT MAIN ROAD FISHERS HILL, GERMISTON, S. AFRICA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ ATANASIO PANUS, VIA BUON PORTO 11, P)SO ZARRI, FERRARA, ITALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ C. PALIANASIS, 382 BAY ST., PORT MELBOURNE, VIC., AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 18 — 25 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας, καθὼς καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δυὸ φίλες, ἡ KIKI καὶ ἡ LOULA IOANNIDOU, (18 χρόνων), 9 CHEIKH ALI EL LESSI ATTARINE ALEXANDRIE, EGYPTE, UAR, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ἡ RENA PAPADOPOULOU καὶ ἡ SOFOULA SIMEONIDOU, KANARYA SOK. No 14)1, ISTANBUL, TURKIYE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ NITSA APOSTOLOPOULOU, ἡ DIMITRA GEORGIADOU, ἡ KETI MOURATIDOU, ἡ MARIA ANAGNOSTOU καὶ ἡ FOFO FLOROU, BREMECKETAL 5798 HOPPECKE WESTFALEN, GERMANY, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 25 — 40 χρόνων.

Ἡ VICKI NICOLAOU, 9 SOUTH HAMPTON RD. FOOTSCRAY VIC. AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μ' ἕνα σοβαρὸ κύριο, ἡλικίας ἄνω τῶν 35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς γνωριμίας καὶ ἀργότερα τὸ γάμο.

— Δὲ θὰ παίξης μαζί μου τὸν Ἐυθύδεμο, Μαρία;

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας	7
»	Δολλάρια	20
»	Φρ. Βελγ.	1000
»	Φρ. Γαλλ. νέα	100
»	Φρ. Ἑλβ.	90
»	Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Δ)ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ PETROS KONTRAFOURIS, S)S ENOTIS, Co MESS. PHOENIX MARITIME AGENCIES INC ONE BROADWAY ST., NEW YORK No 4, N.Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ STAMATIOS DOUKAKIS, (20 χρόνων), καὶ ὁ GEORGE BROUNTZIS, (20 χρόνων), S)S AMERICANA Co VLASSOPOULOS LTD. BEVIS MARKS HOUSE, LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ D. PITSIKALIS, S)S CAPETAN ANTONIS, Co LUCAS NOMICOS LTD. KEMPSON HOUSE 35)37 CAMOMILE ST. LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 16 — 20 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Τρεῖς φίλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ Ε. Ν., ὁ STELIOS STILIANOU, ὁ COSTAS GEORGIOU καὶ ὁ NIKOS GEORGIOU, S)T TINA ONASSIS, OLYMPIC MARITIME S.A., 17 AVE. DE MONTE CARLO, MONACO, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ MARKOS PAPOUTSAS, S)S ELENI V. Co ORION SHIPPING Co 29 BROADWAY N.Y.6, NEW YORK, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ D. BOULIS καὶ ὁ ELIAS TRIPOLITSIOTIS, S)T ALDEBARAN Co R. AND K. LTD. CLARE HOUSE 30)33 MINORIES ST. LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ἡλικίας 17 — 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

«ΑΓΑΠΩ

Ἔτσι εἶχε γράψει

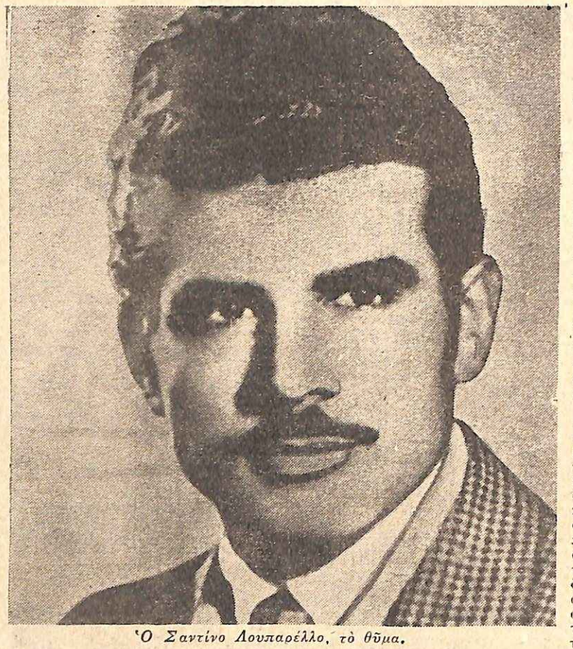

Ὁ Σαντίνο Λουπαρέλλο, τὸ θῦμα.

Γοματισμένος στὴν ἐκκλησία τῆς Σάντα Μαρία, στὸ Μιλάνο, ἕνας ἄντρας ντυμένος ἀρκετὰ κομψά, προσευχόταν σιωπηλά. Ἡ παρουσία του δὲν ξέφευγε ἀπὸ μερικοὺς πιστούς, μὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ ὅτι ἐκεῖνος ὁ νέος θὰ γινόταν σὲ λίγο δολοφόνος καὶ ὅτι προσευχόταν παρακαλῶντας τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δώσῃ δύναμι νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ δολοφονικό του σκοπό. Ἐπρόκειτο νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄντρα τῆς φίλης του, ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν τὸν ντώριζε κἄν.

ΜΕ ΠΕΝΤΕ ΣΦΑΙΡΕΣ

Μιὰ ὥρα μετὰ ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ὁ νέος ἔβγῆκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῆς Σάντα Μαρία, ἕνα τηλεφώνημα κάλεσε τὴν ἀστυνομία στὴν ὁδὸ Ματζέντα 55. Ὁ θυρωρὸς τοῦ οἰκοδομήματος εἶχε βρεθῆ δολοφονημένος στὶς ἀποθῆκες. Ὁ δολοφόνος εἶχε χτυπήσει τὸ θῦμα του μὲ πέντε σφαῖρες. Οἱ 3 εἶχαν σφηνωθῆ στὴν πλάτη του, μιὰ ἄλλη εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μπράτσο του καὶ ἡ πέμπτη τὸν κεραυνοβόλησε. Τὴν τελευταία φορὰ ὁ δολοφόνος εἶχε πυροβολήσει τὸ θῦμα στὸν κρόταφο, σχεδὸν ἐξ ἐπαφῆς, μὲ πραγματικὴ «χαριστικὴ βολή».

Ὁ νεκρὸς ὀνομαζόταν Σαντίνο Λουπαρέλλο κ' ἦταν ἕνας Σικελὸς 41 χρόνων, ἀπὸ τὸ Παλέρμο, ὅπου γιὰ ἀρκετὰ χρόνια εἶχε κάνει δεσμοφύλακας σὲ φυλακές.

Κατόπιν ἦταν θυρωρὸς μαζὶ μὲ τὴν Ἄλντα Σεγκαλίνι, τὴ σύζυγό του, μιὰ γυναίκα 38 χρόνων, πρώρα μαραμένη ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες ἐγκυησίνες, ποὺ δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ φέρῃ στὸ τέρμα, καὶ ἀπὸ μιὰ ἀρρώστια ποὺ ἀπειλοῦσε ἀπὸ καιρὸ τὸν ὀργανισμό της.

Τὸ θῦμα, ἀντίθετα ἀπὸ τὴ γυναίκα του, ἦταν ἀκόμη ἕνας ὡραῖος ἄντρας ψηλὸς καὶ δυνατός, μὲ πυκνὰ φρύδια, ζωηρὰ μάτια καὶ παχὺ μουστάκι, ποὺ εἶχε γίνει αἰτία νὰ τοῦ δώσουν τὸ παρατσούκλι «ὁ μουστακαλῆς».

Οἱ τρεῖς σφαῖρες, ποὺ τὸν χτύπησαν στὴν πλάτη, εἶχαν δγῆ ἀπὸ τὸ στῆθος, κοντὰ σ ἕνα τατουὰζ μὲ σχῆμα καρδιάς, ποὺ εἶχε στὸ ἐσωτερικό της τὴ φράσι: «Ἀγαπῶ ὅποια μ' ἀγαπάει». Τώρα τὸ τατουὰζ εἶχε λερωθῆ ἀπὸ αἷμα· ἐνῶ ἡ ἀληθινὴ καρδιὰ του εἶχε πάψει νὰ χτυπᾶη τρυπημένη ἀπὸ τὶς σφαῖρες.

Ποιός ἦταν ὁ δολοφόνος; Γιατί ἕνας ἁπλὸς θυρωρὸς εἶχε δολοφονηθῆ μ' ἕνα τρόπο, ποὺ προδίδε ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε ἀρκετὴ οἰκειότητα μὲ τὰ ὅπλα; Μήπως ἐπρόκειτο γιὰ κανένα πληρωμένο δολοφόνο; Μήπως ὁ Λουπαρέλλο εἶχε μιὰ δεύτερη ζωή, καμιὰ μυστικὴ σχέσι μὲ τὴ Μαφία;

Μὰ ὕστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες ἔρευνες, ἡ ἀστυνομία ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις καὶ νὰ στραφῆ σὲ ἄλλο δρόμο. Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ ἀνέλαβαν νὰ ἐξιχνιάσουν τὸ ἔγκλημα, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ἐλατήριο τῆς δολοφονίας τοῦ Λουπαρέλλο ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐρωτικό. Ὁ Σαντίνο ἦταν γνωστὸς σὰν ἕνας θερμόαιμος ἄντρας, ποὺ εἶχε συχνὲς περιπέτειες μακρυὰ ἀπὸ τὴ συζυγικὴ στέγη. Ὅταν ἦταν ἀναγκασμένος νὰ κάθεται στὸ θυρωρεῖο, στεκόταν στὴ πόρτα καὶ μουρμούριζε πειράγματα στὶς γυναῖκες, ποὺ περνοῦσαν.

ΜΙΑ ΑΠΕΙΛΗ ΜΕ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

Οἱ φιλονεικίες ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὴ γυναῖκα του ἦταν ἀδιάκοπες. Ἡ Ἄλντα, ποὺ ἔνοιωθε παραμελημένη, δὲν ἔπανε νὰ παραπονιέται γιὰ τὶς ἀπιστίες του κι' ἐκεῖνος, ποὺ ἤθελε νὰ διατηρήσῃ κάθε ἐλευθερία στὶς ἐξωσυζυγικὲς κινήσεις του ἔφτανε πολλὲς φορὲς στὸ σημεῖο νὰ τὴ φοβερίζῃ. Μιὰ φορὰ τῆς ἔδειξε ἕνα μαχαίρι, φωνάζοντας: «Ἢ σωπαίνεις ἢ αὐτὸ θὰ εἶναι γιὰ σένα!»

«Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ συγκέντρωσαν αὐτὲς τὶς πληροφορίες, κατάλαβαν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνουν σ' αὐτὴ τὴ κατεύθυνσι. Ὁ δολοφόνος θὰ μποροῦσε θαυμάσια νὰ εἶναι ἕνας ἀπατημένος σύζυγος. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκαν ὅτι τὸν Λουπαρέλλο θὰ μποροῦσε νὰ τὸν εἶχε σκοτώσει ἡ σύζυγός του, μὰ βρῆκαν μᾶλλον ἀπίθανη αὐτὴ τὴν ὑποψία. Ἐκείνη ἡ γυναικούλα, ποὺ φαινόταν πονεμένη, δὲν θὰ ἔβρισκε ποτὲ τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἕναν ἄντρα ψηλὸ καὶ δυνατὸ καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τόση τέχνη.

Ὅμως... ὑπῆρχε κάτι ποὺ δὲν ταίριαζε, κάποια λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν κατάθεσι τῆς σύζυγου τοῦ θύματος φαινόταν ψεύτικη. Ἡ γυναῖκα εἶχε καταθέσει ὅτι ἕνας ἄντρας ντυμένος μὲ μπλὲ φόρμα εἶχε παρουσιαστῆ στὸ θυρωρεῖο καὶ ζήτησε νὰ ἐλέγξῃ τοὺς καυστῆρες στὴν ἀποθῆκη. Ὕστερα ἀπὸ λίγο πέρασε πάλι ἀπὸ τὴν εἴσοδο χωὶ ἔφυγε. Τί ὥρα εἶχε γίνει αὐτό; Στὶς 8.20, ἀπάντησε ἀδίστακτα ἡ γυναῖκα. Μὰ ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ τὴν ρώτησαν ἂν εἶχε ἀκούσει τοὺς πυροβολισμούς, ἀπάντησε ἀρνητικά. Δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτα. Ἐκείνη τὴν ὥρα καθάριζε τὰ πλακάκια τῆς εἰσόδου καὶ δὲν εἶχε ἀκούσει ἢ δὲν εἶχε προσέξει κανένα θόρυβο. Τὸ πῶμα τὸ ἀνεκάλυψε λίγο ἀργότερα ἕνας ἐργάτης, ποὺ πῆγε στὴν ἀποθῆκη γιὰ τὴ συντήρησι τῆς κεντρικῆς θερμάνσεως.

Ἡ ὥρα ποὺ ἀνέφερε ἡ Ἄλντα καὶ οἱ πυροβολισμοὶ ποὺ ἰσχυρίστηκε ὅτι δὲν ἄκουσε, ἦταν γιὰ τὴν ἀστυνομία τὰ πρῶτα στοιχεῖα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἄργησαν νὰ ἀνακαλύψουν ὅτι ἕνας πυροβολισμὸς ἀπὸ τὴν ἀποθῆκη ἀκουγόταν ὄχι μόνο στὴν εἴσοδο, ἀλλὰ καὶ στὸ δρόμο, παρ' ὅλο τὸ θόρυβο, ποὺ δημιουργοῦσαν τὰ τράμ καὶ τὰ αὐτοκίνητα. Ὅσο γιὰ τὶς 8.20 ἦταν ἀδύνατο σ' ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ βρίσκεται ὁ Λουπαρέλλο στὴν ἀποθῆκη, γιατί, δέκα λεπτὰ ἀργότερα, εἶχε μπῆ σ' ἕνα κατάστημα τῆς περιοχῆς γιὰ ν' ἀγοράσῃ προϊόντα γιὰ τὸ δάπεδο τῆς ἀποθήκης.

Ἡ Ἄλντα, λοιπόν, ἔλεγε ψέματα; Γιατί; Γιὰ νὰ καλύψῃ κάποιον ἢ τὸν ἑαυτό της; Ἡ ἰδέα ὅτι εἶχε δολοφονήσει αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ σύζυγό της δὲν φαινόταν λογική, γι' αὐτὸ δὲν ἔμενε παρὰ μόνο ἡ ὑπόθεσι ὅτι γνώριζε τὸ δολοφόνο καὶ ὅτι ἦταν συνένοχός του.

Ποιός ἦταν ὁ δολοφόνος; Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο οἱ ἔρευνες τῶν ἀστυνομικῶν βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπρόοπτη πλοκὴ τῆς ὑποθέσεως. Ἐκείνη ἡ γυναῖκα, ποὺ εἶχε μαραθῆ καὶ γεράσει πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα της, ἐκείνη ἡ σύζυγος ποὺ γιὰ τόσα χρόνια εἶχε ὑποφέρει ἀπὸ ζήλεια καὶ πικρία γιὰ τὶς ἀπιστίες τοῦ ἄντρα της, εἶχε ἕνα φίλο, ἕναν ὑπαξιωματικὸ τοῦ τελωνειακοῦ σώματος, μόλις 24 χρόνων, ποὺ ποιός ξέρει ποιά φοβερὴ ἐπίδρασι τοῦ πεπρωμένου του τὸν εἶχε κάνει νὰ ἐρωτευτῇ τρελλὰ μιὰ γυναῖκα δεκατέσσερα χρόνια μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὸν καὶ ποὺ θὰ μποροῦσε στὴν ἐμφάνισι ἀσφαλῶς νὰ περάσῃ γιὰ μητέρα του!..

Ἡ Ἄλντα Σεγκαλίνι—Λουπαρέλλο, ἡ παραμελημένη σύζυγος τοῦ θύματος, ποὺ ὥπλισε τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ φίλου της.

ΟΠΟΙΑ Μ' ΑΓΑΠΑΕΙ»

μὲ τατουὰζ στὸ στῆθος του ὁ Σαντένο Λουπαρέλλο

ΕΙΧΕ ΠΑΕΙ ΣΤΟ ΛΟΥΝΑ ΓΙΑ ΚΟΥΡΑ

Ὁ δολοφόνος, λοιπόν, ἦταν ὁ Τζιουζέππε Τσερμπόνε, μοναχογυιὸς μιᾶς χήρας μητέρας, ποὺ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὶς σπουδές του καὶ νὰ μπῆ στὸ τελωνειακὸ σῶμα. Ἡ μόρφωσί του καὶ οἱ ἱκανότητές του ἐκτιμήθηκαν ἐκεῖ πέρα καὶ πολὺ γοήγορα θὰ ἔπαιρνε κι' ἄλλη προαγωγή. Μπροστά του ἀνοιγόταν μιὰ σίγουρη καριέρα. Οἱ προϊστάμενοί του ἦταν βέβαιοι ὅτι ἐκεῖνο τὸ παιδὶ θὰ κατώρθωνε νὰ φτάσῃ ψηλά.

Καὶ οἱ προβλέψεις τους θὰ ἐπαλήθευαν, ἂν τὸ πεπρωμένο δὲν ἔφερνε στὸ δρόμο, τοῦ νεαροῦ ὑπαξιωματικοῦ τὴ γυναῖκα τοῦ θυρωροῦ, ποὺ πῆγε στὸ Λοὺβο, στὴ συνοριακὴ πόλι ὅπου ὑπηρετοῦσε ὁ Τσερμπόνε, γιὰ νὰ θεραπευτῇ ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα μιᾶς φυματιώσεως.

Τί τὸ κοινὸ μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ ἀνάμεσα στὸ νεαρὸ ὑπαξιωματικὸ μὲ τὶς ὡραῖες ἐλπίδες καὶ στὴ μαραμένη καὶ ἀμόρφωτη ἐκείνη γυναῖκα, κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ ποτέ. Τὸ γεγονὸς εἶναι, πάντως, ὅτι ἐκείνη κατώρθωσε νὰ τὸν κάνῃ νὰ τὴν ἐρωτευτῇ καὶ νὰ τὸν μεταμορφώσῃ σὲ ὄργανό της γιὰ νὰ ἐξδικηθῇ τὸ σύζυγό της, ποὺ τῆς εἶχε ἐπιβάλει ἀμέτρητες ταπεινώσεις.

Ὁ περίεργος αὐτὸς δεσμὸς ἄρχισε τὸ περασμένο καλοκαίρι. Ἡ γυναῖκα ἀνταποκρίθηκε σκόπιμα στὸν ἔρωτα τοῦ Τσέρμπόνε καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλᾶη γιὰ τὴν ἀβάσταχτη ζωή, ποὺ περνοῦσε κοντὰ στὸν ἄντρα της.

Ὅταν γύρισε στὸ Μιλάνο, ἡ Ἄλντα διατήρησε τὸ δεσμό της μὲ τὸ νεαρὸ τελωνειακό, μὲ συχνὴ ἀλληλογραφία. Στὰ γράμματά της ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ περιγράφῃ τὴ φοβερὴ ζωή της κοντὰ στὸν Λουπαρέλλο.

Ἐκεῖνα τὰ γράμματα ἦταν ἕνα μαρτύριο γιὰ τὸ Τσερμπόνε. Ἡ ἀπόστασι, ποὺ τὸν χώριζε ἀπὸ τὴν Ἄλντα, δυνάμωνε τὸν παράλογο ἔρωτά του καὶ ἡ σκέψι ὅτι ἐκείνη βασανιζόταν κοντὰ στὸν ἀπαίσιο σύζυγό της τὸν ἔκανε νὰ νομίζῃ πὼς θὰ τρελλαθῇ. Ἔτσι, ὅταν ἐκείνη, ὑπολογίζοντας τὴν κατάλληλη στιγμή, τοῦ ἔγραψε: «Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω ἄλλο. Ἂν δὲν τὸν σκοτώσῃς ἐσύ, θὰ τὸν σκοτώσω ἐγώ», ἐκεῖνος δὲν δίστασε οὔτε στιγμὴ νὰ τὸ σκέψτεσαι. Κάτι τέτοια πράγματα μόνο ἕνας ἄντρας μπορεῖ νὰ τὰ τακτοποιήσῃ». Γιὰ τὸ Λουπαρέλλο, ποὺ ζοῦσε εὐτυχισμένος ἀνάμεσα στὴ μιὰ περιπέτεια καὶ τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται ὅτι ἡ σύζυγός του τοῦ ἀνταπέδιδε τὰ ἴδια, αὐτὴ ἡ φράσι ἦταν μιὰ πραγματικὴ θανατικὴ καταδίκη.

Τὰ παράπονα τῆς Ἄλντας, ὅταν κατάλαβε ὅτι εἶχε κατορθώσει νὰ κυριαρχήσῃ ἀπόλυτα στὴ θέλησι τοῦ νεαροῦ φίλου της, ἔγιναν ὅλο καὶ πιὸ ἐπίμονα, ὥσπου ἔφτασε ἡ μοιρολὶ ἡμέρα. Ἡ εὐκαιρία ἦταν ἡ συνάντησι τῆς «Μιλὰν» καὶ τῆς «Σάντος», μιὰ ποδοσφαιρικὴ συνάντησι ἐνδιαφέρουσα, ποὺ ἐπέτρεψε στὸν Τσερμπόνε νὰ πάρῃ εὐκολα μιὰ ἄδεια ἀπὸ τὸν προϊστάμενό του. Τὸ ἑπόμενο πρωῒ θὰ πήγαινε στὴν ὁδὸ Ματζένα καὶ θὰ σκότωνε τὸν ἄγνωστο ἀντίζηλό του.

Ἡ Ἄλντα εἶχε καταστρώσει μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸ σχέδιο τῆς δολοφονίας.

Ὁ νεαρὸς Τζιουζέππε Τσερμπόνε (στὴ μέση). Τὸ πάθος του γιὰ μιὰ γυναῖκα πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' αὐτόν, τὸν ἔκανε δολοφόνο.

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

— Θὰ κατεβῆς στὴν ἀποθήκη, εἶχε πῆ στὸ νεαρὸ φίλο της, καὶ θὰ παρουσιαστῆς σὰν ἐργάτης γιὰ τὴ συντήρησι τῶν καυστήρων. Θὰ τοῦ ζητήσῃς νὰ σοῦ δείξῃ, ποῦ βρίσκονται, γιατὶ πρέπει νὰ τὸν κτυπήσῃς μόνο ὅταν θὰ σοῦ γυρίσῃ τὶς πλάτες. Εἶναι δυνατὸς καὶ πολλὲς φορὲς εἶναι ἀπλισμένος. Γι' αὐτὸ μὴ διστάσῃς. πυροβόλησέ τον ἀπὸ πίσω. Ἐγὼ θὰ βρῶ μιὰ δικαιολογία γιὰ νὰ τὸν στείλω στὴν ἀποθήκη καὶ ὕστερα θὰ σὲ εἰδοποιήσω μ' ἕνα μαντηλάκι.

Ὅλα ἤγιναν ἅπως τὰ κατέστρωσε ἐκεῖνη καὶ ὁ Τσερμπόνε ἦταν ἀκριβῆς στὸ ραντεβοῦ του μὲ τὸ θάνατο.

Ἐκεῖνος ὁ νέος μὲ τὸ συμπαθητικὸ πρόσωπο, ποὺ οἱ λίγοι πιστοὶ εἶχαν δῆ γονατισμένο στὴν ἐκκλησία τῆς Σάντα Μαρία, ἦταν αὐτός, ὁ δολοφόνος, ποὺ μέσα στὸν παραλογισμὸ τοῦ τρελλοῦ πάθους του, μὲ τὴ θέλησι του ἐκμηδενισμένη ἀπὸ τὴ θέλησι τῆς μεσόκοπης φίλης του, εἶχε πάει νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Θεὸ τὸ κουράγιο νὰ σκοτώσῃ ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ δὲ γνώριζε... ἢ ἴσως γιὰ νὰ ζητήσῃ συγγνώμη γιὰ τὴ φοβερὴ πρᾶξι, ποὺ θὰ ἔκανε σὲ λίγο. Ὕστερα, ὅταν τέλειωσε τὴν προσευχή του, σταυροκοπήθηκε διαστικά, σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Τὸ πεπρωμένο του τὸν τραβοῦσε τώρα σὰν ἕνας δυνατὸς μαγνήτης καὶ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Μερικὰ μέτρα πιὸ κάτω ἡ φίλη του τὸν περίμενε ἀνεμίζοντας ἕνα ἄσπρο μαντηλάκι. «Ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος, πήγαινε καὶ σκότωσε», σήμαινε ἐκεῖνο τὸ βουβὸ μήνυμα. Κι' ἐκεῖνος, ὁ καλὸς κι' εὐγενικὸς νέος, ποὺ ὅλοι ὅσοι τὸν γνώριζαν τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν, προχώρησε σὰν ὑπνωτισμένος, κατέβηκε στὴν ἀποθήκη, ἀντιμετώπισε τὸ σύζυγο τῆς φίλης του καὶ τὸν σκότωσε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τὸν πυροβόλησε στὴ πλάτη, ἀφοῦ τὸν ἔκανε νὰ στραφῆ γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τοὺς καυστῆρες.

Ὕστερα ἀπ' αὐτό, γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι τὸ θῦμα του δὲν θὰ εἶχε καμιὰ πιθανότητα νὰ ἐπιζήσῃ, ἔσκισε ἀπὸ πάνω του καὶ μὲ ἀπίστευτη ψυχραιμία τοῦ ἔδωσε τὴ χαριστικὴ βολή, πυροβολώντας τον στὸ κρόταφο.

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Ὁ Τζιουζέππε Τσερμπόνε δὲν ἄνθεξε πολὺ στὶς ἀγωνίσεις τῆς ἀστυνομίας. Κατέρρευσε σχεδὸν ἀμέσως καὶ τὰ ὁμολόγησε ὅλα. Ἂν δὲν τὸ εἶχε κάνει, μ' ὅλες τὶς ἐνδείξεις ποὺ ὑπῆρχαν ἐναντίον του, ἡ κοινὴ γνώμη θὰ ἀναρωτιόταν ἀκόμα μήπως ἡ δικαιοσύνη ἀκολούθησε λανθασμένο δρόμο. Γιατί, βλέποντας μανεὶς τὸ νεαρὸ Τζιουζέππε, δύσκολα κατορθώνει νὰ πιστέψῃ πὼς εἶναι ἕνας δολοφόνος, ποὺ σκότωσε χωρὶς αἰτία ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν τὸν γνώριζε καθόλου.

Δὲν τὸ ἔκανε γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ σύζυγο, ποὺ τὸν ἐμπόδιζε νὰ παντρευτῇ τὴ γυναῖκα, ποὺ ἀγαποῦσε, γιατὶ εἶναι βέβαιο ὅτι ἀνάμεσα στοὺς δυὸ θλιβεροὺς ἐραστὲς δὲν εἶχε γίνει ποτὲ λόγος γιὰ γάμο. Δὲν τὸ ἔκανε ἀπὸ συμφέρον, γιατὶ ἡ Ἄλντα δὲν εἶναι πλούσια, οὔτε ἀπὸ ἐκδίκησι, γιατὶ σ' αὐτὸν προσωπικὰ ὁ Λουπαρέλλο δὲν εἶχε κάνει τίποτα.

Ὁ Τζιουζέππε Τσερμπόνε τὸ κατάλαβε αὐτὸ ὅταν ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά.

— Γιατί τὸ ἔκανα; φώναξε, ἐνῶ ξεσποῦσε σὲ λυγμοὺς μετὰ τὴν ὁμολογία του, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του. Γιατί τὸ ἔκανα; ἐπαναλάμβανε σὰν αὐτόματο.

Ἕνα ἔγκλημα, ποὺ τὸ σχεδίασε καὶ τὸ ἐπέβαλε μιὰ θλιβερὴ γυναῖκα, διψασμένη γιὰ ἐκδίκησι. Ἀσφαλῶς, ὁ Σαντίνο Λουπαρέλλο, δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταστῇ ὅτι θὰ ἔβρισκε τὸ θάνατο ἀπὸ τὸ χέρι ἑνὸς νέου, ποὺ ἦταν φίλος τῆς συζύγου του, ἐκείνης τῆς γυναίκας ποὺ αὐτὸς θεωροῦσε κατάλληλη μόνο γιὰ νὰ πλένῃ τὰ πλακάκια τῆς εἰσόδου. Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ γυναίκα, μὲ τὸ μαραμένο πρόσωπο καὶ τὴ γερασμένη ἐμφάνισι, κατώρθωσε νὰ «μαγέψῃ» τὸν Τσερμπόνε σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴ θέλησί του νὰ ὁπλίσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸν κάνῃ «φονιά».

ΑΣΗΜΑΝΤΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Ἕνας συνταξιοῦχος σωφρονιστικὸς ὑπάλληλος 73 χρόνων, ὁ Τζιοβάννι Φίνκο ἀπὸ τὴ Βενετία παντρεύτηκε μιὰ νεαρὴ νοσοκόμο ἀπὸ τὴ Πάντοβα 29 χρόνων. Ἡ διαφορὰ ἡλικίας ἀνάμεσά τους εἶναι σωστὸς μισὸς αἰώνας.

Ἀκόμα πιὸ καταπληκτικὸς εἶναι ἕνας ἄλλος γάμος, ποὺ ἔγινε στὴν Καζαμπλάνκα ἀνάμεσα στὸ Μαροκινὸ Ἀμπτελ—Καντὲρ ἡλικίας 132 χρόνων, καὶ μιὰ νέα νεώτερη ἀπ' αὐτόν, ἀκριβῶς κατὰ ἕνα αἰώνα (ὄχι, 32 χρόνων). Μέχρι τὴ στιγμὴ τοῦ γάμου ὁ ὑπεραιωνόβιος γαμπρὸς εἶχε κρύψει ἀπὸ τὴ νεαρὴ νύφη τὴν πραγματικὴ ἡλικία του.

ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο κίτρινος φίλος μου 'Ισουτσέν, πρὶν ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸ διαμέρισμά μου, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γράμμα καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε, δηλώνοντάς μου μὲ σοβαρότητα:

— Σᾶς παρακαλῶ, δεσποινίς, νὰ τὸ διαβάσετε. Ἔχετε στὴ διάθεσί σας ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ σκεφθῆτε τὸ περιεχόμενό των. Αὔριο τὴν ἴδια ὥρα θὰ ἔρθω νὰ πάρω τὴν ἀπάντησι.

Ἔπειτα ἔφυγε χωρὶς νὰ βιάζεται καθόλου.

Ὁ 'Ισουτσὲν ἦταν ἕνας πλούσιος τῆς Σαϊγκών. Εἶχε ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο, ἕνα σπίτι γεμᾶτο κομψοτεχνήματα κι' οἱ τρόποι του ἔδειχναν ἄνθρωπο μὲ εὐγενεῖς προγόνους. Κι' ἀλήθεια, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς γνωριμίας μας ὡς σήμερα, ποτὲ δὲ μ' ἔκανε νὰ μετανοήσω γιὰ τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη, ποὺ τοῦ εἶχα. Αὐτὸς ἦταν ὁ ξεναγός μου σ' ὁλόκληρη τὴν ἐβδομαδιαία "Απω Ἀνατολή. Μ' εἶχε περιποιηθῆ μὲ ἠρεμη εὐγένεια, ποὺ δὲν πρόδιδε καμμιὰ ὑστερόβουλη σκέψι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ ἐπιστολὴ του μὲ παραξένεψε. Κι' ἔπεισα νὰ τὴν ἀνοίξω καὶ νὰ διαβάσω τὸ περιεχόμενό της. Ὁ φίλος μου 'Ισουτσὲν μοῦ ἔγραφε:

«Δεσποινίς,

Εἶμαι σχεδὸν τριάντα χρόνων. Σὲ ἡλικία δεκαέξη χρόνων παντρεύτηκα. Ἀπὸ κεῖνη τὴν ἐποχὴ δὲν γνώρισα στενὰ ἄλλη γυναῖκα ἀπὸ τὴ σύζυγό μου. Ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ σᾶς συνάντησα, ἡ ψυχή μου ἀναστατώθηκε καὶ κατάλαβα ὅτι ὑπάρχουν κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες ὁμορφιὲς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

»Γιὰ πρώτη φορὰ κατάλαβα ἐπίσης ὅτι εἶχα ἀφήσει τὰ χρόνια τῆς νειότης μου νὰ κυλήσουν, ὅπως τὸ νερὸ τοῦ ρυακιοῦ στὶς σχισμὲς τοῦ βράχου. Κατάλαβα ἀκόμη ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀργὰ γιὰ νὰ ξαναφτιάξω τὴ ζωή μου κι' ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ δοκιμάσω τὴν εὐτυχία τοῦ ἔρωτα.

»Ἡ ὁμορφιά σας, τὸ ἄρωμα τῶν μαλλιῶν σας, ἡ εὐθυμη νειότη σας, τὸ βλέμμα τῶν γοητευτικῶν ματιῶν σας ἦταν γιὰ μένα μιὰ ἀχτίδα ἡλίου στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς ζωῆς μου. Κατάλαβα ὅτι ἐσεῖς εἰσαστε ἡ γυναῖκα, ποὺ περίμενε καὶ ποθοῦσε νὰ ἐρωτευθῆ ἡ ψυχή μου. Εἴσαστε ἡ ὁμορφιὰ ποὺ μ' αὐτὴν εἶχε συνδέσει ἡ τύχη μου τὴν καρδιά μου. Γι' αὐτὸ τολμῶ σήμερα νὰ σᾶς προτείνω νὰ δοκιμάσουμε μαζὶ τὴν εὐτυχία. Τώρα δὲν ἔχω πιὰ κανένα δεσμὸ μὲ τὰ περασμένα.

»Ἡ γυναῖκα μου ἀναπαύεται στὸ σπίτι τῶν δικῶν της κι' ἐγὼ εἶμαι ἐλεύθερος νὰ δημιουργήσω μιὰ ἁρμονικὴ ζωή. Μὴ διστάσετε νὰ δεχθῆτε αὐτὴ τὴν προσφορά μου. Μὴν ἀρνηθῆτε νὰ χαρίσετε σ' ἕνα πλάσμα τοῦ Θεοῦ τὴν εὐτυχία...».

Τὸ γράμμα τοῦ 'Ισουτσὲν τελείωνε μ' ἕνα σωρὸ παρακλήσεις καὶ ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον. Ὡστόσο ἡ πρότασί του μὲ φόβισε. Μὲ εἶχε φέρει ἀκόμη σὲ δύσκολη θέσι. Βέβαια, ἤμουν ἐλεύθερη νὰ δεχθῶ ἢ νὰ μὴ δεχθῶ νὰ γίνω γυναῖκα του. Μὰ ὑπῆρχε μεταξύ μας μιὰ μεγάλη διαφορά. Δὲν διστάζω μάλιστα νὰ τὸ πῶ: Φοβόμουν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ γυάλινα μάτια. Ἔπειτα θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσω μέσα σ' ἕνα σπίτι, φτιαγμένο μάλλον γιὰ ἑξωτισμὲς κοῦκλες καὶ νεράϊδες τῶν παραμυθιῶν, παρὰ γιὰ γυναῖκες τῆς Εὐρώπης, ποὺ γαίρονται, ὅπως ἐγώ, τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία τους.

Ἔτσι ἀποφάσισα χωρὶς διστα γμό, νὰ μὴ δώσω προσοχὴ στὴν ἐξομολογησί του καὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω ἀρνητικά.

— Σ' εὐχαριστῶ, 'Ισουτσέν, τοῦ δήλωσα, ὅταν τὸν εἶδα, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ὄμορφα λόγια σου. Μὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἑνωθοῦν, ὅπως καταλαβαίνεις, δυὸ ἄνθρωποι διαφορετικῆς φυλῆς. Ὁ καθένας ἔχει τὶς συνήθειες του. Ἂς μείνουμε, λοιπόν, καλύτερα δυὸ φίλοι. Αὐτὸ εἶναι προτιμότερο...

Ὁ 'Ισουτσὲν δέχθηκε μοιρολατρικὰ τὴν ἀρνητικὴ ἀπάντησί μου.

Δὲν εἶπε λέξι. Τὸ πρόσωπό του διατήρησε ὅλη τὴν ἐκπληκτικὴ ἀπάθειά του. Μ' εὐγένεια πῆρε τὸ χέρι μου, τὸ ἔφερε μὲ σεβασμὸ στὰ χείλη του κι' ἔπειτα μοῦ εἶπε:

— Θὰ θέλατε νὰ περπατήσουμε λίγο μαζί; Ξέρω ὅτι σᾶς ἀρέσουν τὰ ὄμορφα τοπία. Θὰ πᾶμε νὰ γευματίσουμε κοντὰ στοὺς καταρράκτες τοῦ Ηὰν-Σοῦ-Γιόν.

Τὸν ἀκολούθησα, βέβαιη ὅτι ἡ αἰσθηματικὴ ἀδυναμία του γιὰ μένα εἶχε γιατρευτῆ.

Κι' ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἡμέρα, ποὺ εἴμαστε μαζί, οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲ μοῦ μίλησε γιὰ τὸ μεγάλο ἔρωτά του. Ἐκεῖνο μόνο ποὺ μὲ παραξένεψε ἦταν ἡ μανία, ποὺ τὸν εἶχε κυριέψει νὰ μου δείξη ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του.

Μὲ πῆγε στὸν πύργο τῶν προγόνων του, μὲ χώρισε σ' ὅλες τὶς πολυτελεῖς αἴθουσές τους, μοῦ διηγήθηκε ἱστορίες τῶν παλιῶν πολεμιστῶν τῆς οἰκογενείας του κι' ἔπειτα μὲ πῆγε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τ' ἀπέραντα κτήματά του.

Τέλος, ἀργὰ τὸ βράδυ γυρίσαμε κατάκοποι στὸ ξενοδοχεῖο μου.

Ἤμουν ἐνθουσιασμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκδρομή. Ὁ 'Ισουτσὲν φαινόταν ὅμως ὅτι κάτι ἀκόμη ἤθελε νὰ μοῦ προτείνη, γιατὶ δίσταζε νὰ μ' ἀποχωρετήση καὶ μάκρυνε τὴ συζήτησι.

— Τί θέλεις, 'Ισουτσέν; τὸν ρώτησα.

Ὁ 'Ισουτσὲν ὅμως ἔσκυψε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του καὶ μὲ σιγανὴ φωνή, σὰν νὰ φοβόταν μήπως τοῦ ἀρνηθῶ, μὲ παρεκάλεσε:

— Ἀπόψε εἶναι πανσέληνος. Κάθε τέτοια νύχτα ὅλος ὁ κόσμος χαίρεται τὸν ἔρωτα. Ἂς δοκιμάσουμε κι' ἐμεῖς νὰ πάρουμε λίγη ἀπὸ τὴ χαρά του. Ἡ Σαϊγκὼν γιὰ σᾶς ἔχει ἀκόμη ἕνα σωρὸ ἄγνωστες ὁμορφιές.

— Εἴμαστε σύμφωνοι! τοῦ δήλωσα. Ἂς πᾶμε ὅπου θέλεις κι' ἂς κυνηγήσουμε σ' ὅλα τὰ κέντρα τὴν χαρά...

Ὁ 'Ισουτσὲν δὲ μοῦ ἔδινε καμμιὰ ἀπάντησι, παρὰ ἔπινε διαρκῶς σαμπάγια καὶ χαμογελοῦσε.

Καὶ μ' ὅλη τὴν κούρασί μου, ἄρχισα νὰ τρέχω μαζὶ του σ' ὅλους τοὺς δρόμους τῆς Σαϊγκών, ὅπου ὑπῆρχαν πολύχρωμα φαναράκια, εὐθυμος κόσμος, λουλούδια καὶ μουσική. Ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποὺ ἔκανα ἕνα σωρὸ τρέλλες. Ὁ 'Ισουτσὲν ὅμως ἔμοιαζε σὰν ὀνειροπαμένος καὶ δὲν ἦταν καθόλου φλύαρος.

— Καϊμένε 'Ισουτσέν, τοῦ φώναξα, ἂν ἤσουν Εὐρωπαῖος, δὲ θὰ δίσταζα οὔτε στιγμὴ νὰ σὲ παντρευτῶ. Μὰ τώρα μὲ φοβίζουν αὐτὰ τὰ γυάλινα μάτια σου, γιατὶ δὲ μ' ἀφίνουν νὰ μαντέψω τὶς σκέψεις τῆς καρδιᾶς σου.

Ὁ 'Ισουτσὲν δὲ μοῦ ἔδινε καμμιὰ ἀπάντησι. Ἔπινε διαρκῶς σαμπάνια καὶ χαμογελοῦσε.

Τέλος, τὰ ξημερώματα, μ' ὠδήγησε στὸ διαμέρισμά μου κι' ἀποσύρθηκε διακριτικά. Ὅσο γιὰ μένα ἔπεσα ζαλισμένη, ὅπως ἤμουν ἀπὸ τὸ κρασί, σὲ βαθὺ λήθαργο καὶ δὲ σηκώθηκα παρὰ τὸ μεσημέρι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μὲ εἰδοποίησαν ὅτι ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ 'Ισουτσὲν μὲ περίμενε ἀπὸ πολλὴ ὥρα στὸ σαλόνι.

Ἦταν ντυμένος μὲ μεγάλη ἐπισημότητα. Φαινόταν ὅτι ἤθελε νὰ μοῦ ἀναγγείλη κάτι πολὺ σοβαρό.

Κι' ἀλήθεια μόλις μ' ἀντίκρυσε, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κιμονό του ἕνα χρυσοκέντητο κουτί, γονάτισε μπροστά μου καὶ μοῦ τὸ πρόσφερε ἐκ μέρους τοῦ 'Ισουτσέν.

Τὸ ἄνοιξα περίεργη, μὰ ἔνοιωσα τὸ αἷμα μου νὰ παγώνη:

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πολύτιμο κουτὶ βρίσκονταν — Θεέ μου! — τὰ μάτια τοῦ 'Ισουτσέν, τὰ γυάλινα μάτια του, ποὺ γι' αὐτὰ τόσο ἐπιπόλαια τοῦ εἶχα μιλήσει.

Ἦταν τὸ τελευταῖο δῶρο τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μ' ἀγάπησε, ὅσο κανεὶς ἄλλος ἄνθρωπος στὸν κόσμο.

ZANNET POTMΠΕΝ

✪✪

ΣΧΟΛΗ ΓΙΑ ΧΩΡΙΣΜΕΝΕΣ

Ἡ 'Αγγλίδα Γκρέϊς Λίβινγκστον, χωρισμένη ἀπὸ τὸ σύζυγό της, εἶχε τὴν ἰδέα νὰ ἀνοίξη μιὰ σχολὴ γιὰ τὶς γυναῖκες πού, ὅπως αὐτή, ἄφισαν πίσω τους ἕνα ἄτυχο γάμο. «Πολλὲς χωρισμένες γυναῖκες, λέει ἡ Λίβινγκστον, προσπαθοῦν νὰ παοηγορηθοῦν γιὰ τὴ μοναξιά τους,καταφεύγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πρώτου ἄντρα, ποὺ τυχαίνει στὸ δρόμο τους ἢ πέφτοντας μὲ τὰ μοῦτρα σὲ μιὰ δουλειά, ποὺ δὲν τοὺς προσφέρει ἐγγυήσεις γιὰ τὸ μέλλον. Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ μάθω σ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες ποὺ μοῦ μοιάζουν στὴν ἀτυχία, νὰ ὀργανώσουν τὴ ζωὴ τους μὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν κάνουν ἐπικίνδυνα λάθη». Τὸ πρόγραμμα καὶ ἡ διδασκαλία τῆς σχολῆς της συμπεριλαμβάνει: 1) Πῶς νὰ καταοθώνη μιὰ γυναῖκα νὰ ἀνατρέφη τὰ παιδιά της, χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ συζύγου. 2) Μαθήματα γιὰ τὶς ἀγοραπωλησίες ἀκινήτων καὶ γιὰ τὶς μικρὲς ἐπανορθώσεις τοῦ σπιτιοῦ (γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ πρέπει νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ διαχείρησι τῆς περιουσίας τους). 3) Πῶς νὰ φροντίζουν τὸ σπίτι (γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ ἔχουν μιὰ ἐργασία ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ δὲν ξέρουν νὰ μαγειρέψουν οὔτε δυὸ αὐγά).

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 6 — 12 Φεβρουαρίου 1964

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Κυνηγᾶτε δυὸ λαγοὺς συγχρόνως καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ δοκιμάσετε τελικὰ μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσι, γιατὶ θὰ χάσετε ἔτσι μιὰ σπουδαία εὐκαιρία. Θὰ τὸ ἀντιληφθῆτε ὅμως ὅταν θὰ εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά.	★ Σᾶς περιμένουν τὶς ἡμέρες αὐτὲς μεγάλες χαρὲς καὶ εὐχάριστες ἐκπλήξεις. ★ Ἕνα γράμμα ἢ μιὰ συνάντησι θὰ σᾶς θυμίση παλιὰ εὐτυχισμένη περίοδο καὶ θὰ σᾶς ἀναγκάση νὰ τροποποιήσετε τὰ σχέδιά σας.	★ Ὁ ὀργανισμός παρουσιάζει μεγαλύτερη ἀντίστασι στοὺς διαφόρους κινδύνους, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν, ἀρκεῖ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσετε ἄφθονο καὶ ἤρεμο ὕπνο. ★ Τὸ συκώτι καὶ ἡ χολὴ παρουσιάζουν εὐαισθησία. ★ Τυχερὸ τὸ 2.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Ἡ τύχη θὰ εὐνοήση κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τοὺς πολὺ τολμηροὺς. Θὰ σημειώσουν ἐπιτυχίες, ποὺ θὰ ξεπερνοῦν καὶ τὶς πιὸ αἰσιόδοξες προσδοκίες τους. ★ Οἱ ἀτολμοι καὶ συντηρητικοί, θὰ δοκιμάσουν ἀπογοητεύσεις.	★ Ἀποφύγετε μὲ κάθε τρόπο μιὰ ρῆξι, γιατὶ θὰ εἶχε ὁριστικὸ χαρακτῆρα. ★ Οἱ χαρές, ποὺ θὰ σᾶς ἐξασφαλίση νέα γνωριμία, θὰ εἶναι ἐφήμερες. ★ Τρυφερότης καὶ στοργὴ θὰ σᾶς εἶναι ἀπαραίτητες.	★ Διαταραχὲς στὸ οὐροποιογεννητικὸ σύστημα τῶν γυναικῶν, θὰ εἶναι ὅμως παροδικὲς καὶ χωρὶς συθαρότητα. ★ Προσοχὴ στὸ φαγητό σας, γιατὶ σᾶς ἀπειλεῖ κίνδυνος τροφικῆς δηλητηριάσεως.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Κυνηγῶντας ὑπερβολικὰ κέρδη θὰ βλάψετε τὸ ἐπαγγελματικό σας μέλλον, ἐνῶ θὰ σταθεροποιήσετε τὴν ἐργασία σας, ἂν ἐργαστῆτε συστηματικά. ★ Μὲ τὴ διπλωματία θὰ ἐπιτύχετε λαμπρὰ ἀποτελέσματα.	★ Τὰ ἀπογεύματα τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς θὰ κυλήσουν πολὺ εὐχάριστα. Θὰ περάσετε κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο ὥρες, ποὺ θὰ σᾶς μείνουν ἀξέχαστες. ★ Κίνδυνος νὰ μετανοῆστε γιὰ τὴν ἀπόφασι, ποὺ πήρατε.	★ Ἡ ὑγεία δὲ δικαιολογεῖ καμμιὰ ἀνησυχία. Οἱ μικροενοχλήσεις θὰ εἶναι παροδικές. ★ Ἡ καρδιὰ μόνο παρουσιάζει μιὰ εὐαισθησία καὶ γι' αὐτὸ καλὸ εἶναι ν' ἀποφύγετε τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Μὴν ἀφίσετε νὰ σᾶς ἐπηρεάσουν πρόσωπα, ποὺ φθονοῦν τὶς ἐπιτυχίες σας καὶ προσπαθοῦν νὰ σᾶς κάνουν ν' ἀλλάξετε ἀποφάσεις. ★ Ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐπιμονὴ ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντά σας καὶ σᾶς ἐξασφαλίζουν νίκες.	★ Κάποιο περιστατικὸ θὰ προκαλέση ἀνωμαλία στὶς σχέσεις σας μὲ τὸ ἄλλο φύλο. Ἀποφύγετε πάντως τὶς ἀλλαγές, γιατὶ τὰ πράγματα δὲ θὰ ἐξελιχθοῦν ὅπως τὰ ἐπιθυμεῖτε. ★ Ὑπερβολικὴ εἰλικρίνεια θὰ σᾶς βλάψη.	★ Τὸ ταξίδι, ποὺ θὰ κάνετε κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ θὰ ὠφελήση ὄχι μόνο τὴν ἐργασία, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑγεία. ★ Προσέξετε πολὺ κατὰ τὸ βάδισμα καὶ ἰδίως διασχίζοντας τοὺς δρόμους. Σᾶς ἀπειλοῦν διάφοροι κίνδυνοι.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Προσέξετε τὶς προτάσεις, ποὺ σᾶς κάνουν. Φαίνονται ἐπωφελεῖς, ἀλλὰ κρύβουν κάποια ὑποπτη ὑστερόβουλία. ★ Κέρδη προερχόμενα ἀπὸ πολλὲς πηγὲς συγχρόνως. ★ Πρόσωπο γεμᾶτο ὑποκρισία ἐπιδιώκει νὰ σᾶς βλάψη.	★ Θὰ χρειαστῆ νὰ πάρετε μιὰ σοβαρὴ ἀπόφασι αἰσθηματικῆς φύσεως. Διατρέχετε ὅμως τὸν κίνδυνο νὰ πληγώστε ἀγαπημένο πρόσωπο μὲ κάποια ἀστοχη ἐνέργεια. ★ Κίνδυνος νὰ μεταβάλετε σὲ ἐχθρὸ ἕνα πολὺ καλό σας φίλο.	★ Προσέξετε πολὺ τὶς ἐπαφές σας μὲ κάθε εἴδους ζῶα. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σᾶς δαγκώσουν ἢ νὰ σᾶς τραυματίσουν. ★ Ὅσοι ἔχουν εὐαίσθητη καρδιά, ἂς φροντίσουν ν' ἀποφύγουν τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ἐπιτυχίες στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ἐπιφέρετε μερικὲς εὐχάριστες ἀλλαγὲς στὴ ζωή σας. ★ Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐπαναπαυθῆτε στὶς δάφνες σας, γιατὶ παρουσιάζεται στὸν ὁρίζοντα ἀντίπαλος.	★ Σᾶς εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησι ἑτεροφύλου προσώπου. Δὲν κάνετε ὅμως τίποτα γιὰ νὰ τὶς δυναμώστε ἢ καὶ νὰ τὶς διατηρήστε ἀκόμη. ★ Θέλετε πάντοτε νὰ παίρνετε περισσότερα ἀπ' ὅσα δίνετε.	★ Νευρικότης, ὑπερέντασι καὶ διασκεδάσεις σὲ βάρος τῶν ὡρῶν, ποὺ ἔπρεπε ν' ἀφιερῶστε στὸν ὕπνο, κάνουν τὴν ὑγεία σας νὰ παρουσιάζη μιὰ κάμψι. Θὰ συνέλθετε σύντομα ἂν ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὰ αἴτια τοῦ κακοῦ.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Φιλικὸ μοσπα θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ εὑρύνετε τὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν σας καὶ αὐτὸ θὰ ἔχη εὐχάριστο ἀντίκτυπο στὸν ἐπαγγελματικό τομέα. ★ Κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἡ ἐργασία θὰ εἶναι πιὸ εὐχάριστη ἀπὸ συνήθως.	★ Μόνο μὲ τὴ διπλωματία καὶ χάρις στὴν εὐστροφία τοῦ λόγου, μὲ τὴν ὁποία εἶστε προικισμένος, θὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκετε. ★ Αὔξησι τῆς νευρικότητος, ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μεταδώστε καὶ στοὺς ἄλλους.	★ Ἀποφύγετε τὶς πάσης φύσεως καταχρήσεις. Ἀποτελοῦν τὸ μόνο σοβαρὸ κίνδυνο γιὰ τὴν ὑγεία. ★ Ἂν αἰσθάνεστε κάποια κόπωσι, ἀναβάλετε τὶς ἐκδρομὲς καὶ τὰ ταξίδια, ἀφιερώνοντας τὸ Σαββατοκύριακο στὴν ἀνάπαυσι.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Θὰ ἔχετε πολὺ καλὲς ἰδέες καὶ αὐτὸ θὰ ἔχη εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι στὴν ἐργασία σας. ★ Ἡ τύχη εἶναι μὲ τὸ μέρος σας καὶ θὰ σᾶς βοηθήση νὰ πραγματοποιήσετε πολλὰ σχέδιά σας. ★ Μὴν ἀναλάβετε νέες ὑποχρεώσεις.	★ Θὰ σᾶς δώσουν μιὰ συγκινητικὴ ἀπόδειξι ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως. ★ Συνάντησι μὲ ἑτερόφυλο πρόσωπο, ποὺ θὰ προκαλέση μεταβολὲς στὰ αἰσθήματά σας. ★ Ἡ Ἀφροδίτη προκαλεῖ μιὰ ἐπικίνδυνη αὔξησι τοῦ ἐρωτισμοῦ.	★ Διώξετε ὅλες τὶς ἔγνοιες καὶ φροντίστε νὰ ἐξασφαλίσετε στὸν ὀργανισμό σας ἕνα πολύωρο καὶ ἀδιατάρακτο ὕπνο. ★ Ἀποφύγετε τὸ διάδεσμα στὸ κρεββάτι, γιατὶ βλάπτει τὰ μάτια σας. ★ Τὸ μπὲ σᾶς κολακεύει.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Σὲ μιὰ ἀνέλπιστη στιγμὴ θὰ σᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπανορθώστε κάποιο σοβαρὸ λάθος, τὸ ὁποῖο θὰ περάση ἔτσι ἀπαρατήρητο. ★ Θὰ σᾶς γίνουν προτάσεις. Συμβουλευῆτε πρόσωπο μὲ πεῖρα, πρὶν τὶς ἀποδεχθῆτε.	★ Ἄρης καὶ Κρόνος δημιουργοῦν συνθῆκες κάθε ἄλλο παρὰ εὐνοϊκὲς καὶ εὐχάριστες γιὰ τὶς αἰσθηματικές σας σχέσεις. Μιὰ αὔξησι τῆς νευρικότητας θὰ χειροτερέψη τὴν κατάστασι. ★ Ἐν. διαφέρουσα γνωριμία.	★ Τὸ νευρικὸ σύστημα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι καὶ γι' αὐτὸ τὸ βουνὸ θὰ σᾶς ὠφελήση πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ θάλασσα. ★ Προσέξετε, γιατὶ τὴν Κυριακὴ 9 τὰ ἄστρα σᾶς ἀθῶοῦν σὲ καταχρήσεις. Πρέπει ν' ἀντιδράσετε.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Χάρις στὴν εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι τοῦ Ἑρμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, δὲ θὰ δυσκολευτῆτε νὰ βρῆτε μιὰ πρακτικὴ λύσι στὰ ἐπαγγελματικά, ἀλλὰ καὶ στὰ οἰκογενειακὰ ζητήματα, ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν ἀπὸ καιρό.	★ Ἡ λεπτότης τῶν τρόπων σας βοηθεῖ νὰ ἐπιτύχετε μ' εὐκολία τὴν κατάκτησι, ποὺ ἐπιδιώκετε καὶ νὰ κερδίσετε νέες συμπάθειες. ★ Γιὰ τοὺς συζύγους τὰ νέφη ἐξαφανίζονται καὶ ἀρχίζει μιὰ περίοδος ἤρεμη καὶ εὐτυχισμένη.	★ Ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι, γι' αὐτὸ ἀποφύγετε νὰ περάσετε τὸ Σαββατοκύριακο μὲ πρόσωπα νεώτερα σας, ποὺ σᾶς παρασύρουν σὲ ξενύχτια καὶ κουραστικὰ σπόρ. ★ Μικροδιαθέσεις, ζάλες, πονοκέφαλοι. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ἐξαιρετικὴ εὔνοια τῆς τύχης, ἰδίως στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα. Μὴ χάσετε καμμιὰ ἀπὸ τὶς εὐκαιρίες, ποὺ θὰ παρουσιαστοῦν. ★ Ἡ ἀπάντησι ποὺ περιμένετε, θὰ εἶναι εὐνοϊκή. ★ Ἕνα ταξίδι θὰ ἐξυπηρετήση τὰ σχέδιά σας.	★ Ἕνα μικρὸ δωράκι θὰ εὐχαριστοῦσε πολὺ πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Φροντίστε μόνο νὰ εἶναι κάτι, ποὺ ἐξέρετε πὼς τοῦ ἀρέσει καὶ τοῦ χρειάζεται. ★ Θὰ σᾶς ζητήσουν ἐξηγήσεις, γιὰ μιὰ περίεργη συμπεριφορά σας.	★ Ἀπερισκεψίες, στὶς σχέσεις σας μὲ τὸ ἄλλο φῦλο, θὰ βάλουν σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία σας. Προσέξετε ἰδιαίτερα τὶς νέες γνωριμίες καὶ μὴν παρασυρθῆτε ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐντυπώσεις. ★ Προσέξετε τὸ συκώτι σας καὶ τὰ νεφρά.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Μιὰ ἀλλαγὴ θὰ σᾶς ἐξασφαλίση βελτίωσι τῆς ἐπαγγελματικῆς σας θέσεως, ἀλλὰ καὶ θ' ἀπαιτήση στὴν ἀρχὴ μερικὲς θυσίες. ★ Προσέξετε κάθε σας ἐνέργεια, γιὰ ν' ἀποφύγετε προστριβὲς μὲ τὴ δικαιοσύνη.	★ Τὰ ἄστρα σᾶς κάνουν πιὸ ἀναποφάσιστο ἀπὸ συνήθως. ★ Θέλετε, ἀλλὰ δὲν κατορθώνετε νὰ ἐξακριβώσετε τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα ἀγαπημένου ἑτεροφύλου προσώπου ἀπέναντί σας. ★ Θὰ δεχθῆτε μιὰ εὐχάριστη ἐπίσκεψι.	★ Δὲ δίνετε συνήθως σημασία στὶς μικροδιαθέσεις καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο σφάλμα σας, γιατὶ ἕνα κακὸ θεραπεύεται πιὸ εὔκολα, ὅταν βρίσκεται στὴν ἀρχή του. ★ Μὴν παίρνετε φάρμακα, χωρὶς τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ.

—Ἐμένα μ' ἀρέσει... Δὲν ἀρέσει ὅμως στὸν ἄντρα μου.
—Προτιμώτερο νὰ βρῆτε ἄλλον ἄντρα, παρὰ νὰ χάσετε τέτοια ὡραία γούνα!..

ΓΑΛΙΑΣ

OFFSET - ΠΡΩΤΑ..